BİZİM

ATATÜRK

AHMET AKGÜL

3. Baskı

İÇİNDEKİLER

- Takdim 5
- İkinci Baskı Önsöz 7
- Necip Fazıl'ın Atatürk Hayranlığı 13
- Giriş: Türkiye'nin Çok Yönlü Kuşatılması 15

1- Gerçek Atatürk Çarpıtılıyor 19
2- Atatürk İstismar Ediliyor 47
3- Bazıları Atatürk'ü Anlamak İstemiyor! 57
4- Atatürk İçtenlikli Bir Müslüman'dır, İspatı İse İstiklal Marşıdır!. 68
5- Atatürk İnançlı Bir İnsandır 77
6- Protestan İslam ve Atatürk'ün Tavrı 87
7- İnönü'nün Tabiatı ve Ordudaki Tahribatı 99
8- Atatürk'ün Son Sözü ve İsmet Paşası! 103
9- Sivas Kongresinde "Manda" Tartışması 112
10- Kurtuluş Savaşında Şeyh Sünusi, Atatürk Talas Zaferinin Temsilcisidir 118
11- Kuruluş İdeolojimiz ve İslamın Etkisi 122
12- Acaba Atatürk Ne Yaptı ki, Böylesine Hedef Haline Getirildi? 125
13- Niye "Beni Türk Hekimlerine Teslim Ediniz!" Demişti? 131
14- Kemalizmin İttihat ve Terakkiye Dönüştürülmesi 140
15- Atatürk Döneminde Ekonomi 151
16- Samimi Yahudiler Siyonizm'e Karşıdır, Siyonizmle Yahudilik Ayrıdır 159
17- Atatürk'ün Vasiyetine Niye Uyulmadı? 165
18- Atatürk'ün Osmanlı Tarihi Niye Kaldırıldı? 168
19- Vahdettin ve Atatürk'ü Gerçek Yerlerine Koymak 172
20- Bir Doğruyu Yanlış Amaçlar İçin Kullanmak 181
21- Suçlu Padişahlar mı, İttihatçı Masonlar mı? 187
22- Atatürk, Bediüzzaman ve Ordu 196
23- Bir Tasfiye: Çerkez Ethem Olayı 209
24- Atatürk'ü Koruma mı, Ateizm'i Kanunlaştırma mı? 214
25- Atatürk'ün Kapattığı Masonluk Tarikatı 222
26- Sabataycılık Meselesi 236
27- Jön Türkler ve Marifetleri 241
28- Osmanlı'yı 3 Dönme Bitirdi 246
29- Dönmeler 31 Mart'la Hedefine Erişti 252
30- Laiklik ve Atatürk'ün Bakış Açısı 254
31- Misyonerlik ve Atatürk'ün Yaklaşımı 265
32- Layt İslam-Sert İslam Safsatası Neyi Amaçlıyor? 277
33- Graham Fuller Niye M. Kemal'i Bitirmek İstiyor? 286
34- Lozan Müzakereleri ve Atatürk'ün Vasiyeti Niye Gizleniyor? 289
35- Lozan, Azınlıklar ve Sonrası, Lozan'da Strateji Savaşı 292
36- Atatürk'ün Filistin Duyarlılığı 305
37- Atatürk Olsaydı, İsrail'e Ne Yapardı? 312

38- AB'ye Girince "Ordumuz Kimin Emrinde" Olacak? 319
39- Atatürk Kesinlikle AB'nin Ağabeyliğine Karşıdır! 322
40- Amerika'nın Türkiye'ye Bakışı, Amerika'nın Türkiye Kaygısı 329
41- Emekli General'in Mail'i 338
42- Kim Statükocu?, Sırıtan Senaryo 344
43- Barış "NATO"su mu? Şeytan "ŞATO"su mu? 353
44- Kemalizm Sahtekarlığı: Menemen ve Sivas Olaylarının Perde Arkası 359
45- Dersim İsyanı ve Kışkırtıcıları 385
46- Alevilik ve Bektaşilik Kavramı 393
47- Hasan Sabbah'ın Eşkiyaları ve Atatürkçülük Cazgırları 398
48- Atatürk Kimlere Kaldı? Mezarcı Olayı ve Anıtkabir Alayı 403
49- M. Kemal Din'in Zahiri Kurallarına Pek Uymazdı Ama 411
50- M. Kemal ve Mevlana 417
51- Atatürk'ün "İslam Birliği" Gayretleri 420
52- Ahmet Akgül ve Kitapları 431

TEBRİK VE TAKDİR

Bu kitaplarımızın yayına hazırlanmasının her aşamasında, büyük bir özveri ve titizlikle çalışan ve katkı sağlayan, başta Osman Eraydın, Nail Kızılkan ve Ufuk Efe kardeşlerime, ve tabi Gebze ve İstanbul Milli Çözüm Ekibine en içten sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum.

Ahmet Akgül

TAKDİM

Toplumların tarihinde; ismi anıldıkça ve resmine bakıldıkça kendi geçmişlerini hatırlatan, millet olma bilincini diri tutan… Ülkelerini ve değerlerini korumaya ve geleceklerini kurmaya çalışırken; hem tehdit unsurlarını ve potansiyel düşmanlarını, hem de ümit kapısını ve dostlarını tanıtan "sembol şahsiyetler" vardır. işte bizim için de, Atatürk bu konumdadır.

Ancak, toplumların yakın geçmişinde böylesine önemli bir rol oynayan ve ülkenin geleceğini şekillendirecek prensip ve projeler ortaya koyan... Hatta Mustafa Kemal gibi köklü devrimler yapıp; kalıcı sistemlerin ve akılcı siyasetlerin temellerini atan ve milletin kalbinde manevi bir makam tutan yüksek şahsiyetler için; iki önemli tehlike bulunmaktadır:

1- Böylesi kimselere duyulan sevgi ve güveni istismar ve suistimal etmek isteyen düşman güçlerin ve yerli işbirlikçilerin; bu kahramanları kendi çıkarlarına uygun olarak çok farklı bir sıfat ve statüye sokmaları ve Onun hizmet ve hatırasını kendi sömürge ve sindirme düzenlerine alet etmeğe kalkışmaları.

2- Veya O Zatın, her insanda bulunabilecek şahsi zaaflarını ve beşeri taraflarını oldukça büyüterek; tarihi ve talihli başarılarını, ileriyi gören ve topluma yön veren bakış açılarını ise küçümseyerek... Hatta, artık zamanın değiştiğini ve o fikirlerin eskidiğini öne sürerek, bu simge şahsiyetleri devre dışı bırakmaya çalışmaları...

Üzülerek söyleyelim ki, Atatürk için, her ikisi de maalesef yapılmış, böylece hem asli kimlik ve karakterinden uzaklaştırılmış, hem de aziz hatırası sinsice yıpratılmıştır.

Dürüst, dolgun ve bilinçli aydınımız Atilla İlhan'ın tespitiyle: Ölümünden sonra İslamiyet'ten siyasete, ekonomiden eğitime, devrimlerden dünya dengelerine, medeniyet tercihinden, Türkiye'yi bekleyen tehditlere, Batılıların tiyniyet ve zihniyetinden, ülkemiz üzerindeki niyetlerine kadar, çok farklı konulardaki düşünce ve değerlendirmeleri; maalesef kasıtlı olarak halkımızdan saklanmış, bir nevi yasaklanmış ve İnönü döneminde uydurulan suni ve sinsi bir "Kemalizm" anlayışı ile hakikati ve hatırası yozlaştırılmış olan Atatürk'ü; yeniden ve gerçek özellikleriyle tanımamız gerektiği ortadadır, bu milli ve önemli bir ihtiyaçtır.

Atatürk'ü olduğu gibi anlatan, en azından bizim gönlümüzde yatanları ortaya koyan Araştırmacı-Yazar ve Siyaset Bilimci Ahmet Akgül Hoca'mızın "Bizim Atatürk" kitabını görünce, bu değerli eserin herkese ulaştırılmasını ve halkımızca okunmasının sağlanmasını: Vatani ve vicdanî bir görev saydık ve bu sorumluluğu üzerimize aldık…

Ve hele bizzat Mustafa Kemal'in, en sağlam tarihi kaynaklarda: "Bilenler ellerindeki ve ezberindeki Kur'an Surelerini okuyarak, bilmeyenler Kelime-i Şahadet ve Salâvat-ı Şerifeleri tekrarlayarak, birkaç dakika içinde mutlaka öleceklerine bile aldırmayarak; örnek bir cesaret ve metanetle şahadete yürüyen Mehmetçiklerdeki iman ve İslam şuuru ve yüksek maneviyat ruhu ile" kazandıklarını söylediği Çanakkale destanının yazıldığı bölgelere; şimdi aynı duyguları taşıyan ve aynı heyecanı yaşamak ve o kutsal hatırayı canlandırmak için ziyarete koşan vatan evladına " hurafeci, gerici ve laikliği gevşetici(!)" diye sataşacak kadar sapık ve Mustafa Kemal'i Atatürk yapan inanç ve idealden kopuk olan köksüzlerin, bu patavatsızlığını ve pervazsızlığını görünce, böyle bir kitabın yazılması ve yayınlanması gereğine daha bir inandık...

İsrail'de çıkan Maariv Gazetesinin marifetli muhabiri Yahudi Daphna Barak adlı sarışın güzeli, kendilerinin ABD muhabiri "Defne Barak" diye millete yutturan ve tabi bu arada Siyonist İsrail'in Türkiye temsilcileri olduklarını da ortaya koyan; münafık ve marazlı gazetelerin, kiralık yazarçizerlerin ve gizli saltanatlarını Atatürk istismarıyla sürdürmeğe çalışan masonik merkezlerin, artık boyalarını sökmek ve foyalarını ortaya dökmek zamanının çoktan geldiğini düşünerek; halkımıza ve okurlarımıza yardımcı olmayı amaçladık.

Her sınıf ve seviyeden, kıymetli okurlarımızın, kitabımızla ilgili tenkit ve teklifleri, temenni ve tavsiyeleri de, bundan sonraki baskılarımızda dikkate alınarak, çok daha yararlı ve hayırlı bir içerik kazanacağını umuyor ve peşinen katkılarınızı bekliyoruz…

Bu kitabın hazırlanmasında ve yayınlanmasında emeği geçen herkese de tebrik ve teşekkürlerimizi sunuyoruz.

2. BASKI İÇİN

ÖNSÖZ

Farklı sahalarda ve umutla sürdürülen yeni bir Milli Mücadele ortamında; dürüst ve dengeli Atatürkçülerle, olgun ve olumlu dindar kesimler arasında, samimi ve seviyeli bir diyalog ve dayanışmaya en çok ihtiyaç duyulduğu bir sırada, karşılıklı yanlış anlamalardan ve önyargılardan kurtulmamıza, kendi çapımızda yardımcı olmak niyet ve gayretiyle, ve Bilge Karınca Yayınları sahibi, çok değerli ve Türkiye dertlisi, Latif Uğurdıkan kardeşimin de özel ilgi ve desteği ile "Bizim Atatürk" kitabını yayınladık. Türkiye'nin her yerindeki öğretim üyelerinden, hukuk çevrelerinden, emekli generallerden, okuyan, yazan ve araştıran kimselerden, umduğumuzdan daha yoğun ve olumlu tepkiler aldık. Kitabın yeni baskısında dikkate alacağımız; daha açıklayıcı bilgi ve belgelere ulaşmamız konusunda yapılan; tenkit ve tekliflerden de oldukça yararlandık.

Bu arada "Kendi nefsi heves ve hedefleri doğrultusunda hayal üretmek" cinsinden, milli ve manevi değerlere ve tarihi şahsiyetlere sahip çıkıyor görüntüsüyle, aslında istismara ve bizi karalamaya yönelik bazı yaklaşım ve yazılarla da karşılaştık.

Türkiye'yi AB'ye almak için değil, sadece oyalamak üzere hazırladıkları ilerleme raporunda "müzakere tarihi vermek karşılığı" dayattıkları:

1- "Kürtlere ve Güneydoğuya özerklik tanıyın
2- Alevileri dini azınlık sayın
3- Ermeni soykırımını kabullenin ve tazminat ödemeye hazırlanın.
4- Patrikhaneye, Vatikan misali ekümenlik sağlayın
5- Ege ve Kıbrıs sorunlarını halledin, askerinizi çekin. Yunanistan'ı rahatlatın.
6- Dicle ve Fırat sularını uluslar arası bir yönetime bırakın
7- Silahlı kuvvetlerinizi her yönden zayıflatın
8- Dini tebliğ içeren ezan sesini kısıtlayın," Şeklindeki:

Ülkemizi parçalamayı, egemenlik haklarımızı Avrupa'ya bırakmayı, geleceğimizi ve güvenliğimizi karartmayı hedefleyen sinsi tekliflere boyun eğmek isteyenlerin, Atatürk'ü de kendileri gibi;

"Batı yolcusu", "Ver kurtulcu", "Şahsi ikbal ve iktidar için, milli çıkarları rüşvet sunucu" şeklinde göstermeye, hatta O'nu küçümsemeye ve kötülemeye yönelik yazıları okuyunca, ne denli gerekli ve önemli bir hizmet yaptığımızı anladık.

İşte tarihi gerçekleri çarpıtmaya ve Atatürk'e çamur atmaya kalkışan, kiralık ve şımarık bir yazarın hezeyanları:

"Okullarda, Atatürk dönemi dış politikasının ne kadar büyük, ne kadar ustaca olduğu öğretilip durur. Oysa Atatürk dönemi dış politikası, ekonomide dışa kapanma ve kendi kendine yetme politikasının bir uzantısıdır…

Bu dönemde Türkiye kendi doğusu ve güneyi ile hiç ilgilenmemiş ve hele Arap ülkelerini yok saymıştır.

İngiltere'yi kızdırmamak için, Musul ve Kerkük'ten vazgeçmiştir, Ya hu!..

Türkiye "Osmanlı mirasını" kesinlikle red ediyor, ama Osmanlı borçlarını tıkır tıkır ödüyordu.

Çok kimseler Hatay'ı Atatürk'ün aldığını sanır…

1935 Yılında bile Çanakkale ve İstanbul Boğazlarına Türk askerinin girmesi yasaktır. Lozan Anlaşması hükümlerine göre…

Eee. "İstikla-i tam"mı oluyor bu şimdi?..

"Övüle övüle göklere çıkarılan Balkan paktı tam bir fiyaskodur." Diyor ve ağzındaki baklayı çıkarıyor:

"Herkes harıl harıl AB komisyon raporunu tartışırken, ben de bu konuyu niçin mi açtım?.."[1]

Yani: "Atatürk'de teslimiyetçi ve Batı'ya endeksli bir kişidir. Öyle ise şimdi, bağımsızlığımızı AB'ye devretmekte Atatürkçülüğe aykırı değildir" demeye getiriyor!?

Yerel bir gazetenin yaptığı gibi, peşinen Bediüzzaman'ı Hz. İsa kabul edip Peygamber sayanların… Ve

[1] Star / Engin Ardıç / 08 10 2004

daha ileri gidip "O yanılmışsa Hz. Peygamber de yanılmıştır" gibi fasit bir kıyas yapanların, işte böylesine batıl kanaatlere varmaları kaçınılmazdır.[2] Kaldı ki Bediüzzaman'ın Yeni Said dönemi, yalan yanlış yazıldığı gibi 40 değil, 51 yaşında başlamaktadır. Çünkü doğumu 1873… Yeni Said başlangıcı ise 1924 yıllarına rastlamaktadır.

Bediüzzaman'ın: "Risale-i Nur talebelerinden bir kısım kardeşlerimin benim haddimin çok fevkindeki hüsnü zanlarını ve ifratlarını tadil etmek (düzeltmek) için ihtar edilen (kalbime hatırlatılan) bir muhaveredir (karşılıklı konuşma) diye başladığı bir mektubunda:

Ahmet Ziyaedini Gümüşhanevi Hz. lerini çok yücelten kardeşi Molla Abdullah'a söylediği gibi:

"Siz Bediüzzaman'ın hakikatini değil, ona giydirdiğiniz hayali seviyorsunuz!"[3]

Evet bütün bunlar; tezattır, şaşkınlıktır. Kendi "vehim"lerini vahiy yerine koymak… Tahmin ve tahayyüllerini tahkiki ilim diye satmak… Okuyup araştırmadan, düşünüp tartışmadan, her konuda karnından konuşup ortalığı kokuşturmak… Nefsi dürtü ve duygularını ve kulaktan dolma bilgi ve duyumlarınızı "Mutlak doğru"lar diye sunmak, sapıklıktır…

"Onların çoğu zandan başkasına uyuyor değildir. Hâlbuki kesinlikle zan; asla Hak ve hakikate eriştirmeyecektir. Şüphesiz Allah onların yaptıklarını bilendir."[4]

"Onlar, sadece zanna tabi olurlar ve o zan ile yalan uydururlar."[5] Ayetleri kendi zanlarını hakikatin mizanı sayanları uyarmaktadır.

- **Atatürk'e "Süfyan" diyerek, O'nu kendi dinsizliklerine ve Zulüm düzenlerine maske yapan masonik ve münafık çevrelerin… Türkiye'yi AB'ye sokarak sömürgeleştirmek ve Globalleşme bahanesiyle ABD güdümünde köleleştirmek isteyen "Küresel Çete"nin ekmeğine yağ sürmek yerine,**

Harun Yahya'nın haklı ve hayırlı bakış açısıyla yaklaşıp, aynı hikmet ve hedefleri paylaşmamız, niye bazılarının huzurunu kaçırmaktadır?

Oysa Bediüzzaman gibileri; bizim devlet-millet barışmasına ve tarihimizle uzlaşmaya yönelik iyi niyetli tespit ve tahlillerimizle haşa, küçülmeyecek, bazı kesimlerin peygamber göstermesiyle de yücelmeyecek kadar muhterem ve müstesna şahsiyetlerdir.

"Bütün dünya Müslümanları, Allah'ın son Peygamberi Hz. Muhammed'in gösterdiği yolu takip etmeli ve verdiği talimatları tam olarak tatbik etmelidir. Tüm Müslümanlar Hz. Muhammedi örnek almalı ve kendisi gibi hareket etmeli; İslamiyet'in hükümlerini olduğu gibi yerine getirmelidir. Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir ve kalkınabilirler."[6]

İfadelerini esas alan Harun Yahya "Hz. Muhammedi överek onu kendisine örnek alan Atatürk, Hz. Muhammed'in Peygamberliğine kesin olarak İman etmiştir." Demekte ve Şemsettin Günaltay'dan şunları nakletmektedir: Atatürk'e göre; "Büyük bir inkılâp yaratan Hz. Muhammed'e karşı beslenen sevgi, ancak onun ortaya koyduğu fikirleri ve esasları korumakla tecelli edebilir."[7]

"Bu derece Milliyetçi duygular taşıyan ve son derece dindar, mukaddesata bu kadar yürekten bağlı olan, vatanı ve bayrağı uğruna tüm hayatını ortaya koyan, yaşamı boyunca milletinin mutluluğu için çalışan, aile kurumunun kutsiyetini savunan, böyle bir kişinin materyalist ve ateist olamayacağı ortadadır"[8] diyen Harun Yahya, acaba Süfyan gibi bir şahsı, Müslümanlara ne diye "dindar bir kahraman" olarak tanıtmaya ve toplumu aldatmaya yeltensin!?.

Bediüzzaman'ın:

"Ben tokadımı; Antranik ile beraber Enver'e, Venizelos ile beraber Said Halim'e vurmam. (Benim) Nazarımda vuran da (Enver gibilerini Venizelos'larla bir tutup aleyhinde bulunanlar da) sefildir."[9]

Şeklinde, Sabataist Hain Enver Paşa'yı mazur, hatta makbul gösteren kanaatlerinde isabet etmediğini; ama o günkü heyecen ve toz duman içerisinde, bazı gizli ve kirli niyetleri sezemeyişinin O'nun yüksek şeref ve faziletine gölge düşüremeyeceğini anlamak, çok zor olmasa gerektir. Aksi halde, Enver'in Osmanlıyı

---

[2] Bak: El-aziz haftalık / 06 10 2004
[3] Bak. 27. Mektup
[4] Yunus:36
[5] Enam:116
[6] Nedim Senbai / Atatürk. A.Ü. Dil, Tarih ve Coğrafya yayınları / Sh. 102 / Baskı:1979
[7] Harun Yahya. / Gerçek Atatürkçülük / Sh. 49-50 / Baskı:2001
[8] Harun Yahya Gerçek Atatürkçülük Sh.52 Baskı 2001
[9] Sünuhat; Rüyada Bir Hitabe

yıkılışa sürükleyen bir hain dönme olduğunu söyleyenler, “sefil” midir?

Bediüzzaman Hz.leri:

a- Sultan Abdülhamid’i müstebid (zorba ve baskıcı) zannedip şiddetle muhalefet etmesi, hatta Abdülhamid’in kendisini akıl hastanesine göndermesi.[10]

b- İttihat ve Terakki Fırkası gibi bir Yahudi şebekesine kapılıp taraftarlık göstermesi[11] örneği, “eski Said” döneminde ve “Siyaset yoluyla dine hizmet gayesiyle” yaptığı bazı girişimlerdeki iltibas (karıştırma) ve kusurları, bir nevi İçtihat hatasıdır ve elbette Onun hüsnü niyeti ve dini hamiyeti yüzünden kendisine sevap kazandıracak şeylerdir. Ama birer hatadır. Yeni Said döneminde de ve özellikle ara sıra karıştığı siyasi teşvik ve tercihlerinde, isabetli ve itidalli davranamadığı ve o yüzden nurcuların da uzun yıllar aynı hatadan kurtulamadığı, ama elbette iyi niyet ve hizmet kastıyla yaptığı bazı girişimleri de vardır.

Örneğin:

- Atatürk’ü tabulaştırmak, Türkiye’yi Amerika’nın hurda çöplüğü yapmak, orduyu her yönden zayıflatmak, Dini serbestlik diye ılımlı ve siyonizmle uyumlu bir İslam anlayışını yaygınlaştırmak için dış Siyonist güçler ve sebataist çevrelerce iktidara taşınan…
- 28 Ağustos 1958’de İsrail Başbakanı David Ben Gurion, Dışişleri Bakanı Golda Meir, Dışişleri müsteşarı Şimon peres ve Ezer Veisman’ı Ankara’da Başbakanlık konağında, kendisi gibi sabataistlerin damadı Fatin Rüştü Zorlu, Dışişleri sekreteri Melih Esenbel ile birlikte gizlice ağırlayıp talimatlar alan…[12]
- Ve idamı öncesi Yassı adaya getirilen imamın dini telkin duasını bile tekrarlamayan[13] Devrik Başbakan için “İslamiyet’in bir kahramanı olan Adnan Menderes gibi dindarlar…”[14] Şeklindeki hüsnü zanlarında ve Demokratlara aşırı taraftarlık ve iltifatlarında da umduğunu bulamamıştır. Bu yüzden nurcular da uzun yıllar “Menderes’in devamıdır” diye, masonik partilerin tuzağına kapılmıştır. Hatta “İslamiyet’e ciddi taraftar Dâhiliye Vekili Namık Gedik’i görmek hatırına”[15] diye övgüler yağdırdığı bu adam, Hz. Üstadın ağır hasta olarak gittiği Urfa’dan derhal çıkarılmasını emredecek; Valinin: “Halk galeyana gelip ayaklanır” sözleri üzerine: “Öyle ise Belediyenin çöp arabasına koyup o şekilde şehirden çıkarın. Bundan kimse şüphelenmez” diye bağıracaktır.

Ama kısa bir müddet sonra 27 Mayıs ihtilalinde bu adam Ankara Emniyet binasından atılıp intihar edecek ve kendisinin naşı çöp arabasıyla taşınacaktır.

Kaldı ki biz, hiç kimsenin Ahiretteki durumunu ve Allah’ın katındaki konumunu tartışıyor değiliz. Haddimizi biliriz… Allah kullarını cennete veya cehenneme koyarken, hâşâ bizim keyfimize ve kanaatimize göre hareket etmeyecektir. Ve tarihi gerçekleri, sürekli gizlemek mümkün değildir.

AKP’li Diyanetten üzücü, düşündürücü ve ürkütücü bir tavır!?

Çanakkale Hutbesinde Atatürk’ü Niçin Unuttular!?

Çanakkale Zaferi’nin 90. yıldönümü için bütün camilere hutbe gönderildi. Diyanet’in hazırladığı hutbede zaferin mimarı Mustafa Kemal Atatürk’e yer verilmedi.

Çanakkale’de 1915’te dünya tarihinin en kanlı çarpışmalarından biri yaşanmıştı. Yaklaşık 250 bin Mehmetçiğin şehit düştüğü savaşta 57. Piyade Tümeni’ne Yarbay rütbesi ile komutanlık eden Mustafa Kemal büyük bir kahramanlık destanı yazmıştı. Başta İngilizler olmak üzere, itilaf devletleri Mehmetçiğin direnişi sonucu Çanakkale’den boynu bükük ayrılmıştı. Zafer Mustafa Kemal’in cephanesiz kalan askerlerine “Ben size savaşmayı değil, ölmeyi emrediyorum” sözleriyle Türk tarihindeki yerini almıştı. Çanakkale Savaşı’nın 90. yıldönümü bütün yurt genelinde kutlanırken, Diyanet işleri başkanlığı Cuma namazı öncesi tüm camilerde okutulmak üzere hutbe hazırladı. Hutbede, Mustafa Kemal Atatürk’ün ismine hiç rastlanmadı.

Peki böyle bir konu anlatılırken, olayın kahramanından bir kelime olsun bahsetmemek, sadece gaflet midir? Acaba AKP’li Diyanet, AB teslimiyetine engel oluşturan Atatürk’ü kasıtlı olarak unutturmak mı istemektedir? Çanakkale destanının en önemli komutanını, hutbelerde bir rahmetle anmak, niye bu kadar zorlarına gitmektedir? Yoksa yeni bir “Kuvayı Milliye” dirilişi mi, bunları

---

[10] Bak. Risale-i Nur Külliyatı / Nesil Yayınları / 1. Cilt sh. 1021 13. Şua
[11] 1. cilt Sh.1080 14. Şua
[12] Bak. Efendi / S.Yalçın / 8. Baskı Sh.492
[13] Efendi Sh.554
[14] Risale-i Nur / Nesil Yay. / Cilt 2 Sh.1882 27. Mektup
[15] Külliyat C.2 Sh.1909 Emirdağ Lahikası

ürkütmektedir?

Sn. Sezer: "Bu Ruhu korumalıyız." Şeklinde demeç vermişti ama yolunu göstermemişti.

Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer; Çanakkale Zaferi'nin 90.yıldönümü dolayısıyla yayımladığı mesajda, "Bugün hepimize düşen ortak görev, ulusal değerlere, bilince, cumhuriyete sahip çıkmak, Çanakkale'yi Kurtuluş Savaşı'nı kazanan ruhu korumak ve bu bilinci gelecek kuşaklara aktarmaktır. Dünyanın en büyük ordularına karşı verilen ve 'Çanakkale Geçilmez' dedirten bu direniş gücünü yurt sevgimizden ve bağımsızlık ülkümüzden almıştır" demişti.

Ama, Sn. Cumhurbaşkanımız "Çanakkale'yi geçilmez yapan ruhu korumalıyız" derken "İyi de Kuran kurslarıyla, imam hatip okullarıyla, başörtülü kızlarla ve türbanla savaşarak bu ruh nasıl korunacak?!" Sorusunun cevabını vermemişti…

GKB. Org. Özkök: "Gençler tarihi bilmiyor!" diye şikayet etmişti!?

"Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök, Çanakkale Zaferi'nin 90.yıldönümü ve 18 Mart Şehitler Günü nedeniyle yayınladığı mesajında gençlere seslenmiş ve: "modern çağın etkisiyle tarihsel süreçte yaşananları ve ülkeyi gelecekte bekleyen tehlikeleri genç belleklere anlatmakta ve algılatmakta son zamanlarda zorlanıldığını" belirtmişti. Özkök, tarih ve ulus bilincinin, toplum değerlerinin gençlere aktarılmasında kullanılabilecek en kıymetli hazine olduğunu kaydetmişti." Ama bu sözleriyle:

"**Peki Paşam: Gençlere tarihini, töresini, dinini, diyanetini öğreten okullar kapatılır, okutan ve yazanlar hapse tıkılırsa, üstelik Çanakkale ruhunu ve şuurunu taşıyanlar, "gerici, yobaz" diye horlanır ve ülke için tehdit ve tehlike sayılırsa, nereden ve kimden öğrenecekler?" sorularını da gündeme getirmişti…**

Kurtuluş Yolu: Kuvay-ı Milliye Ruhu!

Kuvayı Milliye Nedir?

Kuvayı Milliye disiplini, şu üç dinamizme dayanmaktadır.

1- **Milliyetçilik, Vatanseverlik**
2- **Sosyal adaletçilik**
3- **İslamiyetçilik**

- Türkiye'de yaşayan farklı köken ve kültürden herkesi kuşatan ve kucaklayan; aynı potada buluşturup kaynaştıran; fiziki bir mozaik değil, kimyevi bir seramik oluşturan; her türlü ırkçılık ve kayırımcılık düşüncesinden uzak, milli ve yaygın kalkınmayı ve ülke bağımsızlığını esas alan bir Atatürk Milliyetçiliği ve Türkiye dertlisi…
- Akıl ve vicdana, sevgi ve saygıya, hukuk ve ahlak kurallarına dayalı; çağdaş standartlara uygun, demokrasi ve özgürlük taleplerimizi karşılayıcı, özgün bir refah ve sosyal adalet düşüncesi…
- Kum ve çimentoyu betona dönüştüren su misali; vücudumuzdaki ruh misali; Maddi benliğimize ve yaratılış özelliklerimize heyecan katıp parlatan ve aziz milletimize üstün meziyetler ve medeniyetler kazandıran; irtica ve istismardan arınmış Yüce Dinimizi ve manevi değerlerimizi benimseyici…

Yeni bir Kuvayı Milliye hareketi, hem gereklidir; hem de oldukça tabii ve talihli bir seyirle gelişip güçlenmektedir.

Atatürk'ün önderliğinde başlatılıp başarılan şanlı kurtuluş savaşımız öncesi oluşan Kuvayı Milliye cephesinde de yine; İslamiyetçilerin, Milliyetçilerin ve sosyalistlerin birlikte hareket ettikleri görülmektedir. Hatta, Hilmi Ziya ülkenin milli şairimiz Mehmet Akif'e "Müslüman sosyalist" demesi bu tespitimizi desteklemektedir.[16] Ve bu birliktelik, Millet olmamızın, Milli haysiyet ve hürriyetimizi korumamızın, en temel öğesidir.

Bir yazarın:

"Babam 1937 Kuleli Askeri Lisesinden, 1941'de ise Harbiye'den mezun birisidir. Yani asker eğitiminin önemli kısmını Atatürk döneminde geçirmiştir. Kendisine, Kur'an okuma yarışmasında kazandığı birincilik ödülü olarak, bizzat okul komutanı tarafından hediye edilen, Elmalılı Hamdi Yazır'ın Tefsiri, hala kütüphanemdedir"[17] ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, Mustafa Kemal ve Cumhuriyet Ordusunun moral ve maneviyat kaynağı, Kur'an sevgisidir.

---

[16] Efendi 2 / S. Yalçın / Sh: 206
[17] Radikal / 28.12.2005 / Avni Özgürel

Meşhur bir kurbağa hikayesi nakledilir. Kurbağayı sıcak suya atarsanız, kurbağa hemen suyun içinden çıkmak ister ve zıplayıp kaçarak kurtulabilir. Yok eğer kurbağayı bir tencere suyun içine koyup ta suyu yavaş yavaş ısıtırsanız, o zaman kurbağa sudan çıkmak istemeyerek yavaş yavaş o suyun içinde tepki vermeden ölecektir.

İşte bu örnekte olduğu gibi, Cumhuriyet Devrimleri de emperyalistler ve onların yerli işbirlikçileri eliyle ve özellikle Atatürk'ün şüpheli ölümüyle birlikte ve İsmet İnönü döneminde yavaş ve sistemli olarak değiştirilmiş ve dejenere edilmiştir.

Demokrat Parti sürecinde ise, Atatürkçülük tamamen heykelciliğe ve Mitoloji hikayeciliğine dönderilip; hem tarihi hakikatler halkımızdan gizlenmiş, hem de çok sinsi ve Siyonist bir yöntemle, Atatürk'ten nefret ettirici bir siyaset izlenmiştir.

Böylece küresel emperyalizmin ve içimizdeki masonik merkezlerin istismar ve suistimal aracı haline getirilen sahte Kemalizm'le, Milli ve Manevi değerlerimiz tahrip edilmiş, dindar halkımız sürekli takip ve taciz edilerek canından bezdirilmiştir. İşin en acı tarafı ise, bütün bu ülkemize yönelik hıyanetlerin ve Milletimize yönelik hakaretlerin faturası da Mustafa Kemal'e, Cumhuriyetimize ve kahraman askerimize kesilmiştir.

Bu nedenle, yeni bir diriliş ve Milli bir direniş kaçınılmaz hale gelmiştir. Çünkü ülkemiz, geleceğimiz ve güvenliğimiz tehlikededir. Bu diriliş ve direnişin temeli ve temsilcisi ise Kuvayı Milliye'dir. Yani Milli Görüş ve yerli güçlerdir.

Atatürk bunu şöyle tarif etmektedir:

"Hükümet merkezi (İstanbul), düşmanların şiddetli kuşatması altındaydı. Siyasi, iktisadi ve askeri bir çember vardı. Tabi böyle bir durumda yurdu savunacak, ulusun ve devletin bağımsızlığını koruyacak kuvvetleri de kendi emirlerine almışlardı. Bu şekilde verilen emirlerle; devlet ve ulusun hizmet araçları olan kurumlar, temel görevlerini yapamıyorlardı ve yapamazlardı…

Bu şartlar altında maalesef ordu da, elbette temel görevini yerine getirmekten yoksundu. Bunun içindir ki yurdu savunmaktan ve korumaktan ibaret olan bu kutsal görevi yerine getirmek, doğrudan doğruya ulusun kendisine kalıyordu.

İşte buna KUVAYI MİLLİYE diyoruz."[18]

Artık bir kimsenin veya kesimin gerçek ayarını ve değerini:

Solcu mu, sağcı mı?

Kalender kafalı mı, dindar mı?

Hanımı açık mı, kapalı mı?

Ilımlı İslamcı mı, radikal mı?

Gibi klasik soruların yanıtıyla anlamak mümkün değildir.

Bunların yerine:

Bir kişi veya ekip;

AB hayali ve küreselleşme hevesiyle, Türkiye'yi sömürgeleştirmek ve Milletimizi köleleştirmek isteyen dış güçlerin ve işbirlikçilerin mi yanındadır?

Yoksa;

İnancımızın ve insanlığımızın gerektirdiği, Atatürk'ün de hedef olarak gösterdiği: her yönden kalkınmış ve bağımsızlığını kazanmış, muasır medeniyeti yakalamış ve aşmış, huzur ve refaha ulaşmış, Lider ülke Türkiye'yi kurma sevdasıyla çırpınanların mı safındadır?

Sorusunun cevabı, herkesin gerçek niyetini ve asıl tiyniyetini ortaya dökecektir.

Erbakan Hoca, Akşam Gazetesinden Adnan Akgönül'le yaptığı röportajındaki:

"Şöyle bir bakalım ve anlamaya çalışalım. Atatürk, kendi yönetim döneminde, hiçbir dış seyahat yapmadı. Niçin?! Çünkü Türkiye, asırlar boyunca lider ülkeydi; şanlı bir medeniyetin varisi ve temsilcisiydi. Lider ülkeyi yöneten bir insan (zillet ve mahcubiyetle) başkasının ayağına gitmez… İngiltere Kralı O'nun ayağına gelmiştir… Batılılar ve Müslüman başkanlar Türkiye'yi ziyaret etmiştir. Atatürk gitmemiştir. (Bu milli bir haysiyet ve hassasiyet meselesidir.)

Ama bu günkü batı taklitçileri ise; onların ayağına gidip, üçüncü sınıf kâtiplerin karşısında eğilmektedir

[18] Mustafa Kemal, TBMM Gizli Celse Zabıtları C.1, S.6 sadeleştirilmiş

ve batılılardan borç dilenmektedir. Sömürge psikolojisiyle, köle gibi hareket edilmektedir. Halbuki Atatürk döneminde Kayseri uçak fabrikası, Sümerbank'a ait dokuma fabrikaları gibi yerli ve milli sanayi tesisleri yapılıp faaliyete geçirilmiştir."

"Biz her vesile ile Atatürk'ün Gençliğe Hitabesini okuyoruz! (Ama anlayıp gereğini yapmıyoruz.)

Atatürk ne diyor:

"Birinci vazifen, Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir."

Yani cumhuriyetimiz ve vatanımız, bağımsızlık ve bekamız; ilelebet muhafaza edeceğimiz en mühim şeydir. Ama bugün AB hayaliyle ve küreselleşme gibi bahanelerle, adım adım bağımsızlığımız dış güçlere devredilmektedir!.."[19] Tesbitleriyle, Mustafa Kemal'den sonra nasıl bir dejenerasyona uğratıldığımızı dile getirmiş ve eski cumhurbaşkanlarından Fahri Korutürk'ün, bir görüşme sonrası yaptığı, samimi ve hayret içerikli itirafıyla: **"Erbakan bey, bizlere mükemmel bir Atatürkçülük dersi vermiştir."**

"İstanbul mutlaka fetholunacaktır. (Onu alan) ne güzel komutan, (onun askeri) ne güzel askerdir" Hadisinin manevi müjdesi, milletimiz için hala geçerlidir ve Türkiye merkezli yepyeni medeniyetler beklenmektedir.

Atatürk'ün tespit ve temennisiyle:

"Türk Milleti, şimdiye kadar olduğu gibi -fıtratındaki asalet ve maneviyatındaki ferasetle- doğru ve haklı yolu mutlaka görecektir. Onu yolundan saptırmak isteyenler, kahru perişan edilecektir."

Basit hesaplarımızı ve şahsi ihtiraslarımızı bir tarafa atıp, inatlaşmayı ve kutuplaşmayı bırakıp; batırılmaya çalışılan ve maalesef, siyasi, iktisadi ve ahlaki yönden yaralanıp su almaya başlayan Türkiye gemimizi kurtarma yolunda ve vicdani bir şuur ve sorumlulukla, el ve gönül birliğine yanaşmazsak, hem hürriyet ve hakimiyetimiz tehlikeye girecek, hem de gelecek nesiller bizleri lanetleyecektir.

Bu nedenle:

İnsanlığımızın ve inancımızın görevi; tabii ve tarihi zorunlulukların gereği olarak, adil bir medeniyet meşalesini tutuşturacak, Atatürk'ün, Batı taklitçiliği ile yozlaştırılan ve yolundan saptırılan ilkelerini ve ülkülerini de asli amaçlarına ve Milli ihtiyaçlarımıza uygun tekrar hedefine taşıyıp tamamlayacak, ilmi ve insani esaslara dayalı; yeni bir devrim ve değişim kaçınılmaz hale gelmiştir.

İşte bu kitap, böylesine kutlu bir dönüşüme katkıda bulunabilirse, bizi mutlu edecektir.

[19] Metin Hasırcı / Bitmeyen Mücadele – Yeni Dünya Yayınları sh: 139-141 Nisan 2006 İst.

NECİP FAZIL'IN ATATÜRK HAYRANLIĞI

Atatürk'ün vefatından sonra yurt içinde ve yurt dışında, hakkında binlerle ifade edebileceğimiz yazılar yayınlanmıştır. Her biri kendi içinde değerlendirilmesi gereken yazılardan birisi de, Necip Fazıl Kısakürek'in, Cumhuriyet Gazetesi'nde, 16 Kasım 1938 tarihinde Atatürk'ün ölümünün ardından kaleme aldığı yazıdır.

Necip Fazıl, Atatürk'ün vefatından dolayı ne hissettiğini şu şekilde dile getiriyor:

"Son on beş gündür her sabah yatağımızdan kalkıp Dolmabahçe Sarayı'nı yerinde bulduktan sonra, ona varlık ve mana izafe eden (bağlayan) unsurun yok olduğuna inanabilmek, yaman bir idrak işkencesi; Atatürk'ten bir parça halinde kalan bir çok şey arasında onun yokluğu, merkezi olmayan bir daire tasviri gibi, içinden çıkılmaz bir muhal (olamazlık) hissi veriyor. Fındığın kabuğunu kırmadan içini yiyen korkunç bir sihirbaz edası ile ölüm, Atatürk'ü, hüviyeti etrafındaki büyük zarfa el değdirmeksizin aldı götürdü.

Ölüm, her insanda basit bir tezahür farkı ile, aynı marifeti tekrarlamasına rağmen; bu son misalde bulduğu müeyyide (Yaptırım) kudretini, bütün tarih boyunca sık sık ele geçirebilmiş değildir. Yaratıcının bir defa bile şaşırmamaya memur sadık işçisi (olan Azrail), bu misalde, kudretinin her zamanki mevzuu ile mevzuunun bu defaki kudretini bir araya getirdi.

Mahalleden bir ölü çıktığı zaman o semt, ister istemez kendisine bir alaka payı düştüğünü kabul eder. Ölümünün mücerred (soyut) sirayet ve ihtarı (ölümün etki ve uyarısı) küçük bir mesafe yakınlığını, bir nevi akrabalık haline getirirdi. Fakat ne de olsa ölen ne kadar içtimai ve herkese ait hüviyet taşırsa taşısın bu bağ, kan ve his yakınlıkları karşısında, sadece yapma bir zihin telaşı uyandırmaktan ötürü bir acı duyurmaz.

Bütün dünyada Kralına, anası kadar yanacak kimse yoktur. Bu zalim ruh kanununa rağmen bu defaki ölüm, vatanın her evinden çıkmış kadar göze büyük göründü. Evinizdeki bir kahve fincanının çatlaması, bize yedikule surlarının çöküşünden daha tesirli geldiği halde; bu defaki ölümü hepimiz, fiili ve şahsi bir mülkiyet kaybı ifadesiyle duyduk. İçtimai ölüler arasında (Atatürk gibi), her evin ölüsü olabilmiş kahramanlar, tek eldeki parmak sayısından daha azdır.

Hiçbir Türk, kendini, devlet reisine, bütün dünyanın bu türlü bir saygı göstereceğini ümit edemezdi. Osmanlı İmparatorluğu'nun yarı dünyaya sahip olduğu devirlerde bile, böyle bir ihtirama(saygınlığa ve ağırlığa) hedef olabilmiş hükümdar yoktur. Avrupa'nın, bize en yabancı milletlerine kadar heyetlerle, askeri kıt'alarla ve en büyük mümessillerle Ankara'ya koşmuş olması gösteriyor ki, Garp (Batı), Atatürk'ün şahsında Türk ehliyet ve kıymetine artık inanmıştır. Bu inandırışın büyük aksiyonunu yapan Milli Kahraman'ın ölüsü karşısında da, hiç bir protokol kaidesinin olmadığı ve hiç bir garplının bir yabancıya göstermediği bir hürmetle şapkasını çıkartmaktadır.

Atatürk'ün gözleri ile görmediği bu manzarayı, biz yalnız gözlerimizde bırakmayarak; keskin bir delalet (kesin ve net bir kanıt) halinde şuurumuza sindirmekle mükellefiz.

O, Türk'e, hem Türk'ü hem de Avrupalıyı inandırabildi. Tarihte büyük bedbinlerle (kötümserlerle) büyük nikbinlerden(çok iyimserlerden) ibaret iki sıra kahraman vardır. Her şeyi karanlık görenler, aydınlığı aramaya doğru gizli bir cehde; aydınlık görenler de öldürücü şartlar karşısında kırılmaz bir mukavemete gebedir.

Bence bu fikirlerin ikisi de, dava ve aksiyon doğuracak çapta olmak şartıyla, kurtarıcılara mahsus vasıflardandır. Bedbin kahraman bizi, vücudunu görmediğimiz bir hayata erdirmeğe, nikbin kahraman da vücudunu görmediğimiz ölüm tehlikesinden kaçırmaya memurdur.

Atatürk'ün ruhi maktalarından (Kesitlerinden) bence en alakalısı, O'nun yılmaz ve hezimet kabul etmez nikbinliğidir. Atatürk bu eşsiz nikbinliği (aşırı iyimserliği ve ümit beslemesi), başta ve sonda, biri milletine ve öbürü şahsına ait iki büyük tezahürle vesikalandırdı.

Birinci vesika;

Bir millet için; esaret ve mahkumiyet anının, bir vakıa (fiili durum) halinde teslim edildiği hengamede, bu vakıaya (milletimizin esir oluşuna) inanmayan tek adam o idi. Bütün dünya ile birlikte milleti de kendi ölümüne inandığı vakit bile o inanmadı. Bu, Atatürk'ün millet ufkuna doğuşu ile başlayan ilk ve büyük nikbinliğinin (iyimserlik ve özgüvenin) tecellisidir.

İkinci vesika;

Milli kahraman, hasta döşeğinde günden güne fenalaşırken, yakınlarından itibaren bütün Türk Milleti'ne kadar herkes ağır bir ümitsizlik içinde boğuluyor; fakat kendisi bir çocuk gibi saffetli, ayağa

kalkacağı, otomobiline veya motörüne bineceği dakikayı bekliyor, ölebileceğine biran bile mümkün gözü ile bakamıyordu. Bu da sonuncu tecelli.

Atatürk, başlangıçta Milleti'nin; sonunda da kendisinin ölümüne inanmadı. Bu iki nikbinlik tecellisinin birinde haklı, ötekinde haksız çıktı. Fakat koca bir millete hayat vesilesi getirmiş bir kahramanın ferdi hayatı olamayacağı için, Onu ikinci tecellide haksız bulamayacağız.

Benim gözümde birbirine bağlı iki işin sahibi olarak iki Atatürk var.

Zaman tasnifi ile bunlardan biri, düşmanın denize dökülüşüne, öbürü de bugüne kadar sürer. Biri ölüm hükmü giydirilmiş bir milleti şahlandırdı. Mucize çapında bir barışla madde ve askerlik planında muzaffer kıldırdı. Öbürü, biran evvelki ölüm tehlikesini doğuran sebepler alemine karşı harekete geçti, fikir ve cemiyet planında yeni bir bünye inşasına girişti. Bu tarife göre birine asker, öbürüne inkılapçı Atatürk demek, hatıra gelecektir. Atatürk'ün iki iş merhalesini temsil eden cepheleri arasında, bence mefkureci ve hudutsuz şahsiyet; asker Atatürk'tedir. Asker sıfatı da Onu ifadeye kifayetsizdir. Zira bu merhalede askerlik O'nun sadece aletiydi. Bu merhalede O, en büyük asker olmak kıymetinin çok üstünde bir değer taşıdı. Koca bir milletin diriliş iradesini temsil eden mefkürevi insan olmak değeri. Bu değerle Atatürk, beşer tarihinde sayısı bir kaçı geçmeyen hakiki millet kurtarıcılarından bir tanesidir. Dehasının sırrı da ne askeri, ne içtimai, ne de aklidir. Aksine laboratuar ilimlerinin çerçeveleyemediği ve aleladelikler (sıradan şeyler) serisinin yanaşamadığı bir heyette ve tamamıyla ferdi ve insiyakidir (fıtri ve manevi bir kabiliyettir). Zaten kahraman dediğimiz meçhul yaratılış ve bünyenin bütün farikası, bu ferdi ve insiyaki cevherde değil midir? Yoksa her hangi bir ihtilalci başlangıçta Milleti, Atatürk gibi ayaklandırabilir; her hangi bir asker, kurtuluş mücadelesini Atatürk kadar iyi idare edebilir ve her hangi bir idareci, Atatürk'ün kurduğu teşekkülleri kurabilirdi. Fakat kimse, Samsun'a çıkışından, İzmir'e girişine kadar, O'nun taşıdığı iç kıymet ve imanını taşıyamazdı. Çünkü bu kıymet ve iman: teknik, bilgi ve akıl işi değildir. Bütün bu melekelerin atalet ve felakete battığı dakikada, hepsini birden yerinden fırlatacak bir ruhi adale işidir. Kahraman dediğimiz meçhul yaratılış ve bünyenin herkesten farklı olarak sahip olduğu hususi ve harikulade unsur da, işte bu ruhi adaledir.

İnkılapçı Atatürk'e bütün talih ve salahiyetini asker Atatürk hazırladı. Garip bir tesadüf cilvesi ile, iki Atatürk'ten her biri ayrı isimler taşıyor. Mustafa Kemal ve Atatürk... İnkılapçı Atatürk, Tanzimat'tan beri Türk Cemiyeti'nin Avrupa medeniyet manzumesine (sistem ve silsilesine) kavuşturulması yolunda girişilen yarım ve kısır teşebbüsleri, tam ve yüzde yüz randımanlı hamleler haline getirdi.

Türk Cemiyeti'nin, Tanzimat'tan beri alev alev yanan kafası ve ruhu ile bir türlü kararını bulamadığı, hududunu çizemediği, mevcutlardan neyi verip, neyi veremeyeceğini, neyi alıp neyi alamayacağını kestiremediği medenileşme davasını, bütün Şark'ı, topyekün vermek ve yerine bütün Garp'ı topyekün almak şeklinde kökünden halletti. Onun bu cüretli iradesinde de, taşıdığı ruhi adalenin bir ihtizazına (titreşimine) şahit oluyoruz. Tanzimat tabii seyrinde devam etseydi belki daha asırlarca, Atatürk'ün vardığı bu telakki ve cesaret merhalesine ulaştıramayacaktı. Filhakika (gerçek şudur ki) bütün müesseseleriyle Türk Cemiyetine asılan garp, Türk toprakları üzerinde ve iktisadi, ilmi, içtimai sahalarda büyük muvaffakiyetlerle yemişini vermeğe başladı. Kurtuluş zaferini takip eden merhalede garp; kanun, şapka, harf, yol, fabrika, banka, mektep, ordu, bütün aletleriyle vatana tatbik edilebilmiştir. **Şu kadar ki yalnız müsbet bilgiler ve maddi aletler manzumesi telakki eden ve ruhi planda garbında bizzat kendi kendisini araladığını bilen bir fikir adamı gözünde bu hareket, kıymet hükmünü saran bin bir çetin davaya karşı nihayet madde çerçevesinde büyük bir ıslahçılık hareketi olmaktan ileriye geçemez. Fikir, ahlak ve sanat cepheleriyle yepyeni, istiklali ve şahsi bir cemiyet binası işiyle de bir tutulamaz. İkinci merhalenin Atatürk'ü, ıslahçılık tarihimizin en büyük çehresidir. Fakat ilk merhalenin Atatürk'ü, aynı soydan hadiseler arasında, bütün beşer tarihinin en ulvi ifadesini taşıyacaktır."**[20]

[20] (Kaynak: Atatürk nasıl öldürüldü? Ogün Deli. Akis Kitap. 1. Baskı. 2006. İST. Sh:25)

GİRİŞ:

TÜRKİYE'NİN ÇOK YÖNLÜ KUŞATILMASI

Bugün İstiklal Savaşı Öncesi Şartlarla Aynı Konumdayız!..

Atatürk Samsun'a çıktığı günlerde, ülkenin durumunu, meşhur "Nutuk"un ilk konusu olarak şöyle özetlemektedir.

- Her tarafta ecnebi zabit ve memurlar ve hususi adamları faaliyet yapıyor. (Ülkenin dört bucağında yabancı subaylar ve gizli ajanlar ve onların ayarttıkları yerli adamları halkı kışkırtma ve ülkeyi parçalama gayreti gösteriyor.)
- Bundan başka memleketin her tarafında Hıristiyan unsurlar gizli ve açık olarak, kendi özel amaçları (Anadolu Hıristiyan Ekümenesini kurmaları) yolunda, devletimizin bir an evvel yıkılması yolunda çalışıyor!...
- İstanbul Fener Rum Patrikhanesinin kurduğu Mavri Mira Heyeti bütün vilayetlerde çeteler kuruyor, propaganda yapıyor, mitingler düzenliyor.
- Ermeni Patriği Zaven Efendi, Mavri Mira ile hem fikir olarak beraber çalışıyor.
- Başta Trabzon ve Samsun, Bütün Karadeniz sahillerinde Pontus Rum Cemiyeti, kolaylıkla ve başarıyla, maalesef hızla hedefine yaklaşıyor![21]

Ve yine:

- Kürt Teali Cemiyeti, ayrı bir Kürdistan devleti kurmak için özellikle Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde ve yabancıların himayesinde fesatlık faaliyetlerini sürdürüyor!

Bugünkü PKK ve HADEP gibi…

- Devletin en yetkili ve rütbeli kadrolarının da içinde bulunduğu bir grup "İngiliz Muhipler Cemiyetini" kurmuş, İngiliz himayesinde kurtuluş arıyor!..

Bugünkü AB'ciler gibi…

- Sözde aydın geçinen önemli başka bir elit tabaka, Amerikan Mandacılığına sığınıp, kendilerini ve geleceklerini garantiye almayı düşünüyor.

Bugünkü NATO'cular ve IMF'ciler gibi…

- Yunanlılar İngilizler desteğinde (ve sabataist dönmelerle gizli işbirliği içinde) İzmir'e asker çıkarıp, bütün Ege'yi işgale hazırlanıyor.

Bugün ABD'nin, Büyük İsrail hesabına Kıbrıs ve İzmir'i NATO üssü yapmaya çalıştığı gibi…[22]

Ama bunlara karşı:

- Merkezi El-aziz ve Erzurum'da bulunan "Doğu Vilayetlerinin Hakları Koruma Cemiyeti" kurulup hem Ermenilerin Doğu Anadolu'yu işgaline engel olmak, hem de tüm ülkenin selametine çalışmak ve farklı kökenden bütün Müslümanların milli ve manevi değerlerini korumak için örgütleniyor![23]
- Ve yine Trakya Paşeli Cemiyeti, Batı Trakya'yı da katıp, bölgede bağımsız bir İslam-Türk varlığını sürdürme ve gerekirse İngiltere ve Fransa'dan bu konuda yardım isteme peşinde koşuyor.[24]

Evet, bugün de, durum aynıdır ve ülkemiz dört yandan kuşatılmıştır. Yeni Kuvay-ı Milliye devrimine acilen ihtiyaç vardır.

- Bugün Türkiye'mizin ve geleceğimizin kurtarılması adına Kuvay-ı Milliyeci solcuların, ülkücülerin ve milli görüşçülerin el ele vermesi lazımdır.
- Ülkemizde milliyetçiliği ve sağcılığı, hem de sağcılar ve MHP eliyle öldürtmek…
- Solculuk ve sosyal adalet ümidini Ecevit ve CHP eliyle söndürmek isteyen güçler, şimdi de

[21] Nutuk. C.1.Sh:2
[22] Nutuk. C.1.Sh:6-7
[23] Bak. Nutuk. C1.Sh:2-4-5
[24] Nutuk. C1.Sh:3

İslamcılığı ve milli şahlanışı AKP eliyle gömdürmek amacındadır.

Bakınız: kiralık yazarlardan Fatih Altaylı, şimdi Tayip Erdoğan'ın Kıbrıs politikasını överek:

"Yıllarca küçümsediğimiz "Kasımpaşalı" Dışişlerine güvenerek, kendi sıcak tavrını da ekleyerek ve hepsinden önemlisi "cesaret ederek" büyük iş başardı. Bence, bu yılın Nobel barış ödülü, Tayip Erdoğan'ın hakkıdır."[25] Demeye başlamıştır. Oysa daha önce ne dönekliğini, ne de gericiliğini bırakmıştır.

İşte fır dönekliğin ve dengesizliğin daniskası..! Kodamanlar nasıl üfürürlerse öyle ses çıkaran kavalların, alâmetifarikası…

- Bahçeli ve Ecevit hükümeti de "Türkiye ve Yunanistan'ın birlikte katılmadığı herhangi bir ortaklığa Kıbrıs girmez" şeklinde 1960 Londra antlaşmasını maalesef, yok saymak ve Helsinki zirvesine katılıp onaylamak suretiyle, Güney Kıbrıs'ın tek taraflı AB'ye girmesinin yolunu açmışlardır. Ama şimdi Ecevit ve Bahçeli, katlettikleri Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetine, güya sahip çıkıyor görünerek timsah gözyaşları akıtmaktadırlar.
- Bu arada Denktaş'a da sitemli bir selamımız vardır:

Şimdi ateş bacayı sarınca "ey halkım, sakın ha Avrupa tuzağına kapılıp bu Annan planına evet diyerek geleceğinizi karartmayın!" diye çırpınacağına, keşke 30 yıldır dini ahlaki eğitimden yeterince nasibini alamayan Kıbrıs Türk Gençliğine, Milli ve Manevi sorumluluk duygusu aşılasaydın!..

Keşke bu amaçla, hiç değilse bir tek olsun İmam-Hatip okulu açsaydın!..

Ve keşke bu Annan batağına hiç bulaşmasaydın, yanaşmasaydın!..

Haydi bulaşıp çıktın, hiç değilse oğlunuz Sn. Serdar'ı yollamasaydın!..

Ama dayan ey Kıbrıs! Yanındayız, yakınındayız, davandayız ve duandayız…

- Ancak; Siyonist rejisörlerin sahneye koyduğu Annan tiyatrosunda figüranlık yapanlar, övülüp göklere çıkarılsa da…
- Rauf Denktaş'ın ve KKTC eski başbakanı Derviş Eroğlu'nun "Kıbrıs elden gidiyor!" feryatlarına, kulak tıkansa da…
- Milli ve Haysiyetli cephede tüm aydınların, bürokratların ve sivil toplum başkanlarının "Türkiye kuşatılıyor!" uyarıları hesaba katılmasa da…
- AKP hükümeti bu kutsal ve stratejik vatan parçasını gözden çıkarsa da…
- MGK maalesef bu duruma göz yumsa da…
- Bu günkü meclis bu gidişatı onaylasa da…
- Hatta bu satış referandumla Kıbrıs Türk halkınca oylansa da!..
- İngilizler, daha şimdiden Kuzey Kıbrıs'ta arsa ve araziler satın alsa da…
- Mehmet Ali Talat ve Mehmet Ali Birand gibileri zil takıp oynasa da…
- Yunan Başbakanı bu zafer sarhoşluğuyla, Emine Erdoğan'ın yanaklarından öperek uğurlasa da…

Yine de hiç bir güç Kıbrıs'ı elimizden alamaz!... K.Irak İsrail'e bırakılamaz…

Kuvay-ı Milliye (milli güçler) bu hıyanete seyirci kalamaz!

Çünkü İntihar Oylanamaz Ve Hıyanet Onaylanamaz!

- ABD ve İngiltere, hala devletini ve hükümetini tanımadıkları M. Ali Talat'a sn. Başbakan deyip pohpohlasa da…
- Uğruna Avrupa ve Amerika'yı da karşımıza alarak savaştığımız ve kan dökerek kazandığımız yerleri hiç kimse masa başında satamaz!
- Çünkü 1913'de kurulan Batı Trakya Türk Cumhuriyeti'nin de, maalesef Enver, Talat ve Cemal gibi İttihatçı masonların hıyanetiyle ve Bulgaristan'ın ve Batı'nın isteğiyle tarihe karıştığını ve bu vatan parçasının böylece Yunanlaştığını, Milli gömleğini ve kimliğini çıkaranlar hatırlamasa da, Kuvay-ı Milliyeciler unutmuş değildir..!

Çünkü mason Cemal Paşa'nın torunu Hasan Cemal, bugün de AB hatırına Kıbrıs'ı hibe ve heba etmek isteyen medya madrabazlarının başını çekmektedir.

[25] Bak:02 Nisan 2004 Hürriyet

• Evet, bazen, Meclisler de, Hükümetler de, Milli müesseseler de yozlaşabilir, yoldan çıkabilir ve maalesef, yarar yerine zarar verebilir. Bozulup kanserleşebilir!..

Artık, Atatürk'ün Amasya genelgesini okumanın ve gereğini yapmanın zamanı gelmiştir..!

Kıbrıs Kosova'ya, Türkiye Irak'a çevrilmeden… Bölgemiz kaosa, dünyamız kabusa sürüklenmeden!..

Gazi Mustafa Kemal'in 21/22 Haziran 1919 gecesi, Amasya'da Cevat Abbas Bey'e dikte ettiği tarihi genelgenin ilk maddeleri şöyledir:

1. Vatanın tamamiyeti, milletin istiklali tehlikededir.

(Ülkenin birlik ve bütünlüğü ve milletin bağımsızlık ve geleceği tehlikededir.)

2. Hükümeti merkeziye, deruhte ettiği mesuliyetin icabatını ifa edememektedir. Bu hal, milletimizi madum tanıtıyor.

(Yani mevcut hükümet yüklendiği sorumlulukların gereklerini yerine getirmekten acizdir. Bu durum milletimizi bitmiş ve tükenmiş ve teslime hazır hale gelmiş göstermekte ve dış güçlere cesaret vermektedir.)

3. Milletin istiklalini (Birlik, bağımsızlık ve bekasını) yine, milletin azim ve kararı kurtaracaktır…!

4. Milletin (Durumunu ve sorununu ortaya koyup, değerlendirmek) ve (temel hak ve hürriyetlerini içeren sesini ve isteklerini bütün dünyaya iletmek için her çeşit dış etkilerden ve güç merkezlerinin kontrolünden uzak Milli bir Meclis ve Hükümetin kurulması mutlaka gereklidir.)

• Evet, Atatürk'ün Amasya Tamimi tarihi bir ihtilal uyarısı ve mevcut teslimiyetçi iktidara karşı bağımsız ve Milli bir direniş çağrısı gibidir. Ve elbette demokrasi, Ülkemizden daha önemli değildir.

Lokma yumuşadı mı?

Siyonizm, sadece İslam'ın ve müslümanların değil, bütün insanlığın düşmanıdır. Doların dışında bir para birimine geçmek isteyen Irak'ın başına gelenlerle, ABD'ye karşı haysiyetli bir tavır takınan Venezüella'nın başına gelenler bize bunu gösteriyor.

Saddam'ın Kuveyt'i işgaliyle başlayan süreç bugün ABD'nin Irak'ı işgaliyle devam ediyor.

İsrail, ABD gibi bir gücü getirip yanı başına yerleştirdikten sonra günlük katliamlarını şimdi çok daha acımasız ve kapsamlı olarak sürdürüyor.

Türkiye gibi kilit bir ülke bugüne kadar sürdürdüğü bütün siyaset argümanlarını bir kenara bırakıp, ABD-İsrail ittifakı kendisine hangi yönü gösterirse o istikamette bir o yana, bir bu yana savrulup duruyor.

Bir yandan Avrupa Birligi'ne uyum sağlama adına siyasal ve politik hayat, diğer yandan "devleti hantal yapıdan kurtarmanın çaresi" olarak görülen özelleştirmelerle dayatılan ekonomik hayat, tamamen milli damarları kopartılmış bir ulus ortaya çıkartıyor.

Manevi alanda büyük tahribata maruz kalmış bir millet, maalesef bugün olup bitenleri sağlıklı değerlendirme melekesini bile yitirmek üzere bulunuyor.

Manevi dünyamıza yönelik baskı ve tahribat bütün hızıyla sürerken, **Patrikhane** kalkıp ruhban okullarının açılması için başbakandan ve Milli Eğitim Bakanı'ndan söz aldıklarını açıklıyor da hiç kimsenin kılı kıpırdamıyor.

Bir bakıyorsunuz **Mardin**'de, bir bakıyorsunuz İstanbul'da, bir bakıyorsunuz Nevşehir'de.. Her ay, hatta her hafta önemli bir bölgemizde çok önemli toplantılar yapıyorlar. Bunların içinde Türkiye yok. Tamamen azınlıkların düzenlediği bu toplantıların ana konusu sözde Türkiye'nin batılılaşma sürecinin hızlandırılması ve **AB** üyeliği..

Başını Fener Patriği'nin, ya da AB temsilcisinin, ya da ABD veya bir başka Batılı ülke elçisinin çektiği bu toplantılardan ortak bir sonuç çıkıyor: Türkiye mutlaka AB üyesi olacak!

İyi ama neden?

Bize söylenen, AB üyesi bir ülkede demokrasinin eksiksiz uygulanacağı, insan haklarının gasp edilmeyeceği ve inanç hürriyetinin sağlanacağı gibi kulağa hoş gelen şeyler.

Oysa **Türkiye**'nin **AB**'ye girmesini isteyen mihraklar bunlar için istemiyor. Onların sebebi çok daha farklı.

Bu konuda en iyi fikri sanırız **Patrik Bartholomeos** veriyor. Yaklaşık üç, dört yıldır Nevşehir bölgesine

özel bir ilgi duyan **Patrik**, geçtiğimiz günlerde 3'ncü Sinasos Kültür ve Sanat Festivali adıyla düzenlenen etkinlikler için gittiği **Konstantin Eleni Kilisesi**'nde ayin düzenledi. İşte orada yaptığı açıklamalardan ilginç bir cümle: "**Türkiye er yada geç AB'ye girecektir. Türkiye taşıdığı kültürel mirasla bunu çoktan hak etti**."

Dikkat edin, kurucuları tarafından sık sık dini bir bütünlük arz ettiği vurgulanan bir örgüte, **Türkiye**'nin alınmasını patrik hangi temele oturtuyor? **Türkiye**, siyasal ve sosyal yapısında, ya da iktisadi hayatında yaptığı değişikliklerden dolayı değil, "**kültürel hakkı**" olması açısından "**AB'ye alınmalıdır**" deniliyor. Bu tanımlamayı özellikle "**hoşgörü**" ve "**diyalog**" adına yapılan toplantılarda ortaya konan tavırla bir arada değerlendirdiğiniz zaman Batılıların artık iştah kabartan bir **Türkiye**'den bahsettiklerini görürsünüz. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekir. Yoksa Türkiye'nin kültürel yapısı neden sadece kilise ve manastırlarda akla gelsin?

Pekâlâ, bunun Siyonistlerle ne ilgisi olduğunu sorabilirsiniz.

O zaman biz de, **Fener Patriği Nevşehir**'de onları açıklarken "Yunanistan nerede neyi açıklıyordu" onu sorarız. Aynı gün **Başbakan Karamanlis Washington**'da Siyonistlerin en önemli kuruluşlarından olan **Dış İlişkiler Konseyi**'nin misafiriydi. Karamanlis bu Siyonist örgütte yaptığı açıklamalarda Türkiye'nin AB üyeliği için her türlü desteği vereceklerini duyuruyordu. Tabii, **Türkiye**'nin neden **AB** üyesi olması gerektiğini de işte burada**, Nevşehir**'de patrik açıklıyor.

Görülüyor ki artık Batılılar Türkiye'yi kolay yutulur bir lokma olarak görüyorlar. Yanılıp yanılmadıklarını zaman gösterecek.[26]

Evet, ülkemiz böylesine kuşatılırken ve adım adım parçalanmaya çalışılırken; Müstevli (istilacı ve işgalci)lerle işbirliği yapan gaflet, dalalet ve hıyanet ehlinin bu teslimiyetlerine: "**Atatürk'ün Batı ile bütünleşme hedefini gerçekleştirme**" kılıfı geçirmeye ve Mustafa Kemal'i kendi kahpeliklerine alet etmeye uğraştıklarını görünce, bu kitabı yazmaya ve Atatürk'ü, Siyonist ve ateistlerin istismarından kurtarmaya karar verdik.

Başlamak bizden, başarı Rabbimizden…

[26] Milli Gazete 24.05.2004 Başyazı

GERÇEK ATATÜRK ÇARPITILIYOR!

Yetiştiği ortamı, o ortamı hazırlayan şartları... Etkilendiği şahısları... Duraklama ve gerileme dönemlerinden itibaren ve özellikle Tanzimat ve İttihat-Terakki devrimlerinden sonrası Osmanlıyı... O günkü ve bugünkü dünyayı; ekonomik ve kültürel yönden yönlendiren-şekillendiren siyasi Siyonizm'in perde arkasını ve tabi Sabataycılık ve dönmelik kavramını bilmeden ve bütün bunları birlikte düşünüp değerlendirmeden Atatürk'ü doğru tanımanın mümkün olamayacağı kanaatindeyiz.

Bu konuya, böyle farklı ama irtibatlı zaviyelerden baktığımızda, Atatürk'ün Osmanlının bir meyvesi olduğunu görmekteyiz. Evet, Atatürk, yıkılmaya yaklaşmış olan Osmanlının bütün özelliklerini üzerinde taşıyan bir eseridir.

Artık kökleri çürümeye, dalları kurumaya, gövdesi koflaşmaya başlamış ve 6 asırlık şanlı bir medeniyet mirasının hastalıklı; ama zahiren hala görkemli ağırlığını taşıyamayacak kadar ihtiyarlamış bulunan Osmanlı çınarının, içteki çürümüşlükler ve dıştaki tecavüzlerle yıkılmasından sonra, kaderin cilvesiyle, önce bu çınarın altını ve artıklarını temizlemek, sonra da aynı cinsten adil ve asil yeni bir medeniyeti filizlemek üzere, Atatürk; devrilen Osmanlının bir çekirdeğidir...

İşte bu noktada, 500 sene önce İspanya'dan topluca sürülen ve Osmanlı tarafından kabul edilip kol kanat gerilen ve genellikle Ege bölgesine, İzmir ve Selanik çevrelerine yerleştirilen... Ve bundan 150 sene sonra da önemli bir kısmı Sabataistleşip dönmeleşen Yahudi gerçeğini irdelemek önemlidir.

Osmanlı çınarının dallarına dışarıdan bir aşı gibi takılıp yerleştirilen... Osmanlının ticari, iktisadi, siyasi ve diplomasi hayatında birtakım hayırlı ve yararlı meyveler de veren... Ama zamanla kanser uru gibi bütün gövdeyi sarıp, kendi hesabına sömüren ve kemiren "dönmelik ve masonluk" gerçeğini... Bunların marifeti olan Tanzimat hıyanetini, Osmanlı padişahlarını tamamen etkisiz ve yetkisiz birer vitrin bekçisi ve günah keçisi haline getiren İttihat ve Terakki hükümetlerini ve yine bunların bilinçli hileleriyle itelendiğimiz 1'nci Dünya Harbinin görünen ve gizlenen sebep ve neticelerini çok iyi takip ve tahlil etmeden; ne Mustafa Kemal'i, ne Milli Mücadeleyi, ne Cumhuriyet dönemini ve ne de devrimlerin mana ve mahiyetini çözmemiz imkânsız gibidir.

Rusçuklu Hacı Eşref Efendinin, Macaristanlı bir Yahudi asıllı hanımından doğan ve 10 yaşında hafızlığı tamamlayan meşhur Mithat Paşanın bile, bu dönme Sabataistlerden olduğunu göz ardı ederek[27] Osmanlı ve Cumhuriyet tarihini yazmak ve Türkiye gerçeklerini saptamak nasıl mümkün olabilir?

Bu işe, Sabatay Sevi ile başlamamız gerekir.

1492'de İspanya'dan kovulan ve gelip İzmir'i mekan tutan, Haham Mordahay Sevi'nin torunlarından Kara Menteş'in oğlu Sabatay Sevi, 1626 yılında İzmir Agora'da dünyaya gelir. (Bugün, İzmir Agora'daki tarihi eserleri koruma bahanesiyle, özellikle eski sinagogların restorasyonuna çok ciddi bir gayret gösteren eski **TUSİAD başkanı olan Tuncer Özilhan'la**, eski İzmir Belediye Başkanı Ahmet Priştina'nın bu girişimleri de ayrıca dikkat çekicidir.) Her Yahudi çocuğu gibi eğitimine kutsal Tevrat eğitimiyle başlayan Sabatay, gizemli Kabala öğretisine özel bir ilgi beslemektedir. Kendisini mistik bir hayata veren Sabatay Sevi 40 yaşına geldiğinde, yani 1665 senesinde çevresine "Beklenen Mesih" olduğunu bildirir. Zaten Hıristiyan Avrupa'da bu yıllarda Hz. İsa'nın dönüşünü beklemektedir. Bu iddialar Avrupa'da, Kuzey Afrika'da, Ortadoğu'da ve tüm Osmanlı coğrafyasında büyük bir yankı meydana getirir ve Osmanlı yönetimini tehdit eder bir noktaya erişir.

Bunun üzerine Sultan 4'ncü Mehmet, Sabatay Sevi'yi tutuklatıp Edirne'ye getirtir. "Ya bu iddialarından vazgeçip Müslümanlığı seçmek veya idam edilmekten birini tercih etmesi" istenir.

O sırada, sarayda Sabatay Sevi'nin hem tercümanlığını hem sorgulamasını yürüten kişi, Osmanlı Şeyhülislamı, Yahudi dönmesi Moses Ben Raffael'in torunu Mehmet Emin Efendi'dir. Zaten bundan sonraları birçok, dönme Şeyhülislamlar daha görülecektir.

Ve bu "dönme din adamları" geleneği Cumhuriyet döneminde de sürecektir. Örneğin, Denizli Buldan

[27] Hikmet Tanyu Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler C.1.Sh:259

müftülüğü, yıllar boyunca İzmir Belediye Başkanlığı, İnönü hükümetinde Ticaret Bakanlığı ve Menderes Hükümetinde Sağlık Bakanlığı yapan dönme Dr. Behçet Uz'un babası Salih Efendi ve kardeşleri Mehmet Uz ve Rasih Uz gibi Sabataistlerin elindedir ve bu durum 1880'lerden, 1950'lerin sonlarına kadar devam etmiştir.[28]

Sabatay Sevi, sonunda, "Mehmet Aziz Efendi" adını alarak Müslümanlığı seçmiştir. Karısı Sara ise artık Fatma Hanımefendi'dir!?

Bunu takip eden 10 yıl içinde Sabatay Sevi'yi taklit eden, İzmir, Selanik, İstanbul, Bursa ve Edirne'de binlerce Yahudi ailesi bölük bölük, Müslüman adı alarak İslam'a girmiştir. Ve Sabatay Sevi'nin son eşi Ayşe Hatun'un Selanikli olmasının da etkisiyle, artık Sabataizmin merkezi Selanik'tir.

İslam'ı içinden yozlaştırıp yıkmaya çalışan ve sahabeyi biri birine kışkırtan Yahudi dönmesi İbni Sebe gibi, Sabataist dönmeler de, "Mesih olan Sabatay'ın ölmediğini ve ruhunun, vekillerinden birinin bedenine girerek, yakında geri geleceğini" beklemektedir.[29]

Bu beklenti, Sabataistlerin, önce ikiye bölünmesine sebebiyet vermiştir. Müslüman adı Osman Baba olan Haham Baruchiah Ruso taraftarları, diğerlerinden ayrıldı ve bunlara "KARAKAŞİ" denilmiştir.

Geri kalanlar, Müslüman adı Abdullah Yakup olan Haham Yakov Kerido'dan dolayı "YAKUBİLER" olarak biline gelmiştir.

Daha sonra Osman Baba'nın ölümü üzerine Karakaşilerden ayrılan ve çoğunluğunu İzmir Sabataistlerini oluşturan bir gurup ise "KAPANİLER" diye günümüzde de devam etmektedir.

"Kapan"ın İbranicede "İzmir'im" anlamına geldiği söylenmektedir.[30]

Yakubiler: Genellikle Selanik ve civarında oturuyor ve Osmanlı yüksek memurlarını ve İttihat Terakki masonlarını oluşturuyorlardı.

En kalabalık grup olan Kapaniler, İzmir ve Ege'de bulunuyor ve zengin tüccarlardan meydana geliyorlardı.

"Karakaşi"ler ise; en mutaassıp ve en muhafazakâr grubu oluşturuyor ve genellikle esnaf ve zanaatkârlıkla meşgul oluyorlardı. Sonradan basın, kültür ve siyasete ilgi duyacaklardı.

Bu üç ayrı grup, mezhep taassubuyla, farklı yerlerde ibadet ediyor, kolay kolay kız alıp vermiyor ve hatta ölülerini bile aynı mezarlığa gömmüyorlardı.[31] Ve aralarındaki gizli rekabet ve husumet hala sürmektedir.

Türkiye'nin meşhur Sabataistlerinden Abdi ve İsmail "İpekçi"ler ve yine Eski İzmir Belediye Başkanları Osman Kibar gibileri Karakaşiler'dendir.

Ama Aydın ve Yüksel Mendereslerin ana tarafından dedesi olan Evliyazade Mehmet Efendi ise, Kapanilerden'dir. Bu yüzden Karakaşilerin kızı Nermin Hanımla evlenmesi büyük tepkilere sebebiyet vermiştir. Ve yine DP eski İzmir Belediye Başkanı Faruk Tunca Kapanilerdendir.

Karakaşiler; Yakubiler ve Kapaniler gibi, asimile olmamıştır. Ve meşhur Feyziye mektepleri 130 yıldır Atatürk'ün öğretmeni Şemsi Efendi (Şimon Zui) den itibaren tamamen bu Karakaşilerin güdümündedir.

Hatta başta Yakubiler, Selanik'te ve başka şehirlerde, Sabataist dönmelerin özel camiler bile yaptırdıkları bilinmektedir. Ama bu üç Sabataist grubun da, Mevlevi ve Bektaşi tarikatlarıyla sıkı fıkı olmaları ilginçtir.

Daha sonra İttihat Terakki gibi hıyanet oluşumlarına zemin ve elaman hazırlayan ve 1860'da Fransa'da bir Yahudi Avukat tarafından kurulan: "Evrensel Musevi Birliği"nin Osmanlı topraklarında hızla yayılması, herhalde tesadüfle izah edilemeyecektir.

Çünkü Siyonizm hayali: Dönmeler dahil, tüm Yahudilerin kutsal hedefiydi... Hiçbir Musevi vaizin: "Kurtarıcı bir gün mutlaka Siyon'a gelecektir" demeden ve bütün cemaati "âmin" çekmeden, hutbesini bitirdiği görülmemişti...

---

[28] Efendi Soner Yalçın Sh:362
[29] John Freely Kayıp Mesih Sh:254–258
[30] Tekeliyat Yalçın Küçük Sh:243
[31] Efendi Soner Yalçın Sh:42

Acaba "Sion" Neresiydi ve Türkiye'yi "Sion" Gören Kimlerdi?

Sion (Siyon-Zion)'un Kudüs'te Yahudilere ait kutsal bir dağın ismi olduğu, ama bütün Filistin topraklarının Arz-ı Mev'ud'un merkezi olarak Büyük İsrail'e vatan yapılacağı inancı, Siyonist Yahudilerin pek çoğunun kanaati ve beklentisidir.

Ancak, İspanya sürgününden sonra Osmanlıya sığınan ve Lozan barışıyla yapılan Mübadele sonucu Selanik ve civarından alınıp tamamen Anadolu'ya taşınan ve yüzyılların birikim ve becerisiyle Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde; ekonomiden siyasete, diplomasiden ticarete, medyadan bürokrasiye... Çok etkili ve yetkili kurumlara ulaşan birçok Yahudi ve dönmenin kafasındaki Siyon, Türkiye'dir!...

Ve zaten ta 1860'larda Galata Komisyon Hanında başlattıkları ve 1871'de çıkarttıkları "Dersaadet Tahvilat Borsası Nizamnamesiyle" resmiyet kazandıkları bankacılık ve para piyasası ellerindedir... Osmanlının yüksek memurları, stratejik kurumları, önemli bürokrat ve diplomatları kendilerindendir. Önemli şehirlerin Belediye başkanı ve önemli nüfus oranı, dönmelerdir.

Örneğin: 1873 yılında Avusturya-Macaristan Krallığı İzmir Başkonsolosu Viyana'ya gönderdiği gizli bir raporda:

İzmir'in 155 bin nüfusa sahip olduğunu... Bunun 75 binini Rumların, 45 binini Türklerin, 15 binini Yahudi'lerin, 20 binini de Ermeni ve Katoliklerin oluşturduğunu...

Ticari hayatın tamamen Yahudilerin, zanaatçılığın Ermenilerin, eğlence yerlerinin Rumların elinde bulunduğunu, Türklerin ise, sadece hayvancılık ve ziraatla uğraştığını ve pek azının da dini ilimler ve işçilikle meşgul olduğunu bildirmektedir.

Acaba "Osmanlıyı yıkıp, Türkiye Cumhuriyetini kurmak, Anadolu'yu vaad edilmiş Siyon ülkesi gören Yahudilerin ve bunların Amerika'daki güçlü destekçilerinin bir projesi midir?

Veya "Filistin'deki Kudüs Merkezli Büyük İsrail hedefine ve Siyonizm'in dünya hakimiyetine giden yolda, çok gerekli ve önemli bir basamak ve sığınak olarak yararlanmak üzere mi, Türkiye Cumhuriyeti bina edilmiştir?!"

Çünkü İzmir Alliance (Evrensel Yahudi Birliği) okulunun eski Müdürlerinden birisinin "Türkiye Yahudi dindaşlarımız için vaad edilmiş topraklar (Siyon) olabilir" sözleri oldukça ilginçtir ve ipucu vermektedir.[32]

Belge Meselesi:

Bu bilgiler su yüzüne çıkınca, değerli tarihçi ve Profesör Ş. Turan, "bir tarihçi olarak ben ancak belgelere dayanan bilgilere itibar ederim" buyurdular.[33] Gayet güzel, ilk önce, bu sözü, pek isabetli bir hikmet saymak durumundayız. Ve arkasından sorabiliyoruz.

Hangi belgelerimiz var? Bir, Büyük Kurtarıcı'nın doğum tarihi, yılı veya ayı hakkında hangi belgemiz var, yaşından bile emin olamıyoruz. İki, Şemsi Efendi Mektebi hakkında hangi vesikaya sahibiz ve Mustafa Kemal'in burada okudukları hususunda, bir kayıt ve şahit gösterebiliyor muyuz, uydurma olması ihtimali çok yüksektir. Üç, Sarıkamış'ta kaç şehit oldu, bu işi hâlâ Bengür nam bir cerraha mı bırakacağız? Dört, Sarıkamış bir facia ise, Kıbrıs Savaşı'nda, kendi denizaltımızı batırmak nedir? Beş, Hasan Tahsin nam Osman Devres'in, kurşun sıktığını gören var mı, herhangi vesikaya sahip miyiz; böyle bir rol için Hasan Tahsin nam Osman Devres'in, mezarı İzmir'de değil İstanbul'da Bülbülderesi'ndedir, İbrani asıllı olmasından başka bir işaret göremiyoruz.

Altı, Büyük Kurtarıcı'nın, Şam'da bir fırka kurduğunu, hangi vesikaya istinat ederek, yazıyoruz; bu tür sorular, Tezler'de hayli ziyadedirler. Yedi, genç zabit Mustafa Kemal Bey'in, Harekat Ordusu'nda "kurmay başkanı" olduğu iddiasının da belgesi var mı; Hüseyin Hüsnü Paşa'nın önce komutan ve sonra Mahmut Şevket Paşa'nın kurmay başkanı olduğunu biliyoruz ve hep yazıyoruz. Sekiz, Kazım Paşa'nın "İstiklal Harbimiz" kitabındakiler belge sayılır mı? Karabekir'in Nutuk'a karşı yayımladığı ciltler boyu belgeler neyi amaçlıyor? Mustafa Kemal Paşa pek büyüktür, ancak, Ali Fuat Paşa'nın yirminci ve Kazım Paşa'nın onbeşinci kolorduları olmasaydı, Anadolu'da ve Doğuda tutunmak imkansızdı. ***(Sn. Küçük, Atatürk'ün bu***

[32] Henri Nahum İzmir Yahudileri 2000 Sh:74
[33] Sabah, 17 Ekim 2004

asılları dönme-Sabataist olma ihtimali çok yüksek İttihatçı Paşalara, kendi ulvi hedefleri için, onlara yaranıp yararlandığını niye hesaba katmıyor?)

Eğer bu ülkeye böylesine mümtaz bir evlat yetiştirmiş Zübeyde Ana ile bir tek konuşma yapılmış olsaydı, en azından, Büyük Kurtarıcı'nın hangi yıl doğduğunu daha sahih olarak bilebilirdik. Büyük Kurtarıcı'nın bir tek akrabasını bile tespit edememek, Türk tarihçiliğinin yüz karasıdır; belge-severlik değil belge-düşmanlığı teşhis edebiliyoruz. Kaynakları yok ettiğimiz kesindir. Hâlâ bilim değil, din ***(gibi dayatılan bir ideoloji)*** aşamasındayız.[34]

Kazım Karabekir'in, bir nevi Atatürk'ün "Nutuk"una nazira, hatta reddiye niteliğinde yazdığı "İstiklal Harbimiz" Kitabını, niye Atatürk'ün sağlığında değil de, ölümünden 22 sene sonra, ta 1960 ta yayınlıyor? Acaba, bununla neleri değiştirmeyi veya değersiz-geçersiz göstermeyi amaçlıyor?

Ve dahi, Kazım Karabekirin sülalesinden, sabataist diplomat eskisi Yalım Eralp, bu kafa karıştıran soruların, doğru ve doyurucu cevaplarını vermeyi niye hiç düşünmüyor?

Sn. Yalçın Küçük'ün bu tespitlerini okuyunca; bizim aklımıza şu geldi: Acaba, Zübeyde Hanımın Selanikli Sabataist bir sülale ile ilişkisi sanılıyordu da, bu yüzden mi, ittihatçı dönmeler, Atatürk'ü kendilerinden saymışlardı.?

Ve acaba; Atatürk de, bu "sanı"larına karşı çıkmayıp kullanarak mı uzun zaman Siyonistleri oyalamayı ve kendi milli amaçları doğrultusunda, onların gücünden ve güvencesinden yararlanmıştı?

Ve tabi Mustafa Kemal'in "Sabataist Şemsi Efendi mektebinde okuduğu" iddiası, Dönme Gazeteci "Hasan Tahsin'in İzmir'de ilk kurşunu sıkma" palavrası; ve yine Zübeyde Hanımın Sabataistlerle irtibatlandırılması; bütün bunlar, Mustafa Kemal'i kendilerinden göstermek ve istismar etmek isteyen A. Emin Yalman gibi yalama ve yalaka dönmelerin bir uydurması olabileceği de hesaba katılmalıdır.

Ve yine:

Şeriat devletinin başkenti İstanbul'da "Şeriat isteriz. Gâvurluğa geçit vermeyiz!" gibi sırıtan sloganlarla ve yeşil sancaklarla sokaklara dökülen ve "gerici oldukları belli olsun diye" Mektepli zabitleri ve bazı İttihat Terakkicileri katleden ve padişah taraftarı görünen 31 Mart isyancılarına karşı,

Nasıl olduysa, hemen birkaç saat içinde irtibata geçip organize olan ve irtica isyanını bastırmak üzere Selanik'ten yola çıkan Harekât ordusunda; o zaman Kurmay Başkanı olarak Yüzbaşı Mustafa Kemal'in ve İttihat Terakkici, sonra ise Millici ve Cumhuriyetçi olacak Yüzbaşı Kazım (Karabekir) ve Yüzbaşı İsmet (İnönü) beylerin bulunması...

Ve asıl hayret verici olan, bu Hareket ordusunda Bulgar, Arnavut ve Manastır çeteleri yanında; 750 kişilik tamamen Selanik Yahudilerinden oluşan gönüllü Musevi taburunun, hem de 2. Fırka komutanı Albay Kazım Beyin komutasında yola çıkması!...

Ve yine, nasıl oluyorsa, hep birlikte Kızıl Sultan diye düşman oldukları Sultan Abdulhamid'in özel koruma alayının da bunların içine katılması!...

Ve Anadolu'dan, örneğin Bursa'dan Mahmut Celal (Bayar) komutasındaki gönüllü birliğin hemen İstanbul'a gelip bunlara ulaşması!...

Ve Hareket ordusu Yeşilköy'e ulaşınca, Kurmay başkanlığını, Berlin'den gelen Enver Paşa'nın devr alması ve İstanbul sokaklarındaki kanlı çatışmalardan ve önemli kayıplardan sonra isyanın bastırılması...Ve bütün bunların suçunun, hiç alakası ve günahı bulunmayan Abdulhamid'e yıkılması ve tahttan indirilip sürgüne yollanması!...

Acaba:

Yahudi ve dönmelerin, Osmanlıyı yıkarak, Türkiye Siyon Cumhuriyetini kurmak üzere planlanan ve danışıklı dövüş şeklinde yapılan bir ihtilal provası mıydı?

Siz bu soruların mantıklı ve tutarlı cevaplarını bulmaya uğraşırken, biz bu arada sizi daha fazla merakta bırakmamak için, şu sorunun cevabını vermeye çalışalım.

---

[34] Yalçın Küçük: İsyan: Sh.642-647:EK

"Peki, Atatürk; hem Hareket ordusunda, hem Kurtuluş savaşında, hem Cumhuriyetin kurulmasında ve devrimlerin yapılmasında, hep bu ekiple çalıştığına göre, O kimdi?!...

Bizim kanaatimiz, Mustafa Kemal; aynı çevrede yetişmiş, içlerinden gelmiş, ülkemizdeki, Avrupa ve Amerika'daki ekonomik ve siyasi etkinliklerini ve o gün için karşı konulmaz güçlerini ve Türkiye üzerindeki niyetlerini çok iyi tespit etmiş birisi olarak:

"**Büyük bir diplomasi dehasıyla, onların "Anadolu Siyon Devletini oluşturma ve kendi emelleri doğrultusunda kullanma" gaye ve gayretlerinden yararlanarak ve onlardan birisi gibi davranarak, sınırları belli ve Milli bir Türkiye Cumhuriyetini kurma ve adım adım şeytani tuzaklardan kurtarma başarısını göstermiştir**."

Atatürk bu sayede Kurtuluş mücadelesini daha rahat örgütlemiş... Silah ve Mühimmat temini daha kolay hale gelmiş... Yahudi servetinden ve dünya çapındaki etkinliklerinden istifade edilmiş ve böylece Kurtuluş savaşı en kısa zamanda ve en az zayiatla başarılmıştır.

Hatta Yunan Ordusunun bu danışıklı dövüşü andıran hızlı kaçışı ve Türk Ordusunun beklenmedik başarısı bütün dünyayı şaşırtmıştır. Meşhur Batılı tarihçi Arnold J. Toynbee konuyla ilgili şunları aktarmıştır.

Yunan ordusunun Kaçışı

Şiddetli bir çarpışmadan sonra Yunan cephesi kırılmış ve Yunan Ordusu acele ile geri çekilmeye başlamıştı. 29 ve 30 Ağustos'ta Dumlupınar'da ikinci bir çarpışma olmuş ve Yunanlılar savaş alanını bırakıp kaçmışlardı. Bundan sonra Uşak'ta tutunmaya çalışmışlar, fakat başaramamışlardı. Artık Yunan ordusu çökmüş ve dayanma gücü tam olarak yok olmuştu.

Bundan sonrasını herkes biliyor. Savaş alanlarında yenilmiş, müttefikleri tarafından aldatılmış, yetersiz siyasal komiserler tarafından kötü yönetilmiş, propagandalar ile zehirlenmiş Yunan ordusunun nasıl parça parça olduğunu bilmeyen yok. Uşak bozgunundan sonra, Fevzi Çakmak Paşa'nın kumandasındaki Türk askerlerinin peşine düştüğü Yunanlıların nasıl kaçmaya koyulduklarını, sekiz günde 250 km. yol aldıklarını duymayan kalmadı. Yunanlıların bozgun durumunda kaçarken, yalnız içinden geçtikleri köyleri ateşe vermek için durduklarını, arkalarında yangın yerleri ve yıkıntılardan başka bir şey bırakmadıklarını ve sonunda 09 Eylül günü İzmir rıhtımına nasıl sürünerek vardıklarını ve başarılı Türk ordusunun da aynı anda şehre girip nasıl çarpışmadan İzmir'i kurtardığını öğrenmeyen kalmadı.

İzmir'de gelişen bu olağanüstü olaylar, bütün dünyanın hayret dolu bakışlarını üzerine çeker, kaçan Yunanlılara kuvvetli bir yakınlık duyulurken ve bunları kurtarmak için özellikle Amerikan yardım örgütleri tarafından her çareye başvurulurken, Türkler de boş durmuyordu…[35]

İngiliz Başbakanı Lloyd George; Atatürk tarafından oyalanıp oyuna getirildiklerini; "Arkadaşlar yüzyıllar nadir olarak dahi yetiştirir. Şu talihsizliğimize bakın ki, o büyük dahi çağımızda Türk ulusuna nasip oldu. Mustafa Kemal'in dehasına karşı elden ne gelirdi?" sözleriyle itiraf etmiş ve bu konuşmanın ardından istifa edip ayrılmıştır.

Cumhuriyetin kurulması ve devrimlerin yapılması aşamalarında, Atatürk'ün yine Sabataistlerin farklı mezheplerine mensup dönmelerden oldukça yararlandığı, bunları yakınına aldığı ve özellikle; Türkiye'yi gerçek vatanı gibi gören, Müslüman Türklerle birlikte ve barış içinde yaşamayı hedefleyen, Büyük İsrail'in kurulması hesabına ülkemize hıyanet ve hakaret düşünmeyen, iyi niyetli ve kabiliyetli dönme ve Yahudilerle daha sıkı işbirliği yaptığı; ancak, Abdülhamid'in malum tazyikler ve mecburiyetler sonucu bazı dönmeleri sadrazam ve nazır yaptığı, fakat tahribatlarını önlemek için yetkilerini kısıtlayıp bütün devlet işlerini sırtına aldığı gibi... Atatürk'ün de, güven vermeyen ve hıyanet düşünen bazı dönmeleri, önemli makamlara getirse de, bütün zorlukları ve onların yürütmesi gereken konuları bizzat kendisi yüklenip yaptığı ve oldukça yıprandığı anlaşılmaktadır.

Ve tabi dönmelerin hain takımı da, bu durumun farkındadır. Ve bunun için, Atatürk'ten kurtulma yolları aramaya koyulmuşlar ve "Beni Türk hekimlerine emanet ediniz" demeye mecbur bırakacak biçimde, Mustafa Kemal'i genç sayılacak bir yaşta ve çeşitli ilaçlarla adım adım ölümün kucağına atmışlardır!...

[35] Milli Gazete / 03 08 2005 / Düşünce.

Ama Siyonist Yahudiler, Sabataist dönmeler ve Masonik merkezler, özellikle ve titizlikle; "Atatürk'ün de kendilerinden olduğu ve Yahudi bir ana babadan doğduğu" imajını vermeye çalışmışlardır. Prof. Yalçın Küçük'ün de işaret ettiği gibi, "Atatürk'ün etiket ve etkinliğinden yararlanmak" için bu yola başvurmuşlardır.

Yukarıda anlatmaya çalıştığımız bazı hedef ve hikmetlerden ötürü, Atatürk'ün de bu türlü ima ve imajlara müdahale etmediği sezilmektedir. Ancak O'nun vefatından sonra, Sabataist ve Siyonist merkezlerin Atatürk'ü ve maalesef kendi çıkarlarına uygun şekilde düzenledikleri bir Atatürkçülüğü, çok daha kolay ve yaygın biçimde istismar ettikleri açıktır.

Bu gerçeğe, ileride tekrar değinmek ve delillendirmek üzere, yeniden, "Yahudilerin Türkiye'yi Siyon Devleti" yapma heves ve hedefine dönelim:

Yahudi ve dönmelerin yeni vatanı artık Türkiye oluyordu. Gidecek başka yerleri de yoktu.

Ancak Yahudi sıfatıyla, Türkiye'ye sahip çıkma imkânı bulunmuyordu... Dönmelerin, diğer gayrı Müslimlerin ve Anadolu'daki farklı etnik kökenlerin; ortak, oturaklı ve tutarlı bir parolası olmalıydı ve bulundu:

"Türkiye Türklerindir!.."

Bundan Müslüman halk da kuşkulanmayacak, hatta sıcak bakacaktı...

Diğer İttihatçı subaylar gibi, Atatürk'ün de en çok etkilendiği kişilerden birisi olduğu söylenen ve Osmanlı'ya sığınıp Mustafa Celaleddin adını alarak, orduya girip paşalığa kadar yükselen, Polonya Yahudisi Polgoziç Borzecki "Eski ve yeni Türkler" adlı kitabında, Türklerin tarihin en asil milleti olduğunu, İslamiyet'le bozulduğunu, ama Tanzimat devrimiyle yeniden şahlanıp özüne dönmeye başladığını yazıyordu...

Kendisini Türk Yahudisi olarak tanımlayan ve Ziya Gökalp'in akıl hocası olan Moiz Kohen bile soyadını değiştirip "Tekinalp" koymuştu!?

Bu arada Osmanlı üzerindeki baskıları azaltmak ve Avrupa'yı oyalamak niyetiyle; bazı İttihatçı fedai birliklerinin Batı Trakya'yı ele geçirmesiyle "Garbi Trakya Muvakkat Hükümeti" kuruldu. Bayrağı, Cumhurbaşkanı, Genelkurmay Başkanı ve hatta resmi pulu bile vardı... Ve bu Hükümetin geçici Dışişleri Bakanı: Atatürk, İnönü ve Bayar dönemlerinde de, T.C. Dışişleri Bakanlığı yapacak, İzmirli Kapanilerden Evliyazadelerin damadı Dr. Tevfik Rüştü Aras olmuştu!?..

Atatürk Aslen Nerelidir?..

Sabataist dönme Yahudiler, kendilerinden olduğunu ima etseler de "Atatürk'ün babası ve dedesi Kocacık Köyü'nden olup, bu köy Makedonya'nın Manastır vilayetine bağlı, lor peynirli gevrek böreğiyle meşhur Debre yakınlarında şirin bir dağ köyüdür. Debre'ye vardığımızda Radika ırmağı civarında yaşayan Yörükler'e Atatürk'ün köyünü sorarsanız yanıt kesin ve yalındır: "Ahancık" şu dağın arkasında!.." Dağ aslında "Kocacık Kalesi" diye de bilinen bir tepedir. Bu tepenin ardına geçince yeşillikler içinde saf ve temiz bir Türk köyü karşınıza çıkar. Kocacık'ta halen iki yüz kadar Yörük Türk'ü yaşamaktadır."[36]

O bölgede Yörük: Osmanlı ordusunda top ve cephane taşıma, seferlerde yol temizleme ve açma, yiyecek nakli, kale ve köprü tamiri gibi işlere bakan askerlerin genel adıdır.

"Osmanlı imparatorluğu bir Balkan imparatorluğudur."[37] Bu imparatorluğun alt yapısı daha Osmanlı kurulmadan oluşmaya başlamıştır.

Kocacık Türkleri'nin ataları, Vardar Türkleri'nin (Peçenek, Kuman, Avar) dışında kalan Balkan Türkleri'nin ataları gibi 1071 yılı itibarıyla Konya'ya yerleşmişler, Anadolu Selçuklu Sultanı Gıyaseddin Keyhüsrev zamanında Balkanlar'daki huzursuzlukların önlenmesi amacıyla Bizans imparatoru Mikhail Plaiologos'un daveti üzerine Konya'dan Labseki'ye, oradan da Gelibolu'ya geçerek Rumeli'ye (Roma ili) varmışlardır. İlk durak Çimpe Kalesi olmuştur.

Bizanslıların "Konyarlar" dedikleri bu Türkler'in bir bölümü Makedonya'ya, bir bölümü Rodoplar'a bir bölümü de Selanik yöresine yerleşmiştir.

Atatürk'ün babası Ali Rıza Bey, o dönemin Manastır vilayetinin Debre Sancağı'na bağlı kocacık

[36] İlhami Emin Yeni Avrasya Dergisi Eylül 2000 Sh:9
[37] İ. Ortaylı 2003

köyünde dünyaya gelmiştir. “Ali Rıza Bey’in babası Kırmızı Hafız Ahmet Efendi “Pirjınlar”[38], annesi de “Gola”[39] ailesine mensuptur.”[40]

Kırmızı Hafız Efendi, 1850 yılında ticaret amacıyla önce Manastır’a sonra da Selanik’e yerleşmiş, oğlu Ali Rıza’yı Manisa’dan göçen Yörükler’den olan Sarıgöl Köyü’nden Zübeyda Hanım’la 1871 yılında evlendirmiştir. Zübeyda ve Ali Rıza çiftinin altı çocukları olmuş, bunlardan dördü ölmüş, Mustafa ve Makbule yaşamıştır. İki kardeş 1887 yılında 47 yaşındaki babalarını kaybetmişlerdir.

Zübeyde Hanımın Rüyası:

Lord Kinross’un "Atatürk" kitabının 26’ıncı sayfasında Zübeyde Hanım’ın gördüğü şu rüya anlatılır. (Lord Kinross’un Atatürk kitabı kaynak eserler arasında gösterilir.)

Zübeyde Hanım’ın içini sıkıntı basmıştı. Odada bir oraya bir buraya yürüyor, oğlu Mustafa’yı bu sevdadan nasıl vazgeçirebileceğini düşünüyordu. Henüz daha 12 yaşında olan Mustafa asker olmak istiyordu. Hatta bu amaçla annesinden habersiz Selanik Askeri Rüştiyesi’nin sınavlarına girmiş ve kazanmıştı. Oysa Annesi Zübeyde Hanım, oğlunun asker olmasını istemiyordu.

Seferden sefere gitmek zorunda kalacağını düşündükçe içindeki sıkıntı daha da büyüyordu.

Oğlu Mustafa, Selanik Askeri Rüştiye’sine girebilmesi için gereken evrakları önüne koyduğunda, bu yüzden imzalamaya yanaşmamıştı. Oysa Mustafa’nın askeri okula girebilmesi Annesi Zübeyde Hanım’ın imzasına bağlıydı.

Zübeyde Hanım o gece yattığında zorlukla uyudu. Ancak aynı gece çok ilginç bir şey oldu.

Zübeyde Hanım bir rüya gördü. Rüyasında oğlu Mustafa "yüksek bir minarenin tepesinde, altın bir tepsinin içinde oturuyordu". Mustafa’ya doğru koşmaya başladı. İşte tam o anda, bir ses duydu:

Rüyadaki ses, "Oğlunun asker okuluna gitmesine izin verirsen hep böyle yüksekte olacak. Vermezsen yere atılacak" diyordu.

Zübeyde Hanım gördüğü rüyadan ve rüyasında duyduğu bu sesten çok etkilendi. Bu rüya ile asker olması halinde oğlu Mustafa’yı parlak bir geleceğin beklediği düşüncesi oluştu.

Uyandığında ilk işi, oğlu Mustafa’nın Selanik Askeri Rüştiyesi’ne girmesi için gerekli belgeleri imzalamak oldu.

Cumhuriyeti kuracak Mustafa Kemal’in askerlik serüveni böylece Zübeyde Hanım’ın gördüğü bir rüya ile başlıyordu.[41]

Mustafa Kemal Atatürk, atalarının Konyalı Yörükler oluşundan daima gurur duymuş. Konya Milletvekili Hazım Onat’a “Konya benim dedelerimin öz vatanıdır” demiştir.

Yıllar sonra Konya’ya yaptığı ziyaret sırasında 80 yaşındaki Hacı Hüseyin Ağa ile karşılaştığında ona kaç çocuğu olduğunu sormuş, Hüseyin Ağa:” üç oğlandan biri Çanakkale’de, biri de Sakarya’da şehit oldu. En küçüğü de köyde, eker biçer, bize bakar. Siz sağ olun yavrum. Bana da baba diyen bulunur” dediğinde, Atatürk; “Bundan sonra ben de size baba diyeceğim” demiş ve eşi Latife Hanım’la birlikte onu evinde ziyaret etmiştir.

Makedonya’nın Arnavutluk tarafında kalan ve Debre’ye 18, Kırçova’ya 50, Manastır’a 150 kilometre uzaklıkta bulunan Kocacık Köyü’ndeki Türkler, 1912–1957 yılları arasında Türkiye’ye göç ederek çoğunlukla İzmit, Adapazarı, İstanbul, Bursa, Tekirdağ, İzmir ve Manisa’ya yerleşmişlerdir.

1957 yılında Kocacık’tan İzmit’e gelip yerleşen ve halen Cumhuriyet Parkı’nın yanında Kocaeli Lokantasının işletmeciliğini yapan Sayın Hasan Şengöz, Atatürk’ün köylüsü olmaktan gurur duyduğunu belirtmekte hatta Pirjın sülalesi mensuplarından olduğunu söylemektedir.[42]

Türkiye Cumhuriyetinin “Siyon Devleti” Olarak Kurulma Gayretinin Belgesi

M.Kohen Tekinalp itiraf ediyor!

---

[38] Pirjın: Yanıp tutuşan
[39] Gola: Saçları dökülmüş anlamında yerel sözcük
[40] Makedonyalı tarihçi Numan Kartal adı geçen dergi Sh:15
[41] 01.12.2005 / Milli Gazete / Kulis Ankara
[42] Cevat Akkuş 20 Mayıs 2004 Bizim Kocaeli Gazetesi

“Yahudilerin Türkiye'ye göçü konusu ilk defa Temmuz Devrimi sonrası gündeme geldi. Birden kavuştuğumuz bağımsızlığın sarhoşluğu ve sevinci, bizleri, yaşadıkları ülkelerde zor durumda bulunan kardeşlerimizi, Türkiye'ye göç ettirme düşüncesinde umutlandırıyordu. Anti-Siyonist düşünceden uzak kalmış tek ülke Türkiye'yi, bizler, zamanımızın Kenan Ülkesi, İsrailoğulları’nın Kutsal Topraklan olarak değerlendiriyor ve kardeşlerimizin, modern ülkelerin zulmünden ve kentlerin uşaklık ve ezikliğinden kurtulmaları için tek çözüm olarak görüyorduk.

Düşünüyor idik ki, şimdiye kadar olduğu gibi Sibirya'nın buzullarını ve bozkırlarını kanlarıyla sulayacaklarına, binlerce Yahudi gelecek ve ülkemizin ıssız ve çorak topraklarını, alın terleriyle, verimli kılacaklar. Bu düşünceler bize, güzel günlerin yakın olduğu coşkusunu yaşattı.

Türkiye'de ortaya çıkacak bir anti-Siyonist hareketi etkisiz kılacak bir başka gizilgüç daha bulunmaktadır. Bu gizil güç de Yahudilerin kendi aralarındaki dayanışmadan başka bir şey değildir. Evet, Türkiye'ye gerçekleştirilecek büyük bir Yahudi göçü, ülkemizde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayan atak bir güç olacaktır.

Ayrıca, bizde, kendilerini asimile edecek daha yüksek bir kültür olmadığı için, göç eden Yahudiler, kültürel kimliklerini koruyabileceklerdir, örneğin ne Arnavut kültürü ne de Ermeni kültürü Yahudi kültürünü eritmeye ve onun özgün yapısını bozmaya yetecek güçtedir.

Eğer Yahudiler Yahudi olarak kalabilirse, eğer partizanlık nedeniyle bir ayrılık olmazsa, yani aralarındaki kardeşlik bağları sürdürebilirlerse anti-Siyonizm yok olmaya mahkûm olacaktır. **Ve merhum Theodor Herzl’in dileği olan Yahudilerin kendi toprakları olmasını istiyorsak, bu topraklar Türkiye’dedir…”**[43]

Kur’an Kıssaları’ndan anlayıp çıkardığımız Sünnetullah gereği, Cenabı Hak, murad ettiği yeni bir medeniyetin temellerini atacak kavmi ve o kavimden belirli bir ekibi, çok özel olarak, sadece bu maksatla yaratıyor ve onları hidayet, feraset, dirayet ve metanetle donatıyor…

Bütün şartlar ve işaretler, yıkılışa geçen Batı Medeniyeti’nin ve Deccal’in görevini yapan Siyonizm’in saltanatını çökertecek ve yeni İslam Medeniyeti’ni inşa edecek şanslı kavmin Türkler olduğunu gösteriyor.

İşte Atatürk’e de: “Yeni Barış ve Bereket Medeniyeti’nin kurulacağı Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını temizlemek ve Türkiye’nin tapusunu Müslüman Türkler’in elinde muhafaza etmek” gibi bir misyon yüklendiği seziliyor…

Bunun içindir ki, 1923’lerde “Biz muasır medeniyetinin icaplarını yerine getireceğiz” diyor. (Not: Atatürk’ün “Batılılaşmak, Avrupalılaşmak” gibi bir heves ve hedef peşinde olduğunu gösteren, hiçbir ifadesine rastlanmıyor. Atatürk’ün, “Muasır Medeniyet” kavramını, bazıları kendi kafasına göre yorumlayıp yozlaştırarak bunu “Batılılaşmak, Avrupa ile bütünleşmek” şeklinde göstermeğe çalışıyor.)

Ve Türkiye Cumhuriyeti’nin, ne İslam’a, ne insanlık onuruna ve ne de aklın aydınlığına yakışmayan her türlü geri kalmışlıktan, öncelikle ve gerekirse radikal tedbirlerle kurtulması gereğini açıklıyor.

Bu arada “**Muasır Medeniyet**” kavramıyla, mevcut Batı Medeniyetinin sadece Avrupalı ve Amerikalıkların malı olmadığını, bütün geçmiş medeniyetlerin ortak birikimi olduğunu, ama Türkiye’nin bu seviyeye ulaşması için gayret gösterme lüzumunu dile getiriyor. Ancak, 1933 yılında ise; bu sefer “**Muasır medeniyetlerin fevkine** (üstüne) **çıkacağız**” diyor. Yani Batı medeniyetinin bir amaç değil, araç olduğunu ve onun aşılmasını ve daha yüksek, yerli ve milli medeniyetlere ulaşılmasını hedef gösteriyor.

Muhammed Hamdi Yazır gibi dirayetli âlimlere Kur’anın Türkçe mealini ve manasını yazdırıyor.

*Üstelik Hamdi Yazır'ın Damat Ferit Kabinesinde bulunmasını ve Kuvay-ı Milliye aleyhindeki fetva olayına karışıp idamla yargılanmasını bile, Onun ilmi ehliyetine mani görmüyor ve asla hissi davranmıyor!

Buhari ve Müslim gibi hadis kitaplarının dilimize çevrilmesini istiyor!..[44]

Sabataist dönmelerin ve Siyonistlerin, nüfus değişimiyle “Türkiye’deki Rum’ların ve diğer Hıristiyan unsurların verilip yerine Türk diye dönme Yahudilerin getirilmesi” projesine uyar görünerek, bu arada

[43] Yalçın Küçük: İsyan: 1nci Cilt: Sh. 497-498
[44] Bak: Atatürk’ün Temel görüşleri / Fethi Naci / Sh:55

Balkan'lardaki, Boşnak, Pomak, Arnavut, Aznavur gibi Müslümanları, hem de Türk kimliği ile ülkemize getirip yerleştirmeği başarıyor. Böylece Müslüman Türk nüfusun artırılmasını amaçlıyor.

Türk, Kürt, Arap, Boşnak, Pomak, Çerkez, Gürcü, Laz gibi çok farklı kökenden insanlarımızın, ortak bir üst kimlik olarak tabii ve tarihi şartların da gereği olarak; "**Türk**"lüğü benimseyip özümsemesini ve bunun tüm dünya genelinde resmileşmesini sağlıyor.

Teşkilat-ı Mahsusa:

Osmanlının ilk istihbarat teşkilatı ve sivil devlet militanları sayılabilecek Teşkilat-ı Mahsusa (Özel Teşkilat) da, yine o dönemlerde ve İttihatçılar eliyle kurulmuştu.

Batı Trakya geçici Hükümetinin oluşmasında da, bu teşkilat önemli görevlerde bulunmuştu.

Birinci Dünya savaşından önce ise, Enver Paşa bu teşkilatı resmiyete sokmuştu.

İttihat ve Terakki döneminde, Teşkilat-ı Mahsusa bünyesine; mahkûmlar, tutuklular ve kabadayılar da katılarak, bazı eğitimlerden geçirilerek cephelerde ve özel hizmetlerde kullanılmıştır. Şimdiler de Abdullah Çatlı ve Alaattin Çakıcı gibilerden "devlet adına yararlanma" geleneği o dönemlerden kalmadır. Hatta 1913 yılında yarı resmi çetelerin kurulması için geçici bir kanun bile çıkarılmıştır.

Bu Teşkilat-ı Mahsusa, Milli Mücadeleye destek olmuş, ancak daha sonra Ankara hükümetine ve Atatürk'e karşı muhalefet bayrağı açmış ve bazıları İzmir suikastine karışmıştır.

Mustafa Kemal'in Anadolu'ya gönderilmesinde de Teşkilat-ı Mahsusa'nın önemli bir rolü olmuştu

Şöyle ki: Samsun ve civarındaki Türkler, işgalcilerle işbirliği yapan Rumlara saldırıyordu. İstanbul'daki işgal güçleri bundan rahatsız oluyor ve Hükümetten bunların önlenmesini istiyordu...

Sadrazam Damat Ferit Paşa, Samsun'a; hem İngilizlerin güveneceği, hem de Padişahın ürkmeyeceği birinin gönderilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın da başı olan Dâhiliye Nazırı Mehmet Ali (Gerede) Beyle görüşen; Atatürk'ün okul arkadaşı Ali Fuat'ın (Cebesoy) babası İsmail Fazlı Paşa, Mustafa Kemal'in bu işe çok uygun olduğunu söyledi ve Dâhiliye Nazırı da bunu Sultan Vahdettin'e önerdi. Padişah zaten bir ara yaverliğini yürüten Mustafa Kemal'i yakinen tanıyordu ve bunu uygun buldu.

Hemen ardından, o güne kadar hiç bulunmayan 3. Ordu Müfettişliği kuruldu ve Mustafa Kemal çok geniş yetkilerle bu göreve atandı.

Sultan Vahdettin Atatürk'e, hem cep saati, hem de büyük bir servet sayılacak miktarda altın vermişti.

Mustafa Kemal Paşa'nın askerlikten istifası;

Atatürk'ün Anadolu'da başlattığı Milli diriliş ve direniş hareketi, İngilizleri ve kripto Yahudileri telaşlandırmış ve padişah sultan Vahdettin'e Mustafa Kemal'i durdurması yolunda baskılar artmıştı.

28 Haziran 1919 günü Harbiye Nezaretine çektiği telgrafta bu olaylardan bahisle "**acizlerini bu memuriyete nasb ve tayin buyuran Zat-ı Hazret-i Padişahînin** (Sultan Vahideddin'in) **bu mevzuda bir emri olmadığını**", ayrıca Sadaretten ve Harbiye Nezaretinden de, vazifeden alındığına dair bir bilgi ulaşmadığını bildiren **Mustafa Kemal Paşa** 2/3 Temmuz gecesi Erzincan yakınlarında iken Harbiye Nazırı Ali Ferid imzasıyla bir telgraf almıştır.

Bu telgrafla İngilizlerin arzusu ve tazyiki dolayısıyla Paşa İstanbul'a çağırılıyor, işgal kuvvetlerinin bu isteğine rağmen Zat-ı Şahane'nin (Sultan Vahideddin'in) tebdil-i hava/hava değişimi alarak İstanbul'a gelmemesi fikrinde olduğu bildiriliyordu.

Mustafa Kemal Paşa aynı gün ikinci bir telgraf aldı. Mâbeyn Başkâtibi **Ali Fuad** (**Türkgeldi**) imzasını taşıyan bu telgrafta yine **İstanbul'a dönmesi için İngilizler'in hükûmeti tazyikinden bahsediliyor, geldiği takdirde ecnebilerin haysiyyet kırıcı muhtemel muamelelerine temasla, Anadolu'daki vazifesinden ayrılmayarak Harbiye Nezaretinden iki ay müddetle hava değişimi istenip arzu edilen şehir ve kasabada istirahat etmesi hususu hakkınızda "âsar-ı teveccüh ve hayırhâhi" besleyen Sultan Vahideddin'in tavsiyesi olduğu bildiriliyordu**.

Sultan Vahideddin bu tavsiyesiyle bir müddet, belki Paris Konferansı sonuna kadar "hava değişimi" bahanesiyle **Mustafa Kemal Paşa'yı** dikkatlerden uzaklaştırmak ve düşman güçleri oyalamak istiyordu.

Arşivdeki Vesika;

Ancak bu ihtimalde pek açıklık görülmediğinden **Kazım Karabekir Paşa** ile **Refet (Bele) Bey Mustafa Kemal'e** ordudan istifa etmesini telgrafla tavsiye etmişlerdir. Ancak Mustafa Kemal Paşa aksi görüştedir. İstifası ile milli hareketin suya düşeceği endişesindedir, Anadolu'daki hizmetlerde herhalde üzerinde resmî bir ünvan olması düşüncesindedir.

Sultan Vahideddin'in Mustafa Kemal Paşa'ya "hava değişimi" tavsiye eden telgrafıyla Paşa'nın askerlikten istifası arasında bir hafta geçmiş, bu müddet zarfında Mustafa Kemal'in Sultan Vahideddin'in tahta çıkışının (4 Temmuz 1918) yıldönümü (Cülûs-ı Hümayun) dolayısıyla çektiği telgraf yanı sıra Harbiye Nezareti ile bazı Kolordu kumandanlarına göndereceği telgraflar, Posta-Telgraf Nezareti tamimine uyan kimselerce kabul edilmemiş, hatta tevkif edilenler bile olmuştur.

5 Temmuz günü ise "makine başında" **Mustafa Kemal'le** görüşen Harbiye Nazırı, Paşa'nın İstanbul'a dönmesini istemiş, bu arada İngilizler aynı gün Samsun'a bir miktar askerle mühimmat çıkarmış, bu çıkarmaya karşı **Refet (Bele) Bey de**, Kavak ilçesi civarına yığınak yapmış ve bütün bunlar İngilizlerce İstanbul'a bildirildiğinden Harbiye Nezareti bu bölgede bir çatışma ve belki başka devletler tarafından da çıkarma yapılabileceği endişesiyle durumu bir telgrafla **Refet (Bele) Bey'e** bildirmiştir.

İşte **Mustafa Kemal Paşa'nın** Anadolu'daki vazifesinden alınması bu olaylar sırasında olmuş 7/8 Temmuz 1919 gecesi Paşa ile "makine başında" yapılan görüşmede geri dönmesi tekrar istenmiş, İstanbul'a dönmeyen, "hava değişimi"ne de teşebbüs etmeyen Paşa'nın bu red cevabından sonra "memuriyet-i âliyelerine hasb-el icab son verilmiş olduğu" Mâbeyn Başkâtibi **Ali Fuad (Türkgeldi)** imzasını taşıyan bir telgrafla Paşa'ya bildirilmiştir. Bu telgraftaki "hasb-el icab/durum icabı olarak kaydı elbette işgal kuvvetlerinin saraya ve hükümete yaptıkları tazyiktir!.. Daha evvelki muhaberatta bu ecnebi tazyiki bildirildiğinden **Mustafa Kemal Paşa 8 Temmuz 1919 günü ordudan istifa etmiş** ve istifasını "Mâbeyn Hümayun cenab-ı mülûkâne başkitâbet celilesi vasıtasıyla atebe-i ulyayı hazret-i padişahîye" yani, "Saray Başkâtipliği vasıtasıyla padişah yüksek makamına" telgrafla bildirmiştir. İş bu belge yazımızda ve geçen diğer telgrafların cümlesi devlet arşivindedir.[45]

Mustafa Kemal, yalancı ve yalakacı tarihçilerin dediği gibi, öyle kırık bir tekne ile ve tek başına değil, Osmanlı donanmasının en sağlam gemisiyle ve Albay Rafet Bele, Albay Kazım Dirik, Yarbay Arif (Daha sonra Atatürk'e karşı İzmir Suikastına karıştığı gerekçesiyle asılan ayıcı Arif) Dr. Refik Saydam ve Atatürk'ün yaveri Cevat Abbas gibi yirmiye yakın arkadaşıyla birlikte yola çıkmıştı.

Atatürk'ün Samsun'a gönderilmesine önayak olan Mehmet Ali (Gerede), Kurtuluş savaşından sonra yurt dışına sürüldü. Atatürk'ün ölümünün ardından Türkiye'ye döndü ve 15 gün sonra öldü.

O dönemde Teşkilat-ı Mahsusa fedaileri, Kurtuluş savaşında kullanılmak üzere güya gizliden gizliye, ama İngilizlerin himayesinde ve İngiliz silahlarını Anadolu'ya taşımaktaydı!...

Fakat İngiliz işgal güçleri bütün bunlardan ittihatçıları sorumlu tutarak tutuklamaya ve Divanı Harpte yargılatmaya başladı. Mahkeme sonunda, 5 Temmuz 1919'da Enver Talat ve Cemal Paşalar hakkında idam kararı verildi. Diğerleri Malta'ya sürgün edildi...

Bu olay aslında, Osmanlı'nın yıkılmasında kullanılan ve yıpratılan 2'nci Sınıf İttihatçı-mason Sabataistlerin tasfiyesi ve Cumhuriyetin kurulması için parlatılan 1'nci Sınıf İttihatçıların öne sürülmesidir. Ve bu, pek çok devrimci hareketin bir stratejisidir.

Ve bilindiği gibi, Kurtuluş Savaşı Atatürk'ün önderliğinde, Kuvayı Milliye sayesinde ve tabi Türkiye Cumhuriyetini öteden beri kurmak isteyen Yahudilerin siyasi ve diplomatik desteğiyle, başarıyla bitirildi.

Mustafa Kemal, Milli Mücadeleye bizzat katılanları özellikle kolluyor; ancak ister istemez dengeleri de gözetiyordu.

Hatta İzmirli Sabataist dönme Uşaklızadelerin kızı Latife Hanımla evlenmeyi de; tahminim, bu dengeler gereği düşünüp gerçekleştiriyordu.

Tarihte pek çok liderin, farklı din ve milletlerden kız alıp akraba olmak suretiyle, rakiplerini yumuşatmak

[45] Milli Gazete 19.07.2004 M. Müftüoğlu

ve iktidarına güç katmak istediği zaten biliniyordu.

1923'te Yunanistan'la yapılan mübadele protokolüyle 100 bine yakın Yahudi Türkiye'ye ve özellikle İstanbul'a gelip yerleşmiş ve dönme-Türklerin etkinliği daha da artmış bulunuyordu.

Örneğin; Atatürk'ün Milli Eğitim Bakanı yaptığı dönme-Türkler'den Dr. Raşit Galip, Mustafa Kemal istekli olmadığı halde, İstiklal mahkemelerine asil üye sıfatıyla katılıyor, Osmanlı Darülfünununu feshettirip, Müslüman ilim adamlarını mecburi emekliye ayırarak, Almanya'dan yüzlerce Yahudi Profesör getirtiyor ve Türk Dil Kurumunu oluşturup Türkçeleşme faaliyetlerini organize ediyordu... Yani bir nevi yeni düzenin mimarlığına oynuyordu.[46]

Ve tabi, bunlara daha fazla tahammül edemeyen Atatürk tarafından bir müddet sonra görevinden alınıyordu…

Ve yine o dönemde, İttihat ve Terakkinin çekirdeği sayılan "İttihadi Osmani"nin kurucularından Abdullah Cevdet, "Türk ırkının ıslahı için Macaristan ve Avusturya'dan damızlık damat getirmeyi" bile teklif ediyordu!...

Milli eğitimin en etkili ve yetkili noktalarına, Sabataistlerden Karakaşilerin güdümündeki Fevziye mektebi mezunları atanıyor ve İslam inancı ve ahlakı temelinden dinamitleniyordu.

Dönemin Genelkurmay Başkanı ve Üzeyir Garih gibi Eyüp Dergâhı ve Şeyh Hüseyin Efendi bağlısı olan Fevzi Çakmak'ın damadı ve Güzel Sanatlar Akademisi Müdürü Burhan Toprak; "Arap Sünniliğine karşı, Anadolu İslam'ını" savunuyor ve Layt-Ilımlı İslam'ın temelleri atılıyordu...

Atatürk, kendisinin de okuduğu Fevziye mekteplerinin adını "Işık" olarak değiştirmek istiyor, ama karşı çıkılınca vazgeçiyordu... Fakat yıllar sonra, Ilımlı İslam'ın günümüzdeki temsilcisi Fetullah Gülen, kendi ev-yurtlarına "ışık" adını koyuyordu!?

İnönü dönemi veya Milli şef devrimi!

Atatürk'ün şüpheli ve şaibeli ölümünden sonra, her nasıl olduysa ve hangi gizli güçler devreye sokulduysa, Mustafa Kemal'in Başbakanlıktan uzaklaştırdığı ve ölünceye kadar yanına yaklaştırmadığı İsmet İnönü, Fevzi Çakmak'ın da desteğiyle, Cumhurbaşkanlığına taşınıyordu...

Atatürk'ün en yakın sofra ve sohbet arkadaşları artık Milletvekili bile yapılmıyor, Ama O'nun dışladığı Rauf Orbay, Kazım Karabekir, Hüseyin Cahit Yalçın, Refet Bele, Ali Fuat Cebesoy gibilerini, İnönü yeniden çevresine topluyor ve öne çıkarıyordu. Enver, Talat ve Cemal Paşaların çocuklarının Türkiye'ye dönmelerinin yolunu açıyor, hatta Talat Paşa'nın naşının Yurda taşınmasına izin veriyordu.

Bunlardan da öte, Resmi Dairelerin duvarlarından Atatürk'ün resmini indirtip kendi fotoğrafını asıyor, Türk parasına kendi resmini bastırıyordu!..

Atatürk, asimileye taraftar ve Türkiye'ye vefakâr dönmelerle iş yapmaya özen gösterirken, İnönü İslam'a kindar ve Siyonizm'e taraftar dönmelerle çalışıyordu...

Nazi zulmünden kaçırılıp İsrail'e gitsinler diye yola çıkarılan Panama Bandıralı Parita gemisini, 8 Ağustos 1939'da İzmir limanına sokmaması...

Çekoslovakya Yahudilerini taşıyan iki gemiyi Finike limanına yaklaştırmaması...

800 kadar Romen Yahudi'sini taşıyan Struma gemisinin 15 Aralık 1941'de İstanbul'a yolcu indirmesine izin çıkarmaması...

Ve yine o yıllarda, özellikle Yahudilere yönelik, "Türkiye'den bıktırıp İsrail'e kaçırma politikası" olarak çok ağır varlık vergisi koyması;

İnönü'nün Yahudi düşmanlığından kaynaklanmıyor, tam aksine; onların, İsrail'in kurulması için Filistin'e göç edip yerleşmelerini amaçlıyordu... Çünkü Hitler korkusuyla Avrupa'dan kaçırılan Yahudiler, kurak ve çorak İsrail'e gitmektense Türkiye'de kalmayı tercih ediyorlardı.

İsmet İnönü, bütün bu despotik düzenleme ve dayatmalarını "Kemalizm" diye resmi bir ideoloji haline sokuyor ve Atatürk'ün engellemeye çalıştığı "Türkiye Siyon Cumhuriyetinin" hayata geçirilmesine hizmet ediyordu...

---

[46] Efendi Soner Yalçın Nisan 2004 Sh:359

7 Ocak 1946'da Celal Bayar, Adnan Menderes, Refik Koraltan ve Fuat Köprülü gibi eski CHP'lilerin Demokrat Partiyi kurma dilekçesine, yarım saat içinde, İnönü hükümetinin hemen izin vermesi ise, Amerika'daki Siyonist merkezlerin;

- Aynı arabanın yorulan ve yıpranan atlarını değiştirme...
- CHP döneminde jandarma dipçiği ve polis değneği ile yerleştirilemeyen, İnönü'nün uydurduğu Kemalizm kurallarını ve dönmelik ahlakını, DP eliyle ve seve seve Müslüman Türk toplumuna benimsetme...
- Ve tek partinin güçlenerek, masonik merkezlere karşı koyma tehlikesini törpüleyip, kendi güdümlerindeki sağcı-solcu partiler kanalıyla halkı oyalayıp güdükleştirme amacıyla verdikleri talimatlara dayanıyordu.

Daha sonraları, 10 yaşında iken öğreniminin sürmesi için Selanik'teki Fevziye mekteplerine gönderilen... Milli Mücadeleyi örgütleyen Atatürk'ü etkisiz kılmak üzere, İstanbul Hükümetince Anadolu'ya görevlendirilen... Ama bu görevi yapmadan, fakat ilk etapta Milli Mücadeleye de katılmadan geri dönen ve her ne hikmetse, tüm İzmirli Sabataist Evliyazadeler gibi Eyüp Dergahına bağlılığıyla bilinen Mareşal Fevzi ÇAKMAK'ın kurduğu Millet Partisinin; Milli ve Manevi değerlere yönelmesi de yine bu merkezlerin bir başka oyunuydu!... Ve zaten Rauf Orbay'ın hatıralarında anlattığı gibi, Fevzi Çakmak, Sultan Vahdettin'in Mustafa Kemal Paşa'yı Anadolu'ya göndermesine de karşı çıkıyor ve "o cumhuriyetçidir!?" diyerek engellemeye çalışıyordu…

Risale-i Nur'un en halis ve en hakiki talebesi… Çanakkale, Kafkas cephesi ve Milli Mücadele Gazisi Elazığ'lı Rahmetli Albay Hacı Hulusi Bey'in naklettiği:

"1930 senesinin ilk aylarında Hz. Üstad'ın yanına gitmiştim. O günlerde Mareşal Fevzi Çakmak'la, Fahrettin Altay Paşa Eğridir'e gelmişlerdi.

Üstadımız bana "Kardeşim, Fevzi Paşa ile Fahrettin, bana selam göndermişler. Ben de onlara hediye olarak 10 (On) uncu sözü göndereceğim. Yalnız, birine göndermek istiyorum, sizce hangisi münasiptir? Diye sordu.

Ben de: "Efendim, biz Fevzi Paşayı daha Müslüman biliyoruz. İsterseniz, ona gönderelim." Cevabını verdim.

Hz. Üstad ise: "Yok, hayır, Fahri paşa'ya verin" dedi.

Ben de o risaleyi, posta ile Fahrettin Altay paşa'ya gönderdim."[47] Hatırasından da anlaşılacağı gibi, Acaba Bediüzzaman Hz.leri Fevzi Çakmak'ın ve O'nun siyasi varisi olan ve 27 Mayıs 1960 ihtilalinde Üstad'ın Urfa'daki mezarını bile çıkartıp bilinmeyen bir yere taşıtan Alparslan Türkeş'in gerçek mahiyetini bildiği için mi böyle soğuk davranıyordu?

14 Mayıs 1950'de dönmelerin damadı Menderes'in DP'si oyların % 53'ünü alarak 408 milletvekili çıkarırken, çarpık seçim kanunuyla % 40 oy alan CHP sadece 69 milletvekili alabilmişti.

Menderes Hükümetleri ve Meclisleri, yine sabataist-masonlarla doluydu.

İsrail'in kurulmasına Menderes eliyle yardım ediliyor ve ilk tanıyan ülke Türkiye oluyordu...

TBMM Başkanı Refik Koraltan'ın oğlu Oğuzhan Koraltan'ın ve Yahudi işadamları Eli Rosenthel ve John A. Caouki gibi kodamanların girişimiyle ilk Rotary Kulüpleri kuruluyordu.

Türkiye NATO'ya girme aşkına, Kore'ye asker gönderip yüzlerce vatan evladı telef ediliyordu...

Atatürk döneminde kurulan ve stratejik önem taşıyan uçak ve silah fabrikaları ve ağır sanayi kuruluşları kapatılıp, Türkiye, Amerikan yardımı ve dayatmalarıyla montaj sanayisine yöneliyor ve maalesef 5–10 yıl içinde hurda makine mezarlığına döndürülüyordu...

Ve Türkiye adım adım Amerikan sömürgesi yapılıyordu...

Öyle ki, 1948'de 292 olan, Türkiye Devlet kadrolarında görevli Amerikalı sayısı 1952'de 600'lere çıkıyor, daha sonraları Süleyman Demirel dönemlerinde Türkiye'deki ABD personel sayısı 25 binlere fırlıyordu...

Ahlak hızla bozuluyor, toplum yozlaşıyor, faiz, fuhuş, kumar ve yolsuzluk giderek artıyordu...

[47] Bak: Hulusi Bey Ahmet Özer İzmir 1998 22. Baskı

Ve derken 2 Ağustos 1958'deki devalüasyonla, 1 dolar 2,5 liradan 9 liraya fırlıyordu. Devalüasyon oranı % 225'i buluyordu.

Adnan Menderes, İzmirli Sabataist Evliyazadelerin kızlarını alıp damatları olmuştu. Başbakan olduğunda ise kabinesini ve yakın çevresini onlarla doldurmuştu. Siyasete önce Fethi Okyar'ın kurduğu Serbest Cumhuriyet Fırkasıyla başlayan, Menderes daha sonra Atatürk'ün Milli Eğitim Bakanı Sabataist Dr. Raşit Galib'in teşvikiyle 1931'de CHP'den seçilip Meclise taşınmıştı.

500 sene öncesinden İzmir'e gelip yerleştiği söylenen ama nereden, niçin ve nasıl geldiği gizlenen İspanya Yahudilerinden...

1890 yılında İzmir'e Vali olarak atanan, eski Sadrazam Abdurrahman Nurettin paşanın, mevcut Belediye Başkanıyla arası açılınca, yeni bir seçimle Belediye Meclisi'nin yenilenmesini istemesi üzerine. Uşaklızade Sadık Efendi'den (Atatürk'ün eşi Latife hanımın büyükbabası ve sabataist Evliyazadelerin yakın akrabası) daha az oy almasına rağmen, Vali tarafından tercihen 1891'de İzmir Belediye Başkanlığına tayin edilen... Ve Mekke'ye gidip ismine Hacı ünvanını da ekleyen meşhur Yahudi dönmesi sabataist, Evliyazade Hacı Mehmet Efendinin;

- Naciye isimli kızının kızı olan, yani torunu Fatma Berrin Hanım, Adnan Menderes'le evlenmiştir. Dolayısıyla Sabataist Mehmet Efendi, Aydın Menderesin dedesi olmaktadır.
- Evliyazade Hacı Mehmet Efendi'nin diğer kızı Makbule Hanım'ın yani Berrin hanımın teyzesi kocası ise; Atatürk-İnönü ve Menderes dönemlerinin Dışişleri Bakanı meşhur mason ve dönme, Tevfik Rüştü Aras'tır. Tevfik Rüştü'nün kızı Emel de Menderes'in Bakanlarından Fatin Rüştü Zorlu'nun hanımıdır.

Sabataist dönme kayınpederlerinin "evliyalığına" inanan halkımız, damat Menderesi neredeyse peygamber yerine koyacaktı.

"Pazara kadar değil, mezara kadar Milli Görüşçüyüm" diyerek Refah Partisi'ne katılan, ama en küçük bir sarsıntıda herkesten önce gemiyi terk edip kaçan, Aydın Menderes, daha önce kendisine bir parti kurdurularak pohpohlanmaya ve parlatılmaya çalışıldığı ve Tayyip misali bir harekete hazırlandığı dönemlerde, Ankara Keçiören'de bir ev sohbetine katılmıştı.

Bir konferans münasebetiyle biz de Keçiören'de ve o eve yakın bir yerde bulunmaktaydık...

Neler konuşulduğunu öğrenmek üzere, o toplantıya katılan bir genç, sonra gelip şunları aktarmıştı:

"Sn. Aydın Menderes, sohbetinin hemen tamamını İslami konulara ayırdı ve her iddiasını ayet ve hadislere dayandırdı... En sık tekrarladığı ve vurguladığı ise: Erbakan'ın istismarcılık yaptığı ve bu davayı hedefine ulaştıramayacağıydı..."

Hatta bir ara:

"Hem Müslüman geçiniyor, hem de kalkıp, Anıtkabire giderek, putperestler gibi, saygı duruşunda bulunuyor!" diye sataştı.

Ben de dayanamayıp:

"Sn. Aydın Menderes..! Eğer babanız, Atatürk'ü koruma kanununu çıkarmasaydı ve Anıtkabiri yapmasaydı, yani sizin tabirinizle bu put haneyi açmasaydı, kısaca Aziz Atatürk'ü putlaştırmasaydı, bazıları da böyle davranmaya mecbur kalmayacaktı.! Hem Babanızın siyasi mirasını sömürüp Onun sırtından ucuz kahramanlık taslıyorsunuz... Hem de Babanızın çıkardığı kanunlara ve yaptırdığı kabirlere saygı duyanları putperestlikle suçluyorsunuz!? Hâlbuki biz Anıtkabire, Milli Mücadelemizin ve binlerce şehidimizin şahsı manevisi ve simgesi olan bir Zatı ve makamı ziyaret kastıyla gidiyoruz!" deyince bocalayıp şaşırmış ve kalkıp gitmeye mecbur kalmıştı.

Orgeneral Muhsin Batur'un tarihi itirafları:

Eski Hv. K. Komutanı Orgeneral Muhsin Batur'un laiklikle ilgili sözleri de Atatürk ve Kurtuluş Savaşıyla ilgili tespitlerimizi haklı çıkarmaktadır.

"**Batı, İslam dünyasının üzerine 1400 yıllık bir kinle yürüyordu. Yegâne müstakil İslam ülkesi Türkiye'nin bu yürüyüşü tek başına durdurması mümkün değildi. Gerçekçi olalım, Biz Yunan'ı denize dökmekle Yavuz Selim'lerin, Kanuni'lerin gücüne ulaşmış olmadık. Türkiye rövanşa hazır olmadığı**

için laik oldu..."[48]

Yani, milletimizi İslami kimlik ve kültürden koparmak isteyenlere; "laik"lik diye İslam'dan uzaklaşacağımız yönünde verilmiş gizli bir garantinin hatırına ve zahiri planda Türkiye kuruldu...

Ve Atatürk, milletimizin; bu rövanşı almaya hazır olacak ve kendini toparlayıp yeniden tarih sahnesine çıkacak şartları oluşturacağına inandığı için; bu dayatmayı kabul etmiş görünen bir rol oynamayı uygun buldu...

Bu şekilde işgal ettikleri Anadolu'dan çekilmek, Emperyalist Batılıların da işine geliyordu...

Aslında Anadolu'yu zaten ele geçirmişlerdi ve Onları çıkaracak bir güç de yoktu...Ancak Müslüman Türk'ün, yirmi-otuz sene içinde yeniden ve İslami bir şuurla dirilip kendilerini sürecekleri biliniyordu...Öyle ise, tek kesin ve kestirme yol, bu milleti İslami değer ve dinamiklerden uzaklaştıracak bir ekibe bırakıp, ayrılmak kalıyordu.. İşte emekli Muhsin Batur Paşa'da, bunu anlatmak istiyordu..

Erbakan gerçeği ve Atatürkçülüğün gereği:

Atatürk'ün; Yahudilerden ve Sabataist dönmelerden:

- Ülkemiz ve halkımız için kötü şeyler düşünmeyen,
- Siyonizm'in Dünya hâkimiyeti ve Büyük İsrail hayali peşine düşmeyen ve Türkiye'yi kendi vatanı gören,
- Yurt içinde ve dışında gizli ve kirli hıyanet odaklarıyla ilişkiye ve işbirliğine girişmeyen,
- İyi niyetli, kabiliyetli ve karakterli olanlarla; birlikte çalışma, sorumluluklarımıza ve sonuçlarına beraber katlanma, ülkemizin nimetlerini de, külfet ve zahmetlerini de ortak paylaşma siyaset ve stratejisini...

Bunun yanında;

- Vatanımızı, halkımızı ve ülke imkânlarımızı İsrail'in hesabına kullanmak, yıpratmak ve yıkmak isteyen
- İslami inancımızı ve Milli ahlakımızı bozmak, laytlaştırmak ve yozlaştırmak isteyen...
- Mason locaları ve hıyanet odaklarıyla birlikte çalışıp, ekonomik, teknolojik, politik ve psikolojik alanda bizi kuşatmak ve geleceğimizi karartmak isteyen, niyeti ve tıynıyeti bozuk olanlara ise,

Mesafeli durma, gözaltında bulundurma, stratejik noktalardan uzak tutma ve sürekli dikkatli davranma... Siyaset, feraset ve dirayetini, M. Kemal'den sonra gösterebilen tek lider Erbakan Hoca'dır.

Evet, Erbakan Hoca, Yahudi'ye veya dönmelere değil, şeytani ve gayri insani amaçlar taşıyan Siyonizm'e ve ülkemize hıyanet düşünenlere karşıdır ve elbette haklıdır.

Ülkemiz, Milletimiz, güvenliğimiz ve geleceğimiz üzerinde kötü niyet taşıyanların ve onlara taşeronluk yapanların: çok ayrı inanç ve kafalarda... Farklı konum ve kulvarlarda bulunmalarına rağmen, Erbakan karşıtlığında ve Milli Görüş korkaklığında, hep ortak tavır almaları boşuna mıdır?

Ama, korkunun ecele faydası olmayacaktır!...

Kader, Atatürk'e; Siyonistlerin güdümündeki bütün emperyalist güçlerin "Hasta Osmanlı'yı öldürme ve Müslüman Türk'ü tarihe gömme" siyaset ve saldırılarına karşı "Anadolu'yu kurtarma ve Türk varlığını koruma" gibi çok şerefli, ama çetrefilli bir misyon yüklemişti.

Erbakan ise; Bütün insanlığın bünyesine, kanser urları gibi yerleşen Siyonist çıbanlarını deşmek... Her din ve düşünceden... Değişik köken ve kültürden bütün insanlığın barış ve bereket içinde yaşayacağı, Türkiye merkezli yeni ve adil bir medeniyeti kurma şuuruna, onuruna ve sorumluluğuna sahiptir...

Unutmayın; Atatürk de, resmi apoletleri söküldükten, tüm siyasi yetkileri elinden gittikten sonra, tarihi devrimini gerçekleştirmiştir.!?

Ve Erbakan Hoca'nın en büyük kahramanlığı; çevresini kuşatan bazı hamakat ve hıyanet ehline rağmen, bu büyük projesini adım adım hayata geçirmesidir.

Kalıbı Milli Görüşte- Kafası Kirli Görüşte!

Hikmet sunayım derken, hamakatin sergiler,

[48] H. Albayrak Kemalizm Terakkiye Manidir Vadi Yayınları

Keramet arz ederken, kabahatin sergiler,
Dil kalbin tercümanı, söz özün aynasıdır,
Hatıra anlatırken, hakikatin sergiler.

22 Mayıs 2004 Erbakan Hoca'nın ASKON sohbeti öncesi söz alan eski milletvekili ve bürokratlardan bir zat, şu hatırasını nakletti:

Başbakanlığı döneminde, yeni bütçe hazırlıkları sürerken, Hoca Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel ve diğer ekonomi bürokratlarına:

"Hazırlanan bütçenin değiştirilip düzeltilmesini, İşçi, Memur, Esnaf ve Köylüye ve yatırım hizmetlerine daha büyük payların ayrılmasını… Vergi ve faiz oranlarının azaltılmasını emrediyor...

Onlar da gayret göstererek ve tabiî (bunları nakleden zat'ın hala anlamadığı) TÜSİAD'cı patronlarla görüşerek-defalarca hazırladıkları bozuk bütçeyi, Hoca bir türlü kabul etmeyip geri çeviriyor.

En son, Hoca, onlarla birlikte, beni de çağırdı…

Hoca'nın makam odasının önünde beni görünce, "Aman ağbi!.. Bizi bu Hoca'nın elinden kurtar…" diye yalvarmaya başladılar…

Ben de, Hoca'nın yanına girip; "Bu arkadaşlar ellerinden gelen ve mümkün görülen her şeyi yapmışlar… Bütçe üzerinde daha fazla değişiklik yapılamayacağını söylüyorlar!" deyince Hoca bana;

"Sen de onların kafasındasın!... Önce şu kafanı değiştir bakalım. Eğer kafan değişirse, bu bütçenin de, halkımıza hayırlı yönde değişebileceğini kavrayacaksın!..." dedi.

Şimdi lütfen baştaki şiiri bir daha okuyun!..

Evet, "dahiler, yalnız kalınca devleşir"

Bunun en çarpıcı örneği Mustafa Kemal'dir. O "sırdaşı ve silah arkadaşı" diye bilinen kimselerin bile, ayrıca yükünü çekmiş ve onları idare etmiştir.

Rahmetli Necip Fazıl'ın, Atatürk'ün vefatı münasebetiyle yaptığı ve kaleme aldığı tarihi tahlilleri de bu yöndedir:

"O, en iyimser kimselerin bile kurtuluş ümitlerini tamamen yitirdiği ve karamsarlığın bütün bir milleti perişan ettiği uğursuz bir ortamda ve en olumsuz şartlarda bile; inancını, azmini ve kararlılığını bir an kaybetmeyen, Milli hedef ve hareketinden asla vazgeçmeyen, dostlarını ve düşmanlarını iyi tanıyıp idare etmesini bilen; ender ve lider bir şahsiyettir" şeklinde özetlenecek tespitleri bir gerçeğin ifadesidir.[49]

Ünlü "Mavi Kitap"ı yazan ve Ermeni tehcirini anlatan Arnold Toynbee'nin 1922 yılında yayınlanan **"Yunanistan ve Türkiye'de Batı Sorunu"** adlı kitabının 178. sayfasında Mustafa Kemal'le ilgili şu görüşlere yer veriyor:

"Mustafa Kemal Paşa konusunda ancak şunları söyleyebilirim: Yahudi değildir; Osmanlı İmparatorluğu'nu 1913 Ocak ayındaki darbeden 1918 Ekimindeki mütarekeye kadar yöneten İttihat ve Terakki komitesine dahil değildir ve üzerinde, şu andaki mevkii dolayısıyla servet ya da başka bir şahsi kazanç sağladığı yönünde hiçbir kuşku bulunmamaktadır."

Bu cümlelerden anlaşılıyor ki:

- "**Toynbee'nin, Mustafa Kemal'in Yahudi olmadığını**" belirtmek ihtiyacı herhalde Selanikli oluşundan kaynaklanmış olabilir. O'nu Yahudi asıllı göstermek isteyenlere cevap yerindedir.
- "**İttihat Terakki mensubu olmadığını"** vurgulaması da, o dönemde işlenen suçlara karışmamış olduğunu bildirmek içindir.
- Son cümle ise Paşa'nın mal mülk ve para peşinde koşmayan dürüst bir asker ve devlet adamı olduğunun belgesidir.

[49] Bak.16.Kasım.1938 Cumhuriyet Gazetesi

- Bu cümlenin alt okumasından, o dönemde devlet adamlarının ne kadar rüşvet ve ihtikâra batmış olduğunu anlayabiliriz.

İkinci çıkarımım ise şu: Mustafa Kemal, hiçbir iç ve dış güç tarafından satın alınabilecek bir lider değildir.[50]

Kader, Mustafa Kemal'e: "Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını kaldırmak; ama aynı inanç ve ideal temelinde ve çağdaş ihtiyaçlar istikametinde, Türkiye merkezli yeni bir barış ve bereket medeniyetine zemin hazırlamak" yetkisini ve yeteneğini vermiş gibidir.

Atatürk kendi iradesini, annesinin arzu etmemesine rağmen öz mesleğine-Askerliğe ilk adımını Selanik Askeri Rüştiyesine girmekle göstermiştir. Manastır Askeri İdadisini de başarıyla bitirdikten sonra, 13 Mart 1899 da Mustafa'ya Kemal de eklenmiş olarak 1283'te Onu Harbiye sıralarında görüyoruz. Kendine güvenen, yetişmek ve ilerlemek isteyen, düşünmeyi ve fikir üretmeyi seven bir Harbiyelidir… O zamanki yokluklar ve yetersizlikler içerisinde dahi güzel yazı yazmak, güzel konuşmak yeteneğini artırmaya çalışan bir askerdir.

İnandı, çalıştı ve başardı.!. 10 Şubat 1902 de 1472 sicil numarası ile 459 mevcut içinde 8 incilikle piyade sınıfına intisap ederek Harbiye'yi bitirdi. Mektebi en parlak şekilde bitirenleri Kurmay sınıfına ayırmak usulden olduğu için, Mustafa Kemal'i de Kurmay sınıfına seçtiler.

Bu safhada O'nun meşgalesi artık yalnız dersler değildir. Memleket sorunları ile de ilgilenmektedir. Milletini ve devletini dert edinmiştir. Yani asli görevini unutmayan birisidir… İşte bu hava içerisinde okulu 5 incilikle 11 Ocak 1905 yılında bitirmiştir. Şimdi Mustafa Kemal 24 yaşında, mücadele dolu bir geleceğe hazırdır. Azimli genç bir Kurmay yüzbaşıdır.

Şam ve Yafada bahtsız görevlere atanışı... 31 Mart olayında Hareket ordusu Kurmayı olması… Siyasi olaylara katılışı… Ama bunlar Ona hiç de sevindirici gelmiyor ve Ordunun politikaya karışmaması fikrini daha da kuvvetlendiriyor.

Atatürk;

Asla arka planda kalmayı sevmeyen bir askerdir.

Kolay ve rahat görevlerden asla zevk almayan birisidir.

Asker cephede olmalıydı. O'nun yeri muharebe meydanlarıydı. Trablusgarp harbine katılışı… Sofya'da Ateşe Emiri iken oradaki rahatını bırakarak vazife isteyişindeki ısrarı… Sonra 19 uncu Tümen komutanlığına atanması… İşte bunlar yurt müdafaasına katılma aşkının en güzel tezahürleridir.

Ya Çanakkale Conkbayırı! "Cephaneniz yoksa süngünüz var ya.!. Ben size "taarruz edin" demiyorum, ölmeyi emrediyorum! Biz ölünceye kadar geçecek zaman içinde, yerimizi başka kuvvetler, başka komutanlar alabilirler" diyebilen ve bir harbin gidişatını değiştiren, en zor ve ani hadiseler karşısında bile en iyi tedbirleri alabilen, kararlı ve inançlı bir dahidir. Çünkü emrindeki Mehmetçiklerin: "Bir gül bahçesine girercesine" ölüme meydan okumalarının sırrının, siperlerinde sürekli okudukları, ellerindeki ve ezberlerindeki Kur'an'dan ve yüce İslam inancından kaynaklandığının bilincindedir.

Conkbayırı'ndaki durum iyice kritikleşmiştir. General Liman Wansanders M. Kemal'in fikrini Kurmay Bşk. Vasıtasıyla sordurtur. O'da durumun tehlikeli olduğunu anlatır. Ve

- **Hiçbir çare kalmadı mı? Sualine karşılık:**
- **Bütün kumanda ettiğiniz kuvvetleri emrim altına veriniz!**
- **Çok gelmez mi? Sorusuna cevap yine kesindir.**
- **Az bile gelir!**

M. Kemal bu cevabı verdiği zaman henüz 34 yaşında bir albaydır. İşte bu büyük bir komutanın, büyük tehlikeler karşısında, büyük sorumluluklar yüklenmek konusundaki azmi, vatan ve milletin selameti için varlığını ortaya koymanın örneği ve özgüvenidir.

[50] Vatan Gazetesi 28 07 2006 / Zülfü Livaneli

Anafartalar Kahramanı Atatürk:

1 Nisan 1916 da Mustafa Kemal Tuğgeneraldir.

Bu yükseliş O'na memlekete hizmet etmek fırsat ve ufuklarını daha da açmıştır. Cepheden cepheye koşmaktadır. 16. Kolordu Komutanı olarak büyük bir seziş ve ileri görüş kudreti ve sarsılmayan iradesi ile, Muş zaferini kazanmıştır.

Sonra Filistin cephesinde 7. Ordu ve bilahare Yıldırım Orduları Komutanlığına atanmıştır. Mustafa Kemal'in Suriye'deki muharebelerde açık olarak görülen, yüksek bir vasfı da: en tehlikeli ve tüm çarelerin tükendiğinin zannedildiği zamanlarda metanetini kaybetmeyerek bir çıkar yol bulmasıdır. O bu vasfı ile felaket çanları çalınan ve mirası paylaşılmak üzere cenaze namazına hazırlanılan bir devlete de selamet yolunu açacaktır.

Başkumandan Mustafa Kemal:

Milletini çok iyi tanıyan o büyük asker; kendine Başkumandanlık görevi tevdi edildiğinde, Mecliste söylediği nutukta: "düşmanları behemehal mağlup edeceğimize dair olan iman ve itimadımın, bir dakika olsun sarsılmamış olduğunu bildirerek, şu anda da bu inancımı yüce heyetinize, milletimize ve bütün aleme karşı ilan ediyorum" demiştir. Bu sözler en güç şartlar altında dahi kendisine ve Ordusuna güvenen bir Baş Kumandanın; milletine, milli ve manevi değerlerine samimi inancını ifade etmektedir. Bu cihat aşkıyla ve bu inançla SAKARYA zaferi kazanılmıştır.

Üstelik muharebe safları arasında, yaralı ve sarılı olarak mücadeleyi takip edip, bizzat idare ettiği de unutulmamalıdır. Bu meydan muharebesi sonunda; 19 Eylül 1921 de, Büyük Millet Meclisinin bir şükür ifadesi olarak, bu kutlu cihadın mutlu ve muzaffer komutanı GAZİ MUSTAFA KEMAL "Mareşal"lık madalyasını hak kazanmıştır. Artık "son" ve kesin zafere yaklaşılmıştır. Afyon'da, ordunun başına yine o geçmiş ve Yunan ordusu bozguna uğratılmıştır. Bu imha muharebesi ile Türk tarihinin akışı değişmiş, yeni bir dönüm noktası başlamıştır.

Atatürk, kesin zafere ulaşmak üzere Milli Mücadelenin başı olarak ortaya atıldığı zaman, 40 yaşına yeni basmıştır. Ama bütün ömrünü bağımsızlık sevdalısı bir asker olarak yaşamıştır. Karakteri, fikirleri ve hedefleri bu devrede gelişip, olgunlaşmış; bir ferdi olmakla övündüğü Müslüman Türk Milletine layık olmaya çalışmıştır.. Üniformasını terk ettiği andan, ölümüne kadar geçen zaman içerisinde olsun millet ve devlet hizmetinde giriştiği, bütün işlerde askeri şahsiyetinden ve Milli haysiyetinden daima kuvvet ve ilham almıştır.

Birçok mütefekkirler ve büyük komutanlar "Harp" hakkında çeşitli fikirler ileriye sürmüşler, harbi bir iyilik ve fazilet kaynağı, dolayısıyla harp halinin, beşer tabiatının zaruri kıldığı, doğal ve normal bir olay olduğu kanaatini savunmuşlardır. M. Kemal ise, "Harp" zaruri, hayati ve hukuki olmalıdır. Kanaatim şudur ki, "milleti harbe götürünce vicdanımda azap duymamalıyım. Millet hayati tehlikeye maruz kalmadıkça harp bir cinayettir" gerçeğini haykırmıştır.

ATATÜRK, -bu suretle "harbin meşrutiyeti" prensibini de ortaya koymaktadır. Harbin meşru olması için kabul ettiği iki esastan biri, vicdan diğeri millet hayatının tehlikeye düşmesi halidir. O halde, şan ve şeref için veya emperyalist gayelerle yapılan harpler gayri meşru sayılmıştır.

O'na göre harp; milletlerin maddi ve manevi bütün varlıklarıyla çarpışması, bu suretle bağımsızlığını kazanması ve koruması için yapılmalıdır. Böylece askerlik sadece bir sanat olmaktan çıkmakta, aynı zamanda; sanatın ilim ve teknikle bir sentezi haline sokulmaktadır. Milletin bütünü maddi varlıklarını sevk ve idaresi askerliğin ilim ve teknik tarafını, milletin bütün manevi değerlerini sevk ve idaresi de, askerliğin sanat tarafını oluşturmaktadır. ATATÜRK manevi değerleri maddi vasıtalardan üstün tuttuğunu, Türk askeri hakkında "Dünyanın hiçbir ordusunda, yüreği seninkinden daha temiz ve daha sağlam, daha inançlı ve daha insancıl bir askere rastlanmamıştır" sözleriyle anlatmaktadır.

Haziran 1922'de kendisini Napolyon'a benzeten general ZAWSEND'e verdiği cevapta: "Napolyon arkasına bir sürü muhtelif milliyetteki insanı toplayarak macera aramaya kalktı ve bunun içindir ki yarı yolda kaldı. Ben bir anadan ve bir babadan gelen kardeşlerimle; kendi vatanımı

kurtarmak davası yolundayım ve muhakkak ki muvaffak olacağım" demişti.

Evet ATATÜRK başarılı oldu, çünkü, Napolyon şahsı için milletini; Atatürk ise; milleti için şahsını feda etti.

Çünkü; O ordusunu seviyordu. Milletini ve yurdunu seviyordu: "Türk ordusunu onun faziletini, kıymetini ve bu ordu ile neler yapılabileceğini benim kadar anlayan azdır" diyebilen birisiydi.

Çünkü: O, milletine güvenerek; "doğuştaki tek fevkaladelik, Türk olarak dünyaya gelmemdir" diye övünebilmişti.

Atatürk, "askerlik yalnız talimnamelerden ve harp tarihinden öğrenilmez. Komutan o şahıstır ki, evvelce öğrenilmemiş ve tecrübe edilmemiş durumlar karşısında derhal bir çare bulabilsin ve talimnamelerin üzerine çıkabilsin" demiştir.

O'na göre komutan askerliğin beynidir ve her kademede bu böyledir. Komutansız bir birlik başsız bir vücuttan farksızdır. Komutan; ani karar ve teşebbüsleriyle bilgisi arasında bir muvazene kurabilmeli, cesaretle ihtiyatkarlık arasında ifrat ve tefrite düşmemelidir.

Keza, O büyük bir stratejistti. SAKARYA'da bunun zirvesine yükselmiş; zamanı ve mekanı, en iyi seçerek, imkanları ve elemanlarını en iyi değerlendirerek elindeki kuvveti maharetle kullanabiliştir.

ATATÜRK Almanya'yı ziyareti sırasında başkomutan Mareşal HİNDERBURG'a, Alman ordularının Fransız cephesindeki taarruzunu kastederek: "Bu taarruzdan özellikle umduğunuz hedef nedir?" diye sormuştur. HİNDERBURG bu soruya cevap verememiştir.

Bu konuşmalardan anlaşılıyor ki O, daha o zaman, her türlü hareket ve zaferde bir gaye aramaktadır. O, "zafer, zafer benimdir diyebilenindir" derken, neye iman edilmek gerektiğini daha sonra Kasım 1933'te şu cümlelerde ifade etmiştir:

"Hiç bu zafer gaye değildir. Zafer; ancak kendisinden daha büyük olan gayeyi elde etmek için belli başlı bir vasıta yerindedir. Gaye bir fikirdir. Zafer bu fikrin istihsaline hizmet nispetinde bir kıymet ifade eder. Yüksek bir fikrin istihsaline dayanmayan, Milli ve insani bir gaye taşımayan zafer payidar gayrettir. Boş bir gayedir. Her büyük zaferin kazanılmasından sonra yeni bir alem doğmalıdır. Yoksa sadece zafer, boşa giden ve bunca zahmete değmeyen bir gayedir." Baş Komutan M. Kemal ATATÜRK'ün ölümünden 12 gün evvel ordusuna son sözleri şöyledir:

"Zaferleri ve mazisi insanlık tarihi ile başlayan; her zaman zaferle beraber, medeniyet nurlarını taşıyan Türk ordusunun, memleketini en buhranlı ve müşkül anlarda bile zulümden, felaket ve musibetlerden ve düşman istilasından nasıl korumuş ve kurtarmış ise, Cumhuriyetin bugünkü feyizli devrimleriyle ve askerlik tekniğinin bütün modern silah ve vasıtaları ile mücehhez olduğu halde, vazifeni aynı bağlılıkla yapacağına şüphem yoktur."

"Türk vatanının ve Türklük camiasının şan ve şerefini, dahili ve harici her türlü tehlikelere karşı korumaktan ibaret olan vazifeni, her an ifaya hazır ve amade olduğuna benim ve bütün ulusumun tam bir iman ve itimadımız vardır."

"Tek kişilik bir ordu" tanımına en uygun diğer bir şahsiyet ise, Prof. Dr. Necmettin Erbakan'dır.

Yeryüzünde Gizli Dünya Devletini kuran, süper güçleri kendi güdümüne sokan, BM ve NATO gibi evrensel kuruluşları emperyalist amaçları için kullanan Siyonist odaklardan içimizdeki masonik mihraklara… İslam düşmanlarından, istismarcı münafıklara… Marazlı medyadan, menfaatçi tarikatlara kadar; tüm şer cephesiyle ayrı ayrı uğraşmak zorunda kaldığı yetmiyormuş gibi; Milli Görüş sayesinde şöhret ve etiket sahibi olan, ama sonra hıyanet edip ayrılan ve malum merkezlere satılan bir sürü dönekle karşılaşmasına rağmen; yine de bunca engeli aşması, davasını bugünlere taşıması ve zafere yaklaşması, "tek kişilik bir ordu" tanımının en açık kanıtıdır.

"Kuvvetli, yalnız kalınca daha kuvvetlidir"

Bu sözler Hitler'e aittir ve çok önemli ve gizemli bir gerçeğin ifadesidir. Bazen, yanlış kişiler de çok doğru tespitler yapabilmektedir.

Bizim Kanaatimize göre; bir gaye ancak bir merkez tarafından tayin ve takip edilebilir.

Birbirinden kopuk düşünce ve disiplin birliği taşımayan birkaç cemiyetin aynı gaye için çalışması ve başarıya ulaşması mümkün değildir.

Şurası kesindir ki, bir hedef önce bir tek gurup tarafından seçilir. Bir lider çıkar, ortaya bir gerçeği koyar, sorunların sebeplerini ve çözüm yolunu gösterir, Milli bir gaye empoze eder, böylece amacına ulaşmak için bir hareket meydana getirir.

Kurulan bu cemiyet veya partinin hedefi ya suistimallerin önüne geçmektir, ya da gelecek için bazı yenilikler getirmektir. Veya köklü bir devrimdir.

Haliyle bu şekilde kurulmuş olan bir hareket, elbette hizmet rehberliğinde kıdem hakkı kazanır. Onunla aynı gayeyi takip edecek olanların, daha önce kurulan bu cemiyete girmeleri, onun peşinden gidip onu takviye etmeleri, böylece müşterek maksada yardım etmeleri gerekir. Bilhassa parlak zekalılar, iddia ve ideal sahibi olanlar bu partiye girmekle, müşterek davanın kazanılmasına en iyi şekilde yardım etmiş olacaklardır.

Tarihi tecrübeler göstermiştir ki, bir tek gayeyi takip için; bir tek hareketin kurulması ve liderine tabi olunması hem akla uygundur, hem de dürüst bir davranıştır.

Eğer böyle olmazsa bunun başlıca iki sebebi vardır. Birinci sebebi, enaniyet ve nefsaniyettir ki, bunu trajik olarak niteleyebiliriz. İkinci sebebi de hıyanet ve nifaktan kaynaklanır.

Fakat işin aslını araştırırsak, gizemli bir sebep daha görürüz ki, bu da: kader seçkin kişilere, bütün güçlerini değerlendirip mücadele azmini bilemek ve iradesini kuvvetlendirmek suretiyle zafere hazırlamak üzere: Dış düşmanlar yanında, içeride de münafık ve menfaatcı rakiplerle uğraştırır.

İnsanların bir müşterek gaye peşinde oldukları halde, tek gurup olarak işe koyulmalarının trajik sebebi şudur:

Dünyada, hemen her dönemde, büyük çaptaki bir hareket, uzun zamandan beri insanların kalbinde ve kafasında sessizce yatan ateşli bir arzunun gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir. Bazen insanlar asırlar boyunca belli bir davanın gerçekleşmesine şartlanır, bu uğurda nice dayanılmaz acılara katlanır, fakat o büyük arzularına bir türlü kavuşamazlar. Böyle bir ıstırap içinde olmalarına rağmen, davayı halletme cesaretini gösterecek liderlerden mahrum milletler kötürüm kalmaktan ve köle olmaktan kurtulamazlar. Fakat, bir gün, kaderin lütfu ile bu millete önderlik edecek meziyetlere sahip bir adam çıkar, bu lider şahsiyet toplumu zillet ve esaretten kurtarmak, ıstıraplardan ve huzursuzluktan çıkarıp saadete kavuşturmak üzere herkesi kendi safına çağırırsa: Ona katılmayan, hatta karşı çıkıp cephe açan insanlar aslında kendi onur ve mutluluklarıyla savaşırlar.

Bazen de kader bu süreçte birçok insanı bir arada sunar ve sonra kuvvetler çekişmesinde zaferi her bakımdan en kuvvetliye, en kabiliyetliye ve en karakterliye verir ve davanın kutlu neticeye ulaşmasını onunla sağlar.

Örneğin, asırlar boyu, dini hayatından sosyal ve ekonomik gidişatından memnun olmayan insanların bir değişim ve düzelme arzuladıkları, bu manevi tahrik sonunda da kitle içinden bazı adamların çıktıkları ve bunların dini sıkıntıyı giderecek bilgi ve güce sahip olduklarına inandıkları görülegelmiştir.

İlahi tabiat kanunu burada da bu yüksek vazifeyi yine en kuvvetliye verir. Fakat önceki insanlar, sadece onun bu işe ehil ve seçilmiş olduğunu umumiyetle pek geç kabul etmiştir. Başlangıçta kendisini en az onun kadar ehil ve haklı görmüşlerdir. Çağın insanlarına gelince, onlar, asıl desteklemeleri gereken en ehliyetli, en liyakatliyi, en büyük işleri başarabilecek beyin, birikim ve beceriyi zaten bilememiş ve destek vermemişlerdir.

Ne var ki, çeşitli guruplar, farklı yollardan aynı gayeye doğru gittiklerinde; çevrelerinde kendileri gibi gayret sarfedenlerin bulunduğunu görerek; tuttukları yolun değerini araştırmaktan, onu mümkün olduğu kadar kısaltmaya çalışmaktan, azami derecede gayret sarfederek hedefe mümkün olduğu kadar erken ulaşmanın yolunu aramaktan geri kalmayacaklardır.

Bu rekabet her savaşçının ve dava adamının seviyesini yükseltecektir. İnsanlık gelişmelerini; bazen çok defa, neticesiz kalmış birçok teşebbüsten alınan derslere borçludur. Bundan şu netice çıkıyor: Takip edilecek en iyi yol: bize önceleri gereksiz ve önemsiz görülen girişimlerden doğacaktır.

Yıllar süren mücadeleden sonra, tabii gelişme ve eleme, herkesi layık olduğu konuma taşıyacaktır.

Bu, her zaman böyle olmuştur, bundan sonra da böyle olacaktır.

Bundan dolayı çeşitli insanların aynı gaye için yola koyulmalarına ve hatta liderlik iddiasına kalkışmalarına fazla esef etmemek lazımdır: Çünkü nasıl olsa en kuvvetli ve en liyakatli olan yarışı sonuna kadar götürecek ve kazanacaktır.

Her nerede yeni ve yerli bir hareket kurulmuş ve Milli ve yeterli bir program hazırlanmışsa, hemen bazı fırsatçı ve kıskanç adamlar, işte o zaman "aynı gaye için mücadele ettiklerini" söyleyip ortaya çıkmışlardır veya çıkarılmışlardır. Fakat böyle dedikleri halde gelip o harekete katılmazlar, ona kıdem hakkı tanımazlar da, onun programını çalıp, onun sloganlarını tekrarlayıp, ama kendi çıkarları için başka partiler kurmuşlardır.

Hatta bazen bu adamlar, işin aslını bilmeyen halk tabanlarına, öteki parti ile aynı gayeyi güttüklerini ve ondan çok daha evvel bunu istediklerini söyleyecek ve önceki hareketi; istismarcılık ve korkaklıkla itham edecek kadar soysuz ve sorumsuz davranmaktadır.

Özetle; sözde aynı gayeyi güden farklı partilerin birleşmek suretiyle meydana getirecekleri oluşum, hiçbir zaman zayıf gurupları kuvvetli guruplar haline getirmez. Tam aksine kuvvetli bir gurup böyle bir birleşmeden sonra zayıf düşer. Zayıf gurupları toplayarak kuvvetli bir birlik meydana getirilebileceği fikri yanlıştır. Çünkü, tecrübe ile sabittir ki, kuru kalabalıklar, hangi şartlar altında meydana gelirse gelsin, hantallıktan ve başı bozukluktan başka bir sonuç doğurmamıştır. Birçok gurupların birleşmesinden meydana gelen, birçok kimsenin seçtiği bir idare heyeti tarafından yönetilen her birlik; mutlaka kolaycılığa ve nemelazımcılığa kayacaktır. Ayrıca böyle bir birleşme kuvvetlerin rekabetini de önleyip, en iyi liderin ortaya çıkması şansını da ortadan kaldırır.

Bu çeşit birleşmeler, tabii gelişmenin düşmanıdır. Çünkü çok defa mücadelesi yapılan davanın hallini çabuklaştırmaz, aksine geciktirip, zorlaştırır.

Bazen böyle gurupların taktik olarak ve gelecek için bazı tahminler yapılarak birleşmeleri; bir harekete geniş ama geçici bir manevra imkanı getirebilir, müşterek teşebbüslerinde bir fayda sağlayabilir. Fakat ancak kısa bir zaman için belirli konuların aşılması için gereklidir.

Fakat bu durum asla devam etmemelidir. Devam ettiği taktirde, hareketin "kurtarıcı ve devrim yapıcı" vazifesi ve özelliği terkedilmiş olur. Çünkü hareket böyle bir birliğe iyice karışıp sıklaşırsa, kendi kuvvetinin tabii yönde gelişmesi imkanını ve hakkını da yitirir. Bundan dolayı rakip hareketlere üstün gelemeyecek, tespit edilen hedefe zaferle erişemeyecektir.

"Asla unutulmamalıdır ki, bu dünyada gerçekten büyük olan ne varsa, bunların hiçbiri koalisyon halindeki mücadeleler sonunda elde edilmiş değildir. Ancak, tek bir dahinin eseridir, tek bir galip tarafından fethedilmiş şeylerdir.

Koalisyonlarda elde edilen başarılarda, menşelerinden ötürü, gelecekteki bölünmelerin tohumları da gizlidir. Bu tohumlar ve bölünmeler, o başarıların tekrar yitirilmesine sebebiyet verir. Dünyayı alt üst edebilecek gerçekten büyük devrimler ve ihtilalci hareketler, ancak bağımsız bir liderin dev mücadelesi ile başarıya ulaşmıştır. Tarih koalisyonların, kaostan başka sonuç verdiğine şahit değildir."

Çanakkale Zaferi ve Maneviyat

Türk tarihinin, hatta dünya tarihinin dönüm noktalarından birini teşkil eden Çanakkale Zaferinin, maddi ve manevi güçlerin bir araya gelmesi ile kazanıldığını artık herkes biliyor.

Bu konuda ne zaman bir makale yazılsa, bir sohbet yapılsa veya bir eser ortaya konsa, Doğan grubuna ait gazete ve televizyonlarda hemen aksi görüşü savunan yazı ve programlar yayına giriyor ve

“hurafecilik” suçlamaları ayyuka çıkıyor.

Kısa süre önce Ümraniye Belediyesi’nce hazırlanan, tarih otoritelerince de gözden geçirilen ve Çanakkale Savaşlarını konu alan bir çizgi film, önceleri takdir ve teşvik görmüşken, sanki yeni keşfedilmiş gibi içinde hurafe dolu olduğu şeklinde ithamlarla bu güzel hizmet, anılan grubun yayın organlarınca karalanmaya çalışılmıştır.

Halbuki Allah'ın yardımlarını ve duanın etkilerini inkar eden, bunların hurafe olduğunu savunan bu medya gurubu, daha önce Çanakkale Savaşlarına ait kitaplar yayımlamış, bunları gazetelerinin yanında promosyon olarak da vermişlerdi.

İşte asıl bu kitaplara baktığımızda manevi güçlerin bu zaferde ne büyük bir payı olduğunu anlıyoruz... Acaba bu kitapları yayımlayanlar hiç okumadan mı yayımladılar?. Veya okudular da anlayamadılar mı? Yahut da okudular, anladılar ama inkar mı ediyorlar?

Gelin bu kitaplardan bir tanesini birazcık karıştıralım:

“Gelibolu Günlüğü, General Ian Hamilton, Hürriyet Yayınları, 1972- Toplam: 300 sahife” General Hamilton Çanakkale'deki Birleşik düşman kuvvetlerinin başkomutanıdır.

Savaşı en iyi gözlemleyen ve tamamen karşı tarafı savunması normal olan bir şahıstır. Yazdıkları çok önemlidir. Hürriyet Yayınları'nın bu eseri yayımlayarak büyük bir hizmet yaptığına inanıyoruz. Savaşı günü gününe, kendi açısından canlı olarak not tutarak yazmış.

İşte bazı günlerdeki notları:

19 Mart 1915

(18 Mart 1915 deniz hezimetini izah ediyor) Sayfa: 33

“Kurmayların dilinde bir sürü kelimelerle renklendirilmiş mayın harekatı ve denizcilerin sahip oldukları şans izah edildi. Maruz kaldıkları kötü talihe şaşmamak elde değil; o derece kötü bir şanssızlık eseriydi ki, aslında bin defa geçilse vuku bulmazdı.”

23 Nisan 1915

(Resmi yazışmalarında bile dua ve Allah’ın yardımının çok önemli olduğu vurgulanmaktadır.) Sayfa: 90

“Havaların müsait geçmesi için dua ederim ve Allah bize zafer nasip edecektir, temenni ederim.”

31 Mayıs 1915

(Türk mevzilerini ele geçirmek için nasıl canla başla çalıştıklarını, buna rağmen hep bozguna uğradıklarını, alınması gereken tüm askeri tedbirleri aldıkları halde muvaffak olamadıklarını, savaş gemilerinin Türk mevzilerine adeta ölüm yağdırdığını, buna rağmen iki gemilerinin Türk askerlerinin gözü önünde batırıldığını, ne yaptılarsa muvaffak olamadıklarını düşünerek şu satırları yazmış) Sayfa: 160

“Bu derece hırpaladığımız Türkleri koruyan Cenabı Allah’larından ayırmak için başka ne yapılabilir?”

25 Haziran 1915

(Türk Askerinde bulunan manevi gücü ve cesareti izaha çalışırken, onların para ve menfaatle satın alınamayacağını anlatıyor.) Sayfa: 190

“Dünyada Osmanlı Türkünden başka bir din uğruna canını fedaya münakaşasız hazır bir millet ve asker yoktur.”

(Sık sık kiliseye gidip dua ve ayinlere katılmakta, önemli konularda ve kararlar öncesine diz çöküp Allah’ın yardımını talep etmektedir...) Sayfa: 201, 214 ve birçok sayfa...

21 Ağustos 1915

(İkinci Anafartalar savaşındaki Türk ordusunu gizleyen ani ve sebepsiz bastıran sisi ve bulutu şöyle izah ediyor.) Sayfa 248

“Bu sefer İsmailoğlu tepeyi elimizden hiçbir güç kurtaramazdı. Ama sabahın erken saatlerinde durumda umulmadık bir değişme başladı, gittikçe yoğunlaşan bir sis, etrafı göz gözü görmez bir hale getirmişti. Top tüfek sesleri birer birer dindi ve cephe sustu. Doğa Türkleri gizlemiş, Allah onları korumuştu.”

22 Ağustos 1915

(21 Ağustostaki hezimetleri üzerine şunları söylüyor.) Sayfa: 249

“70 numaralı tepe ile İsmailoğlu tepede düşman, kuvvetlerimizi geri çekilmeye mecbur bırakmıştı. Türk birlikleri ön hatlarda iyice tutunmuşlar, bu sebeple, 7, 8, 9, ve 10. tümenlerden çok, topçu ateşimizden yardım beklemekteydik. Çalılık arazi içinde devam eden karşılıklı düello, korkunç bir şekilde hükmünü sürdürdü. Sis ve topçu ateşi yönünden Allah dün Türklerden yana idi.”

2 Eylül 1915

(Batıl itikatları olmadığını her vesile ile açıklayan general artık kabus dolu rüyalar görmekte ve bu rüyalardan anlamlar çıkarmaya çalışmaktadır.) Sayfa: 249 ve 254

“Dün gece çok acayip ve korkunç bir rüya gördüm. Çadırım İmroz adasında olduğu halde, Helles burnunda boğuluyordum. Boğazımı sıkan elin baskısını hâlâ hissediyorum. Sular başıma yaklaşıyor. Hiç böylesine korkunç bir rüya görmemiştim.”

Gerçekten enteresan bir kitap. Tekrar bu kitabı Türk okuyucusuna kazandıran Hürriyet Yayınları'nı kutlamak gerek.

Anlaşılamayan husus ise, bu kadar açıkça Allah'ın Türklerden yana olduğunun, yayımladıkları kitaplarda vurgulanmış olmasına rağmen, her vesile ile kiliseye giderek dua ve ayine katılmış olduğunu, her önemli harekat öncesi diz çökerek Allah’a yalvardığını kendisi yazan bir düşman başkomutanının varlığına rağmen, hâlâ Allah'ın yardımlarına “Hurafe” diye bakılmasıdır. Bu husus gerçekten bizleri üzmektedir.

Doğan grubu yayınevlerinin başka kitapları da var. Aynı olayları aynı tarzda izah eden başka yazarların kitaplarını da yayımlamış ve hizmet etmişler. Bunlardan bir tanesi de “Alan Moorehead”a ait olan “Çanakkale Geçilmez” isimli kitaptır. Milliyet Yayınları’ndan çıkmış. 1972. Ama üzüntümüz odur ki bu kitapları kendileri unutmuş gözüküyor.[51]

Maneviyat Düşmanlarının Cehaleti:

Körün görebildiği, çarptığı yerden ibarettir

İnsanoğlunun düşünce serüveni, tarihin hiçbir döneminde, içinde bulunduğumuz bu zamandaki kadar alt seviyelere düşmemişti. Peki, bunu nasıl anlamalıyız?

Bu bile bizim için önemli bir sorun teşkil ediyor. Düşünce ufkumuzun önündeki çakıl taşlarını temizleme zahmetine girişmiş "büyük adamların" hemen hemen hepsi anlaşılmaz bulunuyor. Anlaşılamamanın kargaşaya dönüştüğü bir ortamda, iyi şeyler beklemek zaten mümkün gözükmüyor.

Eski Yunan’ın ve İslam felsefecilerinin söylediklerinin üzerine fazlaca bir şey söylenmiş gözükmüyor. Bu durum etkin bir şekilde devam ederken, ahlaksızlığın alkışlandığı bu dünyada, medeniyetimizin öncüleri de edilgen konuma düşüyor. Ancak bu durum elbette ki hakikatin ne olduğu konusundaki fikirlerimizi sarsmıyor ve hakikatin üstünü örtmüyor.

Sorularımızı, düşünce hayatımızdaki zihin karışıklıklarının ve yetersizliklerinin üzerine sürdüğümüzde, akl-ı selim bir yola ulaşmak için ciddi bir adım atmış oluruz.

Türkiye’de ehil olmayan kişilerin ehli olmadıkları yerlere gelmiş olması ve geldikleri yerde üretmeye çalıştıkları düşünce tarzı ve üslubunun yanlışlığından ne kadar vahim bir tabloyla karşı karşıya olduğumuzu görebiliriz. Ve bu ehliyet meselesi sadece bürokrasinin alt kademelerinde değil, devletin her alanında ve hatta zirvesinde bile aynıdır. Düşünce yanlışlıkları, buralarda hakim olunca gelişmeleri anlamlandırmak oldukça zor oluyor. Sözgelimi, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’nin Türkiye ile ilgili olan son iki kararından biri alkışlanırken, diğeri hukuka aykırı bulunuyor, üstelik aynı kişiler tarafından. Bu tezatlığın bakılan yer ile görülen yer arasındaki sebeplerden kaynaklandığı çok bariz. Anlaşılan o ki, Türkiye’de yaşayanlar yedikleri ekmeğin kimin ekmeği olduğunu önemsemeden, daha da acısı, bu ekmeğin hamurunu kimin yoğurduğunu duyduklarında, bundan bir rahatsızlık duymadan yaşamayı alışkanlık haline getirmişler. Bu normal şartlarda bir ahlaksızlık örneğidir. Ve bu sözler elbette çağdaş yaşamını omurgasız düşüncelerle yönlendirenler hususunda söylenmiştir. Özetinde onlara söyleyebilecek fazla bir sözümüz yok. Kur’an’ı Kerim hadiseyi açıklıyor: "Allah onların kalplerindeki hastalığı artırdı."

Aslında bu omurgasız düşünceliler, söyledikleriyle kendilerini maskara etme hususunda usta sayılırlar.

[51] 09.12.2005 / Milli Gazete / Ekrem Şama

Yalnız beni rahatsız eden, en üst seviyeye varan anlayışsızlıklarını anlayamamış olmamdır. Başörtüsü konusunda karaladıklarına göz attığınızda, ne kadar eğlenceli olduklarını siz de göreceksiniz. Söylediklerine göre, başörtüsünün asıl amacı ve işlevi kadını erkeğin yanında belli etmekten ibaretmiş. Bir çeşit kadın erkek ayrımcılığının körüklenmesi haliymiş. Bu konuda bir fikri olan var mı? Kavramlarını kendilerinin belirlediği bir televizyon programı sanıyorlar Türkiye'yi. Buna kim inanır. Bir toplumun kullandığı kavramların [nesnelerin] kime ve neye hizmet ettiğini anlamak için, onu esinleyen öncel düşüncelere bakmamız gerekiyor. Bundan bile haberleri yok. Kendilerinden haberleri yok. Hiç birinin yüz yıllık bir geçmişi yok. Derme çatma bir gecekonduyu andırıyor düşünceleri. Bugüne değin Avrupa işi ithal kumaşlarla yamaladıkları bir hayatları var. İçki kadehleri, cinsellik ve futbol... Üzerine konuşabilecekleri bütün şeyler bunlar. Gözümüzün içine baka baka Türk milletine aptal muamelesi yapıyorlar. **Bize yabancı olan her şeyi baş tacı ediyorlar.** Filmlerinde, kitaplarında, şiirlerinde velhasıl onlardan sadır olan her işte ucuz bir cinsellik sömürüsü var. Sanatsal bir etkinlik gösterebilirler mi? Elbette hayır, bunun için ahlaki bir birikime ihtiyaç var. Anlayışsızlıkları yüzünden, bunun olması mümkün gözükmüyor.

Din düşmanlarını yıkan soru...

Onlardan bu topraklar adına faydalı bir söz işitmeyi beklemek, sadece sonuçsuz bir bekleyiş olur. İtiraf etmeseler de, bu topraklardan ve bize ait her şeyden nefret ediyorlar. Bakkallarımızdan, top oynayan çocuklardan, çeşmelerimizden, ellerinde pazar çantası, başlarında örtüleri yaşlı annelerimizden, komşularımızdan ve yerliliğimizden nefret ediyorlar.

Vatanı savunma görevini nutuk atma sırasında ifa ettiklerini sananlar, bu ülkeyi kendilerinin kurtardıklarını söyleye dursunlar. Onlara şunu sorduğumuzda, nasıl yıkıldıklarını görebiliriz: **Acaba, Çanakkale'de şehit olanlar arasında Allah'ın kitabı adına oraya gitmemiş bir kişiyi gösterebilirler mi? Gerçekten Birinci Dünya Savaşı'nda açılan on dört cephede, toprağın altında bıraktıklarımız içinde, onlar gibi düşünen tek bir kişi var mıydı?**

Türk milletinin milli hafızasını bugüne kadar boş ve yararsız tartışmalarla işgal ettiler. Bu durum, yaşadığımız coğrafyanın düşünce serüvenine ağır bir darbe oldu. Yeni devletin kurulmasıyla beraber açılan yeni okulların yeni Farabi'ler yetiştirmesi tasarlanıyordu. Elbette bu olmadı, olamazdı da. Tekerleğin yeniden icadına kadar vardırılan bu eskiyi reddetme usulüyle insanımıza çıkar yol sağlamak mümkün değildir. Ama bunu anlayışsızlıkları yüzünden anlayamadılar. Ve bu anlayışsızlıkları, iki yüz yıldır bizi olduğumuz yere çiviledi.

Aynı düşünce düzlemi üzerinde olmaları hasebiyle, aslında insanlığın zihinsel yükselişine en ağır darbeyi, hayran oldukları Batı vurmuştur. [Batı'yı burada kullanılış ifadesiyle bir coğrafya olarak değil de, bir zihniyet olarak ele almak gerekir]

Hıristiyanlık/Batı kelimenin tam anlamıyla gecikmiş asılsız sorularla insanlığın zihnini meşgul etmiş ve onu uğraştırmıştır. Sözgelimi, Rus toplumunun içinden çıkmış olan ünlü yazar Tolstoy, İslam'la erken döneminde tanışmış olsaydı, kendi içinde tartışmış olduğu birçok konunun, akıl ve hikmet çerçevesinde cevaplanmış olduğunu görecek ve enerjisini evrensel anlamda tüm insan türünün yararına harcayabilecekti. Çünkü ünlü yazar, Batı düşünce sisteminin içinden çıkamadığı ve boğuştuğu onlarca tartışmaya girmiş ve gücünü buna harcamıştır. Ve bu tartışmalar, aynı eksende ve aynı açmazda kalmıştır.

Örneğini verdiğimiz bu durum, istenildiği kadar çoğaltılabilir.

Müslümanlar olarak, yüzlerce yıl öncesini net bir şekilde görebiliyoruz, onlarca yıl sonrasını da. Onların görebildikleri ise çarptıkları yerden ibarettir. İnsanlık, barış ve huzur istiyorsa İslam'ın kapısını çalmak zorunda. Müslümanlar olarak da bu gerçeği her daim diri tutmamız gerekiyor. Zira İslam'dan başka hangi kapı açılırsa açılsın, zulüm ve seviyesizlik çıkacak.[52]

Ne Yapmalı?

Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Birinci Dünya Savaşı dönemindeki umumi manzarayı şöyle aktarıyor:

"Millet yorgun ve yoksul bırakılmış, ülkeyi savaşa sürükleyenler kendi yaşam kaygısına düşerek

[52] 10.12.2005 / Milli Gazete / Yusuf Genç

ülkeden kaçmış". "İngilizler, Fransızlar ve İtalyanlar yerli işbirlikçilerinin desteğiyle işgale başlamışlar. Yunan ordusu İzmir'i işgale gelmiş". Bazı azınlıklar devletin çökmesini beklemekte ve bu kargaşa ortamından yararlanmayı ummakta. Bu manzara karşısında "Anadolu insanınca her yerde kurtuluş amacıyla çalışmalar yapıldı, örgütler doğdu" diyor Mustafa Kemal.

Amerika ve İngiltere'nin yardım değil mandacılık peşinde olduklarını vurgularken, milleti ve memleketi yönetecek kişileri "vicdanındaki asli cevheri çok iyi tahlil etmek dikkatinden bir an feragat etmemesi" konusunda uyarıyordu.

Mustafa Kemal Şubat 1923'te Osmanlı Devleti'nin son dönemini şöyle tasvir ediyordu:

"Osmanlı o kadar borçlanıyordu ki bunların faizlerini bile ödemek mümkün olmadı, Başımıza devletin iflası ve Duyun-u Umumiye belası çıkmış bulunuyordu."

17 Şubat 1923'te İzmir İktisat Kongresi'nin açılışında Mustafa Kemal "mazide ve bilhassa Tanzimat devrinden sonra ecnebi sermayesi memlekette müstesna bir mevkie malik oldu ve ilmi manasıyla denilebilir ki devlet ve hükümet ecnebi sermayesinin jandarmalığından başka bir şey yapmamıştır. Artık her medeni devlet gibi, millet gibi, yeni Türkiye buna muvafakat edemez. Burası esir ülkesi yaptırılamaz" diyerek gelecek için ne yapılması gerektiği konusunda yol gösteriyor..

"Memleketin serveti lüzumsuz yere dışarı çıkmasın. Bunu temin eden şey, dışarıdan içeriye girecek olan eşyaya gümrük koymaktır. Devlet bu hususta serbest olmazsa, kapitülasyon ruhundan hariç sayılabilir mi? Tabii hayır" diyen Gazi, 1 Kasım 1937'deki meclis açış konuşmasında esnafa ve sanayiciye destek verilmesi, madenciliğe özel önem gösterilmesi, ekonomik sorunlarla "bilimsel araştırmalar yapılarak..." "radikal ve planlı bir şekilde mücadele edilmesini" tavsiye ediyordu.

Gazi Mustafa Kemal milli devlet projesi öneriyordu; milli sınırlar dâhilinde milli bir ekonomi oluşturarak milli refahın geliştirilmesi ve korunmasını sağlamayı amaçlıyordu bu proje. Amaç, milletin refahını korumak ve artırmaktı. Bunun için ne yapılmalıydı? Mustafa kemal şunu öneriyordu: milletin güçlü, mesut ve sağlam bir düzen içinde yaşayabilmesi için devletin tamamen milli bir siyaset takip etmesi lazımdır diyen ve uygulanabilir bir siyaset olarak milli siyaseti öneren Mustafa Kemal milli siyaset konusunda şunu ifade etmektedir: "milli sınırlar dâhilinde, her şeyden evvel kendi kuvvetimize dayanarak varlığımızı muhafaza ederek millet ve memleketin hakiki saadet ve bayındırlığına çalışmak. Gelişigüzel ulaşılamayacak emeller peşinde milleti uğraştırmamak ve zarara sokmamaktır".

Emperyalist tecavüzlere karşı kısasa kısas yönteminin öne çıkarıldığı ise 15. Kolordu Kumandanlığına yazdığı 22 Ocak 1920 tarihli telgrafta açıkça görülmektedir: "İngilizler Dersaadet'te tecavüzü artırarak nazır veya mebuslardan bazı zevatı ve bilhassa Rauf Beyi tutuklarsa, karşılık olarak Anadolu'da bulunan İngiliz subayları tutuklanacaktır. Dolayısıyla Erzurum'da bulunan Yarbay Rawlinson'u kaçırmamak için şimdiden tedbir alınmasını rica ederim". Zayıflık göstermenin zarar vereceğini belirten Mustafa Kemal "ulusun haklarını bilip müdafaa ve muhafazası yolunda her türlü fedakârlığa hazır olduğuna ilişkin dünyaya bir kanaat vermek lazım gelir… Düşmanlarımızın işgal hareketi milletimizi bu anlayıştan ve fedakârlık duygusundan mahrum sanmalarından çıkmıştır" diyerek ancak baskılara ve dayatmalara karşı durarak başarılı olunabileceğini göstermiştir.

23 Ağustos 1921'de başlayan Sakarya Meydan Muharebesi'nden iki gün önce tepelerdeki mevzileri dolaşırken tökezleyen atının altında kalarak kaburgası kırılan Mustafa Kemal, "Allah'ın bir işareti bu" demişti. "Kemiklerimden birinin kırıldığı bu yerde düşmanın bölgede tutunması da kırılacaktır" diyordu. Gazi, üç hafta bir gün süren meydan muharebesi sonunda işgalcilerin yenilerek çekilişini aftan düştüğü yerden izliyordu. Şevket Süreyya'nın belirttiği gibi Sakarya Meydan Muharebesi ve bir yıl sonra 26 Ağustos 1922'de başlayan ve 30 Ağustos'ta Dumlupınar'da başkomutanlık muharebesiyle başarıya ulaştırılan bu zaferler, sömürge ve yarı sömürgelerle 19. yüzyıl biçimi emperyalizmin kaderinde bir devri kapatmıştır. 30 Ağustos 1924'te Mustafa Kemal ulusun kaderini değiştiren ve emperyalizmin tarihi gidişini bozan 30 Ağustos için "Türk tarihinin en mühim noktasını teşkil eder. Yalnız bizim tarihimize değil cihan tarihine tesir etmiş bir muharebedir" diyordu,

Şevket Süreyya, milli istiklal mücadelelerini gelişigüzel bir konu gibi alan, kendi mukadderatını bu mücadelenin neticesine bağlamayan yabancı aydın veya yazarlardan bu mücadelelerin tam değerlendirmesini istemenin yersiz olduğunu fakat bizim ülkemize karşı yürütülen emperyalist psikolojik savaşın en zalimcesi, bizimle aynı nüfus cüzdanını taşıyan sözde aydınlar tarafından yapıldığını ifade ediyordu.

9 Mart 1935'te "Komşularımızla dostluk ve iyi geçinme yolunda her gün biraz daha ilerlemekteyiz" diyen Gazi, 17 Mart 1937'deki demecinde de ilişkilerde "Bencillik şahsi olsun milli olsun daima fena telakki edilmelidir" diyerek emperyal ahlak anlayışını reddediyordu. Attila İlhan Türkiye Defteri'nin Temmuz 1974 tarihli nüshasında ki makalesinde şöyle yazıyordu:

"Anadolu yarımadasındaki ülke, adı ve rejimi ne olursa olsun, her şeyden önce kuzeyi ve güneyi ile ilişkilerini bir yoluna koymak zorundadır." "Balkan komşularımızla, Arap ülkeleriyle, Rusya'yla kuşkudan uzak bir uzlaşma yoluna girmemiz gerekir." "Osmanlı döneminde emperyalizmin tüm aklı fikri bu ilişkileri önlemekti, varsa bozmaktı, yozlaştırmaktı, bugün de aynı amaca dayanıyor Batılı dost bellediğimiz ülkeler."

Eylül 1919'da Mustafa Kemal dâhiliye nazırına ne diyordu? "Düşmanlarla millet aleyhinde haince tertibatta bulunuyorsunuz. Güvendiğiniz şahısların ve kuvvetin akıbetini öğrendiğiniz zaman kendi akıbetinizle karşılaştırmayı unutmayınız". Londra'nın Mayıs 1922'de Anadolu'da Hıristiyan kıyımı olduğu yalanını nasıl yaydığını, Vahdettin'in "ümitlerini Allah'tan sonra İngiltere'ye bağladığını" söylediğini, işbirlikçi Ali Kemal'in Peyam-ı Sabah'ta (25 Nisan 1920) Mustafa Kemal için idam istediğini, 'ya barış yaparsın ya da İngiltere'nin desteğindeki Yunanistan'la savaşı göze alırsın' tehdidine direnen Mustafa Kemal'den kurtulmanın yollarını arayan Lloyd George'un hesaplarının nasıl çöktüğünü hatırlamakta yarar vardır.

Gazi Mustafa Kemal Paşa, Nutuk'ta emperyal merkezlerin güce verdikleri önceliği vurgulayarak uyarıyor: "Efendiler, herhalde dünyada bir hak vardır. Bu hak, gücün üstündedir. Ulusun haklarını bilip müdafaa ve muhafazası yolunda her türlü fedakârlığa hazır olduğuna ilişkin dünyaya bir kanaat vermek lazımdır."

Yine Gazi uyarıyor; "Dünyada ve dünya milletleri arasında sükûn ve iyi geçim olmazsa bir millet kendisi için ne yaparsa yapsın huzurdan mahrumdur." Bu sözlerden nasıl bir ders çıkarmalıyız? Emperyalist siyaset bir çıkmazdır. Kendisini kapalı kapılar ardında güvencede sananlar aldanmışlardır. Zamanında başkalarının sıkıntılarından medet umanlar bugün onlardan destek talebinde bulunmaktadırlar, Tek başına kurtuluş yoktur.

Ne diyor Gazi Mustafa Kemal Paşa; "Harici siyaset dâhili teşkilatla uyumlu olmalıdır". Dâhilde "halkın gerçek ihtiyaçlarına göre kurumlar meydana getirmenin başlıca görev" olduğu konusunda ise TBMM'yi uyarıyor Gazi. Ancak o zaman hariçten gelebilecek dayatmalara karşı direnebilirsiniz.

Günümüzde özellikle gelişmiş Batılı ülkelerin diplomatları yeni maharetler geliştirdiler. Bu maharetleri arasında toplumla ve basınla ilişkiler, istihbarat toplama, bunları karşılaştırma ve değerlendirme, bazı akademik araştırmalara mali destek adı altında rüşvet verme, gizli ajan besleme, bunlar aracılığıyla yıkıcı faaliyetlerine ağırlık verme gibi çabalar yaygınlaşmıştır,

1933 tarihli "Bizans Uygarlığı" adlı kitabında S. Runcimen barış içinde yaşayanlar arasında sorun yaratmak için kabileleri kışkırtmak Bizans politikasının temel kuralı olduğunu belirtiyor. Bununla komşu ülkeyi baskı altında tutarak kendisine karşı cephe alması engellenir ya da istenilen doğrultuda yönlendirilmeye çalışılırdı. İmparator Anastasios 515 yılında şöyle diyordu: "Kanunlar imparatora imparatorluğunun iyiliği için yalan söylemeyi, yeminini bozmayı emreder." 1961'de basılan "Bizans Diplomasi Metotları ve Prensipleri" adlı çalışmasında D. Obolensky aktarıyor; 2. Justin'in elçisi Valentinus Orta Asya'ya resmi bir ziyarete gönderilir. Türklerin Kağan'ı kendisine şöyle der:

"Siz değişik diller kullanarak halkı aldatırsınız, dalkavukluk edersiniz, onları maharetli sözlerle ve hilekâr bir ruhla ayartırsınız. Menfaat sağladıklarınızın bedbahtlıklara sürüklenmelerine ilgisizsiniz... Bir Türk ne yalan söyler, ne aldatır."

Z. Brzezinski CIA'ya yabancı ülkelerdeki faaliyetlerinde daha fazla serbestlik sağlanmasını öneriyordu,

1983 tarihli “Güç ve Prensipler” adlı çalışmasında. 1983’te CIA, Latin Amerikan Araştırmalar Birliği dergisine verdiği bir ilanda “ayaklanma, terörizm ve siyasi istikrarsızlık” konusunda neden eleman arıyordu acaba? ABD başkanlarından Jimmy Carter (1977–81) görevi tamamladıktan sonra dış politika konusunda kendisinin aldatılması ve CIA’nın öldürme ve diğer suçlar konusundaki entrikalarda oynadığı rol nedeniyle sıkıntılar yaşadığını yazıyordu. 1982’de yayımlanan ‘İnancı Korumak’ adlı anılarını anlattığı kitabında. Carter’dan sonra göreve gelen zamanın ABD Başkanı Reagan ise Aralık 1981’de, yabancı ülkelerdeki istihbarat faaliyetleri için ayrılan bütçeyi 6 milyar dolardan 20 milyar dolara çıkarma kararı almış olduğu hatırlanmalıdır.

ABD’nin BM’deki meşhur büyükelçisi “siyahlar giyinmiş, ölüme tapınmayı teşvik eden CIA ajanı” olarak da adlandırılmış olan Bayan J. Kirkpatrick, Nikaragua’daki Sandinista yönetiminin devrilmesinin gereğini dile getirmiş, CIA bu amaçla hükümeti devirmeyi amaçlayan kontraları silahlandırmayı artırmıştı. Eleştiriler nedeniyle Aralık 1982’de Kongre, CIA’nın Nikaragua hükümetini devirme girişimini yasaklamak zorunda kalmıştı. CIA’nın kötü imajını silmek için Reagan döneminde başvurulan yol ise özellikle 1985 sonrası yıllarda “örtülü demokrasi seferi” adı altında yürütülen ve buna daha sonra “insan hakları” kavramının da eklendiği çabaların bugün de uygulamada olduğu bilinmelidir,

İngiliz Gizli İstihbarat Servisi (SIS ya da M16) pasaport memuru adı altında İngiliz konsolosluklarına ajanlar göndermeyi ihmal etmemiştir. Bunu Fransa, Almanya, ABD gibi ülkeler de yapmaktadırlar. Bir dönem Sovyetler Birliği’nin Batılı elçilik ve konsolosluklardaki elemanlarının yüzde 40–45’i gelişmekte olan ülkelerde işe yüzde 70-75’inin Sovyet Devlet İstihbarat Komitesi KGB’nin elemanlarından oluştuğu bilinmektedir.

CIA gibi örgütlenmeler soğuk savaş döneminde kendi ülkelerinin dış politikalarından bağımsız hareket etmeyi de sürdürmüşlerdir bazı dönemlerde. ABD’nin Santiago’daki Büyükelçisi E. Korry‘nin, 1970’te CIA’nın Şili’deki muhaliflere silah sağlamak için diplomatik bagajların kullanıldığından haberi yoktu.

Birleşmiş Milletler’in (BM) cebri (zorlayıcı) diplomasisi özellikle uluslararası ilişkilerde ihlalleri önlemeyi, haksızlıkları gidermeyi amaçlarken bugün emperyal ülkelerin taleplerini diğerlerine dayatma politikasına dönüşmüş olmasının ne tür riskler taşıdığı dikkatle izlenmelidir.

Yaklaşık 50 yıldır dünyanın çeşitli bölgelerinde meydana gelen birçok savaşta doğrudan yada dolaylı Batılı ülke yönetimlerinin parmağı olduğu bilinmektedir. Liberal demokrasiyle yönetilen Batılı ülkelerin aralarında savaşmadıkları tezi sık sık işlenir, fakat bunların kendi dışındaki ülkelerde liberal demokrasiyi yayma adı altında egemen kılmaya çalıştıkları emperyal projeleri ve bu yoldaki gayri ahlaki çabaları gizlenmeye çalışıldığı da unutulmamalıdır.

Batılı liberal demokrasilerde bundan yararlanan ülke insanlarının önemli bir kesiminin Irak’ın işgalini liberal demokrasinin yayılması için yararlı bir çaba olarak görmesi ise dikkat çekicidir.

Emperyal merkezler liberal demokrasiyle maskelenmiş ganimet kapma düzenine toz kondurmazken, bu sürece karşı çıkanları antidemokratik olarak tanımlayarak şiddet kullanmayı da meşrulaştırmaya çalıştığına dikkat edilmeli ve bunun bizim gibi ülkelere yönelik kullanılmayacağının bir garantisi olmadığı da göz önünde bulundurulmalıdır. Emperyal kontrol alanlarının genişletilmesi çabasının diğer ülkelerin sınırlarını yeniden düzenlemek için güç kullanmayı içermeye kadar vardırıldığı Soğuk Savaş döneminin Özgür dünya - komünist blok ayrımının yerine bugün liberal demokrasiler- serseri devletler (ve adaylar) anlayışının ikame edilmeye çalışıldığı bir ortamda emperyalist cephede değişen pek bir şeyin olmadığı unutulmamalıdır.

Emperyal liberal demokratik devletlerin, çıkarlarını korumak için sürekli silahlanırken, birbirleriyle savaşmadıklarından dolayı övünmeleri ilginçtir. Batı’nın emperyal liberal demokrasilerin, aralarında yağma konusunda anlaşmazlıklar sürse de emperyalist demokrasi projelerine uygun olarak Latin Amerika, Ortadoğu, Güneybatı Asya gibi coğrafyalarda savaş üretmeye devam ettikleri dikkate alınarak tedbir alınmalıdır.

Türkiye’nin içeriden ve dışarıdan gelen önemli sorunlarla karşı karşıya olduğu açıktır. İçeriden kaynaklanan sorunların kısa, orta ve uzun döneme yayılarak çözülmeye çalışılması ile bu yükün altından kalkılabilir. Etnik ve dinsel radikalleşme ile Türkiye’yi zora sokma hesapları yapan bazı merkezi gelişmiş zengin ülkelere Mustafa Kemal yöntemiyle cevap verilmelidir.

Bu konuda Gazi Mustafa Kemal Paşa'ya kulak verelim. 1 Kaşım 1928'de TBMM'deki toplantıda şöyle diyordu Gazi: "Efendiler, harici siyasetimizde dürüstlük memleketimizin emniyetine ve inkişafına, masuniyetine dikkat, şiari hareketimize kılavuz olmaktadır. Esaslı ıslahat ve inkişafta içinde bulunan bir memleketin hem kendisinde, hem muhitlerinde sulh ve huzuru cidden arzu etmesinden daha kolay izah olunabilecek bir keyfiyet olamaz. Harici siyasetimizde memleketin masuniyetini, emniyetini vatandaşların haklarını herhangi bir tecavüze karşı bizzat müdafaa edebilmek kudreti de bilhassa gözde tuttuğumuz noktadır." Gazi'nin bu sonuca uzun bir mücadele sürecinden geçerek vardığı dikkate alınmalı ve bundan ders çıkarılmalıdır.

Anadolu işgal edildiğinde Mustafa Kemal'in ilk işi halkı örgütlemek olmuştur. Aynı yönteme başvurarak Mustafa Kemal'in yaptığı gibi hem Batı emperyalizmine hem de onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadele verilmelidir. Türkiye, içerden saldıranları ayıklamadan dışarıdan gelen dayatmalara direnemez.

Gazi Mustafa Kemal Paşa dış politikanın iç politikayla doğrudan bağlantılı olduğunu ifade ettiği dönemde Batı merkezli uluslararası ilişkiler teorileri henüz ilkel dönemini yaşamaktaydı. İç politika ve dış politika arasında doğrudan bir ilişkinin olduğu konusundaki teorik yaklaşımlar Batılı akademisyenlerce on yıllar sonra ortaya atılmaya başlanmıştı. Mustafa Kemal'e göre siyasi, idari ve iktisadi açıdan güçlü olmak, vatanın bağımsızlığının korunması için zorunluydu. Burada bir ülkenin ulusal düzeydeki politikalarıyla uluslararası düzeydeki politikalarının doğrudan bir ilişki içerisinde olduğu vurgulanmaktaydı.

Mustafa Kemal'in milli birliği esas alan politikası üzerine inşa edilmiş olan projesinde ulus-devlet uygarlık ve barış, ulaşılması ve korunması gereken ideallerdi. O günkü uluslararası sistemde Türkiye'nin ayakları üzerine sağlam basan bir devlet olabilmesi için bunlar en önemli koşullardı. Yani milli birliği sağlayacaksınız; bunu sağlam temellere oturtmak için halkınızın yaşam koşullarını gelişmiş ülkelerdeki halkların yaşam koşulları düzeyine ve üzerine çıkaracaksınız ve bütün bunların güvenceye alınabilmesi için bulunduğunuz coğrafyada barış ve istikrar içerisinde yaşamanın koşullarını yaratacaksınız.

Mustafa Kemal dış politikada her zaman cepheyi daraltma politikası uygulamıştır. Hiçbir zaman Enverci bir yönteme başvurarak düşmanların sayısını arttırmak ve aynı anda bunlarla mücadele etmek hatasına düşmemiştir. Batı cephesinde Londra'nın taşeronluğuna soyunan Yunan işgaline karşı mücadele ederken, Doğu cephesini Bolşeviklerle işbirliği yaparak güvenceye almanın yollarını aramış ve bunda başarılı olmuştur. Moskova ile yakınlaşma, İngiliz emperyalizminin Anadolu-Trakya coğrafyası üzerindeki hesaplarını bozmuştur.

İçeride toparlanma sürecinin yaşandığı bir dönemde İngiliz emperyalizminin gözünü diktiği Musul sorununa temkinli yaklaşmanın ve yeni bir savaştan kaçınmanın zorunluluğunu görmüştür. İngiltere'nin petrol nedeniyle Kürtleri kışkırtması yanında Trakya'dan Yunan saldırısının başlatılabileceği yolundaki haberlerin yayılması Ankara'yı tavize zorlamıştır. Cumhuriyet döneminin ilk Amerikan büyükelçisi ve Lozan Konferansı'nın ikinci döneminde Amerikan başdelegesi Joseph C. Grew, Musul konusunda "Hiç şüphe etmiyorduk ki Venizelos, konferansın dağılmasından ve Türklerin Yunanlılara Trakya'yı tekrar ele geçirme fırsatını sağlayacak bir güney sınırı harekâtından hiç üzüntü duymayacaktı" diyordu 1952'de yayımlanan 'Çalkantılı Dönem' adlı kitabında.

Mustafa Kemal, 'Musul meselesinin hallini muharebeye girmemek için bir sene sonraya ertelemek demek, ondan vazgeçmek demek değildir. Belki, bunun elde edilmesi için daha kuvvetli olabileceğimiz bir zamanı beklemektir. Musul'u gayet kolaylıkla alabiliriz. Fakat Musul'u aldığımız müteakip muharebenin hemen son bulacağına kani olmalıyız" diyordu.

Mustafa Kemal, Sovyet Büyükelçisi Aralov'a Eylül 1922'deki Çanakkale Bunalımı sırasında, "Ankara Doğu Trakya'yı alabilir ve ordularını oraya geçirebilirdi. Fakat bu durumda Türkiye belirsiz bir süre için Avrupa ile savaş halinde kalmış olacaktı. Ordu, düşmanın elinde tuttuğu boğazlarla Anadolu'dan ayrılmış bulunacaktı. Anadolu'yu ordusuz bırakmak da doğru olmazdı. Manevralarımızla Fransa ve İtalya'yı İngiltere'den koparmış bulunuyoruz. Bu durumda onları birleştirirdik" demiştir.

Birkaç cephede savaşmanın yüksek risk taşıdığını belirtmeye çalışan Mustafa Kemal'in Musul vilayeti

konusunda izlediği siyaset, düşman cephesinde bir dayanışmayı engellemek siyasetidir. Eğer bunu sağlayamazsanız Bolu Milletvekili Nuri Efendi'nin Meclis'te Musul konusundaki tartışmaların sürdüğü bir sırada Musul'un satıldığını iddia eden Hüseyin Avni Bey'e, "Pahalı vermek için yüz bin Anadoluluyu daha öldürmek mi lazım?" uyarısından ders çıkarmamış olursunuz.

Boğazların statüsü söz konusu olduğunda konunun Türkiye lehine biçimlendirilmesi için uygun bir ortamın oluşmasını beklemiştir. Hatay sorunu bu anlayışla çözülebilmiştir. Yersiz ve zamansız öne sürülen taleplerin karşı cephede dayanışmayı arttırabileceğini ve aleyhte sonuçlar doğurabileceğini görmüştür. Sorunları belirli bir sürece yayarak çözme yolunu izlemiş ve koşulların oluşmasına bağlı olarak aşılabilme olasılığı yüksek olanlara öncelik vererek çözüm önerileri ileri sürmüştür.

20. yüzyılın ilk çeyreğinde Türkiye gibi ülkeler açısından elzem olan ulus-devlet'in inşası ve korunması için milli birliğin, barışın ve adaletin üzerine oturtulmuş bir istikrarın sağlanması gibi idealler günümüzde globalleşme söylemleri arasında tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Emperyalizmin artık geçmişte kaldığını, uluslararası sistemdeki adaletsizliklerin emperyalist ülkelerin yönetimlerinin iyi niyetleriyle düzeltilebileceğini ifade edenler var, Bunu 100 sene önce 1905 yılında J. A. Hobson gibi liberal bir iktisatçı savunmaktaydı. Fakat tarih bunun aksini doğrulamıştır.

Batılı bazı çevrelere yaranmak için iktisadi, siyasi ve idari alanlarda Türkiye'yi zora sokacak ve Atatürk'ün üzerine titrediği siyasi, iktisadi, idari bağımsızlığımıza zarar verebilecek anlaşmalara karşı uyanık olunmalıdır. Mustafa Kemal'in tehlike olarak gösterdiği kapitalizm-emperyalizmin dayatmaya çalıştığı dinsel, etnik taleplerine karşı direniş örgütlü olarak sürdürülmelidir. Dayatmalara karşı direnci arttırmak için tarihten ve gelenekten ders çıkarılmalıdır.

Uluslararası sistemde egemenliğini sürdüren merkezi ülkelerin propaganda araçları yardımıyla gelişmekte olan çevre ülkelerde yoksulluğun varlığı ve bundan sorumlu olan politikaların anlaşılması ve örgütlenmesi engellenmektedir. Gelişmiş zengin merkezi ülkelerin hükümetleri, uluslararası mali kuruluşlar ve bunlarla iç içe olan birçok NGO (Hükümet Dışı Kuruluşlar) ve diğer işbirlikçiler bu sistemin bir parçası olarak çalışmakta ve adil olmayan serbest pazarın devamlılığını sağlamaktadırlar.

Birçok NGO toplumsal tepkileri ekonomik alanın dışına taşımak yolunda önemli bir sübap rolü oynamaktadırlar. Toplumsal sorunların temelinde merkezi hükümetlerle toplumsal güçler arasında yaşanan anlaşmazlıkların yattığını vurgulayan ve faaliyetlerini bu alanlara yönelten NGO'lann büyük bir kısmı, dikkatleri anti-emperyalist mücadeleden uzaklaştırıp merkezi otoriteye karşı yönlendirme çabası içerisine girmiştir.

İnsan haklarına çok önem veren bu NGO'lar nedense insan hakları ihlalleriyle doğrudan ilişkili olan merkezi ülkelerin ve bunlara bağımlı IMF gibi kuruluşların egemen olduğu eşitsiz, adaletsiz uluslararası ekonomik ilişkilere karşı bir dayanışmaya girmeyi nedense tercih etmezler.

Kapitalist enternasyonalizmin hizmetine giren NGO'lar çevre'nin merkez'e bağımlılığına katkıda bulunarak uluslararası sistemdeki sorunların NGO'ların da çabalarıyla giderebileceği gibi bir anlayışı gelişmekte olan ülkelerin insanlarına kabul ettirme çabası içerisinde olduğuna dikkat çekilmeli, uluslararası tekellerin yerli işbirlikçileri aracılığıyla ülke kaynaklarını merkezi zengin gelişmiş ülkelere transferi sürecinde dikkatlerin başka yöne çevrilme çabaları engellenilmelidir.

Uluslararası güç odaklarının ve yerli işbirlikçilerinin yıkıcı faaliyetlerine direnenlerle dayanışma içerisine girilmeli, kaleler tahkim edilmelidir.

Bugün ulusal ve uluslararası düzeyde örgütlenen bazı basın-yayın organlarının yayınlarında tehlikeli bir yönlendirmeye aracı olabildikleri, yabancı istihbarat birimlerinin bunları kullanarak Türkiye üzerinde baskı oluşturarak bölgesel hesaplar yaptıklarına dikkat edilmelidir. Bunları müttefik zannedip sonra pişman olma durumuna düşmemeye dikkat edilmelidir. Komplolara direnebilmek için Mustafa Kemal geleneğinde var olan direniş yollarını açık tutmalıyız.

Namuslu insanlar birleşiniz."[53]

[53] Doç. Dr. Emin Gürses / Jeopolitik / Aralık 2005

ATATÜRK, İSTİSMAR EDİLİYOR

Atatürk'ün gizemli mahiyetini ve gerçek niyetini anlamaya çalışmalıdır. Örneğin O'na göre: "İnançsızlık; münafıklıktan hayırlıdır!.."

Kendi Milleti ve insanlık âlemi için hayırlı ve yararlı inkılaplar yapan bütün büyük liderler: O sırada güçlü ve geçerli olan merkezlere bazı tavizler vererek ve onların hizmetinde gözükerek bunları "oyalama ve altını oyma" yoluna gitmişlerdir. Böylece bir nevi, düşmanların kuvvet ve siyasetini, kendi milli hedefleri doğrultusunda kullanabilmişlerdir. Ve tabiî ki bu, çok büyük bir taktik ve stratejik deha gerektirmektedir.

İşte Atatürk'ün "İslam ve Vatan" aleyhinde görünen bazı tavır ve tatbikatları bu "özel mecburiyet ve siyaset"ler hesaba katılarak değerlendirilmelidir.

Bizim tesbit ve tahminimiz, Atatürk:

a)İslam'dan değil; kuru şekilci, taklitçi bir gelenek dinine çevrilmiş, asli özelliğini ve işlevini çoktan yitirmiş kurum ve kavramlardan vazgeçmiş ve son vermiştir.

b)Ege Adaları, Batı Trakya, Hatay, Kerkük ve Musul konularında ise; sorunu zamana ve uygun fırsatlara bırakarak, zaten bin bir zorluk ve zahmetle kurtarılan Türkiye'yi riske sokmaktan çekinmiştir. Ama buraları da asla terk ve ihmal etmemiştir.

Evet, Mustafa Kemal:

"Aç durmanın, zehir yutmaktan daha iyi ve daha az tehlikeli olduğunun" bilincindedir. Bunun gibi Ateizm ve inançsızlık: bir nevi aklın ve kalbin boş olması halidir. Ama, yozlaşmış, özüne yabancılaşmış ve münafıkların menfaat ve istismar aracı yapılmış bir gelenekçi ve taklitçi İslam anlayışı ise: "İnkâr"dan daha tehlikelidir ve tahrip edicidir. Zaten münafıklığın kâfirlikten daha aşağı ve zararlı olduğu, Kur'anda açıkça bildirilmektedir.

Üstelik "İnkarcı"nın ıslahının, münafıkın ıslahından daha kolay olduğu da bir gerçektir. Çünkü kırık kolun tedavisi, bozuk ve eğri bağlanan kolun düzeltilmesinden daha kolay ve elverişlidir.

Atatürk'ün, cihat ve içtihat ruhunu kaybettiği ve şartların ve ihtiyaçların gereği olarak kendisini yenileyemediği için zaten koflaşmış ve kabuklaşmış "İslami Kurumları", kökünden terk etmesi, Sultan Abdulhamid'in "Kaptanından kumandanına, çarkçısından çavuşuna tamamen Yahudi, Rum ve Ermenilerin kontrolüne giren, İngiliz ve Fransız Siyonistlerin gizli talimatlarıyla hareket eden, herhangi bir savaş durumunda ülkeye hıyanet edeceği ve düşmanların safına geçeceği bilinen, Donanmayı feshetmesine çok benzemektedir.

Aleyhine çok kullanılan bu dâhiyane girişimiyle Abdulhamid:

1-Hem devleti böylece büyük bir masraf ve külfetten kurtarmıştır.

2-Hem de, düşman ülkelerin "Bu donanmayı bize saldırmak için hazır tutuyor" bahanelerini ve endişelerini ortadan kaldırmıştır.

Atatürk de:

"Zaten fikren İslam'dan uzaklaşmış ve fonksiyonunu çoktan tamamlamış bazı kurumları: Fiilen de kaldırıp, geleceğimiz ve güvenliğimiz için bir tehdit bahanesi olmaktan çıkarmıştır"

Zaten Atatürk'ün bu dehasına yenildiğini, hatta alet edildiğini çok geç fark eden, Lozan'ın gizli mimarı ve İstanbul Başhahamı Haim Nahum, daha sonra, Mustafa Kemal'den umudunu kesince Mısır'a gitmiş ve Mısır Yahudileri başhahamı olarak, bu sefer, Cemal Abdul Nasır'a danışmanlık yapmıştır…

Bütün bunlar tartışmaya açık iddialar olsa bile:

"Anadolu arsasındaki Osmanlı-İslam enkazını temizleyip kaldırmak ve Türkiye Merkezli, Adil ve Asil Yeni bir İslam Medeniyetine ortam ve imkân hazırlamak için, kaderin Atatürk'ü istihdam ettiği açıktır"

Yoksa, Siyonist güçlerle başka türlü baş etme imkanı zaten bulunmamaktaydı. Bu konuda Süleyman Karagülle'nin şu tesbitleri oldukça haklı ve akılcı bir yaklaşımdır.

Genel olarak İslamiyet'e karşı oluşan Yahudi + Hıristiyan ittifakına **"Siyonizm"** denmektedir.

Siyonizm'in hedefi, Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak; Arz-ı Mev'ud'u Yahudilere verip onlara Ortadoğu'da Avrupa bekçiliğini yaptırmak; tüm Avrupa'yı, Balkanları, Kırım'ı ve Anadolu'yu Müslümanlardan temizlemektir.. Hesaplarınca bu iş 2000 yılında bitecekti. Amaçlarına ulaşmak için iki kademelik bir plan hazırlandı. Bunlardan ilki ulusçuluk fikirleriyle önce imparatorluğu parçalamak ve ayrı ayrı devletler kurmak. Ardından buralarda Hıristiyan devletler oluşturmak, Ortadoğu'da ise Yahudi Devleti kurmak. Sonra Müslüman ülkeleri birbirleriyle savaştırmak ve bu arada Müslüman halkı imha etmekti…

Osmanlı İmparatorluğu, bu milli devlet kurulacak diye İttihat ve Terakki yöneticileri tarafından ihanetle çökertildi. Akılsız ve mantıksız bir şekilde savaşa girilmiş ve yine ciddi olmayan muharebe şekilleriyle imparatorluk çok kısa bir zamanda çökertilmişti.

Bu ara İstanbul'da Meclisi Mebusan toplanmış ve Milli sınırları belirlemişti. Bu sınırlar aslında Avrupalılarca, asırlar önce çizilmişti. Geçici Müslüman Türk Devleti bu topraklarda kurulacak, sonra Hıristiyanlar iktidarda olacaktı. Çünkü Müslümanlar Anadolu'da ekonomik, kültürel ve siyasi yönden çok zayıftı. Türkler asırlardan beri hep savaşıyor ve ölüyor, Rum ve Ermeniler ise dışardan aldıkları yardımlarla durmadan çoğalıyor ve gelişiyorlardı.

Bir müddet sonra yönetim seçimle Hıristiyanlara geçecek, sonra da Türkler imha edilecekti.

Plan böyleydi. Ancak Misak-ı Milli'nin çizilmesi Osmanlılardaki belirsizliği de bertaraf etmişti.

İşte Mustafa Kemal Anadolu'ya giderken bunların hepsinin farkındaydı. Gayesi Misak-ı Milli sınırlarını ortaya koyup Batılılarında planlarında bulunan Anadolu ve Trakya'yı içeren devleti kurmaktı. Bundan dolayı Vilayet-i Şarkiye hudutlarını savunma adına genişletti. Anadolu ve Rumeli Müdafa-i Hukuk Cemiyetine çevirdi. Mustafa Kemal Anadolu'da bir Türk Devletini kurarken Batılıların ciddi bir mukavemetiyle karşılaşmayacağını hesaplamıştı. Çünkü geçici de olsa onların programında zaten böyle bir devlet kurma fikri vardı.

Avrupa o tarihlerde ikiye ayrılmıştı. Fransa, İtalya ve Rusya ve bu ülkelere hâkim Siyonist odaklar geçici Anadolu devletinin kurulmasına ve Anadolu'nun Türklerden temizlenme işinin 2000 yılında tamamlanmasını savunuyorlardı. İngiltere ve fanatik Yahudiler ise bu işin fazla bekletilmeden hemen bitirilmesini, doğuda büyük bir Ermenistan ve Gürcistan, batıda ise büyük bir Yunanistan devletinin kurulmasını istiyorlardı. Türklere olsa olsa Anadolu'nun ortasında küçük bir yer bırakılacaktı.

Anadolu'da geçici bir milli devlet kurulsa bile; bu devletin dini bir devlet olmaması gerekirdi. Batılılar için bunun teminatı Mustafa Kemal'di. Mustafa Kemal alenen hiçbir zaman İslamiyet'e karşı olmamıştı, ateist de değildi. Ancak özel hayatı Batılılara yakındı ve onu kendilerinden sayıyorlardı.

Batı açısından, eğer devlet kurulacaksa Mustafa Kemal'in başkanlığında kurulmalıydı. İşte Mustafa Kemal Anadolu'ya geçerken Batı bu bakımdan memnun kalmıştı.

Böylece Hâkimiyet-i Milliye fikri hiç kimseye kötü gelmedi. Halk bunu İstiklal manasında anladı, Avrupalılar ise ateist bir devlet olarak algıladı, Sultanlar ise, belki bunun ne anlama geldiğini kavramaya bile vakit bulamamıştı.

Kim bilir belki de Sultan Vahdettin, Atatürk'ün stratejisini anlamış, bu yüzden Samsun'a gidişine imkân hazırlamıştı.

"Milli Hakimiyet": İçtihada Göre Hareket, İcmaya Göre Yönetim Demektir.

Milli Hâkimiyet demek, seçim dışı iktidarı kabul etmemek demektir.

Mustafa Kemal bu sözüyle Avrupalılara şifre veriyordu. "Siz hiç endişelenmeyin ve merek etmeyin, ben bu saltanatı yıkacağım, hilafeti kaldıracağım, Milli devlet kuracağım, sizin istediğiniz gibi bir devlet oluşturacağım. Şimdilik bütün bunlar ortak amacımızdır. Gelin bana fırsat verin, ben her ikimizin hasmı olan saltanatı ortadan kaldırayım. Sizin arzuladığınız bir düzeni kurayım.

Bu şifre işe yaramıştı. Sovyetler, Fransa ve İtalya hemen sahipleniyordu. Siyonist merkezler "işimiz kolaylaşacak" diye memnundu. Halk ise Milli Hâkimiyet deyince, Türk Milletinin kendi hâkimiyetini anlıyordu. Bunu hemen Kuvay-ı Milliye ile te'yid ediyordu. Yani halk Kuvay-i Milliye kuracak ve halk kendi devletine hâkim olacaktı. Sultanına bağlı olan halk elbette onu yine başında halife ve padişah olarak görecekti.

Osmanlılarda padişahın kanun yapma yetkisi yoktu. Hele vergiyi hiç artıramıyordu. Dolayısıyla Avrupa'daki olayların hiçbirisi cereyan etmedi. Asilzadeler de yoktu. Osmanlıların sorunu, yaşlanmış ve yıpranmış olmaları sebebiyle yenilme idi. Avrupa'dan sun-i meseleler getirilmişti. Ama bunlar asla fonksiyonel olmamıştı.

Mustafa Kemal bu suni ayırımları bırakıp 'kuvvetler birliği' ilkesini benimsedi. Hanedan zaten kalkacaktı, asilzadeler de yoktu. Yapılacak iş ve takip edilecek yol, tek meclis sistemiydi. Esasen inkılâpların yapılmasında meclisin de rolü olmayacaktı. Çünkü halka karşı yapılan bir harekette halkın temsilcileri işe yaramazdı. 20. yüzyılın inkılâpçıları şuna inanıyorlardı; halk henüz kendi kendisini yönetebilecek seviyede değildir, biz inkılâpları yapalım, dinlerin eğitmesi gibi biz de halkı eğitelim, sonra yaşlılar ölür, gençler ise zaten bilmezler. Böylece inkılâp olup biter sanmışlardır.

Bu anlayışın sonuç vermediği Sovyet uygulamasından anlaşılmıştır. Diğerleri için yeteri kadar zaman olmadı denebilir. Oysa Sovyetlerde yeteri kadar zaman geçmiş ama hedefe ulaşılamamıştır.

I. Meclis ve II. Meclis'teki Farklı Uygulama.

Türkiye Büyük Millet Meclisi her türlü fikri muhalefeti yapıyordu, ancak savaşta olduklarını takdir ediyor ve Mustafa Kemal ne istiyorsa kabul ediyordu. Fiili muhalefet yahut oy muhalefeti yoktu.

Mustafa Kemal de aldığı her kararda Meclis'in oyunu koruyabilmek için dikkatli şekilde kararlar alıyordu. Zaten istişare de işte buydu. Yani yürütme de, yasama da, yine yönetimin elindeydi; Mustafa Kemal'in elindeydi." Ancak ne var ki, Mustafa Kemal istişare sonunda ve halkı dağıtmayacak şekilde hesaplı olarak bu kararları alıyordu. Başarıya da böyle ulaşıyordu.

Daha sonra meclis kapandı. Fonksiyonunu adeta yitirdi. Seçilmiş değil de atanmış olan milletvekilleri susmuştu. Mustafa Kemal istişaresiz kararlar alıyor ve dolayısıyla yönetimi de demokratik olmuyordu. Bu uygulamanın tabii sonucu olarak inkılâplar bir türlü oturmamış ve gayesine ulaşmamıştır. Çünkü bu inkılâpların hiçbiri istişareler sonucunda yapılmamıştı. Hepsi batılı devletlerin ve Siyonist merkezlerin dayatmasıydı.

Atatürk ise, onları oyalamak ve ayağı yere basıncaya kadar, zaman kazanmak zorundaydı.

Kansız ve Darbesiz Bir İhtilal Yapıldı:

Halk İtaat Etmezse İktidar Oluşmaz.

Osmanlılarda bir gelenek vardır. Padişah devlet işleriyle resmen uğraşmaz, mührünü sadrazama verir, sadrazam da padişah adına mutlak vekil olarak devleti yönetir, yönetimi beğenmediği zaman mührü alırdı, genellikle başı da alırdı. Böylece halkın şikâyet edeceği son merci her zaman varolurdu. Bu sistem bugünkü mes'ul başbakan sistemini Avrupa'ya öğretmiştir.

Osmanlı Hükümeti de Padişahın vekili idi. Mustafa Kemal, Anadolu'ya geçerken: "Padişahtan başkasını tanımıyorum" demek suretiyle İstanbul Hükümetini tanımamakla kalmamış, padişahın hükümeti atama hakkını da almış oluyordu. Ancak bu gayet normaldi. Çünkü İstanbul Hükümeti ve Padişah esir idi. Artık onların hükümet etme yetkileri yoktu. Ancak Osmanlı Hanedanına karşı cephe almak, Osmanlının varisi olmadığını ilan etmek olacaktı. Dolayısıyla padişahın emirleri dinlenmiyor, ama padişah tanınıyordu. Böylece halk Mustafa Kemal'in kendilerinden olduğuna inanıyordu.

Burada bunu söylemek kolaydır. Ama Anadolu'daki teşkilatın bunu kabul edip etmemesi kendilerinin elinde idi. Oysa Anadolu yönetimi ve ordusu bunu kabul etti ve İstanbul'dan gelen emirleri dinlemedi.. İslam Uleması da böyle fetva verdi. Tabii burada Kazım Karabekir'in büyük rolü oldu. Onun Mustafa Kemal'i desteklemesi diğer komutanların da desteklemesine sebep oldu ve artık sivil yönetim mecburen desteklemek zorunda kaldı. Halk da onun yönetimini ve İslam ulemasının desteklediği bu kararı destekler oldu. O tarihten itibaren fiilen **Anadolu Devleti** kurulmuş oluyordu. Kansız ve darbesiz bir ihtilal gerçekleşmişti.

Batı Dünyasının Müslümanları İmha Planı:

Endülüs Uygulaması ve Anadolu'nun Yozlaştırılması!.

Bir konunun oluşması için zamana ihtiyaç vardır. Bunun için hazırlayıcı olaylara ihtiyaç vardır. Baştan Ankara'da Meclisi toplamak son derece zordu. Çünkü halkın fikri buna oluşmamıştı. İstanbul'da meclis

toplanıyor, böylece milletvekilleri seçilmiş oluyordu. Bu Meclis 'Misak-ı Milli'yi kabul ediyor, böylece hedef belirleniyor, ona göre cepheler oluşuyordu. Burada 'Misak-ı Milli'den biraz söz edelim. Misak-ı Milli'yi iyi anlamak için Endülüs'e dönelim.

Endülüs'te Müslümanlar yenilmiş ve hükümranlık Hıristiyanların eline geçmişti. Ne var ki, İspanya'nın yarısından fazlası Müslüman'dı. Bu Müslümanlar ne olacaktı? Yarımada bunlardan nasıl temizlenecekti? Haçlı Ordusu işte bu temizlik için şahane bir plan yaptı. Önce Kurtuba Vadisi'nde bir İslam Devleti kurulacaktı ve bu kurucular Emevi olmayacak, başka Arap kabilelerinden olacaktı. Yarımadanın diğer taraflarında baskı yapılacak ve Müslüman halk buraya tehcir edilecekti. En sonunda da burada hepsi toplu olarak imha edilecekti.

Planlandığı gibi aynen böyle yaptılar. Hıristiyanların ve Müslümanların eşit oldukları bir İslam Devleti kurdular. Baskı ile bütün Müslümanları buraya tehcir ettirdiler. Bu arada burasını serbest Pazar haline getirip Hıristiyanların da buraya gelmelerini sağladılar.

Bir ara bir kabile Afrika'ya göç etti ve geri döndü. Afrika'da ya gerçekten kendilerine kötü muamele yapılmıştı veya Haçlı propagandistler öyle propaganda yaptılar. Bu uygulama da planın bir parçası gibiydi.

Sonra baskı yapıp Ahmerileri yıktılar. Yerine Hıristiyan ve Müslümanların güya kardeşçe yaşayacakları bir Hıristiyan hanedanına ait devlet kurdular ve Müslümanlara baskı yaptılar. Müslümanlar Afrika'ya göç edemediler. Çünkü orası muhacir kabul etmiyor şeklinde bir inanış vardı. Tekrar gerisin geriye İspanya'ya dağıldılar. Ne var ki, yerlerinden ve yurtlarından olan bu göçebe Müslümanlar, yollarda açlık ve hastalıklarla helak oldular.

Bütün bu olanlar da yetmedi. Sonunda bir ferman çıkarılarak nerede Müslüman görülürse öldürüldü ve böylece yeryüzünde mirasçılarını bırakmayarak yok oldular. Kim bilir? Belki de şimdi İspanya'da Hıristiyanlaşmış torunları vardır.

Haçlılar aynı programı Osmanlılar için de uyguluyorlardı.

Balkanlar'daki ve Bosna'daki katliamların sebebi budur.

Anadolu'da önce; sözde Hıristiyan ve Müslümanların eşit haklara sahip olduğu bir devlet kurulacak, ondan sonra baskı yapılarak Avrupa'nın bütün Müslümanları buraya göçe zorlanacak ardından Anadolu'da ismen Müslüman, ama fikren ve fiilen Hıristiyan bir devlet oluşacak, çeşitli dayatma ve aldatmalarla Türkiye dağıtılacak, sonra da İspanya'da olduğu gibi Müslümanlar toptan imha edilecekti.

İşte 'Misak-ı Milli' bu maksatla çizilmiş bir sınırdı. Meclis-i Mebusan bunu benimsedi. Böylece, hem kurtarılacak vatan belirleniyor ve halkın ona göre hazırlık yapması isteniyordu; hem de Batı dünyasına 'Biz imparatorluktan vazgeçtik, milli devlet kuracağız, sizin de istediğiniz bu idi' mesajı veriliyordu. Ve Mustafa Kemal'in dehası, düşmanların planlarını kendi hesabına kullanıyordu!.

İşte siyaset ve askerlik budur.

Öyle cümle söyleyecek ve öyle karar vereceksin ki, herkes ümide kapılacak ve bekleyecek. Bu arada sen zaman kazanacak ve yapacağını yapacaksın!.

Burada sonuç ne oldu?

Kurtuba'da olduğu gibi milli devlet kuruldu ve yine Kurtuba'da olduğu gibi Hıristiyanlar ve Müslümanlar eşit hale getirildi. Siyonizmin planı aynen gerçekleşti. Ne var ki, Anadolu'da Hıristiyan kalmadı. Çünkü İngilizler bu planı benimsemediler. Türk halkını hemen imha etmek istediler. Bu da ters tepti, planladıklarının aksi gerçekleşti ve hepsi Atatürk'e yenildi.

Batı dünyası bütün olanlara rağmen planlarından vazgeçmedi. Başka bir taktikle 2000 yılına doğru aynı hedefe ulaşmak için uğraş vermektedir. Bosna ve benzeri katliamlar; Afganistan ve Irak işgali bu planın sadece başlangıç adımlarıdır.

Bu planı bu boyutları ile anlayanlar pek azdır. Biz yıllardır anlatıyoruz ama pek anlayan yok! Ama her şeye rağmen günü gelince bu millet yine bir komutan çıkaracak ve düşmanlarımızın planladığı bu topyekûn imha hareketini boşa çıkaracaktır.

Şimdi Türkiye'miz tekrar yeni bir Kuvay-ı Milliye hareketi başlatmış ve kesin zafere oldukça

yaklaşmıştır.

İstiklal Marşımız da açıkça gösterir ki İstiklal Savaşı, İslam ile Hıristiyanlık savaşı idi. Daha sonra laiklik ilkesi geldikten sonra bile bu din ayırımı devam etmiş, uzun zaman Hıristiyanlar yedek subay yapılmamıştır. İnkılâplarda da resmen İslamiyet'e karşı cephe alınmamıştır. Aksine Kur'an Türkçeleştirilmiş, hutbeler Türkçeleştirilmiş, böylece halka İslamiyet'i öğretme faaliyetleri devam etmiştir. Gerçi tekkeler ve medreseler kapatılmıştır, ama camiler kapatılmamıştır. Bu sebeple İkinci Mecliste de Türkiye hala İslam devletidir.

İstiklal Savaşı bir din savaşı idi. Bu savaşta İslamiyet ile Siyonistlerin kışkırttığı Hıristiyanlık savaşmıştı. Bu 1400 yıllık bir savaşın son merhalesi idi…

Evet, Osmanlılar yenilmiş ve yıkılmışlar ama Türkler kazanmışlardı.

Ancak Türklerin artık savaşa devam edecek güçleri kalmamıştı. 1911 yılında başlayan savaşlar 12 yıl sürmüştü, bundan dolayı da nüfus 14 milyona inmişti. Ülke harap ve bitaptı. Lozan masasına gidilirken bu durum taraflarca biliniyordu. Batı bir tarafından bu muzaffer devlete bazı haklarını verirken, diğer taraftan da ilerisi için hazırlık yapıyordu. Haçlı-Siyonist ittifakı: İslamiyet'i önce Avrupa ve Anadolu'dan atmayı, sonra da İslam dünyasını sömürge amaçlıyordu. İslam birliğinin sembolü olan hilafeti kaldırmayı da bunun için anlaşmanın baş şartı olarak koşuyordu.

Mustafa Kemal bunu iki bakımdan kabul etmekte mahzur görmedi: Bir defa imkân ve iktidarı kalmamış olan bir müesseseyi yaşatmak sadece yük olur, ülkeye ağırlık teşkil eder. Dolayısıyla kaldırılmasında hiçbir mahzur yoktur. İkincisi, çürümüş ve çökmüş bir yapının enkazını kökten kaldırmadan yeni bir bina kurma şansı bulunmuyordu.

Böylece hilafet de saltanat gibi kaldırıldı.

Hilafetin kaldırılması siyaseten de yerinde olmuştur!

Çünkü Siyonist ve emperyalist merkezleri uzun zaman avutmuştu.

Muasır Medeniyetin Üstüne Çıkma İlkesi ve Sahte Atatürkçülerin Korkunç Mantığı.

Mustafa Kemal hep Batıyla uğraşmış ama aynı zamanda hep muasır medeniyetten söz etmiştir. Hem de muasır medeniyete ulaşma değil; muasır medeniyetin üstüne çıkma olarak vasıflandırmıştır.

"**Elimizde tuttuğumuz meş'ale müsbet ilimdir, ülkemizi ve milletimizi muasır medeniyetin üstüne çıkaracağız"** demiştir.

Mustafa Kemal uydu devlet olunmayacağı ilkesini getirmiştir. **"Milleti yine, milletin azmi ve kararı kurtaracaktır"**, demiştir. **'Ey Türk Gençliği!'** diye başlayan hitabında; **"Birinci vazifen Türk istiklalini ve cumhuriyetini kurtarmak ve korumak"**, demiştir.

Mustafa Kemal Batı'ya asla teslim olmamıştır. **"Bütün beşeriyetin malı olan muasır medeniyeti alacağız ve onun da üstünde olacağız"**, demiştir. **"Müstevlilerin siyasi emellerine karşı çıkılacaktır"**, demiştir.

Sahte Atatürkçülük yapılarak bugün "Kemalizm" Türkiye'yi Avrupa'ya teslim etmek ve yine Avrupa'yı körü körüne taklit etmek gibi saçmalıklara dönüşmüştür.

Çağın üstüne çıkmak başka, **çağdaş firavunlara köle olmak** başka bir şey demektir. Çağın üstüne çıkmak demek, biz herkesi geçeceğiz; çağa yetişmek demek, biz hep geri kalarak arkadan kovalayacağız demektir!.

Mustafa Kemal, Batılılaşmayı değil, muasır medeniyetin üstüne çıkmayı önermiştir. Belki fiilen çok bir şey yapamamış, buna pek imkân bulamamıştır. Ancak düşüncede hata yapmamıştır. Yapılan tüm inkılâplar, görünüşte Batı öyle istediği için yapılmıştır, ancak gerçekte hep Batı'ya karşı ciddi ve milli bir "gelecek hazırlığı" esas alınmıştır.

Ne kadar korkunç bir mantık çarpıtmasıdır ki; sahte Kemalistlerce Batı'ya karşı savunma yerine, Batı'ya teslim olma mantığı getirilmiş ve Batı'yı geçme yerine; 'Sakın ha öne geçme! Hep Batı'nın arkasından koş, ona saygısızlık edip öne geçme!' şeklinde anlaşılmıştır…

Biz buradaki bütün ifadelerimizi Mustafa Kemal'i yüceltmek için söylemiyoruz, sadece doğru ve gerçek olanı söylüyoruz.

Bazı gafil Atatürkçülerin ve sahte Kemalistlerin de ne kadar istismarcı ve gerçekleri saptırıcı olduklarını belirtiyoruz. Onların bu sakat ve sahte mantığı ile bir yere varmak mümkün değildir. Kötü bir Batı mukallidi olmaktan öteye geçemeyiz. Bu taklitçiliğin de bizi götüreceği yer bellidir.

Biz Mustafa Kemal'in doğru yaptıklarına sahip çıkıyoruz. Ama, zorlayıcı şartların ve güçlü düşmanların baskısı ve Türkiye Cumhuriyetini kurtarma kaygısı ile, mecburen yaptığı bazı yanlışları, o dönemin ihtiyaçları ve stratejik geri adımları olarak değerlendiriyor ve Atatürk'ün asıl niyet ve hedefine uygun yorumluyoruz..

Bizim metodumuz budur ve yaptığımız da uygundur. Ama ey istismarcı sahtekârlar! Siz onun doğru yaptıklarını imha diyor ve ne kadar yanlışı varsa onları da iman haline getiriyorsunuz. Bunun da akılcılık olduğunu iddia ediyorsunuz. Ne büyük saçmalık?

İşte samimi bir araştırmacı ile bir istismarcının arasındaki fark budur!

Şimdi yine Lozan'a dönelim.

Lozan'da Batılıların bize empoze ettikleri ve bizim de kabul ettiğimiz öneri ne idi?

Bir defa ve her şeyden önce Türkiye İslam liderliğinden vazgeçecek, hilafet ve saltanat lağvedilecek. Ama bunların yapılması yetmezdi. Türkiye bir İslam devleti olmaktan da vazgeçecek, laik olacak ve bütün müesseseleri Batılıların arzusu istikametinde düzenleyecekti!..

Bunlar yapıldıktan sonra: Batı dünyası Türkiye Cumhuriyetini tanıyacak ve kabul edecekti.

Ayrıca komşu ülkelerle hep nizalı yerler bırakılacak ve gerektiğinde onlarla savaştırma imkânı sağlanacaktı. Yunanlılarla Batı Trakya ve Adalar meselesi askıda kalacak, İngilizlerle Kıbrıs çıbanbaşı olarak bulunacak, Suriye ile Hatay, Irak ile Musul, Ermenistan ile Nahçivan, Gürcistan ile Batum meseleleri hep ortada kalmıştı. İran ile Türkiye arasında niza çıkarmak için de elde Şiilik yani Alevilik vardı. Ancak bu iki ülke arasında niza çıkarabilmek için toprak meselesi bulamamışlardı.

Atatürk nizalı bölgeleri öylece bıraktı, yalnız bunlardan hiçbirini kaşımadı ve komşularıyla hep iyi geçinmeyi başardı.

Ancak önce Hatay ve daha sonra da Kıbrıs yine mesele yapıldı.

Bugün de bu ve benzeri meseleler zaman zaman alevlendirilmektedir.

Türkiye İslamiyet'ten vazgeçmeye zahiren razı oldu. Bunun iki sebebi vardı: Mustafa Kemal'e göre, nasılsa "Boşluk bozukluktan" hayırlıydı! Türkiye'de de bu olacaktı. Bu akıma karşı direnme boşunaydı!..

Diğer taraftan, Türkiye'nin gelişmesi için eskimiş ve asli özelliğini yitirmiş bulunan İslam müesseselerinin kaldırılması zorunluluğu vardı. Artık bunları kabul edecek olan meclis de hazırlanmıştı. Bu da kabul edildi ve Lozan Anlaşması böyle gerçekleşti. Böylece sınırları belirlenen ve tüm dünyaca kabul edilen yeni Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Atatürk'ün dehasıyla kurulmuş ve kurtarılmıştı.

Lozan Anlaşması'nın yapılabilmesi için Türkiye'nin önüne şunlar getirildi:

a- Türk aile hukuku Batı'ya uydurulacaktı:

Çünkü Türk aile hukuku aileyi koruyor ve fuhşu önlüyordu. Bu sayede de vatanını, milletini, dinini seven nesiller yetiştiriliyor ve Türklerin bu aile yapısı içinde Müslümanlığı terk etmeleri mümkün görünmüyordu. Türk aile yapısında evlenme kolaydır, boşanma da kolaydır. Bu olumlu durum evlilik dışı ilişkileri ortadan kaldırıyor ve herkesin evlilik yapmasını kolaylaştırıyordu.

Bu kutsal müessesenin ancak Batı hukuki ile bozulabileceği düşünülüyordu. Yapılacak değişiklikle evlilik zorlaşacak, boşanma adeta imkânsız hale getirilecek ve bu nedenle evlenmeler azalacak. Evlilik dışı ilişkiler serbest hale getirilecek, dolayısıyla Türk aile yapısı bozulacaktı. Yetişen çocukların artık aile terbiyesi söz konusu olmayacağı gibi, dini bakımdan gayrimeşru olan ilişkiler halkın ahlakını yıkacaktı. Batı Medeni Hukuku bunun için Türkiye'ye dayatılmaktaydı. Her türlü yayın araçları ülkede serbest cinsi ilişkiyi teşvik edip yaygınlaştıracaktı…

b- Ekonomi faizli sisteme kaydırılacaktı. Çünkü **faizsiz sistemde** ekonomik yapı; halka dayalıdır ve sağlamdır. Ekonomik hastalıklar doğmaz ve enflasyon olmaz. **Oysa Faizli sistemde** sömürücü ülke değilse enflasyon gelir. Bu enflasyon fiyat artışından doğan enflasyon değildir. Fiyat ücret anarşisini doğurur. Devlet bütçesini boş bırakır. Vergi yükü artar. Halk görevlilerin altında ezilip gider. Yolsuzluk başlar, hırsızlık başlar,

rüşvet başlar, anarşi başlar, dolayısıyla işkence başlar. İç ve dış borçlar çoğalır. Halk artık meşru şekilde yaşayamaz olur. Herkes suç ve günah işlemeye başlar. Bu da halkın İslamiyet'ten uzaklaşmasını temin eder. İşte bütün bunlardan dolayıdır ki faizi meşru kılan Batı Hukuku getirilmek istendi.

Ama "Hele önce gemiyi batmaktan kurtarabilirsek, içindekileri düzeltmek ve aslına döndürmek kolaydır" ümidiyle Mustafa Kemal bunların hepsine bilebile evet dedi.

Yapılacak olanlar sadece bunlardan ibaret değildi.

c- Halk resmen olmasa da fikren ve fiilen İslamiyet'ten uzaklaşacaktı!.

Bunun için önce medreseler ve tekkeler kapanacak, böylece İslamiyet'in kaynakları kurutulacaktı.

Yazı değiştirilecek ve halkın İslami kitaplarla ilgisi kopartılacaktı.

Şimdilik camiler kapanmayacak, ama ibadet cami içine hapsedilecek, böylece sistem açısından dışarıda kötü örnek olmaları önlenecekti. Sonra tatil günleri değiştirilecek ve böylece gençlerin haftada bir bile mabetlere gitmesi dolaylı şekilde engellenecekti. Bu tedbirler sayesinde İslamiyet unutulacak ve Türkiye İslam'dan koparılacak veya Hıristiyan olacaktı.

d- Halk için alınan bu tedbirlerin yanında, dindar kesimin yönetimden uzaklaştırılması için devlette de esaslı değişiklikler yapılacaktı. Bunun için önce laiklik kabul edilip din ile dünya işleri ayrılarak İslamiyet hayatın dışına atılacaktı. Sonra devlet görevlilerinin Müslümanlardan temizlenmesi için kıyafet kanunu getirilecek, resmi görevlilerin İslamiyet'e uymayan kıyafetlere girmeleri zorlanacak, onların içki içmeleri ve balolarda hanımları ile gelip dans etmeleri istenecekti. Bunu yapanlar İslamiyet'ten ayrılmış olacaklar, yapmayanlar da yönetimden uzaklaşmış olacaklardır.

Sonra dinsiz köy öğretmenleri yetiştirilecek, sadece onlara kredi ve yetki verilerek imamların karşısına dikilecekti. Bilgisiz imamlar yetiştirilmeye çalışılarak bu çatışma körüklenecekti. Bu suretle İslamiyet ile savaşan bir iç ordu oluşmuş olacaktı. Ordu da tamamen dinsiz olarak yetiştirilip ileride istenilen istikamette kullanılabilecekti. Sonra dış krediler verilerek dinsiz ve ahlaksızlar zengin edilecek, böylece halk İslamiyet'ten büsbütün soğuyup uzaklaşacaktı. Ekonomik krizlerle halk büsbütün yoldan çıkarılacaktı. Kurtuluşu Batıya sığınmada görecek ve İslam âleminden kopacaktı.

İşte bunlar Lozan'ın gizli şartlarıydı!..

Mustafa Kemal, bütün bu sinsi ve şeytani amaçlarını bile bile onlara uymakta ve dediklerini uygulamaktaydı. Ama asıl felsefesi ve hedefi şu iki noktaya dayanmaktaydı:

1- Zaten koflaşmış ve yozlaşmış bazı dini kurum ve kuralların tahribinden ve toplumu bu koyu cehalet ve taklitçilikten uzaklaştıracaktı.

2- Önce arsadaki enkaz temizlenecek sonra yeni ve görkemli bina kurulacaktı…

Saltanat ve Hilafet İslam'ın Emri Değildir!.

Daha önceki bölümlerde de açıkça ifade ettiğimiz üzere, ne saltanat ne de hilafet İslami hükümler değildir. O zamanın şartları bunların uygulanmasını gerektirmiş ve müessese olarak gelişmiştir. Daha sonra bu şartlar sona ermiş, zaten bunların kaldırılmasını Lozan için şart olarak öne sürmüşlerdi. Saltanat ve hilafet bu dayatmalar sonucu ilga edildi. Böylece milli hakimiyete engel olan bir unsur belki gitti ama, milli hakimiyet yine de gelmedi. Maalesef Atatürk'ten sonra sultanların yerine Milli ve ebedi şefler getirildi.

Zaten her kötünün gitmesiyle, yerine mutlaka iyinin gelmesi beklenmemelidir. Belki daha da kötüsü gelebilir ve hatta **"Gelen gideni aratabilir!"**

Laiklik, Dinde Zorlama Yapmamaktır:

Atatürkçülük deyince ne anlaşılacaktır?

Öncelikle bunu anlamalı ve bu sorunun cevabını vermeliyiz. Ondan sonra hayırlı olup olamamasına kadar felsefesi ile izah edeceğiz.

Bize göre, takdir olan her şey de hayır vardır. Çünkü onu değiştirmek bizim gücümüzün dışındadır. Bütün mesele bu oluşlardan ve gelişmelerden bizim nasıl yararlanacağımızdır. Durumu nasıl değerlendireceğimizdir.

Kurtuluş Hareketini şu iki esas ve amaçla özetleyebiliriz:

1- Hâkimiyeti Milliye İlkesi:

Bu da iki grupta mütalaa edilir; **İstiklal ve Cumhuriyet.**

2- Kuvayı Milliye: Türkiye istiklalini kendi gücüyle elde edecektir.

Bunun da iki yanı vardır:

a- Milli Ahlak b- Milli İktisat'tır.

Mustafa Kemal istiklal Savaşı'nın başından sonuna kadar bu iki ilkeye sadık kalmıştır. Tüm siyasetini bu iki direk üzerinde oturtmuş ve bunlardan hiçbir zaman hiçbir yerde ayrılmamıştır. Bu anlamdaki Kemalizm'e bütün millet baştan beri katılmıştır ve hala da bu anlayışın yanındadır. Arada korkak Avrupacılar varsa da, Mustafa Kemal onları vatan haini saymış ve saf dışı bırakmıştır. Bizim de onlara yapabileceğimiz farklı bir muamele olmayacaktır.

Burada "millet"in tanımını yapmak gerekir.

Mustafa Kemal'e göre; 'Millet' deyince Türkiye'de yaşayan Müslümanlardır. Yani ne tek başına Türk olmak, ne de tek başına Müslüman aileden gelmiş olmak yeterli sayılmamıştır. Ancak ikisi bir olursa onların oluşturduğu topluluk millet olmaktadır. Azınlıklar ise sadece vatandaşlık bakımından Türk sayılmış ve asla dinen kozmopolit bir Türkiye'yi kurgulamamıştır.

Bununla beraber 1924 Anayasası çok dikkatli bir şekilde hazırlanmıştır. Kendi çapında mükemmel bir anayasadır. Atatürkçülüğün resmi kaynağıdır.

Aslında herkes kendine göre Atatürkçülük yapıyor ve kendi fikrini Mustafa Kemal'in fikriymiş gibi empoze ediyor. Atatürkçülüğü istismar ediyor. Kendi emelleri için kullanıyor. Türkiye'de yapılan budur.

Gerçek Kemalizm'in dört kaynağı vardır:

1- Kemalizm deyince 1924 Anayasası'nı anlamak gerekir,

2- Kemalizm deyince Büyük Nutku anlamak gerekir,

3- Kemalizm deyince o zamanın Cumhuriyet Halk Partisi programını anlamak gerekir.

4- Ve nihayet o zaman çıkarılan diğer kanunları anlamak gerekir.

Resmi belgeler bunlardır. Bunların dışında orada burada söyledikleri, konuştukları ve yaptıkları Kemalizm değildir. Ama pek çokları bunları da işine geldiği gibi ve yeri geldikçe istediği gibi çarpıtıp kullanıyor. Yani Atatürk'ün sırtından sömürme ve sindirme saltanatı yürütüyor!.

Bu dört kaynağı ele alıp inceleyerek şimdiye kadar herhangi bir sistem ortaya konmamıştır. Mustafa Kemal'in milliyetçilikten anladığı nedir? Bilinmiyor. **'Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asıl kanda mevcuttur'** derken ne kastediyor? Hiç kimse bunları ve benzeri diğer önemli konuları açıklayabilmiş değildir.

Cumhuriyet siyasetinde büyük bir hamle yapıldı. Uluslararası yayılmacılığın yerini milli sınırlarını koruyup nüfusu artırma aldı. Sanayileşme aldı. Kalkınma hamlesi aldı.

Mustafa Kemal bunları sezmiş ve birçok tavizler vererek savaşı barışa çevirmiştir. Batılıların İslamiyet hakkındaki taleplerini aynen yerine getirmiş, ama gerçek İslamı değil; koflaşmış ve yozlaşmış kavram ve kurumları kaldırmıştır.. Harp tazminatından vazgeçmiş, Osmanlı borçlarını ödemeyi; Batı Trakya, Oniki Adalar, Musul, Batum ve Kıbrıs gibi önemli sorunların ihtilaflı kısımlarını oluruna terk etmiştir.

İkinci Dünya Savaşı'na girmemekle de yerini ve değerini korumasını bilmiştir. Ancak Batı böyle tarafsız ülke istemiyor. Sonra o, "ayrı bir kutup oluşturup üçüncü güç olarak ortaya çıkar" diye korkuyor. Yalta'da Batılılar ve Siyonist odaklar, Sovyetlerle anlaşıp Türkiye'yi kendi taraflarına çektiler. Ancak buna zorlamak için Sovyetler'e Batum ve Ardahan'ı istediler. Böylece çaresiz kalan Türkiye Batı dünyasının kucağına itildi. Savaşsızlık ve tarafsızlık siyaseti bozuldu ve terk edildi.

Şimdi Sovyet tehdidi yok. O halde NATO' da işimiz nedir?

Şimdi Batılılar önce Müslüman ülkeleri bize ezdirmeyi, sonra da Doğudan Ermenileri ve Gürcüleri, Batıdan Yunanlıları ve Bulgaristan'ı, Güney'den İsrail'i ve Suriye'yi saldırtarak işimizi bitirmeyi düşünmektedir.

Sivil yönetimler ve bazı NATO kafalı askerler, maalesef bu önemli noktayı hiç anlayamıyorlar,

daldıkları derin uykudan bir türlü uyanamıyorlar.

Bakalım gelecekte neler olacak?[54]

Atatürk'ün Balıkesir Hutbesi

7 Şubat 1923 Çarşamba Balıkesir'de Zağnos Paşa Camii Hutbesi ve Halkla Konuşması:

Gazi Paşa hazretleri bugün öğle namazını büyük bir cemaatle Zağnos Paşa camiinde kılmışlardır. Namazda şehitlerin ruhuna bağışlanmak üzere okunan Mevlitten sonra Paşa Hazretleri minbere çıkarak şu hutbeyi okumuşlardır:

"Ey Millet! Allah birdir. Şanı büyüktür. Allah'ın güvencesi, sevgisi ve hayrı üzerinize olsun. Peygamberimiz Efendimiz Hazretleri, Allah tarafından insanlara gerçeği bildirmeye görevli elçi olarak seçilip gönderilmiştir. "Hayatı düzenleyen temel kurallar"; hepinizce bilinmektedir ki, yüce Kur'an'da yazılı bulunmaktadır. İnsanlara vicdan özelliği, duygu güzelliği ve denge düzeni veren dinimiz son dindir. Mükemmel ve kusursuz dindir. Çünkü dinimiz akla, mantığa ve hakikate tamamen uygun düşmektedir. Eğer akla, mantığa ve hakikate uymasa idi, İslam'la diğer ilahi doğa kanunları arasında çelişki olması gerekirdi. Çünkü varlığın bütün kanunlarını yapan Yüce Allah'tır. Bunun İçindir ki, Kur'ani kurallar ile Tabiat Kanunları arasında tam bir uygunluk vardır.

Arkadaşlar, Hz. Peygamber çalışmalarında iki göreve (Dini ve siyasi...) ve iki eve sahip bulunuyordu. Biri kendi evi, diğeri Allah'ın evi (olan cami) idi- Millet işlerini Allah'ın evinde yapardı. İşte biz de Peygamber'in kutsal yolunu izleyerek, şu anda; memleketimize yönelik durumları, milletimizin bugününe ve geleceğine ilişkin hususları görüşmek amacıyla bu kutsal yerde, Allah'ın huzurunda (ve evinde toplanmış) bulunuyoruz. Beni buna (bu kutlu ve mutlu konuma) kavuşturan Balıkesir'in dindar ve kahraman insanlarıdır. Bundan dolayı çok memnunum. Bu nedenle büyük bir sevaba erişeceğimi ümit ediyorum.

Efendiler, camiler birbirimizin yüzüne bakmaksızın (şuursuzca) yatıp, kalkmak için yapılmamıştır.

Camiler, Allah'ın emirlerini yerine getirmek ve ibadetle birlikte; din ve dünya için neler yapılması gerektiğini düşünüp kararlaştırmak, yani görüşüp, danışmak (ve dayanışmak) için yapılmıştır. Millet işlerinde her şahsın zihnen, (sorumluluğum nedir, neler yapabilirim? diye) başlı başına faaliyette bulunması şarttır. İşte biz de burada; din ve dünya için, geleceğimiz ve bağımsızlığımız için, özellikle egemenliğimiz için neler düşündüğümüzü ortaya koyalım (Sorunlarımızı ve sorumluluklarımızı birlikte tartışıp paylaşalım ve ortak kararlar etrafında toplanalım diye bulunuyoruz). Ben yalnız kendi düşüncemi söylemek istemiyorum. Hepinizin düşündüklerini anlamak istiyorum. Milli hedefler ve milli irade; yalnız bir şahsın görüşlerinden değil, bütün millet fertlerinin, gaye ve gayretlerinin toplanmasından elde edilen sonuçlardır. Bu nedenle benden ne öğrenmek, ne sormak istiyorsanız serbestçe sormanızı rica ederim."

Paşa hazretleri daha sonra minberden aşağı inmişler ve çeşitli şahıslar tarafından yöneltilen yirmiden fazla soruyu dinledikten sonra cevaplarını vermişlerdir. Hutbeler hakkında ilk suale cevap olarak demişlerdir ki; "Hutbeler hakkındaki sorulardan anlıyorum ki, bugünkü hutbelerin ifade tarzı ve konuları; milletimizin duygu ve düşüncelerine, ihtiyaç ve isteklerine uygun düşmemektedir,

Efendiler, hutbe demek: halka hitabetmek, yani söz söylemek, demektir. Hutbenin anlamı budur. Hutbe dendiği zaman, bundan birtakım esrarlı kavram ve anlamlar çıkarılmamalıdır. Hutbeyi söyleyen hatiptir. Yani söz söyleyen kişi demektir. Biliyoruz ki, Hazreti Peygamber zamanında, hutbeyi kendisi okurdu. Gerek Efendimiz ve gerek, ilk dört halifenin hutbelerini okuyacak olursanız, görürsünüz ki, topluma söyledikleri şeyler, o dönemin güncel ve öncelikli sorunlarıdır, o günün askeri, idâri, mâli, siyasi ve toplumsal konulandır. Vicdani, imani ve insani sorumluluklardır, İslam ümmeti çoğalıp, İslam ülkeleri genişlemeye başlayınca, Yüce Peygamberin ve dört halifenin hutbeyi her yerde doğrudan kendilerinin bildirmelerine imkân kalmayınca, söylemek istedikleri şeyleri duyulmaları için birtakım şahısları görevlendirmişlerdir. Bunlar herhalde bulundukları yerin en büyük yöneticileri idi. Onlar, camilerde ve meydanlarda ortaya çıkar,

[54] Süleyman Karagülle – İslam Düzeni c.2

halkı aydınlatmak ve irşat için ne söylemek gerekiyorsa bildirirlerdi. Bu tarzın devam edilebilmesi için bir şart koşuluyordu: O da milletin başı olan şahsın halka doğruyu söylemesi, halkı dinlemesi ve halkı aldatıp yalan söylememesi gerekiyordu. Halkı genel durumdan haberdar etmek son derece önemlidir. Çünkü her şey açık söylendiği zaman halkın beyni çalışır halde bulunacak, iyi şeyleri yapacak ve milletin zararına olan şeyleri kabul etmeyerek, şunun ve bunun arkasından gitmeyecektir. Ancak, maalesef, zamanla bazı yöneticiler millete ait olan işleri, milletten gizlediler. Hutbelerin halkın anlayamayacağı bir dilde olması ve onların bugünkü istek ve ihtiyaçlarımızdan uzak bulunması; halife ve padişah adına yetki taşıyanların, yönetimi altında bulunanlara söz hakkı ve hareket serbestisi tanımaması; halkı arkalarından köle gibi gitmeye mecbur etmek içindi. Oysa hutbeden amaç, halkın aydınlatılması ve irşadıdır, başka bir şey değildir. Yüz, iki yüz, hatta bin yıl öncesi hutbeleri okumak, insanları bilgisizlik ve dalgınlık içinde bırakmak demektir. Bu nedenle hatiplerin herhalde halkın kullandığı dil ile hutbe yazıp okuması (ve ilmi, ahlaki, siyasi ve iktisadi sorunları, bunların çözüm yollarını ve Müslümanların sorumluluklarını ortaya koyması) kaçınılmazdır.

Geçen yıl Millet Meclisi'nde söylediğim bir nutukta, demiştim ki; "Minberler (camilerde hutbe okunan yerler) halkımızın kafaları ve vicdanları için bir fikir ve feyiz kaynağı olmalıdır."

Böyle olabilmesi içinde: minberlerden yansıyacak sözlerin açık ve anlaşılır olması, gerçek ilim ve fenne uygun bulunması gereklidir. Bunun için saygıdeğer konuşmacıların siyasi, sosyal ve medeni gelişmeleri her gün izlemeleri zaruridir. Bunlar bilinmediği takdirde halka yanlış bilgiler verilmiş olur. Bu nedenle, hutbeler hem Türkçe ve hem de zamanın gereklerine uygun olmalıdır. Ve olacaktır."[55]

[55] Mustafa Kemal Atatürk 07-Şubat -1923 T.C Diyanet İşleri Başkanlığı Webmaster

BAZILARI ATATÜRK'Ü ANLAMAK İSTEMİYOR!

Ünlü Yazar Atilla İlhan, Milli Gazete'den Selami Çalışkan'la Yaptığı Röportajda:

"ATATÜRK'Ü BAZILARI ANLAMADI. BAZILARI DA ÇARPITTI!"

Batı, bizi batırmak istiyor!

1919 ve 20'den itibaren başlayan hareketin içinde önde olan asıl mesele antiemperyalizmdir. Laiklik değildir. Batı karşıtlığı. (Milli Mücadelenin esasıdır.) Gazi Mustafa Kemal Batı emperyalizmine karşıdır. Bunun üstünde duruyor. Bunun kavgasını yapıyor.

Ülkenin sağcıları ve solcuları birbirini tanıyorlar. Bunu Bursa konferansımda da söyledim. Eğer biz birbirimizi tanısak, meseleler daha kolay çözülür. Çünkü aydın; sorgulayan insandır. Bir şeyi araştırmadan, sorgulamadan inanmayacaksın. Ben bunu çocukluğumda yaşadım. Sosyalist olduğumu ilan ettim. Türkiye'deki sosyalistlerle konuştukça işin farklı olduğunu anladım. Bu konuda bilgi edinmek için Fransa'ya gittim. Orada, Paris'in göbeğinde Sovyetler Birliği'nde uygulanan komünizmi eleştirenleri gördüm. İşin ilginci Sosyalistler, Sosyal Demokratlar, Komünistler ve Troçkistlerle tanıştım. Baktım ki her biri farklı telden çalıyor.

Mesele şudur. Ben yakın tarihi çok yakından inceledim. Romanlarını yazıyorum. Ondan mecburdum incelemeye. İnceledikçe şöyle bir ilginç gerçekle karşılaştım. Bizim liselerde yaşadığımız yıllardan itibaren Türkiye'de bizim Cumhuriyet hareketinin en büyük vasfı olarak "Laiklik" söylenir. Laiklik en baştadır. Hâlbuki 1919 ve 20'den itibaren başlayan hareketin içinde önde olan asıl mesele antiemperyalizmdir. Laiklik değildir. Batı karşıtlığı. Gazi Mustafa Kemal, Batı emperyalizmine karşı. Bunun üstünde duruyor. Bunun kavgasını yapıyor. Gazi, "Batı bizi batırmak istiyor. Batı bizi paylaşmak istiyor. Biz bağımsız bir devletiz. Biz bu ülkede kendi devletimizi kurarız ve yaşatırız. Hayır diyenlerle de savaşırız" diyor. Gazi, bu savaşı kazanıyor, kazandıktan sonra da yeni bir devlet kuruluyor. Bu yeni devletin içinde laiklik daha sonra CHP kurulurken söz konusu oluyor. Fakat Türkiye Cumhuriyeti Devleti 1937'ye kadar laik değildir.

"Atatürk Suriye İslam Devleti Olsun!" istiyor:

Gazi'nin Suriye ile ilgili bir sözü var, o söz beni çok heyecanlandırıyor. Çünkü Gazi'nin böyle bir şey söyleyeceğini zannetmez insan. Gazi, Suriye'nin Dışişleri Bakanı'yla Hatay meselesini konuşuyor. O konuşma sırasında diyor ki: ***"Suriye, bağımsız bir İslam Devleti olarak kurulmalıdır."*** (Fransızlardan bahsederek) ***"Onlar ne karışır? Biz sizinle oturur, bu meseleyi aramızda hallederiz. Eğer izin vermezlerse, ben askerimle girerim Suriye'ye, sizi kurtarır ve çıkarım"*** diyor. Bunlar, piyasaya yeniden çıkan Hasan Rıza Beyin ***"Atatürk'ten Hatıralar"*** adlı kitabında yazılı.

Yani Laiklik, Atatürk'ün hasta yatağında yattığı bir sırada yürürlüğe konuluyor!

Evet, o arada yürürlüğe koyuyorlar. Ancak şunu kabul etmemiz lazım. Aslında Gazi'nin kurduğu devlet formasyonu solcu bir devlet. Sağcı bir devlet değildir. Ancak prensip olarak ***"Antiemperyalistim"*** diyor. Emperyalizme: ***"Sana karşıyım"*** diyor. İkincisi ***"Mazlum halklardan yanayım"*** diyor. Bu demektir ki: ***"Bütün sömürge halkların yanındayım"*** Onu da söylüyor. Sol fikirlere ters bakmıyor. Sovyetlerle dostluk kuruyor. Onlardan yardım alıyor.

Türkiye'de laikliğin bu kadar öne çıkmasının sebebi nedir?

1938'den itibaren Türkiye'nin dış politikasının değişmesiyle ilgilidir.

1938'de Gazi öldükten çok kısa bir süre sonra İsmet Paşa gidip İngiltere ile anlaşmıştır. Halbuki İngiliz Kralı Gazi'nin ayağına kadar gelmiş ve bu anlaşma yapılamamıştır. Gazi anlaşmamıştır. Çünkü İngilizler o zaman ne yapıp yapıp Türkiye'yi ele geçirmek istiyorlardı. Bunun da iki önemli sebebi vardı. Bir tanesi Ruslardan dehşetle çekiniyorlar, Ruslara karşı bizi kullanmak istiyorlardı. Gazi de:

"Biz enayi değiliz. Yeteri kadar bizi Ruslara karşı kullandınız. Bundan sonra kullandırtmayacağım" diyordu. İkinci mesele Hitler ortaya çıkmıştı. Mussolini çok sert idi. Avrupa'da savaş olacaktı ve İngiltere Türkiye'ye ortak olarak el koymak istiyordu. Gazi de bu işe yanaşmak istemedi. Ama Gazi öldü. Gazi ölür ölmez İsmet Paşa gitti, hemen Fransa ve İngiltere ile ittifak imzaladı. İttifak imzalandıktan çok kısa bir süre sonra, Türkiye'de Milli Eğitim Bakanlığı'nın politikası değişti. Ne oldu? Birdenbire Yunan Latin Kültürü'nün Türkiye'de okutulmasına karar verildi. Hâlbuki Gazi zamanında böyle bir şey yoktur. Gazi Türk Kültürü'nü okutacaktır. Türklerin kültürünü bulacağız diye dünyayı eşeliyordu.

Bakınız:

Elmalılı Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili" tefsiri ne zaman basıldı? Buhari ve Müslim Hadislerinin ne zaman tercümeleri yapıldı?

Onların hepsi Atatürk zamanında basıldı. Sadece Börekçizade, (O zamanki Diyanet İşleri Başkanı, Müdafa-i Hukuk zamanında Ankara Müftüsü olan zat) sadece o zat yeter. Çok muhterem bir zattır. Ve Müdafa-i Hukuk, Ankara'ya geldiği zaman 28 kuruş mu, 48 kuruş mu ne paraları varmış? O kadar müşkül durumdadırlar. Ankara halkından bin lira toplayarak, getirip onlara veren Ankara Müftüsü Börekçizadedir.

Türkiye'nin Toprakları Satılıyor:

Türkiye'nin bölünmesine vesile olacak, vatan toprağının yabancılara satılmasını sağlayan yasa Meclis'ten çıkartılırken sesini çıkarmayan çevreler, bir metrelik kumaş olan başörtüsü gündeme geldiğinde ayağa kalkıyorlar!

Çünkü Türkiye'nin toprakları satılıyor. Türkiye'nin parçalanma tehlikesi var. Bütün bunlar karşısında sesini çıkartırsa antiemperyalist olur diye çıkartmıyorlar. Hâlbuki antiemperyalist olmayacağına dair söz verdi. İşte olay oradan çıkıyor. Peki, nasıl kendini savunacak? O zaman dine sarılıyor, İrtica meselesini öne çıkarıyorlar. Şimdi irticayı ben çok dikkatle izledim. Gazi ne zaman mürteci diyor, ne zaman irticaya yükleniyor.

Aynı Atatürk Balıkesir'de hutbe okuyor. Peki, Atatürk'ün hutbe okuduğu asılsız mı?

Elbette doğrudur: Bütün belgelerde var. Zağanos Paşa Camii'nde yaptığı konuşma. Ama aslında daha çok konuşmaları var. O konuşmaları o zamanki gazetelerde çıkmış. Ancak Gazi'nin söylev ve demeçlerine alınmamış. Atatürk'ün dini konuşmaları kasıtlı olarak alınmıyor. Önemsiz yerlerinden sadece 3-5 satır almışlar. Gazinin ağzından çıkan her şeyi şimdi İşçi Partisi yayınlıyor. Ben Gazinin çıkmış olan her şeyinin 40 senedir peşindeyim. Daha 1921 senesinde neler söylemiş, neler saklamışlar. Gazi dinden bahsederken bir kere çok hürmetkâr konuşuyor. İkincisi yeni nesillerin bilmediği din terminolojisini, Osmanlı Tarihini ve İslam Tarihini çok iyi biliyor. Çünkü dinle ilgili soruların çoğu Müslüman hocalar tarafından tevcih ediliyor. Gazi de onların hepsine o dilden o zeminde cevap veriyor. Şimdi Osmanlı İmparatorluğu Misak-ı Milli sınırları üzerinde ısrar ediyor Cumhuriyet. Bizim Misak-ı Milli sınırlarımız içinde Süleymaniye, Kerkük ve Musul var. Binaenaleyh orası bizim. Biz öyle düşünüyoruz. Fakat İngiltere bunları bize vermek istemiyor. Lozan Konferansı'nda büyük tartışmalar oluyor. Sorun çözülemiyor. Çözülemeyince biz Lozan Antlaşması'nı imzalıyoruz fakat Kerkük, Musul, Süleymaniye meselesi askıda kalıyor.

Gazi de diyor ki: "Mektubunuzu aldık. Çok memnun olduk. İstediğiniz an gelebilirsiniz. Meclis'te yeriniz hazırdır. Fakat asker istemiyoruz. Çünkü askerler gelirse onlar başka türlü terbiye görmüş. İş karışır diye istemiyoruz" O bakımdan böyle durumlarda ıvır-zıvır çevirmek yoktur. "Ay biz böyle düşünüyorduk, siz nasıl düşünüyordunuz?" gibi şeyleri kaldırmak lazımdır. Aslında iki kelime üzerinde durmak lazım. Vatan ve namus. Diyeceksin ki neden?

Tarihimizi bilmiyoruz

Yakın tarihimizi iyi incelediğini belirten Attila İlhan diyor ki; "Bütün mesele, aydınlarımızın kendi tarihini bilmemesinden çıkıyor. Bilmiyoruz, bakmıyoruz, merak etmiyoruz. Böyle benim gibi biri çıkıp da dibini kurcalamaya başladı mı, bir sürü mesele çıkıyor."

Bakınız, Kerkük ve Musul meselesi Lozan'da bitmiyor. Sonuç ne oluyor?

"Bir başka Konferansta halledilecek" deniyor. Yedi sene sonra buraya gelip Haliç'te bir Konferans

yapıyorlar. İngilizlerle bizimkiler o konferansta didişiyorlar. Yine halledilemiyor. Düpedüz bizden buraları istiyorlar (Kerkük, Musul, Süleymaniye). Biz de vermiyoruz. Bunun üzerine İngilizler o zamanki Birleşmiş Milletler olan Milletler Cemiyeti'ne başvuruyor. Milletler Cemiyeti'ne biz de onlarla beraber gidiyoruz. Ama o cemiyete üye değiliz. Neticede karar bizim aleyhimize çıkıyor. Yani İngiltere orada çeviriyor fırıldağını ve neticede deniyor ki bu toprakları İngiltere'ye vereceksiniz. Ankara'nın cevabı: "Vermem." Bin dokuz yüz yirmiler. Verilecek. "Vermem!" diyor.

Bunun üzerine İngiltere ne yapıyor?

Hakkâri Vilayeti'nde yaşamakta olan Nasturi Hıristiyanları tahrik ediyor. "Siz Hıristiyansınız. Türkiye Cumhuriyeti'nde ne işiniz var?" diye. Onlarla aramıza nifak tohumu ekiyor. Arkasından da Ankara'ya bir ültimatom veriyor.

Atatürk, "Savaşa hazırlanın" talimatı veriyor:

Önce İngilizler nasıl bir ültimatom veriyor?

Aynen şu: "Hakkâri vilayeti Hıristiyan olması hasebiyle Irak'a bırakılacaktır. Ayrıca Süleymaniye, Kerkük ve Musul doğrudan doğruya bize bırakılacaktır. Vermezseniz, savaşırız" Ankara bunu da reddediyor. Yani savaşı göze alıyor. Ondan sonra Gazi Paşa arkadaşlarına diyor ki: "Haydi şimdi sıra sizde" Yani, "İngiltere ile savaşacağız. Savaşa hazırlanın" diyor. O zaman bak ne oluyor? Gazi'nin çok güvendiği bazı silah arkadaşları kumanda ettikleri orduların başından istifa ediyorlar. Bütün mesele, aydınlarımızın kendi tarihini bilmemesinden çıkıyor. Bilmiyoruz, bakmıyoruz, merak etmiyoruz. Böyle benim gibi biri çıkıp da dibini kurcalamaya başladı mı, bir sürü mesele çıkıyor. Bunu bulup çıkardım. Bu da Yusuf Akçura'nın o tarihlerde yaptığı bir konuşma. Ünlü Türkçümüz Akçura, tarih kitaplarımızın Gazi'nin telkinine ve emrine rağmen nasıl yanlış yazıldığını anlatıyor. İngiliz sermayedarların ve emperyalistlerin meşhur gazetesi The Economist'in 7 Eylül 1923 tarihli nüshasında deniyor ki: "Türkiye en kısa sürede ekonomisini yeniden kurmak ve ekonomik faaliyetlerini canlandırmak zorundadır. Fakat bunu yabancı sermaye ve teknolojinin yardımı olmaksızın gerçekleştirebilmesi olanak dışıdır." Yani ne diyor? "Bize yer açın. Biz gelelim" diyor. "Türk ulusu bir yandan ülkede yabancı çıkarların katı bir kesinlikle Türkiye'nin ulusal egemenliğine bağımlı kılınması, diğer yandan hızlı bir ekonomik kalkınma hamlesinin gerçekleştirilmesini isterken, bu iki isteğin çeliştiğini kimse düşünmüyor" Çok açık. Yani "Sen bağımsızlık peşinde koşarsan, bize böyle engel çıkarırsan, biz gelmeyiz. Gelmeyince de sen kalkınamazsın" diyor. "Seni kalkındırtmayız" diyor.

Dış borç bizi kemiriyor

Bu açık bir tehdit değil mi?

Evet, apaçık tehdit. Bunu ne zaman söylüyorlar? 1923'te söylenmiş. 1925'te aynı gazete. "Yabancı sermaye sorunu, kendilerini kısır döngü içinde bulan Türk liderlerini düşündürmektedir. Bağımsızlığını ve Türklerin deyişiyle ulusal bütünlüğünü koruması için ülkenin zengin doğal kaynaklarının bir an önce geliştirilmesi zorunludur. Bu ise ancak yabancıların yönetim katkısı ve mali desteğiyle gerçekleşebilir." Çok açık söylüyor. "Özellikle dış borç altına girilmesi ya da yabancılara geniş ayrıcalıklar tanıyan bir politika uygulanması, hızlı bir üretim artışı sağlayabilir." Ne istediği açık. Bugün verdiğimiz. Hâlâ dış borç alıyoruz, aynı hatayı yapıyoruz. "Ancak her şeyden önce Cumhuriyet yönetiminin mutlu yalnızlık ve mutlak bağımsızlık tutkusundan vazgeçmesi gerekmektedir."

Ömer Nasuhi Bilmen Hoca'nın "Istılahat-ı Fıkhiye Kamusu" o zaman İstanbul Üniversitesi tarafından basılmış. Hatta o zaman ki rektör Profesör Sıdık Sami Öner'in güzel bir önsöz yazdığını biliyor muydunuz?

Bir kere Mustafa Kemal Paşa zamanında yasak yoktu. Şimdi ben sana tam tersini söyleyeceğim. O da gerçeği ifade edecek. Ben Nazım Hikmet'in bir şiirini ilk defa bir ders kitabında okudum.

İsmet Paşa dönemi ile Gazi dönemini birbirine karıştırmayın.

Atatürk döneminde kadınlara yönelik kıyafet yasağı falan yoktu!

Yoktu kardeşim. Onu ben birkaç defa söyledim. 1936 yılında Konya'nın Ilgın kazasına yerleştik. Babam Kaymakam tayin edildi. Biz Gâvur İzmir'de alafranga yaşayan bir aileydik. Babamın tayini çıkınca

anamız danamız Ilgın'a gittik. Orayı görünce çok şaşırdık. Daha önce yaşadığımız İzmir şehriyle Ilgın arasında çok fark vardı. İzmir'in adı üstünde "Gavur İzmir"di. İzmir'in kalabalığının büyük bir kısmı Hıristiyan'dı. Onlar gitmişti. Yahudi de vardı. O yüzden İzmir'deki yaşantı herhangi bir Avrupa liman şehrindeki yaşantıdan farksızdı. Biz işte bu şehirde büyüdük. Ben 11 yaşındaydım. Ilgın'a gittiğimizde sokağın öteki ucundaki kadın beni görünce başını örtüyor, yüzünü duvara dönüyordu. 11 yaşında olan benden örtünerek kaçıyordu. Onun dışında kaç-göç denilen olay Ilgın'da tamamen uygulanıyordu. Yıl 1936. Gazi sağ. Mustafa Kemal Paşa iktidar'da. Benim babam da oranın kaymakamı. Eğer kadınların örtüsü ile devletin sorunu olsaydı o işle ilk uğraşacak adam benim babamdı. Öyle bir sorun yoktu.

Mustafa Kemal millî ekonomiyi savunuyor

İngilizler kendi çıkarlarını savunuyor. Türk ekonomisine bu gözle bakıyorlar. Peki, Gazi olaya nasıl yaklaşıyor?

Bunun tam tersini savunuyor Bakınız, 1923'te diyor ki, "Ticarette düşüneceğimiz ilk iş, ihracat ve ithalatımıza aracılık vazifesi gören ticareti ecnebilerin elinden kurtarmaktır. Ne yazık ki, bu ticaret elimizde değildir. Ulusal ticaret kurumları birer birer elimizden çıkmıştır. İhracatımız ancak sahillere kadar gidiyor ve oradan ihracat ecnebi memleketlere sevk edilirken, ecnebinin eline geçiyor. Kazancımızın önemli bir kısmı bu surette bizden çıkıyor.

Onun için ihracat metalarımız bizden olan tüccarların elinde bulundurulmalıdır. Gazi bu fikirde. Tam o sırada kurulmakta olan Terakkiperver Fırka'nın programından şimdi maddeler okuyacağım sana.

"Madde 2- Hürriyetperverlik: Yani liberalizm. Ve halkın hâkimiyeti: Yani demokrasi, fırkanın mesleki aslisidir. Yani asıl düşüncemiz; liberalizmdir." "Madde 9- Vezaif-i devlet haddi asgariye indirilecektir. Yani kamu devleti olmayacaktır. Ya da devlet kamu işletmelerinden el çekecektir."

Aynı şeyler bugün de savunuluyor. Gavur'un istediği bu. Onun için SEKA kapatılmak isteniyor. Bakınız Madde 40 daha da açık. "Tamamen imara muhtaç olan memlekette yalnız kendi servet ve sermayesiyle yaşamak fikrinin doğru olmadığına inanıyoruz. Asayişin sağlanması sükûn ve istikrar ile yabancı sermayelere gösterilecek hüsn-i kabul ile herkese güven telkin ederek harap memleketimizi geliştireceğiz" diyor.

Şimdi Gazi'nin bunlara kızması haksız mı? Adamlar çıkıyorlar, alenen bunları söylüyorlar. Bunlar üstelik İstiklal Savaşı'nda Gazi'nin beraber savaştığı silah arkadaşları. Ve çıkıyorlar diyorlar ki: "Sen ne yapıyorsun yahu? Gel İngilizlerle anlaşalım.

Herifler bize sermaye getirecek" diyorlar. "Gazi Mustafa Kemal de onlara diyor ki: "Siz deli misiniz? Biz burada kendi malımızı satamıyoruz." Şimdi İsrail ne diyor? "GAP'da tarımı geliştirelim" Hepsi aynı şey. Eskiden beri İngilizler ve Siyonistler başımızın belası. Şimdi bunlarla bazı çevreler işbirliği yapınca Gazi'nin kafası atıyor. Adamlar İngiliz hâkimiyetini savunuyor. O da ona karşı tepki olarak ona irtica diyor.

Gerçekten Müslümanlara Gazi'nin bir şey dediği yok. Elmalılı Hamdi Yazır'ın "Hak Dini Kur'an Dili" tefsiri Gazi'nin emriyle basılıyor. İmam Buhari'nin "Sahih-i Buhari" adlı Hadis kitabı onun döneminde Türkçeye çevriliyor.

Atatürk'ün İslam Dini ve İslam Tarihi Bilgisi:

Diyanet işleri eski Başkanı Tayyar Altıkulaç, Atatürk'ün başörtülü bir öğretmene **Samsun'da; "Dokunmayın. Kadın gelsin, dersini versin" dediğini anlatmış. YÖK eski Başkan Yardımcısı Profesör Doktor Karhan "Kadın çarşaflıydı" demiş.**

Şimdi Mustafa Kemal Paşa'nın o konulardaki tavrı çok geniştir. Mustafa Kemal Paşa'nın beni asıl şaşırtan tarafı İslami konulardaki sorulara verdiği cevaplardaki İslam Tarihi bilgisidir. İslamiyet hakkındaki bilgisine de şaşırdım. O kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyordum. Tahmin etmiyordum. Çünkü çocukluk yıllarında not defterinin üzerine sosyalizmle ilgili laflar yazmış. Çok heveskâr görünüyor. Yani konumundaki bir insanın dini bu kadar iyi bileceğini ben bile tahmin edemiyordum."

Gazi'nin Samsun'a gidişinden İngilizlerin de haberi vardı.

Atilla ilhan, "Gazi'nin Samsun'a gidişinden sadece padişahın değil İngilizlerin de haberi var" diyor ve ilave ediyor: Çünkü Gazi'nin Anadolu'ya gidişi o zaman İngilizlerin de işine yarıyordu. Hatta Yunanlıların

kaleme aldığı Kurtuluş Savaşı'yla ilgili hatıralarda deniyor ki; "İngilizler bize ihanet etti isteselerdi Mustafa Kemal'in Anadolu'ya gidişini engelleyebilirlerdi."

Gazi Samsun'a Sultan Vahdettin'in isteği ile gitmiştir.

Bende aynı kanaatteyim. Çünkü Atatürk Samsun'a çıkarken Rauf Orbay da Bandırma'ya çıkıyor. Bu paralel bir harekettir. Yani Bab-ı Ali'nin bundan haberi var. Hatta Anadolu'dan bir kurtuluş hareketi başlatmasını istiyorlar. (Yani dışarıdaki Yahudi Lobileri ve içerideki dönme Sabataistler, bir Anadolu Siyon Devleti için kurtuluş savaşını kullanmak istiyorlar. Ama Mustafa Kemal de onları oyalayıp kullanıyor. A.A.) Kazım Karabekir Paşa, Fevzi Paşa ile Mustafa Kemal Paşa'nın buluşması tesadüfî değil. Tamamen planlı. Bunun sebebini etraflı düşünemediğimiz için oraya kapsamlı bakamıyoruz. Hâlbuki kapsamlı baksalar, zamanı ölçseler çok net görecekler Mustafa Kemal Paşa'nın Samsun'a, Rauf Bey'in Bandırma'ya gidişi paraleldir. Onun Fuat Paşa ile mülaki oluşu, Gazi'nin Kazım Karabekir Paşa ile mülaki oluşu paralel ve planlıdır. Bunların hepsi hesaplı ve kitaplı şeylerdir. Tarihine bakacaksın. O tarih 1919. Ama o tarih Rusya'da büyük olayların cereyan ettiği bir tarih. Ona bakacaksın. Türkiye'de ne olmuş? Rusya'da Rus ihtilaline karşı İngilizler, Polonyalılardan, Çeklerden, diğer Avrupalılardan örgütledikleri beyaz ordularla taarruza geçmişler. Bu beyaz ordular 4 beyaz generalin kumandasında Rusya'da savaşıyordu. Beyaz orduların hepsi yenildiler. Kızıl Ordu vaziyete hâkim oldu. Bolşevikler Rusya'ya hâkim oldu. Bolşevikler Rusya'ya hâkim olunca Türkiye'nin paylaşılması ve bölünmesi İngiltere'nin işine yaramaz. Çünkü yıllarca İngilizler, Osmanlı İmparatorluğu'nu Rusların aşağı inmesini önlemek için kullanmışlar. Şimdi yine kullanabilir. Çünkü Ruslar yine büyük bir güç olarak karşılarına çıktı. İşte o zaman bunların Anadolu'ya gitmesi, Anadolu'da bir hareketin başlaması ve Yunanlıların süpürülüp gitmesinde İngilizlerin çıkarı ne olmuştur. (Daha doğrusu o zaman İngilizleri şimdi ABD'yi kullanan Siyonist merkezler kendi çıkarları için bu yola başvurmuşlar.)

"İngilizlerin oyununa gelmeyelim"

Yunanlıların kaleme aldığı Kurtuluş Savaşı'yla ilgili hatıralarda "İngilizler bize ihanet etti" diye bunlar yazılıdır. Oradaki nüans, Terakkiperver Fırkası ile ihtilafta çok net olarak meydana çıkıyor. O giden ekipten yalnız bir kişi diğerlerinden farklı düşünüyordu. O da M. Kemal Paşa idi. (Diğer Paşalar İttihat Terakki masonlarının ve dış mihrakların adamıydı. A.A.)

Öbürlerinin düşündüğü mantık şu: "Türkiye'yi kurtaralım. Anadolu Yarımadası'nda bir devlet olalım. Osmanlı saltanatı devam etsin. Padişahı değiştirelim. M. Kemal Paşa Sadrazam olsun. Hüseyin Rauf Bey Dışişleri Nazırı olsun. Ve böylelikle bu iş yürüsün gitsin. Ruslara karşı da belli bir tavır alalım." (Böylece Siyonist ve sabataist saltanatımızı sürdürmüş olalım. A.A.)

Gazi'nin diğerlerinden ayrıldığı noktalar neler?

Gazi diğerlerinin aksine diyor ki: "Biz Ruslarla iyi anlaşmamız lazım. Ruslarla savaşmak enayilik olur. Çünkü bu işi İngilizler kışkırtıyor. İngiltere Ruslara diyor ki; 'Siz niye sıcak denizlere inmiyorsunuz?' Bize de gelip: "Bakın Ruslar sıcak denizlere inecekler. Niye engel olmuyorsunuz?" diyorlar ve bizi savaştırıyorlar. Böylece kendileri savaşmadan hem Ruslardan kurtuluyorlar, hem Osmanlıdan. Çünkü İngilizlerin derdi Osmanlılar ve Ruslar Avrupa'ya geçmesin. Birbirleriyle uğraştıkları zaman geçemiyorlar. Burada ince bir nokta var. M. Kemal Paşa sonra nitekim ihtilafa düşüyor. Çünkü onlar İngilizlerin istediklerini yapmak istiyorlar.

Rusya Devlet Başkanı Putin, Türkiye'ye gelmek istedi. Orada bir okul baskını senaryosuyla Putin'in zamanında Türkiye'ye gelişini engellediler. Çeçenler, o baskını üstlenmediler. Daha sonra Putin gecikmeli olarak Türkiye'ye geldi. Geldi de ne oldu? Türkiye ile Rusya arasında hangi anlaşmalar yapıldı?

Şimdi o mesele tabi çok önemli bir mesele. Bu meselenin üzerinde en çok duranlardan biri de benim. Israrla bu meselenin üzerinde duruyorum. Çünkü benim düşünceme göre Gazi Paşa'nın o yıllarda Türkiye'nin coğrafi durumuna bakarak asker gözüyle bir ulusal savunma stratejisi var. Gazi o zaman, "Türkiye kendisini böyle savunabilir" diye bir strateji kurmuş. Bunu da 1920 yılının Ocak ayında bütün kumandanlara telgrafla bildirmiş. Bunun adı durum muhakemesidir. Söylev ve demeçlerinde vardır. Bulup

okuyabilirsiniz. Orada çok açık seçik olarak anlatmaktadır. Şimdi Gazi bir kere Rusya'yı garantiye almış. Gazinin sağlığında yaptığı ikinci önemli strateji Sadabad Paktını kuruyor. İran, Irak ve Afganistan la birlikte. Bu 3 devlet ile Sadabad Paktını yapıyor. Suriye ile de flört ediyor. Onunla da öyle bir vaziyeti var. Güneyi de garantiye alıyor. Ama onunla da bırakmıyor. Bulgaristan, Yunanistan, Yugoslavya ve Romanya ile Balkan Paktını yapıyor. Şimdi farkında mısın ki eski Osmanlı topraklarındaki devletleri Paktlar halinde etrafında topluyor. Osmanlı hinterlandı tamamlanıyor. Bunu açıkça söylemiş. Söyleyiş ifadesi de şöyle. O çünkü yapı olarak devrimci. Diyor ki; "Bu ülkeler yapı olarak bağımsız olacaklar. Ama bağımsız olduktan sonra eğer isterlerse biz onlarla federasyon veya konfederasyon olarak birleşebiliriz. Bunu açıkça Suriye Dışişleri Bakanı'na söylüyor.

Suriye ile bugün yine bizi karşı karşıya getirmek istiyorlar. Çünkü;

O işte ancak Batı'nın çıkarı var. Bizim kendi etrafımızda yüzyıllarca beraber yaşadığımız halklarla federasyon veya konfederasyon yapmamızın hiçbir zararı yok. Bir tek şartı var. Bu federasyon veya konfederasyonun Rusya'nın zararına olmadığına Moskova'yı inandıracaksın. Diyeceksin ki; "Biz bunu yapıyoruz ama seninle bir meselemiz yok. Seninle dostuz sen nasıl koca bir devletsen, biz de öyle koca bir devletiz. Bu batılıların anasını belleyelim." Bizim dememiz gereken bu. Şimdi bakıyorsunuz Balkanlar'da bu anlaşmayı yapıyor. Mezopotamya'da bu anlaşmayı yapıyor. Rusya ile de kuzeyini garantiye almış. İran'la da gelişini garantiye almış. Nereyi açık bırakmış Gazi? Batıyı. Çünkü zararın oradan geleceğini biliyor. Her türlü bela oradan gelecek biliyor. Dersim meselesi'nin arkasından 12 ada meselesi, sonra arkasından Hatay meselesi geliyor. Sağlığı boyunca 5 defa batıyla ihtilafa düşüyor. Gazi, peki bilmez mi belanın nereden geleceğini? Oradan gelecek ve tedbirini ona göre alıyor. Batıyla Gazi'nin sağlığı boyunca Türkiye Cumhuriyet'inin hiçbir anlaşması yok.

ASIL VE HAYIRLI ORTADOĞU PROJESİNİ ATATÜRK HAZIRLAMIŞTI!

Bütün bu durumlar şunu gösteriyor. Bizim hükümetin de ağzında onların da ağzında Büyük Ortadoğu Projesi vardır. BOP'un uygulanması lazımmış. Çünkü demokrasi olurmuş da bilmem ne olurmuş. Bunların hepsi laf. Onlar aslında petrol çıkan yerleri alacaklar ve oralara hâkim olmak istiyorlar. Hiç birisi şu an düşünmüyor. "Yahu M. Kemal'in de bir Ortadoğu Projesi var." İşte deminden beri söylüyorum. Bir taraftan Sadabad Paktını yapıyor. Öbür taraftan Hatay meselesini hallediyor. Hatay meselesinde M. Kemal'in bir jesti var. Onu okurken tüylerim diken, diken oldu.

Şimdi Hatay meselesinde iş sarpa sarıyor, vermek istemiyorlar. Sorunlar çıkıyor. Ne yapıyor biliyor musunuz? Fransız Büyükelçisini çağırıyor. Geliyor Fransız sefiri. Bakıyor ki Mustafa Kemal'in bir tarafında Sadabad Paktının Erkan-ı Harbiye Umumi Başkanları, bir tarafında Balkan Paktı devletlerinin Erkan-ı Harbiye Umumiye Başkanları ve bu arada da balkan devletlerinden iki devlet adamı. Hepsi yanında. Böyle oturmuşlar ve Gazi, Fransız sefiriyle konuşurken "Ben" demiyor, "Biz" diye konuşuyor. Biz, hepimiz diyor yani Sadabad Paktı, yani Balkan Paktı, yani Osmanlı'nın eski gücü "Biz Hatay meselesinde ısrarlıyız" diyor. Gazi bu adam, büyük adam yani. Öbürleri küçük adam. Ufak düşünüyorlar. Bu büyük koyuyor meseleyi. Fransız sefire haddini bildiriyor. "Fransızlarla biz düşman olmak istemiyoruz" diyor. **O sırada İsmet Paşa ile ilk büyük hır orada çıkıyor aralarında. Çünkü İsmet Paşa'nın ödü patlıyor.**

Peki, İsmet Paşa niçin o kadar korkuyor?

Fransa ile aramızda harp çıkacak diye korkuyor. Hâlbuki sonra Gazi Mustafa Kemal anlatmış. Hasan Rıza Bey hatıralarında yazıyor. "Nasıl çıkardı ki harp?" "Çünkü mümkün değildi. Düşünmüyordu ki Fransa'nın bir tarafında Hitler var, bir tarafında Mussolini var, bir tarafında Franko var. Kımıldar halde değil Fransa. Nasıl kalkıp gelip de Suriye'de bizimle savaşır?" diyor. Gazi bunun hesabını yapmış kafasında. **"Bunlar kımıldayamazlar ben çeker alırım Hatay'ı Suriye'den" ve nitekim Gazi söktü aldı Hatay'ı. Eğer sağ olsaydı 2. Cihan Harbinde Musul ve Kerkük'ü de alırdı!**

Medya'nın da millileşmesi lazım.

Şu anda sayın Ecevit; "Türkiye Kerkük ve Musul'a girip almalı" diyor. Bu sadece bir şovdur:

Türkiye M. Kemal Paşa'nın Ortadoğu Projesini, Sovyetler Birliği ile yani bugünkü Rusya ile anlaşmak

suretiyle mükemmel şekilde tatbike koyabilir. Kaldı ki Ruslar şu lafı söylediler "Avrasya'nın sınırı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nden geçer" dediler. Bu demektir ki "Oraya kadar biz sorumluluk alırız" Bu konuşma bizim lehimize bir konuşma. Biz orada rahat at oynatabiliriz. Hem de çok rahat. Ama bütün mesele bu kararı verebilmekte. Bizimkiler maalesef iki taraflı oynuyorlar. Bu yanlış.

Bu olaylar karşısında bazı medyanın tavrı da maalesef üzücü ve ürkütücüdür:

Türkiye de medya diye bir şey yok. Şimdi Avrupa'da ve Amerika'da gittikçe medyanın hatta eğitim müesseselerinin, hatta birtakım benzer aydınlatma faaliyetinde bulunacak olan kuruluşların fonksiyonu artık halkı aldatmak. Bu esas üzerine kurulu. Eskiden Avrupa'da ortaya çıktığı zaman bu çağdaş basın tam tersine görevi ve gayesi halkı uyandırmak, halka bilgi vermekti. Şimdi öyle bir mantık yok. Halkı kandırmak uyutmak halka yalan söylemek ve onu başka yöne sevk etmek.

Mesela İstanbul-Çağlayan Meydanında bir miting oldu. 300 bin insan orada toplandı. Irak'ta ABD ve yandaşlarının yaptığı katliamı protesto etti. 500 bin satan bir gazete bu haberi birinci sayfasından girmedi. 300 bin satan gazete ile 400 bin satan gazete hiç görmedi.

Görmezler tabi. Burada akıllıca tavır o gazeteleri dikkate almayacaksınız. Onlara önem vermeyeceksiniz. "Onlar ne diyorlar?" veya "Onlar ne dediler?", "Acaba orada bunları yayınlatabilir miyim?" Bunlar hayal. Bunlar olmaz artık. Bundan sonra direkt olarak halkı etkileyebilecek medya oluşturmak lazım geliyor. Bu etkili oluyor. Çünkü halk medyaya inanmıyor Medyanın da millileşmesi lazım.

"Parola Vatan, işareti Namus"

Bir gelin-kaynana Türkiye'nin gündemini belirliyor. Bu nasıl oluyor?

Türkiye'nin değil. Şu nokta çok önemli. Biz burada İstanbul çevresindeki ve İstanbul'daki medya çevrelerinden etkileniyoruz. Anadolu da böyle bir şey yok. Şimdi bakın ben Bursa'ya gittim yahu. Bursa'da halkla konuşuyorum. Benim oradaki konuşmamın ser levhası neydi biliyor musun? "Parola Vatan, işareti Namus", "Bunu konuşacak Attila İlhan" dediler. "Vatan ve Namus üzerine konuşacak" dendi. 2000 kişi gelmişti ve her türden insan vardı.

Şimdi bu insanlar 2,5-3 saat mütemadiyen seni dinliyorlarsa ve sana birtakım sorular sordukları zaman bu işleri çok derinlemesine düşündükleri anlaşılıyorsa korkulacak bir şey yok. Halk tamamen farkında işin. Bütün mesele şimdi benim ısrarla üzerinde durduğum olay aramızdaki ideoloji farklarını falan bir kenara bırakıp, tıpkı Gazi zamanındaki gibi bir araya gelmemiz lazım. Çünkü vatan elden gidiyor. Bütün mesele burada bakın Gaziye. Gazi burada. Yani başında Yusuf Akçura var. Burada Ziya Gökalp var. Şurada Mehmet Akif var. Öbür tarafında Mustafa Suphi var. Hepsini çağırmış yanına.

Halkı etkileyen sağcısı-solcusu hepsi yanında hepsi orada. Nitekim şimdi ben bir dizi kitap yayınlayacağım Bilgi Yayınevi'nde. Çeşitli yazarlardan istiyorum o kitapları. İlk yayınlayacaklarım arasında bir ülkücü var, bir komünist var. Memleket tehlikede. İş ciddi. Şimdi birbirimizle şu muydu, bu muydu tartışmasının sırası değil. Şimdi şu sırada asıl üstünde durmamız gereken nokta; Türkiye Cumhuriyeti'ni bütün gücüyle devam ettirebilmektir.

Osmanlıca mecburi ders olmalı:

Türkiye Cumhuriyeti'nin bağımsızlığının korunması için neler yapılmalı?

Üç şeyin yapılması şart. Ben bunların üzerinde çok duruyorum. Bunların birincisi eğitim.. Eğitimin Milli olması şart. Nitekim bana Milli Eğitim Bakanlığı'ndan sordular. "Sosyal liseler kurulacak. Müfredat için bir teklifiniz var mı?" dediler. Toplantıya gelmem ama bir fikrim var. Söyleyeyim size. "Osmanlıca mecburi ders olmalı. Arapça ve Farsça da yardımcı ders olmalı." Şimdi 17 yaşında bir Fransız çocuğu 16. asırdaki bir kitabı alıp okuduğu zaman onu anlıyor. Benim çocuğum niye anlamasın ki? Böyle şey olur mu? Ve bunu söyledim ben. Bu teklifim kabul edildi. Osmanlıcayı öğrenmeden bu işin içinden çıkamazsınız. Benim bütün tarihim bu. Osmanlıcayı bir defa mutlaka bilmemiz gerekiyor. Şimdi bunun gibi Arapça ve Farsça yardımcı ders. Çünkü onları bilmezsen Osmanlıcayı iyi öğrenemezsin bu böyle. Fransa'ya bakın. Yunanca, Latince ders olarak okutuluyor. Onların kültürü bu.

Batılılaşma İsmet İnönü ile başladı

Bahsettiğimiz iyi dönem Gazi'nin Cumhuriyeti kurmasından sonra gelişen ve büyüyen Türkiye Cumhuriyeti idi. Sonra İsmet Paşa geliyor, Batılılaşmanın peşinden koşuyor.

Bunların sonucu şimdi herkese muhtaç haldeyiz. Şimdiki durumu Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nden Doç. Dr. Bülent Düzçubuk, tespit etmiş. Şimdi o raporu okuyorum: "İzlenilen tarım politikaları sonucunda Türkiye kendine yeten bir ülke konumunu kaybetmektedir. Türkiye tarımda ithalatçı (dış alımcı) bir ülke konumuna girmektedir. Nüfusumuzun önemli bir bölümü yeterli ve dengeli beslenemiyor. Tarım politikaları içsel değil dışsal faktörler tarafından yönlendirilmektedir. Kırsal alanda gelir giderek azalmaktadır. Tarım piyasamız uluslararası tekellerin eline geçmektedir. Çünkü devlet tarım üretimini gerçekleştirmek, pazarda rekabet edebilir hale getirmek, üretimi ve katma değeri artırmak yerine kolay olanı, yani mevcudu elden çıkarmayı tercih ediyor. Çünkü ülkemizde önce 'işlevsizleştirme', 'etkisizleştirme', 'hantallaştırma', 'borçlandırma', 'zararlandırma' süreci yaşanıyor. Sonra da özelleştirmeye uzlaşı sağlamadan gidiliyor. Bu ise dışarıya bağımlı bir tarımı, gıda güvenliği azalan bir süreci, işsiz, gittikçe yoksullaşan nüfus kitlesini beraberinde getiriyor. Bu da Batı ile işbirliğinin sonucudur.

"Türkiye Cumhuriyeti mutlaka muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkacaktır" diyen Attila İlhan:

"Sanayileşmek kaçınılmaz!"

Her Cumhuriyet çocuğunun kafasında devletini, yani Türkiye'yi büyük bir devlet olarak görme ihtiyacı vardır. Bu bir idealdir. Bu ideal hepimizin içine işlemiştir. Onun için Erbakan bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Demirel bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Çünkü sanayileşmek esastır.

Yeni bir kurtuluş için yapılması gereken 2. şart nedir?

Milli ekonomi. Kurtuluş istiyorsan ekonomini öyle IMF, Dünya Bankası, ıvır-zıvırın kontrolünden çıkaracaksın. Biz tam bağımsız devlet iken inanılmaz başarılara imza atmış ülkeyiz. Şu Türkiye Cumhuriyeti'nin yaptığı. Cumhuriyet kuruldu, olmayan imkânlarla bunları yaptık. "Cumhuriyetin devraldığı tarım: Ülkenin sahip olduğu Ziraat Mühendisi sayısı 20 idi. Halkalı'da bir Tarım Yüksek Okulu, Bursa'da orta dereceli bir tarım okulu vardı. Toprakların çok azı işlenebiliyordu. Köylünün büyük bölümünün ne tohumluğu, ne pulluğu, ne sabanı çekecek bir çift öküzü vardı. Eğitim köye girmemişti, yoksulluk çok yaygındı.

Aşar vergisi yani öşür, köylünün baş belası haline gelmiş, ürün öncesi borçlanma, tefecilik kanayan yara halini almıştı. Ekilen buğday halkı doyurmaya yetmiyordu, sürekli ithal ediliyordu. Yokluk ve yoksulluk olağanüstü yaygın, eldeki imkânlar her türlü umudu kıracak kadar zavallıydı. Bu şartlar altında başlıyoruz.

Yeni kurtuluş için yapılması gereken önemli üçüncü iş nedir?

Savunmanın milli olması lazım. Savunma NATO olmayacak. Çünkü NATO bizim aleyhimize çalışıyor.

Savunmanın milli olmasını isteyen ve "Milli Harp Sanayi kurulmalıdır" diyen Necmettin Erbakan, bunu söylemekle kalmamış, iktidara geldiği zaman fabrika temelleri atmıştır. 54. hükümetin Başbakanı iken sanayicileri topladı ve "Ordumuzun ihtiyaçlarını siz üreteceksiniz" dedi. Devrin Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı Erbakan'ı tebrik etti. Buna rağmen medyanın ve bazı çevrelerin fişeklemesi sonucu Erbakan'ı iktidardan uzaklaştırdılar. Durum böyle olunca Milli Savunmayı kurmayı nasıl başaracağız?

Şimdi bunlar gayet doğaldır. Neden doğaldır? Çünkü bak Erbakan benden ya bir ya iki yaş büyüktür. Demirel, benden bir yaş büyüktür. Ecevit'le aynı yaştayız. Bunu niye söylüyorum sana? Bu saydığım 4 kişinin fikirleri birbirleriyle hiç uyuşmaz. Ben Erbakan'la uyuşmam. Demirel Ecevit'le uyuşmaz. Çeşitli fikirleri savunuruz. Başka fırkalara aitiz ve başka kafalardayız. Ama bu insanların hepsinin mutabık olduğu bir nokta vardır. Türkiye Cumhuriyeti mutlaka muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkacaktır. Erbakan da bu fikirdedir, Demirel de bu fikirdedir, ben de bu fikirdeyim, Ecevit de bu fikirdedir. Çünkü biz Cumhuriyet çocuklarıyız. Cumhuriyet'te yetiştik. Bu bizim idealimizdir. Her Cumhuriyet çocuğunun kafasında devletini, yani Türkiye'yi büyük bir devlet olarak görme ihtiyacı vardır. Bu bir idealdir. Bu ideal hepimizin içine işlemiştir. Onun için Erbakan bunları söylediği zaman ben destek yazısı yazmışımdır. Demirel bunları söylediği zaman

ben destek yazısı yazmışımdır. Çünkü sanayileşmek esastır. Demirel 7 proje yaptı. Bunları uygulamak istiyordu. Bunlar büyük sanayi projeleriydi. Amerika'ya başvurdu, kredi vermediler. Avrupa'ya başvurdu, kredi vermediler. Kaldı ortada. Ruslar geldi ve dediler ki: "Biz size kredi veririz". Büyük fabrikalar kuruldu.. Muazzam şeyler. Sonunda ne oldu? Demirel'i darbe ile iktidardan indirdiler. Şimdi onun için Türk gözünü açmak zorunda. İnancı ne olursa olsun, siyasi fikri ne olursa olsun, asıl olan vatan. Asıl olan Türkiye'nin güçlenmesi. Bunun da on tane yolu yok. Bunun bir tane yolu var. Türkiye Cumhuriyeti çok ciddi bir sanayi devleti olmak zorunda. Türkiye çok ciddi bir nükleer güç olmak zorunda. Başka da çıkar yol yoktur. Ordumuzun kesinlikle caydırıcı güç olması gerekiyor. Onun için şimdi Avrasya Birliği yine bir imkân. Burada bu imkândan yararlanmanın çarelerine bakmamız lazım. Çünkü Ruslar buna hazır.

Yani Putin'in çantasında bunlar var mıydı?

Vardı tabi. Bizimkiler şimdi Ruslar'a hayır demiyorlar. Benim fikrim daha henüz Batı'dan ümitlerini kaybetmiş değiller. Herhalde son bir kazık yemeyi bekliyorlar. Türkiye için Dış politikada Gazi'nin güvenlik anlaşmasına dönmek lazım. Yani Türkiye kendi etrafındaki devletlerle kesinlikle anlaşacak, Rusya ile de çok kesin bir anlaşmaya girecek. Avrasya platformu içinde yer alacak. Çünkü Avrasya Platformu demek, Çin demek, Hindistan demek, Türk Cumhuriyetleri demek, Rusya demek, İran demek. Bunların hepsi nükleer arkadaş. Nükleer olmayan bir tek biz kaldık. Biz de Amerika'ya bağlı olduğumuzdan nükleer olamıyoruz! Ve sürünmekten kurtulamıyoruz.

İlk Meclis ve Mustafa Kemal!

Kütüphanemi karıştırırken büyük boy ciltli bir kitap buldum: "Türkiye Büyük Millet Meclisi Kavanin (Kanunlar) Mecmuası". 23 Nisan 1920'de açılan Meclis'in ilk devresinde çıkan kanunları ihtiva ediyor (içeriyor).

Büyük Millet Meclisi'nin ilk çıkardığı kanunlara şöyle bir göz atayım dedim, ne kadar meraklı, dikkate değer, ilgi çekici, ibretli maddeler varmış. Bunlardan birkaçını okuyucularımın dikkatlerine sunuyorum.

Kanun numarası No: 18 "NİSAB-I MÜZAKERE KANUNU"

Madde 1. Büyük Millet Meclisi, Hilâfet ve Saltanatın, vatan ve milletin istihlas ve istiklâlinden ibaret olan gayesinin husulüne kadar şerait-i âtiye dairesinde müstemirren in'ikad eyler.

(Bugünkü Türkçeyle **"Büyük Millet Meclisi Hilâfetin ve saltanatın, vatanın ve milletin kurtarılmasından ve istiklâline kavuşturulmasından ibaret olan amacının gerçekleşmesine kadar aşağıdaki şartlar dairesinde devamlı olarak toplanacaktır.**)

Kanun numarası No: 2 "HIYANET-İ VATANİYYE KANUNU"

Madde 1. Makam-ı Mualla-yı Hilâfet ve Saltanatı ve memâlik-i mahruse-i şâhâneyi yedd-i ecânibden tahlis ve taarruzatı def' maksadına ma'tuf olarak teşekkül eden Büyük Millet Meclisi'nin meşruiyetine isyanı muzatammın kavlen veya fiilen veya tahriren muhalefet veya ifsadatta bulunan kesan hain-i vatan addolunur.

(Bugünkü Türkçeyle: **Yüce Hilâfet ve saltanat makamını ve Padişahın korunmuş manevi mülkünü, yani ülke bütünlüşünü yabancıların elinden kurtarmak ve saldırıları püskürtmek amacıyla kurulmuş olan Büyük Millet Meclisi'nin meşrutiyetine başkaldırı şeklinde sözle, fiille veya yazılı olarak muhalefet yapanlar ve fesad çıkartanlar vatan haini sayılırlar.**)

Ülkemizin her yeri okullarla doludur, yüze yakın üniversite açıldı, bazılarına göre bilgi ve kültür sahasında çağ atladık; lâkin toplumumuz hala yazılı-medenî bir toplum değil, "şifahî-sözlü-ilkel" bir toplumdur.

Edebiyatımızı iyi bilmiyoruz... Tarihimizi iyi bilmiyoruz... Millî kültürümüzü iyi bilmiyoruz... Millî sanatımızı iyi bilmiyoruz...

1920'de Ankara'da açılan ilk Büyük Millet Meclisi hakkında neler biliyoruz? Bu konuyla ilgili bazı tarihî bilgi ve verileri aşağıya madde madde yazıyorum. Kimse itiraz etmeye kalkmasın, bunlar kesin gerçeklerdir?

1. Büyük Millet Meclisi, Hacı Bayram Cami-i Şerifinde topluca kılınan Cuma namazından sonra dualarla, besmelelerle, âminlerle, kurbanlarla açılmıştır.

2. Meclisin açılmasından önce Ankara valiliği, hafızlara Kur'ân-ı Kerim'in tamamını okutturmuştur. Ayrıca İslâm'ın Kur'ân'dan sonra ikinci kaynağı olan Buhari-i Şerif de okutulmuştur.

3. Bu ilk Büyük Millet Meclisi'nde, seksene yakın sarıklı din âlimi ve şeyh milletvekili olarak bulunuyordu.

4. Meclis Başkanı seçilinceye kadar en yaşlı üye olan Sinop Milletvekili Şerif Bey kürsüye çıkarak başkanlık yapmıştır.

5. Şerif Bey, Meclisin gayesinin Halifeyi, yani tüm dünya Müslümanlarını temsil makamını ve vatanı kurtarmak olduğunu açıkça beyan etmiştir.

6. Başkan seçilen Mustafa Kemal Paşa da aynı beyanda bulunmuştur. Yani bu Meclis, Halife efendimizi ve sevgili vatanımızı kurtarmak amacıyla toplanmış bulunuyor...

7. Bazı tarihçiler, Ankara'ya gelen milletvekilleri için yeterli otel odası bulunmadığından, bir okulun yatakhanesinde kaldıklarını ve vali yardımcısının emriyle yatakhanede mebusları namaza kaldırmak için sabah ezanı okunduğunu yazar.

8. Ulemadan Bedîüzzaman Ankara'ya geldiğinde, Meclis'in samiîn (dinleyiciler) locasında bulunduğu sırada bazı milletvekilleri Meclis başkanlığına bir önerge vermişler, "Ülkemizin değerli din âlimlerinden Bediüzzaman Hazretleri Meclisimizde bulunmaktadır, kendisine hoş geldiniz denilmesini teklif ediyoruz..." demişlerdir. Meclis zabıtlarında bu önerge zikredildikten sonra, "Alkışlar..." ibaresi yazılıdır.

9. İlk Mecliste başkanlık kürsüsünün üzerinde, duvarda, Kur'ân-ı Kerim'deki Şûra ayeti bir levha olarak yer almaktaydı.

10. Millet Meclisi, din ve Şeriat konusunda İstanbul Hükümetinden daha hassastı. Bu iddianın isbatını mı istiyorsunuz? Edeyim...

Kanun numarası No: 22 "MEN'-I MÜSKİRAT KANUNU"

Madde 1. Memalik-i Osmaniye'de her nev' müskirat, imal, idhal, füruht ve isti'mali memnudur. Madde 2. Müskirat, imal, idhal ve nakl ve füruht edenlerden, müskiratın beher kıyyesi içün elli lira ceza-yı nakdî ahz ve elde edilen müskirat imha olunur.

Madde 3. Alenen müskirat isti'mal edenler veya hafiyyen isti'mal edip de sarhoşluğu görülenler ya hadd-i şer'î veya elli liradan iki yüz liraya kadar ceza-yı nakdî veyahut üç aydan bir seneye kadar hapis cezasıyla tecziye olunurlar. Sıfat-ı resmiyye erbabından olanlar dahi memuriyetten tard edilir ve bu hususstaki hükümler kabil-i itiraz ve istinaf ve temyiz değildir.

Madde 4. Bu kanunun tasdik ve neşri ile beraber içki imâline mahsus bilcümle âlat ve edevat müsadere edilir, mevcut içkiler derhal temhir edilir ve iki ay zarfında memalik-i ecnebiyyeye ihracına müsaade olunur. İki ay hitamında mevcut müskirat imha olunur.

Madde 5. Tababette kullanılacak her nev'i ispirtolu mevad ihtiyaç nispetinde Sıhhiyye Vekaletince eczahanelere tevzi ve sarfiyatı kontrole tâbi tutulur.

(Bugünkü Türkçeyle: **Madde 1. Osmanlı ülkesinde her tür sarhoş edici alkollü içki üretimi, idhali (yurda sokulması), satışı ve tüketilmesi yasaktır.)**

Madde 2. Alkollü içki üretenler, bunları yurda sokanlar, taşıyanlar ve satanlardan içkinin her kıyyesi (ölçü birimi) için 50 lira para cezası alınır, elde edilen içkiler imha edilir.

Madde 3. Açıkça içki içenler veya gizlice içip de sarhoşluğu görülenler, ya Şeriatın öngördüğü hadd cezasına çarptırılır veya elli liradan iki yüz liraya kadar para cezasına... Veyahut üç aydan bir seneye kadar hapis cezasıyla cezalandırılırlar.

Resmî sıfat sahibi olup da içki içenler memuriyetten kovulurlar ve bu konudaki hükümlere itiraz edilemez, bunların iptali için istinaf mahkemelerine veya Yargıtay'a başvurulamaz.

Madde 4. Bu kanunun yürürlüğe girmesiyle birlikte alkollü içki üretimine mahsus her türlü aletler ve tesislere elkonulur. Mevcut içkiler derhal mühürlenir, iki ay içinde yabancı memleketlere ihracına izin verilir. İki ay geçtikten sonra mevcut içkiler imha edilir.

Madde 5. Doktorlukta ve eczacılıkta kullanılacak her tür ispirtolu madde, ihtiyaç nispetinde

Sağlık Bakanlığı tarafından eczanelere dağıtılır ve sarfiyatı kontrole tâbi tutulur.

Bakınız, ilk Büyük Millet Meclisi ve Atatürk'ün hükümeti Hilâfet merkezi İstanbul'dan daha dindar ve daha çok İslam'a bağlıymış... Açıkça içki içenler veya gizlice içip de sarhoş gezenler, Şeriatın öngördüğü hadd (sopa) ile cezalandırılır deniliyor.

Mustafa Kemal, bütün bunları istismar için değil, içtenlikle yapıyor.[56]

[56] Milli Gazete / 16.08.2005 / M. Şevket Eygi

ATATÜRK İÇTENLİKLİ BİR MÜSLÜMANDIR, İSPATI İSE İSTİKLAL MARŞIDIR!

Önce herkes biliyor ve kabul ediyor ki, **en hızlı Kemalistler dahil, ülkemizde hiç kimse Atatürk'ü putlaştırıp Ona tapınmıyor... Atatürk'ü Milli birlik ve bağımsızlığımızın ve her yönden kalkınmışlığımızın bir simgesi olarak sevip sahipleniyoruz.**

Bizler Millet olarak

Tabulaştırılmış ilkelerin

Tanrılaştırılmış kişilerin

Tiranlaştırılmış ülkülerin değil;

-Bağımsızlık ve birliğimizin

-Özgüven ve özgürlüklerimizin

-İzzet, şeref ve haysiyetimizin

-Refah, huzur ve sosyal güvenliğimizin peşinde ve derdindeyiz.

Bu Milli ve insani ihtiyaçlarımıza ise ancak; "mutlak doğru"lara uyarak ve "kesin yanlış"lardan uzak durarak, ulaşılabileceğine inanıyoruz.

Peki, bu "doğru ve yanlışları" nasıl tespit edeceğiz?

Şu beş şeyi temel ve genel değer ölçüsü olarak görüyoruz.

1- Müspet ilim (faraziyelere, nazariyelere değil, H_2O= Su gibi kesin ve ispat edilmiş ilmi gerçekler)

2- Aklı selim ve beşeri icma diyebileceğimiz, tüm insanlığın ortak kabulü olan evrensel kaideler

3- Tarihi deneyim ve birikim

4- Milli kültür terazisi ve vicdani tatmin

5- İlahi din

İşte bu beş değer ölçüsüne göre ittifakla: "güzel, gerekli, hayırlı ve yararlı" görünen şeyleri doğru…

Ve yine bu beş değer ölçüsüne göre ittifakla, "Zararlı, haksız, çirkin ve kötü" görülen şeyleri ise, yanlış kabul ediyoruz.

Doğru ve yanlışları, kişilere ve keyiflere göre değil, kişileri ve görüşleri, bu doğru ve yanlışlara göre değerlendirmek gereğine inanıyoruz.

Atatürk'ü de, bu doğru ve yanlışlara göre değerlendiriyor, Onun çok hayırlı ve başarılı hizmetlerini taktir ediyor; kötü şartları atlatmak, katı düşmanları ve kaypak dostlarını oyalamak ve vakit kazanmak için verdiği tavizleri ise, stratejik bir geri adım olarak görüyoruz.

Bazı hataların da hedeflenen hayırlı amaçların hatırına yapıldığını biliyoruz.

"Atatürk, Dinin gerçekliğine ve gerekliliğine inanmadığı, İslam'ı bir gericilik ve hurafe olarak algıladığı halde, savaşı kazanıncaya ve iktidarını sağlamlaştırıncaya kadar takiyye yapıp Müslüman halka hoş görünmek ve onları istismar etmek için, İslamiyet'i ve Hz. Peygamberi öven ve bunların önemini dile getiren sözler söylemiştir ve şimdi artık buna ihtiyacımız kalmadığından; Atatürk'ün o dönemde söyledikleri bizim için gereksiz ve geçersizdir" diyenler varsa, onların da

a- Atatürk'ün takiyye yaptığını, İslam Dinine ve önemine inanmadığını ve aslında dini temelinden yıkmaya çalıştığını ispatlamaları

b- Ve bunu açıkça ortaya koyup çok net ve mert olarak topluma anlatmaları lazımdır…

Ama biliyoruz ki, bu imkânsızdır… Çünkü bu durum, tarihi gerçeklere aykırıdır ve Atatürk'e iftiradır.

Efendim filan tarihçi bunları yazmış…

Rıza Nur da şunları yazmış!?..

Yazmış ama iftira atmış.. Kuruntu ve zanlarını hakikatmiş gibi anlatmış… Kasıtlı olarak çarpıtmış ve karalamış..

Efendim İsmet İnönü şu konuşmayı yapmış…

Bizde biliyoruz ki, İsmet İnönü, Atatürk'ün başına ne gaileler açmış… Hatta Atatürk sonunda kendisini hem makamından hem yakınından uzaklaştırmış ve ölünceye kadar hiç arayıp sormamış.. Ve bunda da yerden göğe kadar haklıymış..

Çünkü o İsmet İnönü ki, Sabataist ve Masonik cuntanın gizli bir darbesiyle, Atatürk'ün makamına oturduktan sonra, onu unutturmak için, paralardan resmini silmiş, duvarlardan fotoğraflarını indirmiş ve tam on iki sene bir anıtmezar bile yaptırmamış.!?

Recep Tayip Erdoğan'ın; suni gündem oluşturmak, ucuz kahramanlık taslamak ve bilgiçlik satmak gibi istismara yönelik yanlış amaçlar için söylediği "Bizdeki etnik unsurları biri birine bağlayan din bağıdır" şeklindeki doğru bir sözden bile, sadece içinde din ve İslam geçiyor diye böylesine rahatsız olmak ve kalkıp "Hayır, bizim Millet olmamızda dinin etkisi ve katkısı yoktur" demek için, Atatürk'ten vecizeler ve deliller bulmaya çalışmak, acaba millet olarak;

Mevcut sorunlarımızı aşmamıza

Tehlikeli tuzaklardan kurtulmamıza

Milli birlik ve bütünlüğümüzü sağlamamıza ne denli yardımcı olmaktadır?

Bu türlü haksız ve dayanaksız tepkilerin, AKP'ye dolaylı destek sağladığını ve dindar halkımızı onlara sahip çıkmaya mecbur bıraktığını anlamak için dahi olmaya gerek var mıdır?

Halkımızın AKP'nin iç yüzünü bilmeyip, zahiri görüntüsüyle ve marazlı medya marifetiyle "Bunlar dindardır ve Milli Görüş'ün devamıdır" düşüncesiyle, bunlara oy verdiği niçin unutulmaktadır?

Yok, "biz, İslam Dinine de, o dine inanan büyük toplum kesimine de karşıyız, ama aynı zamanda laik ve demokratız" diyen varsa, onlarda ya akıl fukarasıdır veya toplumun inancına ve ihtiyacına ve bunların etkisiyle kullanılacak oylarına önem vermeyen bir despot kafalıdır.

Murat Bardakçı "Din, insanların sadece iç dünyalarına mahsus bir kavrammış. Tarih boyunca hep başka maksatlar için kullanılmışmış…" gibi bir sürü safsata sıralamış.. Önce İslam Dini, inananların sadece iç dünyasına değil, dış dünyasına da ve davranışlarına da en olumlu ve onurlu bir şekil veren ve her şeyi en iyi bilen Allah'ın yapıtıdır. Cahiliye Araplarını vahşetten fazilete çıkaran da, Türk akıncıları 'cihan devleti'ne ve şanlı medeniyetlere taşıyan da İslam'dır.

Bizim dışımıza ve davranışlarımıza yansımayan bir inanç, fanteziden farksızdır. Mohiz Kohen'in şakirdi Ziya Gökalp gibilerin; bin yıllık hâkimiyet, adalet ve medeniyet dönemlerimizi unutup, sadece, içimizdeki ittihatçı mason münafıkların ve arkalarındaki Batılı barbarların ortaklaşa yıktığı Osmanlı'nın (ki bu yıkılışın elbette iç sebepleri de vardı) çöküş dönemlerindeki aşağılık kompleksiyle ve dış güçlerin enjekte ettiği kısır kavmiyetçilik düşüncesiyle sarf ettiği sözlerinde hiçbir ilmi ve tarihi dayanağı bulunmamaktadır.

Evet, evet, dün de, bugün de.. Geçmişte de gelecekte de: İslam'a şaşı bakan veya İslam'dan uzak kaçan bir ulusalcılık, USA'cılıktan farksızdır ve kesinlikle yararsızdır ve başarısız kalacaktır…

Lütfen gelin; medeni, hem de Milli düşünceli ve haysiyetli insanlar olarak, oturup konuşalım, araştırıp tartışalım ve şu soruların, tutarlı ve oturaklı cevaplarını birlikte bulalım.

Bu İslam'dan ayırmaya çalıştığınız ulusalcılığın, kendine özgü ve Türk ırkına ait:

- Yönetim tarzı ve devlet yapılanması ne şekildedir?
- Ekonomi konusundaki prensip ve programları nedir?
- Hukuk kavramı ve kuralları nelerdir?
- Sosyal adalet anlayışı ve insana yaklaşım esasları nelerdir?

Eğer bu sorulara: **Kapitalizm, liberalizm, laiklik, Batı hukuku ve Kopenhag kriterleri diyecekseniz, o zaman siz: asırlardır Müslüman olduğumuz için bizimle savaşan (çünkü Türk asıllı Macarları kendilerinden sayıyorlar) ve bu gün de ülkemizi parçalamaya çalışan Batının, kurum, kavram ve kurallarını ve fosilleşmiş felsefe artıklarını bize Türk ulusalcılığı diye yutturmaya, hatta dayatmaya çalışıyorsunuz demektir.**

Ve hele bizim şanlı Kurtuluş Mücadelemizde, Şeyh Sunusi'lerden Şair Muhammed İkballere kadar İslam dünyasının manevi önderlerinin nasıl bütün imkânlarıyla ve gönül dualarıyla bize destek çıktıklarını ve

Hindistan-Pakistan Müslümanlarının hanımlarının bileziklerine kadar bağışlayıp Türkiye'ye yolladıklarını, ama bu yardımlarının o günkü ulaşım şartları nedeniyle Rusya üzerinden bize ulaştırdığını ve pek çok yalancı tarihçinin de, bu gerçeği çarpıtıp, Rusların bize maddi yardım yaptığını söyleyip halkımızı aldattıklarını inkâr etmek ne büyük talihsizliktir.

Ve yine, Siyonist ve emperyalist merkezlerin aldatıp, satın alıp bize karşı kışkırttıkları bazı Arap şeyhlerini bahane edip tüm Müslümanları töhmet altında tutmak ne derece, ilmi ve gerçekçi bir tespittir?

O dönemde, İsmet İnönü'den tutun, Halide Edip'e kadar pek çok Türk'ün mandacı olduğunu söyleyip, Türklükten nefret etmek ne kadar yanlışsa bazı Müslüman kimlikli kesimlerin yamukluklarını İslam'a mal etmekte o kadar izan ve insafa aykırı değil midir?

Atatürk'ün samimi bir Müslüman olduğunun ispatı, İstiklal Marşımızdır.

Merhum Mahir İz, Yılların İzi adını verdiği hatıratında İstiklal Marşı'nın yazılış macerasını şöyle anlatır: "Yeni kurulan devletimizin bir 'Milli Marş' yazılması hususunda Büyük Millet Meclisi'nin altı ay müddet vererek açtığı 'İstiklal Marşı Müsabakası'na muhtelif şairlerin gönderdiği tam 724 şiir gelmişti. Bunlar Maarif Vekâleti'nde teşkil edilen bir komisyonda incelenmiş ve içlerinden altı tanesi seçilerek Meclis Matbaası'nda bastırılıp mebuslara dağıtılmıştı.

Maarif Vekili bulunan Hamdullah Suphi Bey, müsabakaya 'nakden mükâfat' vadedilmiş olması yüzünden iştirak etmemiş olan şair Mehmet Akif Bey'e müracaat ederek, yazmasını istemişti. Bunun üzerine Mehmet Akif Bey: "Ben mebusum, müsabakaya iştirak etmem; ayrıca yazarım" diyerek teklifi kabul edip, ikamet etmekte olduğu Taceddin Dergâhı'nda, 'Kahraman Ordumuza' ithaf ettiği İstiklal Marşı'nı yazdı.

İstiklal Marşı Müsabakası'na gönderilen 724 şiir arasından Maarif Vekâleti'nce seçilen ve Meclis Matbaası'nda basılıp mebuslara dağıtılan altı şiiri de Meclis zabıt kâtipliğinde bulunmuş olan İhsan Kaftangil'in hususi koleksiyonunda mevcut matbu nüshadan iktibas ederek aynen naklediyorum. Bunları neşretmekle sadece tarihi bir hatırayı değil; aynı zamanda İstiklal Marşı'mızın mukayese kabul etmeyen misilsizliğini de vesikalandırmış oluruz kanaatindeyim."

Mahir İz, İstiklal Marşı'nın yazılış sürecini açıklarken altı ay müddet verildiğinden bahsetmektedir. TBMM 23 Nisan 1920'de açıldığına göre, aynı yılın Mayıs/Haziran aylarında bu müsabaka açılmış ve ilan edilmiş olmalıdır. Haziran-Aralık arasında şiirler yazılmış, TBMM'ye ulaştırılmış ve Aralık sonu ile Şubat arasında (iki ayda) bu 724 şiir incelenmiş, elenmiş, basılmış, dağıtılmış ve Milli Marş olmaya yetersiz bulunduktan sonra Mehmet Akif'e teklif götürülmüş olmalıdır. Çünkü hem Mahir İz'in hatıratında, hem Safahat'ı yayına hazırlayan Ömer Rıza Doğrul'un belirttiğine göre Mehmet Akif önce: "Ben mebusum, müsabakaya iştirak etmem; sonra yazarım" diyerek bir düşünme süreci yaşamış ve 1921'in 17 Şubat günü İstiklal Marşı'nı yazmıştır. Burada Mehmet Akif'e özgü bir duyarlığın altını çizmek gerekir ki, o da, mebus olması sebebiyle katılımcıların değerlendirmelerinin en uzak bir ihtimalle dahi olsa adalete uygun olmayacağı düşüncesi ile müsabakaya katılmak istememesi ve 'Ben şair Mehmet Akif olarak mebusum ve TBMM'de bulunma sebebim zaten milletime hizmettir; yarışmaya katılarak hizmete bir vesile aramak bana yakışmaz; bu şiiri yazmak olsa olsa bir görevdir ve yapılan görev karşılığında maaştan başka bir ücret alınmaz' düşüncesiyle bu şiiri yazmış olmasıdır."

Şimdi Soruyoruz:

Ulusalcılık, Batıcılık, Çağdaşlık ve bunlarla irtibatlı; Vatana bağlılık, kahramanlık gibi duygu ve düşüncelerin sahipleri olan, dönemin şu meşhur şairleri ve yazarları ve güçlü edebiyat adamları niye İstiklal Marşı yarışına katılmamışlardı?

Hem kendi isimlerini tarihe yazdıracak,

Hem 500 (beş yüz) lira gibi çok önemli bir ödülü kazandıracak

Hem de yaşamları boyunca çok büyük bir şeref ve şöhretin sahibi yapacak, böyle bir fırsata niçin ilgisiz kalmışlardı?

Katılmışlarsa niye kazanamamışlardı?

Çünkü:

1- Bunların hepsi, Mustafa Kemal'in stratejik tavır ve taktikleri yanında, Onun gerçek niyetinin, Milli ve manevi hedefinin farkındadır.

2- Bunların hepsi, Mustafa Kemal'in ancak Mehmet Akif gibi, örnek ve yüksek bir İslamcının yazacağı şiiri tercih ve tensip edeceğinin şuurundadır.

3- Ve Mustafa Kemal'in ise: Meclise ulaşan ve hamasi kahramanlık, kuru ulusalcılık, hatta ırkçılık kokan bütün şiirleri beğenmeyip, kabul etmeyip, özellikle merhum Akif'in şiirini beklediği de herkesin bildiği bir tarihi hakikattir.

İşte o dönemin malum şair ve yazarlarından bazıları:

Cenap Şahabettin, Yahya Kemal Beyatlı, Abdülhak Hamit Tarhan, Ziya Gökalp, Ali Canip Yöntem, Mehmet Emin Yurdakul, Fuat Köprülü, Halil Nihat Boztepe, Yunus Nadi Abalıoğlu, Ahmet Haşim, Yakup Kadri Karaosmanoğlu, Adnan Adıvar, Halide Edip Adıvar, Ali Ekrem Bolayır, Süleyman Nazif, Halit Ziya Uşaklıgil, Faik Ali, Celal Sahir, Mehmet Rauf, Ahmet Rasim, Hüseyin Rahmi Gürpınar, Hamdullah Suphi Tanrıöver, Refik Halit Karay, Halit Fahri Ozansoy, Enis Behiç Koryürek, Rıza Nur, Orhan Seyfi Orhon, Yusuf Ziya Ortaç, Faruk Nafiz Çamlıbel (Ona Behçet Kemal Çağlar'la 10. Yıl Marşı'nı yazmak düştü), İbrahim Alaattin Gövsa, Ali Mümtaz Arolat, Halide Nusret Zorlutuna, Mehmet Emin Yurdakul, Hüseyin Cahit Yalçın, Midhat Cemal Kuntay, Falih Rıfkı Atay, Abdullah Cevdet, Memduh Şevket Esendal, Fahri Celal Göktulga...

Bu saydıklarımın yarısının romancı, hikâyeci ve gazeteci olduğu bilinmektedir ve zaten bunu ikinci kez söylüyoruz. Ancak o dönemin nasirleri de edebiyata şiirle başlamış, özellikle divanları hatmetmiş, zihninde tuttuğu bir sürü gazel, kaside, rubai vs. ile yazılarını, konuşmalarını süsleyen kişilerdir ve nazım yazmıyorlarsa; bu, beceremeyeceklerinden değil; nesirde iddia sahibi olduklarındandır. Yoksa onlar kalıpları belli, yerleşmiş bir edebiyatın nazım türünü beceremeyecek kimseler değildir.

Bu adlardan bazıları, daha sonra 150'liklerden oldukları için Refik Halit Karay, Adıvar çifti, Rıza Tevfik Bölükbaşı, Refii Cevat Ulunay vs. Milli Mücadele'ye karşı oldukları için bu yarışmaya katılmadılar farz edelim; peki diğer isimlere ne dememiz gerekir?

Bu listeye o dönemde Anadolu'da yaşayan halk şairleri ile yazarlar ve şairler sözlüğünde adları geçen ancak eserleriyle bir atılımı gerçekleştiremeyen ve beklenen ilgiyi görmeyen bazı isimler dahil edilmemiştir. Yoksa onların yazacakları bir eserin yukarıda adını vermeyen, rumuzla katılan eserlerden hiç de aşağı olmayacağını söyleyebiliriz. Acaba yarışmaya katılanlar arasında yukarıda adları geçen bu kalemler niçin yoktur? Neden? Neden? Neden?

Olsa olsa katılmamışlardır ki, o zaman esas sorgulanması gereken de tam bu tutumlarıdır. Söze gelince en ateşli konuşmayı yapan, yazıya gelince bağımsızlık konusunda kaleminden kan damlatan bunca insan nasıl olur da İstiklal Marşı'nı yazmaya ilgi göstermez? Doğrusu bunu anlamak çok zor. Bunu sadece "Şairler yarışmaya girmez" gerekçesiyle açıklayabilir miyiz? Adı geçen/geçmeyen kalem erbabı, yarışmadan sonra yayımladıkları kitaplarda buna dair bir değinmede bulunmamış ve varsa yazdıkları böyle bir şiiri yayımlamamışlardır.

Mehmet Akif 'İslamcı' idi...

Bu kalem erbabı, 1937'de İstiklal Marşı'nın tekrar yazılması tartışması başlayınca, Mehmet Akif'in yazdığı İstiklal Marşı'nı hem çok beğendiklerinden, hem de ondan daha güzel bir eser yazamayacaklarını sezdiklerinden bir duyarsızlık gösterdiler diyelim; (İstiklal Marşı'nı yazma işi bir rastlantı olarak Mehmet Akif'ten sonraki Türk edebiyatının en önemli İslamcı ve mistik şairi Üstad Necip Fazıl'a havale edilmiş; o da "bir rejim havası içinde ve bir takım şahısların pohpohlanmaları uğrunda şiirini alçaltmaya razı olmamak" şartıyla Falih Rıfkı tarafından yapılan teklifi kabul etmiş ve Milli Marş olması için Büyük Doğu Marşı'nı yazmıştır. (Ne garip cilvedir ki, Türk Devleti'nin İstiklal Marşı'nı yazması beklenen kişiler hep İslamcıdır ve en çok sıkıntıyı çeken kişiler de aynı kişilerdir.) Ama Atatürk ölünce bu konu rafa kaldırıldığından, Üstad şiirini aynı adla kitabına almıştır. Prof. Dr. Orhan Okay, bir yazısının dipnotunda belirttiğine göre, bu şiir, 1940'lı yıllarda Necil Kazım Akses tarafından bestelenmiştir ve kendisi bu besteyi radyodan dinlemiştir.[57] 1943'te

[57] Bakınız: Yedi İklim, Sayı: 38, Sayfa 55

Büyük Doğu dergisinin dördüncü sayısında yayımlanan Büyük Doğu şiiri şöyledir:

BÜYÜK DOĞU

Tanrının alnından öptüğü millet!
Güneşten başını göklere yükselt!
Avlanır, kim sana atarsa kemend
Ezel kuşatılmaz, çevrilmez ebed
Tanrının alnından öptüğü millet
Güneşten başını göklere yükselt
Yürü altın nesli Fatih Oğuz'un
Adet küçük, zaman çabuk, yol uzun
Nur dolu elinden tut kılavuzun
Fethine çık, (doğru), (güzel), (sonsuz)un
Yürü altın nesli fatih Oğuz'un
Adet küçük, zaman çabuk, yol uzun
Aynası ufkumun ateşten bayrak
Babamın külleri, sen kara toprak
Şahit ol ey kılıç, kalem ve orak
Doğsun Büyük Doğu, benden doğarak
Aynası ufkumun, ateşten bayrak
Babamın külleri, sen kara toprak

(Birinci mısra Çile'nin daha sonraki baskılarında: "Allahın seçtiği kurtulmuş millet" olarak değiştirilmiştir.)

Tekrar soralım:

Acaba bu müsabakaya aslında 724 şiir falan katılmadı da, katılan şiirler Meclis'in bastığı, dağıttığı şiirlerden mi ibaretti? Ve merhum Mehmet Akif'e bu şiiri yazdırmak için böyle bir yol mu izlenmiştir? Bu seçeneğin doğru olması demek; merhum Mahir İz'in de hatıratına aldığı yukarıdaki bilgiyi gönderilen şiirleri bizzat gördüğünden değil; kendisine verilen bilgiden hareketle yazmış olması demektir.

Eserlerinde yukarıdaki konuları işleyen bu kalem erbabı velev ki şair olmasınlar; niçin İstiklal Marşı gibi önemli bir eserin yazarı olarak tarihe geçmek istemesinler? Bunu düşünmemiş, istememiş olabileceklerine ihtimal verebilir miyiz?

Rahmetli Akif 500 Lirayı Yaralı Kurtuluş Savaşı Gazilerine Bağışlıyor:

Mahir İz'in bildirdiklerini paylaşmakta yarar var. Şöyle diyor Mahir İz bu konuda: "Marşın kabulünden sonra Meclis Muhasebecisi Necmeddin Bey, kanunen müsabakayı kazanana verilecek olan 500 lira nakdî mükâfatı getirdi ise de Akif Bey: "Ben müsabakaya girmedim; bu para bana ait değildir" diye reddetti. Fakat muhasebecinin "Kanun metninde mükâfatın, kazanana verileceği yazılıdır. Sizin marşınız kabul edilmiştir; bu para sizindir; Meclis Kasası'nda kalamaz. Siz usulen tesellüm edin, sonra istediğinizi yaparsınız" diye ısrar etmesi üzerine Akif Bey, parayı alıp Sarıkışla Hastanesi'ndeki yaralı gazilere bağışlamıştır. Buradan anlaşılıyor ki, Mehmet Akif'in 500 lirayı almamasının nedeni, müsabakaya katılmamış olmasıdır. Eğer müsabakaya katılsaydı ve derece alsaydı, o ödülü alacaktı, diyebiliriz.

Yazıyı bitirmeden önce İstiklal Marşı'nın anlamlandırılması üzerinde de bazı sorunlara işaret etmekte yarar var: İstiklal Marşı'nın bestelenen ilk iki kıtasından arta kalan diğer kıtaların özellikle göz ardı edildiği gözlerden kaçmamaktadır. Göz ardı edilen bu kıtalarda genel olarak iki ayrı mesaj söz konusudur; bunlardan birincisi milletin Müslüman kimliği, ezanların kıyamete kadar okunması, sadece Hakk'a tapılması, mabedlerin kutsallığı, şehitliğin önemi, gibi insanlara kimlik kazandıracak esaslarla; din ile hürriyet arasında kurulan ilişkiye dair iken; ikincisi, Batı'nın maddi üstünlüğüne karşı İslam âleminin manevi üstünlüğü, Batı'nın

canavarlaşması ve onların 'alçaklar' olarak nitelenmesidir. Bu mesajların seslendirilmesinden hoşlanmayanlar bir yandan İstiklal Marşı'na alternatif olarak Onuncu Yıl Marşı'nı yerleştirmek istemektedirler, diğer yandan da mahalli maçların başlangıcına kadar İstiklal Marşı'nı söyletmek suretiyle bu değeri sıradanlaştırmakta ve içini boşaltmaktadırlar.

Son olarak sözü şairimiz Mehmet Akif'e getirelim: Mehmet Akif Ersoy, bugün bazı okul adlarından başka, onu çok seven kişiler tarafından çocuklara ve torunlara verilen adıyla yaşamaktadır. Aslında Mehmet Akif, İstiklal Marşı'nı yazıverdiği ülkeden hicret etmiş ve 1936'da ölmeye gelmiş bir şairimizdir. Bu ülke, paranın üstüne İstiklal Marşı'nın ve Akif'in fotoğrafının konulmasını çok görmüştür. Turgut Özal'ın Başbakanlığı zamanında bin bir güçlükle üzerine koydurduğu İstiklal Marşı ve Akif'in fotoğrafının bulunduğu 100 Türk Lira'sı bu yüzden çabucak eskitilmiş ve tedavülden sessiz sedasız çekilmiştir. Bu arada Mehmet Akif, Arnavut kökenli olmasına rağmen gıyabında Arap milliyetçisi olmakla suçlanma talihsizliğine uğramıştır. Her fırsatta Mehmet Akif'ten şiir okuyan bir Başbakan ve Meclis Başkanı'nın bulunduğu bir ülkede, altı ayrı banknot olarak basılan Yeni Türk Lirası'nın üstünde Mehmet Akif'e ve İstiklal Marşı'na ne yazık ki bir yer bulunamamıştır. Eğer Mehmet Akif, "1921'in 500 lirasını, anasının ak sütü gibi helal sayıp alsaydı, 80'li yıllarda kızı FAKFUNFON'a muhtaç olmayacak; damadı Ömer Rıza Doğrul mason olmak zorunda kalmayacak, oğlu Emin Ersoy bir zenginin yanında kâhyalık yapmayacak, Çetin Altan'dan harçlık almak zorunda kalmayacak ve sonunda bir kamyon kasasında ölü bulunmayacaktı. Akif'in kendisi de Gözübüyükzade Ziya Bey'e 250 lira olan borcunu kolaylıkla verecekti."[58]

Evet, Atatürk:

İstiklal Marşımızın içeriğinde açıkça belirtilen ve resmi belge haline getirilen

- **Hakka tapınmanın, yani İslamın**
- **Şehadetleri Dinin Temeli olan Ezan'ın**
- **Şehadet ve gazilik gibi kutsal kavramların**

İstiklalimizin (Bağımsızlık ve bekamızın) teminatı olduğunu bilmektedir. Bu gün bazılarının tapındığı ve Atatürk'ün hedefi diyerek iftira attığı Barbar Batıyı: "Tek dişi kalmış canavar" olarak nitelemektedir. Ve bu inancını İstiklal Marşı olarak tescil etmiştir.

İşte İnönü'yle başlayan, Menderes, Demirel, Ecevit, Özal, Yılmaz ve Erdoğan'la doruğa ulaşan bu kendi özüne yabancılaştırma sürecinin bunaltıcı faturası!...

Ve işte bir öğretmenin acı itirafları…

İstanbul'un yeni yerleşim yerlerinden birinden, değerli bir öğretmenimize ait şu satırlar burnumuzu sızlatmaya, başımıza ağrı sokmaya yetmeli. İstanbul'un pek çok yerinde artık görmeye alıştığımız bir manzara varlığı bilinmeli. Sözünü ettiğimiz yerleşim yerinin 5 dakikalık mesafesinde modern bir alışveriş merkezi var! İnsanlara beş dakika yakın fakat insanlığa 5 bin fersah uzak bu okul ve bu okul gibi daha niceleri… İşte İslam ahlakından koparılan bir toplumun hali…

- Bu yıl lise 1. sınıfta okuma yazma bilmeyen bir öğrenci var.
- Bir öğrenci okula "satır" getirmekten uzaklaştırma cezası aldı.
- İki hafta önce okulun önünde çıkan bir kavgada bir öğrencimin boynu döner bıçağı ile kesildi; 28 dikiş atıldı. (Çok şükür şah damarına gelmedi)
- Bu çevrede kimse kışın akşam beşten sonra sokakta yalnız yürümüyor.
- Geçtiğimiz hafta, bebek bekleyen müdür yardımcımız bir öğrenci tarafından karnı tekmelenmekle tehdit edildi.
- Dışarıdan elini kolunu sallaya sallaya giren bir adam, kendisini dışarı çıkarmaya çalışan kat nöbetçisi bayan öğretmeni bıçakla tehdit etti.
- Derste sıkıntı oluşturduğu için öğretmeni tarafından cezalandırılan öğrencinin aşiret olan ailesi okulu bastı.
- Bir öğretmenimiz sınıfta bıraktığı öğrenciden tehdit telefonları aldı.

[58] Milli Gazete / 22.12.2005 / Kamil Yeşil

- Öğrencilerimizin % 86 sı sigara içiyor.
- Öğrencilerimizin % 42 si hap kullanıyor.
- Okulun etrafında hap satanları, okulun içinde hap kullananları da polis biliyor.
- Öğrencilerimizin % 23'ü ensest (aile içi sapık cinsel) ilişki mağduru.
- Geçtiğimiz yıl bir kız öğrencimizin babası çocuğundan (öğrencimizden) dayak yediği için okula sığındı.
- Yalnızca koridorda birbirlerine çarptıkları için kavgaya tutuşan iki kız öğrencinin aileleri okulun önünde birbirlerine yumruk yumruğa saldırdılar.
- Bazı kız öğrenciler 100 kontör karşılığında minibüs şoförlerine, halı saha sahiplerine kendilerini kullandırtıyorlar (cinsel anlamda)
- Bu yıl bir erkek öğrenci, bir kız öğrencinin kendisine cinsel tacizde bulunduğunu söyleyerek şikâyette bulundu.
- Geçtiğimiz yıl bir anne, kızının saçının boyalı olması üzerine okula çağırıldığında, kızını okula koca bulmak için gönderdiğini bu nedenle de süslenmesi gerektiğini söyledi.
- Velilerin % 42'si kayıttan sonra bir daha okula uğramıyor.
- Maddi yetersizlikten dolayı üç, dört aile bir oda bir salon bir evi paylaşıyorlar. (Sayıları azımsanamayacak ölçüde.)
- Her ay öğretmenler aramızda para toplayıp bir öğrenciye bot, palto veya okul araç gereçleri alıyoruz.
- Geçtiğimiz yıl cuma okul kapanışı töreninde baygınlık geçiren bir öğrencinin iki gündür hiç bir şey yemediğini öğreniyoruz.
- Öğrencilerin çoğunun hayatında kan davası, intihar, boşanma, dayak, kaçma, kaçırılma, hapis gibi hikâyeler var. (Ailelerinde yaşanmış)
- Geçtiğimiz yıl iki gün boyunca evine gitmeyen bir öğrenciyi velisi gelip okulda arıyor. (Kızın biriyle kaçtığı anlaşılıyor daha sonra.)
- Annesi babası ayrı veya boşanmış olan öğrencilerin çoğu uzak akrabaların yanında kalıyor. Anne ya da baba, almak istemiyorlar veya üvey anne babalar istemiyor.
- Geçtiğimiz yıl sorun çıkardığı için müdür tarafından tartaklanan bir öğrenci mahalleden topladığı tanıdıklarıyla müdürün odasını basıp tehditler savurdu.
- Veliler toplantılara "ocakta yemeklerini bırakarak", ayakkabılarının topuğuna basarak, mantolarını omuzlarına atarak geliyorlar.
- Velilerin büyük bir çoğunluğu öğretmene nasıl hitap edileceğini bilmiyor. (güzelim, hanım kızım, sen, hocaaaaa, ablası!?)
- Geçtiğimiz yıl 1000 öğrenci kapasitesi olan okulda kütüphaneye üye olanların sayısı sadece 7(yedi)'ydi.
- Öğrenci tanıma formlarındaki "Çaldığınız müzik alet(ler)i" bölümüne radyo, teyp, walkmen yazan azımsanamayacak sayıda öğrenci var.
- Öğrencilerin azımsanamayacak bir bölümü doğum tarihlerinin gün ve ay kısımlarını doğru yazıyorlar ancak yıl bölümüne 2004 yazıyorlar!
- Lise birinci sınıf öğrencilerim "Soru işareti nerede kullanılır?" Soruma yanıt veremediler.
- Liseye kayıt yaptıran bu öğrenciler çarpım tablosunu bilmiyorlar; 10 ve katları ile çarpma ya da bölme işlemi yaparken bile hesap makinesi kullanıyorlar.
- Maddi durumu iyi olan sayılı öğrencilerden birinin velisi, geçtiğimiz yıl okulun akan çatısını onardı. (Notlarının hemen hepsi zayıf olan öğrencinin sınıf geçmesi şartıyla!)
- Öğrencilerimizin % 60'ı sağlıksız beslenmeden dolayı hasta (Aralarında dispanserlik olanlar var) ancak öğrencilerimizin % 90'ında cep telefonu var. (Cep telefonları son model, bazıları kameralı)

Ben bu okulda 3 yıldır öğretmenlik yapmaya çalışıyorum. Bu olaylara alışmamak için, artık alışıp bunları neredeyse doğal karşılayan yılların öğretmenleri gibi olmamak için uğraşıyorum. Biliyorum ki eğer

alışırsam geleceğe dair hiç bir umudum kalmayacak. Her gün büyük bir çaresizlik ve endişeyle "Acaba bugün ne olacak?" diye başlıyorum işime. Olaysız geçen günler Allah'ın nimeti!

- Şiirler okunurken, marşımızı dinlerken ağladığımda herkes günün anlamına ağladığımı sanıyor; oysa çaresizliğe ağlıyorum.

Muhtaç olduğu kudretin dolaştığı asil kanı uyuşturucuyla zehirleyen öğrencilerimi kurtaramıyorum. Öğrenmeye direnen, kendini kapatan öğrencilerime İstiklal Marşı'nın anlamını bile öğretemiyorum.

Daha da yazacaktım ancak yazdıkça yüreğim ağırlaşıyor…[59]

Atatürk'ün, Kur'anı Kerimi Türkçeye tercüme görevini özellikle ve öncelikle Mehmet Akif'e vermesi de boşuna değildir.

Çünkü Merhum Akif; Arapçaya, Arap Edebiyatına vukufuyeti ve hâkimiyeti yanında, müsbet ilimlerden ve çağdaş gelişmelerden de oldukça haberdar birisiydi. Üstelik tam hafız olan güçlü bir şairdi. Dönemin bütün ilim erbabı, bu görevi en iyi Mehmet Akif'in yapabileceği kanaatindeydi. Ve hepsinden önemlisi ise Atatürk Mehmet Akif'in, hiç kimsenin keyfi için, Kur'ani gerçekleri saptırmayacağından ve saklamayacağından emindi.

Bu durum Atatürk'ün de, iman ve Kur'an konusundaki samimiyetinin ve hassasiyetinin bir göstergesiydi.

Daha sonra, Atatürk'ün çevresini kuşatan etkili ve dış destekli mason ve Sabataist şebekenin: "Dinde reform yapma, namazda Kur'an'ı Türkçe okuma" gibi dejenerasyon girişimlerine alet olmaktan sakınan Mehmet Akif'in bu çok hayırlı hizmetinden vazgeçmek mecburiyetinde kaldığı söylenir.

Şurası acı bir gerçektir ki; Atatürk'ten sonra yönetimi tamamen ele geçiren ve cumhuriyeti çamuriyete çeviren masonik cunta: Bu millete ve İslamiyet'e karşı işledikleri bütün hıyanet ve hakaretlerin suçunu Atatürk'e yüklemiş, Onun hayırlı ve lazımlı girişimlerini de Müslüman halkımıza karşı bir takiyye ve taktik olarak göstermişlerdir. Ama hiçbir kanser çıbanı sonuna kadar gizlenemeyeceği gibi hiçbir gerçekte sonsuza kadar gizlenemeyecektir. Ama ne var ki "yağmur altında gülenle ağlayan pek seçilememektedir."

Mehmet Akif'le Atatürk'ün, şapka devrimi yüzünden aralarının açıldığı, bu yüzden Mısır'a kaçtığı da, tamamen uydurmadır.

Şeyhülislam'ın Ulusal Kurtuluş Savaşı'na katılanlar hakkında ölüm fetvası çıkardığını öğrenince dayanışma için hemen Ankara'ya gidip, milli direnişe katıldı. Anadolu'yu dolaşıp ulusal mücadeleye destek sağladı. Kastamonu Nasrullah Camii'nde yaptığı konuşmasını çoğaltıp elden ele dağıtır.

Birinci Mecliste Burdur Milletvekili olarak görev yaptı. Türk Ordusu'na ithaf ettiği İstiklal Marşı'nı Taceddin Dergahı'ndaki odasına kapanarak on günde yazdı.

Aralarında Kastamonu Ortaokul öğrencisi Rıfat Ilgaz'ında bulunduğu 724 başvuru arasında birinci oldu. Millet Meclisi kendisini ayakta alkışlayınca, utancından dolayı genel kurul salonundan çıktı.

Sırtında giyecek paltosu bile yokken para ödülünü kabul etmeyip sakat gazilere bağışladı.

Başta Ruşen Eşref ve Aka Gündüz olmak üzere çok kişi Mehmet Akif'i cezalandırmak için İstiklal Marşı'nın değiştirilmesine çalıştı. Ama Atatürk bu önerilere asla sıcak bakmadı ve karşı çıktı.

Bazı din istismarcıları ve devrim yobazlarınca Mısır'a gitmesi "şapka devriminden kaçması" şeklinde yorumlandı.

Bu doğru değildi, uydurma ve yakıştırmaydı.

Çünkü, aslında Milli Mücadele'den önce Mısır'a gitme düşüncesi vardı. Ulusal güçlere destek için Ankara'ya gidince programını değiştirmiş ve ülkede kalmıştı. Ekim 1923'te yani Kurtuluş Savaşı'mızın kazanılması üzerine hamisi Abbas Halim Paşa'yla Mısır'a gitti, 7 ay kladı.

1924'de Mısır'dan döndü! İkinci gidişi aynı yılın sonu oldu. Beş ay kaldı. 1925 Mayıs'ında dönüş yaptı.

Ve üçüncü gidişi 1925 Eylül'ünde oldu. En uzun süre bu gidişinde kaldı. Şapka devrimi aynı yılın Ağustos ayında olduğundan, "şapkaya muhalif olduğu için" gittiği söylentisi çıkarıldı! Aslında ne fesi sevdi, ne de şapkayı; ve hayatı boyunca sarık da takmamıştı. Düşünsenize saltanat lağvediliyor; Cumhuriyet ilan

[59] 22.12.2005 / Milli Gazete

ediliyor; halife sürülüyor, Mehmed Akif sesini çıkartmıyor da; Şapka Devrimi olduğu için ülkeyi terk ediyor!? Uydurma olduğu sırıtmaktadır.

O, ülkeyi terk ediyor ama, hayatı boyunca birlikte olduğu Abbas Halim Paşa Türk vatandaşı olabilmek için CHP'ye dokuz yüz bin lira bağışta bulunuyor!

O, ülkeyi terk ediyor, ama din reformunun en önemli adımı Kur'an'ı Kerim'in tercüme görevini kabul ediyor!

Mısır'da din bilgisi öğretmenliği yapmıyor; Türkoloji kürsüsü başkanlığını yapıyor.

Ve hamisi Abbas Halim Paşa 1935'te vefat edince; hamisinin kızı Emine Abbas'ın isteğiyle Lübnan'a gidiyor."[60]

[60] Siz Kimi Kandırıyorsunuz! – Soner Yalçın - Doğan Kitap

ATATÜRK İNANÇLI BİR İNSANDIR

Bunun en önemli göstergesi, bizzat yazdırdığı ve okullarda resmen okutulmasını sağladığı kitaplardaki şu sade ve samimi bilgilerdir.

Atatürk'ün İslam bilgini Abdülbaki Gölpınarlı'ya yazdırtıp İlkokullarda ve Köy okullarında okutturduğu bu Din Dersi kitaplarında yazılıydı:

"Allah'a evlerimizde de ibadet edebiliriz. Fakat Allah, camideki ibadeti daha çok sever. Çünkü onun faydası daha çoktur. Oradaki büyüklerden din işlerini öğreniriz. Birbirimizi tanırız, severiz. Birbirimizin halini anlarız. Birbirimize faydamız dokunur. Zaten Müslümanlık, ayrılık dini değil, topluluk dinidir."

"İMAN: Müslümanlık, Allah'a ve Müslümanlığı öğreten Peygamberimize inanmaktır. Allah'a ve Peygamber'e inanmaya "iman" deriz. Allah; bu kainatı ve biz kullarını yaratan Yüce "kudret sahibi"dir."

"Peygamberlerin sonu ve en büyüğü, insanlara İslam dinini öğreten, İslam imanını bildiren "Hazreti Muhammed"dir. İşte bunlara inanan, ve gereğini yapan kimseye Müslüman denir."

"Şu iki söz İslam imanını bildirir: "La ilahe illallah Muhammedün resulallah" Türkçesi " Allah birdir, ondan başka Allah yoktur, Hz. Muhammed de Allah'ın Peygamberidir," demektir. İşte bu sözlerin anlamını kabul edenler mümindir.

"Müslümanların kutsal kitabı "Kur'an'ı Kerim'dir. Allah'ın emirleri bu kitapta yazılıdır. Biz Kur'an'ı Kerim'e çok hürmet ederiz."[61]

İnönü'nün CHP'si, Atatürk'ün "Cumhuriyet Çocuğunun Din Dersi" kitaplarını kaldırıp yerine "Müslüman Çocuğunun Kitabı" adıyla yeni bir din dersi kitabı yazdırmıştı. Gelgelim, bu kitap Atatürk döneminde okutulan Abdülbaki Gölpınarlı'nın yazdığı din dersi kitabının tersine, çocukları hikaye ve hurafelerin tutsağına dönüştürücü nitelik taşımaktaydı.

CHP'nin 1948'de Atatürk'ün yazdırdığı din dersi kitaplarını okullardan kaldırarak yerine koymaya çalıştığı "Müslüman Çocuğunun Kitabı"nda teslimiyetçilik ve taklitçilik egemendi, İslam şuuru ve akılcılık yoktu. Çünkü Amerika dinsel aydınlanma istemiyor, tersine kendisine bağlı İslamcıların buyruklarını boyun eğerek Amerika'nın istediği her yere savaş için koşacak ve niçin gidiyorum diye sormayacak kuşaklar yetiştirilmesini istiyordu."

Bugün Ülkemizde çok çiğ ve çirkin bir Atatürk istismarı giderek yaygınlaşmaktadır.

Hak etmediği makam ve menfaatlere konmak isteyenler, derhal Atatürkçü kesilmektedir.

Bu milleti millet yapan, insanımızı kaynaştıran ve barıştıran en önemli unsur olan dini ve ahlaki değerlerimize saldırmak, birlik ve bütünlüğümüzü parçalamak isteyenler, hep Atatürkçülük siperinden hücuma geçmektedir.

Kızlarımızın ve kadınlarımızın milli kıyafeti olan başörtüsüne saldıranlar, bunu Atatürkçülük adına yaparak Atatürk'ten nefret edilmesine neden olmaktadır...

Camiye gidenlerin ve namaz kılanların çoğalmasını "İrtica Hortladı" diye takdim edenler, bununla Atatürk ilkelerinin çiğnendiğini söyleyerek, yanlış bir Atatürk imajının doğmasına yol açmaktadırlar.

Daha dün Osmanlı'yı yıkarak ülkemizi işgal eden ve parselleyen ve Atatürk'ü kendileriyle istiklâl savaşını yapmaya mecbur eden İngiliz'i, Yunan'ı, Fransız'ı, İtalyan'ı ve Amerika'lısı bile ikide bir "Sakın Atatürkçülükten vazgeçmeyin" şeklinde öğütler verirken, şimdi: "Türkiye ılımlı İslam'la barışmalıdır. Kemalizmin katı kurallarını bırakmalıdır." Diye ağız değiştirmeleri ister istemez kafalarda bazı soru işaretleri oluşturmaktadırlar. Acaba bütün bunları maksatlı olarak Atatürk'ten nefret ettirmek için mi yapmaktadırlar?

Yoksa Atatürkçülük; herkesin, kendi hevesine ulaşmak ve her türlü hıyanet ve melânetini saklamak için kullandığı ucuz bir maske ve istismar aracı mı olmaktadır?

Çünkü sağcısı da, Solcusu da Atatürkçü geçiniyor!

Masonu da, Münafığı da Atatürkçü olduğunu söylüyor!

---

[61] Bkz: Muallim Abdülbaki, "Cumhuriyet Çocuğunun din Dersleri, Atatürk dönemi ders kitabı" Maarif Vekaleti Talim ve terbiye Dairesi'nin 88 numaralı kararı ile İlk Mekteplere ve Köy Mekteplerine kabul edilmiştir.

Komünisti de, Kapitalisti de Atatürkçülük edebiyatı yapıyor!

Feministi de, Sosyalisti de Atatürkçü rolü oynuyor!

Modacısı da, Mostrası da, Hacısı da, Hocası da Atatürkçülüğe sığınıyor!

Yetsin bu iki yüzlülük, bitsin artık beyler!

Atatürk'ün ve Atatürkçülüğün, böylesine sorumsuzca ve sınırsızca istismar edilmesine son verecek bir önlem alınmalı, hatta en adi heves ve hedeflerine ulaşmak için bile, hiç utanmadan yapılan bu istismarlardan "Atatürk'ü koruyacak ve kurtaracak" yeni düzenlemeler bile yapılmalıdır.

Birileri bu milletin dinine, imanına saldıracaksa, neden bunun Atatürkçülük perdesi altında yapılmasına izin verilsin?

Birileri, ülkemizi çağdaş Karunların sömürgesi ve halkımızı Batılıların kölesi yapmak için kiralanmışsa, neden Atatürkçülük maskesine gizlensin?

Birileri de, bu milleti yeniden öz benliğine kavuşturmak ve Türkiye'yi lider ülke yapmak için çırpınıyorsa, neden onlar Atatürk düşmanı sayılsın?

Birileri bu ülkede her din ve düşünceden bütün insanların tam bir barış ve birlik içinde yaşayacağı, temel hak ve hürriyetlerinin korunacağı, cumhuri iradeye dayalı adil bir düzen kurmak istiyorsa, neden onlara "gerici" damgası basılsın?

Halbuki bu millet devletine ve ülkesine, yani kendisine hizmet edenleri çok iyi tanır. Milletimizi çocuk yerine koymamalıdır.

Tarihe mal olmuş meşhur şahsiyetleri istismar ederek veya onların dokunulmazlıklarından istifade ederek yapılan bu riyakârlık ve sahtekârlık son bulmalıdır.

Bir milletin tarihi şahsiyetlere duyduğu hürmet ve minnet duygularının böylesine sömürüldüğü başka bir ülke gösterilmez.

Ülkemizde “Atatürk taraftarlığını” istismar edenler olduğu gibi, "Atatürk düşmanlığını" istismar eden çevreler de bulunmaktadır.

Atatürk'ün sağladığı imkanlar içinde gayet memnun ve mesrur yaşadığı ve devrimleri yozlaştıran bu masonik sistemle uzlaştığı halde, gafil ve safdil kesimlere karşı "Atatürk düşmanı" gözükerek onları aldatan ve gizli pazarlıklarla taraftarlarını masonlara satan istismarcılar vardır.

Atatürk hakkında ileri geri konuşarak, ucuz reklâmcılık ve sahte kahramanlık peşinde koşan insanlar vardır.

Hatta "etki, tepki doğurur" gerçeğince, aşırı ve maksatlı Atatürk propagandasından, psikolojikmen gıcık alarak, çizgiden çıkanlar vardır.

Artık saf ve samimi Atatürkçülerle sahtekârlarını, bu işi inanarak yapanlarla istismarcılarını ayırmak güçleşmiştir.

Fuhuş özgürlükçüsü feminist kadınlar ve Mason kodamanlar Anıtkabir'i ziyaret eder, alkışlanır, rağbet görür.

Adnan Hoca ve ekibi, talebeleriyle gidip çelenk koyar, ayıplanır, hakaret görür.

Velhasıl, bu istismar ve karmaşa son bulmalıdır. Zira bunaltıcı olmaya başlamıştır. Yazıktır, her işin başında Atatürk'ten bahsetmek mecburmuş gibi bir hava oluşturup, insanımızı riyakârlığa alıştırmamalıdır.

Bizim bu haklı teklif ve temennilerimizi dinleyecek ve değerlendirecek ilgililer ve yetkililer inşallah çıkacaktır.

Çünkü, Atatürk istismarı, din istismarını çoktan geçmiş ve ondan daha tehlikeli bir hale gelmiştir.

Zaten gerçek kahramanların böyle kanunla korunmaya bile ihtiyaçları yoktur. Onlar, insanların gönlünde yaşarlar ve eserleriyle, erdemleriyle ve insanlığa ışık tutan ilkeleriyle hatırlanırlar...

Hangi Atatürk?

Her konuda olduğu gibi, özellikle sevgi ve tarafgirlikte de "ifrat ve tefrit" yanlıştır ve yanıltıcıdır.

İfrat; sevgi ve övgüde çok ileri gitmektedir. Bir kişide bulunmayan ve hatta bulunması mümkün olmayan sıfatlarla onu yüceltmektir.

Tefrit ise; muhabbetin tam tersine, aşırı nefret etmek, bir kişiyi olduğundan daha farklı ve kötü göstermektir.

Hem ifrat hem tefrit, ikisi de akıl gözünü körleştirir. Olduğu gibi görmeye ve doğruyu fark etmeye engeldir.

Evet, tüm ön yargılar ve saplantılar, saptırıcı birer etkendir. Gerçeği görmek ve doğru karar verebilmek için, önce bu ön yargılardan ve saplantılardan -eskilerin deyimiyle taassuptan- kurtulmamız gerekir.

Bir an evvel askerliğini yapıp gelsin de, evlenip çifttin çubuğun başına geçsin diye, doğan çocuklarını nüfusa daha büyük yazdırmak isteyen köylü ile, "ben yavrumu çocuk yaşta askerlik sıkıntısına sokamam ve onu gözümden ayıramam" diye, olduğundan çok küçük yazdırmak isteyen ve bu yüzden kavga eden karısına, Nasrettin Hoca'nın: "Yahu şu çocuğu olduğu gibi nüfusa koymayı, yani gerçek doğum yaşını yazdırmayı niye akıl etmezsiniz?" esprisi, bu konuda oldukça geçerlidir.

Evet, işte Atatürk de böylesine ifrat ve tefrit arasında kalan ve bu yüzden gerçeği görünmez olan şahsiyetlerden birisidir. Kimileri O'nu aşırı muhabbetle yücelterek "Yarı Tanrı ve Efsane Kahramanı" gibi göstermeye, birileri de tam aksine O'nu nefretle kötüleyip küçültmeye ve Atatürk'ü "Vatan haini ve Din düşmanı" gibi göstermeye gayret etmişlerdir.

Bu nedenle lehinde ve aleyhinde yazılan, kimisi resmi, kimisi samimi bir kalemle ele alınan yüzlerce cilt eser ve pek çok gazete ve dergi üzerinde yaptığımız bir araştırma sonucu, her türlü ön yargı ve saplantıdan uzak Atatürk'ü çıplak gözle görmeye ve olduğu gibi ifade etmeye çalışacağız.

Önce, Atatürk'ün şahsi hayatı ve beşeri zaaflarıyla, O'nun hizmetlerini, inkılâp ve ideallerini karıştırmamak gerektirdiğine inanmaktayız. İnsanların özel heveslerinin, az da olsa hedeflerine yansıdığını kabul etsek bile, bunların tamamıyla özleştirmenin ve bütünleştirmenin yanlış olduğu kanaatindeyiz.

Atatürk, bir Yalova ziyaretinde çocuklarının yüksek öğrenimine yardımcı olsun diye ayaklarına kapanan bayan öğretmene;

"Böyle bir hareket fani insanlara yapılır mı? Siz böyle davranırsanız, yetiştirdiğiniz çocuklar nasıl olur?"[62]

Ve yine kendisine yaranmak için huzurunda Peygamberlere dil uzatan ahmaklara karşı sinirlenip, elini hızla masaya vurarak: "Yeter, bu bahsi kapatın ve unutmayın, eğer Peygamberleri küçültmek isterseniz sadece kendiniz küçülürsünüz!"[63] Diyecek kadar konumunu bilen ve gerçekleri kabullenen birisidir.

Yetiştiği zor şartlar, yıllar boyu katıldığı savaşlar ve bazı şahsi zaaflar yüzünden, Atatürk belki dindar birisi değildir. Ama o din karşıtı ve hele İslam düşmanı da değildir.

Evet, kendi itirafıyla "Harbiyede okurken mecburen ve topluca katıldıkları bazı cumalar" dışında, O'nun sürekli namaz kıldığı ve oruç tuttuğu belki vaki olmamıştır. Yaşadığı zor ve kritik süreçler ve oynadığı stratejik roller, buna fırsat tanımamıştır. Ancak ara sıra mevlit dinlerken ve Kur'an okunurken gözlerinin yaşardığı ve yalnız kaldığı gecelerde gökyüzüne bakıp içtenlikle "Allah, Allah" diye haykırdığı ve bazen seher vakitleri Dolmabahçe'de ezan okutup ağladığı da unutulmamalıdır.[64]

12 yıl özel hizmetinde kalan ve 24 saat yanından ayrılmayan Cemal Granda'nın ifadesiyle: "Atatürk, içki içmediği zamanlar sakin, saygılı, çekingen ve kibar bir salon adamıydı. İltifat etmesini de çok iyi biliyordu. Ancak yalana ve riyakârlığa dayanamıyordu. İşte özel yaşamında çok sakin olan Atatürk'e, üç kadeh içtikten sonra sanki vahiy geliyordu. Bütün kararları o zaman veriyordu. Devrimlerin çoğunu ayık kafayla yapmaya kalksaydı, belki de başaramazdı. Çünkü bunlar delice, cesaret isteyen şeylerdi..."[65]

Evet, sanki kader Atatürk'ü "Cihat" (Milli Savunma ve Ahlaki Dayanışma) ruhunu ve "İçtihat" (İlmi Araştırma ve Yerli Kalkınma) şuurunu yitirmeye başladığı için çürümeye ve çözülmeye başlayan ve 1'nci Dünya Savaşıyla yıkılan Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını kaldırmak ve kurulacak yeni bir dünya medeniyetine zemin hazırlamakla görevlendirmişti.

---

[62] Atatürk'ün Uşağı İdim Cemal Granda Hürriyet Yayınları Sh:102
[63] A.g.e. Sh:252
[64] A.g.e. Sh:253–254
[65] A.g.e. Sh:255

Ne var ki bu tarihi devrim ve değişim programını uygularken, bize göre yararlı kararları yanında, tartışma konusu olan ve eksik bırakılan tarafları da vardır.

Örneğin:

Giderek yozlaşmış ve genellikle istismar ocağına çevrilmiş bulunan tekke ve zaviyelerin kapatılmasıyla bir adım atılmış, ama yeni ve yeterli manevi eğitim kurumlarının oluşturulamaması önemli bir boşluğa yol açmıştır. Çünkü bu boşluğu sonradan ya sahte şeyhler, ya da dinsiz şebekeler doldurmaya çalışmıştır.

Önemini ve özelliğini tamamen yitiren ve artık çağın şartlarına intibak edemeyen medreselerin kaldırılması bir mecburiyet halini almış, ama gerekli ve gerçekçi dini eğitim kurumlarının açılması konusunda gevşek davranılmıştır. Öyle ki bir ara dini bilgiler yönünden ülkeyi koyu bir cehalet bulutu kaplamıştır.

Harf devrimiyle Latin alfabesine geçilmesi yerinde ve yararlı bir girişim sayılmakla beraber, eski harflerin tamamen yasaklanması doğru olmamıştır. Çünkü bunun sonucu milletimiz tarihi mirasından tamamen koparılmış ve eski harflerle yazılmış önemli evrak ve eserleri okuyamaz, anlayamaz hale gelmiştir. Dedelerimizin yazdığı çok kıymetli kitap ve kaynakları çözmek için bir ara batıdan uzmanlar getirilmeye mecbur kalınmıştır. Halbuki bu gün birkaç yazıyı birden kullanan pek çok ülke vardır.

Kadınların toplum hayatındaki etkin konumuna kavuşması hususundaki gayretler faydalı olmuş, ama bu arada sonradan ahlaki yozlaşmaya neden olan birçok davranışların önünü tıkayacak tedbirler yeterince alınmamıştır.

Türkiye'de yaşayan ve İslam potasında kaynaşıp mutlu ve Milli bir mozaik oluşturan Yörük, Kürt, Aran, Çerkez, Abaza, Laz, Zaza gibi farklı kökenden insanlarımızın tamamını tanıtan bir üst kimlik olarak "Türk etiketinin" kullanılması yararlı olmuş, ama bu kavramın, birilerince ırkçılık ve kafatasçılık hesabına kullanılmasını önleyecek şekilde, milliyetçiliğin dozu iyi ayarlanmamıştır.

Gerçi Atatürk'ün, hem söylemleriyle hem de eylemleriyle ırkçılığa karşı olduğunu göstermiştir.

Hatta bir ara Atatürk'ün berberi olan Selanikli Rıdvan, diğer hizmetçilere "Biz olmasaydık, siz kurtulamazdınız" diye şaka yapmış, onlar da “Hadi oradan, Selanik’ten çıksa çıksa Yahudi çıkar” diye takılmışlar. Bu sözleri duyan Atatürk, bir yemek esnasında ve bunları konuşanların da bulunduğu bir sırada, Nuri Canker'e sormuşlar:

"-Nuri Bey, söyle bakalım Selanik'ten en çok ne çıkar?" Atatürk'e yakınlığı ile bilinen ve nazı çekilen Nuri Canker ise şu cevabı veriyor:

"-Bol Yahudi çıkar Paşam!..." Bunun üzerine Atatürk alaylı bir gülümseme ile şunları söylüyor:

"-Benim için de bazı kimseler (Selanik'te doğduğumdan) Yahudi olduğumu söylemek istiyorlar. Ama şunu unutmamak lazımdır ki, Napolyon da Korsikalı bir İtalyan’dı. (Yani aslen Fransız değildi) ama Fransa'ya hizmet etti ve Fransız olarak öldü ve tarihe Fransız olarak geçti. (bu nedenle) insanların içinde bulundukları cemiyete çalışmaları lazımdır..."[66]

Ve yine Atatürk bugün uygulanan ve zorbalığa kayan bir laiklik anlayışının sahibi ve savunucusu olmamakla beraber, din işleriyle devlet işlerinin ayırımını esas alan ve halk iradesine dayanan Cumhuriyet konusundaki kararları yerinde ve yararlıdır. Ancak Türkiye'yi bütün dünya Müslümanlarının manevi merkezi ve mümessili konumunda tutacak "Hilâfet" kurumunun lağvedilmesi, bize göre tarihi bir fırsatın kaçırılmasıdır. Ve bunun hikmeti hala bazılarınca anlaşılamamıştır. Atatürk, Yahudi baş hahamı Hayim Nahum’un dayatmasıyla; Anadolu’yu parçalanmaktan kurtarmak ve bağımsız Türkiye Cumhuriyetini kurmak hatırına, daha önce hararetle savunup sahip çıktığı “Hilafet” kurumunu, ilga’ya mecbur kalmış, ancak yine bir diplomasi dehasıyla, hilafeti Osmanlı hanedanından alıp, Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin uhdesine bırakmıştır. Yeri gelmişken şu hususu da özellikle belirtelim ki "Laiklik" maddesini anayasaya, Atatürk'ün ölümcül hastalığının pençesine yakalandığı 1937 yıllarında İnönü koydurmuş ve Şeflik döneminde bu madde bir zulüm ve kıyım mekanizmasına çevrilmiştir. Yoksa hem Atatürk'ün 3 Ciltlik Nutku'nda hem O'nunla ilgili hatıra kitaplarında tek bir kelime olsun "Laiklik" kelimesinin kullanıldığını kimse gösteremeyecektir.

Önemli bir tespit:

[66] Cemal Granda Sh:205–206

“Bu arada; Hilafet'in nasıl ve daha doğrusu ne kadar kaldırıldığını da iyi biliyor muyuz acaba? Atatürk'ün 'ilga' ile gerçekte tam olarak ne yaptığını kavrayabiliyor muyuz? Aslında Gazi, Hilafet'i doğrudan kaldırıp yok etmiş değildir... Dâhiyane bir çözümle; Hilafet'i TBMM'nin hükmi şahsiyetine mal etmiştir. Atatürk demek istiyor ki:

“...Hilafet, bir hanedan süsü değil, İslam dünyasının liderlik kurumudur. Lakin bu ünvan, hala Haçlı kuşatması altında ve zor durumda olan Türk milleti için, şimdilik bir yüktür. Onu üstümüzden atmıyoruz, demokrasi çağının gereklerine uygun şekilde güncelleştiriyor, halkın iradesinin tecelli ettiği makam olan Meclis'in, kurum misyonu çerçevesine dâhil ediyoruz. Dolayısıyla biz hala İslam âleminin doğal lideriyiz. Başka bir Müslüman ülke Hilafet'i üstlenemez.”

Şimdi mukayese edelim: Böylesine ilerici bir hamledeki devlet adamlığı çapı nerede, Hilafet'in kaldırılışının yıldönümünde geçmişi karalamak için yeni bir vesile arayanların toplantısını fırsat edinip dinimize küfretme talihsizliği nerede?...

Vahim bir yanlışa da parmak basmak istiyorum: İç siyaset üzerinde, dolaylı manevralar ve gösterilerle etkinlik sürdürmeye yahut tepki ifade etmeye çalışan bazı askerlerin; bizzat kendi kurumuna ve milletine yaptığı kötülük, doğrudan darbe gerçekleştirenlerinkinden daha ağırdır. İhtilal yapanlar bir gün gelir bedelini öder, en azından tarihe hesabını verirler. Lakin sürekli muhalif bir güç gibi siyasi arenanın ortasında arz-ı endam ederek, Ordu'nun derin vakarına ve saygınlığına zarar verenler, milletin ve kurumun büsbütün huzursuz olmaması için, bir müddet sükût ile geçiştirilir... Böyle olduğu için, bazıları daha da azabilir ve zararları neredeyse gelenek halini alabilir. Bu milli bir afet haline gelince, gereken müdahale ve ameliyat mutlaka gerçekleştirilir. Her şeye rağmen; hala bu ülkenin en az örselenmiş kurumu olan Türk Silahlı Kuvvetleri'ni milletin gözbebeği, milli ve manevi değerlerin bekçisi konumunda tutabilmek, askerin mevcut şartlarda sergileyebileceği en büyük ve acil kahramanlık göstergesidir.[67]

Prof. Yalçın Küçük çok çarpıcı bir iddiayı gündeme getirmiştir.

Yahudi asıllı bir Türk yazar’ın Newyork’ta: “Bize, Yahudilerin güdümünde olacak bir devlet gerekiyordu… Bunun için de Müslüman göründük…[68] diyerek, Cumhuriyetin dönmelere ve Siyonist emellerine hizmet için kurulduğunu itiraf etmiştir.

Sabataist ve dönmelerin, ABD’deki, Avrupada’ki ve ülkemizdeki güçlerini ve gayelerini çok iyi bilen Mustafa Kemal’in, onların bazı hedef ve heveslerine uyar görünerek, bağımsız bir Türk devletinin kurulmasına ve korunmasına çalışırken, bunlardan da yararlandığı düşünülebilir. Ama ilk fırsatta mason localarını kapattığı da bir gerçektir.

Hatta bütün partilerden, hükümetlere, basın ve yayından, bürokrasiye, ekonomiden, kültürel faaliyetlere kadar ülkemizin beynine ve sinir sistemine yerleşen Sabataist ve dönmelerin ve Tazimat şakirtlerinin, Türkiye’deki ve süper güçlerdeki etkinliğini ve Siyonist emellerini çok iyi bilen Erbakan Hoca’nın,

- Hem partisine resmiyet ve meşruiyet kazandırmasında,
- Hem MSP döneminde Ecevit ve Demirel’le ayrı ayrı koalisyon kurup, Başbakan yardımcısı olarak, devrim niteliğinde hizmetler başarmasında,
- Hem şanlı Kıbrıs Barış Harekâtının başlatılıp zaferle sonuçlandırılmasında,
- Hem İstanbul, Ankara, Konya ve Kayseri gibi büyük şehirlerin Belediye Başkanlıklarını kazanıp destanlar yazdırmasında,
- Hem de Refah-Yol iktidarını kurup Başbakan olarak efsane hizmet ve hazırlıklara fırsat bulmasında,

Bu sabataist ve Siyonist merkezlerin bir takım amaç ve arzularına yarayabilir adımlar atması… Hatta onların bu yöndeki bazı beklentilerini kamçılayarak, ilk girişimi onlara başlatması… Ama en sonunda çok yüksek bir siyaset, feraset ve dirayetle; stratejik bir manevra yaparak sonuçta ülkemizin ve milletimizin kazançlı çıkmasını sağlaması da, ileride tarihçilerin ve siyasi analistlerin hayret ve hayranlıkla anlayıp yazacakları bir meseledir.

---

[67] Ö. Lütfi Mete / Sabah / 11.03.2004
[68] Tekeliyat 3. Tez Sh:357

Şimdi bazı önemli konularda Atatürk'ün görüşlerini, kendi dilinden dinleyelim.

a- "DİN ve AHLAK" İle İlgili Sözleri:

"Bizim dinimiz akla en uygun ve en tabii bir dindir ve ancak bundan dolayı son din olmuştur. Zira bir dinin tabii olması için akla, fenne, ilme ve mantığa uyması lazımdır. Bizim dinimiz bunlara tamamen uymaktadır."

“Türk Milleti daha dindar olmalıdır. Yani bütün sadeliği ile dindar olmalıdır, demek istiyorum. Dinime, bizzat hakikate nasıl inanıyorsam öyle inanıyorum."

“Her şeyden evvel maneviyatın, kalp ve vicdan kuvvetinin yüksek tutulması şarttır.”

“Minberlerden aksedecek sözlerin bilinmesi ve anlaşılması için, fenni ve ilmi hakikatlere uygun olması lazımdır. Sayın hatiplerin siyasi, sosyal ve medeni durumları, her gün takip etmeleri zaruri bir ihtiyaçtır.”

Camiler biri birimizin yüzüne bakmaksızın yatıp kalkmak için yapılmamıştır. Camiler ibadet ve itaatle beraber, din ve dünya için neler yapmak lazım dediğini düşünüp göstermek, yani meşveret için yapılmıştır.[69]

Atatürk'ün Peygamber Efendimize duyduğu hayranlık

Atatürk'ün Kuran-ı Kerim'e duyduğu derin sevgi ve saygısı, İslam dininin en saf şekliyle yaşanmasına olan inancı onun dindar yönünü her dönemde ortaya çıkarmıştır. Her zaman gerçek din ile batıl inançlarla dolu gericiliği net biçimde ayıran Atatürk, birçok konuşmasında, samimi ve içten bir şekilde Allah'tan, İslam'dan, Kuran'dan saygı ve bağlılıkla bahsetmiştir. Hz. Peygamberimizi övmüş ve Türk Milleti'ne, gerçek dine sarılmayı ve daha dindar olmayı tavsiye etmiş. Allah'a yönelmede Hz. Muhammed'i rehber göstermiştir:

"**Bütün dünyanın Müslümanları Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed'in gösterdiği yolu takip etmeli ve verdiği talimatları tam olarak tatbik etmeli. Tüm Müslümanlar Hz. Muhammed'i örnek almalı ve kendisi gibi hareket etmeli; İslamiyet'in hükümlerini olduğu gibi yerine getirmeli. Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir ve kalkınabilirler.**"[70]

Hz. Muhammed'i överek O'nu kendisine örnek alan Atatürk, Hz. Muhammed'in peygamberliğine kesin olarak iman etmişti. Hz. Muhammed'e duyduğu hayranlığı ve O'nun peygamberliğini heyecanla anlattığı bir sırada yanında bulunan M. Şemseddin Günaltay, Ata'nın o anki halini şöyle anlatmıştır:

"... Atatürk'ün denizlerden renk alıp renk veren gözleri, masanın üzerinde serili haritaya dikildi ve beni kolumdan tutarak masanın başına çekip parmağını bir noktaya dikti. Bu, kendi elleriyle çizdikleri bir askeri harita idi ve Hz. Muhammed'in büyük Bedir Cengi'ni adım adım gösteriyordu. Hz. Muhammed'e ve O'nun peygamberliğine kadar, büyük askeri dehasına hayran olan eşsiz Sakarya Galibi, Bedir Galibi'ni göklere çıkarırken, **"O'nun Hak Peygamber olduğundan şüphe edenler, şu haritaya baksınlar ve Bedir destanını okusunlar"** diye heyecanlandı.

Ata'nın son sözü şu olmuştu:

- **Hz. Muhammed'in bir avuç imanlı Müslümanla mahşer gibi kalabalık ve alabildiğine zengin Kureyş ordusuna karşı Bedir meydan muharebesinde kazandığı zafer, fani insanların karı değildir, O'nun Peygamberliğinin en kuvvetli delili işte bu savaştır.**[71]

Atatürk"ün Hz. Muhammed'e duyulacak sevgiyi tarif ettiği sözleri ise şöyledir:

"Büyük bir inkılap yaratan Hazreti Muhammed’e karşı beslenilen sevgi, ancak onun ortaya koyduğu fikirleri, esasları korumakla tecelli edebilir."[72]

Atatürk, dinimizin tam anlamıyla ve aslına uygun olarak yaşanmasını ve milletimize doğru, modern, hurafelerden arındırılmış bir din anlayışını benimsetmeyi hedeflemiştir. Hiçbir aşırılığa kaçmadan, Kuran'ın modern bir dünyayı tarif ettiğini çok net biçimde özümsemiştir.

Açıkça anlaşılmaktadır ki, gerçek manada dindarlık, heyecanlı fanatiklerin, tutucu, kapalı görüşlü kimselerinkinde değil; Atatürk'ün tarif ettiği ılımlı, insancıl, modern yapıda kendini göstermektedir.

Büyük Atatürk’ün, İslam dinini, Kuran-ı Kerim’i, Hz. Peygamberi ve dini müesseseleri öven tüm bu sözleri,

---

[69] Atatürk Diyorki M.E.B. Yayınları İst. 1980 Sh:80–82
[70] Atatürk, Nedim Senbai, A.Ü. Dil, Tarih, Coğrafya Yay., sh. 102, 1979
[71] Atatürk ve Din Eğitimi, Ahmet Gürbaş, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, sh.28
[72] Şemsettin Günaltay, Ülkü Dergisi, sayı 100, sh. 4

O'nun dinimize olan içten bağlılığını gösteren somut ve tartışılmaz belgelerdir.[73]

b- "MİLLİ İRADE ve DEMOKRASİ" İle İlgili Sözleri:

"Hürriyetin de, eşitliğin de, adaletin de dayandığı nokta Milli Hâkimiyettir."[74]

"Her fert istediğini düşünmek, istediğine inanmak, kendisine mahsus siyasi bir fikre sahip olmak, seçtiği bir dinin icaplarını yapmak veya yapmamak hak ve hürriyetlerine maliktir. Kimsenin fikrine ve vicdanına hâkim olunamaz."

"Din ve vicdan hürriyeti, mutlaka saygı gösterilmesi ve asla müdahale edilmemesi gereken, fertlerin temel ve tabii insan haklarının en mühimlerindendir."[75]

c- "BASIN ve YAYIN" İle İlgili Tespitleri:

"Basının para ile satın alınabilmesi... Uluslararası büyük sermaye çevrelerinin basın üzerindeki gizli tesiri veya bazı ecnebi devletlerin ve dış güçlerin örtülü ödeneklerinin etkisiyle yerli gazetecileri yönlendirmesi… İşte bunların kamuoyunu aldatmasından bilhassa korkulur."

"Bazı aşağılık insanların para ile yaptırdıkları basın mücadelesi vardır. En adi yalanları yaymak için basını kullandıkları bir vakadır."[76]

"Basın hürriyetini kötüye kullanan ve Cumhuriyetin özü olan faziletten mahrum bulunan bir kısım cüret ve hıyanet erbabına, şayet basın özgürlüğü diye, eşkıyalık ve millete hükümranlık fırsatı verilse, Türkiye Büyük Millet Meclisinin terbiye ve kahredici elinin bunlara müdahale ve tembih etmesi kaçınılmazdır."[77]

d- "GENÇLİK ve MİLLİ EĞİTİM" İle İlgili Sözleri:

"Yetişecek çocuklarımıza ve gençlerimize; görecekleri eğitimin cinsi ve seviyesi ne olursa olsun, özellikle ve her şeyden önce, Türkiye'nin istiklaline düşman olan unsurlarla mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir. Bugünkü uluslar arası duruma göre, böyle bir mücadelenin gerektirdiği ruhi ve ahlaki duygularla beslenmeyen fertlere ve böylesi fertlerden oluşmuş cemiyetlere, hayat ve bağımsızlık hakkı yoktur."[78]

e- "EKONOMİ" İle İlgili Görüşleri:

"Siyasi ve askeri zaferler ne kadar büyük olursa olsunlar, bunlar ilmi ve iktisadi zaferlerle desteklenmezse kalıcı olmaz, az zamanda sönüp gider."

"Ekonomik kalkınma ülkemizin hür ve bağımsız olabilmesinin, daha kuvvetli ve daha refahlı Türkiye idealinin bel kemiğidir."

"Bilirsiniz ki, iktisaden zayıf bir millet sefalet ve esaretten kurtulamaz. Güçlü bir medeniyete, refah ve saadete kavuşamaz. Siyasi ve sosyal sıkıntılardan yakasını kurtaramaz. Ülke idaresindeki başarı, ekonomik kazanımlarla doğru orantılıdır."[79]

Evet, işte Atatürk...

Şimdi, insafla düşünelim, tarafsız ve tutarlı bir tavırla karar verelim: Türkiye'de bu ilkelere ve ideallere en uygun parti ve görüş hangisidir?

Ve yine Atatürk'ün ikaz ve işaretlerine göre; hangi basın ve hangi kesim hıyanet içindedir?

Atatürkçü geçinip, sahtekârlık ve suistimal peşinde koşanlar kimlerdir?

Evet, Laiklik ve Çağdaşlık adına İslam düşmanlığı yapanlar, sömürü saltanatları için Atatürkçülüğü kullananlar artık bellidir.

Bu arada samimi Atatürkçüleri de iyi tanımak ve bunlardan ayırmak gerekir.

Şayet; Milli birlik bütünlük ve bağımsızlığımızın... Yerli imkânlarla kalkınmanın ve saygınlığımızın... Şahsiyetli bir dış politikanın ve dünya dengelerindeki ağırlığımızın... Ülkemizde temel insan hak ve hürriyetlerine sahip olmamızın... Evet, bütün bunların adına ve arzusuna Atatürkçülük deniyorsa...

---

[73] Gerçek Dindar Atatürk / Harun Yahya
[74] A.g.e. Sh:28
[75] A.g.e. Sh:47
[76] A.g.e. Sh:54
[77] Atatürk Diyorki M.E.B. Yayınları İst. 1980 Sh:51 sadeleştirilmiş olarak
[78] A.g.e Sh:87
[79] A.g.e Sh:92-97

Yani Atatürkçülük, Milli hareket ve heyecanların bir simgesi... Çağdaş örnek ve özlemlerin bir öznesi olarak düşünülüyorsa, bunu birilerinin Atatürkçülük, birilerinin Milli Görüşçülük, birilerinin Sosyal Demokrat veya Ülkücülük olarak dile getirmesi; aslında hizmette ve hedefe yetişmede bir nevi yarışma ve barışma vesilesi olması gerekirken, tam tersine kavga ve kaos sebebi yapılması niçin ve nedendir?

Ve yine "Menfaat aracı ve gelir kaynağı yapmak, gölgesine sığınıp hıyanette bulunmak, O'nun sayesinde sömürü saltanatı kurmak" için din istismarına kalkışanlarla, devrim istismarına kalkışanlar... Yani şahsi heves ve hesaplarla Atatürkçülük yapanlarla, üfürükçülük yapanlar, aynı seviyede suçlu ve sorumlu değil midir?

Sonuç olarak, içi samimi ve sağlıklı biçimde doldurulamayan ve toplumu doyurmayan ve dertlerimize çare olmayan, dini veya milli kurum ve kavramlar, kuru bir söz olarak hiçbir şeyi ifade etmemektedir.

Ve hele bu kavramları istismar eden ve rakiplerine karşı bir koz olarak kullanmak isteyen sahtekârların maskeleri bir bir düşmektedir.

"Atatürkçülük ve Laiklik" kavramlarını en çok istismar eden mafya maşalarının, mason uşakların ve bazı medya patronlarının gerçek ayarı ve amacını ise, artık herkes bilmektedir.

Çünkü Atatürk'ün ilk TBMM 115 memur-emekli, 61 din adamı, 51 subay, 46 çiftçi, 36 tüccar, 29 avukat, 15 doktor, 10 ağa, 8 tarikat şeyhi, 6 gazeteci ve 2 mühendisle açıldığı tarihi bir gerçektir.

Abdurrahim Tuncak Başkent Üniversitesi kampusünde kurduğu Atatürk müzesinde, O'nun okuduğu Kur'ani Kerim de yerleştirildi.

Geniş salonda ilk olarak Abdurrahim Tuncak'ın üniversiteye hediye ettiği Atatürk fotoğraf koleksiyonu sergilendi, sonra bunlara bavul, bornoz, iç çamaşırı, pijama ve Atatürk'ün ailesine ait Kuran'ı Kerim gibi özel eşya eklendi.

Daha sonra bu müzenin genişletilebileceğini düşünen üniversite yönetimi, Atatürk'ün İstanbul'da ilk kiraladığı Akaretler'deki evin aynısını müze olarak inşa etmeye karar verdi. Ev bütün boyutları aynı olmak üzere üniversite bahçesine inşa edildi. Üniversitenin açılması ile birlikte Abdurrahim Tuncak Atatürk Müzesi adıyla halka açılan müzede sergilenenler arasına Tuncak'ın ailesinin hediye ettiği ve bu evde kullanılan mangal ikinci bir bavul, Atatürk'ün okuduğu Kuran'ı Kerim gibi eşyalar getirildi. Başkent Üniversitesi, müzenin açılmasıyla ilgili olarak. "Biz 75. Yılı böyle kutlamayı düşündük" Demişlerdi.[80]

Atatürk ve II. Abdülhamid Han'da Milli Düşünceler

Millî devletin, ulus devletin, Türkçülüğün, Kürtçülüğün, Atatürkçülüğün, milliyetçiliğin çokça konuşulduğu ve birbirine karıştığı şu günlerde Abdülhamid Han'la Atatürk'ün bu konulardaki görüşlerini ve birbirlerinden "Yeni Türkiye'nin kurulması aşamasında nasıl etkilendiklerini anlatmaya çalışacağım. Özellikle Atatürk'ün, kendisini bir uygarlık mücadelesi içinde hissettiği için Lozan'daki kayıplara fazla önem vermediği yahut bu kayıpları durdurma imkânından yoksun olduğu görülüyor. İşin ilginç tarafı, Abdülhamid Han da bu ihtiyacı hisseder ama bir sulh döneminin henüz görünmediğinden şikâyetçidir. Gene de Türkiye'nin kalkınmasını hem fikir hem eylem olarak, elden geldiğince hazırlamaya çalışıyordu. **"Siyasi Hâtıratım'da Anadolu için iyi bir gelecek hazırlanmıştır"** der. Ayrıca bunun için özlediği sulh dönemine de şu sözlerle vurgu yaptığı görülür:

"Bize de hiç olmazsa on senelik bir sulh tanınsaydı Japonların o kadar imrenilen ilerlemelerini biz de yapabilirdik. "Siyasi Hatıratım" 1917'de yayınlanmıştı.

Abdülhamid Han, aynı kitabın 73. sayfasında, Anadolu'daki Türk unsurunu kuvvetlendirmek için "dâhili iskân" zaruretine parmak basar ve bu görüşünü şöyle temellendirir:

"Yabancı dinden olanları kıymık gibi kendi etimize soktuğumuz devirler geçti. Devletimizin hudutları dâhilinde ancak kendi milletimizden olanları ve bizimle aynı dinî inançları paylaşanları kabul edebiliriz." Bu düşüncelerden Abdülhamid Han'ın artık çökme sürecine giren imparatorluktan milli devlete geçiş sürecini kastettiğini anlıyoruz. Padişah, devam ediyor:

"Türk unsurunu kuvvetlendirmeye dikkat etmeliyiz. Bosna Hersek ve Bulgaristan'daki

[80] Yalçın Küçük / İsyan-1 - sh: 653

Müslüman halkın çoğalıp, artanını muntazaman buraya getirip yerleştirmeliyiz."

Abdülhamid Han, Türkiye'nin hinterlandını da güvenli kılacak Müslüman Türk ahalinin bir kısmının, eski topraklarında kalması şartıyla **"çoğalıp artanının Anadolu'ya getirilmesini"** öngörür. Devam edelim: Rumeli'nde ve bilhassa Anadolu'da Türk unsurunu kuvvetlendirmek ve herşeyden evvel de içimizdeki Kürtleri yoğurup kendimize mal etmek şarttır."

Bu, Türkçülük falan değil, "reel politiği", zamanın şartlarını çok iyi kavramış bir devlet adamının, bir "imparator"un kendi şartları içinde geliştirdiği "millet" görüşüdür. Bunun için, önce millî mücadeleyi başarmak şarttır.

Bismark'ın Alman Birliğini sağlayarak kalkınmayı gerçekleştirmesi Abdülhamid'i çok etkilemiştir. 1917'de Enver Paşa'ya bağlı "gizli kuvvet", Anadolu'nun birçok yerine silah ve mühimmat saklayarak millî mücadeleyi başlatmıştır. Gizli gücün başındaki İ. Hakkı Paşa 10.000 kişilik bir Osmanlı gücünü Anadolu'nun üç yerinde hazır bulundurduğunu, M. K. Paşa'ya, arabasına alarak şehir dışına yaptığı bir gezide anlatır.[81]

Abdülhamid Han'ın fikirlerini yakından takip eden Atatürk'ün millî devlete olan inancı daha da artmıştır. Vahdettin Han da Abdülhamid Han'ın düşüncelerinin etkisindedir ve Anadolu'daki mücadele için Atatürk'ü görevlendirirken bu düşünceler istikametinde davranmıştır. Abdülhamid Han'ın Atatürk hakkındaki çok çarpıcı izlenimlerini biraz sonra yazacağım. Önce Vahdettin Han'ın kanaatini görelim:

"Vahdettin, Fevzi Paşa'ya, **"Paşa durumu görüyorsun. Bu işler ancak Anadolu'da teşkilatlanılarak kurtarılabilir. Bana Anadolu'da teşkilat kurabileceklerin listesini yap getir"** der. Ertesi Cuma Fevzi Paşa listeyi takdim eder. Vahidettin listeyi inceledikten sonra:

"Paşa, Mustafa Kemal hırsız mı?" diye sorar. "Hayır" cevabını alır.

"Bir ahlâksızlığı, namussuzluğu var mıdır? "Hayır padişahım."

"Beceriksiz ve kabiliyetsiz midir? "Hayır padişahım."

"O halde bu listeye onun adını niçin almadınız?"

"Padişahım, M. Kemal Paşa öteden beri Cumhuriyet taraftarıdır."

Padişah bunun üzerine elinden kâğıdı bırakır, pencereye yönelir, limandaki gemileri göstererek: "Paşa paşa! Bu gemileri görmek, kanıma dokunuyor. Bu memleket kurtulsun da isterse cumhuriyet olsun. Bunu başararak kabiliyet ve karekteri Mustafa Kemal'de görüyorum. Kendisine selamlarımla birlikte tebliğ ediniz. Haftaya Cuma günü, M. Kemal Paşa'yı göreceğim" der.[82]

Mustafa Kemal'le Abdülhamid'in oğlu Âbid, sıcak bir münasebet geliştirmiştir. Abdülhamid, adeta Beylerbeyi'nde tecrid edilmiş gibidir. Abdülhamid, Mustafa Kemal'i yakından görmek istediğini, oğluna söyler. Abit bir gün koşarak babasına gelir ve Mustafa Kemal'i, ona camdan gösterir. Abdülhamid İsmet Bozok'un sadeleştirerek yayınladığı hatıratında bu anı şöyle anlatır:

"Sıradan bir askere benzemiyordu, tehlikeli ve güven telkin edici bir sükûneti vardı. Enver Paşa'nın kendisinden niçin çekindiğini o zaman anladım. Halbuki bu kıskançlıklar basit şeyler. **Çanakkale'de, İngiltere, Fransa gibi iki büyük devletin ordusunu ve donanmasını durdurdu, yüzgeri ettirdi ya, bana da lazım olan odur. Mustafa Kemal'in muvaffakiyeti için dua ettim!**"[83]

Atatürk ve Abdülhamit'i Anlamamak

Yazıma "Atatürk'ü ve Abdülhamit Han'ı Anlamamak" yerine **"anlamak"** başlığını koysaydım belki yazdıklarım açıklamalardan ibaret olacaktı. Oysa **"anlamamak", tarihi ve siyasi anlamda bir değerlendirme** yapma imkânı veriyor. Belki de bugün yaşadığımız iç ve dış meselelerden birçoğu veya hepsi, bu **anlamama dinamiğinden** kaynaklanan tıkanıklıklardır.

Atatürk'ü ve Abdülhamit Han'ın ve bir üçüncü lider olarak gördüğüm Prof. Erbakan'ın başlıca ortak tavırları **"bağımsızlık"** vurguları olmuştur.

Atatürk'ün **İstiklal-i tamme** dediği "**tam bağımsızlık**", Abdülhamit Han'da şöyle dile gelir:

---

[81] Rauf Orbay / Siyasi Hatıralarım
[82] Mareşal Fevzi Çakmak'ın anıları / Tercüman Gazetesi / 10.04.1976
[83] Afet Ilgaz / Milli Gazete / 11.12.2005

"Biz Türküz. Tam manasıyla Türküz. İşte o kadar. Bize iyi Müslüman olmak kâfidir. Asya için ve Avrupa için bizim kanunumuz aynıdır. Dostlara sahip bulunmak İstiklal-i tamımızı muhafaza etmek, her şeyi Türk cephesinden mütalaa etmek; bu realist bir görüştür. Osmanlı İmparatorluğunu mahveden ideolojiye tepkidir." Abdülhamit dil, din, mezhep ayrılıklarını, Osmanlı'nın parçalanması için kullanan Batılı devletlerin tavrını eleştiriyor böylece.

Erbakan'ın da dışardakilerden daha tehlikeli bulduğu **İçerdeki işbirlikçiler için kullandığı "batı taklitçileri"** benzetmesi, bence aynı görüşün devamını oluşturuyor.

İçerdeki meselelerimizden birçoğunun kaynağı sayılabilecek bir şey var. Bu, Cumhuriyet döneminde yapılan inkılâpların hâlâ sorgulanmakta oluşudur. Fikrî planda sorgulanmakla kalınsa bu iyi bir şey olur, fikir hayatımıza canlılık ve dinamizm getirir ama zaman zaman çok acı neticeler veren kırgınlıklara, aydınların birbirlerinden kopukluğuna da sebebiyet vermektedir. Aydınların etki gücü de yerinde saymadığına göre halk olarak bundan zarar görmüş olduğumuzu da saklamanın bir faydası yok. Oysa bazı farklılıklarla bu yenilikler Abdülhamid Han zamanında "proje" halinde hayat bulmuşlardı. Çoğu, "Siyasi Hatıratım" adlı kitapta tesbit edilen bu gerçekler, yeni Türkiye'nin projesi idi. Bu kitap 1917 yılında Fransa'da, sonra da Türkiye'de basıldı ama okuyan pek yok galiba. Okunsaydı gerçekten de bazılarının küçümseyerek bahsettiği **"Türkiye Cumhuriyeti'nin mimarının Abdülhamit Han olduğunu"** anlarlardı. Kurucusu da Atatürk!

Bu, o kadar böyledir ki, en çok eleştirdiğimiz devrimlerden biri olan harf devriminin Abdülhamit Han'ın da aklını kurcalayan problemlerden biri olduğu bu kitapta yazılmıştır.

"Yazımızı öğrenmek pek kolay değildir. Bu işi halkımıza kolaylaştırmak için belki de Latin alfabesini kabul etmek yerinde olur. Her ne kadar bu harflerle lisanımızdaki bazı sesleri vermek güçlüğü mevcut ise de bunu ayarlamak şüphesiz kabil olabilir."

Abdülhamit Han'ın öncelikli şartı **düşmanı kovmak, milli birliği sağlamak, içerde ve dışarda savaşları bitirmek ve milletin asli unsuru olan Müslüman Türk nüfusa dayanmak"** Atatürk'ün de takipçisi olduğu hususlardı. Atatürk de Abdülhamit Han gibi "Türk"ü Müslüman anlamında kullanır. Müslüman olmayan ama Türkçe bilen halkın Türkiye'ye göçü bu anlamda kabul edilmemiştir. Örneğin Boşnaklar Türkçe bilmemelerine rağmen Müslüman oldukları için Türkiye'ye kabul edilmişlerdir.

Osmanlı, Batı'yı yenmek için batılılaşıyordu. Bunun bir kısmını da padişahlar döneminde gerçekleştirmişti. Kalanı Cumhuriyete kaldı. II. Abdülhamit'e gelinceye kadar Osmanlı, mevzuatının % 90'ını Batı hukukundan almıştı. Bunun da fazla bir zararı yoktu, çünkü Batı da hukukunu tercüme edilmiş İslâm kitaplarından almıştı.

Atatürk ve Abdülhamid Han'ın "dinde birlik" düşünceleri de hemen hemen aynıdır. Abdülhamit "**bir devlet içinde muhtelif dinlerin, mezheplerin mevcudiyeti zararlıdır. Dâhili mücadelelerin şiddetlenmesine sebep olur" diye yazar. "Bu da devlet idaresine tesir eder**."

Abdülhamid, din birliğinde İslâmiyeti esas almıştı. "**Bizi zinde tutacak yegâne kuvvet İslâm'dır**" diyordu. Bu, bölünmesi önlenmiş İslâm anlamına geliyor. Atatürk de Elmalılı Hoca'yla yaptığı tefsir mukavelesinde ayetlerin itikatça Ehli Sünnet ve amelce Hanefi mezhebine riayet edilmesini şart koşmuştu. Daha sonraki yıllarda daha serbest uygulamalar milletin kendi dinamikleriyle hayat bulabilirdi.

Bu iki lider de, durumu günün koşullarına göre yorumlayan ve "sağcı solcu yoktur, millî gayri millî vardır" diyen Erbakan da, bütünlüğü muhafaza etme gayesindedirler. **Ülkenin bağımsızlığından koparılmış yenilik hareketleri bu ideali zedeliyor**. Hatta tehlikeli bir hal alıyor. Bu üç liderin de tavırları millidir ve onlar "millet" kavramının içerdiği bütün hakikatleri bilmektedirler. Batıyı batılılaşarak aşmak, yani muasırlaşmak ise Abdülhamid Han'da tarifini bulmaktadır. **Avrupa medeniyetinin en iyi tarafını alıp şark kültürüyle meczetmek suretiyle meydana gelecek ve olgunlaşacak yepyeni bir medeniyeti bizde ancak gelecek nesiller görebilecektir.**" Bu cümle Atatürk'ün de idealidir.[84]

[84] 28.12.2005 / Milli Gazete / Afet Ilgaz

PROTESTAN İSLAM VE ATATÜRK'ÜN TAVRI

Üsküdar'daki Çamlıca Subaşı Camii'nde Cüneyt Zapsu'nun Hanımının da içinde bulunduğu bir grubun kadın erkek karışık namaz kılması, kamuoyu tarafından tartışılmaya devam ederken bu grubun Protestan misyonerlerin paratoneri SEV (Sağlık ve Eğitim Vakfı) ve Üsküdar Amerika Lisesi'nden sınıf arkadaşları olduğu anlaşıldı. İslâm'a kesinlikle uymayan tavır ve şekillerde kadın-erkek birlikte namaz kılan grubun bu halleriyle 'Ilımlı İslâm' projesi çerçevesinde İslâm'ı reforme etme ve özünden saptırmayı hedefledikleri ortaya çıktı.

Öte yandan bu şekilde gayri İslâmi hareketlerde bulunan kişilerin büyük bir kısmının Amerikan Board üyesi ve Üsküdar Amerikan Koleji'nden mezun olduğu belirtilirken bu okulların MİT raporunda misyonerlik yaptığı tespit edilen SEV'e bağlı olması dikkatlerden kaçmadı.

Üsküdar Amerikan Kolejinden sınıf arkadaşlarıdır.

Küresel Vaftiz adlı kitabıyla Türkiye'deki misyoner örgütleri deşifre eden Araştırmacı- Yazar Ali Rıza Bayzan, Üsküdar'da gayri İslâmi tavır içinde olan grubun Üsküdar Amerikan Lisesi'nden sınıf arkadaşı olan bir ekip olduğunun altını çiziyor ve özetle şunları söylüyor:

"Malum ekip, medyada yer alan haberlere göre ağırlıklı olarak Üsküdar Amerikan Koleji'nden okul ve sınıf arkadaşı. Üsküdar Amerikan Koleji, Osmanlı'da Ermeni Sorunu'nun doğmasında kritik rol oynamış Protestan bir misyoner örgüt olan Amerikan Board Teşkilatı tarafından kurulmuştur. Amerikan Board Teşkilatı, Amerika'da iktidarı her zaman tekellerinde tutan Beyaz Anglo-Sakson Protestanlarla (WASP'ın) bağlantılıdır. Amerikan Board Teşkilatı da WASP'ın diğer kanatları gibi, Tanrı'nın dünyevi planının Yahudilerle ilişkili olduğuna inanır. ABCFM, yeniden yapılanma sürecinden sonra Cumhuriyet Türkiyesi'nde de bir vakıf statüsüyle faaliyet göstermektedir. Üsküdar Amerikan Koleji, fiilen Amerikan Board Teşkilatı'nın Genel Sekreteri'nin merkezinde olduğu Sağlık ve Eğitim Vakfı'na bağlı olarak faaliyet göstermektedir. Kısa adı SEV olan bu vakfın misyonerlikle ilişkisi daha önce medyada çıkan MİT raporuna konu olmuştu."

Masonlarla da ilişkileri vardır:

"İlginç bir başka nokta da şu: Bir mason örgütünün 16 Ocak 1996 tarihli Milliyet Gazetesi'nde yer alan açıklamasına göre ABCFM orijinli bu vakfın temelinde ve yöneticileri arasında mason biraderler ve eşler vardır. Buna göre misyoner-mason işbirliğinden söz etmek gerekir mi; bunu kamuoyunun görüşüne bırakıyoruz. Misyoner Örgütler sadece suyla vaftiz için uğraşmazlar; deyim yerindeyse 'zihinsel vaftizi' de önemserler. Takvim Gazetesi'nde yayınlanan fotoğrafa bakarsanız görüntüyü, cami'yi kilise gibileştirme çabası olarak okuyabilirsiniz. Kadın-erkek karışık olması, başın açık olması, karma cemaatle namaz kılarken kadınların göbeğinin bile açık olabileceğinin savunulması bunun göstergesidir."

Amerikan kolejleri, projenin bayraktarıdır:

"Hıristiyan Teolojisi'ndeki 'Görünmeyen Kilise', 'İsimsiz Hıristiyan' ve 'İnkültürasyon' kavramları bu bakımdan önemlidir. 11 Eylül'den sonra Amerikan Dış Politikası, daha önce oryantalistlerin 'Liberal İslâm' dediği Ilımlı İslâm Projesi'ne odaklıdır. Amerikan Kolejleri artık bu projenin bayraktarlığını yapıyor. Nitekim Amerikan Board Teşkilatı'nın Genel Sekreteri K. Frank'ın bir ilahiyatçımız ile birlikte yazdığı İslâm konulu kitap da bu çerçeveye girmektedir."

Üsküdar'da olması kılıf sağlamaktadır:

2023 Platformu Kurucusu Behiç Gürcihan, yapılanların İslâm'ı light'laştırma çalışması olduğuna dikkat çekerek "Olayın bu şekilde kullanılması bir yerlere hizmet ediyor. Biliyorsunuz bu bir cenaze namazında kadınların da saf tutmasıyla başlamıştı. Bu faaliyetlerin dini hassasiyetin yüksek olduğu Üsküdar'da yapılması misyonerlik faaliyetleri açısından çok iyi bir örtü sağlıyor" dedi.

Hedef İslam'ı sulandırmaktır:

Türkiye'de Misyonerlik adlı kitabıyla tanınan Araştırmacı-Yazar Uğur Yıldırım ise Üsküdar'da yaşananları "Bunlar bir kilise nizamı içinde namaz kılıyorlar. Yaptıkları bu. Siyasi olarak bu Evanjelik İslâm'ın uygulanmasıdır. Amaçları İslâm'ı temel referanslarından uzaklaştırmaktır" şeklinde değerlendirdi.

Müslümanlar arasında 'kamplaşma ve tartışmayı' hedefliyorlar:

Dinler Tarihçisi Murat Hakan Yıldırım, Üsküdar'da yaşananları şöyle yorumluyor: "Bu, bana bir grubun fevri hareketi olarak gelmiyor. Bir televizyonda şu sözüm ona bu grubun lideri olan Ahmet Küre'nin kızı ve Amerikalı Jazz (?!) sanatçısı eşi konuk oldular.... Adam önceden Protestan'mış zaten. "Operation Word" adlı eserde özellikle Ortadoğu yol haritasına dayanak olabilecek birtakım sosyokültürel girişimlerden ve toplumsal demoralizasyona (yani toplumu çökertmeye ve moral değerler açısından eritmeye) neden olabilecek eylem planları vardı. Bunlar arasında temel dini hüküm ve prensipleri ve Müslümanlar arasında da sürtüşme ve tartışma konusu yapmak da vardır. Bu tür tartışmaların amacı İslâm'ın temel iki dayanağı Kur'an ile Sünnet arasında çatışma yapmaktır. Şer'i şerife uygun olan, bilinen şekliyle olanıdır. İslâm tarihinin bütün devrelerinde bu böyle uygulana gelmiştir. Bunun Tük İslâm'ı ya da Arap İslâm'ı veya şu bu İslâm'ıyla bir ilgisi yoktur. Geçmişte de zoraki bir Türkçe ezan uygulaması yürütülmeye çalışılmıştı. Sonuçları belli... Kur'an'da Setri avret'e ilişkin uyarılar kesindir. Hz. Peygamber (sav)'in de uygulaması ve Ashab'ın hanımlarına uygulatması bu meyandadır."

Bunların amacı İslâmiyet'i yozlaştırmaktır:

Misyoner örgütler aleyhinde yayınlar yaparak aleyhinde pek çok dava açılan Üsküdar Gazetesi Sahibi, Gazeteci Adnan Odabaş ise Millî İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) yayınladığı raporda da adı misyoner örgütler listesine de giren SEV'e dikkat çekti. Odabaş, "2 yıl gibi bir süredir Subaşı Camii'ne geliyorlar. İçlerinden bir kısmı Sağlık Eğitim Vakfı'na (SEV) bağlı Amerikan Board okullarından mezun. Bunların amacı İslâmiyet'i sulandırmak" şeklinde konuştu. Odabaş, "Bu kişilerle uzun zamandır mahkemelik olduk. Benim yazdığım her şey MİT tarafından da onaylanınca davalarının bir tanesi düştü" dedi.

Bunlar yerli misyonerler takımıdır!

Adnan Odabaş, özetle şunları söyledi: "İstemihan Talay, Işın Çelebi'nin Karısı Şükran Çelebi, Gazeteci Mete Akyol, Amerikan Board yöneticisi. MİT, bunların (SEV) misyonerlik faaliyetleri yaptığını belirten raporu/yazıyı bunlara da yolladı. Rapor, Sağlık Eğitim Vakfı'nın (SEV) Dünya Kiliseler Birliği'nin devamı olduklarını içeriyordu. Benim yazdığım her şeyi kapsıyordu bu rapor. Bu şahısların bir kısmı Amerikan Koleji mezunu. Amaçları Türkiye'de İslâm'ı sulandırmak. Ben bunlara yerli misyonerler diyorum. Misyonerlik faaliyetleri insanlara din değiştirtmekle olmuyor. İslâm Dini'ni yıpratmak da bir misyonerlik faaliyetidir. Müslümanlığın nasıl olacağı, namazın nasıl kılınacağı dinimizde belli. Yıllardır biriktirdikleri Türk ve Müslüman düşmanlığını farklı sahalarda sahneye koymaya başladılar. "

MİT'e bile meydan okunmaktadır!

Adnan Odabaş, şöyle devam etti: "SEV Vakfı, MİT Raporu için 'yalan yanlış bilgilerle dolu' ifadesini kullanıyor. Kanal 7'de de yayınlanan savunmasında vakıf, bu ifadeleri kullanıyor. Yani kendilerini MİT'e meydan okuyacak kadar güçlü hissediyorlar."

Kiliseleri AKP açtırmıştır..

Adnan Odabaş, 'Türkiye'de misyonerlerin faaliyetlerini rahatlatan yasalar çıkması ekseninde kendilerini güvencede hissediyorlar mı?' şeklindeki sorumuza ise "Tabi o da bir faktör. Zaten Sayın Başbakan da 'Bunlara AB sürecinde mülk alma ve kilise açma iznini ben verdim' diyor. O da bir rahatlık getirdi tabi. Çok rahat saldırıyorlar. Ben 12 bin Türk ve Müslüman çocuğunu bu misyoner kuruluşa kaydettiler, demiştim. MİT beni doğruladı. 15 Trilyon servetlerinden bahsetmiştim, MİT beni doğruladı. Bağlarbaşı'ndan 48 adet tapu aldılar, Burhaniye Mahallesi'nden 9 adet tapu aldılar demiştim, Tapu Dairesi beni doğruladı. Daha önce yazdığımız her şey doğru çıkıyor" şeklinde cevap vererek sinsi oyunlara dikkat çekiyor.[85]

Türkiye'de "Protestan İslam"ın temelleri sabataist Yahudi dönmesi İttihatçılara dayanır. Zaten Luther eliyle Hıristiyanlığı Protestanlaştırıp siyonizmin bir kolu haline sokanlarda yine Yahudi hahamlardır. Tevrat'ı tahrif edip Yahudi ırkçılığı doğrultusunda istismara kalkışan ve Kabalist safsatalarla karıştıran da aynı odaklardır.

İşte İslamiyet'i de yozlaştırıp yine Siyonist ve sabataist şebekenin kışkırttığı "Türk ırkçılığının

[85] Milli Gazete / 27.01.2006

bir şubesi ve onu meşrulaştırma vesilesi" yapma girişimleri de bu şeytani hedeflerin bir devamıdır.

Mustafa Kemal ise, elbette bütün bunların farkındadır. Ancak, ne yeryüzünde hakimiyet kurmuş dış güçlere ne de kendi çevresini kuşatmış sabataist ve mason çeteye, açıkça karşı koymasına imkan bulunmaktadır. Sadece, siyasi dehası ve stratejik manevralarıyla onların yanında ve yolunda gözükerek, ama kasıtlı olarak Müslüman toplumu kışkırtacağı ve geri adım atmaya mecbur kalacağı bazı sivri tavırlar takınarak, dini yozlaştırma girişimlerin asla tutmayacağını ve çok şiddet tepki toplayacağını göstermeye çalışmış ve başarmıştır.

- Hafız Sadettin Kaynak'ı Türkçe hutbe okumak üzere, minbere cübbe yerine, çok sırıtan bir frakla ve başı açık çıkarması…
- Ve özellikle, "dini yozlaştırmaya, tabii ve tarihi çizgisinden uzaklaştırmaya çalışan; Cenabı Hakkın gönderdiği Kur'an esaslarına ve Müslüman halkların icma ve ittifak ettiği hususlara uymayı, kendi nefsi gururlarına yakıştıramayan, marazlı münafıkların" durumunu anlatan Bakara Suresi 11-12 ve 13. ayetlerinin mealini okumasını Atatürk'ün bizzat emir buyurması…
- Bu girişimlere karşı oluşan yoğun tepkiler üzerine, Diyanet reisi Rıfat Börekci'ye "İbadetlerin ancak Kur'anın Arapça orijinal okunuşuyla yapılabileceği" yolunda resmi fetvalar çıkarması, Bizim kanaatlerimizi haklı çıkarmaktadır.

İşte o çarpıcı ayetler:

"O münafıklara: Yeryüzünde (ve ülkenizde) fesat çıkarmayın (ortalığı karıştırmayın!...)" denildiğinde: "Biz sadece ıslah edicileriz, yanlışları düzeltmekteyiz" derler.

Oysa kesinlikle bilin ki, bunlar gerçekten fesat çıkaran (ve fitneye uğraşan kötü niyetli) insanlardır. Ama bunun şuurunda değildirler.

Ve siz (bu münafık ve fesatçılara): (Asırlar boyu milyarlarca Müslüman'ın ve binlerce ulemanın icma ve ittifakla bu) insanların iman ettiği gibi sizde öyle iman edin (ve müminlerin yolundan gidin)" denildiğinde: "Biz akılsız, anlayışsız (bir sürü zavallı) insanların inandığı gibi mi inanalım? (Bu bize yakışır mı?) derler. Oysa kesinlikle biliniz ki: Asıl ahmak ve alçak olan kendileridir, ama bilmezler."

Hem İslamiyet'in hem de Kemalizmin laytlaştırılıp Protestanlaştırılması projesinde özel bir görev verilen Taha Akyol'un, TV. Programına çıkardığı, Kazım Karabekir'in torunu, Yrd.Doç. Dr. Pınar Akkoyunlu'nun da itiraf ettiği gibi: halk arasında daha dindar ve İslam'a taraftar zannedilen ve İslam'ı yozlaştırma girişimlerine hep karşı çıktığı ve Atatürk'le çatıştığı bilinen Kazım Karabekir:

-Atatürk'ün Balıkesir, Bursa'da dine fazla atıf yapılmasına karşı çıkıyordu.

-Meclisin açılışında dini törenlerin abartılmasına karşı çıkıyordu.

-Atatürk Sultan Vahdettin'in halife olmasını istiyor, Karabekir Abdulmecid'i öne sürüp buna karşı çıkıyordu.

-1933'te nutka nazire olmak ve Atatürk'ün anlatımlarını yalan çıkarmak üzere Karabekir'in hazırladığı-İstiklal Savaşımız" kitabı matbaa baskısı yapılıyordu. 1960'tan sonra basılıyordu.

-**Musul:**

Atatürk Karbekir'in Musul'a girmesini istiyor, ama o bunu dinlemeyip askerlikten istifa edip, meclise girerek muhalefete başlıyor.

-Şeyh Said:

Bu isyanın çıkacağını önce Atatürk'e ve hükümete rapor ediyor.. Recep Peker hükümeti güya dikkate almıyor. Oysa Karabekir ve sabataist gizli şebeke, bu isyanı teşvik ve tahrik ediyor. Kazım Karabekir'i Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası (Partisi) bu ihaneti yüzünden kapatılıyordu.

-Ve İzmir suikastına karıştığı için İstiklal Mahkemesine veriliyordu.

Ama sabık ve sadık dostu, İsmet İnönü tarafından kurtarılıyordu.

Atatürk ise, bütün orduyu karşısına almak, en azından ordu içinde bir kamplaşmaya sebep olmaktan çekindiği için, İnönü'nün bu iltimasına göz yumuyordu.

Hatta Kazım Karabekir'in daha etkili bir muhalefet cephesi oluşturmasın diye bir suikastta öldürülmesi

bile düşünüldüğü yine İsmet İnönü'nün girişimiyle önlendiği söylenir.

Bundan sonra Kazım Karabekir ölümüne kadar Atatürk'le hiç görüşmüyordu.

Ancak Atatürk'ün ölümünden sonra, İsmet İnönü bütün bu Atatürk muhaliflerini 1939'da tekrar bir araya getirip önemli görevler ve yetkiler veriyor.

Yani gizli sabataist cunta böylece, Atatürk'ün hemen ardından İsmet İnönü eliyle çok sinsi ve sistemli bir karşı devrim gerçekleştirdi..

Ama buna da çok etkili bir hile ile "Kemalizm" adı verilip Atatürk'ten nefret ettirilme dönemi başlatılıyor.

Tam 12 sene,

- Atatürk'ün fotoğrafı devlet dairelerinden indiriliyor..
- Atatürk'ün resmi, paraların üzerinden siliniyor.
- Atatürk'ün hayatına bile kastedecek kadar şerli şebekelerle ilişkileri ve çeşitli fesat girişimleri yüzünden, İstiklal Mahkemelerine düşen, resmi görevlerinden defedilen, Ölünceye kadar Atatürk'le görüştürülmeyen bütün şüpheli ve şaibeli kişiler, yeniden yetkilendirilip şereflendiriliyordu.
- Ve daha da beteri Atatürk'ün cenazesine vasiyet etmesine rağmen Çankaya'dan bir mezar bile reva görülmüyor, tam 12 sene Atatürk'ün İsmet İnönü ve sabataist cunta tarafından, sanki cesaretlendirilip kendisinden alınamayan intikamını cesedinden alır gibi Etnografya Müzesinin karanlık mahzenlerinde bekletiliyordu.

Tarihte böyle bir muamele hiç kimseye reva görülmemiştir.

Şimdi, Atatürk'ün, "Türkçe ezan, Türkçe hutbe" gibi girişimleriyle ilgili, Muharrem Coşkun'un Milli Gazetedeki önemli tespit ve tahlillerini; birde belirttiğimiz mazeret ve mecburiyetleri bağlamında ve bizim bakış açımızla yeniden özetlersek, konu daha da aydınlığa kavuşacaktır:

Yabancı ses; "Tanrı Uludur..."

Bu topraklarda "hortlak ses Tanrı Uludur"un minarelerden ilk yükseldiği günün üzerinden tam 74 yıl geçti.. 29 Ocak 1932 tarihinde yani bir Ramazan ayında başlayan dinde reform girişimlerinin bir parçası olan Türkçe Ezan, ilk kez Hafız Rıfat tarafından Fatih Camii minaresinden seslendirilmişti.. Aslında Osmanlının Batılılaşmasını savunan kesimin son 200 yıldır istediği şey bu reformasyondu.. Yeni dönem işte bu istekleri hayata geçirmek için oldukça elverişli görülüyordu. 1932 Ramazanına kadar çeşitli yıllarda nabız yoklamayla yapılan denemeler 1932 Ramazanında fiilen uygulamaya konulacaktı. Zaten ilk Türkçe hutbeyi Süleymaniye'de seslendiren Hafız Sadettin Kaynak'ın fraklı ve başı açık, cemaatin de fötr şapkalı olması bunun açık göstergesiydi.. Aslında bu dönemde şahit olduklarımız, planları daha önceden yapılmış 200 yıllık büyük bir projenin parçalarından başka bir şey değildi.. Bu bağlamda; son günlerde sıkça duymaya alıştığımız 'Light İslam' ya da 'Ilımlı İslam' deyiminin kaynağı da belki de asırlık projenin bir devamı olarak görülebilirdi. Osmanlı'dan Cumhuriyete, Cumhuriyetin ilanından bugüne, dine müdahalelerin temelinde hangi unsurlar yer alıyor?.. Pozitivizm, modernleşme ve batılılaşma hareketiyle başlayan, yeni dönemle hızlanan 'dinde reform' ya da 'dinin millileşmesi' projesiyle bugün seslendirilen Ilımlı İslam arasındaki farklar neler? Özellikle uygulamaya konulan Türkçe Ezan, Türkçe Kur'an, Türkçe Hutbe ve Türkçe Tekbir girişimleri toplum tarafından nasıl karşılandığı ve nasıl uygulandığı ayrıntılarıyla ele alınacak?.. Yakın tarihin bu en tartışmalı konularına belge ve kaynaklar yardımıyla ışık tutmaya çalıştık..

ABD, projeyi yakından takip ediyor

Bugün aleni ve "çağdaş" yöntemlerle uygulamaya sokulmak istenen planın başka versiyonları Osmanlı'nın özellikle son 200 yılında da kendini göstermişti.. İslam, geri kalmanın müsebbibi olarak sunulmuş ve reforme edilmesi gündeme gelmişti..

Bu girişimler dinin mabede hapsedilmesiyle başlanmıştı.. Din'in dili ve özüyle oynanmak istenmiş, bu; "Türkçe Kur'an, Türkçe Ezan, Türkçe Tekbir, Türkçe Sela, Türkçe Hutbeyle" halka yansımıştı.. İşin ilginci, bu girişimler yine dönemin ABD Ankara Büyükelçisi Charles Sherill'in taktirini toplamış, dönemin hükümetine övgüler düzmüştü.. Sherill, Bir zamanlar camii olan Ayasofya'da yapılacak Türkçe Tekbir ve Türkçe Kur'an gecesine eşiyle bizzat katılarak, projesini yakından takip ettiğini göstermişti..

Batılılaşma hevesi...

Prof. Niyazi Berkes'e göre, Türkiye'de modernite değişimi 17. Yüzyılda başlayıp, 19. Yüzyılda hızlanmış, yeni dönemle birlikte radikal bir karakter kazanmıştı.. Lale Devri'yle birlikte askeri alanda başlatılan yenileşme, Batı'yı tanıma imkanı bulan aydın bürokrat kesiminde İslam'ı problem olarak görmeyi hızlandırmıştı.. Batı'daki İslam aleyhtarı oryantalizm ve pozitivist akımların etkisiyle de Osmanlı aydın ve bürokrasisi, İmparatorluğun gerilemesinde sorumlu tek suçlu olarak İslam'ı sanık sandalyesine oturtmuştu. Yönetici elit, yenileşme çabasından başka yol olmadığını düşünüyor, bunun yolunuysa Batı tarzı yenilikleri en kısa sürede devreye sokmakta görüyordu.. Bu batıcı kesime göre, geriliğe İslam sebep olmuştu ve dolayısıyla onun oluşturduğu geleneksel yapıdan sıyrılıp, her şeyle Batılı olmak gerekiyordu..

İslâm'a rağmen reform

1900'lü yılların başına gelindiğinde ise artık her şey için çok geçti.. Önce 31 Mart Vak'ası, ardından 2. Meşrutiyet.. İmparatorluk içerden ve dışarıdan müdahalelerle adeta can çekişiyordu.. Sonunda 2. Abdülhamid' 1908'de tahttan indirildi..

Yerine geçen İttihat ve Terakki'nin planları arasında Batı'da olduğu gibi dini reformasyon planları da vardı.. 2. Meşrutiyet'in hakim Türkçülük söylemi, dini, dini telakki ve yaşayışları da etkiler hale gelmiş, Ziya Gökalp'in tabiriyle "Dini Türkçülük" teklifleri etkisini artırmıştı...

Siyasi gelişmelerin, bu söylemin lehinde gelişmesi ise, ibadetlerin Türkçeleştirilmesi projesinin sadece seslendirilmesine değil, adım adım gerçekleştirilmesine de zemin hazırlamıştı...

Kur'an'ın "halk Türkçesine" çevrilme talepleri günden güne seslendirilir olmuştu.. Ardından da deneme mahiyetinde önce dergilerde, sonra da kitap halinde Kur'an Türkçe haliyle basıldı.. Tam metin olarak halk Türkçesi mahiyetinde ilk Türkçe çeviriyi ise Hıristiyan bir Arap olan Zeki Megamiz yapacaktı.. Hıristiyan yazarın hazırladığı ilk Türkçe çeviri, önce tepki alır diye saklansa da sonunda 1914 yılında baskıya verilerek piyasadaki yerini alacaktı..

Paşaların yollarını ayıran tartışma

Cumhuriyetin ilanına 3 buçuk ay gibi kısa bir süre kala 14 Ağustos 1923'te de Ankara Türk Ocağı'nda verilen bir çay ziyafetinde, Mustafa Kemal, "Kur'an-ı Kerim'i Türkçeye aynen tercüme ettirmek" meselesini ortaya atacak, ancak Karabekir'in "Devlet Reis'inin din işlerini kurcalamasının doğru olmadığını söylemesi üzerine tartışma çıkacaktı.. Karabekir Paşa'nın bu çıkışına hayli kızan Mustafa Kemal ise, "Evet Karabekir! Arapoğlu'nun yavelerini Türkoğullarına öğretmek için Kur'an-ı Türkçeye tercüme ettireceğim ve böylece de okutacağım.. Ta ki budalalık edip de aldanmakta devam etmesinler"[86]

Kazım Karabekir, Mustafa Kemal'le yaşadıkları tartışmayı İsmet İnönü'ye açtığında ise daha da ilginç cevapla karşılaşacaktır.. İnönü, "müslüman olduklarından dolayı bugüne kadar istiklalin kendilerine verilmediğini ve müslüman kaldıkları sürece müstemlekeci devletlerin bilhassa İngilizlerin daima aleyhlerinde olacaklarını, hatta kazanılan istiklalin de daima tehlikede kalacağını" söyler..

19 Ağustos 1923 tarihinde de Mustafa Kemal'in de bulunduğu bir yemekte, İnönü ilginç bir inkılap hamlesinden bahsedecektir.. İnönü, "hocaları toptan kaldırmadıkça hiçbir iş yapamayız. Bugünkü kudret ve prestijimizle bu inkılabı yapamazsak, hiçbir zaman yapamayız" diyerek herkesi şaşırtacaktır..

Prof. Bülent Tanör, Diyanet'in, bundan sonra izleyeceği konumu şu şekilde açıklayacaktı: "Diyanet İşleri Başkanlığı, teknik bir kamu hizmeti kuruluşu olarak çalışıyor, rejimin talepleri doğrultusunda dinin kişiselleşmesine katkıda bulunuyordu.. Yetkileri sınırlıydı, ruhani bir otoritesi yoktu. İslami kurallar öneremez, teolojik araştırma yapamazdı, dinsel mülk sahibi değildi. Kısacası DİB, laikleştirme politikasına dinsel meşruluk kazandırma görevi yüklenmişti.. Devlet, dinin siyasal ve toplumsal alana karışması olasılığına karşı DİB'i kullanmaktaydı"[87]

İkinci Meşrutiyetten sonra Türkçe Kur'an ve Türkçe Hutbe sesleri artacak, hatta İttihatçıların mollalığını yapan Mehmed Ubeydullah Efendi, Talat Paşa'dan Türkçe namaz kıldırmak için izin dahi isteyecekti.. Talat

[86] Söylev ve Demeçler / 1919-1937
[87] Tanör, Kuruluş Üzerine 10 konferans, 1920 sonları / 1996

Paşa ise şartların buna elvermediğini söyleyerek bu talibi geri çevirmişti.. Bu durum, ibadetlerin Türkçeleştirilmesi projesinin Cumhuriyetten çok önce, özellikle İkinci Meşrutiyet'ten sonra sıkça gündeme geldiğinin açık göstergesiydi.. Türkçe namaz konusu daha sonra 1913 yılında Şerafettin Yaltkaya tarafından ortaya atılacak ancak pek ilgi görmeyecekti.. Aslında bu süreçte sadece Türkçe namaz değil, Türkçe Kur'an ve Türkçe Hutbe denemeleri yapılsa da, Cumhuriyetin ilanına kadar ciddi bir mesafe kat edilememişti... Yeni dönemde garpçılık anlamında uygulanan modernlikle, gelenekten bütünüyle kopulacak, redd-i mirascı bir politika güdülecekti.. Geçmişin, geleneğin ya da dinin sembolleri, kurumları ve etkinlikleri radikal biçimde kaldırılacak, yerine modern kurumlar, modern değerler inşa edilecekti.. Prof. Şerif Mardin'e göre de, Fransız devrimi ile Türk devrimi arasında ciddi farklılıklar vardı.. Zira "Fransız devriminin arkasında milyonlarca insan kitlesi varken, Türk devrimi kitlelerce desteklenen bir hareket değildi..

Kimi tarihçilere göre de, Lozan görüşmelerine İsmet paşa ile birlikte giden ünlü Yahudi doktrincisi Haim Nahum'un Lozan'da batılı devletlere teminat verdiği ve bu yeni oluşumda aktif rol oynadığı belirtiliyordu.. İddiaya göre Haim Nahum, hilafetin kaldırılıp, geçmişe ait bağlardan yeni devletin koparılacağı sözünü vermişti.. Bu iddianın doğru olup olmadığı bir yana, ilerleyen yıllarda olayların gelişimi bu iddiaları doğrular mahiyette olacaktı.. Nitekim Cumhuriyetin ilanının üzerinden bir yıl geçmeden de, 3 Mart 1924 tarihinde Meclis'te ivedilikle görüşülerek kabul edilen üç kanun yeni siyasi yapılanmanın istikametini göstermesi açısından önemli ipuçları verecekti.. Aynı gün çıkarılan hilafetin kaldırılmasıyla ilgili kanunla, yeni devletin, İslam dünyası ile bağlarını koparacak, Tevhid-i Tedrisat kanunu ile de medreselerin kapatılması sağlanacaktı.. Böylece örgün din eğitimi büyük ölçüde, yaygın din eğitimi de tamamen ortadan kaldırılacaktı..

Batı basını bayram ediyor!..

Başta hilafetin kaldırılışı olmak üzere yapılan değişiklikler Batı dünyasında ise büyük yankı bulacaktı.. Avrupalı ve ABD'li önde gelenlerle, basın neredeyse bayram ediyordu..

Boston gazetesi (Amerika): Türkiye halifeyi tekmelemekle kurtuldu.. Batılı temeller üzerine Cumhuriyet ilan ediliyor. Bugüne kadar kurulmuş bütün İslami devletlere temel teşkil eden dini kanun ve gelenekler dağıtılıverdi... Bunun yanında 500 milyon dolar değerindeki tüm dini kurum ve kuruluşlar da devletleştiriliyor..."

İngiliz büyükelçisi Ronald Lindsay: "Laik Türkiye'nin müslümanları artık İngiliz imparatorluğu için bir tehlike olmaktan çıkmıştır."

Arnold J.Toynbee (İngiliz tarihçi): "Halifeliğin kaldırılmasıyla Türkiye, İslam dünyasının merkezi olmaktan çıkmıştır. Türkiye İslam'ın manevi önderliğini bırakıp, dünyevi bir hükümet kurup halifeyi sınır dışı edince, batılılaşmanın nimetlerine karşılık, İslam birliği ve İslam'ın desteğinden vazgeçer olmuştur. Ne olursa olsun halifelik İslam toplumunun en birleştirici ve İslam'ın geçmişi ile en güçlü bağı sayılmıştı.."[88]

Meşrutiyetten itibaren gündemden düşmeyen dini ıslahat meselesinin Cumhuriyetle birlikte "dinin millileşmesi ve anadilinin mabede girmesi" çalışmaları sırasıyla 1924, 1926, 1928 ve 1932 ramazanlarında gündeme getirilecekti..

Proje zaten, 2. Abdülhamid'i tahttan indirerek yerine geçen İttihat ve Terakki'nin planları arasında da bulunuyordu..

"Milli din" tezini savunanlar, yapmaya çalıştıkları ile Avrupa'daki reformasyon hareketi arasındaki benzerliklere dikkati çekiyorlardı. Reformasyonun, Avrupa'nın ilerlemesine katkısı öne sürülerek kendi projelerinin de aynı neticeyi doğuracağını ima ediyorlardı.

İlk Türkçe Kur'an denemesi

Bir kaç yakını haricinde, hiç kimse Mustafa Kemal'in bir kış günü Ankara'dan İstanbul'a gelmesiyle birlikte, Cumhuriyet tarihinin en büyük dini inkılaplarını başlatacağını kestiremezdi.. Oysa her şey 1932 Ramazan'ının 4. Günü yani 12 Ocak 1932 salı günü, Mustafa Kemal'in, Haydarpaşa Tren İstasyonu'nda maiyetiyle birlikte trenden inmesiyle başlamıştı..

[88] Türkiye Türkçesi İst. 1971

Mustafa Kemal'in bu gelişinde, görünürde askeri tören yapılması da istenmemişti..

Bu hadiseden iki gün sonra, 20 Ocak 1932 tarihinde de, Mustafa Kemal Aydın milletvekili Dr. Reşit Galip ile Antep Milletvekili Kılıç Ali'nin bulunduğu bir meclis'te, hafız Yaşar Okur'a bu cuma günü Yerebatan Camii'nde Türkçe Kur'an okuyacağını söyler... Reşit Galip ve Kılıç Ali'yi de bu hadiseyi gazetelere bildirmek ve bizzat Türkçe Kur'an merasimine nezaret etmek üzere görevlendirir....

Hafız Yaşar'ı çağıran Mustafa Kemal, kendisine, İstanbul'un musikiye aşina meşhur hafızlarının listesini hazırlamasını emreder ve bir sonraki cuma, yani 29 Ocak 1932 tarihinde de Sultanahmet Camii'nde aynı uygulamanın yapılacağını söyler..

Ertesi akşam da, İstanbul'un meşhur hafızları Dolmabahçe Sarayı'na davet edilir.. Dokuz kişiden oluşan heyeti, kendilerine riyaset etmekle görevlendirilmiş bulunan Reşit Galip karşılar... Reşit Galip hafızları karşılayıp Mustafa Kemal'in yanına sokmadan önce şunları söyler;

"Camilerde Türkçe Kur'an okuyacaksınız.. İşte birer tane veriyoruz.. Evet, bu tercüme belki iyi değildir, çünkü Arapça'dan Fransızcaya ondan da Türkçeye tercüme edilmiştir.. Bununla beraber Ankara'da bir heyet tarafından Türkçe bir Kur'an hazırlanmaktadır, bundan sonra camilerde ve namazlarda onlar okunacaktır..."

Reşit Galip'in, hafızlara dağıttığı Türkçe Kur'an, Albay Cemil Said'in daha önce Fransızca'ya, sonra da Türkçeye çevrilmiştir…

Dolmabahçe Sarayı'nda yapılan toplantıda dört maddelik karar çıkar ortaya;

– Müslümanlığın bir Türk dini olduğu ispatlanacak

– İbadetin, Allah'la kul arasında olduğu tezi kafalara sokulacak

– İbadetin dilinin anadilde yapılması lazımdır inancı oluşturulacak.

– Bu fikirde ittifak hasıl olduktan sonra duaların Türkçeleştirilmesi için işbölümü yapılacak…

1928 yılında da İsmail Hakkı Baltacıoğlu, dinde reform taleplerini yeniden gündeme getirmişti.. Baltacıoğlu tarafından hazırlanan "dini ıslah beyannamesi"nde ibadetlerin Türkleştirilmesi hatta yeniden düzenlenmesi öngörülüyordu.

Baltacıoğlu, Kur'an tercümesi ve ibadette reform çalışmalarında aktif olarak görev almıştı.. Kur'an-ı Kerim'de bazı ayetlerin çıkarılmasından, camilere ayakkabılarla girilebileceğine, camilere kiliselerde olduğu gibi sıralar yerleştirilmesi ve müzik eşliğinde ibadet edilmesi gibi radikal öneriler Baltacıoğlu'nun gündeme getirdiği bazı taleplerdi.. Baltacıoğlu, bu çabaları nedeniyle Halk Partililerden de büyük destek alıyor, kendisine Luther yakıştırması yapılıyordu..

Dinin Türkleştirilmesi projesinin önde gelen aktörlerinden biri de Dr. Reşit Galip'di. Galib, Müslümanlık: Türk'ün Milli Dini isimli eserinde, "Şu halde din, dil vasıtasıyla insanın milliyetine girmektedir. Burada din, milli bir unsur oluyor. Binaenaleyh din, milliyetin birbirinden ayrılmaz bir parçasıdır" diyerek yapılacak reformların dil odaklı olacağına işaret ediyordu.

Frakla hutbe

Sıra Türkçe hutbeye geldiğinde ise tarihler, 5 Şubat 1932'yi, yani Ramazan ayının son cuma gününü göstermektedir.. İstanbul Süleymaniye Camii'nde okunacak Türkçe hutbe içinse, hafız Sadettin Kaynak seçilmiştir… Hafız Sadettin Kaynak fraklı, başı açık olarak çıktığı minberde, Mustafa Kemal tarafından da onaylanan o meşhur hutbesini, "ey ulu Tanrı…" ifadesiyle okumaya başlar…

Sadettin Kaynak, o günü hatıralarında anlatırken, hutbenin konusunun Mustafa Kemal tarafından seçildiğini, Mustafa Kemal'in kendi elleriyle Türkçe Kur'an'dan seçtiği ayetin ise Bakara Suresi'nin 11, 12 ve 13. Ayeti olduğunu yazar…

Bu ayetlerin Türkçesi ise, "O gafillere, 'yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın' denildiği zaman, 'biz bozguncu değil, ıslah istiyoruz' derler. Halbuki işte onlar bozguncuların ta kendileridir. Fakat ne yaptıklarının farkında değillerdir… Onlara, 'insanların inandığı gibi inanın!' denildiğinde, 'o beyinsizlerin inandığı gibi biz de mi inanalım' derler.. Bilesiniz ki asıl beyinsizler kendileridir, fakat bilmezler" şeklindedir.

"İlk Nabız Yoklaması"

Dinde reform girişimine 1926 yılında seçilen aktörlerden biri, Göztepe Camii İmamı Cemaleddin

Efendiydi..

Cemaleddin efendi, 1926 yılının ramazanında, Göztepe Camii'nde, ilk Türkçe namaz kıldırarak dikkat çekmişti.. Cemaleddin efendinin bu girişimi her ne kadar ferdi bir çıkış gibi görülse de aslında bir nabız yoklamasıydı.. Nitekim halktan gelen yoğun tepkiler üzerine Cemaleddin Efendi görevinden alınmış, ancak maaşı kesilmediği gibi bir kaç ay sonra da imam hatip mektebi muallimliğine atanmıştı.. Dönemin Diyanet işleri reisi Rıfat Börekçi ise Türkçe namaz kılınamayacağını, namazlarda ayet ve surelerin orijinallerinin okunması gerektiğini söyleyecekti.

Ne var ki toplum hayatının kökten değiştirilmeye çalışıldığı bir dönemde, bu tür karşı çıkışlar pek uzun soluklu olamayacak ve ibadetlerin Türkçeleştirilmesine yönelik taleplerden vazgeçilmeyecekti..

Dinde reformcuların ilham kaynağı...

Dinin millileşmesi ya da milli din tartışmaları 1918 yılında dönemin şairlerinden Ziya Gökalp'in bir şiirine de konu olmuştu... Dil ve din bağlantısının belki de en meşhur ifadesi sayılan Ziya Gökalp'in yazdığı bu şiir, dinde reformcular için ilham kaynağı olacaktı...

"Bir ülke ki camiinde Türkçe ezan okunur.

Köylü anlar manasını namazdaki duanın...

Bir ülke ki mektebinde Türkçe Kur'an okunur.

Küçük, büyük herkes bilir buyruğunu Hüda'nın...

Ey Türkoğlu, işte senin orasıdır vatanın!.."

Ancak çok geçmeden de beklenen tepkiler gelmeye başlar.. Türkçe ezana en dikkat çekici tepki Bursa'da meydana gelir

Daha bir kaç yıl öncesine kadar, Kurtuluş Savaşı sırasında dine ve dindara gösterilen saygının gidip, yeni tavırların tersi yönde ilerlemesi, herkeste büyük şaşkınlığa neden olur.. Ezan'ın Türkçe okunmasına tepki gösteren yüzlerce Bursalı Ulu Camii önünde nümayiş yapar..

Olayların büyümesi üzerine İzmir'e gidecek olan Mustafa Kemal karar değiştirerek, Bursa'ya hareket edecektir..

İslâm'ın gelişmesi baltalandı

"Milli Mücadele yıllarında Osmanlı döneminde olmadığı kadar önem kazanmışken İslam Dini, Cumhuriyetin ilanından sonra bu süreç hızla baltalandı.. Oysa Mili Mücadele yıllarında milliyetçilik olmadığı için İslam yegane tutunum öğesi olarak kullanılmıştı.. Yani İslam'dan çok faydalanıldı.. Hatta birinci Meclis'te çok sayıda sarıklı din alimi vardı.. Meclis'in duvarında ise Kur'an-ı Kerim'den "Ve emrehu şura beynehüm" şeklinde, "Aranızda şura ile karar verin" anlamına gelen bir ayet bulunuyordu.. Sonraki yıllarda tabi bu süreç hızla baltalandı.. 1928 Yılında İsmail Hakkı Baltacıoğlu'nun da aralarında bulunduğu bir komisyona İlahiyat Fakültesi'nde layiha hazırlatıldı.. Camiye müziği ithal etmek, sıralar yerleştirmek, dualaların Türkçe okunması bunlardan bazılarıydı.. Tabii, Atatürk istemeden böyle bir çalışma yapılamazdı..

Elmalılı: "Türkçe Kur'an mı var be hey şaşkın!"

Sahih-i Buhari'yi tercüme işi Ahmed Hamdi Aksekili'ye, Kur'an-ı Kerim'i tercüme işi ise Mehmet Akif Ersoy'a verilmişti..

Ancak Mehmet Akif, ilk yıllardaki atmosferin giderek değiştiğini görünce, çevireceği Kur'an tercümesinin istemediği bir maksat için kullanılacağını anlamış ve aldığı ücreti iade ederek bu işten vazgeçmişti.. Tüm ısrarlara rağmen de çevirisini yetkililere teslim etmemişti..

Kur'an-ı Kerim'i tercüme görevini daha sonra, meşhur müfessir Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır yerine getirecekti.. Elmalılı da, Akif'le aynı endişeyi taşımakla birlikte, çevirdiği Kur'an'ın önsözüne, "Haşa Türkçe Kur'an" şeklinde bir ifade koyacaktı.. Türkçe Kur'an olamayacağını anlatmak için kullandığı bu cümleyi, mukaddimeden çıkarması istendiğinde ise, bir adım daha atarak, "Türkçe Kur'an mı var be hey şaşkın!" ifadelerine yer verecekti..

Bir kopuş belgesi: Lozan

Din hakkındaki en şiddetli tartışmalardan biri ise Lozan görüşmelerinin sürdüğü tarihlerde yaşanmıştı..

Kazım Karabekir Paşa'nın anlattığına göre, 18 Temmuz 1923 tarihli Meclis gündeminde din vardı.. Gerisini Karabekir Paşa'dan dinleyelim;

"18 Temmuz 1923'te Meclis'te, Tevfik Rüştü Bey, (Teşkilat-ı Esasiye) 'anayasada dinimiz apaçık yazılmalıdır' diyordu.. Ben söz aldım ve sordum, 'anayasa'da dinimizin İslam olduğu zaten yazılıdır..' Tevfik Rüştü Bey, hangi kanaati haykıracaksın ve anayasaya hangi dini yazdıracaksın? Hıristiyanlığı mı?..'diye sorunca, bu sırada Mahmut Esat (Bozkurt) bey söz aldı ve sertçe cevap verdi: Evet Hıristiyanlığı, çünkü İslamlık terakkiye (ilerlemeye) manidir. Bu dinle yürünmez ve bize de kimse ehemmiyet vermez."

Tartışmaya Fethi Okyar da katılarak, "Evet Karabekir! Türkler İslamlığı kabul ettiklerinden böyle geri kaldılar ve İslam kaldıkça bu halde kalmaya mahkumdurlar. Bunun için İslam kalamayacağız" diyecekti..

Mahmut Esat Bozkurt'un dile getirdiği, "İslam'ın ilerlemeye engel" olduğu inancı o dönemde neredeyse pek çok kimsenin yaygın kanaati halini almıştı...[89]

Atatürk'ün Hz. Muhammed ile ilgili kanaatleri:

"O tarihin en büyük devrimcisi ve hidayet önderidir"

"Devrim yaratan Hz. Muhammed'e sevgi, onun yüksek fikirlerine sahip çıkmakla olur."

(Hz.) Muhammed'i, bana, cezbeye tutulmuş sönük bir derviş gibi tanıtmak gayesine kapılan bu gibi cahil adamlar, onun yüksek kişiliğini ve başarılarını asla kavrayamamışlardır. (…) Askeri dehası kadar siyasi görüşüyle de yükselen bir insanı, cezbeli bir derviş gibi tasvire yeltenen cahil serseriler, bizim tarih çalışmamıza katılamazlar.

(…)

Büyük bir devrim yaratan (Hz.) Muhammed'e karşı beslenilen sevgi, ancak onun ortaya koyduğu fikirleri, esasları korumakla yaşatmak gerekti. Peygamber ölür ölmez düşünülecek şey, onun bir an evvel toprağa vermek değil, yaratmış olduğu devrimi güvenceye almaktı. Bu da, yerine evvela devrimi kavramış en yakın bir arkadaşını geçirerek, baş gösterecek tehlikeleri önlemekle olurdu. Devrimi kavramış ve ona bütün varlığıyla bağlanmış böyle bir halef seçtikten sonradır ki, onun gömülmesi düşünülebilirdi.[90]

Atatürk'ün lise tarih kitabına el yazısıyla yazdıkları

"Toplumsal ve hukuki eşitliği savundu"

(Hz.) Muhammed'in savunduğu toplumsal ilkelerden biri, toplumsal ve hukuki eşitlik olduğundan, iman edenler arasında kölelerin, azatlıların ve fakirlerin çokça bulunması doğaldı.[91]

"Gayesi, toplum hayatını iyileştirmekti."(Kötülüklerin kökünü kurutmaktı.)

"(Hz.) Muhammed başlangıçta herhalde şiddetli bir heyecana maruz oldu. Bir takım dini endişeler ve vicdani düşüncelerle samimi surette üzüldü. (Hz.) Muhammed namuskar ve çıkar fikrinden arınmış olarak ortaya atıldı. Onun gayesi, çevresinin ahlakını, dinini ve toplumsal hayatını iyileştirmekti.[92]

"Halkla birlikte hendek kazdı" (İnancının ve insanlığının gereğini yaşadı)

"İranlı bir zat, şehrin açık tarafını hendekle çevirmeyi teklif etti. (Hz.) Muhammed teklifi kabul etti. Bu tedbir, Arapların bilmediği bir yenilikti. Hendek kazıldı, savunma tertibatı alındı. Herkes çalışıyordu. Muhammed de herkesle beraber toprak dolu küfeleri taşıyarak çalıştı. Bazen yorulanların elinden kazmasını alarak bizzat kazıyordu. Altı gün devam eden hendek kazma sırasında (Hz.) Muhammed gece gündüz iş alanından ayrılmadı"[93]

"Daima ileriye yürüdü ve geleceği düşündü"

(Hz.) Muhammed, gerek dini meselelerde, gerek toplumsal hususlarda bir reform yapmak gerektiği zaman, kendisini hiçbir şeyle bağlı görmemiştir. Daima ileriye doğru yürümüştür. Ölüm, bu ilerlemeyi birden bire kesti. (Hz.) Muhammed'den sonra İslam aleminde görülen durgunluk ve gerileme sebebini, (Hz.) Muhammed'de değil, onun haleflerinin (Hz.) Muhammed'in mesleğinin ruhunu değil, metnini (şuurunu değil,

---

[89] Milli gazete / Muharrem Coşkun
[90] Yıl 1930 / Aktaran: Şemsettin Günaltay / Ülkü Dergisi / 1945 / c.IX / Sayı 100 / s-4
[91] II, tıpkı basım, Kaynak yayınları, s.90
[92] II, tıpkı basım, Kaynak Yayınları, s.93
[93] II, tıpkı basım, Kaynak Yayınları, s.118

şeklini, hedeflerini değil hareketlerini) almalarında aramak gerekir"[94]

Cumhuriyet Kurmaylarının Hz. Muhammed'le ilgili görüş ve övgüleri:

Atatürk'ün Adalet Bakanı

Mahmut Esat Bozkurt

"Muhammed'in ihtilal hareketi"

Onun hadisesi, bir ihtilal hareketiydi.

(…)

Devlet kurdu, milletini her millete egemen kıldı. Bayındırlık içinde bıraktı. Çünkü hakkı unutmadı. Kılıcı elinden bırakmadı.[95]

Samsun Milletvekili Rüşeni Barkur

"Zamanının mühim inkılapçısı"

Muhammed yasalaştırdığı hükümlerle zamanının mühim bir inkılapçısı olduğunu ispat etmiştir. Günün ihtiyacına göre ümmetine (Allah'tan) ayet yetiştirmesi ve bazen gördüğü lüzum üzerine (rabbının) yeni bir ayetle eski ayetleri değiştirmesi, herhalde Muhammed'in uzun mücadele ve derin muhakeme ile bir toplum hayatı kurmak istediğine işaret eder. Bundan dolayı Muhammed, şüphesiz büyük bir terih adamıdır.[96]

Cumhuriyet Devrimi'nin tarih öğretmeni Samih Nafiz Tansu

"Hz.Muhammed'in sınıf inkılabı"

Başlangıçta Mekke aristokrasisinin ilgisizliği ile karşılanan yeni inkılap, pek az sonra ızdıraplı insanları, fakir kimseleri etrafına toplayınca yüksek tabakayı kuşkulandırmıştı.

Hz. Muhammed'in bu yeni inkılabında her devrimde olduğu gibi hürriyet, adalet, müsavat, kardeşlik esasları vardır. O yalnız tek tanrı üzerinde değil, her şeyden evvel bir sınıf inkılabı üzerinde duruyor, haksız kazançların zulüm olduğuna işaret ediyordu. O zaman tehlikeli bir insanla karşılaştıklarını anlayan Mekke zenginleri, (…) Müslümanlara boykot yaparak onları müşkülata uğratmışlardı."

Peygamber yaşlı gözler ile Mekke'den kaçtıktan tam on sene sonra davasına bağlanmış, ona inanmış bir kalabalığın içinde mesut bir şef, bahtiyar bir inkılapçı olarak yükseliyordu.

Yalnız büyük bir insan, inkılapçı bir önder, büyük bir din kurucusu değil, aynı zamanda bütün Arabistan'ın kudretli hükümdarı idi (…) Yeni bir medeniyetin kuruluşuna önderlik etmişti.[97]

Doğru Perspektif ve Doğal prensip:

Samimiyetle ve iyi niyetli bir gayretle; her konuda haklı ve hayırlı olanı arayan bir insan, mutlaka gerçeğe erişir. Hatta insan bu gerçeği arayış sürecinde, doğru sanılan bazı yararsız ve yanlış akımlara da kapılabilir. Ama vicdanın emrindeki ve müspet ilmin rehberliğindeki selim bir akıl, önünde sonunda, sahte ve hayali reçetelerden kurtulup, hakikatle yüzleşir.

İşte Doğu Perinçek'in "Hz. Muhammed'in Medeniyet Devrimi" başlıklı yazısı da, böyle bir aklıselimin ve vicdani kanaatin meyvesidir. Arzumuz ve umudumuz: Kuvayı Milliye dirilişinin temel dinamiği olan İslami değerlere ve halkımızın manevi tercihine sahip çıkılması ve saygı gösterilmesidir.

Yıllar boyu güya İslami ilimlerle uğraşan ve çevresinde din adamı ve ilahiyatçı olarak tanınan nice zavallının fark etmediği, fark etse de korkusundan dile getiremediği, "Hz. Muhammed'in, bugün de örnek alınması gereken; tarihin en büyük medeniyet devrimcisi ve hidayet rehberi" olduğu gerçeğini bu yazı dile getirmektedir.

Belki bilgi eksikliğinden veya ifade değişikliğinden kaynaklanan bazı hatalar söz konusu olabilir. Ancak bakış açısı ve olaya; insancıl, akılcı ve insaflı yaklaşımı takdire değerdir. Elbette ve her halde düşünce farklılıklarımız ve aykırı taraflarımız vardır ve bu normaldir. Ama bir insanın; doğru, olumlu ve onurlu olan eylem ve söylemine sahip çıkmak, saygı duymak ve onu alkışlamak ta, hem İslam'ın hem de insanlığın bir gereği değil midir?

---

[94] II, tıpkı basım, Kaynak Yayınları, s.118
[95] Atatürk İhtilali I-II, Kaynak yayınları, s.64 vd, 129 vd, 132,401
[96] 1926, Din Yok Milliyet Var, Elyazı kitap, Atatürk Kütüphanesi, Çankaya Arşivi, no:2,s.40
[97] Tarihte orta Zamanlar II, s.42,48,49,59)

Ve hele Aydınlık'ın: Atatürk'ün ve kurmaylarının, Hz. Peygamber Efendimizle ilgili; erdemli ve gerçekçi tespitlerini içeren; tarihi ve talihli ifadelerini derleyip yayınlaması da, ayrıca tebrik ve takdir edilmelidir.

"Tağuta (Zalim, hain ve inkarcı iktidarlara ve emperyalist odaklara) kulluk etmekten kaçınan ve Allah'a içtenlikle yönelip (hakikati arayan) kimseler için bir müjde vardır. Öyleyse (böylesi) kullarıma müjde ver ki:

Onlar (her konuda kaleme alınan ve konuşulan, her çeşit yazıyı ve anlatılan) sözü (dikkatle) dinlerler ve (sonunda akla, vicdana ve İslam'a en uygun ve) en güzeline tabi olurlar. İşte bunlar, Allah'ın kendilerine hidayet ettiği kimselerdir. Ve onlar temiz ve olgun akıl sahipleridir" ayetleri de bu gerçeği ve görevi dile getirmektedir.

Hz. Muhammed'in Medeniyet Devrimi:

• Bilim, İslamiyet'e dinler arası cepheleşme ve bağnazlığın penceresinden bakmaz.

• Dünyanın bütün bilim merkezlerinde; İslam'ın ortaya çıkışı, Ortaçağ (da gerçekleşmiş tarihin) en büyük devrimidir. Ve Hz. Muhammed de, bu büyük devrimin önderidir.

İslamiyet'in ortaya çıkışı, tarihi en az bilen için (dahi), yeni bir dinin doğuşudur; ancak tarih içindeki yerine oturtacak olursak, yeni bir uygarlığın kurulmasıdır. Hz. Muhammed, bir Peygamberdir. Ama aynı zamanda yeni bir devletin, yeni bir toplumun kurucusudur; büyük bir devrimin önderidir.

Bütün Boyutlarıyla Devrim

Siyasal açıdan bakarsak; İslamiyet, kabileler halinde örgütlenmiş bir toplumun devlete sıçramasıdır. Kabileler arasında "baskın basanındır" kuralının geçerli olduğu, yağmacılığın yerini, devlet düzeninin sağladığı, barış ve huzur ortamı almaktadır.. Böylece: özel mülkiyet ve ticaretin gelişmesi için gerekli koşullar yaratılmıştır.

Ekonomik açıdan, kabilenin kapalı ekonomisinden; ticaretin gelişmesi yoluyla para ekonomisine geçiş yapılmıştır. Para kazanan (emek harcayıp üretim yapan) kişi, Allah'ın sevgili kulu sayılmıştır; yani "El-kasip Habibullah." (hadisi bu gerçeği anlatmaktadır) Mülkiyet ilişkileri açısından, kabilenin ortaklaşa mülkiyeti çözülürken, özel mülkiyet (için) de serpilip gelişme (yolları açılmıştır)

Bu zeminde kabilenin akrabalık ilişkileri, İbni Haldun'un deyişiyle "asabiye" (bağnaz kabilecilik) bağı, Morgan ve Engels'in diliyle "gentilice" (kanbağı) ilişkileri dağılmakta, onun yerini ümmet (cemiyet, devlet ve tüm insaniyet haklarını sağlama ve koruma bilinci) almaktadır. Bedir savaşında Arap yarımadasında ilk kez akrabalar karşı karşıya gelmiş ve (Hak ile batılın, doğru işle yanlışın, zulümle adaletin ve insanca yaşayışın mücadelesi olarak) birbirleriyle savaşmışlardır. Bu (durum): akrabalığa dayanan (kabile) toplumunun çözülmesi, onun yerini ümmet (genel ve ortak hukuk kuralları ve temel insan hakları çerçevesinde konsensüs sağlamış cemiyet) ilişkilerinin almasıdır. İslamiyet, kabile içindeki kardeşliği, bütün müminlere yayarak "ümmet kardeşliğine" dönüştürmeyi başarmıştır.

Hz. Muhammed'in (vahye dayanarak) getirdiği yeni hukuk sistemi, kervanların basılması ve yağmalanmasını yasaklamış, özel mülkiyeti ve (serbest) ticareti korumuş, böylece: devlet düzenini sağlamış ve Arap yarımadasındaki (var olan potansiyel) bir enerjiyi birleştirip, batıya ve doğuya doğru yönelterek; büyük bir imparatorluğun (ve medeniyet ufkunun) önkoşullarını hazırlamıştır.

Kuşkusuz bu büyük yönelişin ideolojik ve psikolojik iticilerini de gözden uzak tutmamak gerekir. Toplumu ümmet kardeşliği içinde birleştiren yeni iman, toplumun psikolojisini sarmalamış, büyük bir kollektif enerjiyi ateşlemiş ve cihat yoluyla dışa doğru yayılmayı örgütlerken, tarihsel açıdan da, toplumun kendi mücadelesiyle medeniyete sıçramasının manevi gücünü canlandırmıştır.

Medeniyete Geçiş

Siyaset, ekonomi, toplum ve mülkiyet ilişkileri, hukuk, ideoloji ve toplum psikolojisi açısından toplam olarak baktığımız zaman, İslamiyet'in doğuşu ve gelişmesi, bir devrimdir. Bu devrim, tarihsel açıdan: (cehaletten ve zulmetten) medeniyete geçiş devrimidir. İnsanlığın Sümer'lerden ve Çin uygar1ığı sürecinden ve benzerlerinden (ve özellikle geçmiş Peygamberlerden) beri dalga dalga yaşadığı olay, başka bir tarihsel düzlemde (ve en mükemmel biçimde) bir kez daha yaşanmıştır.

"Hayatta en hakiki yol göstericinin bilim olduğunu" kabul eden Atatürk ve diğer Kemalist Devrim

düşünürleri de, İslamiyet'in bu tarihsel rolünü ve büyüklüğünü açık bir dille saptamışlardır.

Özgünlüğü

Ancak bu olay, eski medeniyetlerin bir tekrarı değildir. Devlete, özel mülkiyete, para ekonomisine, kanbağı ilişkilerinin çözülerek toplumun sınıflara bölünmesine ve feodal bağımlılıkların oluşmasına, felsefe ve bilimin doğuşuna geçiş anlamında: bütün medeniyetlerin oluşması, her toplumda farklı zamanlarda yaşanmakla birlikte, sonunda aynı tarihsel aşamaya denk düşer. Ancak her medeniyet, farklı coğrafyalarda, farklı serüvenlerden gelerek, farklı birikimler oluşturmuş toplumlar tarafından kurulduğu için, aynı zamanda kendine özgü farklılıklar da taşır.

Arap yarımadasında yaşayan Bedeviler, Hz. Muhammed'in başlattığı devrimle, feodal bir ticaret uygarlığı kurdular. Batıda İspanya'ya, Doğuda ise Asya ortalarına kadar uzanan bu yeni imparatorluk, 7-11. yüzyıllar arasında dünya uygarlığının merkezi ve öncüsü oldu.

İslam uygarlığı, Sümer'lerden başlayan; Ortadoğu, sonra Yunan ve Roma uygarlığının mirasını geliştirdi ve bugünkü Batı uygar1ığına taşıdı. İslam uygarlığı ve Türk uygarlığı, bu açıdan 7. yüzyıl ile 15-16. yüz yıl arasında köprü oldu; öte yandan Çin ve Hint uygarlığı ile Batı uygarlığı arasında da bir köprü oluşturdu,

9-11. yüzyılın dünyasına baktığınız zaman, insanlığın kapitalizme doğru sıçrayışını, Ortadoğu merkezinden yapacağı izlenimini edinirsiniz. O sıralar Batı Avrupa, uygarlığın merkezinde değil, fakat kenarlarındadır ve bir bakıma derin ve karanlık bir uykunun içindedir. Ancak okyanusları aşan denizcileri sayesinde Batı, 15. yüzyıldan başlayarak dünya ticaretine hükmeder; büyük zenginlikler biriktirir. Artık uygarlığın merkezi, Batı Avrupa'ya kaymıştır. Böylece insanlık, kapitalist uygarlığa sıçramasını, Avrupa'nın Atlantik kıyılarından gerçekleştirir. Dünün uygarlık merkezi olan Doğu ise gerilemenin kıskacına itilir.

Taşlaşan Ön Yargılar ve Bilimin Bakışı

Ayrı Dinlerin mensupları birbirine farklı cephelerden bakarlar. Haçlı savaşları ve cihat, bin yılı aşan bir süredir devam edip gelmektedir. Bu savaşlar, dinler arası savaş gibi görünür, ama temelinde imparatorluklar ve sınıflar arasındaki bir savaştır. Zaman zaman da ileri ile geri arasındaki savaştır. Bu savaşlarda din 'bayrağı altında toplanan Batılı krallar ve toplumlar, İslam Peygamberi hakkında yüz yılların derinleştiği yanlış yargılar oluştururlar. Bu ön yargılar (giderek) taşlaşır, karikatürlere yansır.

Ama bilim, İslamiyet'e bu cepheleşme ve bu bağnazlığın içinden bakmaz! Dünyanın neresinde olursa olsun, ister Çin'de, ister Batı'da Atlantik kıyılarında, ister Rusya'da, ister Güney Afrika'da, dünyanın bütün bilim merkezlerinde (kabul edilir ki): **İslam'ın ortaya çıkışı, ortaçağda gerçekleşmiş tarihin en büyük devrimidir ve Hz. Muhammed de, bu büyük devrimin kutlu önderidir.**

Bir televizyon programından sonra, vicdanlı bir grup ilahiyat Fakültesi profesörü, dokuz hocamız ziyaretime gelmişlerdi, Masaya oturur oturmaz, "Biz dünyaya tarihsel bakıyoruz" dediler. O gün hayatımın büyük mutluluk duyduğum sohbetlerinden birini yaşadım. İbni Haldun'un deyişiyle "Tarih bilimlerin anasıdır." Hatta sosyal bilim tarihten ibarettir. Tarihsellik, gerçeklere yaklaşmanın biricik anahtarıdır."

Bu arada unutulmasın ki İslam'la tanıştıktan sonra, özlerindeki; düzgünlük, özgürlük ve öncülük cevherleri parlayan Türklerin kurdukları ve Hindistan'dan Viyana'ya, Kafkasya'dan Afrika'ya kadar bütün dünya'yı adalet ve insaniyetle tanıştırdıkları, Karahanlılar, Selçuklular ve Osmanlılar örneği, tarihin en görkemli ve en erdemli devletleri de, Hz. Muhammed'in ve Yüce İslamiyet'in, altın taçlı eserleridir.

Bunun gibi: Türkiye'den çıkacağı ve Türkler eliyle başlayıp başarılacağı sahih haberlerle işaret ve beşaret edilen (müjdelenen) ve tüm mazlum ve mümin milletler tarafından hasretle beklenen, yeni bir Barış ve Bereket (Mutu Mehdiyet) Medeniyeti de, yine Hz. Muhammed'in ve İslamiyet'in en büyük zaferi ve en kutlu devrimi niteliğindedir.

Türkiye'de seviyeli sosyalistlerin ve samimi Kemalistlerin; bu tabii ve tarihi gerçekleri kabullenip sahiplenmesi, çok önemli ve ümitlendirici bir gelişmedir.

İNÖNÜ'NÜN TABİATI VE ORDUDAKİ TAHRİBATI

Ali **İhsan Sabis Paşa,** Osmanlı tarihinin en feci antlaşmalarından biri olan Mondros Mütareke namesi'nin imzalandığı günlerde (30 Ekim 1918) Musul'un kaybı üzerine karargâgını Nusaybin'e çeken Altıncı Ordu başındadır. Bu havalide İngilizleri bir hayli uğraştıran ve mütareke (ateşkes) hükümlerine rağmen olayların inkişafını bekleyerek emrindeki askeri terhis etmeyen Altıncı ordu kumandanı Ali İhsan Paşa, o acı günlerde şımarık İngiliz Generali Allenby'nin arzusu üzerine türlü oyunla İstanbul'a çağrılmış ve Haydarpaşa'ya ayak bastığı an İngilizlerce tevkif edilerek Malta Adası'na sürgün edilmiştir.

İki buçuk yıl Malta'da esir kalan **Ali İhsan Paşa**, bilahare bazı arkadaşlarıyla Ada'dan kaçarak İtalya'ya geçmeye muvaffak olmuş, fakat İtalya'da fazla kalmayıp hemen yurda dönerek Ankara'ya gitmiştir. Aşağıda bir görgü şahidinin açık şahadetinden de anlaşılacağı gibi, **Ali İhsan Paşa** Ankara'da Ordu Kumandanlarına mahsus merasimle karşılanmış ve kısa bir zaman sonra da, Birinci Ordu Kumandanlığına tayin edilerek Garb/Batı cephesine gönderilmiştir.

Bilindiği gibi o günlerde Garb Cephesi kumandanı İsmen **(İnönü)** Paşa'dır. Ve **İsmet** Paşa'nın Garb Cephesi kumandanlığındaki icraatı tarihçilerce bilinen bir şeydir. İsmet Paşa'dan daha kıdemli olan, buna rağmen onun kumandası altına girip Birinci Ordu Kumandanlığıyla cepheye koşan **Ali İhsan Paşa** ile İsmet Paşa arasında bu devrede bazı anlaşmazlıklar görülmüş ve bu çekişmeler sonunda İsmet Paşa, Ali İhsan Paşa'yı "**istiklal mahkemesi**"ne sevk ettirmiştir… Bir iddiaya göre: "Tarihimiz, emri altındaki Ordu Kumandanını, sivil vasıflı bir ihtilal mahkemesine veren ve onun cezalandırılmasını isteyen tek Cephe Kumandanı olarak **İsmet Paşa'yı** göstermektedir."

Olay İstiklal Mahkemesi'nde

İsmet (İnönü) Paşa'nın arzusuyla "İstiklal Mahkemesi"ne verilen **Ali İhsan (Sabis) Paşa**'nın davasına, **Topçu İhsan (Eryavuz)** başkanlığındaki heyet bakmış ve bu heyette meşhur **Kılıç Ali** de üye olarak bulunmuştur. İstiklal Mahkemeleriyle alakalı bazı meseleleri küçük bir kitapta toplayıp 1955 yılında yayınlayan **Kılıç Ali Bey'e** göre bakınız bu dava nasıl bir seyir takip etmiştir. Diyor ki, Kılıç Ali **Bey:**

"-Sakarya zaferinden sonra ordu Eskişehir-Afyon hattında iken, bir de **Ali İhsan Paşa** meselesi patlak vermiş ve bu mesele Meclis koridorlarında hayli dedikoduya ve bir takım tefsirlere sebep olmuştu.

Ali İhsan Paşa ma'lûm olduğu üzere, ordumuzun değerli kumandanlarından biri idi. Mütarekeden sonra İngilizler tarafından Malta'ya sürülmüştü. Paşa bilahare Malta'dan kaçarak 5 Teşrinievvel/Ekim 1921 Çarşamba günü akşamı saat yedi otuzda Ankara'ya gelmişti. Kendisini karşılayanlar arasında ben de yardım. Ve **Ali İhsan Paşa**'yı ilk defa orada görüyordum. Belli idi ki, esaret hayatı onu üzmüş, saçlarını beyazlatmıştı. Buna rağmen dimdik, halinde canlılık vardı. Başkumandan **Gazi Paşa** da, kendisini karşılamak üzere istasyonda bulunuyordu. **Ali İhsan Paşa** trenden iner inmez, **Gazi** onu gayet samimi surette kucakladı. **Gazi Paşa,** ciddi ve iyi bir kumandan bildiği bir arkadaşının kendisine katılmış olmasından çok memnundu. Esasen **Ali İhsan** Paşa'nın Malta'dan kaçtığını ve İtalya topraklarına ayak bastığını duyunca, memnuniyetlerini bildirerek kendisi yurda döndüğü zaman Ordu Kumandanlarına mahsus merasim yapılması için ilgililere emir vermişti. **Ali İhsan Paşa** geldikten kısa bir zaman sonra Garb/Batı cephesinde Birinci Ordu Kumandanlığına tayin edildi.

O zaman salahiyetli kumandanlardan işittiğimize göre, Ali İhsan Paşa, **İsmet** Paşa'dan iki sınıf evvel olduğundan emir ve kumandasına girmeyi kendisi için küçük görmüş, fakat bir asker itaatiyle vazifeyi kabule mecbur olmuş. Bununla beraber kumandayı deruhte ettikten sonra **İsmet Paşa**'yı her vesileyle tenkide başlamış. Fakat bu tenkitlerini, mütalaa ve itirazlarını, aldığı emirleri bir kumandan sıfatıyla yerine getirdikten sonra yaparmış. Tabii bu arada **İsmet** Paşa'yı bir takım zorluklara uğratmış. Bu sebeple Cephe Kumandanı ile aralarında oldukça açıklık peyda olmuş. Nihayet İsmet Paşa bu harekete tahammül edememiş ve kendisinden şikâyetle İstiklal Mahkemesi'ne tevdi edilerek muhakeme ve tecziyesini istemişti".

Tahkikat, Ali İhsan Paşa Lehinde Sonuçlanıyor!

Bu durumda Ali İhsan Paşa'nın Birinci Ordu Kumandalığından alınarak o makama Nureddin Paşa'nın

getirildiğini ve **Ali İhsan Paşa**'nın da "1 numaralı Ankara İstiklal Mahkemesi"ne tevdi edildiğini, Mahkeme heyetinin Nureddin Paşa ile birlikte Ankara'dan hareket edip Sivrihisar ve Aziziye'ye gittiğini kaydeden **Kılıç Ali Bey** devamla diyor ki;

"- Burada Ali Hikmet Paşa'nın karargâhın da bir iki gün kalarak İsmet Paşa-Ali İhsan Paşa vaziyetinin iç yüzünü tetkik etmeyi ve bazı malumat toplamayı faydalı gördük. **Bütün söylentiler ve yaptığımız tahkikat itiraf etmeliyim ki, Ali İhsan Paşa'nın lehinde çıkıyordu. Hatta birkaç** günün **bir gecesinde** Ali **Hikmet Paşa karargâhında mahkeme heyeti şerefine** bir davet yapılmıştı.

Yemekten kalktıktan sonra çok sevdiğim Kolordu Kumandanı merhum **Kemaleddin Sami Paşa** beni yemek çadırından aldı. Koluma girdi, çadırın arkasındaki düzlükte hayli gezinti yaptık. **Bana İsmet Paşa ile Ali İhsan Paşa arasındaki gerginliğin sebeplerini ve içyüzünü uzun uzadıya izah etti, buna rağmen Ali İhsan Paşa cezalandırılacak olursa, kararın hiçbir zaman adilane telakki edilemeyeceğini anlattı."**

Akşehir'e geldiğimiz **zaman,** cephe kumandanı **İsmet Paşa** bizi gayet samimi bir şekilde karşıladı. Karargâhına gittik. Orada görüştük. Sonra da bize tahsis edilen eve geldi. Orada da ayrıca **Ali İhsan Paşa** hakkındaki nokta-i nazarını uzun uzun izah ettikten sonra bize oldukça kalın bir de dosya tevdi etti ve sözlerine şunları ilave etti:

"- Didine didine mükemmel bir ordu yaptık. Neden sonra davaya katılan Paşa hazretlerine buyurunuz başına geçiniz dedik. Teslim ettik. Şimdi o bizi yere vurmak istiyor. Buna müsaade edemeyiz. Bilhassa etmemelisiniz. Ordunun emir ve inzibati tehlikededir. Bu nokta-i nazardan işe ehemmiyet vermenizi rica ediyor ve kendisinin cezalandırılmasını talep ediyorum."

Mahkeme heyeti Cephe Kumandanı İsmet Paşa'nın iddiasını dinledi. Tevdi ettiği dosyayı baştan aşağı kılı kırk yararcasına tetkik etti. Bu zengin dosya içerisinde Ordu Kumandanı Ali İhsan Paşa'yı itham edecek hiçbir noktaya tesadüf etmedik. Ve derhal davanın mahkememize aidiyeti olamayacağını beyan ile dosyanın iadesine karar verdik ve ertesi günü **de Ankara'ya döndük.**

İnönü'nün Pişkinliği!

Garb/Batı Cephesi Kumandanı İsmet **(İnönü)** Paşa'nın İstiklal Mahkemesi heyetine söylediği yukarıdaki sözlere dikkat etmek gerek! Ali İhsan Paşanın Milli Mücadeleye geç katıldığından **"Neden sonra davaya katılmış olan"** diye şikâyet eden İsmet Paşa kendisinin Ankara'ya apar topar götürüldüğünü unutmuşa benziyor. **Ali İhsan Paşa,** Malta esareti dolayısıyla davaya geç katılmıştır. Doğrudur. Fakat ya **İsmet Paşa?!.** İstanbul'da bulunan, Anadolu'ya geçmesi için bütün teklifleri reddeden, hatta bir defasında vazife ile Ankara'ya kadar gelmişken ikaz edilmesine rağmen yine İstanbul'a dönen, nihayet M.M. grubunca zorla Ankara'ya götürülmüşken, **Ali İhsan Paşa'nın** esareti dolayısıyla Milli Mücadele'ye geç katılışını bir suç, hatta hıyanet gibi göstermesi, **İsmet İnönü'nün** karakterini yansıtmaktadır.

Aslında İsmet İnönü'nün bu tavrı: ordu içindeki, özellikle oğuz soyundan Müslüman Türk kökenli paşaların nasıl tasfiye edildiğinin resmi belgeli bir ispatıdır. Çoğunluğu dönme Sabataycılardan ve mason ittihatçılardan oluşan O ve Atatürk aleyhine Şeyh Sait İsyanını ve İzmir Suikastını kışkırtan ve maalesef halkımıza dindar ve dürüst olarak tanıtılan bu cunta, Mustafa Kemal'i hep arkadan bıçaklamış, bir hayli uğraştırmış ve en sonunda O'nun şüpheli ve şaibeli ölümüyle, İsmet İnönü'yü Cumhurbaşkanlığına taşımış ve Cumhuriyet devrimini rayından çıkarıp, kendi yararlarına yozlaştırmışlardır.

Gerek bu durum, gerek İstiklal Mahkemesi heyetinin **"kılı kırk yararcasına incelediği"** İsmet Paşa'nın şikâyetlerinde hiçbir haklılık noktasına rastlanmaması gösteriyor ki, İsmet Paşa tamamen haksızdır.

Ali **İhsan Sabis** Paşa İstiklal Mahkemesi'nden beraat ettikten bir müddet sonra Bornova'da **Galip Paşa Divan-ı** Harbi'ne verilmiş ve emekliye sevkedilmiştir. **Kılıç Ali Bey** bu karardan bahisle: **"Divan-ı Harbe davet edilen salahiyetli askeri makam sahiplerinin** "meselenin bir incir çekirdeğini doldurmayacağı" **hakkındaki şahadetlerine rağmen, emekliye sevkedildiğini işittiğimiz vakit cidden hayrete düşmüş ve teessür duymuştuk"[98]** diyor.[99]

---

[98] Bkz: Kılıç Ali "İstiklal Mahkemesi Hatıraları, Sel Yayınları İstanbul, 1955

[99] 09.12.2005 / Milli Gazete / Mustafa Müftüoğlu

Şefzade Ömer İnönü'nün Dolmabahçe sefası…

İsmet İnönü'nün Cumhurbaşkanlığı yaptığı dönemde, oğlu Ömer İnönü'nün gerek talebelik sırasında gerekse daha sonraki yıllarda koskoca Dolmabahçe Sarayını ikametgâh olarak kullanıp, yattığı bir oda için bütün sarayın kaloriferlerini yaktırdığını ve ayrıca bu şefzadenin sarayda kadınlı kızlı gece alemleri düzenleyip binbir gece masalları yaşadığını...

Bütün bu olanların; dönemin Millet Meclisi'nde ciddi tartışmalara yol açtığını ve o gün mecliste bulunan baba İnönü'nün kulaklığı takılı olduğu halde müzakereleri işitmemezlikten geldiğini ve Şefzade Ömer Beye dolaylı sahip çıktığını biliyor muydunuz?[100]

Bütün bu rezaletin sadece Atatürk hatırasına saygısızlıktan ibaret olduğunu sanıyorsanız, aldanıyorsunuz!..

Biz, bunun altında, çok sinsice ve derin bir kinle, Atatürk'ten intikam alma hırsını ve "Senin sarayın, benim oğlumun seyrangâhıdır" manasını seziyoruz!..

Ali Cevat Borçbakan ve hatıratı

Tarih tekerrür ederse, geçmiş milletlerin başına gelen bizim de başımıza gelecek demektir. Yakın dönem tarihimiz, dönem olarak bize yakın olmasına rağmen, bilinmezlik yönleri ve gizli kalmış sırları ile de aramızda mesafe olduğunu hissettirir. Resmî tarih, gayr-ı resmî tarih gibi aynı hadiselere yüklenen birkaç değişik görüş ve bakış açısı tarihi anlaşılmaz kılmak için yeterli bir sebep olarak görülebilir. Söz konusu tarih Cumhuriyet ve Osmanlının son dönemi olunca kelime seçiminde ve yorum getirmede kimi hususların çok hassas bir yaklaşımla ele alındığı, mümkünse meseleye yaklaşılmadan öylece bırakıldığı fark edilir. Gizli kapaklı duran ve kimsenin bu kapağı açmaya niyetlenemediği meseleler, ele alınamadığı gibi, bu hususta oluşturulan gizemli havanın sır perdesini iyice kalınlaştırdığı anlaşılır.

Bir çırpıda ve birkaç kişinin kaderi ile bağlantılı olarak başlayan ve biten yakın dönem tarihini doğrulara vararak anlamak ve ifade etmek pek kimselere nasip olmaz.

Yalan söyleyen tarihin utanması gerekirse de, her tarih doğruyu sadece kendisinin bulduğunu beyan ederek kendi anlayış ve yaklaşımını iftiharla sunmayı bir vazife bilir.

Cumhuriyetin kurulduğu temelleri tam tespit etmek, üst yapının dayandığı alt yapıyı görmek, Türkiye'nin temelinin hangi esaslardan yola çıkılarak bina edildiğini bilmek yakın tarihe daha yakından bakmak, meseleleri derinden görmek ile mümkün olur. Bunun bize şu faydası da olur ki, birkaç siyasi parti lideri elinde Türkiye'nin alt-üst kimliğine dair sürdürülen çekişmenin yersiz ve anlamsız olduğu fark edilir. Geçmişi bize yakından gösteren, hadiselere serinkanlı yaklaşmamızı sağlayan delillerin başında hatırat gelmektedir. Bütün bir süreci, kurucunun hatıratından okuyup başka bir hatırat tanımamak meseleyi yarım ve eksik bırakmak, tamamlamamak demektir.

Bugün kaldırılması ile gururlandığımız Duyun-u Umumiye'nin son genel müdürü Ali Cevat Borçbakan'ın hatıraları gün yüzüne çıkarıldı. Uludağ Üniversitesi Yayınları arasında basılan bu hatıratta ilk dikkatimizi çeken husus, son genel müdürün mesleğine uygun olan bir soy ismi seçmesidir. Günümüzün IMF'sinin o dönemdeki vazifesini icra eden Duyun-u Umumiye'nin son genel müdürü, borçlara bakan bir isim olarak, mesleğinin adına yakışır bir soyadı almıştır: Borçbakan. Ve ne yazık ki, IMF kurulduğundan beri maliye bakanları bu işi fiilen üstlenmişler, ülkenin IMF'ye olan borçlarına bakmaktan ülkenin kendi millî servet ve gelirine bakmaya vakit bulamamışlardır.

Edebî bir zevki de barındıran bu hatırat, Osmanlı ile başlayan ve Türkiye ile noktalanan bir badireli dönemi anlatıyor; bu yılların fırtınasını bütün iliklerine kadar hissetmiş, vatanperver bir insanın tuttuğu günlüklerden oluşuyor.

Anadolu ve İstanbul'da yaşanan bu var olma mücadelesi, milletin ve devletin, geldiği uçurumun kenarından kurtularak yeniden hayat bulmasını serinkanlı bir üslûpla dile getiriyor.

İşte bu noktada, Mustafa Kemal ve silah arkadaşlarının davasının hakikati ile yüz yüze geliyor, özelde Anadolu insanın genelde ise bütün İslâm âleminin bu var olma savaşına hangi esasları gözeterek yürekten

[100] Gürkan, Ahmet; İsmet Paşa'nın Beytülmali, Ayyıldız mat. A.Ş. Ankara/ 1970, 5. 22

katıldığını görmek fırsatını buluyoruz.

Burada sözü kitaba veriyor ve İsmet İnönü'nün Konya'da yaptığı bir konuşmanın şahidi olan Ali Cevat Beyi okuyoruz: "Kürsüye çıkan İsmet Bey, İstanbul'dan 20 Mart'ta (1920) çıktığını, bugün İstanbul'da görünüşte kanunlarımızın hüküm sürdüğünü, hükümetimizin varlığını İngilizler ilân etmişlerse de bütün cezaların İngiliz savaş divanı tarafından verildiğini, padişahımızın sarayının mahsur olduğunu, şehzadelerimizden bir ikisinin, bakan ve milletvekillerimizin tutuklandığını, buna karşı durmak için birlik gerektiğini ve İslâm dünyasından gelen mektup ve telgraflar hilafet haklarına aykırı bir anlaşmanın tasdik edilmemesi yolunda olduğundan, halife ve vatanımızı kurtarmak için fedakârlık gerektiğini söyledi."[101]

Yine aynı kitaptan, 4 Ağustos 1920 tarihinde Mustafa Kemal'in Konya'da yaptığı konuşmanın özetini okuyalım bir de: "Mustafa Kemal Paşa konuşmasında, İngiliz siyasetinin dehşet, ihanet ve iblisliğinden söz ederek dünyayı karıştırdığını ve ne yazık ki yaptıkları tertiplerle Anadolu'muzda da karışıklık yarattığını; Antalya, Biga, Adapazarı, Bolu, Yozgat meselelerinin hep İngiliz parası ile içerdeki beyinsizlerin saflıklarından yararlanarak geleceğimizi elimizden almak istediklerini, buna karşı bizim de tek vücut olarak karşı koymamız gerektiğini anlattı."[102]

İki ismin yaptığı konuşma da gösteriyor ki, millî mücadele, memleketin ve hilafetin İngiliz işgalinden kurtarılması için verilmiştir. İki esas da gözetilmiş, bir süre sonra elde bir vatan kalmış, ancak hilafet, esasen Cumhuriyet idaresinin derûnunda mündemiç olduğu için makam olarak da isim olarak da ilga edilmiştir. Ali Cevat daha pek çok hadiseye şahitlik etmiş, millî mücadele heyecanını yüreğinde duyarak bu uğurda vatanperverlik gösterenleri takdirle hatıratına dahil etmiştir.[103]

---

[101] Ali Cevat Borçbakan'ın Hatıraları, sayfa, 125
[102] Ali Cevat Borçbakan'ın Hatıraları, sayfa, 139
[103] 14.12.2005 / Milli Gazete / Osman Toprak

ATATÜRK'ÜN SON SÖZÜ VE İSMET PAŞASI!

Atatürk'ün son sözü : "Ve aleykümesselam!..."

ATATÜRK'ÜN SAĞLIK DURUMU: "Atatürk sağlam (yani sağlıklı) bir kimse değildi" diyen Falih Rıfkı Atay devamla şunları yazar:

"-1924'de kalb krizi teşhisi konan bir göğüs ağrısı geçirmiş ve iki ay kadar perhiz etmişti. Daha sonra 1927'de bir enfarktüs geçirmiştir. Hususî hekimliğini yapan Sağlık Bakanı Dr. Refik Saydam, müsteşarına "Asım, Gazi çok hasta" demişti. O zaman Almanya'dan iki profesör geldi. Uzun uzun kendisini muayene ettiler. Perhiz tavsiye ettiler. Gece hayatına ve içkiye son vermek lâzımdı. İlk defa o yılın Temmuz'unda İstanbul'a gelen Atatürk eski yaşayışına devam etti. 1937'den sonra asabî muvazenesinin gitgide bozulduğunu görüyorduk. Pek alıngan olmuştu. Devamlı bir boşanma ihtiyacı içinde kıvranan sinirlerini güç tuttuğunu hissederdik. Hele sofra biraz uzadıktan sonra pek dikkatli davranırdık. Bütün bunların sebebinin: karaciğerini için için kemiren umulmaz bir illet olduğunu bilmiyorduk. Bu, önce hafıza zayıflamasından başlamıştı. Sonra sık sık burun kanamaları devri geldi. Daima yanında bulunan hekimlerinin neden bu araza ve umumî çöküntüye dikkat etmediklerini ve hepsini pek basit birer sebebe bağlayarak geçiştirdiklerini doğrusu hâlâ anlayamıyorum.(!?) Burnu her kanadıkça, "biraz bakarız, geçer" derlerdi. Sonra kaşınmalar başladı. Bazıları "bu durum karınca ısırmasından olabilir" şeklinde konuşmuşlar, Atatürk'te "Bu evde göze görünmez kırmızı böcekler varmış" diye tutturmuştu. Evde başka hiç kimse ve hiç birimiz böyle bir rahatsızlık duymuyorduk. Fakat kendisini teselli etmek için aynı şüpheye düştüklerini söyleyenler de olurdu. Hatta bir seyahatte evin baştanbaşa en tesirli ilâçlarla temizlenmesini emretmişti.

Ankara istasyonunda son defa onu selâmlamaya gitmiştik. Güneyden gelen trenden indi, garın salonuna kadar güçlükle geldi, ayakta duramayarak oturdu. Yanımda bulunan Şükrü Saraçoğlu: "Falih, Atatürk'ün derisinin rengine bak. Bu bir ölü rengi" dedi.[104]

SON GÜNLERİ: Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Hasan Rıza Soyak, Atatürk'ün son günlerinden bahisle der ki:

"-Açıkça görülüyordu ki, hastalık son safhasına girmiş ve herhalde ikinci kerre su almak zarureti belirmişti. Kendisi de bunu ısrarla taleb etmekteydi. Yalnız doktorlar, ölümü çabuklaştıracağını bildikleri için bu işi mümkün olduğu kadar geciktirmek istiyorlardı. Halbuki benim bildiğim bazı doktorlar, tam aksine suyun kalmasını tehlikeli sayıyorlardı. Fakat buna imkân bulamadılar.

Atatürk 8 Kasım 1938 Salı sabahı doktorlara daha fazla dayanamayacağını, suyun derhal alınmasını kesin bir dille emretti. Doktorlar, hiç olmazsa yirmi dört saat daha kazanmak için son teşebbüste bulundular. İlk ponksiyonu yapan Prof. Operatör M. Kemal Öke'nin sarayda olmadığını, o sırada Gülhanede'de talebesine ders vermekle meşgul bulunduğunu söylediler ve işin ertesi güne kadar geri kalmasını rica ettiler, dinlemedi:

"-İşte Dr. Mehmet Kâmil Bey var. Zaten bu işi en iyi beceren de o imiş, o yapsın" emrini verdi. Çaresiz kalan doktorlar, hazırlık yapmak üzere odadan çıktıktan sonra kaşlarını çattı, hiddetli bir sesle: "-Niçin tereddüt ediyorlar, olacak olur. Fakat (karnını işaret ederek) bu insupportable'dir" dedi. (Dayanılmaz anlamına).

Hazırlık bitince rahmetli Dr. Mehmed Kâmil Berk, suyu çekmeye başladı. (Saat: 12.20). Atatürk, bütün suyun alınmasını emrediyor ve her ân kaç litre alındığını öğrenmek istiyordu. Ponksiyondan sonra ateşi biraz yükselmiş olmakla beraber epeyce rahatlamış, akşam saat yirmiden gece yarısına kadar sakin uyumuştu. Gece yarısı uyanmış, saat ikiden sonra kendisinde hafif bir unutkanlık hali başlamış ve bu hal dört saat kadar devam etmişti.

8 Kasım 1938 günü çok yorgun olmakla beraber, sakindi. Doktorlar sıra ile yanına geliyor, icab eden tedaviyi yapıyorlardı. O gün gıda olarak saat altıda altı kaşık sütlü kahve, sekiz buçukta beş kaşık sütlü çay,

[104] Bkz. Çankaya

on birde bir miktar yulaf unundan puriç, on üçte altı kaşık süt, on beş onda biraz çorba ve on yedi onbeş de dört kaşık elma suyu almıştı. Saat onsekizden sonra yanından ayrılıp günlük işlerimle meşgul olmak üzere büroma inmiştim. Çok geçmeden fenalaştığını telefonla bildirdiler (Saat: 18.35). Telâşla hususî daireye koştum. Yatak odasının iç içe olan iki kapısı arasındaki boşlukta Kılıç Ali duruyordu. Odaya girdiğim zaman Atatürk'ü şu vaziyette gördüm: Yatağın ortasında, iki elini yanlarına dayamış oturuyor ve mütemadiyen öğürerek "Allah kahretsin" diye söyleniyordu. Arasıra da hizmetçilerin tuttukları tasa koyu kahverengi bir sıvı (pıhtılaşmış kan) çıkarıyordu.

Nöbetçi Doktor Abrevaya ile o sırada yetişen Prof. Neşet Ömer İrdelp, kendisine yine bir taraftan bazı iğneler enjekte etmeye, bir taraftan da buz yutturmaya başladılar. Bir aralık sağında bulunan tuvalet masası üzerindeki saate baktı. Herhalde iyi göremiyordu ki, bana sordu: "Saat kaç?.." Cevap verdim: "Yedi efendim". Aynı suali bir iki kerre daha tekrarladı. Biraz sakinleşince yatağa yatırdık. Başucuna sokuldum: "Biraz rahat ettiniz değil mi efendim?.." "Evet" dedi. Arkamdan Neşet Ömer İrdelp yanaşıp rica etti: "Dilinizi çıkarır mısınız efendim?" Dilini ancak yarısına kadar çıkardı. Dr. İrdelp tekrar seslendi: "Lütfen biraz daha uzatınız" Nafile... Artık söyleneni anlamıyordu. Dilini uzatacağı yerde tekrar tamamen çekti. İkinci ponksiyondan tam otuz saat sonra komaya girdi. Bu seferki koma devresi sakin geçiyor, Atatürk yatağında âdeta uyur gibi yatıyor, gerçi arasıra küçük çırpınışlarla hafifçe sıçrar gibi oluyorsa da, bu asabî haller her defasında ancak birkaç saniye sürüyor ve tekrar sükûna kavuşuyordu. Saatler ilerledikçe, hançeresinde yavaş yavaş kesik hırıltılar başlamıştı."[105]

Ve son sözü: "Ve aleykümesselam!..."

CUMHURBAŞKANI KİM OLACAK: Genel Sekreter Hasan Rıza Soyak'a göre, Atatürk, kendisinden sonra Mareşal Fevzi Çakmak'ın Cumhurbaşkanı olmasını istemiş ve "kanunî bir yol bulup kendisi namzet gösterilir ve seçilirse çok iyi olur zannederim" demiştir.

İsmet İnönü'ye "İkinci Adam" diyen ve bu isimle üç büyük cild kitap yazan Şevket Süreyya Aydemir, İnönü'nün Cumhurbaşkanı seçilmesini incelerken, basit bazı olaylar üzerinde durup sayfalar doldurmuş, fakat Hasan Rıza Soyak'ın yazdıklarına ne hikmetse (!) hiç itibar etmemiş, yalnız İçişleri Bakanı Şükrü Kaya ile Dışişleri Bakanı Tevfik Rüşdü Aras'ın bir tertibinden bahsetmiştir. Şevket Süreyya'ya göre, o devrin B.M. Meclisi Reisi Abdülhalik Renda, Şükrü Kaya ve Tevfik Rüşdü tarafından İstanbul'a dâvet edilerek Perapalas'da kendisine Cumhurbaşkanlığı teklif olunmuş, fakat Abdülhalik Renda bu teklifi reddetmiştir. Bu iddiayı Yakup Kadri Karaosmanoğlu da te'yid etmektedir.[106]

İsmet İnönü ise, kendisinin Hariciye Vekili Tevfik Rüşdü Arâs tarafından elçilikle yurt dışına çıkarılmak istendiğini, bu teşebbüsün neticesiz kalması üzerine Şükrü Kaya tarafından İstanbul'a götürülmeye çalışıldığını, ancak bu tertibin de yakın arkadaşları tarafından önlendiğini söylemektedir. Şükrü Kaya'nın tertibini önleyen adam, Hasan Rıza Soyak'a göre Dr. Refik Saydam'dır. İsmet Paşa, İstanbul'a gitmek üzere trene binmişken, koşa koşa Ankara istasyonuna gelen Refik Saydam, İnönü'ye Şükrü Kaya'nın tertibini anlatmış, İsmet Paşa tereddüt edince de: "Eğer gitmekte ısrar ederseniz lokomotifin önüne yatarım" diyerek İnönü'nün seyahatine mâni olmuş, böylece "İsmet Paşa'yı yok etmek ve bir kazaya getirmek" tasavvuru suya düşmüştür!..

İsmet İnönü'nün Cumhurbaşkanı seçilmesini müteâkib istifa eden ve ikinci defa yine Celâl Bayar tarafından kurulan yeni hükümete Şükrü Kaya ile Tevfik Rüşdü'nün alınmaması ve bu işin İnönü'nün arzusu ile yapılması, hattâ İnönü'nün bu değişiklik mevzuunda "Tevfik Rüşdü Aras'la Şükrü Kaya'nın iktidardan gitmeleri memlekete hakikî bir inşirah (ferahlık) verdi. Kendilerine karşı antipatinin bu kadar geniş olduğunun görülmesi herkesi şaşırttı" demesi yukarıdaki iddiayı doğrulamaktadır.

Cenazenin Ankara'ya Nakli: Atatürk 10 Kasım 1938 günü Dolmabahçe Sarayı'nda ölmüş, bayrağı sarılı tabutu 16 Kasım'da katafalka konup halkın ziyaretine açılmış ve bu ziyaret esnasında kalabalıktaki izdihamdan yedi kadınla dört erkek ölmüştür. Tabut 19 Kasım günü Dolmabahçe'den top arabasıyla

[105] Bkz. Atatürk'ten Hâtıralar
[106] Bkz. Politikada 45 Yıl

Sarayburnu'na getirilip Yavuz Zırhlısı'na alınarak karaya çıkarılıp hususî trenle Ankara'ya gönderilmiş ve 20 Kasım günü merasimle karşılanarak T.B.M. Meclisi önünde yeni katafalka konup ziyarete açılmış ve 21 Kasım 1938'de geçici olarak Etnografya Müzesi'ne kaldırılmıştır. Tabut onbeş yıl burada kalıp 10 Kasım 1953 günü merasimle şimdiki Anıt-Kabir'e taşınmıştır.

Evrak-ı Metruke Yağması: Atatürk'ün ölümünden sonra geriye kalan evrakı ve bir kısım eşyası maalesef yağma edilmiş, herkes aleyhinde gördüğü vesikaları alıp gitmiş, bu imhâ edilen evrakın ve yağma olunan eşyanın peşine düşen, tereke tespitine memur Ankara Üçüncü Sulh Hukuk Hakimi Osman Selçuk ise, bir müddet sonra görevinden alınarak başka yere kaydırılmıştır!.. Bu işte bir kasıt olduğu açıktır. Tarihi gerçekleri çarpıtmak ve Atatürkçülüğü yamuklaştırıp yozlaştırmak isteyenlerin şeytani bir planıdır. Ve bir kere daha anlaşılıyor ki: Mustafa Kemal, şahsi evrak ve eşyalarını koruyacak kimsesi bile bulunmayacak kadar yalnız bir kahramandır.

Bu müthiş yağma konusunda, uzun yıllar Cumhurbaşkanlığı Özel Kalemi'nde çalışan Aydın eski Milletvekili Zühdü Uray der ki:

"-İsmet Paşa'nın, Refik Saydam'ın ve diğer önemli kimselerin Atatürk'e yazdıkları mektuplar o devrin salâhiyetli kimselerine devredildiğini biliyorduk. Ancak, bu mektupların sahipleri ile notlarda isimleri geçenlerin, Ata'nın ölümünden sonra bunları aldıklarını duyduk. O günlerde herkesin konuştuğu, birbirine üzülerek anlattığı çok acı bir olaydı bu... Sonra bir de Atatürk'e hediye edilen üzeri pırlanta, yakut ve zümrütlerle süslü bir kılıç vardı. Bunun da, kıymetli taşlarının sökülüp çiçek bozuğu bir yüze dönüp, delik deşik olduğunu işittim."

Bu söyleneni başka te'yid edenler de vardır. Yakup Kadri Karaosmanoğlu "O günlerde, Atatürk'e aid evrakın yağma edildiğini herkes duydu. Vesikaların çoğunun ortadan kaldırıldığı söyleniyordu" derken; Dışişleri Bakanı Tevfik Rüşdü Aras da:"Atatürk'ün notlarını, herkes hakkında kanaatlerini yazdığını bilirim. Gözlerimle görmüşümdür. Sonra onun küçük küçük not defterleri olması lâzımdır. Daha bunun gibi çok dosyası da vardı, ne oldu acaba?.." demiştir!..

ANIT-KABRİN YERİ NASIL SEÇİLMİŞ: Atatürk'e yakın bâzı kimselerin şahâdetine göre, Paşa, Çankaya'ya gömülmek istemiş, bir vasiyet olarak bunu sık sık tekrarlamışken, neden Çankaya'ya değil de, şimdiki yere gömülmüştür?.. Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun Falih Rıfkı Atay'dan naklettiğine göre, o günlerin Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri, Anıt-Kabrin bulunduğu yeri teklif etmiş ve bu teklifiyle Anıt-Kabir civarındaki arsalarını değerlendirmek hesabı mı güdülmüştür!?..[107]

Ahmet Kekeç'in Derin Roman Kitabında da konuyla ilgili şu ilginç bilgiler yer alıyor;

Mustafa Kemal artık İnönü'ye güvenmiyordu ve Onu "yetersiz" ve "başarısız" buluyordu.

Ekonomi konusundaki kişisel tasarruflarının ise ülkeye zarar verdiğini düşünüyordu. Çünkü İnönü sürekli, "İşletemeyiz, zarar ederiz" gerekçesiyle yatırımlara karşı çıkıyor, "kuvvetli icra" organı isterken ipin ucunu kaçırıyordu.

Celal Bayar'ın görevi ise devlet çarklarını yeniden işletmekti.

Adı konmamış bir görevi daha vardı:

İnönü'yü denetlemek...

İnönü'yü izliyor ve onun karşı çıktığı yatırım kalemlerini Çankaya'nın icazetiyle Meclis'ten geçiriyordu. Turhal Şeker Fabrikası da bu yatırımlardan biriydi.

İnönü, bu girişimi "gereksiz" buluyordu.

"Bu Turhal Şeker Fabrikası'ndan vazgeçemez misiniz Celal Bey?" diye çıkışmıştı bir gün. "Hayır, bütün hazırlıklar tamamlanmıştır..." Cevabını alıyordu…

İnönü yazıklanmakla yetinmişti:

"Vah vah..."

Bayar'ı ikna edemeyen İnönü, son çare olarak!., fabrikanın "tamamen" devlet kontrolüne verilmesini

[107] Milli Gazete / 11.11 2005 / Mustafa Müftüoğlu

istedi. Oysa Bayar, işletmenin geleceğini düşünerek, birtakım bankaları ve özel sermayeyi de ortak etmişti bu yatırıma.

Mustafa Kemal'le İnönü arasındaki çatışma, salt iktisat alanıyla sınırlı değildi. İnönü, özellikle Atatürk'ün bulunduğu meclislere katılmıyor, onun gittiği mahfillerde boy göstermiyordu. Gittiği her yerde, her fırsatta Çankaya'yı eleştiriyor, Atatürk'ü "rakı sofrasında memleket yönetmekle" suçluyordu.

Bardağı taşıran son damla yine yatırımlarla ilgili bir meseleydi.

Atatürk, bir süre önce, Başbakan'a "Bomonti Bira Fabrikasının genişletilmesi emrini vermiş, İnönü de mutad olduğu üzere, buna karşı çıkmıştı.

"Bomonti işi ne oldu?"

Atatürk, bir akşam Bomonti meselesinin akıbetini öğrenmek için Hasan Rıza Soyak'ı çağırdı.

"Bomonti işi ne durumda?"

Soyak, yapılan çalışmaları ve bu konuda Başbakan İnönü'nün tereddütlerini anlattı. Sonra da, Bomonti Bira Fabrikasının imtiyazının artırılması konusunda Ahmet ihsan Tokgöz'le ismet Paşa'nın enişteşi Abdürrezzak Bey'in, ismet Paşa'yı bu fabrikanın zarar edeceğine inandırdıklarını aktardı.

Mustafa Kemal sinirlendi:

"Başvekil paşaya haber ver, bu akşam Bakanlar Kurulu olarak Çankaya'da toplanalım. Orada işin aslını öğreniriz talimatını verdi. "Şükrü Kaya içişleri Bakanıydı.

Soyak, haberi Şükrü Kaya'ya ulaştırdı, o da gelen haber üzerine hemen Başbakan İnönü'ye gitti.

"Paşam, bu akşam köşke çağrılıyoruz, bira fabrikası işi görüşülecek.!?"

İnönü, bir süre önce kardeşini kaybetmişti. Üzüntülüydü.

Memleket meselelerini konuşacak, hele Mustafa Kemal'le tartışacak takati yoktu.

Ama gitmemesi de uygun düşmüyordu. Bu yüzden önce Anadolu Kulübüne uğrayıp biraz kafayı buldu.

Zaten niyeti bozuktu. Bir çıkış yapmak istiyordu. Ve nihayet köşke çıktığında takındığı ters tavırlar ve sert cevaplar üzerine Atatürk toplantıyı dağıtmıştı.

Çankaya'daki "kavgalı" oturumdan bir gün sonra... Atatürk'ün programında İstanbul seyahati vardı. Dolmabahçe'deki Dil Kurultayı'na katılacaktı.

Bir gece öncenin öfkesi vardı hala üzerinde.

Sabah Çankaya'dan çıktı, Atatürk Orman Çiftliği'nde bir kahve içtikten sonra Ankara Garı'na geçti.

Gar kalabalıktı. Sıradan protokol görüntüleri...

Milletvekilleri, bakanlar, meraklı siviller salonu hıncahınç doldurmuştu.

Başbakan olarak ismet Paşa da hazır bekliyordu orada.

İsmet Paşa gelirken Kazım Özalp ve Ali Çetinkaya'yı da (İstiklal Mahkemeleri'nin ünlü Kel Ali'si) almıştı yanına.

Atatürk önce ismet Paşa'nın, sonra da Kazım Özalp ve Ali Çetinkaya'nın ellerini sıktı.

Trenin hareketine çok az bir zaman vardı.

Hiç beklenmedik bir şey oldu.

Mustafa Kemal trene doğru hareket edecekken durdu, geceki kavgaya şahit olanların şaşkın bakışları arasında, İsmet Paşa'nın elini tutarak hafifçe kendisine doğru çekti.

"Paşam, siz de benimle geliniz. Nasıl olsa Dil Kurultayı için İstanbul'da bulunacaksınız..."

İnönü duraksadı:

"Fakat ben yarın geçecektim Paşam!"

Gülümsedi Mustafa Kemal.

"Bugünün işini yarına bırakma" demişler... Ayrıca sizinle görüşeceklerim de var."

Der demez, ismet Paşa'yı kolundan tutup trene doğru sürüklemeye başladı, İnönü direnemedi.

Doğruca Mustafa Kemal'in özel kompartımanına yürüdüler, içeri girdikten sonra kapıyı sıkıca örttüler. Az sonra tren hareket etti.

Kapalı kapılar arkasında Cumhuriyet'in sürekli Başbakanı ismet İnönü ile Cumhuriyet'in kurucusu

Mustafa Kemal, ayrıntılarını tarihin hâlâ merak ettiği konuşmalarını yapıyorlardı.

Bu aynı zamanda baş başa son konuşmalarıydı.

Sonuç?

İnönü sürmenaj! (Yani devre dışı bırakılıyordu)

Tarihçilere göre ipler tamamen trendeki bu baş başa görüşmede kopmuştu.

Birkaç gün sonra Anadolu Ajansı, ismet Paşa'nın "istirahata mezun edildiği" haberini geçiyordu.

Olay dünyada da yankılandı.

Örneğin, The Times'ta şöyle bir yazı çıktı:

"İsmet Paşa'nın istifasına sürmenaj sebep gösterildi. Fakat arada görüş farkları olduğu muhakkaktı. Celal Bayar'ın Başbakan seçilmesi daha çok şu fikri veriyor ki, değişikliğin asıl sebebi Atatürk'ün hâlâ eski usullerle işleyen Türk idare sistemini tadil etmek ve yenilemek istemesidir. Cumhurbaşkanı'nın açık ve kati direktifi şudur ki, yeni başvekil şimdiki sistemi daha rasyonel bir hale getirecek ve idarenin gidişini daha süratli ve verimli bir seviyeye çıkaracaktır."

Bayar, anılarında, Başbakanlığa nasıl getirildiğini şöyle anlatıyor:

1937 Eylül'ünde Dolmabahçe'de Dil Kurultayı vardı. Sabah, davet saatinden beş-on dakika önce Dolmabahçe'ye gittim.

Hiçbir şeyden haberim yoktu.

Atatürk'ün İstanbul'a geldiğini Bildiğim için, kendisine bir 'Hoş geldiniz' demek istiyordum.

Atatürk'ün dairesine doğru yürürken Ali Çetinkaya ile karşılaştım. Çetinkaya beni görünce biraz telaş ve heyecanla koluma girdi. Benim hiçbir şeyden haberim olmadığını fark edince güldü, gayet samimi bir şekilde:

"Celal Bey" dedi, "Atatürk'ün yanına gidin, bekliyorlar. Size bir şey teklif edecek, sakın reddetmeyin. Memleketin hayrınadır."

Atatürk'ün bulunduğu salona geldiğimde kapı açıktı. Yürüdüm. İçeride Atatürk'ün her zamanki yakın arkadaşları vardı. Yüksek sesle bir şeyler konuşmaktaydılar. Salonun ortasında ayakta durdum.

Birden bir sessizlik oldu.

Atatürk arkadaşlarına döndü, yüksek sesle:

"İşte kendiside geldi" dedi, "Vazifeyi tevdi edelim, alıp yürütsün."

Sonra bana döndü:

"Başvekilsiniz Celal Bey. Tebrik ederim, başarılar dilerim." Şaşırdım. Milletvekili, bakan ve kurultay üyesi olarak girdiğim salondan şimdi Başbakan olarak çıkıyordum.

21 Eylül 1937 tarihli gazeteler şu haberle çıktı: "Başvekil İsmet İnönü'nün talep ve ricası üzerine, Reisi-cumhur tarafından kendisine bir buçuk ay istirahat için mezuniyet verilmiş ve Başvekil Vekaletine (Başbakanlığa) İktisat Vekili Celal Bayar tayin olunmuştur."

Atatürk Ordudaki Dengeleri Dikkate Alıyordu!..

İstanbul'daki Dil Kurultayı'ndan hemen sonra, Mustafa Kemal, Genelkurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak'ı çağırttı, "İsmet Paşa'yı görevden alacağını, ordunun buna tepkisinin ne olacağını" sordu.

"Muvafıktır Paşam!" dedi Mareşal.

Fahrettin Altay, anılarında, Mustafa Kemal'in ismet Paşa kaynaklı bir "oldu-bitti"den çekindiği için, önceden orduyu bağladığını yazıyor.

Orduda; tümgeneral, tuğgeneral düzeyindeki subaylar İnönü'yü destekliyordu. Genç subaylar arasında da çok sayıda taraftarı vardı.

Kısacası, Atatürk, İnönü'nün hislerine kapılıp orduyu bir "macera"ya sürüklemesinden korkuyordu.

Komitacı bir gelenekten geliyordu ikisi de...

İkisi de ordunun yöntemini çok yakından biliyordu.

Atatürk, bir anlamda konuyu Mareşal Çakmak'ın onayına sunuyordu ama; Dolmabahçe Sarayı'ndaki Dil Kurultayı'nda kararını vermişti:

İnönü'yü azledecekti.

Sadece bu tasfiyenin zahmetsiz olması için nabız yokluyordu. Bu konuda içişleri Bakanı Şükrü Kaya'nın da fikrini almıştı. Kaya, ismet İnönü'nün azledilmesinin devlet içinde bir rahatsızlığa yol açmayacağını söylemiş, bir anlamda güvence vermişti.

İleri gelen tüm devlet erkânının görüşünü almıştı Atatürk, iktisat Vekili Celal Bayar'la konuşmasında ise, sözünü, "Artık Başvekilsiniz Celal Bey" diye bağlamıştı.

Atatürk, İnönü'yü öldü sanıyordu!?

İsmet Paşa'ya, "rahatsızlık" bahanesiyle bir buçuk ay "istirahat için mezuniyet" verilmişti, ama bir süre sonra *(Her nedense ve beklenmedik biçimde A.A)* Atatürk rahatsızlandı.

1938 yılının yaz aylarına kadar kamuoyundan gizlenen bu hastalık, sonbahara doğru iyice ağırlaştı.

Bu arada ismet İnönü ne yapıyordu?

Başbakanlıktan azledilmişti.

Morali bozuktu.

Fırsatını bulduğunda Atatürk aleyhinde atıp tutuyor, Başbakanlıktan indiriliş biçiminin "şık" olmadığını söylüyordu.

İsmet Paşa, görevden alınmasıyla ilgili olarak, yıllar sonra şu açıklamayı yapacaktı:

"Büyük Atatürk zamanında başvekâletten ayrılmam, siyasi hayatımızda vakit vakit istismar konusu olmuştur. Büyük siyasi sebeplere, büyük bir düşmanlık ifadesine bağlanmak istenir. Tafsilatı ile her tarafını anlattım. Nihayet, o zaman sabrım tükendi. Canım, yirmi sene memleketin, hayatımızın en çetin maceralarını beraber çalışmışız, görüşmüşüz ve böyle bir ortak hayat yaşamışız. Bu kadar yakın gece gündüz münasebette bulunan insanlar, yirmi sene zarfında bin defa kavga etmişlerdir. Her kavga 24 saatten fazla sürmemiştir, dostluğa devam etmişizdir. Bu da o çeşit kavgalardan biridir ve ayrılmaya, aralık vermeye müncer olmuştur. Niye böyle anlıyorsunuz, dedim. Gençlerin hepsi birden hak verdiler." *(Bu geçiştirilmiş ifadelerle İnönü'nün bir şeyleri gizlemeye çalıştığı ve bazı gerçeklerin ortaya çıkmasından endişeye kapıldığı sezilmektedir. A.A)*

İsmet Paşa kaynaklı dedikodu ve şayiaların Atatürk'ün yakın çevresi tarafından "endişe"yle, hatta "istikrah'la izlendiği vakıa...

Atatürk de rahatsızdı bu söylentilerden.

Hatta bir ara şu dedikodu dolaşır olmuştu ortalıkta: Atatürk'ün silahşoru olarak nam yapmış Recep Zühtü Bey "artık canına tak ettiğini, ismet İnönü'yü vuracağını" söylüyordu.

Atatürk'ün yakın arkadaşı ve eski yaveri Salih Bozok, yılların gazeteci Asım Us'a, Atatürk' ün gördüğü bir rüyayı nakledecektir...

Atatürk'ün rüyasına göre, bir bilardo masasının başında bir adam oturmaktadır, etrafta da otuz kırk kadar subay... İçlerinden biri şaka ile bilardo masasının başındaki adama ateş eder. Meğer vurulan ismet (İnönü) imiş. Ayağa kalkar, 'Ne oluyoruz' der. Atatürk o zaman bu subayların Ermeni ihtilal Komitesi'ne mensup olduklarını anlar.

Bu rüya ne kadar doğru?

Recep Zühtü Bey'in İnönü'yü vuracağını söylemesi ne kadar gerçek?

Bu soruların cevabı yok.

Ancak, bazı tarihçiler, son günlerini hasta yatağında şuuru kapalı bir biçimde geçiren Atatürk'ün, ismet İnönü'nün öldürüldüğünü sandığım, Salih Bozok'un naklettiği rüyanın ise bu "sanı"ya ait bilinç dışı bir sayıklamanın ürünü olduğunu öne sürüyorlar.

Bu ilginç haber nereden kaynaklanıyordu?

Atatürk ağır hastaydı. Bu durum kamuoyundan gizleniyordu, ama "kaçınılmaz son" mukadderdi... Onun ölümünden sonra kim Cumhurbaşkanı olacaktı? Hastalığın gizlendiği günlerde, 18 Ekim 1938 tarihli Fransız L'Oeuvre gazetesinde kısa bir haber yayımlandı. Haberde şöyle deniyordu:

"Almanya taraftarlığıyla tanınan Başbakan Celal Bayar ile İngiliz taraftarı olarak bilinen Londra

Büyükelçisi Fethi Okyar arasındaki mücadele çetin olacaktır. Bu nazik seçim konusunda Türk milletinin kesinlikle İnönü'den yana olduğu sanılmaktadır."

İşin ilginç tarafı şu:

Bu haberler yayımlandığında Atatürk henüz hayattaydı. Ama Çankaya'da kimin oturacağı sorun olmuştu. Ortada Fethi Okyar ve Celal Bayar'ın ismi dolaşıyordu.

(Aslında Fransız Mason Locası'nın sesi olan L'oeuvre Gazetesi, Türkiye'li biraderlerine mesaj veriyor ve yol gösteriyordu. A.A)

1930 yılında "Serbest Fırka"yı kuran Okyar, ismet İnönü'nün gücünü ve ordu içindeki nüfuzunu bildiği için, ismi üzerindeki spekülasyonlara kulak tıkıyordu.

1930'da boyunun ölçüsünü almıştı.

İkinci kez "yarış"a giremezdi.

İnönü, yıllar sonra Okyar'ın adaylığıyla ilgili şu değerlendirmeyi yapacaktır:

"Fethi Okyar bana geldi, konuştuk. Adama çok teklifler yapılmış ve hepsini reddetmiştir. Dürüstlüğünü göstermiştir, iyi hislerle mütehassıstır."

Birinci Ordu'da toplantı niye yapılıyordu?

Ordunun cumhurbaşkanlığı seçimine ilgisi Atatürk'ün ölümünden önce başlamıştı. Çankaya'da oturacak kişiyi belirleme hakkı, ancak ve ancak ordunun olabilirdi.

Generaller böyle düşünüyorlardı.

Hükümet, Atatürk'ün rahatsızlığıyla ilgili haberlere sansür koyarken, İstanbul'daki Birinci Ordu Komutanlığı'nda sessiz-sedasız bir "cunta" toplantısı gerçekleştiriliyordu.

Birinci ordudaki "cunta toplantısının tek konusu, cumhurbaşkanlığı seçimleriydi. **Toplantıdan İnönü'nün desteklenmesi kararı çıktı.**

Olay, nasılsa, Başbakan Celal Bayar'ın da kulağına gitmişti.

"İrade-i Milliyeye müdahale anlamına gelen bu "karar", Celal Bayar'ı rahatsız etti. Kimin seçileceğine Meclis karar verebilirdi.

Bayar, İnönü'ye sempatiyle bakmıyordu.

Bu düşüncesini "şimdilik" açık etmiyordu.

Ama kimin cumhurbaşkanı seçileceğine, İstanbul'da toplanan generaller çoktan karar vermişti. Bunu, Birinci Ordu Komutanı Orgeneral Fahrettin Altay da doğruluyor.

Birinci Ordu karargâhındaki toplantı, hükümet çevrelerinde "blöf hareketi" olarak yorumlanmıştı. Oysa sadece bir karar izharı değil, aynı zamanda seçim sürecine müdahaleydi bu!..

Genelkurmay'da hareketli günler yaşanıyordu…

Ankara'da da hızlı bir trafik vardı.

O yıllarda Genelkurmay ikinci Başkanı olan Orgeneral Asım Gündüz, hatıratında, karargâhın tavrına ilişkin şunları yazıyor:

"Atatürk'ün hastalığı ilerlemiş, artık ümit kesilmişti, ölümü an meselesiydi. Onun yerine kimin cumhurbaşkanı olacağı tartışılıyordu. Bu tartışmalar endişeli bir hal almıştı. Genelkurmay'da bir toplantı yaparak, cumhurbaşkanı seçiminde ordu olarak takınacağımız tavrı tespit etmiştik. Vardığımız sonuç şuydu: Atatürk ölmüştür. Ama onun Millet Meclisi vardır. Cumhurbaşkanı seçme yetkisi de Millet Meclisi'ne aittir. Ordu olarak biz bu seçimden uzak kalmalıyız."

Anlaşılıyordu ki: Genelkurmay karargâhı, Birinci Ordu'dan farklı düşünüyordu.

"Atatürk'ün Meclisi vardır ve bu konuda yetki meclisindir." Birinci Ordu'daki toplantıdan haberdar olan Celal Bayar, Genelkurmay'a gitti. Mareşal Fevzi Çakmak karşıladı onu.

"Cumhurbaşkanlığı seçimi konusundaki kararınızı öğrenmek için geldim!" dedi Bayar.

Mareşal gülümsedi.

"Asım Paşa'yı çağırın..." dedi.

Orgeneral Asım Gündüz'e haber verdiler.

Üç kişi bir masanın etrafını çevirip oturdular.

Mareşal, Asım Gündüz'e döndü:

"Asım Paşa, bak Başvekil Beyefendi bizim kararımızı öğrenmek istiyor, olanları anlatıverin."

Asım Gündüz toplantıda konuşulanları özetledi.

"Meclis'in üzerinde bir kuvvet tanımadığımızı, bunun için de herhangi bir tavsiyeyi düşünmediğimizi, Meclis'in en isabetle seçimi yapacağını konuştuk. Durum bundan ibarettir."

Bayar rahatlamış olarak döndü.

Ama yine de kafasında bir cumhurbaşkanı adayı yoktu.

Komitacı bir gelenekten geldiği için, ismet Paşa'nın bir çılgınlık yapmasından korkuyordu. Oysa İstanbul'daki cunta toplantısından aksi bir karar çıkmıştı.

Bu gruplaşma Başbakan'ı ürkütüyordu.

İkili karşı karşıya gelebilirdi.

Bu da ülke için felaket olurdu. *(Fevzi çakmak'ın tarafsız bir tavır takınması taktik icabıdır. İsmet İnönü'yü asıl hazırlayan ve sahip çıkan gizli komitenin başındadır.)*

Şükrü Kaya'nın itirazı ve dinleme skandalı!

Mustafa Kemal'le İnönü arasındaki kavgayı yakından izleyen Genelkurmay, İnönü'nün cumhurbaşkanlığının tepkiyle karşılanacağını, en azından hükümet erkânının İnönü'ye direneceğini düşünüyordu.

Bu nedenle, İnönü kartını sona saklamıştı. Çünkü orduda büyük bir çoğunluk "açıkça" ismet İnönü'nün cumhurbaşkanı olmasını istiyordu.

Başını, aynı zamanda CHP genel sekreteri olan İçişleri Bakanı Şükrü Kaya, Dışişleri Bakanı Dr. Tevfik Rüştü Araş ve Atatürk'ün yakın çevresinden Hasan Rıza Soyak'ın çektiği bir grup, faaliyetini İnönü'yü adaylıktan ekarte etmek, onun dışında birini seçtirmek üzerinde yoğunlaştırmıştı. Gerekçeleri şuydu:

"Atatürk, İnönü'yle kavgalı ayrılmıştı, İnönü'yü devleti yönetecek ehliyette görmediği için, Başbakanlıktan azledip, yerine Celal Bayar'ı seçmişti. Dolayısıyla, İnönü'de ısrar etmek, bir anlamda Atatürk'ün hatırasına saygısızlıktı."

İnönü'ye açıkça cephe alan tek kişi içişleri Bakanı Şükrü Kaya idi. Vakit gazetesinde çıkan bir haber; Şükrü Kaya'yı öfkelendirmiş, adeta çılgına çevirmişti.

Gazete, Atatürk'ün ölümünden sonra İsmet İnönü'nün cumhurbaşkanı olacağını yazıyordu. Şükrü Kaya, basının önde gelen yazarlarını parti binasında toplantıya çağırdı.

Elinde bazı kriptolar vardı.

Bunlar, dinlenen telefon konuşmalarıyla ilgili "gizli" tutanaklardı. İçişleri Bakanlığı personeli, gün gün gazetecilerin telefonlarını dinleyip kaydetmiş, bir örneğini Şükrü Kaya'ya vermişti.

Şükrü Kaya, önce Vakit gazetesinin haberini gündeme getirdi, sonra da üstü örtük biçimde İnönü'ye oynayan gazetecilere çıkıştı.

Toplantı sona ermeden önce de şu açıklamayı yaptı: "Atatürk ölebilir, buna hazırlıklı olun... Teşkilat-ı Esasiye Kanunu gidilecek yolu göstermiştir. Falanca kişi reisicumhur olacak gibi sözlere ehemmiyet vermeyiniz. Kanunlarımıza göre bu hak Büyük Millet Meclisi'ne veriliyor. Aday bir-iki kişiyi geçmez. Bu, memleket için hayırlıdır. Bakalım, Meclis'in kabul edeceği kişiye adaylığı nasıl kabul ettireceğiz?"

CHP Genel Sekreteri Şükrü Kaya, o dönemin en önemli güç odaklarından biriydi. İnönü'ye karşıydı. Ama üzerinde ittifak edebilecekleri bir aday da gösteremiyordu. Meclis Başkanı Abdülhalik Renda'ya adaylık önermiş, ancak olumsuz cevap almıştı.

Mareşal teklifi niçin kabul etmiyor?..

Bir ara, Mareşal Fevzi Çakmak'ın da adı cumhurbaşkanı adayları arasında geçmeye başladı. Fakat 1924 Anayasası'na göre cumhurbaşkanı yalnızca Meclis üyeleri arasından seçilebilmekteydi.

Meclis çoğunluğu Mareşal'i cumhurbaşkanı görmek istiyordu.

Kudretli bir askerdi.

İsminin üzerinde herhangi bir leke yoktu. Başbakan Celal Bayar da önceleri Mareşal'in cumhurbaşkanı olmasını "daha uygun" görüyordu.

Bu düşüncesini Mareşale şu sözcüklerle iletmişti:

"Efendim, Meclis çoğunluğu sizi istiyor. Memlekete hizmetiniz büyüktür. Lütfen cumhurbaşkanlığını kabul ediniz."

Orgeneral Asım Gündüz anlatıyor:

"Bu teklif Mareşal'in hoşuna gitti. Ancak utandı, bir çocuk gibi yüzü kızardı. Başını hafifçe sallayarak ret cevabını verdi."

Fevzi Çakmak neden bu teklife sıcak bakmamıştı? Ordu içindeki çatışmanın tarafı olmak istemiyordu.

Çünkü generallerin çoğu ve genç subaylar, açıkça İnönü'yü işaret etmişlerdi.

İnönü'nün gücü nereden geliyor?

İnönü, gözden düşmüş bir siyasetçiydi. Cumhurbaşkanı'yla tartışmış ve başbakanlıktan azledilmişti.

Prestij kaybetmesine rağmen, yine de cumhurbaşkanlığı için en güçlü adaydı.

Peki, İnönü'nün gücü nereden geliyordu[108]

Bizim kanaatimize göre İsmet İnönü'nün gücü ve cesareti; Atatürk'e karşı oluşturulan gizli sabataist cuntanın desteğinden ve dernekleri Mustafa Kemal tarafından kapatılan masonik mahfillerden kaynaklanıyordu.

Ahmet Keçek'in tarihi gerçeklere ve tarihçilerin ortak görüşlerine uygun olarak yazdığı "Derin Roman'ında ki şu tespitlerinden anlaşılıyor ki:

1-Atatürk; ordu içindeki ittihatçı ve sabataycı yapılanmanın elbette ve her halde farkındadır.

2-Halkımız arasında bazıları hala çok dindar ve dürüst kişiler olarak bilinen bu "paşalar cuntası", Mustafa Kemal'in, kendilerinin Siyonist ve masonik hedeflerine aykırı, milli bir çizgiye kaydığını anlamıştır.

3-Bu yüzden: dolaylı şekilde kışkırttıkları, hatta bizzat katıldıkları Menemen ve Şeyh Sait olayları ve İzmir suikastıyla devre dışı bırakamadıkları Atatürk'ün, bu sefer hastalığı ile ilgilenmeye başlamışlardır.!?

4-Bu gelişmeleri derinden takip eden ve kendisine karşı İsmet İnönü'yü destekleyip kullandıklarını bilen Atatürk oldukça dikkatli ve temkinli davranmakta ve haklı olarak orduyu kışkırtmalarından korkmaktadır.

5-Atatürk; üzerindeki şüphe ve şaibe perdeleri hala kaldırılmayan hastalığı artınca ve ölümünü anlayınca çevresine, "Genel Kurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak'ın Cumhurbaşkanı olmasını istediğini" izhar etmesi de, üzerinde önemle durulması ve doğru yorumlanması gereken bir noktadır.

a- Ya Atatürk, Fevzi Çakmak gibi zannedilen şekliyle çok dindar, Müslüman beş vakit namaz kılan ve ehli Kur'an birisinin kendisi yerine Cumhurbaşkanı olması arzulanmıştır.!?

b- Veya, sabataist Cunta ile İsmet Paşanın arasını bozmak ve birlikte yapacaklarını sezdiği gizli ve kirli devrimi boşa çıkarmak amacındadır.

Bizim kanaatimize göre bu ikinci şık daha mantıklıdır. Ama maalesef bu taktik tutmamıştır. Öldürülen Üzeyir Garih'in Babasının şeyhi Küçük Hüseyin Efendi'nin müridi olan Fevzi Çakmak, İnönü'yü kendi elleriyle cumhurbaşkanı yapmıştır.

6-Maalesef, haksız ve alakasız bir şekilde Atatürk'ü dinsizlikle özdeşleştiren veya Atatürk'le dindarlığın asla bağdaşmayacağı havasını veren bazı laik leylekler hoşlanmasa ve şu tespitimizle içlerindeki "irtica cenazesi" yeniden hortlasa da, bu olayın çok önemli ve gizemli bir yönü daha vardır.

Atatürk Mareşal Fevzi Çakmak'ın Cumhurbaşkanı olmasını münasip gördüğünü açığa vurmakla,

O gün değilse bile, ileride göstermelik değil, gerçekten ve samimiyetle dindar ve dürüst bir kişinin,

Milli ve manevi değerlere gönülden bağlı, ama müspet bilim ve teknolojiden ve çağdaş gelişme ve gereksinimlerinden de haberdar bir şahsiyetin,

Türkiye Cumhuriyetine Devlet Başkanı seçilmesini ve bunun mutlaka olması gerektiğini de işaret etmiş, izin vermiş ve hedef göstermiş olmaktadır.

---

[108] Derin Roman sh. 32–59

SİVAS KONGRESİ'NDE "MANDA" TARTIŞMASI

86 yıl evvel 4 Eylül 1919 Perşembe günü açılıp, 11 Eylül günü çalışmalarını tamamlayan Sivas Kongresi'nde en çetin münakaşa "manda" mevzuunda olmuştur.

Nedir manda?..

Manda, sözlükte: "Birini kendi adına davranmak üzere vekil tayin etme hareketi, geri kalmış ülkeleri çekip çevirme sistemi" olarak izah edilmekte; "mandater" hakkında ise: "Manda idaresi altında olan ülkeye bakan devlet" denilmektedir.

Moskof'un "Hasta Adam" dediği Osmanlı devletinin mirasının paylaşılmaya başlandığı günlerde, bir kısım vatan evlâdı yer yer toplanıp yurdu düşmandan kurtarma çarelerini ararken; bazı kimseler de "manda" peşine düşmüş, kurtuluşu şu veya bu devletin o günlerdeki yaygın tâbiriyle "muzaheretini/yardımını" teminde bulmuşlardır!. Bunlar İngiliz, Amerikan ve hattâ Fransız mandası peşinde idiler!. Ancak mücadele, İngiliz ve Amerikan taraftarları arasında idi!. Kurdukları "İngiliz Muhibleri/Dostları Cemiyeti" ile kurtuluşu, İngiltere kucağına atılmakta arayanlar olduğu gibi, Amerikan mandasının faydalarını sayıp dökenler de az değildi!. Bunların sözcüsü durumundaki Kara Vâsıf Bey'in bu mevzuda Mustafa Kemal Paşa'ya yazdığı "çok gizli mektupta adı geçen Amerikan mandası taraftarlarından bâzıları şunlardır: Ahmed Rıza Bey (Meclis-i Mebûsan eski başkanı), Ahmed İzzed Paşa (eski sadrâzam/başbakan), Cevad (Çobanlı) Paşa, İsmet (İnönü) Paşa, Halide Edip (Adıvar), Topçu Feriki/Korgeneral Rıza Paşa, Çürüksulu Mahmud Paşa (eski Bahriye Nâzırı/Bakanı), Cami (Baykurt) sonraları ilk Meclis'te İçişleri Bakanı, Ahmed Emin (Yalman), Kara Vâsıf Bey (eski ittihatçılardan-Kurmay Albay), Göz hekimi Esad (Işık) Paşa, Hariciyecilerden Reşad Hikmet ve Reşad Sadi Beyler, İsmail Hami (Danışmend), İsmail Fazıl Paşa, (Ali Fuad Cebesoy'un babası), Bekir Sami Bey (sonraları Hariciye/Dışişleri Bakanı)... Bu kimselerden bâzıları "Vahdet-i Milliye Grubu" ve "Türk Wilsoncular Birliği" gibi teşekküllerde toplanıp faaliyetlerini sürdürmüşlerdir!.

Kongre'deki Münakaşa

Mandacıların Sivas Kongresi'ndeki ilk faaliyetleri kongre başkanı seçimi üzerinde olmuş. İsmail Fazıl Paşa'nın başını çektiği bir grup delege, Mustafa Kemal'in kongre başkanlığını önlemeye çalışmışlardır.

Kongrede mandacıların faaliyeti 8 Eylül günü Kara Vâsıf Bey'in manda lehinde yaptığı konuşma ile başlamış, mandayı kabulden başka çare olmadığını iddia eden Kara Vâsıf Bey'in sözü: "İstanbul'dan bize mandayı mı hediye getirdiniz" müdahalesiyle kesilmiş, daha sonra konuşan İsmail Hami (Danışmend) de mandayı müdafaa etmiş, Şarkışla delegesi Macid Bey ise bir teklif ortaya atmış, "asıl mesele"yi şöyle anlatmıştır:

"Asıl mesele şu: Biz Türkler bundan sonra yalnız başımıza yaşamayacak mıyız, mutlaka bir devletin mandasına mı muhtacız?. Eğer muhtaç isek, bu mandayı ne şekilde anlayacağız, mandaterle ne esaslar üzerinde görüşeceğiz, mandater kim olacak, önce bunları konuşalım."

Bu sırada Mustafa Kemal Paşa söz alarak mandacıların teklifinin bir komisyona havalesini istemiş, ortada iki mevzu bulunduğundan bahisle:

"-Birincisi, devletin iç ve dış istiklâlinden vazgeçilmesi, ikincisi devlet ve milletin dış dünyanın ısrarlı zorlamalarına karşı bir yardım ihtiyacında bulunup bulunmamasıdır. Asıl tereddüt uyandıran nokta budur. Bunları önceden ve derince düşünmek için meseleyi bir komisyona verelim" diye teklifte bulunmuş, "komisyondan gelecek raporu müzakere edelim. Çünkü iç ve dış istiklâlimizi kaybetmek istemiyoruz" demiştir.

Bu teklife Bekir Sami Bey itirazla: "Üzerimize aldığımız vazife o kadar ağırdır ki, yok yere vakit geçirmeyelim, beyhude tartışmaya mahal yok. Boş geçirecek dakikamız bile yok. Teklifi hemen müzakere ile çabucak bir karar alalım" şeklinde fikir beyan etmiştir.

İsmail Fazıl Paşa da bu teklife katılarak: "Hemen karar verelim, teklifi komisyona havale ile vakit geçirmeyelim, mandayı mı, istiklâli mi?. Mesele budur. Ben Bekir Sami Bey'in fikrine katılıyorum. Hemen müzakereye geçelim. Böyle önemli bir meselenin komisyona gitmesi ve sonra yine burada görüşülmesinin işi

uzatacağını söylemiştir..

İsmail Hami Bey ise: "İsmail Fazıl Paşa hazretleri ile Bekir Sami Beyefendi'nin mütalâa ve fikirlerine katılıyorum, her halde bir muzaherete muhtacız. Bunun en basit delili, gelirimizin ancak borcumuzun faizini karşılayabilmesidir" demiş, bu konuşmayı Karahisar delegesi Şükrü Bey:

"-Memlekette ne fen, ne sanat, ne de para var, binaenaleyh bir yardıma olan ihtiyacımız apaçık meydanda, Arkadaşlarla bu yardımı sağlayacak devletin hangisi olması lazım geldiğini münakaşa ettik. İngiltere'yi kabul edecek olursak arabamızı sürükler. Fransa, maliye itibariyle müsait vaziyette değil, kendisi muhtac-ı himmet... İtalya'nın, Anadolu'daki ihtirasatı manidir, dedik ve en muvafık devlet olarak, Doğu'da istilâ politikası düşünmeyen, Amerika'yı uygun bulduk" diyerek desteklemiştir!.

"Gayemiz Tam İstiklâldir"

Erzurum Kongresi'nin mühim siması Hoca Raif (Dinç) Efendi bu arada söz alarak: "Bizim hedefimiz ve gayemiz, tam istiklâldir, yoksa şu veya bu devletin himayesi altına girmek gibi istiklâl bozucu olan ve "manda" denilen ve bazıları tarafından ismi değiştirilerek "muzaheret" adı verilen, her ne olursa olsun, istiklâlimize dokunan şeylerden yana değildir" diyerek mandacılara muhalefet etmişse de, Hoca Raif Efendi'nin bu kat'i ifadesini yine manda taraftarlarının konuşması takip etmiş, söz alan İsmail Fazıl Paşa mandanın istiklâle mâni olmadığını iddia etmiş, Bekir Sami Bey Kırım savaşından bahisle Paris Konferansı'nı ele alıp, mandanın bu Konferans şartlarından daha zararsız olduğunu öne sürmüş, İsmail Hami Bey, Hoca Raif Efendi'ye cevap vererek bu zatın kat'ı ifadesini çürütmeye çalışmış, daha sonra Refet Bey kürsüye gelerek şöyle konuşmuştur:

"-Mandanın istiklâli bozmayacağı muhakkak iken, arkadaşlarımızdan bazıları müstakil mi kalacağız, yoksa mandayı mı kabul edeceğiz, tarzında mütelâalar ileri sürüyorlar. Şu halde her şeyden önce manda'nın ne olduğu anlaşılmalıdır. Bundan önce fikirleri gıcıklayan bu tabirin ne surette telâkki edildiğini anlamak lâzımdır. İsmail Fazıl Paşa hazretleri, istiklâli muhafaza şartıyla manda diyorlar. Hami Bey tarafından yazılan muhtırada ise, manda'nın tarifine ayrı bir görüş var. Bu muhtıraya göre, işin muhakemesi için önce bu noktayı aramak istiyorum. Bu muhtıra müzakereye kondu mu, konmadı mı?

Manda ile istiklâl birbirine mâni şeyler değildir. Şu kadar ki, kuvvetli olmak lâzımdır. Kuvvetli olmazsak o zaman manda altında eziliriz, o takdirde manda istiklâli ilhâl eder. Biz iç ve dışta tam istiklâl istiyoruz. Bunu kendi kendimize yapabilecek miyiz? Ve bizi kendi başımıza bırakacaklar mı?

Amerikan kefilliğini kabul mecburiyetindeyiz. Bu asırda beş yüz milyon lira borcu, harap bir memleketi, pek münbit olmayan bir toprağı, on-onbeş milyon lira geliri olan bir kavim için dış muzaheret olmadan yaşamak imkânı olmaz. Böyle bir dış yardım ile ilerlemezsek gelecekte ihtimaldir ki, taarruza karşı kendimizi savunamayız. Bu sözlerim yapacağınız görüşmelere bir başlangıç olursa sevinirim."

Ancak, bu konuşma yeni bir görüşmeye "başlangıç" olmamış, lehte aleyhte yapılan birkaç kısa konuşmadan sonra mesele kapanmış, manda peşinde koşanlar Sivas Kongresi'nden netice alamamışlardır.[109]

Böylece Mustafa Kemal, siyasi dirayetiyle bir tehlikeyi daha atlatmış, İsmet İnönü, Halide Edip ve Ahmet Emin Yalman gibilerin fesatlığına fırsat tanımamıştır.

Avrupa'nın Hasta Adamı, AB Kapısında (ölüyor mu, diriliyor mu?)

Avrupa Birliği-Türkiye müzakereleri bir tür hile-i şer'iyye ile (saatler durdurularak ve en batıdaki Londra saati esas alınarak) 3 Ekim 2005 tarihinde başlatılmış oldu. Hayırlı olsun. Lakin şunu bilelim ki, kopartılan yaygaraya rağmen bu bizim Avrupa'ya ne ilk gidişimiz, ne de ilk Avrupalı oluşumuz. Orhan Gazi'nin kardeşi Süleyman Paşa'nın 1354'te Çanakkale Boğazı'nda Çimpe Kalesi'ni ele geçirdiğinden beri fiilen Avrupa'da değil miydik zaten?

5 Ekim tarihli gazeteler ise Süleyman Demirel'in bir üniversitenin açılış töreninde yaptığı konuşmayı yazıyordu. Demirel konuşmasında, "Bugün Balkanlar da, Baltıklar da, Doğu ve Orta Avrupa da AB'ye üye olma istikametini tutmuşlar ve başarılı olmuşlardır. Onlara şöyle bakılıyor: Bunlar Avrupa'nın yeğenleridir.

[109] 09 09 2005 / Milli Gazete / Mustafa Müftüoğlu

Balkanlar'a gelindiğinde, Balkanlar kuzendir. Türkiye'ye geldiğiniz zaman Türkiye yetimdir, yetim... Fakat dün akşam bu yetim Avrupa sofrasına oturdu" demiş ve ardından şunları eklemiş: "Dün 'Hasta Adam' dedikleri Türkiye, aradan şu kadar sene geçtikten sonra, 2005 yılında o sofraya eşit şartlarda oturmuştur."

Acaba öyle mi olmuştur?

Hasta adam yakıştırması ne kadar doğru?

Ecdadının "hasta", hatta "ölü" olduğunu kabul eden, Türkiye'nin içerisine yuvarlandığı yetimlik psikolojisini canhıraşane bir netlikte dile getiren ve bunu adeta iftihar edilecek bir marifetmiş gibi bangır bangır bağıran bir milletin çocukları nasıl sağlıklı bir ruh yapısına sahip olabilirler? Anlamıyorum. Nitekim olamıyoruz da. İşte AB'ye giriş sürecinde sık sık sergilenen, eziklik duygusu ile kabadayılık forsu arasındaki tekinsiz gidiş-gelişlerimizin temelinde bu hastalıklı ruh hali yatıyor. Bir başka deyişle, hasta olanlar, dedelerimiz değildi. Beyinlerimiz ve ruhlarımız hastalandı. Görmek istemesek de, asıl problem burada. "Hasta Adam" metaforu, sallantılı ruh halimizi ele veren son derece manidar bir ipucu uzatıyor elimize.

Dilimize doladığımız "Avrupa'nın Hasta Adamı" (Sick Man of Europe) sözü, Osmanlı-İslam düşmanlığıyla maruf Rus Çarı I. Nikola'nın ağzından çıkmıştır. Tarih, 9 Ocak 1853 akşamı. Yer, St. Petersburg, Düşes Elena Pavlovna Sarayı. Gayrı resmi bir kabul esnasında İngiliz Elçisi Sir Hamilton Seymour'u bir kenara çeken I. Nikola, "Türkiye hasta bir adamdır. Osmanlı İmparatorluğu'nun çökmesi ihtimali karşısında İngiltere ve Rusya'nın vakit varken anlaşmaları gerekir" şeklindeki görüşünü dile getirmiş; açıkça İngiltere'ye, Osmanlı'nın paylaşılacağı sofrada ittifak teklif etmişti. Hatta daha da ileri giderek, gerekirse "geçici olarak bir hâmi sıfatıyla" İstanbul'u işgal edebileceğini bile söylemişti o akşam. Böylece 152 yıl önce Rus Çarlığının başkenti St. Petersburg'un ihtişamlı salonlarından birinde dillendirilen bir 'arzu ve plan', zamanla plan'ın doğrudan hedefi olan bizlerin de rahatsızlık duymadan kendimize yakıştıracağımız bir 'olgu' kılığına bürünmeyi başarmıştır.

Osmanlı Devleti'nin son yılları için dilimize doladığımız "Avrupa'nın Hasta Adamı" deyiminin tarihî arka planı böyle. Ne var ki, asıl ilginç olan husus, Avrupalıların bu sözün sahiplerine, yani Ruslara da, 18. yüzyıla kadar "Asyalı" bir kavim gözüyle bakmış ve yönetim biçimlerine "Doğu despotizmi" damgasını vurmuş olmalarıdır. Daha da eğlenceli olan nokta, Deli Petro öncesinde Rusların Osmanlı Devleti'ni 'Batılı' kabul etmiş olmalarıdır (Bkz. Martin Malia, "Russia under Western Eyes", Harvard University Press, 2000, s. 39). Ama gün gelmiş, Avrupa'nın sınırları Rusları da kapsayacak kadar genişlemiş, Ruslar "European Concert"e dahil edilmekle kalmayıp bizzat "Avrupalı" muamelesi de görmüşler. Demek ki, sabit bir Avrupa 'çekirdeği'nden söz edemiyoruz. Avrupa, tarih boyunca şartlara göre sınırları genişleyip daralan bir kıta olmuş.

Üzücü olan husus şu: Demirel'in sözlerinde en zamksız ifadesini bulan "Avrupa'nın hasta adamı" önyargısını biz de bir deri gibi kafatasımıza geçirmekte herhangi bir beis görmemişiz. Aslına bakılırsa, bu sözlerin söylendiği tarihlerde Avrupa'nın ve Rusya'nın içi hastaydı ve bu marazlarını bütün dünyaya bulaştırmakla meşgullerdi. Bunu ben söylemiyorum. Çağımızın ünlü romancısı Henry Miller söylüyor. Şöyle diyordu Henry Miller: "1847'den 1881'deki ölümüne dek Amiel "Journal Intime"ini yazdı, -yanlış bir şekilde Türkiye olduğu sanılan, 'Hasta Adam' Avrupa'nın seyir defteri." 1924'te basılan "Çorak Ülke"sinde şair ve eleştirmen T. S. Eliot Avrupa medeniyetinin içten kuruyuşuna hastalık teşhisi koymuyor muydu? Ünlü romancı Knut Hamsun, İstanbul'da bir kahvede karşılaştığı asil davranış sonucunda "Biz barbarlar bu millete medeniyet öğretmeye kalkmakla hata ediyoruz" dememiş miydi?

Bizdeyse bir Allah'ın kulu kalkıp da Avrupa'ya, 'Ne münasebet, hasta sizdiniz' diyemiyor. Kem küm edebiyatı ve 'Eskiden hastaydık, şimdi iyileştik, AB'ye güllerle karşılandık' muhabbetinden geçilmiyor ortalık. Peki, aynı sözde "Hasta Adam" değil miydi? 1847'de aç biilaç kalan İrlanda halkına, İngiltere'nin muhalefetine rağmen, İstanbul'dan üç gemi dolusu gıda maddesi yollayan ve insanlığın henüz ölmediğini gösteren? Aynı sözde "Hasta Adam", müşfik kollarını 1848 yılında Habsburg monarşisine karşı ayaklanan Macar devrimcilerine, Rus emperyalizmine karşı bağımsızlık bayrağı açan Polonyalı vatanseverlere uzatmamış mıydı? Dahası, Avusturya ve Rusya'nın, terörist muamelesi yaptığı Macar ve Polonyalı mülteciler

kendilerine teslim edilmezse savaş açacakları tehdidine pabuç bırakmayarak, "Savaşsa savaş" diye mertçe direten ve derhal sınırlara yığınak yapılması emrini veren, tarihin gördüğü son şövalye devlet, aynı sözde "Hasta Adam" değil miydi? Nitekim bu olayın basında duyulması üzerine Osmanlı elçilerinin arabaları Londra ve Paris caddelerinden geçerken halkın yol kenarına dizilip alkış tutmaları da mı yeterli değildi bizim Hasta Adam olmadığımızı ve asıl hastanın, şifa arayan tarafın Avrupa olduğunu göstermek için?

Ne ilginçtir ki, Osmanlı'yı "Hasta Adam" ilan eden Çar I. Nikola'nın ölümü 'hastası'nın elinden olacak, böylece sağlıklı olduğunu zanneden doktorun vücudunun, hastasının bünyesinden daha çürük çıktığı görülecektir. Şöyle ki: Osmanlı Devleti'nin öleceği kehanetinden kısa bir süre sonra patlak veren Kırım Savaşı, Mustafa Reşid Paşa'nın diplomatik becerisiyle İngiliz ve Fransız kuvvetlerinin bizimle aynı safta yer aldıkları bir anti-Rus savaşına dönüştürülmüştü. "Hasta Adam" teşhisinin üzerinden iki yıl geçmiştir. Ömer Paşa komutasındaki Osmanlı ordusunun Kırım'a çıkarma yaptığı ve karşısına çıkan Rus kuvvetlerini peş peşe yenilgiye uğrattığı haberleri dalga dalga St. Petersburg'daki sarayın salonlarında çınlayınca, Çar I. Nikola "kahrından" ölmüştü (2 Mart 1855). Kırım Savaşı, Rusya için sonun başlangıcı olacaktı. Ama bu savaş aynı zamanda Avrupa'nın hasta çehresinin, savaşın alevleri ışığında daha net görülmesini de sağlayacaktı.

İngiliz hastanelerinin hastalığı

İngiliz askerleri Üsküdar'a yerleştirilmiş, buradaki kışlanın bir bölümü, sonradan Florence Nightingale efsanesinin doğacağı bir hastane haline getiriliyordu. Ancak hastanede ölenlerin büyük bölümü, savaştan değil, hastalıktan kırılıyordu. Hastanenin manzarası ise süpergüç İngiltere'nin 1850'lerin ortasındaki içler acısı halini yansıtmaktadır. Yeterince karyola yoktur. Yaralıların çarşafları çadır bezindendir ve öylesine kalın ve rahatsız edicidir ki, hastalar yalvar yakar hiç değilse kendilerine birer battaniye verilmesini rica etmektedirler. Koğuşlarda konforun zerresi dahi göze çarpmamakta, bira şişeleri şamdan niyetine kullanılmaktadır. Leğen, havlu, sabun, saplı süpürge, temizlik bezi, tepsi, sahan hak getire! Tabii çatal bıçak da yoktur. Yakıt ciddi bir problemdir, çamaşır yıkama işi de öyle. Mutfak perişanlıktan geçilmiyordur. Tıbbî malzemeye gelince: Sedye yoktur ortalıkta. Kırık kemikleri sarmaya yarayan süyek de, bandaj da namevcutlar arasındaydı. Bütün bu yokluklar listesini sayıp döken İngiliz yazarı Lytton Strachey "Eminent Victorians" adlı klasik kitabında, "Her şey eksikti" der, "tabii en sıradan ilaçlar da."

Strachey'e göre, 19. yüzyılın ortasında İngiltere'yi Tanrı kayırmıştı. Yoksa yönetim, en kötü ve en beceriksiz yıllarını yaşıyor, çarpışmayı unutmuş İngiliz savaş makinesi hızla demode olmaya doğru gidiyordu. Küçük memurların beceriksizlikleri yüzünden arapsaçına dönmüş olan sistem vahim hatalara yol açıyor, Bakanların kaçınılmaz cehaletlerinden rutin işlerin ölümcül kusursuzluğuna kadar İngiliz idaresi tam bir kafa karışıklığı içinde yüzüyordu. Orduda reform yapılamıyor, aristokratların bir ağ gibi sardığı kabineden ıslahat izni çıkmıyordu. (Oysa aynı İngilizler bize Islahat Fermanı'nı yayınlatacaklardı!)

Peki Avrupa Düvel-i Muazzama'sının askerî güçleri hangi vaziyetteydi? Norman Davies 1300 sayfalık Avrupa tarihinde 1878 yılının Düvel-i Muazzama ordularını şöyle resmediyor: "Beş Avrupalı Güçten üçü ciddi askeri kusurlarla maluldü. İngiltere kudretli bir donanmaya malikti ama derli toplu silah altında bir ordusu yoktu. Fransa'da doğum oranları felaket bir biçimde düşüyor, bu da silah altına alacak asker bulmakta sıkıntı doğuruyordu. Avusturya-Macaristan ordusunun eli ise teknik ve psikolojik olarak Almanya'ya mahkûmdu." 1915'te "Hasta" bedenimiz Çanakkale'de tarihin akışını değiştiren bir direnişle, Rusya'ya yardım götürmekte olan İngiliz ve Fransız gemilerini geçirmiyor, dolayısıyla Çarlığın Bolşevikler tarafından 1917'de içeriden çökertilmesi için gereken şartları hazırlamış oluyordu. Bir başka deyişle, Çanakkale'deki direnişimizle hem "Hasta Adam" olmadığımızı ispatlıyorduk, hem de bize "Hasta Adam" teşhisini koyan Çarlığın çöküşüne giden sancılı yolu döşüyorduk. Böylece öldü ölecek teşhisi konulan Osmanlı, bizzat teşhisi koyan ve kadavrasını parçalamaya hazırlanan doktorundan bile daha uzun yaşamayı başarmıştı!

Anlayalım artık şunu: Osmanlı, Avrupa'nın "Hasta Adam"ıydı, Asya'nın değil![110]

Kılıç Ali'nin Anılarından:

Sekizyüz sayfalık bu anılar, önemli ayrıntılar ve tarihi hakikatlar içermektedir.

[110] 12.10.2005 / Zaman / Mustafa Armağan

Kılıç Ali, Milli Mücadele'ye ilk katılanlardan. Kısa sürede Mustafa Kemal'in güvenini kazanır. Ve ölümüne kadar onun yakın çevresindeki dört beş kişiden biri olur. Ona, "Atatürk'ün sırdaşı" derler.

Antep savunmasında büyük yararlılık gösterir. Fakat İstiklal Mahkemelerinin üyesi olması ve bu mahkemelerin çok can yakması, onu, kötü bir şöhretin sahibi yapar.

Kılıç Ali, anılarında, mümkün mertebe sırdaşı olduğu kişiye yakın durmak, onu zor durumda bırakmak istememiş. Nitekim durmuş da. Ama bu çabasına rağmen, birçok şeyi gizleyememiş. Mesela, İsmet İnönü'yle ters düşen, onunla iyi geçinemeyen ya da onun gözüne giremeyen herkesin safdışı edildiğini, sistemin dışına itildiğini...

[Sayfa 128: "Ali Fuat Cebesoy ve Rafet Bele Paşalar, İsmet Beyin Genelkurmay Başkanlığına getirilmesine karşı çıktılar. Bunlar, kendilerinden sonra Anadolu'ya gelerek Ulusal Mücadele'ye katılmış olan İsmet Bey'in birdenbire en yüksek askeri makama getirilmesini doğru bulmuyorlardı."]

Zaferden sonra, bu iki paşa da saf dışı edilmiştir.

[Sayfa 203: "Lozan Heyetinin Ankara'ya döneceği gün yaklaşıyordu. Başbakan Rauf Bey, Ankara'da İsmet İnönü'yü karşılayanlar arasında olmak istemiyordu. Gazi Paşa'ya başvurarak seçim bölgesine gitmek için izin istedi. Gazi'nin canı sıkılmıştı: "Başbakanlıktan istifa etmek şartıyla gidebilirsiniz" dedi.]

Yine, bu anılar sayesinde, Mustafa Kemal'in yakın çevresini oluşturan ve kendilerine danışılan kişilerin Selanik kökenli olduklarını öğreniyoruz. Anadolu kökenlilerin ise, özellikle Milli Mücadele'nin gidişatını değiştiren, başarıda büyük payı olan paşaların, türlü bahanelerle küstürüldüklerini, yönetimden uzaklaştırıldıklarını görüyoruz. Bu isimlerin arasında kimler yok ki? Bazı devrimler ancak bu paşalar etkisiz hale getirildikten sonra hayata geçiriliyor. (Anlaşılan Atatürk, bu taviz ve siyasetiyle, Siyonist ve sabataist Yahudileri oyalıyor..)

Kılıç Ali'nin Anıları, Milli Mücadele'nin ilk yılları ile Atatürk'ün ölümü arasındaki dönemi kapsıyor. Mesela, kitaptan okuduğumuza göre, Erzurum kongresi sırasında, bazı kimseler, Mustafa Kemal'in kongrede başkan seçilmesini istemezler. Kılıç Ali, Cafer Tayyar Paşa'ya şunu sorar: "Bazı kimseler Mustafa Kemal hakkında neden kongreye girmesin, girerse başkan olmasın fikrindeler?" Tayyar Paşa şu cevabı verir**: "Mustafa Kemal'in diktatör olmasından korkulduğu için..."**

Şimdi, konuyla ilgili Kılıç Ali'nin yorumlarını okuyalım: "Bu korkunun ne gibi bir duyguya veya görgüye dayandığını sorduğumda ise hiçbir tatmin edici cevap verememişti. Veremezdi, çünkü verecek cevabı yoktu. Asıl sebep bu korku değil, çekememek, haset ve kıskançlıktı. Diktatörlük, bilindiği gibi, bütün kişilik haklarını ortadan kaldırır. Fikir ve vicdan özgürlüğünü yok eder. Oysa Mustafa Kemal..." Sayfa 48

Sizi gidi muhalifler...

Kitabın ilerleyen sayfalarında, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk muhalefet partisi olan Terakkiperver Fırka'nın kuruluşu ve kapatılışı da anlatılıyor. Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy gibi Milli Mücadele'nin önemli simalarından bir çoğu, bu partinin kurucuları arasında yer alır. Terakkiperver Fırkası, halk katında büyük ilgi görür. Parti programının bir maddesinde, **"Parti dine saygılıdır"** cümlesi vardır. Ve Şeyh Said olaylarını kışkırttığı fark edilerek, bu parti kapatılır.

Bazı marazlı muhalifler de, İzmir Suikastına karıştıkları için etkisiz hale getirilir. [Kitapta, bu suikast girişimi ve mahkeme aşamalarıyla ilgili geniş bilgiler var. Mesela, mahkemeye çıkarılan Kazım Karabekir Paşa, "Atatürk'le aramıza inkilap kurtları girdi" der. İşte bu kurtlardan bir kaçı, "okuma parçası"ndaki kurtlardır. Öyle ki, Cumhuriyetin ilanı veya Halifeliğin kaldırılması bile, birçok önemli paşadan habersiz gerçekleştirilir.]

Atatürk, her ne kadar, **"Büyük olayları, yapılan işleri bir kişiye mal etmek, milletin hakkına saygısızlık ifade eden bir görüş tarzıdır"** dese de; malum ve mel'un mahfiller daha sonra O'nu putlaştırıp. Kendi sinsi ve Siyonist amaçları için istismar etmişlerdir.

Kılıç Ali, anılarının 159. sayfasında, bunun doğru olmadığını söylüyor: "Ata'nın ölümünden sonra, devri için öylesine şeyler söylendi ve yazıldı ki. Bunlardan bir bölümü, açıkça kaydedilmemiş olsa bile, zaferden ve Çankaya'ya Devlet Başkanı olarak yerleşmesinden sonra, çevresinin çok değiştiği yargısında toplanıyor.

Bunun içinde, Mustafa Kemal'in Milli Mücadele arkadaşlarından zaferden sonra ayrıldığı, hatta onları feda ettiği yargısı da vardır. Bu yanlıştır."

Refik Koraltan İstiklal mahkemesi üyesi! İstiklal Mahkemeleri'yle ilgili, kitaptan bir iki paragraf alalım: "Mahkeme üyelerinin hemen hepsi genç ve ihtilalci karaktere sahip insanlardı. Mesela Tevfik Rüştü Aras 29, Refik Şevket İnce ve Muhiddin Baha Pars 35, Yasin Kutluğ 31, Refik Koraltan 32, Abdülkadir Kemali ve ben 33 yaşındaydık. Bu genç, dinamik ve korkusuz Kuva-yı Milliye'ciler, Mustafa Kemal Paşa'ya içten bağlı idiler. Belli durumlarda zaman zaman sert davranmışlar, ülkede düzen ve asayişi sağlayarak, zafere giden yolun açılması için çalışmışlardı."[111]

[111] Milli Gazete 13 Eylül 2005

KURTULUŞ SAVAŞINDA LİBYA'LI ŞEYH SÜNUSİ!

Milli Mücadeleyi şahlandıran din adamlarından Tarikat Lideri ve Atatürk'ün çok önem verdiği Libyalı Şeyh Sünusi Hz.leri, Milli Mücadele başladıktan sonra halkı düşmana karşı ayaklandırmak için Anadolu'yu köy köy dolaştı. 1922'ye kadar bu sürdü. Milli Mücadele bitinceye kadar buradaydı. 1922 senesinde buradan giderken, Mustafa Kemal Paşa Adana'ya kadar onu uğurladı.

Çanakkale'de Kastamonulular, Yozgatlılar, Bayburtlular gibi, Kudüslüler, Bağdatlılar, Mekkeliler ve Medineliler de vardı.

Mesela Hasan Mevsuf tabyası bunlardandır. Mevsuf Libyalı bir Müslüman'ın adıdır. Şimdi bu Müslüman Arap kardeşlerimiz yalnız Çanakkale'de değil, Sarıkamış'ta, Galiçya'da da bizim yanımızdalar. Çünkü bunlar bizim aynı zamanda vatandaşımız. Hatta Milli Mücadeleden önce, biz silahları bıraktıktan sonra Şeyh Sünusi "ne yapalım?" diye buraya geldi. Burada Topkapı Sarayı'nda ulemalar toplandı. "Anadolu'da harekâtı başlatalım mı, başlatmayalım mı?", "Müslümanların ümidi var mı?" "Kırdıralım mı?", "Değer mi?" bu sorulara karşı en büyük müdafaayı Şeyh Sünusi yaptı. Sonuna kadar "Ben rüyalar gördüm. Mutlaka galip geleceğiz." Milli Mücadeleye başladıktan sonra halkı düşmana karşı ayaklandırmak için Anadolu'yu köy köy dolaştı 1922'ye kadar bu sürdü. Milli Mücadele bitinceye kadar buradaydı. 1922 senesinde buradan giderken Mustafa Kemal Paşa Adana'ya kadar onu uğurladı. Hatta buradan üzgün ayrıldı. Sebebi de şu.

Muhammed Esed'in "Mekke'ye Giden Yol" adlı çok ünlü bir eseri vardır. Muhammed Esed, çok iyi bir Müslüman olmuştur. Ama biz Avrupa'ya yönümüzü döndüğümüz için bizi fazla sevmez. Bizi kritik eder. Esed bu eserinde diyor ki: "Şeyh Sünusi, sonuna kadar Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın yanında oldu. Milli Mücadele'de Mustafa Kemal Paşa'nın yanında oldu. Fakat Mustafa Kemal Paşa ve arkadaşlarının yönünü Batı'ya döneceğini sezince büyük bir hüsrana uğradı." Esed şöyle devam ediyor:

"Mustafa Kemal Şeyh Sünusi'yi Adana'ya kadar uğurladı. Adana'dan Şam'a geldi. Şam'da Arap ileri gelenleri, Kabile Reisleri, Şeyhler, bunu ziyaret etti. O zaman da Suriye Fransız'ların elinde. Şam kaynıyor. Fransız'lara karşı isyan hareketleri görüşülüyor. Şeyh Sünusi dedi ki: Mutlaka isyan edin ve Fransız'ları kovun. Ama sakın ayrı devlet kurmayın. Devlet kurarsanız, Avrupa'nın oyuncağı olursunuz. Türkiye'ye iltihak edin." Esed burada diyor ki: "Şeyh Sünusi'deki şu vefaya bakınız ki, Mustafa Kemal Paşa'dan Batı'ya döneceğini tahminde bulunduğundan hüsranla ayrılıyor, hala Suriye'nin Türkiye'ye iltihak etmesi tavsiyesinde bulunuyor."

Muhammed Esed "Şeyh Sünusi Atatürk'ün Batı'ya yöneleceğini sezip ayrıldı" tespit ve tahmininde yanılmıştır. Şöyle ki:

1-Önce "Türklerin istiklal mücadelesi İslam'ın müdafaasıdır ve bu bir cihat davasıdır. Aldığım manevi işaret ve beşaretler de, Atatürk önderliğinde bu savaştan, zaferle çıkılacağıdır." Diyen ve Libya'dan kalkıp gelerek Anadolu'yu adım adım, gezen Şeyh Sünusi'nin, Atatürk'ün gerçek niyetini ve hedefini bilmemesi ve yanılgıya düşmesi pek mantıklı bir yaklaşım değildir.

2-Daha da önemlisi, Şeyh Sünusi eğer Atatürk'e ve Türkiye Cumhuriyetine bir kırgınlık ve pişmanlık içinde olsa idi. Suriye, Irak ve Arabistan halkına "Batılı işgalcilerle savaşın, onları yurdunuzdan atın, ama sakın Türkiye'den ayrılmayın ve ayrı bir devlet kurmaya kalkışmayın!" demezdi.

3-Daha da önemlisi Libya'nın bile İngilizlerle, İtalyanlarla ve diğer istilacılarla savaşıp vatanlarını kurtardıktan sonra, bağımsız bir devlet olmayı asla düşünmeyip Atatürk Türkiye'sine ilhak edip katılmayı düşünmeleriydi.

Hatta bizim kanaatimiz, yüksek bir feraset ve keramet ve örnek bir cihat ve dini gayret sahibi olan Libyalı Şeyh Sünusi Hz.leri Mustafa Kemal Atatürk'ün, Siyonist ve emperyalist batılıları oyaladığını ve Bağımsız Türkiye'yi ve İslam Âleminin geleceğini kurtarma adına hem de İslamiyeti hurafelerden, atalet ve teslimiyet zafiyetinden uzaklaştırıp aslına kavuşturma hatırına böyle davranmak zorunda olduğunu tahmin ve taktir edenlerden birisidir.

Sonra Muhammed Esed bu Şeyh Sünusi Hz.leri ile görüşüyor. Muhammed Esed'in kitabında var. Görüşmeyi şöyle anlatıyor. "Dedim ki; Şeyhim, sana devlet kurdurmak için İngilizler İtalyanlara karşı seni destekleyecekti. Sana: "Yeter ki Osmanlı'nın yanında olma dediler. Sen; Osmanlı biraz daha rahat nefes alsın" diye hiçbir ümidin yokken en kıymetli evlatların ile İngilizlere saldırdın. Bu yanlış olmadı mı? Yani senin bir medeniyet ortaya çıkaracak gücün vardı" Şeyh Sünusi Bana şunu söyledi: "Muhammed, ben gaybı bilmem. Benden Osman oğlu bir ricada bulundu. Ben onu yerine getirmekten şeref duyarım" bunu diyen Şeyh Sünusi Hz.leri dikkat edin, adamlar ne kadar bizim yanımızda. Biz Milli Mücadeleyi yaptık, fakat Libya'da onlar savaşa devam ediyorlar. Dünya çok yorulmuş. Savaşlardan bıkmış. İngilizler Mustafa Kemal Paşa'dan rica ettiler. "Bunlar seni dinlerler. Savaşı durduralım" insanlık gerçekten dramatik çok şeyler yaşadı. Şehzade Osman Fuat Efendi kumandasında Libya savaşa devam ediyor. Mustafa Kemal Paşa'nın ricasıyla bunlar silahları bıraktılar. Bunun üzerine Şeyh Sünusi Efendi bir deklarasyon yayınladı: "Şimdi dünyanın şartlarından dolayı böyle oldu. Mustafa Kemal Paşa'nın ricasıyla silahları bırakıyoruz. Şu anda biz ateşli mücadeleyi bırakıyoruz. Ama ilk fırsatta yine buna başlarız. Çünkü Libya bağımsız olmalı. Bizim iki hedefimiz var. Birincisi: Libya bağımsız olacak ikincisi: Libya Türkiye'ye iltihak edecek. Devlet olmayacak."

Yani Libya yeni ve ayrı bir devlet olmayacak, Türkiye'nin bir eyaleti kalacaktı.

Evet, ayrı devlet olmayacaktı. Libya Türkiye'ye iltihak edecek bize bağlı olacaktı. Uzatmayalım, 1948'de Libya bağımsız oldu. Türkiye'ye başvurdular. İsmet Paşa Cumhurbaşkanıydı. Arap Kaymakam Koloğlu diye biri var. Onun babasını oraya başbakan olarak gönderdi. 1948–1950 yılları arasında Koloğlu oranın başkanı oldu. Bizimle yakınlaşmanın bütün her şeyini yerine getirdiler. Hatta Libya'da Kaddafi'nin darbe yaptığı onun oğlu küçük Sünusi, darbe yapıldığı zaman Bursa'daydı.

Ancak İsmet İnönü'nün Libyalıların bu asil ve samimi teslimiyetine ve Türkiye'ye olan teveccühüne, art niyetli yaklaştı.

Libya'nın Batı emperyalizmin bir sömürge sahası yapılması yolunda adımlar atıldı.

Osmanlılardan gördükleri ve Mustafa Kemal'de sezdikleri şefkatli ve şerefli tavrı İsmet İnönü'den göremeyen Libya Halkı, hayal kırıklığına uğradı.

Hem zaten Atatürk'ten sonra Türkiye'yi bile batılı gericilerin ve masonik merkezlerin gizli denetimine bırakan adamlardan Libya'ya sahip ve sadık olmalarını beklemekte yanlıştır.

Herkes herkesi arkadan vurur. Ancak büyük çoğunluğa baktığınız zaman "Araplar bizi arkadan vurdu" sözünün bir İngiliz yalanı ve propagandası olduğunu görürüz. Arap Dünyası'nda da "Türkler bizi sömürdü" yalanını yaymışlar. Neyini sömürecektik onların? Kumunu mu? O zaman henüz petrol icat edilmemişti.[112]

Asıl tehlike, Atatürk'e "Dinsiz, Deccal" Diyenlerin "Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü" palavralarıyla Müslümanları laytlaştırma, Türkiye'yi ve tüm İslam Âlemini Siyonist Amerika'ya eyalet yapma girişimleridir. Şimdi soralım:

500 din adamı ABD'de ne yapacak?

Önce 18 Mart 2004'te RAND Carporation'a "Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, kaynaklar ve stratejiler" başlıklı bir rapor hazırlattılar. Rapor, aslında İslam dünyasına yönelik derin bir medeniyet savaşının izlerini taşıyordu. Amerika için keskin bir savaş planı içeren raporun temel ilkeleri şu başlıklar altında özetleniyordu: "1- 11 Eylül sonrası ABD talepleri çerçevesinde yeni bir İslam oluşturulmalı. 2- Hem İslam dünyasında hem de Batı'daki Müslüman azınlıklar arasında bölünmeler teşvik edilmeli."

Ardından yine RAND Carporation'a, "US Strategy in The Muslim World After 9/11" başlıklı bir başka çalışma daha yaptırıldı. "Müslüman neo-conlar ve yeni RAND raporu" başlığı ile İslam dünyasının geleceğinde kanlı iç savaşların nasıl damga vuracağına dair ürpertici projeler hakkında geniş bilgiler sunuyor…

İslam dünyası için tam bir kaos senaryosu öngören rapor, Atlantik'ten Pasifik'e uzanan geniş coğrafyada kanlı iç savaşlara, etnik çatışmalara, mezhep savaşlarına, iktidar çatışmalarına yol açacak bir

[112] Milli Gazete / 23.Mart.2005

planı ortaya koyuyor. Ne yazık ki, söz konusu plan Müslüman entelektüeller, akademisyenler, kanaat önderleri, İslami cemaatler ve sivil toplum örgütleri üzerine kurulmuş. Özeti şu: Şii-Sünni bölünmesi: Müslümanların büyük çoğunluğunun Sünni olduğu, Şiilerin dünya Müslümanlarının yüzde 15'ini teşkil ettiği belirtildikten sonra ABD'ye Şiilerle işbirliğine gitme önerisi yapılıyor. Şiilerin bulundukları bölgelerde iktidara taşınması ve siyasi sürece katılmalarının sağlanması istenerek böylece demokratik kurumların daha da yerleşebileceği belirtiliyor.

Arap-Arap olmayan bölünmesi: İslam dünyası Arap ve Arap olmayan olarak ikiye bölünüyor. Araplar Müslüman dünyanın sadece yüzde 20'sini oluşturuyor. Öyleyse "İslam dünyasının ağırlık merkezi Arap olmayan ülkelere kaydırılmalı."

İncil, Tevrat ve Kur'an'ın karışımından oluşan 77 surelik "Gerçek Furkan" adlı "kutsal kitap" çalışmasından, Amerikalı kadın Profesör Amina Wadud'un New York'taki St. John The Divine Katedrali'nde Cuma namazı kaldırmasına ve yeni bir İslam'ın öncülüğüne soyunmasına, Fas'tan Endonezya'ya uzanan her ülkede İslam-demokrasi sempozyumlarının yine ABD ve Batılı istihbarat kuruluşları tarafından organize edilmesine kadar, yüzlerce örnek, yukarıda aktarılan genel stratejinin birer göstergesi oldu…

19. yüzyıl oryantalizminin yeniden doğuşuna tanıklık ediyoruz. İslam'ın, Müslümanların ve İslam coğrafyasının ABD çıkarlarına göre düzene sokulmasını hedefleyen bu süreç, Kur'an'ın tahrif edilmesine kadar devam edecek. Demokrasi, özgürlük ve refah hayalleriyle işgal güçlerinin peşine takılan bireyler, sivil toplum kuruluşları ve toplumlar, bir medeniyet savaşının öncü güçleri olduklarını biliyorlar mı?[113]

MUSTAFA KEMAL "TALAS ZAFERİ"NİN TEMSİLCİSİDİR

Türk tarihinin dönüm noktalarını tekrar hatırlayalım.

751 yılındaki **Talas Savaşı**, Türklerin İslâm tarihinde Müslüman Arapların yanında ilk olarak yer aldıkları büyük bir savaştır. Bu savaş, bundan sonra kurulacak olan **İslâm Medeniyeti** ve bu kuruluşta en önemli rolleri üstlenecek olan **Türklerin tarihinde** bir dönüm noktasıdır. **1071** yılındaki **Malazgirt Meydan Muharebesi** büyük bir olaydır, İslâmiyet'in Hıristiyanlığa galip gelmeye başladığı tarihtir.

Bu yıl **Çanakkale Zaferi** üzerinde önemle duruldu. Ama **Çanakkale** ile birlikte **Talas**, **Malazgirt**, **İstanbul'un Fethi**, **Sakarya** ve **İstiklâl Savaşı**'nın gölgede bırakılması gibi bir hava oluşmamalı. Tarihî dönüm noktaları olan diğer savaşlarımız da unutulmamalı, en iyi şekilde anılmalı, ama aynı zamanda kutlamalardaki dengenin sağlanması konusunda dikkatli olunmalıdır.

Talas Savaşı ve Müslüman Türkler

Çanakkale Zaferi ile birlikte, **Malazgirt**, **İstanbul'un Fethi**, **Sakarya** ve **İstiklâl Savaşı** alanındaki bilgilerimiz iyi sayılır. Ama **Türklerin Müslüman** olmaları ile birlikte katıldıkları ilk büyük savaş olan **Talas Savaşı** ile ilgili bilgi ve ilgimiz adeta yok denecek derecede azdır. Hâlbuki bu savaş sadece **Müslümanlar** ve **Türkler** için değil, bütün **insanlık** için bir dönüm noktası mesabesinde olan bir savaştır. Bu savaşta mağlup olan **Çinliler** tekrar **Çin Seddi**'nin ardına çekilmişler ve bugüne kadar da hem beşerî güç hem de medeniyet anlayışı olarak orada kalmışlardır. Bundan sonra, çağımıza kadar oluşan gelişmelere **Çinliler** değil, genel olarak bütün **Müslümanlar** ve özel olarak da **Türkler** şekil ve yön vermişlerdir.

Talas Savaşı nedir, nerede olmuştur, kimler arasında gerçekleşmiştir? Kısaca hatırlayalım.

Emeviler döneminde (661-750) **Maveraünnehir**'e kadar gelip **Türklerle** ilişki kuran **Müslüman Araplar**, 750 yılında **Abbasiler**'in yönetimi ele almasından sonra da Türkistan taraflarındaki fetih hareketlerini devam ettirdiler. Bu durumda kendi egemenlik bölgelerinin tehlikeye düştüğünü gören Çinliler, başkomutanları Gao Hsien-Cı yönetiminde büyük bir ordu hazırlayarak Müslüman Arapları Orta Asya'dan atmak için harekete geçtiler. **Müslüman Türkler** bütün birlikleriyle İslâm Ordusu saflarında bulunuyordu. Müslümanlar, Balkaş Gölü'nün batısına kadar ilerlemiş bulunan Çin Ordusunu **Talas Vadisi**'nde karşıladı. Bu dar vadide yayılma imkânı bulamayan ve bu sebeple manevra yapma yeteneğini yitiren Çinliler, **Talas**

[113] Milli Gazete / 23.Mart.2005 / İbrahim Karagül

Savaşı'nda çok ağır bir yenilgiye uğradılar ve Batı Türkistan'dan çekilmek zorunda kaldılar. **751** yılında gerçekleşen **Talas Zaferi** sayesinde **Müslüman Türkler** bölgede üstünlüklerini kabul ettirdiler. Buralara kadar gelen Müslüman fatihlerle yakın dostluk ve kardeşlik ilişkilerini kurarak bütün Türklerin Müslüman olmasını sağladılar. **Talas Savaşı** sonrasında Çinliler Çin Seddi'nin ardına çekilince, insanlık tarihinin önemli dönüm noktalarından biri olan **Müslüman Türklerin tarihî Batı'ya yöneliş ve yürüyüşleri başladı…**

Millî Görüş ve Yeni Medeniyet

Müslüman Türklerin medeniyet yürüyüşü ve yeni medeniyeti kurma hizmetleri devam ediyor…

İnsanlık tarihi III. milenyumun başını yaşıyor… Yıl 2005, yeni bir medeniyetin tam da kuruluş yıllarını yaşıyoruz… **'III. Bin Yıl Medeniyeti'** kuruluyor… **Müslüman Türkler**, iki asırdan beri, bir taraftan **Batı**'yı öğrenirken, diğer taraftan **Doğu**'yu yeniden keşfedip yorumlama yolunda ilerlemeye devam ediyor… Daha önce de işaret ettiğim üzere, **tarihî tesbitler** ve **Kur'an'ın bildirdikleri** ile öğreniyoruz ki; "**III. Bin Yıl Kur'an Medeniyeti**"ni bizler başlatacağız. Aslında **Millî Görüş Hareketi** ile insanlığın bu yeni medeniyet hamlesi başlamıştır bile… **Millî Görüş Hareketi** ve bu hareketin en önemli meyvesi olan **'Adil Düzen Projesi'** bu yeni medeniyet hamlesinin en büyük müjdecileri değil midir?..

II. Sevr günlerine denk düşen sıkıntılar yaşadığımız bu günlerde, **Çanakkale Zaferi kutlamaları tamamdır;** şimdi sıra **Talas, Malazgirt**, **İstanbul'un Fethi**, **Sakarya** ve **İstiklâl Savaşı** kutlamalarında… **Müslüman Türklerin medeniyet yürüyüşü devam ediyor…**

Allah bu mübarek yolda yürümekte olan milletimizin yâr ve yardımcısı olsun…[114]

Evet, İşte Atatürk Barbar Batı'nın taklitçisi değil, Talas'ın Malazgirt'in Çanakkale'nin temsilcisidir.

[114] 11.04.2005 / Milli Gazete / R. Nuri Erol

KURULUŞ İDEOLOJİMİZ VE İSLAM

"Türkiye hâlâ zihninde ülkenin kuruluş ideolojisi ile İslam'ı bağdaştırabilmiş değil. Cumhuriyet'e yönelik dini referanslara dayalı eleştiriler devam ediyor. Buna karşı Cumhuriyet'i dini referanslarla savunmak ise maalesef tabu. Tartışmanın böyle bir zemine kaymasını laiklik açısından tehlikeli bulanlar var. Ama korumaya çalıştıkları rejimin kurucusu Atatürk'ün Cumhuriyet'i dinen de savunduğunu unutuyorlar. Şu sözler Atatürk'e ait: **"Bilirsiniz ki, şer'i esaslarda ve ilahi emirlerde muayyen bir hükümet şekli yoktur... Yalnız hükümetin nasıl olması lazım geleceğine dair esaslar ifade olunmuştur. Bu esasların biri de şûradır, meclistir. Hükümetin behemehal meclis olması lazımdır.**

O kadar ki bizzat Cenab-ı Peygamber bile şûrasız muamele yapmazdı, (cemiyet ve hükümet işlerinde istişaresiz hareket etmek) Allah tarafından menedilmişti. İkinci esas adalettir. Şûra adaletle hükmünü icra eder.' Şimdi kim İslam'da bir devlet şekli verilmiştir diyebilir? Kim Peygamber'in muamelat alanında (iman ve ibadetler dışındaki konularda) şûrasız hareket ettiğini ve Kuran'da şûrayı emreden bir ayetin bulunmadığını iddia edebilir? İslam'ın söz konusu yönetim esasları şöyle sıralanabilir: Maslahat (halkın menfaatleri), Ehliyet (görev ve yetkilerin ehline verilmesi), Biat (seçim), Şûra (meşveret) ve Adalet."

Yine Atatürk'e dönelim**: 'Millet her noktadan kendi yararlarını (maslahatını) sağlayacak olan ve bu yararları korumak için lazım olan vasıfları, meziyetleri toplamış (ehliyet sahibi) kabul ederek seçtiği (biat ettiği) insanlardan kurulu bir şûraya malik olursa ve bu şûra, adalet üzere hareket ederse; işte Allah'ın ve Kuran'ın istediği hükümet olur.'**

Atatürk'ün din ve devlet işlerini ayırmasına ise 'İslam böyle bir şeyi kabul etmez' diyenler, ibadet ile muamelat ayırımından haberdar değiller midir? Büyük fakih Necmeddin et-Tufi'nin (ölm. 716/1316) **'Muamelatta hükümler maslahata (halkın menfaatlerine) göre belirlenir, bu alanda dinin verileri sadece birer örnektir, tüm zamanları bağlamaz…'** demiştir. Kadı Abdül Cebbar ise (ölm. 415/1025) **'Eğer (akıl ile vahiy) çatışır gibi bir görünüm ortaya çıkarsa akıl esas alınır, vahyin verileri akla uygun hale getirmek üzere yorumlanır'** hükmünü vermiştir.

Peki Atatürk ne diyor: **'Özellikle bizim dinimizle ilgili esasların doğruluğu için herkesin elinde bir ölçü vardır. Bu ölçü ile her hangi bir şeyin bu dine uygun olup olmadığını kolayca takdir edebilirsiniz. Bir şey ki akla ve halkın menfaatine uygundur, biliniz ki o bizim dinimize de uygundur.'** Bu gerçekleri Tufi ve Abdül Cebbar deyince fetva oluyor da, Atatürk deyince küfür mü oluyor?

'Atatürk orduyu İslam'ı ezmekle görevlendirdi' dediler, hâlbuki O Genelkurmay ile Diyanet İşleri başkanlıklarını aynı günde kurdu. **'Milleti Hıristiyanlara teslim etti'** dediler, hâlbuki O Hıristiyan misyonerleri ülkeden defetti. **'İslami hakikatleri milletten saklamak istedi'** dediler, hâlbuki O insanlarımız okuyup anlasınlar diye Meclis kararı ile Kuran'ı Türkçeye tercüme ettirdi, üstelik bunun masraflarını da kendisi karşıladı. **'Bizi ümmetten kopardı'** dediler, halbuki İslam Konferansı Örgütü'ne başkan seçilen O'nun Cumhuriyeti oldu. **'Hâkimiyet milletindir diyerek Allah'ın hâkimiyetine isyan etti'** dediler, hâlbuki O hâkimiyeti 'milletten zorla gasp eden kesimlerden (Hem Tanzimattan sonra sadece vitrin bekçiliğine ve günah keçiliğine döndürülmüş Sultan-Halifelerden, hem de Sabataist ve Masonik mahfillerden) geri alıp halka verdi. **'Hilafeti kaldırdı'** diye feryat ettiler, hâlbuki ilgili yasa metninde O'nun 'Hilafet TBMM'nin manevi şahsiyetinde mündemiçtir' sözleri yer aldı. **'Milleti dinsiz yapmak istedi'** dediler, hâlbuki O 'Türk milleti daha dindar olmalıdır' dedi.

El insaf artık daha ne desin di ve nasıl hareket etsin di?"

Atatürk bireyi, halifelerin, sultanların, padişahların, Allah'ın sözde gölgelerinin değil, sadece Allah'ın kulu olmaya çağırmıştır. Bu 'ben' diyebilme gücüne sahip olan bir toplumun başkaldırısıdır. Anadolu İhtilali yabancı emperyalistlere ve yerli tağutlara (canlı putlara) karşı tarihin kaydettiği en şahsiyetli isyandır. Ama devrimler sonradan korunsun diye değil devam ettirilsin diye yapılır. Devrimi korumak devrimi öldürür. Görünen putları parçalamak yetmez. Ruhlarında tecdit yapamamış (özüne ve özgürlüğe kavuşamamış)

insanlar bu sefer giderler, Muhammed İkbal'in dediği gibi kaldırım taşlarından kendilerine put yapıp tapınır… Artık kuruluş ideolojimizle İslam anlayışımızı yeniden gözden geçirmek (dinimizi, düzenimizi ve devletimizi barışık hale getirmek) kaçınılmazdır.

Türk laikliği, ne Anglosakson sekülarizimi gibi din ve devletin birbirine hiç karışmadığı, ne de Fransız Devrimi'nin laisizmi gibi, devletin kalkıp hayatın her alanından dini kazıyıp atmaya çalıştığı bir anlayışın ürünüdür. Türk Devrimi topyekûn bir devrimdir ve onun temsil ettiği zihniyet dönüşümü dini (gerilik ve gelenekçiliği)de kapsar. 'Biz dini, kamu hayatından bireysel alana aktaralım da, orada insanlar nasıl inanırlarsa inansınlar' gibi bir anlayışa dayanmaz. Devrim bizzat bireyin iç dünyasına kadar müdahale edip onun 'Din' ve 'Allah' tasavvurlarını Kur'an ve sünnete uygun yeniden şekillendirmeyi amaçlamıştır. Çünkü yıkıma yol açan dinin kendisi değil, dini inancımıza belli bir teolojinin taklitçiliğin ve şekilciliğin hâkim oluşudur. Bu teoloji yeniden inşa edilmezse ve Kur'ani temellere göre yeni reçeteler üretilmezse kurtuluş imkânsız olur. (Burada 'teoloji' kelimesini kelam olarak değil de, Batı'daki geniş anlamıyla kullanıyorum.)

Bu teolojik yeniden inşa süreci tamamlanmadan toplum manevi ve ahlaki disipline sokulmadan siz bireye özgürlük verebilirsiniz, ama onu aynı zamanda dürüst ve dengeli bir kimse yapamazsınız. İktisaden mülksüz, siyaseten hükümsüz ve vicdanen iradesiz bırakılmış olmayı din zannetmeye devam eden bir topluma bunların hepsini verseniz, bu defa mülkü Karun (rantçı/soyguncu), siyaseti Firavun (despot) ve dini Bel'am (sömürü ve saltanat dincisi sınıfı) gibi kullanırlar.

Atatürk, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kurduktan sonra ona, Hanefi-Maturidi çizgisinin esas alınması talimatını vermiştir. Bu tercih bir rastlantı değildir. Bu teolojik çizgi kulun özgür iradeye sahip olduğunu, Allah'ın kendi vazettiği kaidelere bağlı kalarak hükmettiğini, ne kadar günahkâr olursa olsun başkalarının imanının yargılanması işinin Allah'a havale edilmesini, kişi değil kanun hâkimiyetinin geçerliliğini savunur. Taklitçiliği putperestlik, bağımsız ve selim aklı ise Kur'an la birlikte en büyük dinsel delil ve dayanak sayar.

Ama Cumhuriyet'in bu teolojik yeniden inşa misyonu devam ettirilmediği için, maalesef bu boşluğu uzun zaman maneviyat istismarcısı ve ümit avcısı sahte mürşitler, şimdi ise Türkiye'ye 'ılımlı İslam' adı altında dışarıdan giydirilen BOP'a ve siyonist sermaye hegemonyasına uyumlu İslam misyonerleri doldurur. TSK 'devrim muhafızı' durumuna düşürülürken, ona karşı çıkanlar 'mücahit' mertebesine oturtulur.[115]

Sonuç, artık "gelenek ve görenek dini ve kültür disiplini" haline gelmiş bir İslam anlayışı, mevcut Hıristiyanlık ve Yahudilik anlayışı gibi batıldır ve toplumu batırmaktan başka işe yaramayacaktır.

"İman edenlere, hala vakti gelmedi mi ki, kalpleri Allah'ın zikrine ve Hak olarak inen (Kur'anı Kerime) saygı ile yumuşasın ve sakın müminler daha önce kendilerine kitap verilip te, sonra üzerlerinden uzun bir zaman geçince kalpleri katılaşmış ve çoğu fasıklığa (fesatlığa) dalmış kimseler gibi olmasın..."[116] Ayetine kulak asarak, yeniden Kur'ana ve Hz. Peygamberin kurallarına dönmek zamanıdır.

Bediüzzaman'ın dediği gibi:

"Artık eski hal, muhal

Ya yeni hal, ya izmihlal" olacaktır.

Yani asırlar önceki şartlar ve ihtiyaçlar için Kur'andan çıkarılan "tarihi teori ve tatbikat modelleri" ni, İslam'ın kendisi zannedip, onları yeniden ve aynen diriltmeye ve devam ettirmeye çalışmak boşunadır ve mutlaka başarısızlıkla sonuçlanacaktır. Tek çare ve çıkar yol olarak, yeniden Kur'ana ve Nebevi Metoda dönüp, değişen ve gelişen günümüz sorunlarına ve standartlarına uygun; ilmi ve insani program ve projeler hazırlamak mecburiyetimiz vardır. Ve zaten ilim adamı da, ancak bunları yapabilen insandır.

Bu yapıldığı ve Kur'an anlamaya çalışıldığı vakit, İslam'ın Demokrasi ve Laiklik gibi kavram ve kurallara kapalı zannedilmesi bir tarafa, bunların çağdaş örneklerinden çok daha ileri ve fıtri esaslar içerdiğinin farkına varılacaktır. Erbakan Hoca'nın sunduğu ve savunduğu "Adil Düzen" bu bakımdan oldukça önemli ve talihli bir adımdır.

İşte M. Kemal Atatürk de İslam'ı değil, gelenekselleşmiş, içi geçmiş ve toplumu geriletmiş bir anlayışı

[115] Radikal / 9-12-14 Ekim 2004 / Gündüz Aktan'ın bir okurundan alıntılar.
[116] Hadid: 16

kaldırmış ve yeniden Kur'ana ve sünnete dönerek canlı, kapsayıcı ve kurtarıcı bir İslam Medeniyetine imkân ve fırsat hazırlamıştır...

İşte; "Bizim Atatürk" kitabı da bu gerçeği vurgulamaya... Hem "gelenek dini"ni hem de "seküler düzeni" sorgulamaya ve toplumu uyarmaya çalışmaktadır.

Unutmayalım: Köhnemiş zihniyetleri, çürümüş kütük direkler ve desteklerle ayakta tutmak, olanaksızdır...

ACABA ATATÜRK NE YAPTI Kİ, BÖYLESİNE HEDEF HALİNE GETİRİLDİ?

Çünkü O, mandacılığın değil bağımsızlığın, din simsarlığının ve istismarcılığın değil gerçek İslam'ın, karanlığın değil aydınlığın, bağnazlığın değil çağdaşlığın simgesi ve garantisidir!..

Son günlerde AKP'nin perde arkasını organize ettiği ve başını Cüneyt Zapsu ve ekibinin çektiği ifade edilen "Atatürk Düşmanlığı" internet ortamında ivme kazanıyor. Atatürk'ün adını anmaktan utanılacak günlerin yakın olduğu, Atatürk'ün İngiltere'ye dayanarak bir şeyler yapmaya çalıştığı ve başarının İngiltere'ye ait olduğu ifade edilmeye çalışılıyor, bunun propagandası yapılıyor.

TSK içinde de 28 Şubat süreci ile başlayan, başını o dönemde Org. Çevik Bir'in çektiği Atatürk'ü gözden düşürme operasyonu aralıksız devam ediyor. Bugün Org. Özkök'ün desteğiyle süren Atatürk'ü ordudan ve devletten silme kampanyasının perde arkası Siyonist ve emperyalist odaklar sırıtıyor.

"Atatürk Mason localarını kapattı, biz de Atatürk ve Atatürkçülüğü sileceğiz" diyen İshak Alaton'un da içinde bulunduğu çevrelerin, Atatürkçülüğün gündemden kalkması için ne tür çalışmalar yaptığı da biliniyor.

Atatürk gerçeğini, Türkiye Cumhuriyeti'ni ve Türk Milletini imha etmek için; din tüccarlarının ılımlı veya radikal İslamcıların, bazı etnik grupların ve Masonların faaliyetini hep birlikte izliyoruz.

Türk Silahlı Kuvvetleri içinde de, 28 Şubat süreci ile ortaya çıkan o dönemde Org. Çevik BİR'in yürüttüğü, Atatürk'ü gözden düşürme operasyonun Şeriat tehlikesi çığırtkanlığı adı altında başlatıldığını, Sayın Genelkurmay Başkanımız Hilmi ÖZKÖK paşamızın omuz verişi ile de son sürat devam ettiğini görüyoruz.

Bütün bunların yanında, "Atatürk mason localarını kapattı, biz de Atatürk'ü ve Atatürkçülüğü sileceğiz!" diyen İshak ALATON'un da içinde bulunduğu çevrelerin, Onun koyduğu öğretileri gündemden düşürmek ve dejenere etmek için ne tür çalışmalar yaptıklarını da biliyoruz.

Atatürk:

- *Türk İstiklal Savaşının başarıya ulaşmasını sağlayacak plan ve projeleri üretti.*
- *Osmanlı İmparatorluğunu asli unsuru olan Türklerin ve diğer etnik kökenlerin imhasını ve soykırımını engelledi.*
- *İslam-ı sadece Mekke ve Medine ye hapsedecek makro operasyonu çökertti.*
- *Siyonist Yahudilerin güdümündeki İngiliz, onlara uşaklık yapan Yunan, Fransız ve İtalyanların Osmanlı'yı yani Türkleri ve İslam-ı yok etme ve Anadolu'ya yerleşme planlarını iptal etti.*
- *Batıyı kendi silahları ile kendi yöntemleri ile vurabileceklerini öğretti.*
- *Bir milletin Yok olmaktan nasıl kurtulunulacağını herkese örnek olacak şekilde bizzat gerçekleştirdi.*
- *Gerçek İslam'ın (İngiliz ve Siyon eli değmemiş İslam'ın) nasıl bir güç olduğunu somut olarak gösterdi.*
- *Kısacası, emperyalizmi yenilgiye uğratarak dünyaya örnek teşkil etti*
- *Türk'ün ve diğer etnik unsurlar: Arabın, Kürdün, Çerkez'in, Hıristiyan, Musevi ve Ermeni'nin Anadolu'da var olabilmelerine sebebiyet verdi.*
- *Şarkta, bir zihniyet devrimi planladı ve kısmen de başarıya iletti.*
- *"Şarkta medeniyeti" tasavvurunu ve bilincini yeniden yeşertti.*

Liste uzatılabilir. Atatürk'e yönelik hakaretin sebebi işte yukarıdaki listedir.

Atatürk'ün en büyük darbesi, Müslüman Türk'ün ve İslam'ın düşmanı olan İngilizlere, Fransızlara, İtalyanlara, Yunanlılara, ABD'lilere vurulmuştur. Yerli ve işbirlikçi masonları kovmuş ve susturmuştur.

İşte bu yüzden de Atatürk'le ve Atatürkçülükle en çok İngilizler ve emperyalistler meşgul olmuştur. Çanakkale'de ve Anadolu'da aldıkları darbeyi hala anlamaya çalışmakta ve bu yarayı telafi etmek isterken, o yarayı açanları imha planları yapmakla meşguldür.

Sadece onlar mı? Tabii ki hayır. Elbet diğer ülkeleri ve onların içerdeki işbirlikçilerini unutmuyoruz.

İhanetin perdesi açılıyor;

İşte Atatürk'ün ve Türk Milletinin Çanakkale'de, İstiklal Savaşı'nda emperyalizme indirdiği bu ölümcül darbeyi yiyenlerin Türkiye'ye dayattıkları yozlaştırılmış ve çarpıtılmış Atatürk profili ve Atatürkçülük şöyledir;

Öğretilen ATATÜRK;

- İçki sofrasından kalkmayan bir ayyaş.
- Milletin namusuna sarkan bir zampara.
- Din düşmanı bir adam.
- Modernliği dayatan ve çıplaklığı özendiren bir insan.
- Türk dilini ve kültürünü unutturmaya çalışan bir başkan.
- Ve maalesef, ülkesine ve milletine ihanet eden bir komutan.

Öğretilen ATATÜRKÇÜLÜK ise:

- Din düşmanlığı
- Halk düşmanlığı
- Gelenek düşmanlığı
- Faşist ideolojiyi hedefleyen ırkçılık
- Körü körüne taklitçi bir Batı hayranlığı

Her iki konuda da listeyi isteyen uzatabilir. Biz kısa kestik.

Yukarıdaki Atatürk profili ve Atatürkçülük anlayışını Türkiye'ye ve Türk Milletine dayatanların, şeytani hesap ve hedeflerini aslında hepimiz biliyoruz. Ama maalesef, Atatürk'ün gizlenen ve görmemiz istenmeyen yönüne bizler de nerede ise gönüllü olarak yabancı kaldık.

Dayatılan Laikliğin Atatürkçülükle ve Atatürk'le ne kadar uyuştuğunu hiç araştırmadık. Dayatılan Laikliğin Atatürk tarafından ne şekilde algılandığı, nasıl uygulandığını anlamaya çalışmadık. Resepsiyonlarda içki içerek, devlet malını iç ederek, dış güçlerle işbirliğine girişerek İslam'a ve insanımıza hıyanet eden masonlar, Allah'ın buyruğu, güzel dinimizin soyluluğu olan, başörtüsü pazarlığına odaklanmasının sebebi gösterilen hangi Laikliğin neden Devlete hâkim kılınmaya çalışıldığını anlamadık, anlatamadık.

Dolayısıyla Atatürk zihnimizde iki üç resimle çakılı kaldı.

- Sürekli içki içen, kafa çeken…
- Modern kıyafetli ve kadınlara sarkıntılık eden…
- Karatahtanın başında Latin harflerini öğreten…
- Halka zorla şapka giydiren bir adam!..

Evet, maalesef, ismi ve resmi görülünce, karı ve rakıdan başka bir şey hatırlanmayan bir kahraman!..

Hep kolay olanı seçtik. Kahramanları karalamayı tercih ettik. Peki, neden bu güne kadar hiç kimse sormadı;

- Peki, bu adam bu kadar içerken, (bize sarhoş görüntüsüyle tanıtılan bu zevk düşkünü insan) övündüğümüz İstiklal Savaşı'nı nasıl organize etti. Büyük Millet Meclisi'nin verdiği Başkomutanlık görevini nasıl yaptı. Sürekli içerken, nasıl savaştı, savaş sonrası diplomasiyi nasıl idare etti. Anadolu'yu nasıl turladı?

- Atatürk, rakı ve çerezden ibaret bir hayat sürdü ise, Türkiye Cumhuriyeti gibi bir Devleti nasıl kurdu, kurguladı?

- Atatürk ve arkadaşları gerçekten içki masasından kalkmamış ise Türkiye nasıl ortaya çıktı?

- Güya sürekli içki içen, zevk sefa peşinde koşan bu adam, bir kütüphane dolusu kitabı nasıl okudu araştırdı?

- Atatürk gerçekten din düşmanı olsa idi, acaba Türkiye'de bu gün İslam'ın İ..si kalır mıydı?

- Bu içkici adam, Misak-ı Milli'nin yeniden hayata geçirilmesi için nasıl çalıştı? Hatay'ı nasıl topraklarımıza kattı. Batı Trakya'yla, Gagavuzlarla, Afganistan'la bu kadar yakinen nasıl alakadardı?

- Bu adam madem bu kadar içkici idi, Trablusgarp'ta, Şam'da, Galiçya'da, Çanakkale'de Sakarya'da son olarak Ankara'da bunca işi nasıl yaptı? Nasıl başardı?

- Dağlara taşlara "Ne Mutlu Türküm" diye yazanlar kimlerdi ve neyi amaçlıyorlardı?

- Atatürk bir ırkçı olsaydı, acaba bu gün Türkiye'de Kürt, Arap, Ermeni, Çerkez ve diğerleri kalır mıydı?

- Yoksa bizlere, emperyalistler, sabataistler ve masonik kesimler tarafından: kolayca istismar ve suistimal edecekleri farklı bir Atatürk mü anlatıldı?

- Yoksa bizler de Atatürk'ün kahramanlığını ve dehasını karalayarak İngilizlerin, masonların ve topluca İslam düşmanlarının, daha açık ifade ile dünyada tek bir Müslüman'a tahammül edemeyenlerin oyununa aldandık mı?

- ACABA ATATÜRK MİSAK-I MİLLİ GİBİ MUAZZAM BİR AKSER-İ SİYASİ VE KÜLTÜREL OPERASYONLA İLGİLİ KARARI HAYATA GEÇİRMEK İÇİN GELİŞTİRMESEYDİ, BU GÜN O'NA DÜŞMANLIK BESLEYENLER VAR OLACAK MIYDI?

- Çanakkale'de, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da, Afrika'da savaşılmasaydı, acaba haritadan hangi etnik unsurlar silinirdi, hiç baktık mı?

- ŞU UNUTULMAMALIDIR Kİ; ATATÜRK'E ATATÜRKÇÜLÜĞE, TÜRKLÜĞE, İSLAMİYETE VE TÜRK DEVLETİNE DÜŞMANLIK BESLEYENLER BİZİ YOK ETMEYE ÇALIŞANLAR ÖNCELİKLE KENDİLERİNİ UNUTMAMALIDIRLAR.

Bağımsızlık ve aydınlık simgesi olan Atatürk'ün yüzden düşmeye başladığı gün, Türk'ün ve her zaman kol kanat gerdiği Kürdün, Çerkez'in, Arap'ın ve diğer Müslümanların kellerinin düşmeye başlayacağı talihsiz bir sürecinde başlangıcı olacaktır.

Atatürk'ün devre dışı bırakılmaya başlandığı gün; köleliğin, küreselleşmenin, gâvura köpekliğin, yeniden bizi kuşatacağı ortam oluşacaktır.

Atatürk'ün duvarlardan düşmeye başladığı gün, Allah'ın vazettiği İslam'ın değil, İngiliz'in, Siyonist'in yozlaşmış ve ılımlaşmış İslam'ını önümüze koyacaklar ve bizi uyutacaklar.

Atatürk'ün gözlerden ve gönüllerden indirilmeye başlandığı gün, Barzani ve Talabani gibileri artık Batı Başkentlerinde çalacak kapı bulamayacaklardır.

Atatürk'ün fotoğrafı ve Türk Bayrağı emperyalizmin kabusları, bu topraklarda yaşayanların mutluluklarıdır.

Eğer Atatürk ve Türk düşmanı iseniz ve amacınız, onların varlığını ortadan kaldırmaksa, bilesiniz ki, önce kendi canınız ve rahatınız tehlikeye atılmaktadır.

*Çünkü **NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE**, sözü emperyalizme, Siyonizm'e, adaletsizliğe, köleliğe ve şerefsizliğe karşı bir haykırıştır. Adaletin ve insanlığın uyanışıdır...*

***NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE** söyleyebilmek: birliğin gücünü, emperyalizmin yüzüne şamar gibi vurmaktır!*

***NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE** diyebilmek; ALLAH var ŞERİKİ yoktur, kula kulluk alçaklıktır… Ben Müslüman'ım, özgür ve onurlu insanım… Anlamını çağrıştırmaktadır.*

Sebep sonuç ilişkisine bağlı kalarak açıklamaya çalıştığımız Atatürk'e ve Türk'e (yani Müslümanlara) düşmanlığın sebebi, bu toprakları emperyalizme açmamalarıdır.

Hülasa, bu topraklarda kim ki, Atatürk'e ve Türk'e düşmandır, o kendisine de düşmandır. İslam'a düşmandır, insanlığa düşmandır…

Bu yüzden tam 90 yıldır İngilizler, Atatürk'ü, Türk'ü, İslam'ı, Anadolu'yu, Ortadoğu'yu, okumakta, yazmaktadır. Çünkü "Güneş Batmayan İmparatorluk" Çanakkale'de ağır hasar almış, Sakarya'da ayaklarından budanmıştır. Bohça dikiş tutmamaktadır. Bu ağır hasara Dışişleri Bakanımız Sayın Gül, Başbakan Recep Tayyip Bey veya zihniyet ortaklarının verdikleri yama destekleri işe yaramayacaktır.

Bu ağır hasara, Kürt Teali Cemiyetinin bugünkü temsilcisi olan danışmanlar, Barzaniler, Talabani'ler, merhem olamazlar, yama olamazlar, olamayacaklardır!..

Atatürkçülüğü rakı ve çerez olarak algılayanların karşısına, maalesef İslam'ı aksesuar ve istismar aracı olarak algılayan bir zihniyet çıkmıştır.

Önümüzdeki günler, kiralık Atatürkçülüğün ve Laikçiliğin, münafık İslamcılığın ve istismarcı dinciliğin bittiği günler olacaktır.

Yani ABD'nin, İngiliz'in ve diğer Siyonist ve emperyalist güçlerin yıkılması yakındır.

Bu günler de tıpkı 1914'le 1923 arasında olduğu gibi: vatanlarını, bayraklarını, ordularını ve dinlerini satılığa çıkaran korkak ve pısırık tiplere, ABD ve AB kapısında kurtuluş arayan kahbelere rastlayacaksınız.

Bunların,

Bir kısmı Türkleri,

Bir kısmı Kürtleri,

Bir kısmı İslamiyeti,

İsrail'e, İngilizlere, Amerikalılara, Almanlara, Fransızlara ve daha başkalarına satmaya çalışan işbirlikçi, hain, korkak ve pısırık tüccarlar olarak piyasaya çıkacaklardır.

BU HAİN, PISIRIK VE KORKAK TÜCCARLAR DÜN BAŞARAMADILAR, BUNDAN SONRA DA İNŞALLAH BAŞARAMAYACAKLARDIR!..

Tüm eski oyuncuların ve figüranların perdeleri inmiştir, foyaları ortaya çıkmıştır.

Zaman hükmünü icra etmekte, hak yerini bulmaktadır.

İngiltere'nin, ABD'nin, Fransa'nın ve diğer emperyalist güruhun hakim olduğu dünyanın taşları yerinden oynamıştır.

Batının kapısında hüsnü kabul görenlerin, yüzlerini ve yüreklerini korku sarmaktadır.

Amerika'nın kendi ayaklarının altına mı yoksa petrol'ün altına mı kırmızı halı serdiğini anlamayan andavalların da varlığı geçicidir.

Bu bağlamda Türk'e ve Atatürk'e düşmanlık da geçicidir.

Tarihi iyi okuyamayanlar, kendilerini devlet zannedenler, kendilerini Tanrı zannedenler, korkarlar, pısırıklar ve onursuzlar için makus talih ve dönem başlamıştır.

Kime ve neye düşman olduklarını bilmeyenlere öğretmenlik yapacak olaylar dizisi başlamıştır.

Firavun'un sarayında panik başlamıştır.

Meryem hamiledir.

Çağdaş Kureyş'in paniklemesi Hz. Muhammed ruhunun diriliş müjdesidir!..

Fakat panik faydasızdır.

Türk'ü ve Atatürk'ü imha ettim derken ihya ettiğinin farkında olmayanlar, Allah'ın, sizin tuzaklarınızı kendi ayağınıza dolayacağını tabii ki bilmiyordunuz, değil mi?

Ey masonlar, münafıklar!

Siz, Kur-an'ı okumamış, anlamamış, inanmamış ve yaşamamıştınız; ama Atatürk okumuş, inanmış ve üstelik yaşamıştı. Tıpkı Türkler ve kardeşleri gibi."

İşte bu yüzden Sesar'a katılıyoruz ve kutluyoruz… İşte bu gerçeklerin imgesi ve yüksek değerlerin simgesi olan:

"Atatürk düşerse, hepimiz düşeriz" uyarısını haklı buluyoruz.

Nasıl ki Türk kavramı: Aziz ve asil milletimizi oluşturan Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap, Arnavut.. Gibi, bütün Müslümanların yanında; ülkemizi vatanı bilen, devletimizi de huzur ve hayat sigortası görüp sahiplenen Yahudi, Ermeni ve Rum bütün vatandaşlarımızın ortak adı ise…

Atatürk de: Bütün Türklerin; inancını, amacını, ahlakını ve kahramanlığını hatırlatan… Dindarlıkla birlikte uygarlığın, cengâverlikle beraber barışçılığın yolunu açan… Geri kalmışlıktan kalkınmışlığa, uydu olmaktan Lider konumuna taşıyan sembol bir şahsiyettir.

İslam ahlak ve adaletinin, Türklük anlayış ve asaletinin en güzel ve mükemmel örneğini gösteren… Barbar Batıya insaniyeti ve medeniyeti öğreten… Şanlı ceddimiz Selçuklu ve Osmanlı Türkleri sayesinde, artık Avrupa'da, Müslüman=Türk yerine, Türk ise Müslüman anlamına kullanılagelmiştir. Yani Türk'le Müslüman özdeşleşmiştir.

Bu nedenle tarih boyunca, Türk'e düşmanlık aynı zamanda İslam'a düşmanlık şeklinde sergilenmiştir.

İslamiyet'in, müspet ilmin ve aklıselimin asla kabul etmediği hurafelerden uzak, saf, sade ve samimi bir inanca sahip bulunan Atatürk, maalesef hem din istismarcısı yobazlar hem de devrim simsarcısı

madrabazlar tarafından dinsiz ve hatta ahlaken seviyesiz biri olarak tanıtıla gelmiştir. Böylece bazıları kendi riyakarlığına ve sahte kahramanlığına bazıları da kendi inkarına ve ahlaksızlığına Atatürk'ü bahane ve delil gösterme sahtekarlığını seçmiştir.

Bugün Türkiye'mizden, aziz milletimizden ve tarihimizden intikam almak isteyen… Ve bizi kırk yıldır AB kapısında ayakta bekleten hain Haçlı zihniyetinin ve ardındaki sinsi Siyonist Yahudi Şövenistlerin:

1- "Milli Görüşçülükten.

2- Atatürkçülükten.

Mutlaka vazgeçin ki, aramıza alalım" şartını dayatmaları, herhalde boşuna değildir.

Milli Görüşçü iken hakaret edip hapishanelere tıktıklarını, Milli Görüşe hıyanet edince niye ve nasıl iktidara taşıdıkları üzerinde iyi düşünmelidir.

İşbirlikçi yerli masoncukları ve NATO kafalı tosuncukları eliyle, "Mustafa Kemal Türk milletini batıya bağlamaya, milli ve manevi değerlerinden koparıp küresel çeteye köle yapmaya çalışan bir komutan!" şeklinde gösterilirken "sakın ha, Atatürkçülükten ayrılmayın!" diye öğüt verirken şimdi Atatürk yeniden gerçek kimliği ile algılanmaya başlayınca bu sefer "Artık Kemalizm çağdışı kalmıştır, bu köhne kalıplardan sıyrılın!" demelerinin nedenlerini çok iyi tahlil etmelidir.

Türkiye için, bütün Müslüman ülkelere örnek olacak ılımlı İslam, hatta hilafet ve saltanatı bize telkin ve tavsiye eden ABD ve AB, niye Milli Görüşten şiddetle ürkmektedir.

Abdullah Öcalan'ın posterlerine, Barthelemeos'nun ekümenliğine selam duranlar, niye Atatürk resimlerine tahammül edememektedir?

Akıl; muhakeme ve mukayese (karşılaştırma ve doğru karar verme) yeteneğidir. Düşünmeyen, değerlendirmeyen ve dert edinmeyen, onurlu insan ve olgun Müslüman olabilmiş değildir!

Son Söz ve Ayar Sorusu:

Atatürk İslam'ın cihat olarak beş yüz kadar ayetle önemle emrettiği saldırgan düşmanlara karşı ülkeyi dini devleti korumak için çalışmak ve çarpışmak…

Milletimizin can, mal ve namus emniyetini, din ve düşünme hürriyetini sağlamak...

Bölgemizde, ülkemizde ve yeryüzünde barış ve bereket ortamını oluşturmak…

Münafıkların din baronlarının mason zındıkların istismarından İslam'ı ve insanımızı uzak tutmak için bütün hayatını ve rahatını feda etmiş,

Ancak namaz ve orucunu ihmal etmek ve içki içmek gibi şahsi günahlar işlenmiş ise…

Buna karşılık birileri namaz, oruç, hac gibi şahsi ibadetlerini devamlı ve dikkatle, hatta dillere destan olacak şekilde yerine getirmiş ama dinimizi yozlaştırmak, devletimizi yıkmak, yurdumuzu parçalamak emperyalistler ve Yahudi Siyonistlerle işbirliğine girişmiş, kardeş ve komşu Müslüman ülkeleri haksız yere ve dayanaksız bahanelerle işgal edip, mazlumların canlarını, mallarını, namuslarını talan ve telef eden zalimlere destek vermiş ve dua etmişse…

Şimdi söyleyin bakalım:

- Kur'an'ın ayetlerine göre,
- Hz. Resulullah'ın hadislerine göre,
- İslam ulemasının görüşlerine göre,
- İnsani ve vicdani prensiplere göre,
- Ahlaki ve hukuki gerçeklere göre,

Bunların hangisi daha zalim ve daha haindir? Hangisi Allahın gazabına ve cehennem azabına daha layık ve müstahak birisidir?.. Evet, putperestliği çağrıştıran bir mantıkla ve sanki özellikle Atatürk'ten nefret ettirmek maksadıyla, çoğu estetik olarak bile itici heykellerini, resimlerini ve büstlerini,

— Üstelik "Beni tanımak, beni görmek değil; fikir ve ideallerimi anlamak ve sahip çıkmaktır" dediği halde, nerdeyse yemek tabaklarına ve çeşme duvarlarına bile asmayı bir hizmet ve marifet zannedenler ne kadar şekilci ve zarar verici ise,

Bunun tam aksine "Atatürk'ün fotoğraflarını duvarlardan indirin ki AB'ye girebilesiniz" diyen Avrupa

Gâvuru da, onun davulunu çalanlar da o denli tehlikeli ve art niyetlidir.

NİYE, "BENİ TÜRK HEKİMLERİNE EMANET EDİNİZ!" DEMİŞTİ?

Türkiye'de ve üst kademede iyice çöreklenmiş, Avrupa ve Amerika'yı ekonomik ve siyasi yönden ele geçirmiş bulunan "Gizli Dünya Devletine", yani Siyonist Yahudilere ve dönme sabataistlere rağmen, Milli mücadelenin kazanılamayacağını ve Cumhuriyet Türkiye'sinin kurulmayacağını çok iyi fark eden Mustafa Kemal;

Bu etkin çevrelerin (Küresel Çetenin); Arz-ı Mev'ud olarak bilinen, Büyük İsrail'in birinci basamağı olacak "Türkiye Siyon Devleti"ni oluşturma yönündeki hedef ve heveslerine uyar görünen bir rol oynayarak ve bunları oyalayarak, "sınırları belli ve dünyaca tescilli müstakil Türkiye'yi kurtarma" siyaset ve stratejisini, büyük bir başarı ile uygulamıştır.

Ancak:

1- Büyük Taarruzun hemen arkasından İzmir'de "Selanik ve Batı Trakya'yı kurtarma" niyet ve gayretini ortaya koyması…

2- Kerkük ve Musul'u, ülke topraklarına katmaya kalkışması…

3- Osmanlı ailesinden alıp, TBMM'nin uhdesine koyduğu ve dondurduğu "Hilafet" (İslam dünyasının tabii liderliği ve hamisi) kurumuna hayatiyet kazandırmaya yönelik adımlar atması…

4- Bütün bunları kuşku ile izleyen ve kontrolün ellerinden çıkacağını sezen Siyonist ve sebataist kesimlerin, önce İzmir suikastını tertipleyerek Atatürk'ü öldürmeyi planladıkları…

5- Bu şeytani girişimi önceden anlayan ve aldığı tedbirlerle bu badireyi atlatan Atatürk'ün eski ittihatçı ve sebataycı Yahudi dönmelerinin elebaşlarını mahkeme edip astırdığı…

6- Cumhuriyet Türkiye'sinin temelleri biraz oturduktan sonra, Yahudi güdümlü gizli hıyanet örgütü mason localarını kapattığı bilinen tarihi gerçeklerdir.

Şimdi:

- Sebep-sonuç ilişkilerine bakarak
- Atatürk'ün varlığının, kimlere zarar, ölümünün ise kimlere yarar sağladığını hesaba katarak
- Daha önce İzmir suikastının niçin planlandığını ve kimlerin asıldığını hatırda tutarak
- Sağlığında, çevresinden ve yönetimden uzak tutmaya çalıştığı bir ekibin; ölümünden hemen sonra, nasıl hükümete ve her şeye hakim hale geldiklerini esas alarak…

Ve nihayet görünürde muzaffer, mutlu ve muktedir bir komutan'ın, gerçekte ise hep yalnız ve yardımcısız olan bu talihsiz kahramanın **"Beni Türk hekimlerine emanet ediniz"** feryadındaki gizli mesajı çözmeye çalışarak, ulaştığımız kanaat şudur:

Atatürk, bilinen hastalıklarının tabii seyriyle değil, Tanzimat'tan beri ülkeye hâkim ve hain gizli güçlerce, bir şekilde ve usulüne uygun biçimde zehirlenerek ölüme sürüklenmiştir.

Bize göre, hiçbir yurt dışı ziyarete çıkmamış olması da, **Küresel Çete'nin kendisini devre dışı bırakmak istediğini sezdiğindendir.**

Hz. Yusuf'un: "Rabbim bana hadiselerin (rüyaların ve tüm sosyal ve toplumsal olayların) te'vilini (yorumunu) öğrettin."[117] Teşekküründe: Hadiselerin görünümünden ziyade yorumunun daha önemli olduğu anlaşılmaktadır.. Araştırmacıların asıl görevi: Sosyal ve tarihi gelişmelerin perde gerisindeki gizli gerçekleri ortaya çıkarmaktır.

Şimdi biraz daha ayrıntılara girelim.

Büyük Taarruz ve sonrası:

Mustafa Kemal Paşa, 21 Ağustos 1922 de Çankaya köşkünde bir çay partisi vereceğini bütün gazete ve ajanslara bildirmiş, diğer yandan ordu birlikleri arasında yapılacak futbol karşılaşması bahanesiyle komutanları Akşehir'e çağırmış, böylece savaş ve saldırı niyetinde olmadığı havasını yaymıştı.

Ama düşmanların hiç beklemedikleri bir anda 26 Ağustos sabahı, bizzat başkomutan olarak büyük

[117] Kur'an: 12 sure, Ayet; 101

taarruzu başlatmıştı.

Genelkurmay Başkanı Fevzi Çakmak'la birlikte, aslında bu harekâta karşı çıkan İsmet İnönü'yü de -herhalde yakınında ve gözaltında tutmak için-yanına almıştı. TBMM bile harekât başladıktan sonra haberdar kılınmış ve bu haber ayakta alkışlanmıştı.

27 Ağustos'ta Afyon kurtarılıp karargâh oraya taşınmış… 28 Ağustos'ta Yunanlıların 5. Tümen'i tamamen kuşatılmış ve 29 Ağustos'ta etkisiz bırakılmıştı.

30 Ağustos'ta Dumlupınar'da bizzat ateş hattında orduyu idare eden Gazi Mustafa Kemal'in askerleri, düşman birliklerini tamamen teslime zorlamış, çoğunu da esir almıştı. Büyük zafer kazanılmıştı.

Türkiye'yi siyon devleti yapma hesabını güden dış güçler ve içimizdeki Sabataistler, Yunan birliklerinin arta kalanının hızla geri çekilip, gemilerle kaçmasını ve dolayısıyla Mustafa Kemal'in işinin kolaylaşmasını sağlamışlardı. Aksi halde, motorize birliklerin bulunmadığı, yarım asırdır yedi cephede süren savaşların yorgunu ve bin türlü yokluğun yıprattığı Türk ordusunun, 10 gün gibi kısa bir sürede ve de düşmanla vuruşarak, Afyon'dan İzmir'e ulaşması imkânsızdı…

11 Eylül 1922 de Atatürk İzmir'e girince, İstanbul'daki Fransız komiseri General Pell, hemen İzmir'e gelip Mustafa Kemal Paşa'ya, Türk ordusunun Trakya'ya girmemesi tavsiyesiyle ateşkes önerisinde bulundu.

Atatürk:

"Bütün Trakya kurtulmadıkça, ordularımızı durdurma imkânı olmadığını" bildirdi.

Bunun üzerine telaşa kapılan itilaf devletleri, Dışişleri Bakanlarının imzasıyla 23 Eylül 1922 günü İzmir'deki Mustafa Kemal'e bir nota gönderdiler. Atatürk cevabında:

"Rumeli ve Doğu Trakya Türkiye'ye bırakılıp düşmanlar bu bölgelerden çıkarılırsa" ateşkes yapabileceğini açıkladı.[118]

İşte Siyonist ve sabataist güçler, Atatürk'ten, ilk defa bu gelişmeler üzerine kuşkulanmaya başlamışlardı: Acaba ayakları yere basınca, bizim güdümümüzden çıkar da, kendi başına buyruk davranır mıydı!?... Çünkü önceleri hem Sultan Vahdettin'e, hem bize yakındı… Şimdilik, tamamen bizden yana tavır aldı… Acaba sonunda ne yapacaktı?...

Kerkük ve Musul'u geri alma hazırlıkları:

Atatürk Nutuk'un 2. cildinde bu konuyla ilgili şunları anlatmaktadır.

Kerkük, Musul konusuna girmeden, yeri gelmişken belirtelim ki, Atatürk, kendisinden sonra milli mirasının ve hatırasının istismar ve suistimal edileceğini, tarihi gerçeklerin tahrif edilip, saptırılmak ve çarpıtılmak isteneceğini büyük bir ileri görüşlülükle sezmiş ve 3 ciltlik "Nutuk"u bu maksatla kaleme alıp, bizzat okuyarak bizlere bırakmıştır. Ve zaten Nutuk'un dışında bütün söylev ve demeçleri çok uzun yıllar toplumdan saklanmış, uyduruk ve uygunsuz bir Kemalizm safsatasıyla milletimiz uyutulmaya çalışılmıştır.

Bugün, bir Kur'an mealini, önemseyerek ve ihtiyaç hissederek, baştan sona dikkatle bir sefer bile okumamış, ciddiyetten ve dini gayretten uzak müminler ve hele kendi yazılarını ve konuşmalarını haklı çıkarmak için, yani istismar amacıyla, ara sıra belli konularla ilgili olarak karıştırmak dışında, Kur'an mealini bir sefer dahi baştan sona okuyup bitirmeyen, samimiyet ve hamiyet yoksunu İslamcı enteller bulunduğu gibi…

Maalesef, Atatürk'ün elimizde kalan tek eseri Nutuk'u baştan sona özellikle ve titizlikle bir kere olsun okumayan, anlamaya çalışmayan bir sürü sahte Atatürkçü dolaşmaktadır.

İşte Atatürk, Kerkük ve Musul'u geri almaya çalışırken, İngiltere, bölgedeki Nesturi (Hıristiyan) azınlığı kışkırtıp Hakkâri'yi bile ülkemizden koparmaya çalıştıkları bir sırada, Mustafa Kemal, Kazım Karabekir'e gerektiğinde bir askeri harekâta hazır olmasını söyler.

Bunun bir macera olduğunu düşünen ve sinsi sabataist çevrelerle sıkı-fıkı ilişkiler yürüten Kazım Karabekir, böyle bir kararın ancak meclis tarafından verilebileceğini ileri sürer… Atatürk derhal meclisi toplayıp bu yöndeki kararı çıkartmak ister. Bu gelişmeler üzerine, Atatürk'ü engellemek için, Kazım Karabekir, Ali Fuat (Cebesoy), Refet (Bele) paşalar askerlikten istifa edip Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası

[118] Milli Gazete / 26 Ağustos 2004 / Büyük Taarruzun 82. yıldönümü.

(partisi)nı kurup Milletvekili sıfatı ile meclise girerler…

Atatürk bu girişimi, "büyük bir komplo" ve "tehlikeli bir tertip"[119] olarak değerlendirmekte ve şunları söylemektedir.

"İngiltere'nin ültimatomuna, malum olduğu veçhile (şekilde) cevap verdik. Harp ihtimalini göze aldık. İşte bahsettiğimiz zevat, bu müşkül (çok zor ve çetin) anda, yani bir ecnebi (yabancı) devletin ülkemize hücum edebileceği zamanda (maalesef) kendilerinin de bize (içten) taarruz ve hücum ederek suhuletle (kolaylıkla) hedeflerine vasıl olabileceklerini hayal ettiler. (Vatanımızı korumak için) Muharebeye hazır ve amede bulundurmaya mecbur oldukları ordularını başsız bırakıp, vaktiyle (daha önce) hazzetmediklerini (sevmediklerini) söyledikleri, politika sahasına şitab ettiler.[120] (acele ile siyasete girdiler)

Yine Atatürk'ün tespitiyle "Muzır ve münafık bir teşekkül"[121] olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, açıkça din istismarı yaparak, doğudaki isyan hareketini de cesaretlendirmiş ve ümitlendirmişlerdir.[122]

Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın "en hain dimağların mahsulü"[123] olduğunu bildiren Atatürk, bu partinin ittihat ve Terakki'nin yeni bir versiyonu ve sebataist dönme Yahudilerin bir oyunu olduğuna dikkat çekmiştir.

Ve bu hareketin, sonunda "İzmir suikastı şeklinde tezahür ettiğini" söylemiştir.[124]

Ve zaten Adnan Adıvar, Sabit Sağıroğlu, İsmail Canbulad gibi sivil kurucuların tamamı Yahudi dönmesi olan Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'na göre: Mustafa Kemal din düşmanı bir diktatördü ve mutlaka devrilmeliydi!...

Yani Atatürk'e "Din düşmanı" yaftasını yapıştıran, Müslümanlar değil Yahudilerdi.

28 Eylül 2004 Tarihli Halka ve Olaylara TERCÜMAN gazetesinin manşeti oldukça önemliydi:

Atatürk'ün Vasiyeti:

"Tarihi Gerçekler Işığında Belgelerle Mustafa Kemal Atatürk" adlı kitaba göre Büyük Önder şöyle demişti: **"Ömrüm Yeterse Musul, Kerkük ve Adalar'ı alacağım!"**

İşte tarihi vasiyet: Zorla koparılan toprakları Türkiye'ye katacağını ilan eden Atatürk, **"Önce diplomasi, olmazsa askerle"** dedi. Ama engellendi…

Misak-ı Milli sınırları içinde yer alan ancak İngiltere'nin müdahalesi nedeniyle Türkiye topraklarından ayrılan Musul ve Kerkük, Atatürk'ün tekrar geri almak istediği yerler arasında bulunmaktadır.

Yusuf ve Ali Koç tarafından hazırlanan 'Tarihi Gerçekler Işığında Belgelerle Mustafa Kemal Atatürk' adlı kitapta, gizli kalmış belge ve bilgilerle, Atatürk'ün Musul ve Kerkük'e karşı gösterdiği hassasiyet anlatılmaktadır.

Kürtler aleyhte kullanılabilir

Kitapta yer alan bilgilere göre, Lozan Antlaşması'nda karara bağlanamayan Musul sorunu, 19 Mayıs 1924 tarihinde İstanbul'da yapılan Haliç Konferansı'nda da sonuca ulaşamadı. İngilizler, Süleymaniye, Kerkük ve Musul kentlerinin yanı sıra, Nasturi Hıristiyanları'nın yaşadığı gerekçesiyle Hakkâri'yi de Türkler'e bırakmak istemedi. Bunun üzerine sorun Milletler Cemiyeti'ne taşındı. Ancak Cemiyet'ten, Musul'un Irak'ta Kürtler'e ve manda yönetimine bırakılması kararı çıktı. Türkiye, Milletler Cemiyeti'nin bu kararını tanımadığını açıkladı. Ayrıca, Cemiyet'te konuşan Dışişleri Bakanı "İngilizler, Musul'daki Kürtler'i ileride Türkiye aleyhine kullanabilir" uyarısını yaptı. Kısa bir süre sonra da Şeyh Sait İsyanı patladı.

"Diplomasi ile olmadı, sıra askerde"

Kitapta, Musul'un Irak'a bağlanmasına karşı diplomatik yolları deneyen Atatürk'ün, gerekirse askeri yöntemlerin kullanılabileceğini dile getirdiği vurgulanmaktadır. Atatürk'ün, Fethi Bey ve Kâzım Karabekir'e söylediği "Musul hakkında Haliç Konferansı'nda Fethi Bey siyaset yolu ile muvaffak olamadı. Sıra

---

[119] Bak: Nutuk. 2. cilt Sh: 852-854 / Milli Eğitim Basımevi. 1971. İstanbul. 11. Baskı
[120] Nutuk. 2. Cilt. Sh:855
[121] Nutuk. 2. Cilt. Sh:893
[122] Nutuk. 2. Cilt. Sh:892
[123] Nutuk. 2. Cilt. Sh:890
[124] Nutuk. 2. Cilt. Sh:893

Karabekir'e geldi. O meseleyi asker kuvvetiyle başaracaktır" ifadeleri yer almaktadır.

Kurtarmaya azmettik kurtaracağız

30 Ağustos 1922 tarihli Fransız Le Figaro gazetesinde ise Atatürk'ün şu ifadelerine vurgu yapılıyor:

"Avrupa'da, İstanbul ve Meriç'e kadar Batı Trakya, Asya'da Anadolu, Musul arazisi ve Irak'ın kuzeyi. Arkada kalan ve sırf Türk olan her yeri isteriz. Bunları kurtarmaya azmettik ve kurtaracağız."

Kitapta anlatıldığına göre olaylar şöyle gelişiyor: Kazım Karabekir, Atatürk'ün talimatının ardından, Musul'a yapılacak askeri harekete ilişkin endişelerini dile getirir. Bunun üzerine Atatürk, "Söz milletindir" diyerek, kararı Meclis'in vermesini ister. Bunu duyan K. Karabekir, Ali Fuat Paşa ve Rauf Bey ile bir araya gelerek, parti kurmaya karar verir. Bu girişimini ise, "Harp felaketinin önüne ancak Büyük Millet Meclisi'nde bir blok olarak görünebilirsek durabiliriz. Esasen Cumhuriyet'in kökleşmesi için icabında bir parti halinde çıkmaya karar vermiş bulunuyorduk" sözleri ile açıklamaya çalışır.

Musul ve Kerkük için İngilizler'le savaşmayı göze alan Atatürk, ordu komutanlarının görevlerinden istifa etmesi nedeniyle, durduruluyor ve engelleniyor. Ancak Atatürk, "Savaşa hazır bulundurmaya zorunlu oldukları ordularını başsız bırakıp, daha önce sevmediklerini söyledikleri siyasal alanına koştular" sözleri ile bu girişime tepkisini ortaya koyuyor.

Efendiler, Kıbrıs'a çok dikkat ediniz

Atatürk, 1925 yılında engellenen Musul ve Kerkük'ü geri alma idealinden ömrünün sonuna kadar vazgeçmiyor. 1933 yılında Amerikalı General Mc Arthur ile yaptığı görüşmede de bu düşüncesini dile getirerek, "Allah nasip eder, ömrüm vefa ederse Musul, Kerkük ve adaları geri alacağım. Selanik de dahil, Batı Trakya'yı Türkiye hudutları içine katacağım" ifadelerini kullanıyor.

Kıbrıs'a da hassasiyetle yaklaşan Atatürk, "Efendiler! Kıbrıs düşmanın elinde bulunduğu sürece bu bölgenin ikmal yolları tıkanmıştır. Kıbrıs'a dikkat ediniz. Bu ada bizim için çok önemlidir" uyarısında bulunuyor.[125]

Atatürk'ün İslam dinini değil, yozlaşmış ve özünden uzaklaşmış kurumları kapatması, manevi sömürü saltanatını kaldırması ama Elmalı Hamdi Yazır gibi büyük alimlere Kur'an tefsiri ve Buhari Müslim gibi önemli Hadis tercümesi yaptırması:

Atatürk'ün İslam'ın iki temel kaynağı olan Kur'an'ı ve en sağlam Hadis kitaplarını hem de en ehil ve emin ilim adamlarına tercüme ettirmesi…

Ve daha önce Osmanlı Hanedanından Meclisin uhdesine aldırdığı Hilafet (İslam dünyasının doğal liderliği) kurumuna, ismen ve resmen olmasa da, fikren ve fiilen canlılık kazandırma niyet ve gayretler sergilemesi… "Bize Yahudilerin güdümünde olacak Türkiye Cumhuriyeti bu amacımıza uygundu. Bunun için bizimkiler, zaten asırlardır Müslüman gözüküyordu."[126] İtirafında bulunan sebataistleri kuşkulandırmaya başlamıştı. Ve onlara göre artık Atatürk'ü saf dışı bırakmak kaçınılmazdı…

İşte böyle bir noktada, İsmet İnönü'nün gizli desteğinde ve Sabataistlerin güdümünde kurulan Kazım Karabekir'in Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, kendilerini İslamcı, Atatürk'ü ise din düşmanı gösteren propagandalara başlamıştı. Elazığ civarındaki Şeyh Said Efendi'ye bile kendilerini böyle tanıtıp, Atatürk'e karşı kışkırtmışlardı. Ve maalesef Türkiye bu kargaşa ile uğraşırken İngiliz Siyonistleri Musul ve Kerkük'ü, BM kararıyla elimizden almışlardı.

Terakkiperver Fırka'nın bu hıyanetlerini Atatürk şöyle anlatır:

"Tarihi (Tertipli, umumi ve irticai) olan şark isyanının sebeplerini araştırdığı zaman, onun en açık ve en önemli sebepleri arasında, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nın dini mevaidini (toplumu tuzağa çeken istismar sofrasını) ve doğu anadoluya gönderdikleri sorumlu ve yetkili parti sekreterinin kasıtlı tahrik ve organizesini bulacaktır.

Masum halka, beş vakit namazdan başka, geceleri de fazladan (teheccüt) kılmayı vaiz ve nasihat edip (takva rolüyle din istismarı ve riyakârlık yapmak) belki de ömründe hiç namaz kılmamış olan bir politikacı

[125] 28 Eylül 2004/ Tercüman (Halka ve Olaylara)
[126] Tekeliyat / Yalçın Küçük / Sh:357

tarafından vaki olursa, bu hareketin hedefi (ve hıyaneti) anlaşılmaz olur mu?"[127]

Atatürk bu din adına riyakârlık ve sahtekarlık yapan, "ömründe hiç namaz kılmamışlarla, Yahudi dönmesi Sebataistleri kast ettiği de açıktır.

Atatürk'ü öldürmeyi planlayan Sabataist ve İttihatçı Yahudilerin tertiplediği İzmir suikastı ve sonuçları:

Meşhur İzmirli Yahudi dönmesi Sabataist Evliyazade Refik Efendinin damadı Doktor Nazım, eski Maliye Bakanı Selanikli Cavid, İttihat Terakkinin Maarif nazırı Selanikli Ahmet Şükrü, eski İstanbul Valisi ve Belediye Beşkanı Selanikli İsmail Canbulad, Mustafa Kemal'in eski sırdaşı ve Samsun'a giderken yol arkadaşı Albay (Ayıcı) Mehmet Arif gibi tamamı Yahudi ve eski İttihat Terakki'ci, yeni Terakkiperverci bir hıyanet şebekesi, Atatürk'ün yapacağı İzmir seyahatini fırsat bilerek, bir suikast planlamıştı.

Atatürk'e karşı şahsi hırs ve hınçları bulunan eski lazistan Mebusu Ziya Hurşit, Rafet Paşa'nın Ege bölgesindeki çete reislerinden sarı Efe Edip gibi tetikçileri kullanacaklardı.

Ankara'daki bazı komutanların, İsmet Paşa'nın, Rauf Orbay'ın ve başta Kazım Karabekir Paşa'nın ve bütün eski İttihatçıların bu suikasttan haberleri vardı. Hatta bunu Ankara'da gerçekleştirme girişiminden Rauf Orbay caydırmıştı. Halide Edip ve kocası Adnan Adıvar gibi Sabataistler, bu suikasttın başarısız olma ihtimalini de hesaba katarak, Londra'ya kaçmışlardı.[128]

Hatta Kazım Karabekir'in, Atatürk'ün öldürülmesinden sonra Cumhurbaşkanı yapılması konusunu bile İsmet Paşa ile konuştuğu ortaya çıkacaktı.

Atatürk'e saldırının 15 Haziran günü İzmir Kemeraltı'nda yapılması kararlaştırılmıştı… Bütün bunları önceden haber alan Mustafa Kemal, hiç telaş ve tedirginlik göstermeden planladığı gibi yola çıkıp 14 Haziran'da Bursa'da bir gece konakladı. Böylece İzmir'e varışı 15 Haziran yerine 16 Haziran'a sarktı. Suikast planlarının anlaşıldığı korkusuna kapılan Sarı Efe, İzmir'den kaçtı. Motorcu Girit'li Şevki ise, canını kurtarmak için, gidip suikastçıların hepsini ihbar edip açıkladı…

Bunun üzerine eski İttihat Terakki'ci yeni Terakkiperver'ci 49 kişi yakalanıp gözaltına alındı.

Bu arada, Kazım Karabekir, Ali Fuat, Rafet Bele, Cafer Tayyar ve Mersin'li Cemal Paşalar da tutuklanmıştı. Ancak İsmet İnönü'nün özel talimatıyla Kazım Karabekir bırakılmış, fakat İstiklal Mahkemesi Reisi Kel Ali, Kazım Karabekir'i tekrar yakalatmıştı. Hatta İsmet İnönü'yü de tutuklatma emrini vermiş, Atatürk'ün araya girmesi ile vazgeçmişti. Çünkü Atatürk böyle kritik bir ortamda bütün paşaları karşısına alma riskini göze almamış, daha sonra sular durulunca İsmet İnönü'yü görevden atmış ve yanından uzaklaştırmıştı.

Sabataist Evliyazadelerin damadı ve Atatürk'ün Dışişleri Bakanı Yahudi Tevfik Rüştü Aras'ın bacanağı olan Adnan Menderes de aynı Yahudi ailesinin damadıydı ve Başbakan olunca, Tevfik Rüştü Aras'ı İş bankası'nın başına atayacaktı.

Selanikli Dr. Nazım Atatürk'e "Gazoz paşa", "Küçük Napolyon", "Sarı Paşa" gibi alaycı lakaplar takar ve hafife alırdı.

Eski Maliye Nazırı Selanikli Cavid ise Atatürk'ün şapka ve kıyafet devrimine "İslam'a aykırı!" diye karşı çıkmış ve Atatürk ise "Hayret bunlar Beyimin dinine mi dokunmuş!... Dinime küfreden bari Müslüman olsa!.."[129] Demeye mecbur kalmıştı.

Yapılan mahkemeler ve elde edilen sağlam deliller sonucu bunlar idama mahkûm edilip, ipte sallanmıştı…

Aynı Cavid Bey için, Sultan Abdülhamid Han da idam kararı çıkartmıştı. Kaderin cilvesine bakın ki, Abdülhamid'in idam kararını uygulamak Mustafa Kemal'e kalmıştı!

Yoksa Atatürk, Osmanlı'yı yıkanlardan intikam mı almaktaydı?

Ve hele Uğur Mumcu'nun "Gazi Paşa'ya suikast", Falih Rıfkı Atay'ın "Çankaya" kitaplarında "suçsuz

---

[127] Nutuk. 2. Cilt. Sh:891
[128] Efendi / S.Yalçın. Sh:325
[129] Bak: Falih Rıfkı Atay / Çankaya.

olduğunu savundukları Sabataist Doktor Nazım'ı, bacanağı Tevfik Rüştü Aras ta kurtaramamıştı… Daha doğrusu Atatürk'ün Sebataistleri astırma cesaretini göstereceğine inanmamıştı.

"Ancak bacanağının idamını öğrenince, hışımla Atatürk'ün odasına dalmış, dönmelerin gücüne güvenen bir şımarıklıkla hesap sormaya başlamış… Sonunda Atatürk'ün, "Biz onları asmasaydık, onlar seni ve beni asacaklardı sözleriyle yatışmış (ve kuyruğu sıkışmış) olarak, huzurdan çıkmıştı."[130]

Yeri gelmişken sorayım:

Adı Müslüman ve muhterem bilinen, hatta pek çoğu koyu İslamcı ve şeriatçı geçinen bir kısım sabataist hainleri Atatürk'ün yakın çevresine ve önemli mevkilere yerleştiren ve bunların bazı melanet ve hıyanetlerini de Mustafa Kemal'e mal etmekten çekinmeyen şeytani güçler, acaba; Erbakan'ın etrafını boş bırakırlar mıydı?

Ve bu arada, toplumu ve teşkilatını avutmak için İsrail'e karşı kuru sıkı çıkışlar yapan, ama hemen ardından yarım manga milletvekilini İsrail'e gönderip, yalvarıp yakaran… Türkiye'yi AB'ye sokmak ve Sevr'in uygulanmasına taşeronluk yapmak karşılığı, başbakanlığa taşınmaya razı olan AKP ve Tayyip Erdoğan'ın akıbeti,umarız DP ve Adnan Menderes gibi olmasın!..

Çünkü 1958'de de, bugünküne benzer olaylar yaşanmıştı.

Bağdat paktı Devlet Başkanları toplantısı İstanbul'da yapılacaktı. Ancak aynı gün, 14 Temmuz 1958'de Irak'ta ihtilal yapılmış, kral Faysal yönetimi yıkılmıştı.

Ardından 19 Temmuz'da DP Dışişleri Bakanı Sabataist Fatih Rüştü Zorlu, İsrail Ankara büyükelçisi Eliahu Sasun'la çok özel bir görüşmeye katılmıştı…

Bir hafta sonra, 28 Ağustos'ta ise Tel-aviv'den kalkan bir uçak güya motorundaki arıza yüzünden Ankara'ya zorunlu iniş yapmıştı!?..

Bu uçak, İsrail Başbakanı David Ben Gurion, Dışişleri Bakanı Golda Meir, Genel Kurmay Başkanı Zui Zur'u taşımaktaydı... Uçağın pilot koltuğunda ise, daha sonra İsrail Cumhurbaşkanı olacak Ezer Veizman oturmaktaydı…

İsrail kabinesi Türkiye Başbakanlık Konutunda toplanmaktaydı…

Bu toplantı, Türkiye devletinden bile gizli yapılmıştı. Toplantıya 3 Sabataist; Başbakan Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu ve Dışişleri genel sekreteri Melih Esenbel katılmıştı.

Garsonlar bile özel diplomatlardan ayarlanmıştı… Türkiye ve İsrail arasında, ABD şemsiyesi altında gizli bir stratejik ortaklık anlaşması imzalanmıştı!?.[131]

Ama Allah'tan çok güvendikleri Amerika ve İsrail, 27 Mayıs 1960'ta kendilerine sahip çıkamayacaktı…

Şimdi "Artık Ankara'ya mahkûm bir hükümet yok!" diyerek Telavive ve Brüksel'e mesaj gönderen Recep Tayyip Erdoğan ve İtalyan La Repubblica Gazetesine "Avrupa Müzakere tarihi vermese bile, artık ordu ihtilal falan yapmaz, zaman değişti AKP çok ciddi adımlar ve atılımlar yapıyor."[132] Diyen Yahudiden madalyalı Çevik Bir'lerin hevesleri de kursaklarında kalacaktır.

Atatürk'ün Mason Localarını kapatması:

Atatürk ayakları yere basınca ve sabataist çeteyi biraz hizaya sokunca, Yahudi güdümlü hıyanet örgütleri olan Mason Localarını kapatmıştır. Ancak bu çok haklı ve hayırlı girişimi O'nun sonunu da hazırlamıştır.

14 Ekim 1935 tarihli Cumhuriyet Gazetesi şu manşetle çıkmıştır.

"Gazi'nin talimatıyla ve İçişleri Bakanlığından çıkan bir emir üzerine, Türkiye'deki bütün mason locaları kapatılmış, mal varlıkları ise, hazineye aktarılmıştır!.."

Bunun üzerine Masonlar ve sabataist odaklar paniğe kapılmıştır. Mason Mim Kemal Öke'yi (Şimdiki'nin dedesi) önlerine katıp Ata'nın huzuruna çıkan ve:

"Bizim meşrıkı azamımız olursanız emrinizde pervane olup döneriz" teklifinde bulunan dönmelere,

[130] Bak: Orhan Tahsin / Yeni Asır / 1978

[131] Efendi / S. Yalçın / Sh. 492

[132] Tercüman (Halka ve Olaylara) 28 Eylül 2004

Atatürk;

"Bu aziz millet bana kahramanlık payesi vermişken, siz kalkıp kökü dışarıdaki karanlık merkezlerin hizmetine girmemi mi istiyorsunız? Sizi gidi Yahudi uşakları, defolunuz!.." diye çıkışmıştır.

Amma… Sultan Fatih'i zehirleyen, Kennedy'i öldürten şeytan şebekesinin hıyanetinden kurtulamamıştır.

"Beni Türk hekimlerine emanet ediniz!" sözlerinin, hangi kuşatılmışlık ve çaresiz bırakılmışlık altında söylenebileceğini şimdi yeniden düşünüp değerlendirmek zamanıdır.

Atatürk'ün 11 yıl aralıksız şoförlüğünü yapan ve ölünceye kadar yanından ayrılmayan ve şu anda hala hayatta bulunan 100 yaşındaki Seyfettin Yargıç'ın itiraflarına göre:

"İzmir suikastı, Serbest Fırka olayı gibi nedenlerle Atatürk'ün hiç hoşlanmadığı, bu yüzden başbakanlıktan ve ordudan atıp yanına bir daha yaklaştırmadığı" İsmet İnönü'ye, Ata'nın ağırlaştığı dönemde tam dört defa haber gönderdiğini, İsmet İnönü'nün ise "Oraya geleyim de beni tutup öldürtsün, öyle mi?" diyerek korkusundan ziyaretine gelmeğe cesaret edemediğini söylediği İnönü'nün, hangi mahfilerce cumhurbaşkanı yapıldığı ve Atatürk'ün nasıl unutturulmaya çalışıldığı üzerinde de dikkatle durulmalıdır.[133]

Radikal'den Murat Yetkin gibileri zoraki yorumlarla hedef saptırmaya çalışsalar da,

Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'ın Kara Harp Okulu'nun 170'inci öğrenim yılını açarken yaptığı konuşma, geleceğe yönelik önemli açılımların işaretini taşımaktadır:

"Öncelikle, orgeneral Büyükanıt'ın bir süredir her konuşmasında biraz daha açarak geliştirmekte olduğu bir fikrin, ilk gerçek ipuçlarını Kara Harp Okulu'nda, Harbiye'de yapmış olması anlamlıdır. Böylelikle, mesaj geleceğin komuta kademesine verilmiş olmaktadır.

- Olayları siz istemeden beyninize yerleşmiş veya yerleştirilmiş kalıp düşüncelerle çözemezsiniz. Yaratıcı düşüncelere sahip olmanız gerekir. Kurumsal ve yönetsel uygulamalar yaratıcı düşünceyi ve üretimi sınırlar. Bu çemberin kırılması gerekir. Meslek yaşantınız boyunca her şeyi sorgulayın. Sorgulama, değişim ve gelişimin ilk basamağıdır.
- Atatürk, bize, sizlere hiçbir dogmatik, kalıplaşmış miras bırakmamıştır. Onun manevi mirası bilim ve akıldır. Bilim ve aklın rehberliğinde kendini sürekli yenileyen Atatürk ilkeleri sonsuza dek kendilerini yenilemek, geliştirmek gücüne sahip bir düşünce sistemi olarak ortaya çıkar.
- Atatürk bize dar bir ideolojik kalıp bırakmamıştır. Her türlü dogmadan uzak, bilimi ve aklı hedef gösteren bir düşünce sistemi, hümanist ve çağdaş, gelişmeye ve değişime uygun bir dünya görüşünü miras olarak bırakmıştır." Diyen Büyükanıt'ın aynı konuşmada: "Atatürkçü dünya görüşünün Türkiye'nin önünü tıkadığını öne sürenleri ya; Ziya Paşa'nın dizesine atfen 'gözleri aydınlıktan rahatsız olan yarasalar', ya da Türkiye'ye ithal malı sistemler dayatmak isteyenler olarak nitelemesi, de mason dönmelerin ve münafık döneklerin kafasına balyoz gibi oturmaktadır.[134]

Bu konuda Atatürk'ün şu sözlerine kulak kabartmalıdır:

"Binaenaleyh (Bundan dolayı) biz her vasıtadan (her türlü imkân ve fırsattan) yalnız ve ancak, bir noktai nazardan (tek bir bakış açısından) istifade eder, (yararlanmaya çalışırız)

O noktai nazar ise şudur; Türk milletini, Medeni cihanda layık olduğu mevkie is'ad etmek (Türk Milletini çağdaş dünyada layık olduğu yere yükseltmek)..

Türk Cumhuriyet'ini, sarsılamaz temelleri üzerinde, her gün, daha ziyade takviye edip (güçlendirmek)

Ve bunun için de istibdat fikrini (Baskı rejimini ve milletiyle ters düşen zihniyeti) öldürmek(tir)."[135]

Atatürk dönmelerce nasıl kuşatıldığını, O Siyonist kıskacına rağmen milli hedeflerini nasıl başardığını anlamak için; 01 / 08 Kanunisani 1924 tarihli Vakit Gazetesinde yer alan Karakaş Rüştü Bey'in, Ankara'ya gidip Meclise müracaatını konu alan yazı ve röportajlara bakmakta fayda vardır.

Rüştü Bey Selanik dönmesi olup, Karakaşilerdendir. İstanbul'da mağaza işletmektedir. Yahudi

---

[133] Bak: Halka ve olaylara Tercüman / 29 Eylül 2004 / Özel Haber, 77 yıllık Sır.
[134] Radikal / 28 Eylül 2004
[135] Nutuk C.2. Sh:897

dönmelerinin, Türklere besledikleri husumetlere, ülke için giriştikleri hıyanetlere, Müslüman görünüp gizlice yaptıkları Yahudi ibadet ve adetlerine ve fırsat buldukça Müslümanlara reva gördükleri haksızlık ve hakaretlere dayanamayıp isyan ederek Ankara'ya gitmiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisine "Bütün Dönmelerin tek tek tespit edilip, Anadolunun her tarafına dağıtılmasını ve böylece zamanla Müslüman Türklerle mecburen kaynaşıp kaybolmaları sonucu bu fitne odasının kurutulmasını " teklif eden bir dilekçe vermiştir.

Ancak bu girişim mecliste büyük bir telaş ve tedirginlik meydana getirmiştir. Çünkü meclisteki mebusların önemli bir kısmı Selaniklidir !?

İşte o sırada ve daha sonra meclise giren dönmelerin bazıları:

1. Tahsin SAN (1865 – 1951)
2. Hasan Tahsin BERK (1881 - …)
3. Tahsin UZER (1879 - …)
4. Salih BOZOK (1881 – 1941)
5. Süleyman SIRRI (1874 – 1941)
6. Şükrü GÖKBERK (1876 – 1936)
7. Nuri COKER (1881 – 1937)
8. Dr. Hilmi OYTAÇ (1881 – 1942)
9. Mehmet Ali OKAR (1880 – 1935)
10. Asaf İLBAY (1882 - …)
11. Nazım PORAY (1884 - …)
12. Aka GÜNDÜZ (1884 – 1958)
13. Mehmet SOMER (1882 - …)
14. İbrahim Nemci DİLMEN (1887 – 1945)
15. Mustafa ÖNSAY (1882 – 1938)
16. Gen. Zeki SOYDEMİR (1883 - …)
17. Ali Şevket ÖNDERSEN (1884 – 1940)
18. Ali Rıza TÜREL (1889 – 1960)
19. Şükrü BLEDA (1874 - …)
20. Hatice ÖZGENER (1865 - …)
21. Mebrure AKSOLEY (1902 - …)
22. Ahmet GÜREL (1893 - …)
23. Cafer TÜZEL (…. – 1961)
24. Behçet GÖKÇEN (1900 - …)
25. A. Münip BERKAN (1884 – 1949)
26. Dr. Mithat SAKAROĞLU (1912 - …)
27. Selahattin BAŞKAN (1895 - …)
28. Nihat İĞRİBOZ (1893 - …)
29. Emin KALAFAT (1902 - …)
30. Behzat BİLGİN (…….)
31. Dr. Hüsnü TÜRKANT (1900 - ..)
32. Firuz KESKİN (1892 - …)
33. Sebati ATAMAN (1900 - …)
34. Nazım BEZMAN (1884 - …)
35. Nuri YAMAT (1890 – 1967)
36. Arif GÜNGÖREN (1894 - …)
37. Ahmet KINIK (1905 – 1957)
38. Recep DENGİN (1914 - …)
39. Sabih DURALI (… - 1957)
40. Recep DENGİN (1914 - …)
41. A. Nihat BEKDİK (1901 - …)
42. Ayşe GÜNEL (1903 - …)
43. Yusuf SALMAN (1888 - …)
44. E.Dündar BAŞAR (?)
45. Arif ERTUNGA (?)
46. Tümgen Sırrı ÖKTEM (?)
47. BinBaşı Rauf KIRAY (?)
48. Albay Osman KÖKSAL (?)
49. M.Orhan MERSİNLİ (?)
50. Prof. Ahmet Vahit TURHAN (?)
51. Cahit ORTAÇ (… - 1961)
52. Gen. Cahit TOKGÖZ (?)
53. Gen. Ali Fuat CEBESOY (?)
54. Naki Cevat AKELMAN (1892 - …)
55. Prof. Samuel MARMARALİ (1880 -)
56. Danyal AKBEL (?)
57. Prof. Avram GALENTE (1873 – 1961)
58. Halide Edip ADIVAR (1882 – 1964)
59. Henry SORIAND (1882 - …)
60. Necmi ARMAN (?)
61. Yarbay. Selim SOLEY (?)
62. İshak ALTABEV (1900 - …)
63. Tüm.Gen. Ö.Zekai DORMAN (?)
64. Salamon ADATO (?)
65. Prof. Münci KAPANİ (?)
66. Şahap KOCATOPÇU (?)
67. İzzet BRAND (?)
68. Turhan KAPANLI (?)
69. Dr.Adnan ADIVAR (1882 – 1955)

(Bak: Tarihin Esrarengiz Sayfası–Dönmeler, Ahmet ALMAZ–Kültür yayıncılık–Eylül 2002, Syf.139-141)

Türkiye'nin farklı yörelerini temsilen Meclise girmiş Türk ve Müslüman zannedilen ve özellikle

Atatürk'ün şüpheli ve şaibeli ölümünden sonra, bugünkü sistemi şekillendiren, işte bu dönmelerdir.

Bunların bir kısmı, Atatürk'ün kendi kontrollerinden çıkacağını fark edip bir şekilde İzmir suikastına karışmış veya arka çıkmış, hatta istiklal savaşı gazisi(!) Halide Edip ve kocası 1. Dönem Dahiliye (İçişleri) Bakanı Dr. Adnan Adıvar, suikastının başarısız olması ihtimalini hesaba katarak yurt dışına kaçmış, ancak 1940 yılında İsmet İnönü döneminde ve Atatürk'e hıyanet edenlerin özel ilgi ve iltifatına mazhar olduğu bir devrede tekrar geri gelmişlerdir.

Atatürk bize öğretildiği gibi, alkole bağlı sirozdan ölmediği artık kesinlik kazanmıştır.

Atatürk'ün 1935 yılında Mason localarını kapatması üzerine, M. Kemal'in dönüş yaptığına kanaat getiren dünya Siyonistleri, Onu aniden değil, ama kısa bir süreçte ölüme götürecek şekilde "salygran (civalı diüretik)"le zehirleyerek intikam almışlardır.[136]

Bu arada Atatürk'ün doktorlarından İzmir'li Yahudi Samuel Abrevaya'dan yararlanmışlardır.

Zaten Atatürk'ün devamlı Doktor'u Prof. Neşet Ömer İrdelp, Girit dönmesi, Prof. Nihat Reşat Belger, Jön Türk sebataisti, Mim Kemal öke ise, meşhur mason biraderlerdendir.

Dr. Asım İsmail Arar'ın, Atatürk'teki kaşıntı ve kabartıların bir karaciğer bozukluğunu gösterdiğini çok önceden hatırlatmasına rağmen, bu uyarı nedense dikkate alınmamış, hatta "karınca ısırığıdır." gibi oyalayıcı bir tavır takınılmıştır.

Atatürk yurt dışından doktor getirilmesine de taraf olmamış, hatta Celal Bayar'ın kendi rızası hilafına Fissinger'i getirmesine alınmıştır.[137]

Prof neşet Ömer İRDALP'in de tavsiyesiyle Atatürk'e şırınga edilen "Salygran"; kalb, böbrek ve karaciğeri birden bire değil ama belli bir süre içinde tahrip edip ölüme sürükleyen özellikler içeren bir ilaçtır.

Ve hele bu zehir damara şırınga edilirse çok daha etkili ve tehlikeli olmaktadır.

Ve bu nedenle tedaviden kaldırılmış ve yasaklanmıştır.

Tıbbi tetkik ve tahlillere ve ilmi verilere göre, bu ilacı alanlardaki ilk belirtiler:

Aşırı bulantı, kusma ve karın ağrısı, kas titremesi ve kasılması, aşırı sinirlilik ve koordinasyon kaybı, unutkanlık ve kişilik bozukluklarıdır.

Şimdi Ata'nın yakınlarının Falih Rıfkı Atay'a anlattıklarına bakalım:

"1937 senesinden sonra, sinir dengesinin gitgide bozulduğu görülüyordu. Yarım saat öncesi bile hafızasından silinip gidiyordu. "[138] Sık sık kusma, karın ağrısı ve kas kasılması ile kıvranıyordu.

Evet, Prof Dr. Bedi ŞEHSUVAROĞLU'nun 1976'da sağlık bakanlığına " Atatürk'ün sıhhi hayatına" ait resmi raporları isteyen dilekçesine "tüm aramalara rağmen bulunamamıştır" cevabının verilmesi de bu şüphelerimize haklılık kazandırmaktadır.

Ve hiçbir gerçek ebediyen gizli kalmayacaktır.

Evet; Aziz Milletimiz yükselmesi ve asil cumhuriyetimizin kökleşmesi, ancak ve yalnız;

- **Gizli ve kirli derin devletin…**
- **Masonik ve münafık merkezlerin…**
- **Dış Güçlerin ve içimizdeki İşbirlikçilerin…**
- **Sömürücü sermayenin ve Tekelci rantiyenin…**
- **Kiralık Medyanın ve Mafya çetelerinin…**
- **Sabataist ve dönmeler şebekesinin…**
- **ABD, AB ve İsrail hizmetçilerinin kurduğu ve koruduğu bu baskı ve barbarlık…**

Baskı ve barbarlık düzeninden… Hıyanet ve rezalet rejiminden kurtulması ile mümkün görülmektedir.

---

[136] Bak: Cevat Rıfat Atilhan / Menemen'in İç yüzü – Ayrıca / Agoni / Ogün Deli / Sh:164-168
[137] Bak. Sh. 85
[138] Age Bak Syf. 70

KEMALİZM'İN İTTİHAT TERAKKİ'YE DÖNÜŞTÜRÜLMESİ VE İSMET İNÖNÜ'NÜN DEJENERASYON SÜRECİ

Tayip Yelen, "Gizlenen Rejim: Kemalizm" kitabında çok önemli tespit ve tahlillerde bulunmaktadır:

"Cumhuriyet Devriminin dinle ilgili müspet tutumu M. K. Atatürk'ün şu sözleriyle özetleniyordu. "Din, bir vicdan meselesidir. Herkes vicdanının emrine uymakta serbesttir. Biz dine saygı gösteririz. Düşünüşe ve düşünceye karşı değiliz. Biz sadece din işlerini, millet ve devlet işleriyle karıştırmamaya çalışıyor, kasıt ve fiile dayanan tutucu hareketlerden sakınıyoruz. Ancak gericilere asla fırsat vermeyeceğiz."

Bu cephede karşıdevrim; İsmet İnönü'nün bilgisi dahilinde 1939'da başlatılan Atatürk'ü karalama kampanyasına paralel olarak CHP'nin "din düşmanı değil, İslam'ın hamisi rolüyle; halkımızı kandırma ve İslam'ı yozlaştırma arzusu ile başlar. İnönü'nün İlahiyat Fakültesi ve İmam Hatip Okulları açması ve dini siyasi bir araç olarak kullanmaya başlaması ile dini istismar kapısı açılmıştır. Hatta İsmet Paşa, eski ittihatçı mason ve dahi İslamcı-İlahiyatçı Şemsettin Günaltay'ı Başbakanlığa getirip, hem din istismarı yapmış, hem de onun eliyle meşhur 163. maddeyi kanunlaştırıp, müslümanları kıskaca almıştı.[139]

İnönü döneminde Atatürk karşıtları o kadar güçlenirler ki, İsmet İnönü'nün desteği ve isteği doğrultusunda CHP Kurultaylarında 'Kemalizm' deyimlerinin tüzükten çıkarılmasını isterler. (1953 Kurultayında Kemalizm, CHP programından çıkarılmış yerine "Atatürk yolu" diye bir kavram getirilmiştir. Bu kavram zamanla 'Atatürkçülük, Atatürkçü Düşünce' olarak toplumdaki yerini almıştır. Kemalizm'in ilkelerini korumak üzere oluşturulan Atatürkçü düşünce, maalesef İsmet İnönü dönemi laikliğini korumak gibi bir misyon üstlenmiştir. Gerçek Kemalizm'i savunanlar tasfiye edilmiştir. Oysa Kemalizm; devrimci rejim olarak sürekli geliştirilip uygulanması gerekirken, tam aksine durağan ve statükocu olan Atatürkçü düşünce; Kemalizm'i gizlemek ve toplumun sadece bir kesiminin yönetim talebini gerçekleştirmek için kullanılmıştır.

Emperyalizmin Atatürk'ü tasfiye programına paralel olarak; Kemalizm'e karşı olanlar ve masonlar Atatürkçü kimliği ile ortaya çıkmış ve bazı derneklerin yönetimlerine girmişlerdir. Bazı Atatürkçü demokratik kitle örgütleri yöneticilerinin 1998'den sonraki temel misyonu; emperyalizmin Kemalizm'i yok etme uygulamasını arttırdığı son dönemlerde, Kuvayı Milliyeci bir direnmenin başlamasını önlemek olmuştur. Kontrol altındaki hükümetler, Kemalist kurumları tek tek yasalarla sonlandırırken, bu örgütlerin sadece merkez yöneticileri cılız tepkiler koymuşlar, örgütlerinin Kuvay-ı Milliye ruhu ile yasal direnme haklarını kullanma isteklerini engellemişlerdir.

1953 Kurultayının karşı devrimci tohumları daha öncelerden atılmış 7. Büyük Kurultay'da yeşertilmiştir.

1945 sonrasında ABD isteği doğrultusunda girişilen sandıklı demokrasi yarışı Kemalizm'den ödün verme yarışına dönüştü ve kurumlaştı. Milli eğitime İslam'ı yozlaştırıcı ve özünden uzaklaştırıcı din dersleri sokuldu, Köy Enstitüleri kuruluş anacının dışına çıkarıldı. Kontrolsüz ve kalitesiz Kuran kursları bu süreçte yaygınlaştırıldı. Bütün bunları artık İsmet İnönü'nün Cumhuriyet Halk Partisi olan CHP ve parti örgütü yaptı. CHP, Ticani tarikatıyla işbirliği yapmaya bile başladı. İstismarcı tarikatlarla, siyasilerin işbirliği yapması ve bu cephedeki karşıdevrimin meşru itibar kazanması, İnönü CHP'sinin siyasi mirasıdır. Demokrat Parti, bu kurumu 1950 yılından sonra devralmıştır. Çünkü Celal Bayar'ın, 1950 seçimlerinde Bursa'da yaptığı laiklik ilkesini öven konuşmasını, İsmet İnönü ve CHP, Sebilürreşad Dergisi vasıtasıyla istismar etmiş, DP aleyhine seçim malzemesi olarak kullanmıştır.[140]

1950'den sonra, dini siyasette kullanmayı parti politikası haline getiren Demokrat Parti'nin aşırılığı karşısında CHP, Türk Ordusunu da yanına alarak yeniden laiklik savunuculuğuna soyunmuştur. Ancak

---

[139] Soner Yalçın / Efendi-2 sh.220

[140] Bkz: Metin Aydoğan, "Yeni Dünya Düzeni, Kemaiizm ve Türkiye" Umay Yay. C.2, S.8 18

Cumhuriyet Halk Partisi'nin dayattığı laiklik, sadece Fransa'nın uyguladığı laikliktir. Oysa Siyonist Graham E. Fuller'e göre bile Fransız laiklik modeli; dini hepten reddeden, gericiliğin simgesi olarak gören ve dinin yerine, sözde bilimsel akıl diye Darwinist düşünceyi koymayı hedefleyen bir devrimin mahsulüdür.[141]

1938 öncesi, gerici kalkışmalarla yürütülen o zorlu mücadele yıllarında dahi laiklik, bu yaklaşımla uygulanmıyordu. Bir taraftan devlet ve din işleri, birbirlerinden ayrı uygulama alışkanlığı yaratılırken diğer taraftan da din kurumu; yobazların, din istismarcılarının egemenliğinden kurtarılıyordu. Özellikle İslam dinini, din cübbesi giymiş bazı, inanç sömürücülerinden korumak için Kemalist-laik anlayış kurumlaştırılıyordu. Eğitilmiş şuurlu Müslümanlardan oluşan imam hatip kadrosuyla, istismarcıların Müslümanlar üzerindeki egemenliğine ve sömürüsüne son veriliyordu.

Devlet, herkesin dinini doğru öğrenme hakkını eksiksiz kullanabilmesi, herkesin inancını ve ibadetini Özgür ortamda doğru gerçekleştirebilmesi için tedbirler almakla yükümlü tutuluyordu.

Kemalizm'in özlü uygulama yasası olan Medeni Kanun 4 Ekim 1926 da yürürlüğe konuldu. Bu kanun yurttaşların yaşamlarını gerçek laiklik ilkesine göre düzenlemesini amaçlıyordu. Bu bir bakıma İslam dininin Osmanlıdaki uygulanışının sonucunu da yansıtıyordu.

Kanunun 266. maddesi "Çocuğun dini terbiyesini tayin ana ve babaya aittir. (...) reşit (yetişkin), dinini seçmekte hürdür." hükmü ile her türlü din baskısını, dolayısıyla dini, iç sömürü aracı olarak kullanmayı engelliyordu. Kemalizm'in laiklik anlayışı, Kuran'ın ön gördüğü eleştirel aklın kullanılması ortamını da hazırlıyordu. İslam dininin öngördüğü aklın kullanılması prensibinin inkar edilmesiyle dini kurallar dogmaya dönüşüyordu.

1938'den sonra Cumhuriyet Halk Partisi, Kemalizm'in ilkelerinden laiklik ilkesini de değiştirerek kendisine göre tanımlıyordu. Osmanlının çöküşünü hazırlayan Sabataist ve reformist kafalar yeniden iktidara gelmiş, özellikle Fransız toplum düzeninin etkisiyle Siyonist laiklik kurumsallaştırılıyordu. Oluşan yeni yönetici seçkinlerin ve masonik mahfillerin girişimiyle halkın dinsel inançlarını kamusal alanda ifade etmeleri bile kesin olarak yasaklanıyordu.

Uygulamaya konulan bu yasak; işbirlikçi tarikatların, yobazların ve din istismarcılarının birleşip, bu yasağa karşı güçlü bir cephe oluşmasına neden oldu. Bu tepki, İslam'ın marjinalleşmesini doğurdu. Artık devlet için İslam ve dindarlık, gelenekçi ve taklitçiliğin gericiliği ile özdeşleştirilen bir kurum olarak algılanıyordu.

Devlet; camilerin inşasına, camilerin kimler tarafından nasıl yönetileceğine, cuma günleri bütün camilerde devlet tarafından hazırlanmış yazılı metinlerin cuma hutbesi olarak okunmasına varıncaya kadar baskıcı bir uygulama ile kitlelerin laiklik karşıtı tutum almasına neden oluyordu. Pek çok cumhuriyet aydınıyla birlikte ordumuz da bu değişikliği ya fark edemedi veya toplumda oluşan doğal tepkiye karşı, ordunun haklı korumacılık eylemleri de, toplumun kendi ordusuna karşı kırgınlıkların oluşmasına yol açıyordu.

Basmakalıpçı ve istismarcı Atatürkçü seçkinler, Avrupa ile kurduğu bağlarına kendilerini o kadar kaptırdılar ki, Cumhuriyet Devrimi'nin geleneksel Türk ve İslam kültür değerlerini yok saymaya başladılar ve böylece de, bunların nüfusumuzun çoğunluğunu oluşturan Anadolu halkıyla yolları ayrıldı.

Kemalist laiklik yerine Fransa tipi laiklikle ve "Halka rağmen halk için" tezi ile kitleleri baskı altına alan İsmet İnönü'nün Cumhuriyet Halk Partisi, emperyalistlerin daha rahat işbirlikçi yaratmak için dayattıkları sandık demokrasisinde; bu sefer ezdiği halkın oyuna muhtaç olunca, karşı devrim eylemlerine ortam hazırlamaktan ve destek vermekten sakınmadı.

CHP'nin 17 Kasım - 4 Aralık 1947 de Ankara'da toplanan 7. Büyük Kurultayında; Türkiye'nin kapıları hem daha çok emperyalizme açılıyor, hem devrimlerden ödün veriliyor ve hem de ilk defa delegelerden bazıları açıkça devrimlere karşı çıkıyordu. Hamdullah Suphi Tanrıöver türbelerin yeniden açılmasını isterken, Ali Veziroğlu Devletçiliği yeriyor, CHP liberal kapitalist bir ekonomi politikanın hukuki şartlarını hazırlamayı

[141] Graham E. Fuller / Radikal / 24.08.2004

kurultay kararları ile gerçekleştiriyordu.[142]

Bu kurultayın en önemli özelliklerinden biri de laiklik ilkesinden taviz verilmesinin gündeme gelmesidir. Milli Şef egemenliğinin sürdüğü CHP'de, Milli Şef'in bilgisi dışında hiç kimsenin konuşmasının mümkün olmadığı bir ortamda, delegeler adeta Kemalizm ve Cumhuriyet düzenine saldırabiliyor, bazı konularda kurultay kararı aldırabiliyordu.

Atatürk karşıtlığı talebinin adresini, Sabataist Ahmet Emin Yalman 12 Şubat 1949 tarihli Vatan Gazetesinde övünerek vermekte sakınca görmüyordu: "Askeri ıslahat ve talim terbiye sahalarında yeni kabine tarafından tutulan yollar, Amerikan askeri heyetlerini son derece memnun etmiş ve her türlü tereddütleri ve kötümserlikleri ortadan kaldırmıştır."

Tahsin Banguoğlu başkanlığında oluşturulan CHP komisyonu 15 Şubat 1948 günlü toplantısında ilkokulların son sınıflarında isteğe bağlı din dersleri konulmasını kararlaştırarak, hem İslamın içini boşaltıyor, hem de istismar dönemini başlatıyordu.

Tarihi bir belge olduğu için CHP'nin yayın organı Ulus Gazetesi'nin 20 Şubat 1948 günlü sayısında CHP Meclis Grubu Başkan Vekilliği'nin bildirisini dikkatle okumakta büyük fayda vardır:

"CHP meclis gurubu başkan vekilliğinden:

CHP Meclis Grubu Genel Kurulu bugün (19.2 .1948) saat 15'de Sivas Milletvekili Şemsettin Günaltay Başkanlığında toplandı.

1-Dini öğretim kurumlarını incelemek üzere Grup Genel Kurulunca teşkili kararlaştırılan komisyon raporu okundu.

Komisyon raporu ile teklif edilen konular hakkın da söz alan hatipler genel konuşmalarda bulunduktan sonra fikirlerin belirginleşmesi ve karşılıklı görüş ve kanaatlerin dağıtılmaması için rapordaki üç konunun (Din dersleri, İmam-Hatip Okulları ve İlahiyat Fakültesi) ayrı ayrı görüşülerek karara bağlanması; başkanlıkça oya sunularak çoğunlukla kabul edildi. Bunun üzerine ilkokullarda din bilgisi verilmesine dair olan komisyon raporunun birinci kısmı üzerinde muhtelif hatipler geniş mülahazalar ileri sürdüler. Kürsüye gelen Milli Eğitim Bakanı (Reşat Şemsettin Sier), bu hususta etraflı açıklamalarda bulundu ve soruları cevaplandırdı." [143]

Oy uğruna dini siyasallaştırma adımını atan CHP, bir adım daha ileriye giderek Türk Devrimi'nin kurumlarını bugün olduğu gibi yasa çıkararak ortadan kaldırma gayretine giriyordu. Prof. Dr. Çetin Yetkin'in tespitine göre 1 Mart 1950'de TBMM "Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklarla Birtakım Unvanların Meni ve İlgasına Dair olan 677 Sayılı Kanunun 1. Maddesine Bir Fıkra Eklenmesine Dair Kanun" kabul edilerek türbelerin yeniden açılması, yeniden türbedarlıklar kurulması yasa ile gerçekleştiriliyordu. [144]

Sandık demokrasisi ile Anadolu halkı, yeni oluşumlar arayışına girerek geleceklerine güvence aradılar. Bu arayış, kitleleri önce ekonomik olarak bir araya getirdi. Cumhuriyet zenginleri diyebileceğimiz kapitalist kodamanlarla, sandık demokrasisinin yarattığı cumhuriyet burjuvalarına karşı: Türkiye Cumhuriyeti'ne sadık, dindar Anadolu esnafından oluşan yeni bir sermaye sınıfı doğdu. Anadolu kaplanları denilen bu grup, hem Türk hem İslam geleneklerine bağlı kalarak, İnönü Kemalizm'inden liberal kapitalist bir ortamda Türkiye'nin İslami mirasına sahip çıkan siyasi partilere destek verdiler.

Atatürk'ün laiklik anlayışından farklı olarak yerleşen militan laikliğe karşı; sandık demokrasisinin yarattığı siyasi tarikat gücü, maalesef emperyalistlerce kullanılarak hem Türkiye Cumhuriyeti'nin sahip olduğu ulus devletin parçalanma aracı, hem de kırıntıları kalmış devrimleri tasfiye aygıtı olarak kullanılmak üzere örgütlendi ve desteklendi. Bu haliyle bakıldığında Cumhuriyet sonuç olarak bu cephede kaybetmiş gibi görünse de, yeniden tam bağımsızlık direnişinde, halkın çoğunluğunu oluşturan Milli ve manevi değerlerine bağlı, inançlı ahlaklı ve akıllı Müslüman Cumhuriyet evlatları, ulusal gücün en önemli kaynağını oluşturacaktır.

Kurtarıcılar-Devrimciler Çatışması

---

[142] Çetin Yetkin, "Karşı Devrim", Otopsi Yayınları, S. 414
[143] Çetin Yetkin, "Karşı Devrim ", Otopsi Yayınları, S.450
[144] TBMM TD, Dönem 8, C.XXV-I Toplantı 4, Bileşim 57, 1 Mart 1950, Oturum 1, S. 36.

Kurtuluş Savaşı'nın kazanılması ve 'Bağımsızlık Beratı' olarak Batı tarafından tanınmasından sonra; fiili işgale karşı savaşan ve Atatürk'ün yanında saf tutan kadronun; ekonomik ve kültürel işgalden de kurtulma konularında direnç göstermeleri ve karşı durmaları üzerine Mustafa Kemal; devrim kurallarının oluşturulması ve uygulanmasında yapayalnız olduğunu sezdi.

Bu şartlar altında Mustafa Kemal devrimlerin gerçekleştirilmesi aşamasında etrafındaki Tanzimat aydınlarından hiç birisine güvenemeyeceğini görerek, bir karargah subayı olan İsmet İnönü'yü ikna edip devrim bürokrasisinin üstünde değerlendirme yolunu benimsedi. Çünkü İsmet İnönü, yapılmakta olan devrimleri ve içeriklerini anlayamayan birisiydi. İsmet İnönü'nün hatıralarında itiraf ettiği gibi: "Atatürk aldığı kararlarda beni ikna ederdi; fakat diğerleri korktukları için kabul ederlerdi" demiştir. Bu beyan açıkça Kemalist Devrimin, halkıyla birlikte gerçekleştirilen tek kişilik bir devrim olduğunu göstermektedir.

Cumhuriyetin kurucu unsuru olan Osmanlı aydınları, aydınlanma dönemi yaşamamış, ulusal bilincin ve toplumsal aklın oluşmadığı, tabanı feodal yapılı, tavanı monarşik yapılı olan bir toplumun, ama kısa zamanda ve en zor şartlarda işgalci ordulara karşı kurtuluş savaşını başarmış bir toplumun aydınlarıydı. Demokrasi anlamına gelen 'Halk idaresi, cumhuriyet, tam bağımsızlık, eşitlik, kardeşlik adalet, kişi hakları, yurttaşlık, özgürlük, laiklik, halkçılık' gibi kavramlara pek çoğu yabancıydı. Bu nedenle Cumhuriyetin kurucu aydınları, başta İsmet İnönü olmak üzere "Türk Devrimi'ni ve sürekli devrim olan Bağımsız Devlet Modeli, Kemalizm'i" anlayamamış ve içlerine sindirememişlerdir.

Atatürk'ün Söylev'inden, hatıralardan ve İnönü-Atatürk çatışmalarından anlaşılacağı gibi, Kurtuluş Savaşı'nın komutanları, sonradan kurtuluşun önderi ve mimarı Mustafa Kemal'e ters düşerek devrimlere karşı tavır alırken, bunlardan bazıları devrimler konusunda sadece ikna edilmişler ama devrimleri özümsememişlerdi. Toplumumuza yerleşen düşünme ve fikir üretme tembelliğine uygun olarak, kurtuluşta kendilerine önder ve komutan olmuş Mustafa Kemal'e kayıtsız şartsız bağlı olanların destekleri ile devrimler birinci ve ikinci meclis dönemlerinde çok zor şartlar altında yasalaşarak uygulanabilmiştir.

Kemalist Devrim'in gizlenmek istenen ve emperyalist güçleri ve işbirlikçileri ürküten en belirgin özelliği; insanlık tarihinde ilk defa halkın egemenliğine dayanan, halkın sınıflara ayrılmadan tümünün eşitlik, kardeşlik ve adalet içerisinde 'temel hak ve özgürlüklerin' kullanılabilirliğini sağlamakla görevli sosyal bir yapılanmanın kurulmasının temel amaç oluşudur. Dr. Vedat Nedim Tor[145] 1933 yılında Kemalizm'e direnen liberalizm ve kapitalizm savunucusu o günün aydınlarını bakınız nasıl suçluyor:

"Batıya doğru çevrilmiş aydınlanma hayatımızın ilk göz ağrısı; liberalizm ve ferdiyetçi hayat anlayışı olmuştur. Ta Tanzimat'tan beri memleketimize taşınan taklitçi fikir balyalarının, hemen hepsi bu mektebin ürünleridir.

Adeta Türkiye'de, halkından farklı bir ferdiyetçi aydınlar saltanatı oluşmuştur ve Darülfünun da sanki bu tip aydınlar yetiştirmek için kurulmuş bir kuluçka makinesidir.

İttihat ve Terakki masonlarının güdümündeki sona yaklaşmış Saltanat Türkiye'sinin toplumsal ve siyasi şartları içinde, ancak bu şartların devamını sağlayacak bir sömürge ideolojisi yaşayabilirdi. Buna karşı bazı reaksiyonlar verildi. Fakat, bunların çoğu zamanın şartlarına uyarak bir tür oportünizme kaçtı ve mistik bir mefkureciliğe saplandı. Halbuki Kemalist Devrim onların ideal olarak hayal ettiklerini çoktan aşmış ve daha da ileriye giderek önümüze yeni ilkeler sermiştir."

İşte kurtarıcı ve kurucu olan aydınların çoğunluğu; Kemalizm'in tam bağımsız halk egemenliğine dayalı, eşitlik, özgürlük ve adalet sağlama işinin ancak demokratik cumhuriyet rejimi içerisinde oluşturulacak 'Üniter Halkçı (Sosyal) Ulus Devlet Modeli ile: zengin, refahlı Hıristiyan ve Yahudi kültürlü toplumların "sömürgeci ulus devletlerinden" farklılığını görememişlerdir. Kapitalist Devlet Modeli'ni benimseyerek bu bağımsız devlet modelini, diğer iki devlet modelinin karması ya da taklidi olarak topluma kabul ettirmek istemişlerdir. Bu konuda yine Dr. Vedat Nedim Tor, 1933'de Kadro dergisinde "Kemalizm'in Dramı" başlıklı makalesinde bu acı

[145] Kadro Dergisi, Cilt 2, No: 21 Eylül 1933

gerçeğe işaret etmiştir.

"Yeni Türk Devleti; geri teknikli bir yarı sömürge ülkesinin: hem ekonomik, hem politik yeniden kuruluşunun tarihte ilk örneğidir. Devrimimizin bu özelliğini bazıları kavrayabilmiş değildir. Onu sadece Avrupalılaşma yani Fransız devriminin doğurduğu devlet tipine ve toplum koşullarına ayak uydurma hareketi sananlar var. İşte bu anlayış bizi taklitçiliğe götürüyor. Türk devrimine özgü bir ekonomi politikası, Türk devrimine özgü bir eğitim sistemi, Türk devrimine özgü bir basın cihazı, Türk devrimine özgü bir sanat anlayışı, Türk devriminin erek ve niteliğine göre bir Türk toplumunu kurma savaşı yerine, bunların Avrupa örneklerine özenmeye yeltenmeler, bizim en büyük sıkıntımızdır. Oysa Avrupa'dan ancak metot ve teknik alabiliriz. Fakat sistem, ideoloji ancak bu toplumun kişiliğinden Milli ve manevi değerlerimizden doğabilir. Bir yarı koloninin özgür ulus olma örneğini tarihe ilk armağan etmiş olan Atatürk Türkiye'si, kendine özgü dünya görüşünü, yine kendisi yaratmak zorundadır."

2006 Yılına geldiğimiz günümüzde Dr. Vedat Nedim Tor "Ne kadar haklıymış" değil mi?

Mustafa Kemal hem anlaşılamayan hedeflerini anlatabilmek hem de diğer sistemlerden farklılığını ortaya koyabilmek için ilkelerini şöyle açıklıyordu.

"Bizim izlemeyi uygun gördüğümüz devletçilik prensibi, bütün üretim ve dağıtım araçlarını bireylerden alarak milleti büsbütün başka esaslar içinde düzenlemek amacı güden; özel ve ferdi, iktisadi girişim ve çabalara yer vermeyen, Sosyalizm ilkesine dayanan Kolektivizm, Komünizm gibi bir sistem değildir. Bizim izlediğimiz Devletçilik, ferdi çalışma ve çabaları esas tutmakla birlikte, mümkün olduğu kadar az zaman içinde milleti refaha, ülkeyi bayındırlığa eriştirmek için, milletin genel ve yüksek menfaatlerinin gerektirdiği işlerde, özellikle iktisadi alanda, devleti fiilen ilgilendirmektir."

Bu tanımlama; 1938'e kadar uygulanan Kemalist Devletçiliğe tamamen uymakla birlikte maalesef bu tarihten sonra Milli Devletçilik, kimlik kaybetmiş ve Devlet Kapitalizm'ine çevrilmiştir.

Kemalizm'in devletçilik ilkesini, Klasik Sosyalizm'le veya Marks'ın, Lenin'in komünist ideolojisiyle karıştıranlar, ya da maksatlı olarak Kemalizm'i, sosyalist ve komünist çizgide göstermek isteyenlere cevap olabilecek her şeyi ile donanımlı 'Bilimsel Kemalizm' çalışması yapılmamış, yaptırılmamıştır. Öte yandan pek çok yerli ve yabancı bilim adamının, Kemalizm'in liberalizm ve kapitalizm kaynaklı karma bir rejim olduğunu kanıtlamaya yönelik, ya da sadece övgü dolu bir kurtuluş hareketi ve batılılaşma reformu gibi gösterilmesine gerekli her türlü özenin gösterildiği onlarca çalışma bulmak mümkündür. Oysa M. Kemal Atatürk'ün şu ifadeleri, Kemalizm'in farklılığını ve insanlık için üçüncü bir yol olduğunu açıkça kanıtlamaktadır:

"Türkiye'nin uyguladığı devletçilik sistemi, on dokuzuncu yüzyıldan beri Sosyalizm kuramcılarının ileri sürdükleri düşüncelerden alınarak tercüme edilmiş bir sistem değildir. Bu, Türkiye'nin ihtiyaçlarından doğmuş, Türkiye'ye özgü bir sistemdir. Devletçiliğin bizce anlamı şudur:

Bireylerin özel girişimlerini ve çabalarını esas tutmak, fakat büyük bir milletin bütün ihtiyaçlarını ve birçok şeylerin yapılmadığını göz önünde tutarak, ülke ihtiyaçlarını devletin eline almak...

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Türk vatanında yüz yıllardan beri ferdi ve özel girişimlerle yapılmamış olan şeyleri bir an önce yapmak istedi ve kısa bir zamanda yapmayı başardı. Bizim izlediğimiz yol, görüldüğü gibi, Liberalizm'den başka bir yoldur."[146]

Reformistlerin Egemenliği, Devrimcilerin Tasfiyesi

(İkinci Tanzimatçılar Dönemi)

Dünya emperyalist güçleri, 10 Kasım 1938 günü sabah saat dokuzu beş geçe, bir şekilde kurtuldukları Mustafa Kemal Atatürk'ten sonra, devrimci Türk toplumunun başında Kurtuluş Savaşı komutanlarından İsmet İnönü'nün olduğunu gördüler. İsmet İnönü'yü Lozan'dan tanıyorlardı. Kesin olarak gözlemleri: İnönü'nün devrimci lider özelliklerine sahip olmadığı, ama kolay ikna edilebilir bir karargah subayı olduğuydu.

Stratejilerini bu özelliklerine göre ayarladılar. İsmet İnönü; Kemalizm'i anlamamış, yapılanların devrim olduğunun farkında olmayan reformist bir Tanzimat aydınıydı. Nitekim devrimci Kemalizm uygulamalarının

[146] Prof.Afet İnan, "Devletçilik İlkesi" sh.15

tamamını, 'Cumhuriyet Reformları' olarak görmüştü. Bu özelliğini bizzat kendisi, 1960'lı yıllarda Abdi İpekçi ile yaptığı bir konuşmada söylemiştir. "Demokratik rejime karar verdiğimiz zaman, büyük otorite ile büyük reformların hemen yapılabileceği dönemin değiştiğini, değişmesi gerektiğini kabul etmiş oluyorduk."[147]

İsmet İnönü; yapılan bunca temel değişiklikleri Tanzimat gibi, Islahat gibi reform olarak görmekte ve mevcutlarının yanına yenilerini koymak ya da mevcut sosyal yapılanmaları iyileştirmek olarak algıladığını açıkça belirtmektedir. Oysa Kemalizm, toplumsal yapılanmanın tümünü, felsefi açıdan da dahil olmak üzere değiştirmekte, eski sosyal düzeni kaldırıp atmakta, yerine yeni bir düzen, yeni bir anlayış getirmektedir. Bütün bu değişimleri de yeni bir insan topluluğu yaratarak gerçekleştirmektedir.

İsmet İnönü'nün devrimleri kavramaktaki zorluğu, işin başındaki tavrından ve tercihinden bellidir. Çünkü 4 Eylül 1919'da Erzurum'a gelen kurmay Binbaşı Saffet, İsmet Beyden Kazım Karabekir'e ABD Mandasını savunan 27.08.1335 tarihli mektup getirir. Ondaki devrim-reform karmaşası bu mektuptaki görüşlerinde herhangi bir değişikliğin olmadığının ifadesidir. **Bu mektupta şöyle demektedir: "Bütün memleketi parçalamadan ülkeyi bir Amerikan denetimine bırakmak, yaşayabilmek için tek uygun çare gibidir."**[148]

Kemalizm'de hiç olmaması gereken şey; sürekli, değişmez bir iktidar, değişmez başkanlık ve 'Milli Şef' kurumudur. Atatürk'ün 1935 yılında tepki göstererek önlediği "yönetim gücünün kişi elinde toplanması ve katılımcılıktan vazgeçilmesi" önerisi, 1939 yılında yapılan CHP'nin beşinci kurultayında, İsmet İnönü'nün kendisi tarafından 'Milli Şef' olduğunu ilan ederek uygulamaya koyuldu. Halkçılık, yani Kemalist demokrasi, seçimleri toplum yönetiminin esası saymaktadır. İsmet İnönü bu kuralı yıkarak, Toy kurallarına uymayan, milletvekilliği kurumunu "Onaylayıcılar Grubu" haline getirdi. Bu da, "siyasi partilerin ve parlamentonun hükümetlerin emrine girmesi" geleneğini başlattı.

İsmet İnönü, Mart 1939'da erken seçime giderek Türk devriminin uygulayıcı kadrosu ve Atatürk'ün yakın dostu olan kimseleri hem hükümetten hem de Meclisten uzaklaştırarak, Kemalizm'i terk etme kararı vermiştir.

- Tevfik Rüştü Aras: (1925—1938) 13 yıl İçişleri Bakanlığı yapmış, (1923- 1939) 16 yıl Milletvekilli olarak seçilmiştir.
- Şükrü Kaya: (1927—1938) 11 yıl İçişleri Bakanlığı yapmış, (1923—1939) 16 yıl Milletvekili seçilmiştir.
- Kılıç Ali (Asaf Kılıç): (1920—1939) 19 yıl Milletvekili seçilmiştir.

Böylesi kadroları ülke yönetiminin dışına atarak bunların yerine Mustafa Kemal karşıtlarını meclise alıp hükümette görev vererek birlikte Cumhuriyeti hedefinden saptırmak istemiştir. Partiyi etkisizleştirip yetkisizleştirmiştir. Kurduğu siyaset kurumu "Lider sultalı, zayıf parti örgütlü ve Sabataist güdümlü" bir şekildedir. Milletvekili olacakları ve hükümeti seçme yetkisi doğrudan kendi elindedir. Bu da Cumhuriyetin Siyasi Halkçılık ilkesine aykırı, faşist yönetimlerin siyasi yöntemidir. Devrimin başında görev verilmeyen ve asla görev verilmemesi gereken bu kadro: Ali Fuat Cebesoy, Rafet Bele, Hüseyin Cahit Yalçın, Kazım Karabekir, İzmir suikastından hükümlü Rauf Orbay, Adnan Adıvar' gibi Atatürk'e karşı oldukları açıkça belli olan kimseler cumhuriyetin ve Cumhuriyet Halk Partisi'nin uygulayıcıları haline getirilerek ülke bu günlere sürüklenmiştir. Hatta 1960'lı yıllarda bu partiyi 'ortanın solu' gibi garip bir ideoloji ile tanımlayarak Atatürk'ü tamamen unutturma siyaseti devam ettirilmiştir.

1938 sonrası hedefinden uzaklaştırılan 'İnönü Devleti(!)'nde (Çünkü 1938 sonrasında devlet, Büyük Türk Devriminin ürünü olan Devlet vasıflarını hızla kaybetmeye başlamıştır); Kemalizm'in temelini oluşturan kurumlardan biri olan kamu hizmeti felsefesinden vazgeçilerek, Kapitalizm'in ve Protestan kültürün kurumu olan kamu yönetimi kurumu ile bürokratik diktatörlük esasına gidilmiştir.

"Hizmet eden devlet" anlayışından vazgeçilerek, sadece denetleyen, despotizme yönelen ve halkına zahmet eden devlet kuramı kabul edilmiştir.

Atatürk'ün "Özendirici, denetleyen, yol gösteren, halkın girişimci gücü ile devlet olanaklarını birlikte geliştirerek halk teşebbüslerini destekleyen" çizgisinden vazgeçilerek yerine: halkı, bireyi, özel

[147] Metin Aydoğan, "Kemalizm ve Türkiye", Umay Yayınları, C.2, sh. 819
[148] Metin Aydoğan, 'Keınalizın ve Türkiye", Umay Yayınları, C.2, sh.820

sektörü rakip olarak gören ve bunların faaliyet alanlarına da giren bürokratik, muhafazakar ve otoriter Sosyalist Devletçiliğe geçilmiştir.

Milli dış politikamızda olmaması gereken; ulusun bağımsızlığına aykırı ikili veya çoklu antlaşmalar yapılarak, Kemalizm'in "tam bağımsızlık" ilkesinden vazgeçilmiştir.

Atatürk'ün 'Baba Devlet, Yol Gösterici Devlet, Adil Devlet, şefkatli Devlet' anlayışı terk edilerek, bunun yerine; vergi toplayan devlet, jandarma devlet, kutsal devlet, tahsildar devlet, tüketici devlet anlayışına yönelmiştir.

İsmet İnönü ile birlikte, "Ulusal Sanayi Programından" da vazgeçilmiştir. Bunun yerine başta bilim ve teknolojide bağımlılığı getirecek olan "teknoloji transferine" gidilerek hem askeri alanda, hem de sanayi alanında: Tam bağımlılık sürecine girilmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri ile yapılan ikili anlaşmalar, tarım ürünleri anlaşmaları ve yardım anlaşmaları ile, maalesef kapitülasyonlar geri getirilmiştir. ABD'nin sanayi mallarına %12-%88 arasında gümrük indirimi sağlanıp Türkiye ABD'nin sömürgesi haline dönderilmiştir.

Bu dönemde: Varlık Vergisi, Tarım Vergisi gibi uygulamalarla toplum yapısında parçalanmalar, farklılıklar yaratılarak, Devletimizin "üniterlik" özelliği bozulmuş, bir avuç sömürücü sermaye diktatörlüğü baş göstermiştir.

İkinci Dünya Savaşı başlarında Almanya ile ilişkilerin iyi olduğu dönemde ırkçılık, Turancılık desteklenerek toplum önce kutuplaştırılmış, ardından Amerika ve İngiltere ile ilişkiler güçlenince bu sefer Türkçülük, Turancılık baskı altına alınarak milliyetçi duygular sindirilmiştir.

1945'de ABD'nin isteği üzerine toplumda komünist ve solcu avı başlatılmış. Yeteri kadar solcu, komünist bulunamayınca da kendi kurdukları Köy Enstitüsü'nde yetişen gençleri ve emperyalizme direnenleri 'komünist' damgası vurarak baskı altına almaya girişmişlerdir.

Dönemin kanaat önderlerinden Sabiha Sertel, 24 Ağustos 1945 Tan Gazetesinde şunları dile getirmektedir:

"Hürriyeti Tehdit Edenler Hürriyet Veremezler.

İnkılabı müdafaa edenler, her nevi tenkit, muhalefet, cemiyet kurmayı, demokrasinin verdiği hakları kullananları menfi, bozguncu, vatan haini sıfatı ile vasıflandırmışlar, vatanseverliği kendi inhisarlarına alarak, kendi fikirlerine uymayanları hıyanetle damgalamışlardır. Bu zihniyete sahip olan, bu zihniyetle inkılabı hareket mebdeinden uzaklaştırıp tamamen aksi istikamete götürenler, bu gün bu hürriyeti iade edemezler. Memleketin daha geniş bir demokrasiye geçebilmesi için, Halk Partisi'nin diktatoryasını, kudret ve salahiyetini diğer partilerle paylaşması, bu hürriyeti milletin serbest tazyiksiz bir seçimle iktidara getireceği bir meclisin yeni bir zihniyetle millete iade etmesi şarttır. Hürriyeti tehdit edenler, hürriyet veremezler"

1 Aralık 1945 Görüşler Dergisinde ise "Zincirli Hürriyet" yazısında şöyle seslenir:

Bu gün iktisadi sistemimiz, kanunlarımız, içtimai ve kültürel mekanizmamız tamamıyla bir faşist sistemin mekanizmasıdır. Hangi demokraside matbuat kanunu ferdin söz, fikir, vicdan hürriyetini men eder? Hangi demokraside cemiyetler kanunu, vatandaşların cemiyet kurmasını, siyasi partiler mücadelesini men eder? Hangi demokrasi siyasi düşünüş ve akidelerinden dolayı vatandaşlarını polise teslim eder, ev masuniyetini ortadan kaldırır, polise herkesin kafasını ve evini araştırmak salahiyetini verir? Hangi hürriyet vatandaşlarını düşüncesinden mesut tutar, hatta muayyen bir kanaati müdafaa ettiği için onu işkenceye maruz bırakır? (...) Dünyanın geçirmekte olduğu bu inkilab seli içinde, sahte bir demokrasi ile Türkiye, dünya milletleri arasına hür ve demokrat bir devlet olarak karışamaz."

Marko Paşa gazetesinin yazarlarından Sabahattin Ali, Haluk Yetiş imzasını taşıyan yazıları ile halkı bilgilendirmek istediği, Aziz Nesin de Amerikan yardımının gerçekte Türkiye'yi sömürme projesi olduğunu yazdığı için mahkum edileceklerdir.

Bir başka kanaat önderi Sabahattin Ali, Malumpaşa Dergisi'nin 29 Eylül 1947 günlü 4. sayısında yer alan "Bir Alçak" başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

"Bir alçak, on parmağında on kara, kendisi gibi olmayanlara, yani namuslu insanlara saldırıyor.

Her şeyi kendi çirkef vicdanı gibi satılık sanan hayasız, bu vatanın şu veya bu gavura peşkeş çekilebileceğini iddia ediyor.

Dün bu memleketi iki şişe biraya Almanlara devretmeye hazır olan basılı kağıt bezirganı, şimdi, istiklalinin üstüne titrediğimiz aziz yurdumuza üç bardak viskiye müşteri arıyor.

Amma, bu topraklar olsun, bu topraklarda alınlarının teriyle yaşayan asil insanlar olsun, hiçbir zaman o çirkefleri kusan, ciğeri beş para etmez kalem orospusu gibi orta malı değildir; ne Moskof'a satılır, ne Amerikalıya.

Bu alçak, Amerika'nın Türkiye'yi 'himaye'sinden bahsediyor. Müstakil bir devlet için 'himaye'nin ne demek olduğunu bu millet bilir: Bir zamanlar böyle bir himayeden canını zor kurtarmıştı.

Atatürk'ün idaresinde koca bir milletin oluk gibi kan dökerek istiklalini kazandırdığı bu toprakları Amerikan bankerlerinin himayesine vermekte bu ne acele böyle?.."

İşte; Türkiye Cumhuriyeti'nin Emperyalizm'e Teslim Edilişinin Yol Haritası:

"Tam bağımsızlık elbette, siyaset, maliye, iktisat, adalet, askerlik, kültür gibi her alanda tam bağımsızlık ve tam özgürlük demektir. Bu saydıklarımın herhangi birinde bağımsızlıktan yoksunluk, ulusun ve ülkenin gerçek anlamıyla bütün bağımsızlığından yoksun olması demektir."[149] (**Gazi Mustafa Kemal)**

23 Şubat 1945: Türkiye, Birleşmiş Milletlere üye olabilmek ve emperyalist cephede yer alabilmek için Almanya ve Japonya'ya savaş ilan etti.

TC Hükümeti ile ABD Hükümeti arasında imzalanan, 11 Mart 1941 tarihli Ödünç Verme ve Kiralama Kanunu'ndan yararlanmak için yapılan anlaşma yürürlüğe girdi. (4780 sayılı kanun)

19 Mayıs 1945: Emperyalizm'in isteğine uyarak İnönü 19 Mayıs konuşmasında "savaş zamanlarının gerektirdiği sıkı önlemlerin kaldırılacağını ve demokrasi ilkelerinin uygulanacağını" söyledi.

29 Haziran 1945: Türkiye; San Francisko'da Birleşmiş Milletler Antlaşması'nı imzaladı.

15 Ağustos 1945: Adnan Menderes, Birleşmiş Milletler Antlaşması TBMM'de görüşülürken, Kemalizm'in kurumlarını kastederek, Türkiye'deki rejimin bu antlaşmaya aykırı olduğunu söyledi. (Birleşmiş Milletler Antlaşması 4801 sayılı yasa ile onaylandı)

8 Kasım 1945: İnönü'nün 1 Kasım tarihli kapitalist demokrasiyi hedefleyen TBMM açış konuşması ABD'de Congressional Record' da yayınlandı.

7 Ocak 1946: Celal Bayar, Refik Koraltan ve Adnan Menderes liberal kapitalist rejim öngören Demokrat Parti'yi kurdular.

27 Şubat 1946: 4882 Sayılı Kanunla ABD ile 10 milyon dolarlık Kredi Anlaşması kabul edildi.

23 Mart 1946: Türk Sosyal Demokrat Partisi, hükümet tarafından kapatıldı.

6 Nisan 1946: Amerika önce askeri ile geldi. Amerikanın Missuri zırhlısı ve iki savaş gemisi İstanbul'a demirledi.

13 Nisan 1946: Hükümet, ABD den 500 milyon dolar kredi istedi.

7 Eylül 1946: Türk parasında ilk kez devalüasyona gidildi.

23 Kasım 1946: Amerikan Filosu İzmir'i ziyaret ederek gövde gösterisine girişti.

6 Aralık 1946: TC Hükümeti ile ABD Hükümeti arasında Kahire'de imzalanan anlaşmaya Ek Anlaşma ile Amerika'ya Türkiye'de mülk edinme ayrıcalığı verilerek Türkiye Amerika'nın hem ileri karakolu hem de pazarı haline getirildi. (Kabul tarihi 10 Şubat 5002 sayılı kanun)

3 Mart 1947: Truman Doktrini gereğince Türkiye ve Yunanistan'a yardım yapılması kararlaştırıldı.

11 Mart 1947: Türkiye, Uluslararası İskan ve Kalkınma Bankası'na (Sonradan Dünya Bankası oldu) ve Uluslararası Para Fonu'na (IMF) katıldı.

---

[149] Gazi Mustafa Kemal, Söylev, Ankara Üniversitesi Basımevi, An kara, 1963, sh. 431

12 Nisan 1947: (Amerika inceleme heyetleri, danışmanları, barış gönüllüleri ve misyonerleri ile işgal hazırlıklarını başlattı.) İncelemeler yapmak üzere bir Amerikan heyeti Türkiye'ye geldi.

2 Mayıs 1947: Amerikan filosu İstanbul'a geldi ve Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, başkent Ankara'dan İstanbul'a ziyaret için filo komutanının ayağına gitti.

22 Mayıs 1947: 20 Kişilik bir ABD askeri yardım kurulu General Oliver başkanlığında Türkiye'ye geldi.

24 Mayıs 1947: Türk Ordusunda Kara Kuvvetleri subay üniformaları Amerikan modeline göre değiştirildi. (Daha sonraları Kara Harp Okulu öğrencilerinin dahili elbiseleri Amerikan askeri öğrencilerinin dahili elbiselerine benzetildi)

14 Haziran 1947: Amerikan İktisat Heyeti, Türkiye'ye geldi.

12 Temmuz 1947: ABD ile ilk Askeri Yardım Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma ile Truman doktrini uygulamaya konuluyor, anlaşmanın üçüncü maddesinin ikinci fıkrası ile "Türk Hükümeti, Türkiye'de Amerikan propagandası yapmakla görevlendiriliyordu." Bu anlaşma Amerikan ürünü askeri malzeme ve silahların Amerikanın rızası dışında kullanılmasını yasaklıyordu. Ayrıca bu anlaşmayla asker üniforması ile Amerikan subay, astsubay ve erleri uzman adı altın da Türk Silahlı Kuvvetleri karargahlarını işgal ediyor, yüksek rütbeli Türk subayları daha düşük rütbeli Amerikan subay ve astsubaylarına tekmil verir hale geliyorlardı. Yine bu anlaşma ile eğitim ve kurs adı altında Türk subaylarının Amerika'ya götürülüp "Amerikanın çıkarına olan Türkiye'nin de çıkarınadır" sloganı yerleştirilmeye başlanıyor ve beyinler yıkanıyordu. Bu anlaşma ile Türk ordu yapısının kadro, kuruluş ve teşkilatı, eğitim sistemi talimnameleri, yürüyüş, hatta askerin yemek yeme şekline varıncaya kadar her şey Amerikan sistemine uyduruluyordu.

8 Ağustos 1947: Türk subaylarının eğitim görmek üzere ilk kez Amerika Birleşik Devletleri'ne götürülüşü.

21 Eylül 1947: Bir Amerikan yardım kurulu Türkiye'ye geldi.

31 Ekim 1947: Bir başka Amerikan yardım kurulu daha Türkiye'ye inceleme yapmak üzere geldi.

5 Şubat 1948: Kuruluşu gereği işbirlikçi olduğu için, Atatürk tarafından kapatılan Mason dernekleri açıldı ve çalışmaları yasallaştırıldı.

4 Temmuz 1948: ABD ile Ekonomik ve İşbirliği Anlaşması imzalandı. (stratejik ortaklığa giden yol başlatıldı)

12 Temmuz 1948: Bayındırlık Bakanı Nihat Erim, Amerikalı uzmanların bakanlıkta çalıştığını ve Türkiye'yi topografik, ekonomik ve askeri açılardan incelediklerini kamuoyuna açıkladı.

8 Ekim 1948: Dünya Bankası'ndan 50 milyon dolar kredi alınması için girişim başlatıldı.

22 Ocak 1949: Türk Hükümetinin istediği borç için Dünya Bankası'ndan iki kişilik bir kurul incelemelerde bulunmak üzere Türkiye'ye yollandı.İslam'ı yozlaştırma ve istismar kapısı açıldı.

15 Şubat 1949: İlkokullara din dersi konuldu.

28 Şubat 1949:[150] IMF Heyeti ilk kez Türkiye'ye geldi.

27 Aralık 1949: Türkiye ve ABD Hükümetleri arasında Eğitim Komisyonu Kurulması Hakkındaki Anlaşma yapıldı. (Resmi Gazete, No: 7460) Bu anlaşmanın özelliği; kültür emperyalizminin milleti temsil eden hükümet eliyle uygulanması için yasal ortamın hazırlanmasıdır.

1 Mart 1950: Türbelerin tekrar açılmasına ilişkin yasa kabul edildi.

14 Mayıs 1950: Demokrat Parti seçim kazandı.

13 Şubat 1952: Türkiye NATO'ya katıldı

20 Ağustos 1952: Kuzey Atlantik Antlaşması'na taraf devletlerarasında, Kuvvetlerin Statüsüne Dair Sözleşme'ye Türkiye'nin iltihakına dair karar alındı.

20 Mart 1954: NATO Kuvvetler Statüsü Sözleşmesi'nin 6375 Sayılı Yasa ile kabulü sağlandı.

23 Haziran 1954: Türkiye'de bulunan Amerikan Askeri Yardım Kurulu Personeline NATO Kuvvetler

[150] Bkz: Haydar Tunçkanat, "İkili Anlaşmaların İçyüzü", Kaynak Yayınları, 2001

Statüsü Antlaşması'nın Tatbik Edileceğine Dair Antlaşma imzalandı. (Askeri Kolaylıklar Antlaşması) Amerikalılara tanınan geniş ayrıcalıklarla bir bakıma kapitülasyonlara dönüş başladı.) Bundan sonrasında

NATO gerekçesiyle Amerika, Türk karar vericilerini diledikleri gibi kullanmışlardır. En çarpıcısı;

16 Temmuz 1956: Kuvvetlerin Statüsüne Dair Anlaşmaya Ek Sözleşme yapıldı. Kanun No: 6816. Bu kanun ile Amerikalılara tam anlamıyla 'Adli Kapitülasyon' hakkı tanınmıştı.

12 Kasım 1956: Zirai Maddeler Ticaretinin Geliştirilmesi ve Yardımlaşma Hakkındaki Muaddel Amerikan Kanunu'nun 1. Kısmı gereğince, Türkiye Cumhuriyeti ile ABD Hükümeti Arasında Münakit Zirai Emtia Anlaşması.

25 Ocak 1957: Bu anlaşmaya ek anlaşma.

Bu iki anlaşma ile Türk tarımına karşı ABD resmen savaş açmıştır. Artık Amerika kendi ihtiyaç fazlası buğday, arpa, mısır, don yağı, sığır eti gibi tarımsal ürünleri dünya borsa fiyatı ile Türkiye'ye bağlayıcı şartlarla satacaktır. Türk çiftçisinin tek üretim fazlası ve ihracat malı olan tarım ürünlerini almayacak olan Türk Devleti, Amerikan tarım ürünlerini ağır şartlarla kullanmak zorunda bırakılmıştır. Bu antlaşma ile tarım üretim fazlası olan Türkiye bile Amerikan emperyalizminin sadık pazarı yapılmıştır. Sanayi ürünleri konusunda yapılan ticari anlaşmalar ise tam bir mandacılıktır.

Emperyalizm artık Türkiye'de üstlenmiş, dilediği gibi toplumu yönettirebileceği yandaşlarını yaratmıştır. Emperyalizmin Türkiye'de kurduğu sömürü düzenine uymayanları dilerse idam ettirmeğe, dilerse başına çuval geçirmeğe başlamıştır.

Bu tarihten sonra emperyalizmin oyunu önce kendilerinin Projelendirdikleri ancak kontrol edemedikleri 27 Mayıs 1960 olaylarından sonra şuurlu Türk subaylarının "Mustafa Kemal Atatürk'ün 1938'de yarım bıraktığı Kemalist devrimleri tamamlamak için" Milli Birlik Komitesi içerisinde insiyatif almaları ve açıkça Amerikan emperyalizmine karşı çıkmaları, Siyonist ve emperyalist güçlere iyi bir ders olmuş ve yandaşları eliyle Türkiye'de Milli düşünceyi sindirmek ve Kemalizm'i gizlemek için her şeyi yapmışlardır**. (Milli Görüş hareketine ve Yeniden Büyük ve Bağımsız Türkiye hedefine savaş açmalarının sebebi giderek daha iyi anlaşılmaktadır.)**

Adım, Adım Sevr

Atatürk tarafından başlatılıp başarılan Türk Milletinin ihtiyaçlarından kaynaklanarak tüm mazlum milletlere model olan, kabul edilebilirliğini (meşruiyetini) halktan aldığı ve egemenliği de doğrudan halk kullandığı için; kapitalist, komünist ve diğer devlet modelleri yanında kendine özgü farklı bir model olan Cumhuriyet 1938'den bu yana dalga, dalga planlı saldırılara uğramıştır.

İlk saldırı içimizden gelmiştir. Cumhurbaşkanı değişmez 'Milli Şef' (Monark) statüsü kazanarak Türk Cumhuriyeti özellik kaybetmiş, devletin toplumu katılımcı demokrasiye hazırlama felsefesinden vazgeçilerek "Halkla beraber halk için" hedefi yerine "Halka rağmen halk için" anlayışı kabul edilmiş, -Milli Şef de iktidarını bürokrasi ile korumak istediği için- toplumu geleceğe hazırlamakla ödevli tek parti yönetimi, tarihin kırılma noktasında bürokratik egemenliğe dönüşmüştür.

Türkiye'de bu değişimler olurken ikinci büyük paylaşım savaşının da sonuna yaklaşılmıştır. Yavaş yavaş el değiştirmeye başlamış olan Siyonist emperyalizminin fiili temsilciliği, bu savaştan sonra kesin olarak İngiltere'den Amerika Birleşik Devletleri'ne geçmiştir. Emperyalizmin globalleşebilmesi ve Gizli Dünya Devleti'nin kurulabilmesi için; sömürünün her türüne karşı çıkan, kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ün adından esinlenilerek emperyalistlerin Kemalizm adını verdikleri ''Tam Bağımsız Üniter Halk Devleti Modeli", sömürgeciliği meşrulaştırmış olan kapitalizmin önündeki en büyük engel olarak görülmüştür.

İngiliz emperyalizminin iki yüzyıllık Türk sosyal yapılanmasındaki deneyimi, miras olarak Amerikan emperyalizmine devredilince, Amerika Birleşik Devletleri aynı yöntemle yurt içinde işbirlikçiler oluşturmaya başlamıştır. İkinci Dünya Savaşı'nın sonuna doğru İnönü yönetiminin tercihi ile Truman Doktrini ve Marshall yardımlarıyla Türk devleti tam bağımsızlık ilkesinden uzaklaştırılmıştır.

Devrimci Devlet Modeli'nin başta gelen özellikleri; egemenlik hakkının doğrudan halka ait, sosyal, laik

ve hukuk devleti olmasıdır. Yani hedeflenen, kişi hakları yanında kamu haklarının da geniş tutularak temel hak ve özgürlüklerin kullanılabilir olmasını sağlamaktır, ayrıca ekonomide hür teşebbüs ile birlikte özel sektörün yatırım yapmadığı ya da yapamadığı alanlarda devletin halk adına yatırım yapması ile halkın refahını hızlı biçimde artırmaktır.

Rejim olarak Cumhuriyetin bir başka farklılığı da sömürgeci olmaması, sömürünün her türünü insanlık suçu kabul etmesiyle antiemperyalist vasfıdır. İşte Kemalizm'in tüm bu özellikleri emperyalizmin Gizli Dünya devletini kurmasının önünde engel oluşturmaktadır.

Bu nedenlerle emperyalist güçlerin birinci dalga saldırıları antiemperyalist Türk Devletini başarısız kılmak için, devletin başarılı olduğu sanayi planlamasından vazgeçilmesi talimatıyla transfer teknolojisine geçildi. Ayrıca emperyalizmin yurt içindeki siyasi ve ekonomik işbirlikçilerinin yönlendirmeleri ve uluslararası mason dayanışması ile devlet kadroları; liyakatsiz, partizan yandaşlarla doldurularak halkın devlete olan güveni yıkılmıştır.

Devletin ekonomik hayata müdahalesine son vermek, toplumun sosyal yapısını bozmak ve kontrolsüz sömürünün önünü açmak için ikinci dalga saldırı 1980 müdahalesiyle ve 24 OCAK KARARNAMELERİ İLE GELDİ. Bu kararnamelerin stratejik hedefleri Dünya Bankası ve IMF aracılığı ile hazırlandı. Bu saldırı ile bir taraftan devlet borçlandırılarak ekonominin dışına itilirken bir taraftan da ulusal kaynaklarımız sömürüldü ve ulusal güçlerimiz dağıtıldı.

Üçüncü dalga saldırılar; 1990'dan sonra risk-kontrol yöntemleriyle toplumsal dengelerimiz bozuldu, ekonomimiz duraklatıldı, ticaret ve yatırımlarımız durduruldu, ülkemiz ve devletimiz borç batağına sürüklenerek halkımızın kurtuluşu Avrupa Birliği'ne girişe bağlandı.

İstenilen her şeyi yapmak zorunda bırakılan Türk Devleti ve Türk toplumuna son darbeyi vurup dağıtmak için sırasıyla şu dayatmalar halktan gizlenerek yasalaştırıldı;

Ardından MAİ (Çok Taraflı Yatırım Anlaşmaları) Kararları'na uygun yasal düzenlemeler yaptırıldı. Böylece: Bir ülkede en çok kayrılan ülke işlemi varsa tüm MAİ üyeleri de bu haktan ve farklılıktan aynı ölçüde yararlanacaktır.[151]

28 Şubat darbesi ise, Türkiye'yi havuz sistemiyle borç ve faiz sarmalından kurtaran, D-8 oluşumuyla, Lider Ülke konumuna çıkaran ve Yeni bir Dünyanın temellerini atan Refah-Yol hükümetini hedef alan bir dalgadır. Ve AKP bu talihsiz sürecin, gayri meşru meyvesi durumundadır.

Ve artık, Milli bir hamle kaçınılmazdır.

[151] Tayip Yelen. Gizlenen Rejim: Kemalizm. Tanı yy. 1. Baskı.2005 Ankara. Sh:(273-290)

ATATÜRK DÖNEMİNDE EKONOMİ

ATATÜRK'ü sağ ya da sol ekonomik ideolojilere kapılmış, ya da onları benimsemiş bir lider olarak göstermek ona karşı yapılmış bir haksızlıktır. ATATÜRK; kendi ekonomik düşüncesini Milli kültüründen, çağının ve şartların gereklerinden oluşturmuş ve onu, başarı ile uygulamış bir liderdir.

ATATÜRK'ün ekonomisini daha iyi anlayabilmek için, Tanzimatla çözülen, İttihatçı masonlar elinde çöken Osmanlı İmparatorluğu'nun Cumhuriyet Türkiyesi'ne devrettiği iktisadi yapıyı kısaca gözden geçirmek gerekir.

Liberal kapitalizmin (siyonizmin) Osmanlı sanayisini engelleme ve çökertme çabaları:

16'ncı yüzyılda sanayinin pek çok dalında Avrupa'dan ileri olan Osmanlı Devleti, 17'nci asırdan itibaren Batı'da ortaya çıkan gelişmeleri takip edemeyerek, Avrupa'nın gerisinde kalmaya başlamıştı. Sultan Abdulhamid'in çok yönlü kalkınma girişimleri de, masonik cunta tarafından akamete uğratılmış ve yarım bırakılmıştı.

Osmanlı İmparatorluğu'nu kalkındırmak ve Batılılaştırmak için, Avrupa'yı körü körüne taklit etmekle yetinen Tanzimat, yalnızca başarısız olmakla kalmamış, aynı zamanda doğurduğu taklit ortamında, batı kapitalizminin Osmanlı İmparatorluğu'na sızması ve yerleşmesine de imkan tanımıştı.

Tanzimat Fermanı ile ilk planda; Türkiye'deki Hıristiyan azınlıklara ayrıcalıklar tanınarak, Batı kapitalizmine "öncü karakollar" oluşturulmuş, kapitalizmin yayılmasına imkan verecek serbest ticaret anlaşmaları imzalanmış, çok ağır şartlarda olağanüstü borçlar altına girilmiş ve Batı'nın düşünce yapısına yatkın, onlar gibi, tüketmekten hoşlanan insanları yetiştirecek çok sayıda yabancı eğitim kurumunun yurt sathına yayılmasına izin verilmiştir.

Osmanlı Devleti'ni yarı sömürge haline getiren bu gelişmelere kısaca göz atalım:

"**Serbest Ticaret" Batağı**

19'ncu yüzyılın başlarında, Avrupa kapitalizmi, işçi kesiminin düşük ücretler sebebiyle daralan talebinden arta kalan mamullerin satışını sağlamak üzere, yoğun bir pazar arayışı içine girmişti. Bu gaye ile, cazip pazar görünümü arzeden Osmanlı İmparatorluğu ile İngiltere arasında imzalanan ve üç yıl sonra bütün Avrupa ülkelerini kapsayacak şekilde genişletilen "1838 Serbest Ticaret Anlaşması" Osmanlı İmparatorluğu aleyhine çok ağır hükümler taşıyordu.

(a) Mevcut kapitülasyonların ve 1838 Ticaret Sözleşmesi ile sağlanan hak ve imtiyazların sonsuza kadar süreceği kabul ediliyor, ilerde herhangi bir ülke veya tebası lehine verilen imtiyazın, aynen İngiltere'ye de sağlanacağı belirtiliyordu.

(b) Devletin bütün tekelleri kaldırılıyor, ticareti sınırlayıcı izin, kontrol vb. gibi işlemlerden vazgeçiliyordu.

(c) Yabancı tüccarlar, Türkiye'de gösterecekleri ticari faaliyetlerde Türk tüccarlar ile eşit duruma getiriliyorlardı.

(d) Dışardan her türlü malın ithali % 3 vergi ödenmesi şartı ile serbest bırakılıyordu. Bu oranın üzerine % 2'lik ek vergi ödendikten sonra, söz konusu malın Osmanlı topraklarında serbestçe dolaşımı sağlanmış oluyordu.

Konuyla ilgili yapılan yorumlarda; "1838 Anlaşması Osmanlı Sanayii için, Edirne anlaşmasından çok daha zararlı olmuştur. Şimdi, bir Belçikalı tüccar, Türkiye'de sattığı mallar üzerinden % 5 vergi öderken, bir Türk tüccarı ihracat, hatta bir Osmanlı eyaletinden ötekine mal taşımak için bile % 12 vergi ödeyecektir." deniliyordu.

Batı'nın lüks tüketim hevesinin aşılandığı ülkemizde, yabancı mallar çekici olmuş ve maddi servetimiz böylece Avrupa'ya akıp gitmiştir.

Borçlandırma Tuzağı:

DUYUN-U UMUMİYE (1881)

1854 yılında, Kırım savaşının da etkisiyle ve savaş harcamalarını karşılamak amacıyla başlayan

borçlanma neticesinde, Osmanlı hükümetinin 1877 yılındaki dış borç toplamı 252.801.885 İngiliz Lirası'na ulaşmıştır. Bunun sadece 100.000.000 İngiliz Lirası civarındaki bölümü, Osmanlı hükümetinin eline geçebilmiştir. Osmanlı Devleti'nin 1877 yılında söz konusu borçları ödeyemeyeceğini açıklaması üzerine 1881 yılında Batılı ülkeler tarafından, alacaklarını tahsil etmek üzere Osmanlı başkentinde Düyun-u Umumiye (Dış Borçlar Yönetimi) kurulmuştur. O tarihlerde, Osmanlı Maliye nezaretinde çalışan memurların toplam sayısı 5.500 iken, 8.000'den fazla memur çalıştıran bu kuruluş, adeta devlet içinde devlet olmuş, Türkiye'nin iktisadi ve siyasi hayatında derin yaralar açmıştır.

Müslüman Olmayan Azınlıkların İmtiyazları

Askerlik hizmetinden muaf olmanın sağladığı avantajla ekonomik etkinliklerde başarı gösteren ve Avrupa dillerini öğrenerek, yabancı elçiliklerle kolayca işbirliğine giren azınlıklar; elçilik mensubu görünerek, hem yabancı tüccarlar gibi kapitülasyon ayrıcalığından yararlanmış, hem de yerli tüccarların sahip oldukları avantajları kullanmışlardır.

Yabancı Okullar ve Yurtdışına Gönderilen Öğrenciler: Emperyalizmin Militanları!

Japonya'da, yurtdışına öğrenci gönderilirken, öğrencilerin gönderileceği ülke, elemana ihtiyaç duyulan saha ve yollanılacak öğrencilerin seçiminde çok titiz davranılmış ve bu çabalar oldukça planlı bir biçimde yürütülmüştür.

Japon öğrencilerin uzmanlaşmak üzere yollandıkları alanlara bakıldığında, hemen hemen tümünün; sanayi, teknoloji ve fen bilimleri dalları olduğu görülmektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nda ise durum bu açıdan çok farklıdır.Tanzimatçılar ve İttihatçılarca Avrupa'ya yollanan öğrencilerin hemen hemen tümü, Paris, Londra ve Viyana'da, gazetecilik, edebiyat, resim ya da müzik gibi alanlarda çalışma yapmışlar, sadece çok az bir kısmı askeri teknoloji konusunda eğitim almışlardır.

Bu durum "batılılaşmayı": batılı gibi giyinmek, yaşamak, düşünmek olarak alan taklitçi bir aydın tipinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Çöküş Döneminde Osmanlı Sanayiinin Durumu

Buraya kadar özetle ifade etmeye çalıştığımız sebepler yüzünden, 1900'lere gelindiğinde Osmanlı Devleti cılız bir sanayi yapısına sahiptir.

- Orduya serpuş olarak fesin getirilmesi üzerine, fes ihtiyacını karşılamak amacıyla, ilk tekstil fabrikası olan Feshane Fabrikası 1836'da, Hereke Fabrikası, 1845'te ve özel sektör tarafından da Bakırköy Fabrikası 1850'de kurulmuştu.

- Devletçe ordu ihtiyaçları için Beykoz'da satın alınan bir deri tesisi ıslah edilmek suretiyle fabrika haline sokulmuştu.

- Bu arada silah ihtiyaçları için, Tophane, Zeytinburnu silah ve demir fabrikaları ile Haliç Tersanesi kurulmuştur. - 1908 yılına kadarki dönemde, özel sektörde de bazı faaliyetler görülmektedir. Gerek milli ve gerekse yabancı sermaye ile çeşitli teşebbüslere girişilmiş, Bakırköy tekstil fabrikası, Bursa ve Lübnan'da ipek fabrikaları, Beykoz'da cam ve kağıt, Beykoz İncir köyünde porselen ve cam, Beyrut'ta kağıt, Kartal'da konserve fabrikaları açılıyordu.

Bu dönemde, sanayi tesisleri daha ziyade İstanbul ve çevresinde bulunuyordu.

Ülke çapında sanayileşmeyi teşvik amacıyla 1913 yılında çıkarılan "Teşvik-i Sanayi Kanunu" 1. Dünya Savaşı dolayısıyla uygulanamıyordu. Bu arada, Batı sanayinin kanı hükmünde olan Petrol'ün ekonomik ve stratejik değerini sezen ve Ortadoğu İslam coğrafyasının işgalini önlemek üzere Hicaz Demiryolunu döşeyen Sultan Abdulhamit, işte bu girişimleri yüzünden tahttan indiriliyordu.

Nitekim, Kurtuluş Savaşı'nın bitiminde anlaşma yapmak üzere Lozan'da Barış masasına oturulduğunda, yalnızca yeni devreye ait üç dört senelik meseleler sözkonusu edilmiyor, yüzyılların hesapları gündeme getiriliyordu. Bu durum, M. Kemal'in ne kadar derin düşündüğünü, ne kadar ileri görüşlü olduğunu ve yeni bir devlet kurma arzusu taşıdığını ortaya koyuyordu.

Nihayet uzun görüşmeler neticesinde 24 Temmuz 1923 günü imzalanan ve kapitülasyonların ebediyyen

kaldırılmasını kabul eden Lozan Anlaşması ile aynı zamanda 29 Ekim 1923 tarihinde ilan edilecek olan Türkiye Cumhuriyeti'nin temelleri atılmış oluyordu.

Mustafa Kemal bir konuşmasında şunları söylüyordu: "Türkiye Cumhuriyeti Devleti Türk vatanında asırlardan beri ferdi ve hususi teşebbüslerle yapılmamış olan şeyleri bir an evvel yapmak istedi ve görüldüğü gibi kısa zamanda yapmağa muvaffak oldu. Bizim takıp ettiğimiz yol, görüldüğü gibi liberalizmden başka bir sistemdir."

1936'ya kadar bu konudaki gelişmeleri şu şekilde özetlemek mümkündür:

ATATÜRK, 1923'den başlayarak; alınan ekonomik tedbirlerle, uygulanan ekonomik politika ve projelerle ve yapılan planlar ve yatırımların sonuçları ile çok yakından ilgilenmiştir.

Birinci (1933-1937) Beş Yıllık Sanayi Planı'nın % 100 oranında gerçekleşmesini sağlamıştır.

Beşer Yıllık Sanayi Devlet Planlarını Cumhuriyet döneminin en büyük başarılarından biri olarak sayabiliriz. Bu planın amacı milleti ekonomik bakımdan refaha kavuşturmak için devlet elinin uzatılmasıdır.

"Ferdin faaliyetlerini esas tutmakla beraber; mümkün olduğu kadar az zaman içinde milleti refaha, memleketi mamurluğa eriştirmek için, milletin genel ve yüksek menfaatlerinin gerektirdiği işlerle özellikle ekonomik alanda devleti fiilen alakadar kılmak prensibimizdir."

İktisat Bakanı Celal BAYAR'a ATATÜRK tarafından verilen bir notta şu hususlar yer almaktadır:

"Türkiye'nin tatbik ettiği devletçilik sistemi, 19'ncu asırdan beri sosyalizm nazariyatçılarının ileri sürdükleri fikirlerden alınarak tercüme edilmiş bir sistem değildir.

Bu; Türkiye'nin ihtiyaçlarından doğmuş, Türkiye ye has bir sistemdir. devletçiliğin bizce manası şudur: fertlerin hususi faaliyetlerini esas tutmak; fakat büyük bir milletin ve geniş bir memleketin bütün ihtiyaçlarını ve birçok şeylerin yapılmadığını göz önünde tutarak memleket iktisadiyatını devletin eline almasıdır."

Bu ilke DEVLETÇİLİK İLKESİ adı ile 5 Şubat 1937 tarihinde 3115 sayılı kanunla anayasaya girmiştir.

ATATÜRK'ün devletin ekonomiye müdahalesi ile birlikte, kişisel hürriyetlerin korunmasına büyük önem verdiği görülmektedir.

"Kaç milyonerimiz var? Hiç. Binaenaleyh biraz parası olanlara düşman olacak değiliz. Bilakis memleketimizde birçok milyonerlerin, hatta milyarderlerin yetişmesine çalışacağız."

"Tüccarlarımızın yüzleri güleceği günler uzak değildir." Sözleri bu gerçeğin ifadesidir.

Cumhuriyetin İlk Yılları:

Şimdi; Cumhuriyetimizin kurulduğu yıllardaki durumumuza dönelim. Görünen manzara aynen şöyleydi:

* Savaştan çıkan Türk Milleti çok yorgun ve yoksuldu.

* Vatanın her köşesi, harpten yeterince nasibini almış, yanmış - yıkılmış ve tam anlamıyla bir harabe haline sokulmuştu.

* Sanayi diye bir şey yoktu.

* Kalifiye işçi ve ustaların sayısı ise, birkaç yüz kişiyi geçmiyordu.

* Şekerden kumaşa kadar, günlük ihtiyaçlarımızın hemen tümü dışarıdan satın alınıyordu.

* Yeraltı zenginliklerimizi işletmek bir yana, neyimiz olduğu dahi bilinmiyordu.

* Kapitülasyonlar ve dış borçların ağırlığı altında, Düyun-u Umumiye ile yabancı ülkelere tam anlamı ile bağımlı duruma düşürülmüştü.

* Tarımımız, toprağı yeterince işleyebilecek güçten ve araçlardan yoksundu.

* Toprağı işleyecek, tarımı ilkellikten kurtaracak insan gücümüzü cephelerde eriyip yok olmuştu. Sadece Çanakkale zaferi 250.000 şehidimize mal olmuştu.

* Ulaşım zorlukları nedeniyle, yurdumuzun bir köşesinde yetiştirilen ürünleri ihtiyaç bölgelerine zamanında götüremiyordu.

* Tarım ve sanayi alanında yetişmiş uzmanlarımız olmadığı gibi, bunları yetiştirecek okullar pek az bulunuyordu..

* Dış ticaretimiz ise; yabancıların ve Türk olmayan azınlıkların elinde idi. Dolayısıyla, ticaret ve

sanayimiz gelişmediği gibi; milli bir ekonomi tesisi kurulması da imkansız hale geliyordu.

* Halkımız çalışma alanlarında devletten destek görmüyordu.

İşte ATATÜRK, hem kapitalist ve hem de sosyalist çözüm yollarını incelemiş, sonunda milletimizin karakter ve yapısına en uygun olan sistemini ortaya koymuştur.

ATATÜRK tarafından geliştirilen ekonomik sistem; hürriyetleri koruyarak, ekonomik gelişmede kamunun ilgisini dinamik bir yaklaşım içinde değerlendiren ve diğer sistemlerin aksaklıklarını giderici yönlerle dolu yepyeni bir sistemdir.

"Askerlik ve siyaset alanındaki başarılar ne derece büyük olursa olsunlar, ekonomik başarılarla taçlandırılmadıkça sürekli olamazlar ve kısa zamanda eriyip giderler" Sözleri Ona aittir.

Ülkenin en kısa zamanda modernleştirilmesi amacı güdülerek, "özel teşebbüs ilkelerinin korunması şartıyla" devlete ekonomik alanda faal bir rol düşmektedir.

Ana demiryolları 1920 yılından bu yana, milli hükümetlerce işletilmektedir. Bu hak, 1924 yılında ödenen tazminatla, hukuk açısından da kesinleşmiştir.

Savaş tahribatının giderilmesi, yaraların sarılması 1939 yılına kadar sürmüş ve 3.756 km. olan demiryolu ağı bu tarihte 7.324 km.'ye ulaşmıştır.

1923 yılında bir kilometre karede 24 metre olan demiryolu yoğunluğu 1957'de 51 metreye yükselmiştir.

Cumhuriyetten önce yalnız Karadeniz kıyılarında oturan Türkler, denizcilikle uğraşıyorlardı. Akdeniz kıyılarında ise bu iş, Yunanlılar'a bırakılmıştı. 1936 yılında sona eren bu tekelleşme olayı, filonun gençleştirilmesi ve büyütülmesi, yabancıların elinde bulunan kabotaj hakkının devletleştirilmesiyle tamamlanmıştır.

Ulaştırma alanında elde edilen başarılar, iç pazarın önemli ölçüde büyümesine yol açmıştır. Bu alandaki ilk kararlar, 1923 yılında toplanan İzmir İktisat Kongresi'nde alınmıştır. Yerli hammaddelerin yoğun bir biçimde işlenmesi, özel teşebbüsün devletçe teşvik edilmesi, özel sermayenin yeterli olmadığı alanlarda devletin yatırım yapması, endüstriyi kredilerle desteklemek amacıyla bir devlet bankasının kurulması, bu alanda alınan kararlar içindedir.

Bu türdeki ilk banka olan İş Bankası 1924 yılında ve Pakistan-Hindistan Müslümanlarının Türk Kurtuluş Savaşına destek amacıyla gönderdikleri parayla kurulmuştur. Bu yarı resmi kurum, her şeyden önce özel teşebbüse kredi veriyor ve kazanca ortak oluyordu.

1927'de çıkarılan Sanayi-i Teşvik Kanunu ile teşviğe uygun görülen işletmelere şu kolaylıklar sağlanmıştı: Parasız toprak, vergi ve gerekli ithalatta gümrük muaflığı, nakliyede % 30 indirim, yıllık üretimin % 10'u oranında ikramiye ve bölgesel tekelcilik hakları.

1935'te özellikle maden araştırması yapmak ve enerji elde etmek amacıyla Etibank kurulmuştur. Bu banka da Sümerbank gibi bir devlet kuruluşuydu ve aynı görevleri yükleniyordu.

Ağır sanayinin kurulmasına da aynı zamanda başlandı. Eldeki imkanların dörtte birinden çoğu kömür, demir ve çelik endüstrilerine yatırıldı. İnönü ve Menderes dönemlerinde ve takipçileri olan hükümetlerce, maalesef montaj sanayine kayılmış, ama Erbakan Hoca ağır sanayi hamlesini tekrar başlatmıştır.

Türkiye'nin dış politikası ile ekonomik politikası sıkı bir bağlantı içindeydi. Cumhuriyetin ilk yıllarında Lozan Antlaşması'nın geçici kararlarının mecbur kıldığı çok yönlü serbest ticaret ilkesine göre hareket edilmiş, bunun sonucunda dış ticaret bilançosu sürekli olarak açık vermiştir. Bu nedenle 1929 yılında gümrük duvarı kurulmuş ve buna 1931'de kota sistemi eklenmiştir.

Özel sermaye yatırımları kıyı bölgelerini kapsarken, büyük devlet işletmelerinin yoğunluk merkezi iç bölgelerde toplanmıştır. Anadolu'daki bu yatırımlarla, Ankara'nın başkent olması, Doğu Anadolu'ya demiryolu döşenmesi, Anadolu'nun tüm toplumsal alanlardaki gelişmesinin sağlanması yolunda tarihi bir başlangıçtır.

Devletçilik ilkesi milli bağımsızlığı güven altına almış, devleti; faiz ve amortisman yüklerinden kurtarmış, bölgelerarası dengesizlikleri giderebilme imkanları yaratmıştır. Sonuç olarak modernleşme ilkeleri, kendi

güçleri ve merkezlerle, merkezlerden uzak bölgeler arasındaki toplumsal gelişmenin dengelenmesiyle, ekonomik ilerlemeye katkıda bulunan bir etken olabilmişlerdir.

Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı döneminde ülkemize kazandırılan tesisler şunlardır:

- Karabük Demir — Çelik Fabrikası

- İzmit SEKA Selüloz ve Kağıt Fabrikası

- Paşabahçe Cam Fabrikası

- Beykoz Deri Fabrikası

- Bursa, Kayseri ve Malatya Merinos Dokuma Fabrikaları

- Gemlik Yapay İpek Fabrikası

- Gıda Fabrikaları

Bunlara ek olarak Maden yataklarımızı, rezervlerini tespit etmek için Maden Tetkik ve Arama Enstitüsü (MTA) kurulmuş ve çalışmalar yoğunlaştırılmıştır.

Atatürk'e göre Emek; Yüce değerdir!

Cumhuriyet; başta işçinin olmak üzere üreticinin, girişimcinin, üretim, hizmet, iş ve işyeri yaratmadaki her türlü emeğini, yüce değer olarak kabul edip korunup kollanmaya değer görmektedir..

Atatürk, emeğin örgütlenerek, bu gücün ulusal çıkarların korunmasında, üretimin arttırılıp üretimde ve hizmette hak ettiği payın alınmasında ve bağımsızlığını oluşturup korunmasında kullanmasını, temel ilke olarak kabul etmektedir.

Devlet; kabul edilebilir ve adil paylaşımı sağlamak için tedbirler alır. En az gelir elde eden vasıfsız çalışan ile en çok gelir elde eden karar ve uygulama elemanı arasındaki gelir farkının insaf ölçülerinde olmasını amaç edinmiştir.

Atatürk; emeğe ihanet eden, ulusal çıkarlara, ulusal ekonomiye ve tüketiciye zarar veren örgütlenmelere karşı önlemler geliştirmeyi hedeflemiştir.

Atatürk Ulusal Ekonomiyi şöyle tarif eder:

"Derhal bildirmeliyim ki, ben, ekonomik hayat denince; ziraat, ticaret, sanayi faaliyetlerini ve bütün nafıa işlerini, birbirinden ayrı düşünülmesi doğru olmayan bir kül (bütün) sayarım. Bu vesile ile şunu da hatırlatayım ki, bir memlekete müstakil (bağımsız hüviyet ve kıymet veren siyasi varlık makinesinde, devlet, fikir ve ekonomi hayat mekanizmaları, birbirlerine bağlı ve birbirlerine tabidirler; o kadar ki, bu cihazlar birbirlerine uyarak aynı ahenkte çalıştırılmazsa hükümet makinesinin motris kuvveti israf edilmiş olur, andan beklenen tam verim elde edilemez." [152]

Atatürk'e göre ulusal ekonominin Türk Milleti yararına devlet ve millet işbirliği ile uygulanması esastır. Bu esastan kaynaklanan ulusal program, gerçekçi bir ekonomik büyümeyi ve güçlü bir ulusal pazara sahip olmayı öngörür. Bunun anlamı yerli üretimin iç pazarda tüketiciye zarar vermeden korunması, dış pazarda da devletin ve milletin gücünün desteği ile ulusal üretimimizin dünya pazarlarında hak ettiği pazar payını elde etmesinin sağlanmasıdır. Hiçbir toplum ve devlet, üreten Türk sermayesinin mallarını ve emeğinin bedelini gasp edemez, hile ile zarar veremez. Üniter Halkçı Ulus Devlet, bu konularda çok korumacı olmak zorundadır. Devlet dünya pazarlarından pay almak isteyen üreten Türk sermayesi ne, desteği ile rekabet gücü yaratmak zorundadır.

Ulusal program, üreterek kazanmayı öngörür, paradan para kazanmayı reddeder. Bu program katma değeri ve karlılığı yüksek dış satımı öngörür. Amaç; uluslararası pazarda rekabet edebilen ve stratejik önemi olan mallar üretebilen bir ulusal sanayiyi gerçekleştirmektir.

Bu ulusal ekonomik program borçla değil, kendi gücü ile ayakta durabilen güçlü ve bağımsız Türkiye Cumhuriyeti'ni yaratmayı hedeflemiştir.

Yerel Ekonomi Programı:

---

[152] Mustafa Kemalin hastalığı nedeniyle okuyamadığı, Celal Bayar'ın okuduğu 01 11 1937 tarihli Hükümet Programı (Ek 4)

Emperyalist güçlerin; Kemalizm'i uygulamaya koyan yeni Türkiye Cumhuriyeti'ni dağıtarak Sevr şartlarını mutlaka uygulamak için kışkırttığı sabataist cuntalar ve bazı ayaklanmalar nedeniyle, devrimin bazı kurumları ertelenmiştir. Bunlardan en önemlisi, yerel halk yönetim örgütü olan Vilayet Şurası (Toy ya da Halk Meclisi) yerine kabul edilen -il sisteminin bir parçası olan- Belediye ve İl Özel İdaresi'nden oluşan yerel yönetimlerle, yerel ekonomi yaratılmak istenmiştir.[153]

Yerel ekonomilerin kurulmasında ve yeni işlevler oluşturulmasında ana etken; yetki ve görevleri önceden belirlenmiş devletin yol gösterici, yönlendirici ve denetleyici vesayetinde kaynak yaratan ve yarattığı kaynağı kullanabilen güçlü, demokratik halk yönetimlerinin oluşturulması temel hedeftir. (Ek 2)

Bu yönetimlerin kendi yerel ekonomilerini yaratmaları teşvik edilerek kamu kaynakları ve halk dinamikleri birleştirilecektir. Bu birleşim yerel ekonomik altyapının gelişmesi ve güçlenmesinin, toplumun girişimcilik kültürünün yaratılmasının ana kaynağı olacaktır.

Yerel yönetimlerin, yerel ekonomilerde daha dinamik ve işbirliğine dayalı ilişkiler yaratması, merkezi yönetimlerin toplum kalkınması harcamalarından hem daha ucuz hem daha çabuk olacaktır.

Büyük orandaki işsiz nüfusun yapısından, özelliklerinden ve dağılımından dolayı, iş ve işyeri yaratma projelerine, öncelikle kentsel alanlardaki imalat sanayi ile düzenlenmesi planlanmıştır.

Kemalizm'de Tarım Politikası

Öncelikle Türk tarımını ve Türk çiftçisini hedef alan toplumsal hayatımızı bölüp parçalamayı amaçla yan her türlü ikili anlaşmalar Lozan Antlaşması ile sona erdirilmiştir.

Mustafa Kemal'in belirttiği tarım politikası, bu konuya açıklık getirmektedir:

"Memlekette topraksız çiftçi bırakılmayacaktır. Bundan daha önemli olan ise bir çiftçi ailesini geçindirebilen toprağın hiçbir sebep ve suretle, bölünemez bir mahiyette olması. Büyük çiftçi ve çiftlik sahiplerinin işletebilecekleri arazi genişliği, arazinin bulunduğu memleket bölgelerinin nüfus kasavetine ve toprak verim derecesine göre sınırlanmaktadır."

Bu politikanın uygulanabilmesi için önce bütün yurt topraklarının bilimin gereklerine uygun olarak 'yerel yönetim coğrafyalarına' ayrılması gerekir.

"Milli ekonominin temeli ziraattır" kararında olan Kemalizm, bu kararını şöyle gruplandırmıştır.

"Topraksız çiftçi bırakmamak, İş vasıtalarını arttırmak, Ziraat bölgelerine göre hususi tedbirler almak, Çok, iyi ve ucuz istihsal temin etmek".[154] İkinci aşama, "Çiftçi Aileleri Tarım Arazileri" planlamasının yapılmasıdır. "Memleketi, iklim, su ve toprak verimi bakımından Ziraat bölgelerine ayırmak icap eder."(Ek 3) Üçüncü aşama, ülkedeki bütün tarım arazileri birleştirilerek veya bölünerek modern tarım şartlarına uygun olarak **"Tarım İşletme Arazileri"** planlamasının yapılmasıdır. Dördüncü aşama, orman ve hazine arazilerinden **"Yeni Çiftçi Aileleri Tarım Arazileri"** ve **"Tarım İşletme Arazileri"** üretilerek ihtiyacı olanlara dağıtılmasıdır. Böylece tarım alanında da devrim gerçekleştirilmiş olur.

Çiftçi Ailelerine ait Arazilerin ve Tarım İşletmeleri Arazilerinin miras, satış ve devirlerle bölünüp parçalanmasına izin vermeyen yasal düzenlemelerin yapılması, tarım alanında yapılacak devrimin özünü teşkil edecektir. Vatan toprağı temelde halkın malı olup halkın karnını doyurduğu en önemli doğal kaynaklardır. Boş ve üretim dışında bırakılamaz, ticari mal olarak gelir aracı mülkiyet sayılamaz. Bu da son iki yüzyılda kasıtlı olarak bozulan Müslüman Türk kültürünün bu vatandaki bin yıllık geleneğidir.

Esnaf ve Küçük Ölçekli İşletmelere Bakışı:

Yerel ekonomilerin en önemli unsurlarından biri de, esnaf ve küçük işletmelerin bilim ve teknolojiye uyumlu olarak harekete geçirilmesidir.

Kemalizm'de ulusal ekonominin amaç sektörlerinden biri de esnaf ve küçük ölçekli sanayiler olacak şekilde projeler üretilerek gönenç (refah) arttırıcı planlamalar ve ekonomik bağımsızlık projelerinin üretilip uygulanması hedeflenir. Bu konuda;

---

[153] Bkz: Mustafa Kemal'in Halkçılık Programı (Ek 2)
[154] Bkz: 1 Kasım 1937 Hükümet Programı (Ek, 4)

1- Küçük işletmeler, (Bugün KOBİ diyoruz) en temel sosyal organizasyon ve üretim ilişkisinin ifadesi olan üretim araçlarının mülkiyetinin yaygınlaştırılmasında kullanılarak yerel ekonomilerde işçinin iş yerine ortak olması, işyeri yönetimine ve kararlara katılması, katılımcı emek modelinin yaratılması istenmiştir. Böylece makro ekonomilerin üretim sürecinde ve ilişkilerinde temel sorun olan işe ve işyerine yabancılaşma ve yabancılaşmanın doğurduğu sosyal problemler, kendiliğinden son bularak işletmelerin verimliliğini arttırmak hedeflenmiştir.

2- Devletin ve toplumun yeniden yapılandırılmasında, yerel ekonomilerde küçük işletmeler ulusal ekonomik büyüme ve kalkınma aracı olarak değerlendirilmiştir.

3- Yerel ekonominin sanayi kuruluşu olacak olan küçük ve orta ölçekli işletmeler, yaygın iş gücü talebini karşılayan girişimlerdir.

4- Yerel ekonomilerde esnek çalışma sistemi ekonomiye kazandırılarak; parçalı ve serbest çalışma sistemleri topluma ve ekonomiye kazandırılmış, toplumsal barış ve özgür insan yaratılmak istenmiştir.

5- Yerel ekonomilerle ulusal işgücünde, bölgesel yığılmalar ve işgücü dalgalanmaları engellenerek; çalışma barışının oluşumu amaçlanmıştır. İşçi emeğinin pazarda satılan mal olmaktan kurtarılması hedeflenmiştir.

6- Yerel ekonomi sanayileri, makro ekonomik düzeyde bölgeler arası ekonomik dengesizliğin düzenleyici aracı olarak düşünülmüş ve desteklenmiştir.

7- Cumhuriyet; üretimde ve pazarlamada, kooperatif örgütlenmelerini, yerel ekonominin ve üreticilerin itici gücü olarak görmüş ve teşvik etmiştir.

Böylece Atatürk; çatışmasız, huzurlu ve istikrarlı bir toplumun oluşturulmasının: vatandaşına karşı şefkatli, düşmanına karşı güçlü ve tedbirli olan, ancak ulusun tümünü kucaklayan, vatanın ve vatandaşların tüm dinamiklerini seferber edip coşturan; tam bağımsız devlet projesinin ve milli ekonomi modellerinin hayata geçirilmesiyle mümkün olacağına inanmıştır.

Büyük şirketler

M. Kemal büyük şirketlere: uluslararası adil ve güvenilir iş bölümü esaslarına dayanan; büyük şirketlerin gelip işyeri açan ve istihdam imkanı hazırlayan ve sosyal dönüşümü hızlandıran araçlar olarak. Bu gerçeğin farkında olan Atatürk; bu girişimleri özgür ortamlarında devletin korumasına alarak yalnız bırakmamış, ulusal ekonominin faydasına teşvik edip arka çıkmış, devletin ve toplumun desteğini arkalarında hissetmelerini sağlamıştır. Çünkü büyük şirketler, etkin ve rekabetçi uluslararası ekonomi yarışını kazanmak için lazımdır. Bu potansiyel, Kemalizm'in bilim devrimini gerçekleştirmesinde; ağır makine üretilmesinde, ülkede kurulacak hammadde işleyen fabrikaların ve güç santralleri motorlarının imalinde kullanılmıştır. Ağır sanayinin, savunma donanımlarının, gemilerin ve uçakların ve her türlü ihtiyaçların yerli üretiminde, ülke madenlerinin işletilmesinde ve işlenmesinde devlet ve toplum desteğinin sağlanması, Atatürk'ün temel hedefleri arasındadır. Bu projeleri gerçekleştirmek için ülkede yeterli miktarda sermaye birikimi olmadığı için, bir taraftan gerçek kişiler desteklenmiş, bir taraftan da bu fonksiyonu geçici olarak devlet üstlenmiş ve Kamu İktisadi Devlet Teşekküllerini oluşturup, sahip çıkmıştır.

Bu konularda, üreten yerli sermayenin önceliği ve ayrıcalığının olması istenmiştir. Yeni kurulmuş büyük sermaye birikimlerinin, devletin yatırım ve işletmecilik yapmaması gereken özel sektör alanlarında, teknoloji ve bilgi üretip bunları ihraç eden ve makro ekonominin temelini oluşturan en önemli yerli sermaye gücü olmasına özen gösterilmiştir.

Bu değişimlerin gerçekleşmesi için Üniter Halkçı Ulus Devlet, sadece yol gösterici, özendirici ve koruyucu rolündedir. Asla müdahaleci olmamıştır. Devlet zorunlu olmadıkça; ekonomik faaliyetlere katılmak yerine, girişimcinin önünü açmak, kolaylıklar sağlamakla görevlendirilmiştir. Devlet üretici sermayeye ve girişimciye rakip olacak hiçbir alanda yatırım ve işletmecilik yapmamıştır.

Bütün bu tespitler 1939 yılına kadar doğrudur. 1939'dan sonra bu prensiplerden ve genel ilkelerden yavaş yavaş vazgeçilmiş ve Atatürk'ün yolundan sapılmıştır.

Atatürk'ün ekonomik ve sosyal hedeflerini ve Milli prensiplerini bilen ve benimseyen kimselerin, Milli Görüşün girişim ve gayretlerini sahiplenmemesi hayret vericidir. Bunlar ya Atatürk'ü anlayıp sindirememiştir veya emperyalist güçlerin güdümündedir.

SAMİMÎ YAHUDİLER SİYONİZME KARŞIDIR

Hz. Musa'ya inen Tevrat'ın bazı bölümlerini tahrif eden (bozan) ve kendi elleriyle yazdıkları yalan- yanlış şeyleri "Allah kelamıdır" diye insanları aldatan ve bütün bunları dünyalık makam ve menfaat karşılığı yapan[155] bazı sapık Yahudilerin, New Age gibi Hıristiyan tarikatlarını da yanlarına alarak "bütün dünyaya hâkim olma ve İsrail İmparatorluğunu kurma" hevesine ve siyasetine SİYONİZM denilmektedir.

Ancak, yeryüzündeki Yahudilerin hepsi Siyonist değildir. İnsaf ve itidal ehli Yahudilerin de bulunduğu ve bunların Siyonist düşünceye karşı olduğu da bir gerçektir. Öyle ise Yahudileri ikiye ayırmamız gerekmektedir.

1- Siyonist Yahudiler. 2- Samimi Yahudiler

1- Siyonist Yahudiler, kendilerin dünyanın hâkimi ve efendisi kabul ederler. Başka bütün milletlerin kendilerine köle olmak üzere yaratıldığını düşünürler. Siyonist Haham Cohen'in hazırladığı Telmut adlı kitapta şöyle denilmektedir.

"Dünya insanları ikiye ayrılır: 1-İsrailoğulları 2-Diğerleri İsrail seçkin bir millettir ve bu tabii gerçektir"[156]

Bir başka Siyonist Prof. Andre Neher ise şunları söylemektedir:

"İsrail, ilahi adaletin yeryüzündeki en büyük tecellisidir ve insanlık tarihinin en kutsal meyvesidir. Çünkü İsrail, dünyanın ekseni, merkezi ve kalbidir"[157]

2- Samimi Yahudilere gelince: Bunlar bulundukları ülkenin halklarıyla karışık ve barışık yaşamayı amaçlayan ve Siyonist düşünceyi tehlikeli sayan ve karşı çıkan kimselerdir. Bunlar dindar ama dengeli Yahudilerdir. Kur'an'ın işaret ettiği:

"Kalpleri Allah'a karşı saygı ile ürperen ve Allah'a dönüp hesap vereceklerini düşünen" kimselerdir.[158]

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden ve salih amel işleyenlerdir"[159]

"Tevrat'ı tahrif etmeksizin ve hakkını gözeterek okuyan ve hükmünü uygulayan kimselerdir.[160]

Evet, "Ehli kitabın hepsi aynı değildir. Bunlar içinde istikamet sahibi bir topluluk vardır ki, gece saatlerinde secdeye kapanarak Allah'ın ayetlerini okurlar.

Bunlar Allah'a ve ahiret gününe inanırlar. İyiliği emreder, kötülükten men ederler. Hayırlı işlere koşuşurlar ve bunlar salihlerdendir.[161] "Hz Musa'nın kavminden Hak ile doğru yolu bulan ve onunla adil davranan bir topluluk buluna gelmiştir"[162]

İşte bu ılımlı ve olumlu Yahudiler, sapık ve saldırgan Siyonistlere karşıdırlar. Tabiatıyla Siyonist Yahudiler de bu samimi Yahudilere düşman gözüyle bakmakta ve kendileri için bir engel saymaktadırlar.

Asıl amaçları Filistin'de bir İsrail devleti kurup dünya hâkimiyetini resmîleştirmek olan Siyonist Liderlerden Ben Gourion 1938 de şöyle diyordu:

"Avrupa'daki ve özellikle Almanya'daki Yahudileri, şayet İngiltere'ye taşırsam hepsini kurtaracağımı, ama İsrail'e taşırsam yarısını kurtaracağımı bilsem, ben ikinci tercihi seçerim. Çünkü bizim için asıl önemli olan Yahudilerin hayatını kurtarmak değil, İsrail Devletini kurmaktır"[163]

Diğer bir Siyonist Tom Segev ise şunları söylüyordu:

"Siyonist düşüncede olan 10 bin Yahudi, bizim için yürüyen cenazelerden farksız olan ve sadece kuru bir yük sayılan bir milyon asimilasyoncu Yahudiden önemlidir"

Hatta İsrail'e göç etmek istemeyen ve Siyonist anarşistlere destek vermeyen Yahudileri korkutmak ve İsrail'e göçe zorlamak için Siyonist Liderlerin Hitlerle ve Nazilerle anlaştığı bilinmektedir.

Hatta İsrail başbakanı İzak Rabin'i öldüren Yigal Amir adlı genç ne bir deli, ne de bir serseri değildir. O

---

[155] Bakara: 79
[156] Bak: Telmud Paris 1986 Sh:104
[157] Peygamberliğin Özü Levy 1972 Sh:311
[158] Bakara: 46
[159] Bakara: 62
[160] Bakara: 121
[161] Ali-İmran: 113–114
[162] Araf: 159
[163] Yivon Geibner, Kudüs C.12 Sh:199 / Roger Graudy İsrail ve Terör Sh:69

bir haham çocuğudur ve Siyonist eğitimin sadık bir öğrencisidir. Kendisi Telaviv Hahamlık üniversitesinin seçme bir talebesi ve Golan işgalinin gözü kara bir askeridir. Ve işte Yigal Amir, İzak Rabin'i güya Filistinlilerle anlaşıp Siyonizm idealine ihanet ettiği gerekçesiyle öldürdüğünü söylemiştir.[164]

İşte böylesi batıl ve barbar Siyonizm safsatasına karşı çıkan eski ABD Yahudi Birliği başkanı Haham Elmer Berger, şu gerçekleri dile getirmektedir:

"Ey Yakup ailesinin Liderleri ve İsrail evinin yöneticileri! Beni dinleyiniz! Sizler iyilikten nefret ediyor ve kötülüğü seviyorsunuz. Siyon'u kanla ve Kudüs'ü cinayetle kuruyorsunuz. Ama unutmayınız bu zulüm ve sapıklığınızdan dolayı, sonunda siyon bir tarla gibi sürülecek ve Kudüs bir moloz yığını haline gelecek ve mabedin dağı putçuluğun merkezine dönüşecektir"[165]

Siyonizmi çok iyi tanıyan ve yazdığı kitap Fransa'da yasaklanan Müslüman Prof. Roger Rodi Garaudi ise şu gerçekleri ifade etmektedir: "Tevratta anlatılan Nil ile Fırat arası topraklar kutsal bir İsrail Devleti için vaad edilmiş vatan olmayıp sadece o devirdeki Peygamberlerin ümmeti içi bir geçim ve yerleşim bölgesi olarak gösterilmiştir. Yoksa ne dini ne de hukuki açıdan Siyonist Yahudiler için, Allah tarafından imzalanmış bir bağış belgesi mevcut değildir."[166]

5 Eylül 1921'deki 12'nci Siyonist kongreye hitabeden Buber ise şöyle seslenmektedir:

"Gerçek Yahudiler ırktan önce, dini ve ahlaki bir ahlaka sahiptirler. Yahudiler bir iman ve maneviyat cemaatinin üyeleridir. Ama Siyonist düşünce, ırkçılığı putlaştırmış ve Yahudiliği aslı hüviyetinden uzaklaştırmış gözükmektedir."[167] Ve yine 1987 yılında Amerika'daki Montreal'de yapılan bir konferansta konuşan Haham İzak Meyer Wies'e şunları söylemektedir:

"Bizler bir Yahudi devletinin kurulmasına ilişkin her türlü girişimi temelinden reddediyoruz. Böylesi girişimler Yahudi Peygamberlerinin öğretisinden sapmaktan başka bir şey değildir. Zira gerçek Yahudiliğin hedefi siyasi ve milli olmayıp, tam aksine manevi ve ahlakidir."

Ayrıca Almanya Hahamları Birliği, Fransa evrensel İsrail ittifakı, Avusturya İsrail gönüllüleri ve Londra Yahudi Birlikleri gibi, pek çok Yahudi kuruluşu siyasi ve sömürgeci Siyonizmi tasvip etmemiştir.

Zira Siyonizm, zan ve iddia edildiği gibi dini temellere ve insani hedeflere sahip bir hareket değil, zorla sindirme ve sömürme esasına dayanan, çok katı ve kötü bir ırkçılık düşüncesidir.

Yani Siyonist Yahudiler dini değerlerini, vahşi ideolojilerine sadece alet etmektedir.

Öyle ise Siyonizmi 3 başlık halinde özetlemek mümkün görülmektedir.

1- Siyonizm dini, ahlaki ve hukuki bir dava olmayıp sinsi, siyasi ve şeytani bir doktrindir. Dini siyasete alet etmektedir.

2- Yahudilikten değil, Kabbalistlerden ve Avrupa'daki milliyetçi hareketlerden kaynaklanmış, koyu ırkçı ve faşist bir düşüncedir.

3- Başka milletleri sindirmek ve sömürmek hedefine yönelik vahşi ve acımasız bir harekettir.

Ülkemizdeki PKK hareketi de Siyonizmin bir alt kümesi ve küçük bir örneğidir. PKK ile Siyonizmin benzerliklerine, düşünce ve eylem paralelliklerine dikkat çekip bu konuyu bitirelim:

1- Hem Siyonizm hem PKK, her ikisinin de amacı, insani değil siyasidir. Rahmani değil şeytanidir.

Siyonistler için amaç Yahudileri kurtarmak ve korumak değil, hedefleri sömürgeci İsrail"i kurmaktır.

PKK için de asıl hedef, mazlum Kürtleri kurtarmak ve huzura kavuşturmak değil, büyük İsrail'in altyapısını oluşturacak bir Kürdistan'ı kurmaktır.

2- Her ikisi de ırkçı bir temele dayanır. Siyonistler Yahudilerin üstün ve seçilmiş ırk olduğunu iddia etmekte, PKK ise Kürtlerin mağdur ve mazlum olmalarını istismar etmektedir.

3- PKK ve Siyonizm her ikisi de asimilasyona şiddetle karşıdırlar. Yani Siyonistler Yahudilerin başka ülke halklarıyla karışmasını, PKK'da Kürtlerin diğer Müslümanlarla karışmasını asla istememektedir.

---

[164] Le Monde Gazetesinden alıntı 8 Kasım 1995
[165] Hollanda Le İden Üniversitesinde 20 Mart 1968 de verdiği bir konferanstan.
[166] İsrail-Mit'ler ve Terör İst. 1996 Sh:36-37
[167] Martin Buber- İsrail and the World-Newyork 1948 Sh:263

4- Her ikisi de hedeflerine varmada terörü mübah saymaktadır. Ve hatta bu maksatla Siyonistler gerekirse Yahudileri, PKK ise Kürtleri öldürmekten bile sakınmamaktadır.

Örneğin, Hitlerin tehdidiyle Almanya'dan ayrılıp İsrail'e gitmek yerine, İngiltere'nin elindeki Maurice adasına yerleşmek üzere Patria adlı yük gemisiyle yola çıkan ve İsrail'in Hayfa limanına uğrayan yolcu vapurunu, içindeki 252 Yahudi'yle birlikte havaya uçuran "Naganah" adlı Siyonist terör örgütüydü.

Yine bunun gibi PKK terör örgütü de, sözde Kürtlerin kurtuluşu adına devamlı masum ve mazlum Kürtleri katletmeğe devam etmektedir.

5- Aklıselim sahibi Yahudiler siyonizme karşı olduğu gibi, büyük çoğunluğu saf ve sadık Müslüman olan Kürtler de PKK'ya karşıdırlar.

6- Hem Siyonistler hem de PKK, dini değerleri sinsi ve siyasi emelleri için istismar ve suistimal etmektedirler. Ve PKK'yı da, son lideri öldürülen Ermeni Sulhaddin Ürük olan Hizbullahı da, Siyonist merkezler desteklemektedir.

Sonuç: Her din ve düşünceden ve her kavimden herkesle olduğu gibi, Siyonist amaçlar taşımayan Yahudi vatandaşlarımızla da birlikte ve barış içinde yaşamaya, aynı dünyayı ve aynı ülkeyi paylaşmaya elbette razıyız ve hazırız.

Ama İslam'ın olduğu kadar, insanlığın da düşmanı ve başbelası olan Siyonist düşünceye karşı ise birlikte savaşmalıyız.

2001 yılı yaz aylarında Güney Afrika'da yapılan Irkçılıkla mücadele Konferansında kolkola yürüyen Müslüman ve Yahudi bilginlerini örnek almalıyız.

Ve yine Rus kökenli Yahudi entellektüel Israel Shamir'in, İstanbul belediyesi Kültür Daire Başkanlığınca düzenlenen Avrasya Konferansları dizisi için davet edildiği ve 19-24 Şubat 2003'te geldiği toplantılarda "Irak savaşının perde arkası ve AKP iktidarının tavrı" konusunda söylediklerine kulak asmalıyız:

"(Büyük İsrail'i kurma hesabına, daha önce Osmanlı Devletini yıkan güçler) Şimdi (önce) Irak yok edilip yıkılsın… Ardından Suudi Arabistan, Suriye ve tüm Osmanlı toprağı ve Pakistan'dan Afrika'ya tüm (Müslüman) komşuları parçalansın ve buralar İsrail'in özel hakimiyet bölgesi yapılsın ve üstelik güvenliği de Türklerce sağlansın (istiyor). Bu planlar yıllar önce General Sharon tarafından hazırlandı. 1996'da ise Siyonist Richard Perle ve Douglas Feith tarafından ayarlandı, şimdi Wolfowitz ve şakirtlerince savunuluyor… Ki bunlar ABD dış politikasını yürüten kişiler...

Bunlar Kudüs'ün, El-Aksa caminin alınmasını ve yıkılmasını istiyorlar...

Ve maalesef bunları, Türkiye'nin "İslamcı (!)" hükümeti (AKP')nin göz yumması ve destek çıkması ile yapıyorlar...

Sizin için üzgünüm dostlar... Çünkü siz, bir zamanlar, Ortadoğu'nun (İslam Dünyasının ve farklı kültürden üç kıtanın) çobanları idiniz!.. Ama şimdi kuduz kurtlara yardım ediyorsunuz!.. Siz insanların hükümdarı, mazlumların hamisi iken, şimdi Mammon'un (para putunun ve Siyonist şeytanın) hizmetkarı oldunuz!..

Siz İslam'ın koruyucusu idiniz, şimdi Mescidi Aksanın yıkılışını seyrediyorsunuz!..

... İsrail Siyonizmi bu savaşı, Mukaddes'e (Allah'ın dinine ve değerlerine) karşı veriyor.

Bütün insanlığı kendisine kul-köle yapmak istiyor.

Artık gözünüzü açın... Bu savaş (şeytani ve Rahmani), manevi güçlerin savaşıdır... Ve Türkiye doğru tarafta yer almalıdır."[168]

Siyonizm Büyük Bir Tehlike…

Uluslar arası Bediüzzaman sempozyumu nedeniyle İstanbul'da bulunan ABD Central Connecticut Üniversitesi (CSU) öğretim üyesi Prof. Dr. Norton Mezinsky "Siyonistlerin "En emin yer Yahudilerin hakim olduğu yerdir" düşüncesine karşıyım. Siyonistler bu anlayışın neticesi olarak her sene yurt dışına gidip para toplar. "Biz zayıfız. Yeteri kadar güvence altında değiliz. Bize para verin. Kendi müdafamızı kendimiz

[168] Türkiye ve Dünyada YARIN Dergisi Mart 2003 Sh:5

yapalım.” Diyerek, dünyadaki diğer Yahudilerden para toplarlar. Bu çok yanlış bir düşünce.” Dedi.

“Siyonizm dünya barışı için büyük bir tehlike. Propagandanın etkisiyle Yahudiler meselelere tek yönlü bakmaya başladılar. Gerçekçi düşünmeyi unuttular. Mantığa dayanmayan ve hissiyata dayanan düşünceye sarıldılar. Akılcı düşünceye hala körler. Gözlerini kapatmışlar. İsrail devleti terör uyguluyor.” Sözleriyle yaklaşan tehlikeye dikat çekti.

“Şaron çok zalim ve kötü bir insan. Azınlık bir Yahudi grubu onu destekliyor. Çoğunluk onun karşısında. Ama bu dışarıdan böyle görünmüyor. Şaron’un uygulamalarına karşı olan Yahudi çoğunluk görmezlikten geliniyor.” Sözlerini ekledi.[169]

Siyonizm’le Yahudilik Ayrıdır

Lübnan’daki bir toplantıya katılan Yahudi din adamları, **“İsrail işgal devletidir”** itirafında bulundular:

“Siyonist olmayan Yahudiler de vardır!” İşte bunlarla iyi ilişkiler kurmak ve tüm haklarına saygı duymak, inancımızın ve insanlığımızın icabıdır.

"Filistinli Göçmenlerin Yurtlarına Geri Dönme Hakkı" konulu toplantıda konuşan New York'lu Yahudiler, bütün insanlığı Yahudilerin kölesi olarak gören Siyonist anlayışın yanlışlığını dile getirerek "Gün geçtikçe Siyonizm ile Yahudiliğin ayrı şeyler olduğunu görenlerin ve Siyonist ideolojisini bırakanların sayısının arttığını görüyoruz. Bu da bizi sevindiriyor. Biz de Siyonist olmayan Yahudilerdeniz" şeklinde konuştular.

* Beyrut’un Güneyi’nde ikinci kez düzenlenen "Filistinli Göçmenlerin Yurtlarına Geri Dönme Hakkı" başlıklı toplantıya New York’tan Yahudi din adamları da katıldı. Toplantıyı düzenleyen Lübnan İslami Hareketi, davetlilere bir de akşam yemeği verdi.

Yemekte konuşan Yahudi din adamları el- Mecelle dergisine demeç verdi. İsrail’in aslında Yahudilikte kutsal bir mekân olmadığı, kitapları Talmud’un Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak görmediği gibi konular hakkında önemli açıklamalarda bulunan New York’lu iki Yahudi ile yapılan mülakatı dikkatinize sunuyoruz:

* Siz kimsiniz, nereden geldiniz. Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

- Ben Rabi Yesrail David Vayis, sağımda New York’tan Fedman Bek, solumda NeMoşe Dof Bek yer alıyor... Bizler New York’tan geldik. “Sivil toplum” hareketi içerisinde yer alıyoruz. Bu hareketin merkezi New York’ta bulunuyor. Başta Londra olmak üzere birçok Avrupa ülkesi başkentinde bürosu bulunuyor.

* Bu hareketin temel savunusu ve esasları neler?

- Hareketimiz, hakikati açıklamak için barışçı bir yolu savunuyor, şiddeti reddediyor. Kudüs’ü İsrail’in başkenti olarak kabul etmiyor. Ve İsrail’in başkalarına ait olan bir yerde işgal ve zor kullanarak bulunmasına karşı çıkıyor. Kitabımız Tevrat ve Talmud’un öğretileri gereği olarak bunları savunuyoruz. Kitabımızda İsrail’in kutsal bir mekân olduğuna dair hiç bir açık ifade yok. Hele de Yahudilere ait bir devlet kurulması için başkalarına ait toprakları işgal etmeye icazet veren hiçbir ifade yer almıyor.

* İsrail devletine nasıl bakıyorsunuz?

- Biz Siyonist olmayan Yahudilerdeniz. Gün geçtikçe de Siyonizm ile Yahudiliğin ayrı şeyler olduğunu görenlerin ve Siyonist ideolojisini bırakanların sayısının arttığını görüyoruz. Bu da bizi sevindiriyor. Bizim hareketimiz İsrail diye bir devletin Ortadoğu’da inşa edilirken ABD’ye böyle bir devleti tanımayacağımızı bir mektupla iletmişti. Katliamla devlet kurmaya icazet yok.

* Neden Yahudilere ait bir vatanın olmasına karşı çıkıyorsunuz? Böyle bir şey sizi de memnun etmez mi?

- Biz Tevrat inananları olarak, katliam, soykırım, işgal gibi şeyleri araç edinerek bir devlet kurulmasına karşıyız. Böyle bir devletin kurulması bizim inandığımız ne Tevrat’a, ne de Talmud’a uygun düşmüyor. Onların bayraklaştırdığı birçok şey de aslında Tevrat’ta yer almıyor. İsrail dini görünümde olan katı ideolojik bir devlettir. Bugün yaşadıklarımız da bizim inancımıza göre kıyamet alametidir.

[169] Vakit / 10 10 2004

* Kabullenmediğinizi söylediğiniz bu gidişe karşı neden yeterince karşı koymadınız?

- Biz bu konudaki tutumumuzu açıkladık. Mazlum Filistin halkının yanında yer aldığımızı söyledik. Yaptığımız gösterilerle, basılı ve görsel yayınlarla bu itirazlarımızı dile getirdik. Biz hem Yahudi milletine, hem de İslam âlemine Siyonizm'e direnen Yahudilerin olduğunu göstermeye çalıştık.

* İslam âlemi ve Yahudiler arasında ne gibi bir diyaloğun olabileceğini tahmin ediyorsunuz?

- Biz Yahudiler, bizim dışımızdaki insanlarla da iyi geçinmek istiyoruz. Yahudiler hakkında kafalarda oluşmuş kötü imajı silmek istiyoruz. Açıkçası, bundan da rahatsızız. Bizim için Rabbin memleketi mukaddes, halk önemlidir. Siyonizm ise ne yapmış; Yahudileri Filistin halkına karşı düşmanlık göstermeye ve şiddet uygulamaya itmiş. Bu yapılanlarla hem Filistin halkı, hem de İslam âlemi aralarında kurulacak yakınlaşmanın önüne büyük engel getirilmiştir. Böylelikle iki kesimin birbirine barışçı bir şekilde yaklaşmasına engel olunmuştur.

* Hıristiyanlığa nasıl bakıyorsunuz?

- Biz Hz. İsa'nın kıyamete yakın geleceğine ve dünyada barışı tesis edeceğine inanıyoruz. İsa Hıristiyanların olduğu kadar bizim de peygamberimiz. Hıristiyanlarla birlikte İsa'nın yapacağı çağrıyı bekliyoruz.

* Elhasedik diye isimlendirdiğiniz hareketinizin bütün üyeleri, Siyonizm'e karşı mı?

- Evet, bizim hareketimize gönül verenlerin tamamı İsrail diye bir devleti tanımıyorlar. Talmud'un 613. tavsiyesine göre hareket ediyoruz. Ruhani bir hayat sürüyoruz. Hertzel'in Yahudilerin kurtuluşunun sadece Siyonizm'le olacağı, tek çıkış yolunun bu olduğu şeklindeki savına katılmıyoruz. Zaten birçok dindar Yahudi, Tevrat'ın öğretilerini çiğneyen bu siyasi teşekküllenmeye karşı bir duruş sergilemişlerdir.

Arap âlemi tanımaz ise biz de tanımayız

* Ortadoğu'da tehlikeli bir gidişat var. Kan ve gözyaşı durmak bilmiyor. Sizce İsrail ve Filistin diye iki ayrı bağımsız devlet olarak kurulması bölgede kan akmasının önüne geçer mi? Böyle bir şeye inancınız var mı?

- Kesinlikle hayır, böyle bir şeye inancım yok. Arap âlemi, İsrail diye bir devleti tanımadıkça biz de İsrail diye bir devleti tanımayız. Arap âlemi tanımadığı sürece de bölgede kalıcı barışın sağlanacağına inanmıyoruz.

* Filistinlilerin düzenledikleri intihar saldırılarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Filistin'in içişlerine karışmak ve onların maslahatına yönelik izledikleri siyasete müdahil olacak yorumlarda bulunmak istemiyoruz. İsrail işgal ile ve güç kullanarak burada bulunurken, bizim Filistinlilerin yaptıklarına yorum getirmek haddimize olmaz, yakışık almaz. Bizim inandığımız dinimiz, kaba kuvvet kullanarak ve işgalle bir devlet kurulmasına onay vermez. Biz böyle inanıyoruz.

Nazik davetlere açığız

* Lübnan dışında başka bir İslam ve Arap ülkesini ziyaret ettiniz mi?

- Tabii ki, Lübnan dışında İran ve Yemen'e ziyaretlerimiz oldu. Burada yaşayan Yahudilerle iyi ilişkilerimiz var. İran Tahran Üniversitesi'nde de bir konferans verdik. Burada yaşayan Yahudilere de İran anayasasına saygılı olmaları ve başka din ve inançlara saygılı olmaları tavsiyelerinde bulunduk. Bizi davet etme nezaketi gösteren hangi İslam ve Arap ülkesi olursa olsun hiç ayrım yapmadan davetlerine icabet ederiz.[170]

Küresel kuşatma ve tarihi hesaplaşma:

Sovyet Rus İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra başta Amerika olmak üzere küresel güçlerin akıl almaz hegemonya mücadelesini adım adım izleyen İbrahim Karagül, "Yüzyıllık Kuşatma" adlı eserinde 11 Eylül'ü, Afganistan ve Irak'ın işgalini ele alıyor.

Dünya medyasında olduğu kadar Türk medyasında da yeni küresel sistemi belirleyecek güçlerin savaşını 'terörle mücadele' olarak görenler var. ABD'nin ve İsrail'in paylaştıkları planlar, sadece görüşlerden ibaret değil, haritalara sıçrayan ve Ortadoğu'yu olduğu kadar pek çok bölgeyi de kapsayacak genişleme içinde oldukları görülüyor ve biliniyor. Ateşin önce komşularımızı yakması, bizim seyirciliğimizin uzun süreceği

[170] 24.03.2005 / Milli Gazete

anlamına gelmiyor. Bunu belirginleştiren bir örnek de artık ABD medyasında, küresel güce yakın duranların isim vererek Türk medyasını ve Türk halkını işaretlemeleri oldu. Türkiye, kurulan tüm planların içinde ve etkin bir şekilde yer alıyor. Peki, bu yüzyıllık kuşatmanın asıl amacı ne?

İbrahim Karagül, Yeni Şafak'ta 11 Eylül saldırılarından itibaren pek çok yazı kaleme aldı. Bu yazılar ABD elçiliğini rahatsız etti ve ardından hedef gösteren açıklamalar okyanus ötesinden geldi. Güncel gözlem ve değerlendirmelere dayanan yazılar Fide Yayınları tarafından kitap haline getirildi. Karagül bu yazıları bir nevi günlük olarak değerlendirebileceğimiz söylüyor ve ekliyor: "Burada terör ve İslam tehdidinden 11 Eylül saldırılarına, Afganistan ve Irak'ın işgalinden ABD-İngiliz-İsrail cephesinin hedeflerine, küresel sistemin aktörleri arasındaki rekabetten örtülü operasyonlara, Ebu Gureyb'deki işkencelerden Türkiye'nin ABD ve AB ile ilişkilerine, ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'nden AB'nin Ortadoğu planlarına, Türk-İsrail ilişkilerinde yaşanan gerilimden Irak'ın parçalanmasına kadar birçok konuda yazılar yazdım. Yazılardaki ortak özellik; her gelişmenin kendi özel şartlarıyla sınırlı tutulmaması, birçok gelişmeyle bağlantısının da sorgulanmasıdır. Birbirinden bağımsız gibi görünen/gösterilen gelişmeler arasındaki ilişkinin, daha doğrusu haritanın tamamının ortaya çıkarılması için çaba harcanmasıdır."

İslam dünyasına yönelik hesaplar

Soğuk Savaş'ın sona ermesinden sonra başlayan yeni küresel sistem arayışı, 11 Eylül 2001 saldırılarından sonra küresel iktidarın, kaynakların ve pazarların paylaşılmasına yönelik açık savaşa dönüştürüldü. Amerika ve İngiltere'nin İsrail'le birlikte tek taraflı bir küresel düzen inşa etme planları, Latin Amerika'dan Orta Afrika'ya, Ortadoğu'dan Hazar/Orta Asya'ya ve Güney/Güneydoğu Asya'ya uzanan yeryüzünün orta kuşağında derin sarsıntılara neden oluyor. Afganistan işgaliyle Orta Asya'ya ve Hazar çevresine yerleşen, Irak işgaliyle Ortadoğu'yu yeniden denetim altına alma sürecini başlatan, Kızıldeniz, Doğu Akdeniz, Basra Körfezi gibi 21. yüzyılın enerji kavşaklarını askeri üslerle donatan Anglo-Amerikan cephe, bir yandan bütün bu bölgelerde istila ve etnik gerilimlerle savaşın cephesini genişletirken, diğer yandan yeryüzünün kaynaklarını ve ticaret yollarını denetim altına alıyor. Yeni küresel sistemi belirleyecek güçler, kendi aralarında keskin bir paylaşım mücadelesi yürütürken, İslam'ın ve İslam dünyasının yeni yüzyıla dönük bütün hesaplar için tehdit oluşturduğu konusunda hemfikir. Bu nedenle, "terörizmle savaş" adı altında yürütülen ve asıl amacı hedef alınan bölgelerin direnç noktalarını kırmak olan operasyonlarda ortak hareket ediyorlar.

Dördüncü şok dalgası geliyor

ABD, İngiltere ve İsrail'in istila senaryolarının Yahudi/Hıristiyan Siyonizm'inden geniş ölçüde destek bulduğunu da artık herkes biliyor: "İslam'ın kontrol altına alınması" gibi bir amaç güdülüyor. Bu açıdan Müslüman coğrafya, Haçlı savaşları, Moğol istilası ve Osmanlı siyasal otoritesini yok edip bütün bölgeyi sömürgeleştiren Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra dördüncü şok dalgasıyla karşı karşıya bulunuyor!..[171]

[171] Milli Gazete / 24.Mart.2005

ATATÜRK'ÜN VASİYETİNE NİÇİN UYULMADI?
VE
ANIT-KABİR NEDEN ÇANKAYA'DA İNŞA OLUNMADI?

Muhtelif vesilelerle kaydettiğimiz gibi yine tekrar belirtelim ki: Cumhuriyet devrinin bazı önemli olayları (ve özellik arz eden ayrıntıları) henüz karanlıktadır. Hatta yalnız Cumhuriyet devrinin değil, daha gerilere giderek denilebilir ki, imparatorluğumuzun son yıllarının nice olayları da aydınlığa kavuşamamıştır!.. Bu karanlık kalan hadisata ışık tutabilmek vazifesi yarının gerçek tarihçesine kalmakta ve bu mühim vazife gün be gün zorlaşmaktadır!.. Zira Mustafa Kemal Paşa'nın yağma edilen evrak-ı metrükesi misali, nice tarihi vesikalar kaybolmakta, bu arada olayların içinde yaşamış zevat, şaşılacak bir gafletle hatırat yazmadan birer birer aramızdan ayrılmaktadırlar… Bu bakımdan bugünün ve yarının gerçek tarihçisinin vazifesi zordur ve TARİH ŞUURU'na sahip her fert, bu zor vazifeye yardımcı olmakla mükelleftir.

Daha önce İsmet İnönü'nün Cumhurbaşkanı seçilmesini incelerken, bu seçimin Mustafa kemal Paşa'nın arzusu hilafına gerçekleştiği üzerinde durmuştuk… Şimdi bir başka iddiaya temasla yine, yerine getirilmeyen bir vasiyeti kaydedecek ve Mustafa Kemal'in neden Çankaya'ya gömülmediğini, bu vasiyete kimlerin niçin muhalefet ettiğini inceleyeceğiz.

Cumhuriyet devrinin mühim simalarından, gazeteci ve meb'us Falih Rıfkı Atay, Anıt-Kabrin Ankara'daki yerini tesbit için kurulan komisyon azasındandır ve Falih Rıfkı'nın bu mevzuda yazdıkları; bu konuyu çeşitli yönleriyle aydınlatmaktadır.. Evvela onu dinleyelim. Diyor ki, Falih Rıfkı:

"- Atatürk, kendisinin öldükten sonra, Çankaya'da köşkün hemen başucundaki bir kaya parçası altına gömülmesini vasiyet etti. Ben bu vasiyeti duyanlardanım. Yaşayan iki tanıktan biri: Umum Kâtibi Hasan Rıza Soyak, İkincisi: Sayın Afet İnan'dır. Yeni Millet Meclisi projesi ile bir de, Cumhurbaşkanlığı saraycığı tasarlandı. Ve Atatürk'ün emri ile bu yapıya, yatak odaları bölümü de eklenmiş idi. Atatürk öldükten sonra "velinimet"ine adeta düşman kesilen Refik Saydam, bir gün önce yeni efendisi "İsmet Paşa"yı köşke taşımak için paçaları sıvamıştı. Biz diretmeye kalktık. Bir komisyon kuralım, dediler. Bu komisyonda, vasiyet meselesini ortaya attım. Üyelerden çoğu direktifli idi. Hiç unutmam, bir Çorum milletvekili: "Ölmüş olanların iradesi yürümez" demişti. Ona verdiğim cevap hatırımdadır: "Bize bir vatanı veren adamdan, Partisi bir mezarlık toprağı mı esirgeyecek?" Ne olur canım, diyorduk. İnönü'nün evi de hayli büyük. Yeni başkanlık binası bitinceye kadar evinde oturur. Atatürk'ün köşkünü hem müze yaparız, hem de büyük devlet yetkililerini orada kabul ederiz, dedikse de dinletemedik. İnönü hemen köşke taşındı. Daha eski Kuvay-ı Milliye konağına da, hiç kimsenin hiçbir zaman sevmediği Umumi Kâtibi yerleşmiş idi."

"Komisyonda bulunan Falih Rıfkı Atay-kendisinin bana anlattığına göre-"Atatürk'ün Çankaya'da gömülmek istediğini ve bu dileğini adeta bir vasiyet şeklinde tekrar ettiğini" hatırlatır, buna karşı Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Kemal Gedeleş de: İnönü'ye, (Onu tahrik ve tahkir etmek için) "demek ki Sana sadece bir türbedarlık vazifesi verilecek" diye söylenir dururmuş. Nihayet, dönüp dolaşmış, Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterinin ısrarlı teklifi üzerine bugünkü Anıt-Kabrin yeri kabul edilmiş ve ortada dolaşan söylentilere bakılacak olursa, Kemal Gedeleş bu teklifi yaparken bir taşla iki kuş vurmuş; yani, hem bir yandan İsmet Paşa'yı türbedar olmaktan kurtarmış, öbür yandan şimdi Anıt-Kabrin bulunduğu semtteki arsalarını değerlendirmek imkânına kavuşmuştur…"

Yakup Kadri Karaosmanoğlu'nun hatıratında şöyle bir kayıt da vardır. Der ki: "Halk vicdanında derin tepkiler uyandıran başka bir mesele daha vardır ki, oda Atatürk'ün yıllar ve yıllarca Etnografya Müzesi'nin eşyaları arasında bırakılışı ve şanına layık bir Anıt-Kabir inşası işinin, her baştan savma işler gibi, bir komisyona havale edilip halkın uyutulmasıydı."

Bu satırlardaki gerçeğe, İsmet Paşa'nın Reisicumhur seçildikten sonraki icraatını, yani MİLLİ ŞEF'lik devrini incelerken yine temas edeceğiz. Bu arada Atatürk'ün yıllar ve yıllarca Etnografya Müzesi'nin eşyaları arasında bırakılışı"nın nedenlerini inceleyeceğiz… Geçelim şimdi "Anıt-Kabir inşası işinin, her baştan savma

işler gibi bir komisyona havale edilip halkın uyutulması"na…

Anıt-Kabrin yerini tespit için kurulan komisyonda üç milletvekili vardır: 1- Ankara Meb'usu F. Rıfkı Atay, 2-İstanbul Meb'usu Selah Cimcoz ve 3-İçel Meb'usu Ferid Celal Güven… Bu komisyon, aralarında Ankara'nın imar planını yapan Prof. Yansen'le Güzel Sanatlar Akademisi hocalarından Prof. Bruno Tavt'ın da bulunduğu eksperlerin fikirlerini sormuş, verilen mütehassıs raporlarını incelemiş ve hazırladığı raporda Anıt-Kabir inşası için en münasip mevkinin Çankaya olduğu üzerinde durmuştur..! İlk defa Cemal Kutay tarafından açıklanan bu raporun tam metni şudur:

"Hükümetçe teşkil olunan komisyon, Ankara şehrinin imar planını yapan şehirci profesör ile iki mimar, bir heykeltıraş ve diğer mütehassıslardan Anıt-Kabir yeri için fikir sormuştur.

Mütehassıslar, Etnografya Müzesinin bulunduğu yerin böyle bir abide için muvafık olmadığı hususunda hemen hemen müttefiktirler… Bizler, mütehassısların bu kararına iştirak ediyoruz.

Mütehassıslar, istasyon arkasındaki tepeyi (şimdiki yeri) tasavvur bile etmemekte haklı idiler. Sonra da teklif olunan tepe hakkında, ilk raporları imza etmiş olanlardan Ankara'da bulunanlar; kat'i red cevabı vermişlerdir. Bizler bu red cevabına ve onun mücib sebeblerine iştirak etmekteyiz.

Konuyla ilgili uzmanların ekseriyetinin fikri: Çankaya mevkiinde toplanmıştır. Çankaya'daki binalar grubundan herhangi bir suretle istifade edebilmek ihtimalini düşünen Nafia Fen Hey'eti (Bayındırlık tekniker ve mühendisleri), Köşk yolları ile ilişkisi olmayan bir yer seçmişlerdir. Eski Köşk'ün diğer tarafında, su depolarının bulunduğu tepe de aynı vasıflara haizdir. Bizim fikrimizce Çankaya üstünde karar vermek, fakat tam muvafık yerinin seçimini Abide Müsabakasına iştirak edenlerle münakaşa ederek tayin etmek daha doğru olur.

Atatürk, bütün hayatında Çankaya'dan ayrılmamıştır. Çankaya, şehrin her tarafına hâkimdir ve Milli Mücadele, kurtuluş ve inkılâplarımızın hatıralarına ayrılmaz bir suretle bağlıdır. En muhteşem abideler inşasına müsaittir. Hulasa, maddi-manevi bütün şartları münasiptir. Atatürk'ü ölümünden sonra Çankaya'dan ayırmayı haklı gösterecek hiçbir sebep bulamadık. Onun için bizler, Çankaya fikrinde ısrar ediyoruz."

Falih Rıfkı Atay, Selah Cimcoz ve Ferid Celal Güven'in imzalarını taşıyan bu rapor, ne gibi bir muamele görmüş, seçilen komisyonun bu raporuna neden itibar edilmemiş ve Anıt-Kabrin bugünkü yeri, kimler tarafından nasıl tespit edilmiştir? Böyle bir rapor varsa, bu rapor nerededir ve kimler tarafından hangi mucip sebeplere (hangi gerekçelere) dayanılarak hazırlanmıştır?..

Baş tarafta kaydettiğimiz gibi, bu olay Cumhuriyet devrinin karanlık meseleleri arasındadır ve aydınlığa kavuşması yarının gerçek tarihçesinin himmetine kalmıştır!..[172]

Şimdi Atatürk istismarcılarına ve sahte devrim simsarlarına soralım:

- Rahmetli Atatürk'e; kendi vasiyet ettiği ve manevi huzur bulacağına kanaat getirdiği Çankaya Köşkü bahçenin mütevazı bir köşesi neden O'na reva görülmemiştir?
- İsmet İnönü'nün "Ben mezar bakıcısı ve türbedarı mı olacağım!" sözleri, içindeki Atatürk nefretinin ve onun prensip ve projelerine düşmanca muhalefetin bir ifadesi değil midir?
- Sn. İnönü ve ekibi, kendilerine koca bir vatanı ve en yüksek makam ve imkânları bırakan, Atatürk'ten bir karışlık mezar yerini esirgemekteki, asıl amaçları; O'nu fiilen yaptıkları gibi, fikren de öldürmek ve uydurma bir Kemalizm safsatasıyla: Aziz Milletimizi Atatürk'ten küstürmek ve ürkütmek midir?

Türkiye Cumhuriyetinin "Siyon Devleti" Olarak Kurulma Gayretinin Belgesi

M. Kohen Tekinalp itiraf ediyor!

"Yahudilerin Türkiye'ye göçü konusu ilk defa Temmuz Devrimi sonrası gündeme geldi. Birden kavuştuğumuz bağımsızlığın sarhoşluğu ve sevinci, bizleri, yaşadıkları ülkelerde zor durumda bulunan kardeşlerimizi, Türkiye'ye göç ettirme düşüncesinde umutlandırıyordu. Anti-Siyonist düşünceden uzak kalmış tek ülke Türkiye'yi, bizler, zamanımızın Kenan Ülkesi, İsrailoğulları'nın Kutsal Topraklan olarak değerlendiriyor ve kardeşlerimizin, modern ülkelerin zulmünden ve kentlerin uşaklık ve ezikliğinden kurtulmaları için tek

[172] Yalan Söyleyen Tarih Utansın / Mustafa Müftüoğlu / Başak Yayınları. C.1.Sh. 322–325

çözüm olarak görüyorduk.

Düşünüyor idik ki, şimdiye kadar olduğu gibi Sibirya'nın buzullarını ve bozkırlarını kanlarıyla sulayacaklarına, binlerce Yahudi gelecek ve ülkemizin ıssız ve çorak topraklarını, alın terleriyle, verimli kılacaklar. Bu düşünceler bize, güzel günlerin yakın olduğu coşkusunu yaşattı.

Türkiye'de ortaya çıkacak bir anti-Siyonist hareketi etkisiz kılacak bir başka gizilgüç daha bulunmaktadır. Bu gizligüç de Yahudilerin kendi aralarındaki dayanışmadan başka bir şey değildir. Evet, Türkiye'ye gerçekleştirilecek büyük bir Yahudi göçü, ülkemizde dünyanın hiçbir yerinde rastlanmayan atak bir güç olacaktır.

Ayrıca, bizde, kendilerini asimile edecek daha yüksek bir kültür olmadığı için, göç eden Yahudiler, kültürel kimliklerini koruyabileceklerdir, örneğin ne Arnavut kültürü ne de Ermeni kültürü Yahudi kültürünü eritmeye ve onun özgün yapısını bozmaya yetecek güçtedir.

Eğer Yahudiler Yahudi olarak kalabilirse, eğer partizanlık nedeniyle bir ayrılık olmazsa, yani aralarındaki kardeşlik bağları sürdürebilirlerse anti-Siyonizm yok olmaya mahkûm olacaktır. **Ve merhum Theodor Herzl'in dileği olan Yahudilerin kendi toprakları olmasını istiyorsak, bu topraklar Türkiye'dedir…"**[173]

[173] Yalçın Küçük : İsyan: 1nci Cilt: Sh. 497-498

Atatürk'ün İlmi ve Gerçekçi Bir Metotla Hazırlatıp Ders Kitabı Olarak Okuttuğu:

OSMANLI TARİHİ NİYE KALDIRILDI?

Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'yı yenen devletler, şöyle bir bildiri yayımlamışlardı:

Müttefik Devletler Konseyi'nce 23 Haziran 1919'da Milletimiz İçin Uygun Bulunan Metin

"(…) Tarih boyunca hangi ülke Türklerin eline geçtiyse o ülke maddi ve kültürel geriliğe gömülmüş, hangi ülke Türklerin elinden kurtulduysa maddi ve kültürel bakımdan yükselmiştir. Tarih boyunca Türkler ellerine geçirdikleri ülkeleri geliştirmemiş, yıkmıştır; çünkü Türklerde geliştirme yetisi yoktur, yalnızca yıkmayı savaşmayı bilirler. (Bu nedenle ülkelerini parçalayacak ve Türkleri biz yöneteceğiz) (…)"

İmzalar:

(İngiltere, Fransa, İtalya, Amerika,

Yunanistan, Japonya, Sırbistan)

Bu bildirinin altında diğer devletlerin yanı sıra Amerika'nın da imzası bulunmaktaydı. "Müslüman Türklerde; yalnızca yakıp yıkarak savaşma yeteneği bulunduğu, bunun dışında bilim, düşünce, ekonomi, mimarlık, üretim bilimi ve sanat gibi uygarlık alanlarında hiçbir kabiliyeti bulunmadığı" savına Mustafa Kemal'in 28 Aralık 1919'da verdiği yanıt şu olmuştur.

Atatürk'ün yanıtı:

"Sözde ulusumuz, yetenekten yoksun bulunduğu için, bayındır bulunan yerlere girmiş ve oralarını yıkıntıya çevirmiş! Bu savlar kesinlikle gerçek değildir. Karaçalmadır. Düşününüz efendiler! Ulusumuz küçük bir aşiretten, anavatanda bağımsız bir devlet kurduktan başka, Batı dünyasına, düşman içine girdi ve orada büyük çabalarla bir imparatorluk kurdu. Ve bunu, bu imparatorluğu, 600 yıl büyük bir yetkinlikle sürdürdü. Bunu başaran bir ulus, elbette yüksek bir yöneticilik yeteneğine ve yönetim örgütlenmesine sahiptir. Böyle bir durum yalnızca kılıç gücüyle gerçekleştirilemez. Tüm dünya bilir ki, Osmanlı Devleti, ordusunu çok geniş olan topraklarının bir ucundan diğer ucuna olağanüstü bir hızla, tepeden tırnağa donatılmış olarak ulaştırır ve bu orduyu aylarca, belki de yıllarca besler, yedirir, içirir, giydirir ve yönetirdi. Böylesi bir etkinlik, yalnızca ordu örgütünün değil, (cephe gerisinde) yönetim birimlerinin de olağanüstü kusursuz ve yetenekli olduğuna kanıttır ve tarih buna tanıktır."[174]

Atatürk'ün Türkiye İktisat Kongresi'ndeki Konuşmasında Osmanlı Tarihi:

Mustafa Kemal, Birinci Dünya Savaşı'nda Osmanlı'yı yenen devletlerin 'Osmanlı'da yalnızca savaşma yeteneği bulunduğu, uygar yeteneklerin bulunmadığı' savını 1919'da verdiği bu yanıtla çürütmekle yetinmemiş, düşman ülkelerin orduları topraklarımızdan kovulduktan hemen sonra 1923'te İzmir'de topladığı Türkiye İktisat Kongresi'nde İlk Osmanlı Tarihi Dersi'ni verirken şöyle demiştir.

"Efendiler, uzun gafletlerle ve derin umursamazlıkla geçen yüzyılların ekonomik yapımızda açtığı yaraları iyileştirmek ve çarelerini aramak, ülkeyi bayındırlaştırmak, ulusu bolluk ve mutluluğa ulaştıracak yolları bulmak için yapacağımız çalışmaların başarıyla sonuçlanmasını dilerim… Tarih, ulusumuzun yükseliş ve çöküş nedenlerini ararken birçok siyasi, askeri, toplumsal nedenler bulmakta ve saymaktadır. Kuşku yok ki bu nedenler toplumsal olaylarda etkilidir. Bir ulusun doğrudan doğruya yaşamıyla ilgili olan, o ulusun ekonomisidir… Gerçekte Türk tarihi araştırılacak olunursa: Yükselme ve çöküş nedenlerinin büyük ölçüde ekonomik sorunlardan kaynaklandığı görülecektir… Tarihimizi dolduran başarıların yada çöküşlerin tümü ekonomik durumumuzla yakından ilgilidir… Efendiler! Kılıç kullanan kol yorulur; fakat saban kullanan kol her geçen gün daha çok güçlenir ve her gün daha çok güce sahip olur. Eğer vatan; kupkuru dağ ve taşlardan, viran köy, kasaba ve şehirlerden ibaret olsaydı, onun zindandan farkı olmazdı.[175]

---

[174] Nutuk. Vesika:220

[175] A. Gündüz okçun. Türkiye İktisat Kongresi sh:246

Atatürk'ün yazdırdığı Osmanlı Tarihi!

Mustafa Kemal, Cumhuriyet döneminde kendi kurduğu Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti'nce yazılan ve 1931-1941 arası okullarda okutulan tarih kitabında, Osmanlı'nın Batı'ya askeri olarak üstün olduğu yüzyıllar boyunca, aynı zamanda ekonomik ve bilimsel olarak da üstün olduğu gerçeğini özellikle vurgulamış; çöküşün askeri alandan önce ekonomik, bilimsel ve teknolojik alanlarda başladığını açık ve kesin biçimde ortaya koyarak, özetle şunlar öğretilmiştir:

(1299'da kuruluşundan 16 ve 17. yüzyıllara dek Osmanlı'da) "Halkın, hükümetin ve ordunun gereksindiği her şey ülke içinde hazırlanmakta ve üretilmekteydi. Bu yüzden dış ticaret dengesinde açık yoktu. Dahası, 19. yüzyılın ortalarına dek Osmanlı ülkesinin dışsatımı (ihracatı), dışalımından (ithalatından) çoktu. Dış ticaret dengesindeki açık, bu tarihten sonradır." (Not: Bu tarihler, Islahatçı, Tanzimatçı ve İttihatçı Masonların Osmanlı yönetimine hakim olduğu dönemlere raslamaktadır.) (…) "Devletin gerileme devrine kadar halkı iyi idare etmiş oldukları görülüyor." (…) "Türkler arazi işinde halkı koruyan bir usul takip ediyorlar. Balkanlardaki Hıristiyan köylüler, Türk idaresi altında, vasileus ve krallar zamanından çok daha mutlu ve müreffeh bir hayata kavuştular. Asla bağnaz olmayan ve çok iyi idare etmeyi bilen Türkler, köylülerin arazisine dokunmadılar." (…) "İstanbul'un fethi üzerine, Türklerin ünü Avrupa'nın her tarafına yayıldı. Türklerin ellerine geçirdikleri memleketleri; çok adaletli ve merhametli idare ettikleri, fukarayı zenginlerin zulüm ve baskısından kurtardıkları her yerde konuşulmaktaydı. Türk tebaası olan kavimlerin rahata ve mutluluğa erdikleri anlatılmaktaydı. Bazı Almanlar, Türklerin Almanya'ya gelip memleketlerinde süregelen haksızlık ve adaletsizliğe engel olacakları ümidine bile kapılmışlardı. Nürenbergli Hans Rosenblut adlı bir yazar, "Türkler Hakkında" başlığıyla yazdığı bir tiyatro kitabında Türklerin adaletini, "aristokratları cezalandırarak halka refah sundukları" şeklinde gösteriyordu. Hatta Fatih'in hemen çağdaşı olan meşhur siyaset kuramcısı Makyavelli bile, Türk idaresinin o dönemde varolan idarelerin hepsinden daha iyi olduğunu yazıyordu." (…) "Sultan Süleyman zamanında Osmanlı Devleti servet ve refahça da yüksek bir seviyeye ulaşmıştı. İmparatorluğun tebaası, o dönemin her tür sanayisine vakıftı. İhtiyaçlar (yabancı ülkelerden alınmaz) memleket içinden-yerli üretimle-sağlanırdı… 16. yüzyılda Doğu'nun sanayi ve ziraatı Batı'dan üstündü. İhracat ithalattan fazlaydı. Kanuni Süleyman'ın son günlerine doğru genel olarak mali durumun bozulduğu anlaşılıyor." (…) "Süleyman döneminde Alman rahibi Luther bile "Türkler gelip de Almanya'da adilane idarelerini acaba kurmazlar mı?" ümidini besliyordu. O zamanların Almanları, İstanbul'un fethi arifesindeki Rumlar gibi, Alman imparatorluğunun ve Alman feodal beylerinin zalimce idareleri altında bulunmaktansa, Türklerin yönetimi altına geçmek daha iyidir, diye düşünüyorlardı." (…) "Kanuni Sultan Süleyman devrinden sonra bozulma başlamıştı." (…) "1683'ten sonra gerileme devri başlar." (…) "Osmanlı toplumunun iktisadi alanda ilerleyememiş olduğu, 16 ve 17. yüzyıl başlarında Avrupa'da görülen sanayi alanındaki gelişmelere ayak uydurulamamıştır." (…) "Son devirlerde genel olarak memleket idaresindeki olumsuzlukların, Osmanlılarca bilim, sanayi ve iktisat alanlarında gösterilen keşif ve yaratıcı gücün sonraki hükümetlerde (İttihatçılar ve Tazimatçılar kastediliyor.) bulunmayışına bağlamak yerine, her açıdan geri kalmışlığın sebebini, Osmanlı kara ve deniz kuvvetlerinin zayıflamasında aramak yanlıştır. Uygarlıkça 16. yüzyılda Batı'ya üstün olduklarından, 17. yüzyıldan itibaren uygarlıkta üstünlüğün Batı'ya geçtiğini kabul ve itiraf etmiyorlardı." (…) "Bunun içindir ki III. Selim tahta çıkınca, tebaasından devletin iyileştirilmesi hakkında fikir ve görüş sordu. Din adamlarından, devlet adamlarından ve kumandanlarından bazıları birer layiha sundular… O dönemin bilginlerinin ticaret dengesine, dışarıdan satılandan daha çoğunu yurt dışından satın almanın, ithalatın ihracattan çok olmasının zararlı olduğuna, ülkedeki madenlerin işletilmesine, lüks tüketim maddelerinin yurt dışından getirilmesinin engellenmesine… İlişkin görüşleri dikkate değerdir. Bir memlekette ticaret dengesinin memleket zararına bozulması durumunda, maliyenin düzeltilmesinin imkansız olduğunu ve maliye düzeltilmedikçe de ordu ve idarenin düzelmeyeceğini layiha sahiplerinin çoğu tamamıyla kavramış görünmektedir. Bu layihaların iktisadi ve mali meseleler hakkındaki görüşlerinden hiç birisi hayata geçmemiş olsa gerekir." (…) "Buhar gücünün sanayiye uygulanması, buharla işleyen makinelerin çoğalması, az sürede çok mal üreten fabrikaların

kurulması yeni bir atılım gerektiriyordu… Fabrikalar eski el tezgâhlarına benzemiyordu... 1848'den önce küçük sanayi daha çok olmakla birlikte, yavaş yavaş yerini büyük sanayiye bırakıyordu…" (…) "Sanayileşen Fransa, İngiltere, Avusturya, Prusya, buhardan yararlanmayı bilmeyen ve sanayice geri düşen geniş Osmanlı İmparatorluğu'nun kendilerine işlenmemiş hammadde sağlayan ve kendilerinden işlenmiş ürün satın alan bir ticaret alanı, bir sömürü sahası halinde yaşamasını çıkarlarına daha uygun buluyorlardı." (…) "Buharın Doğu'da değil Batı'da icad edilip üretim ve ulaşıma uygulanması, Doğu'nun el sanayisiyle yelkenli ulaşım araçlarına tehlikeli bir darbe vurmaktaydı. Çabuk, kolay ve ucuz üretilen buharlı fabrikaların ürünleri, Osmanlı memleketinin insan eliyle ağır ağır, az miktarda ve daha güç ve pahalıya çıkan ürünleri karşısında başarıyla rekabet ederek, Osmanlı çarşı ve pazarında yerli eşyanın yerini almaya başladı. Osmanlı devletinin gümrükleri istediği gibi düzenleyerek yerli sanayiyi korumasına ise maalesef kapitülasyonlar engel olmaktaydı… Kısacası, Avrupa zanaat ve sermayesi, yerli zanaat ve sermayeyi yutmaya başladı… 19. yüzyılın ortalarından sonra ticaret dengesinde gittikçe büyüyen açık, halkı ve devleti günden güne fakirleştirdi ve yıkıma yaklaştırdı." (…) "1854'te ilk kez dışarıdan borç alındı… Bu borçlanmaların Osmanlı İmparatorluğu'nun başına ne büyük bir bela olduğu daha sonra anlaşılacaktı."[176]

Mustafa Kemal döneminde, 1930'larda çocuklara okullarda verilen bu Osmanlı tarihi bilgisi, onların beyinlerine: "eğer bilim, sanayi ve teknoloji alanında üstünlük kuramazsak, askeri üstünlük de kuramayız" yargısını kazımaktaydı.

Mustafa Kemal'in Tarih Kurumu'nun okullarda ders olarak okuttuğu bu Osmanlı tarihi, bilimseldi. Öyle ki, günümüz araştırmacıları, bu saplantıların tümünü doğrulamaktadır. Sennur Sezer'in 28-29 Haziran 2003'de sunduğu "Kadınımızın Emek Tarihine Kısa Bir Bakış" başlıklı bildiride bu gerçekler şöyle dile getirilmiştir:

"Osmanlı İmparatorluğu 14. Yüzyıl'da maden çıkarmada, madeni eşya ve deri endüstrisinde Batı'dan çok ileri, dokuma endüstrisinde de hızla gelişen bir ülkeydi. 15. yüzyılda Ege ve Marmara Denizi'nin kıyıları, dokumacılığın geliştiği merkezlerin yoğunlaştığı yerlerdi. Denizli, Bergama, Akhisar ve Tarhala yöreleri pamuklu bez, Gelibolu'da yelkenbezi, Biga Kızılcatuzla'da yeniçeri üniforma astarı olan nimte bezi dokunurdu. Selanik'te ve kuzeyinde çuha, aba, kebe, kilim gibi yün dokumacılığı yaygındı. Bursa, İstanbul, Amasya, Tokat ve Sakız adası ipek dokumanın uzmanlaşıldığı ünlü merkezlerdi: kemha, kadife tafta, vala dokunuyordu. Bu kumaşlar için gereken ipeğin büyük bölümü, özellikle Bursa'ya İran ve Uzak Doğu'dan getiriliyordu. (…) Dışarıdan hammadde alan Osmanlı endüstrisi; dışarıya işlenmiş mal satıyordu. Lonca örgütlerinin denetiminde olan bu gelişkin endüstriler Batı'daki benzerlerince maalesef makineleşemediğinden, endüstriye para yatırmayı düşünecek toprak sahibi de olmadığından bir süre sonra duralayacaktır. Batıdaki kapitalist gelişim sonucu 17. yüzyıl ortalarından başlayarak daha ucuz malların iç ve dış piyasayı kaplaması ile gerileyecek, daha önce işlediği hammaddeleri, örneğin Ankara keçisi yününü ihraç etmeyen ülke yavaş yavaş bir hammadde ülkesi kimliği kazanacaktır. (…) 19. yüzyıl'dan başlayarak Osmanlı İmparatorluğu'nun dış satımında ön sırada olan (işlenmiş) dokuma ürünlerinin yerini bu sefer dokuma hammaddesi alır. Bunun karşılığında dışarıdan alınan (işlenmiş) dokuma ürünlerinin miktarı artar. Bu durum ülkedeki dokumacılığı sarsacaktır. 1812'de İşkodra'da bulunan 600 tezgâh 1821'de 40'a düşecek, Turnova'daki 2000 tezgâh 1830'da 200'e inecektir. Anadolu'daki merkezlerde de durum farklı değildir.

Osmanlı 1700'lere Dek Batı'dan Üstündü!

Mustafa Kemal'in: "1919'da Osmanlı'yı yalnızca savaşçı yıkıcı bir devlet, Türk'ü ise savaşmaktan başka yeteneği bulunmayan bir millet" olarak suçlayan emperyalist devletlere; "savaş başarısı; Osmanlı-Türk'ünün Batı karşısındaki toplumsal, ekonomik, bilimsel, siyasi üstünlüğünden kaynaklanmıştır." biçimindeki yanıtı, Türk Tarihi Tetkik Cemiyeti'nce yazılan ilk Atatürkçü Osmanlı Tarihi kitaplarında yer almıştı ve bu durum: Cumhuriyeti kuranların: Osmanlı'nın yükseliş dönemindeki güç kaynağının ve gerileme dönemindeki hantallığın ve hastalığın nedenlerini çok doğru saptamış; böylelikle Osmanlı'yı yıkıma sürükleyen yanlışları yinelemekten kaçınacak bilimsel öngörü ve tarih bilinciyle donanmış olduklarını gösteriyordu.

[176] Tarih III. Yakın ve Yeni zamanlar. / T.T.T. Cemiyeti Marif Vekaleti 1933 / Sh: 5-244

Luther ve Osmanlı:

Peki Cumhuriyet döneminin Atatürk tarafından hazırlattırılan bu ilk Osmanlı Tarihi yalan mıydı, yanlış mıydı? Hayır. Ne yalandı, ne yanlış. Osmanlı Türk'ü, Osmanlı'nın yükseliş döneminde gerçekten de Batı'dan, her bakımdan üstün bir bilim ve teknolojiye sahipti. Bugün nasıl insanlar kurtuluşlarını Batı'ya göç etmekte görüyorlarsa, o dönemde de Batılılar kendi kurtuluşlarını Osmanlı'ya göç etmekte buluyor ve Luther bu durumdan şöyle yakınıyordu:

"Bizim halkımız, Almanlar, yabani, vahşi, yarı-şeytan yarı-insan bir halk olduğu için, pek çok kimse Türklere sığınıyor ve onlara katılıyor."(…) "Ayrıca duyduğuma göre Alman ülkelerinden Alman Hükümdarı ve Alman prenslerine bağlı olmaktansa, Türklere katılıp onlara sığınmak isteyen çok kişi bulunuyor... Türklerden çok şey öğrenmemiz gerekiyor."[177]

Luther'in bu sözlerini aktaran Margred Spohn, o dönemde Batı'lıların öbek öbek Osmanlı'ya katıldığını özgün kaynaklardan aktarırken şöyle diyor:

"Osmanlı İmparatorluğu, (Avrupa'daki) çiftçilere, zanaatkârlara ve askerlere çok çekici geliyordu. (Avrupa'daki) çiftçilerin ümitsiz durumları, feodal toplumlarda onlardan acımasızca vergi alınması, 1520 yıllarında, 15. yüzyılda ve 16. yüzyılın başında pek çok çiftçinin Osmanlı Ülkesine göç etmesine neden oldu.[178] Orada zorunlu çalışma (angarya) yoktu, vergiler açıkça belirlenmişti, ekinler gelip geçen ordular tarafından harap edilmiyordu ve hepsinden önemlisi sosyal sınıf atlama olanağı vardı.[179] Bir paşa şöyle anlatsa: "Babam (Avrupa'da) bir domuz çobanı, günlük ücretle çalışan bir sığır çobanıydı. Benim erdemim, cesaretim, dürüstlüğüm, çalışkanlığım, aklım beni (Osmanlı'da) böyle şerefli makamlara (paşalığa) getirdi." Bu sözler o zamanın bir Alman çiftçisinin kulağına ne kadar hoş geliyordu... 1453 ile 1623 arasında Osmanlı İmparatorluğu'nda esir düşerek veya kendi dini inançlarını terk edip Müslüman olanların sayısı binleri buluyordu!.. Sürekli asker kaçağı salgınları (Avrupalı askerlerin kendi birliklerinden kaçıp Osmanlı'ya sığınmaları) subayları endişelendiriyordu… Osmanlı İmparatorluğu'nun sosyal bakımdan çekiciliği yalnızca Avrupa topraklarının alınması tehlikesini getirmiyor, aynı zamanda sosyal feodal düzeni de tehdit ediyordu."[180]

İşte Türklerin vahşi, barbar, kan içici, yamyam olduğu gibi yalanlar, o dönemde Avrupalı feodal beyler ve din adamlarınca, halkı Türklerden korkutup Osmanlı'ya sığınmaların önüne geçmek amacıyla uydurulmuştu.[181]

Ve ama, maalesef; Osmanlı Türküne ve adalet düzenine bu ruh ve şuuru yüce İslam Dininin kazandırdığı ise; özenle gizleniyordu!?.

Ve yine hayıflanacak bir durumdur ki, Atatürk'ü devre dışı bırakan hıyanet cuntasının kuklası olan Amerikan'cı İsmet İnönü ve sabataycı dönmelerin ve İsrail Siyonistlerinin gözdesi Adnan Menderes dönemlerinin de bizzat Mustafa Kemal'in hazırlattığı ve gerçekleri yansıttığı için, Tarih kitapları bile kaldırılmış, kendi dinine ve tarihine küfrettirilen bir süreç başlatılmış ve işte sonunda ülkemiz ve milletimiz, her yönden iflas noktasına gelip dayanmıştır.

Artık, yeni bir Kuvay-ı Milliye şahlanışı kaçınılmazdır ve yakındır!..

---

[177] Her şey Türk İşi. / Çev. Leyla Serdaroğlu / Sh:27
[178] Bkz: Delumeau, Sh:399
[179] Bkz: Pfeffermann 46:12
[180] Age Sh:26
[181] Türkiye'nin Siyasi İntiharı / Cengiz Özakıncı / 3. Baskı / Sh:345-355

VAHDETTİN VE ATATÜRK'Ü GERÇEK YERLERİNE KOYMAK

Sultan Vahdettin'in Kuva-yı Milliye'yi destekleyen hatt-ı hümayunu ve Mustafa Kemal'in tarihi itirafları:

Milli Mücadele'nin Sivas'ta çıkan ilk yayın organı "İrâde-i Milliye" gazetesini bir grup öğretim üyesi elbirliği etmek suretiyle Latin harflerine çevirdiler, Buruciye Yayınları tarafından Osmanlıca orijinaliyle birlikte 2007 yılında yayınlandı.

14 Eylül 1919 tarihli nüshada daha önce de dile getirdiğim bir telgraf yer alıyor. Çeken "Üçüncü Ordu Müfettişi, Yaver-i Hazret-i Şehriyarileri Mustafa Kemal", çekilen kişi "Zat-ı Şahane" yani Sultan Vahdettin, çekildiği yer Havza. Tarih 14 Haziran 1919.

Burada Mustafa Kemal Paşa, son görüşmelerini hatırlatıyor padişaha ve şöyle diyor: Huzurdayken İzmir'in işgali karşısında "pek mahzun olan" kalbinizin "bu nokta-i necâta ait ilhamatı"nı, yani ülkenin sizin öncülüğünüzde millî mukaddes bir kudretle kurtulacağına dair verdiğiniz ilhamları şu an gibi hatırlıyorum. Sizin "ilkâ"nızdan, yani Şemseddin Sami'nin "Kamus-i Türkî"sine bakılırsa, benim fikrimi çelmenizden aldığım imanın azmiyle görevime devam ediyorum.

Ancak telgrafın bu şeklini başka kaynaklarda bulabileceğinizi sanıyorsanız aldanıyorsunuz. "Nutuk" dahil diğer kaynaklarda "ilkâ" kelimesinin "dilhah"a dönüştürüldüğünü görüp hayrete düşüyorsunuz (mesela "Atatürk'ün Bütün Eserleri", c. 2, s. 375). Meğer, Atatürk'ün kendi sözleri de zamanla kitabına uydurulmuş.

Peki sonradan tamamen unutulacak olan bu "fikir çelme" hadisesi neyin nesiydi? Ona dair de bazı ipuçları bulabiliyoruz aynı telgrafta. Mustafa Kemal Paşa, Samsun'a çıktıktan bir ay kadar sonra şu gerçeği itiraf ediyor:

"İstanbul'da iken milletin bu kadar kuvvetli ve az vakitte felaketlerden bu derece müteyakkız [uyanmış] olduğunu tahayyül edemezdim."

İlginç değil mi? Devam ediyor Paşa:

"Millet baştan aşağı uyanık olup istiklal-i millet ve devleti ve hukuk-i âliye-i saltanat ve hilafeti teyid için kavi bir azim ve iman ile mücehhez bulunuyor." Yani uyanmış olan millet, milletin ve devletin bağımsızlığı ile saltanat ve hilafetin yüce haklarını desteklemek için sağlam bir kararlılık ve imanla donanmış durumda.

Mustafa Kemal Paşa'nın bu tesbitleri halkımızın, çoğu din alimi olan zatlarca kurtuluş mücadelesine hazırlandığını gösteriyor. Piyasadaki inkılap tarihlerinde o yıllarda milletin yere serilmiş olduğu ve sonra Atatürk'ün gelip onu dirilttiği anlatılıyor. Oysa gerçek hiç de öyle değilmiş. Üstelik bunu bizzat kendisi söylüyor.

Mustafa Kemal Vahdettin'in son hatt-ı hümayunuyla bütün milletin azim ve mücadele gücünü uyandırdığını da beyan ediyor. Peki kime karşıymış bu mücadele? Cevabını telgraf sahibi veriyor zaten:

Milletin beka ve varlığına düşman olanlara karşı. Yani İngilizlere ve İngilizlere yaltaklanmayı meslek edinen zayıf karakterlilere karşı.

Şimdi düşünelim:

Beni Anadolu'ya ikna ettiniz diyen kim? Atatürk.

Anadolu'ya geçmeden önce milletin bu kadar uyanık ve mücadeleye hazır olacağını hayal bile edemezdim diyen kim? Yine Atatürk.

Uyanmış olan milletin bağımsızlık ateşiyle tutuşmuş olduğunu ve devletin ve milletin haklarını desteklemek için kararlılık içinde olduğunu söyleyen kim? Yine Atatürk.

Vahdettin'e, hatt-ı hümayununuz milletin mücadele gücünü uyandırdı diyen de o, İngilizlere ve onların destekçilerine karşı mücadele etmek üzere anlaştıklarını söyleyen de.

Peki Turgut Özakman neyi savunuyor: "Canım Vahdettin gönderdi ama Atatürk'ün ne için gittiğini bilmiyordu ki. Bilse asla göndermezdi" diyor.

Şimdi Havza telgrafıyla görüyoruz ki, ikna eden de, gönderen de, hatt-ı hümayunuyla halka direniş mesajı veren de, İngilizleri barışa ikna etmek için Mustafa Kemal'le gizlice mutabakat sağlayan da Vahdettin'den başkası değil. Aralarında bütün bunlar önceden konuşulmamış olsa Mustafa Kemal ne diye anlatsın ki derdini sultana?

Üstelik Vahdettin'in Anadolu halkına, yanınızdayım mesajını veren bir beyannamesi var ki, gazete sütunlarında alkışla karşılanmış. Mustafa Kemal, 28 Eylül 1919 tarihli nüshada bu beyannamenin Osmanlı tarihinde her bakımdan benzersiz olduğunu yazıyor. "Padişahımız", Anadolu harekâtının tamamiyle meşru olduğunu ilan ederek mevcut cereyanı, yani Kuva-yı Milliyeyi lütfen teşvik etmekte ve hatta katılarak kuvvetlendirmektedir." Daha ne desin? [182]

Mustafa Kemal'le Sultan Vahdettin, yakınen tanışıp, biribirine son derece güvenmektedir. Ancak bu sevgi ve samimiyeti özenle gizleyip, her ikisi "danışıklı bir döğüş" tavrı sergilemektedir.

Bu nedenle İngilizler ve işgal güçleri, Mustafa Kemal'i kendilerine yakın görmektedir. O'nun Sultan Vahdettin tarafından Samsun'a (Anadolu'ya) gönderilmesine bu yüzden karşı gelinmemiş ve şüphe çekmemiştir. Atatürk bu sayede milli mücadeleyi daha rahat örgütlemiş, hatta İngilizlerin stratejik ve teknik yardımlarını bile alıp kullanabilmiştir. Hatta Ankara Hükümetini resmen ilk tanıyan ülke, İngiltere'dir. Mustafa Kemal'in bu hilesini ve Milli gayesini sezdiklerinde ise; iş işten çoktan geçmiştir.

Sultan Vahdettin, Şeyhülislam M. Sabri, ve M. Kemal Paşa.

Sultan Vahdettin, İngiliz zırhlısıyla İstanbul'dan ayrılırken sabık Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi de onunla berabermiş. Oğlu İbrahim Sabri ve aile efradı da birlikte imişler. Başkaları da varmış. Bir kısmı Pire'de, Atina'da inmişler.

Mustafa Sabri Efendi, Zeynel Abidin Efendi, Filozof Rıza Tevfik, galiba Refik Halid de aileleriyle birlikte gemide imişler. Daha başkaları da varmış.

Tabi bu yolculuğa çıkmanın evveli de var**. Mustafa Kemal Paşa'nın Anadolu'ya gönderileceğini öğrenen Şeyhülislam** Mustafa Sabri Efendi, Dolmabahçe Sarayı'na gidip, Padişah Vahdettin'i ziyaret eder. Konu açılır, söz uzar, yemekler yenilir, çaylar içilir, yatsı namazları kılınır.

Tüm bunlar olup biterken sohbet Anadolu'ya gönderilecek kişi konusunda yoğunlaşır. **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi, Mustafa Kemal Paşa'nın Anadolu'ya gönderilmesine karşı çıkar ve Padişahla** aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Padişah Vahdettin:

"-Efendi hazretleri, vaziyet beli; ben vatanımı kurtarmak istiyorum; her ne pahasına olursa olsun, vatanımın kurtulmasını istiyorum. Efendi hazretleri, anlaşılıyor ki siz, saltanatımın tehlikeye düşeceğinden korkuyorsunuz. Onu korumamı istiyorsunuz…" Bunun üzerine Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi:

"-Efendim, benim endişem, sizin saltanatınız için değildir. Bugün saltanatınızın temsil ettiği dinimiz içindir. Bendeniz, din gider diye korkuyorum. Saltanat giderse, yerine bir saltanat daha bulunur. Fakat din giderse yerine bir din daha gelemez. Benim korktuğum budur.

"**Eğer mutlaka, bir zat, bir asker gönderilecekse, başka birini araştıralım. Bana da bir söz hakkı tanıyın.** Siz bu dinin halifesi, ben de Şeyhülislamıyım. Din cihetinden, sizin kadar ben de mes'ulüm." Filan dedi.

Baktım, Padişah'ın Mustafa Kemal'e tam bir itimadı var. Bana:

"-Yanlış anlıyorsunuz, suizan ediyorsunuz, benim onunla (Mustafa Kemal Paşa) **teşrik-i mesaim oldu. Fikrine, zikrine, zekasına güveniyorum.** Efendim, orduda bizi anlayan, memleketin dertlerini bilen insan.. Ateşin bir zeka, ateşin bir zeka.."

Baktım, Padişah durmadan böyle diyor, "ateşin bir zeka…" Anladım ki artık son sözü söyleyip konuşmayı bitirmek lazım."

Şeyhülislam Mustafa Sabri konuyla ilgili padişaha son sözlerini söyler ve oradan ayrılır…"[183]

Sultan Vahdettinin, Mustafa Kemal'e bu denli güvenmesi, O'nun sadece feraset ve basiretini değil, aynı zamanda feragat ve faziletini de göstermektedir. Çünkü başına gelecekleri bilmektedir. Belki de M. Kemal'le birlikte düşünüp karar vermişlerdir.. Ve vatanı ve milleti için kendisini ve ailesini feda etmiştir.

---

[182] Zaman / 14.12.2008

[183] M.Ertuğrul Düzdağ, Üstad Ali Ulvi Kurucu- Hatıralar 2, kaynak Yayınları, İstanbul 2007, s.58- 59- 83

Yalçın Küçük'ün şu tesbitleri de bu kanaatimiz doğrular mahiyettedir:

"Tezler'de Kemal Paşa Hazretleri'nin görev kâğıdını yayınlamıştım, en önemlisi, "bazı komutanlar, silahları teslim etmiyorlar ve halkı silahlandırıyorlar, bunu önle" emri yazılıdır. İkincisi, "halk şuralar kuruyor, bunu dağıt" emri yazılıdır. Şura, "komite" demektir; Mustafa Kemal Paşa, halka verilen silahları toplamak ve mukavemete hazırlanan halk komitelerini dağıtmak üzere gönderilmiştir." Oysa bu İngilizleri ve işgal güçlerini oyalamaya yönelik bir taktik gereğidir.(A.A.)

Y.Küçük: "Bu ne demektir? Kemal Paşa önde gelen ve mukavemetçi tanınan bir komutan olsaydı, Sultan Vahdettin, bu atamayı yapamazdı. Çünkü, İngilizler izin vermezdi. Kemal Paşa'nın özel durumunu, sivrilmiş paşalar yakalanıp Malta'ya gönderilmek üzere bekletilirken, O'nun Pera Palas'ta ikâmet edip temaslar yapmasından da bunu çıkarıyoruz. Silahları, işgalcilere vermeyip mukavemet için ayıranlardan birisi Erzurum'daki Dokuzuncu Ordu Komutanı Yakup Şevki Paşa idi, görevden alındı ve Malta'ya sürüldü. Her Sultan bir mukavemet oluşmasını ister, Sultan Vahdettin ile Kemal Paşa Hazretlerinin bu minval üzere anlaştıklarını yazıyorum." Diyerek Vahdettinle Atatürk arasındaki stratejik işbirliğini ve danışıklı dövüş taktiğini itiraf gayreti gütmektedir.

"Demek ki, Kurtuluş'u Büyük Kurtarıcı ile başlatmakla benim yazımım arasında çok büyük fark vardır. Başlamıştır, başlar ve mukavemetler çıkar; bunlar Mustafa Kemal Paşa Hazretleri'nden öncedir. Kemal Paşa Hazretleri, bunu başarılı bir şekilde yönetmiştir."[184] Tespitleri ise yerindedir.

Sultan Vahideddin Ülkeyi Nasıl ve Niçin Terk Etti?

Sultan Vahideddin Hân'ın yurt dışına çıkışı, kendi ifadesiyle "Hicret"i 16/17 Kasım 1922 Perşembe/Cuma gecesine rastlar. 4 Temmuz 1918 Perşembe günü tahta çıkan, yine kendi ifadesiyle: "Saltanatın kuş tüyünden minderleri üzerine gömülmeyip, vatanın ateşli külleri üzerine oturan" Sultan Vahideddin'in bu acı saltanatı dört sene, üç ay, yirmi sekiz gün devam etmiştir. Vahdettin'in bu gidişi bir zaafiyet ve acziyet olarak değerlendirilebilirdi, ama bunu hıyanet gibi göstermek asla doğru ve uygun değildi.

Vahideddin Hân'ın yurt dışına çıkışından/hicretinden on altı gün evvel 1 Kasım 1922'de Büyük Millet Meclisi'ne saltanatla hilâfet birbirinden ayrılıp saltanat lağvedilmiş/kaldırılmış ve Sultan Vahideddin'in üzerinde yalnız "Halife" ünvanı kalmıştır. O tarihte İstanbul henüz düşman işgalinde olup, Ankara hükümeti adına Trakya'yı teslim almaya giden Refet (Bele) Paşa İstanbul'dadır.

Sultan Vahideddin'in yurt dışına mecburi hicreti, Ankara hükümeti adına kendisini ziyaret eden Refet Paşa'nın görüşmesi sonrasıdır. Münevver Ayaşlı padişahın pek acı bir muameleye ma'ruz kaldığını bizzat paşadan işittiği, başka bir iddiaya göre Büyük Millet Meclisi'nin, padişahı hiyanet-i vataniyye ile ithama karar verdiği günlere rastlamaktadır.

Sultan Vahideddin'i Ankara hükümetindeki ve yüksek mevkilerdeki sabataist dönmelerle işbirliği yapan İngilizler kaçırmışlardır. Ve İngilizlerin bu hazırlıklarından Refet Paşa haberdardır!.. Nitekim Ankara hükümetince tayin ettirilen Padişah yaverlerinden genç bir bahriyeli, Refet Paşa'ya "Padişahı, İngilizler yarın sabah kaçırıyorlar" diye ağlamaklı bir sesle haber verdiğinde Refet Paşa, yavere:

"-Budala, niye üzülüp, ne ağlıyorsun?.. Padişahı İngilizler kaçırırsa, Türk milleti hiçbir gün Vahideddin'in bu hareketini afv etmeyecektir. Biz tutar ve yakalarsak, bu sefer millet bizi afv etmeyecektir. Bırak gitsin, Vahideddin işimizi kolaylaştırıyor" demiş, padişahın yurt dışına çıkarılmasından sonra da, İngiliz işgal kuvvetleri başkumandanı Harrington'un: "Haber vermeden Hünkârı kaçırmış olduğumuz için size karşı mahcubum" sözüne ise şu cevabı vermiştir: "Bizi bir yükten kurtarmış olduğunuz için ben de size teşekkür edecektim."

Ve aynı Refet Paşa, Sultan Vahideddin'i ziyaretinde "Pâdişaha çok ürkütücü sözler söyleyip tavırlar takındığını" bizzat itiraf ettiğine göre, İngiliz işgâl kuvvetleri başkumandanı Harrington'un, Vahdeddin Hân'ın İstanbul'dan ayrılmasını müteâkib yayınladığı beyannâmede "Zât-ı Şâhâne'nin (Vahideddin'in) vaziyet-i hazıra

[184] Yalçın Küçük / Gizli Tarih / c:1sh:376

neticesinde hürriyet ve hayatını tehlikede gördüğünden" bahsetmesi, mutlaka araştırılması gereken önemli bir iddiadır.

Sultan Vahideddin yurt dışına çıktıktan sonra Mekke'de Türkçe ve Arapça olarak bir beyannâme yayınlamıştır. "Şevketlû Sultan Mehmed Vahideddin Efendimiz Hazretlerinin Beyannâme-i Hümâyûnlarıdır" başlığını taşıyan ve "Besmele" ile başlayan bu beyannâmede Sultan Vahideddin yurt dışına çıkışına temasla:

"-Bu ayrılığım, bilhassa harb-i umumiden sonra kendi ef'alinin yaptıklarının hesabını vermek mevkiinde bulunanlara karşı; ef'alimin (kendi karar ve davranışlarımın) hesabını vermekten korkmak kabilinden olmayıp, müdafaa ve hakk-ı kelâmdan memnu bir halde, hayatımı göz göre göre tehlikeye teslim etmek gibi, emr-i ilâhinin ve akl-ı selîmin kabul etmeyeceği bir şeyden ictinab eylemek ve hem de "Elfirâru mimmâ la-yutak min sünenil mürselin fetva-yı şerîfi üzere müekkil-i zî-şânımın hicret-i nebeviyyelerine aid olan sünnet-i seniyyeye ittiba etmekten ibarettir" demiştir.

Bu sözlerin sadeleştirilmiş şekli şöyledir;

"Bu, ülkemden ayrılışımın sebebi, özellikle ve herkesten önce, 1. Dünya Savaşı öncesi ve sonrası hıyanet ve hatalarının hesabını vermek mecburiyetinde olanlara, kendi yaptıklarımın hesabını vermekten korkmam değildir.

Kendimi savunma ve gerçekleri rahatlıkla konuşma hakkımdan mahrum edilip ve hainlerin günahları sırtıma yüklenip, göz göre göre ölüme gitmeyi ilahi emirlere ve aklıselime aykırı bulduğum içindir.

Bunun yanında, yüreğim kan ağlayarak, aziz vatanımdan ayrılmamın diğer bir sebebi de bütün peygamberlerin sünneti olan Hicret sevabına erişmek ve gurbet kahrını çekmek üzeredir"

Ve bizce, Sultan Vahidettin dile getirmek istemese de, Türkiye'yi terk edişi; bazı fesatlıklara fırsat vermemek niyetiyledir. "Vatanımıza yönelik facialara ve felaketli olaylara kalkan olamadım ise de, paratoner vazifesi gördüm. Bütün musibetleri üzerime çektim. Kendimi feda ederek vatanı kurtarmaya çalıştım" sözleri de bunu göstermektedir.[185]

Yurt dışına çıkışını böyle "hicret"le izah eden Sultan Vahideddin, değerli araştırmacı İsmail Hami Danişmend'e göre "malî ahlâk bakımından da yeryüzünde misli ender bulunabilecek kadar namusludur." Vahideddin bu meziyetini yurt dışına çıkarken de göstermiş ve âkibeti meçhul bir yolculuğun eşiğinde, kendisine babasından intikal eden meşrû servetini dahi götürmeyip, kızı Sabiha Sultan'ın ifadesine göre, yalnız elli bin Türk lirası alıp gurbet yolunu tutmuş, bu arada sarayda kendi nezdinde bulunan "musanna" ve "murassa" bir altın çekmeceyi de Hazîne Dairesi'ne iade etmiştir ki, bu önemli ayrıntı: "Hesapları İnceleme Komisyonu Reisi Salih Keçeci'nin itirafıyla sabittir!" Ve bu gerçek yine İsmail Hami Danişmend'e göre: "Efsanevî bir namus ve istikamet eseridir." Ayrıca Hazine Dairesi'nde yapılan kontrolde, hiçbir şeyin noksan olmadığına dair tutulan ve Vali vekilinden Hazine kâtibine kadar bütün ilgililerce imzalanan zabıt da, Topkapı Sarayı Arşiv Dairesi'ndedir.

Sultan Vahideddin, İngilizlerin "Malaya" adlı zırhlısıyla İstanbul'dan ayrılmış ve bu hazin yolculukta kendisine oğlu Ertuğrul Efendi ile başmâbeynci, musahib, doktor gibi bazı kimseler refakat etmişlerdir. İngilizler tarafından Malta adasına götürülen Vahideddin bir müddet bu adada kalmış, bilahare vaki dâvet üzerine Hicaz'a geçmiştir. Hicaz'a vardığında bir müddet Mekke'de kalmış, sonra Taif'e geçmiş, bu arada sarı-hummaya yakalanıp onbeş günden fazla ölümle pençeleşmiş ve hastalıktan kurtulup nekahat devresini geçirdikten sonra Taif'ten ayrılmıştır.

Hicaz'dan ayrılıp Mısır'a yerleşmek isteyen Vahideddin, Mısır Kralı Fuad'ın basit hesaplarla buna izin vermemesi üzerine mecburen İtalya'ya gitmiştir. Cenova limanına çıkan ve oradan San-Remo şehrine geçen Sultan Vahideddin ömrünün son yıllarını bu şehirde tamamlamıştır. İstanbul'da kalan efrad-ı âilesiyle maiyyet halkından bâzılarını da San-Remo'ya getiren Vahideddin Hân bu kalabalık nüfusu geçindirebilmek için çok ıstırab çekmiş, fakr-ı zarurete düşmüş, ancak hiç kimseden yardım kabul etmemiş, "Al-i Osman" nişanının

[185] Kendi hatıralarımdan Şahbaba M. Bardakçı sh.13

kıymetli taşlarına varıncaya kadar söktürüp satmış, yükte hafif pahada ağır ne varsa cümlesi gizli gizli elden çıkarılmış ve böylece Sultan Vahdeddin çektiği ıstırabı harem halkına dahi sezdirmeden eriyip gitmiştir!..

Sultan Vahideddin'in hiç kimseden yardım kabul etmediği hususunda şu olay ilginçtir: Prof Ali Genceli diyor ki:

"-Pakistan'ın çok basan, aynı zamanda çok sahifeli günlük gazetelerinden biri olan "Sindhî Hürriyet" gazetesinin 22 Cemaziyelevvel 1388 tarihli yedinci sayısında, Hindistan'ın Sind ülkesinin basın tarihine aid uzun bir yazı vardı. Bu ülkede gazeteciliğin nasıl başladığı anlatılırken, söz dolaşıp Hilâfet konusuna dayanmış; Haydarabad (Sind Haydarabadı) şehrinde merhum Vahideddin Hân'ın hakkını korumak maksadıyla "El-Vahid-Müslüman" isimli Sind dilinde bir gazete çıkmış, bunun arkasından Karaçi'de yine Sind dilinde aynı maksadı güden "Halifet'ül-Müslimin Vahid" adlı başka bir gazete daha neşredilmeye başlanmıştır.

Verilen bilgilerden bu iki gazetenin yayın gayesinden, çok daha önemli şeyleri öğreniyoruz. O yıllarda bu ülkede bâzı müteşebbis zevatın himmetiyle bir heyet kurulup, Vahideddin Hân Avrupa'da sıkıntı içinde iken külliyetli bir miktar para toplanıp, Ağa Muhammed Nureddin Cafer isminde bir zat vasıtasıyla kendisine gönderilmiştir. Bu zatın bildirdiğine göre, Vahideddin Han, bu parayı kabul etmemiş ve "hamdolsun şimdi ihtiyacım yoktur" demiştir. Parayı götüren zat ise: "Bu parayı Müslümanlar İslâmî bir hizmete sarf etmeniz için göndermişlerdir" diyerek Halîfenin gönlünü almak suretiyle parayı kabul ettirmek istemiş, o zaman Halîfe, parayı getiren zata, "Sizin ülkenizde İslâmî bir medrese veya buna benzer bir müessese var mıdır?.." diye sormuş, o zat da: "Sind İslâmiye Medresesi"nden ve diğer iki medreseden bahsetmiş, bunun üzerine Vahideddin Hân:

"-Mademki, bu parayı benim bir İslâmî işe sarf etmem için getirdiniz, ben de Halife sıfatıyla sizi nâib tayin ettim. Bu parayı alıp götürün "Sind İslâmiyye Medresesi" ile onun yanındaki diğer medreselere Halîfe namına sarf edin" demiştir!..

Vahideddin Hân'dan bu sözleri duyan zat diyor ki: "Halife bu sözü söylediği zaman, onun huzurunda ağlamamak için kendimi zor tuttum. Zira ihtiyacı olduğunu biliyordum. Huzurundan ayrıldım ve parayı dediği yerlere sarf eyledim.[186] "İşte sabataist ve masonların hain damgası vurdukları Sultan Vahidettin Han böylesine asil bir şahsiyettir.

Refik Halid Karay'ın 1926'da Halep "Doğru Yol" gazetesinde, Sultan Vahdettin'le ilgili yazdığı makalesinden:

"Zaman, Vahidettin Han'ın hayat-ı siyasiyesini ihtirastan ari bir alim gözüyle tedkik edecek olursa bir çok hatalarını bulabilecektir; fakat ona atfedilmek istenen namerdliği, yani sarayının bir köşesinde yaşayabilmek için memleketini ecnebi istilası altında kıvrandırmak emeliyle çalıştığı tezvirini (yalan ve iftirasını) külliyen reddecektir. Henüz bir adam çıkıp da "vatanını sevenlerden bir kısmının başında o çalıştı, hem fart-ı hamiyetinden (milli onur ve gayretinden) ne zilletlere katlanarak…" diyemiyor. Fakat yarın bu, asıl hürriyet ve asıl cumhuriyet teessüs edince hakikat olarak Türk tarihinin granit kitebesine hakk olunacaktır (kazınacaktır).

Bedbaht Türk padişahı siyasetinde muvaffak olamadı; fakat Türk milletini izmihlal ve badire zannettiğimiz kanlı sergüzeşte atan bir asker (Mustafa Kemal) o millete, ne bahasına olursa olsun, dünyada her şeyden kımetdar olan istiklalini kazandırdı, düşmanı misli görülmemiş bir şanlı darbe ile yurdun canevinden koparıp attı ve tam manasiyle muzaffer oldu. Padişaha düşen bu vazifeyi padişahın yapmaması onun bunu istememesinden değil; muktedir olamamasındandır. Yoksa Vahidettin Han Afyonkarahisar zaferini bizzat kazanmak istemez miydi? O kadar acı yaşlar döktüğü ve kara yaslar tuttuğu İzmir'e halaskâr olarak girmekten zevk duymaz mıydı? Fakat ne yapsın ki muhit, an'ane, mantık, ihtiyat, yaş ve yüzlerce sebeb Onu çıkmaz farzedilen böyle bir yola atılmaktan men etti; kahrolası siyasetin bir türlü muzır dalgaları üstünde çırpındıra çırpındıra götürdü, küçük, kuytu köyün kenarına bir enkaz parçası gibi bırakıverdi. O,emin ve memleketine müfid (faydalı) zannettiği yumuşak siyasetinin neticesinde tahtını, tacını kaybederken, tehlikeli ve muzır kıyas olunan bir siyaset-i dürüştane, (katı ve kötü sanılan kuvayı milliye hareketi) millete memleketini

[186] Milli Gazete / Mustafa Müftüoğlu

kazandırmıştı.

Şark politikasında yalnız galiplerin hakkı, hakk-ı kelamı, müdaafası (sadece galip gelenlerin konuşma ve kendini savunma hakkı) vardır. Bedbaht padişaha hain, zalim, katil diye bağırdılar. Halbuki onun kadar hıyanete, zulme, katle aleyhtar kim vardı? O, böyle addedilmemek için; "kan döktü, harp etti, milleti muhataralı sergüzeştlere soktu" dedirtmemek için İstanbul'da boynunu büküyor, bir tevekkül ve ihtiyat politikasının bütün zilletini çekiyordu.

Bu gün artık taht, taç, hanedan, hilafet mefhumları ardında koşmanın devri geçti. Bilhassa ben ne vak'anüvis-i hazret'i şehriyariyim, ne de fedai-i tacdari (Ben ne Sultanın kiralık tarihçisiyim, ne de padişahın fedaisiyim. Hakikat hatırına bunları söylemek mecburiyetindeyim). Padişahım olduğu için değil, tanımak şerefine nail olduğum bir büyük vatandaşım olduğundan dolayı haksızlığa uğrayan Vahidettin Han'ın hakkını vermek istedim. Bana öyle geliyor ki, bu Türk Hakanı avizelerinin binbir türlü ışık saçtığı ve mermer salonlarının denizler gibi ufuklara uzandığı aydınlık ve geniş salonlara bedel bir ufak köşkün Frengâne döşenmiş dar, loş odasında can verirken, mahrum kaldığı saltanatına rağmen milletinin bugünkü istiklalini düşünerek ilcay-i siyasetle (mecburiyetle) yaptığı bazı hataları unutmuş, müsterih can vermiş ve şahsına yapılan tecavüzleri de zafere hürmeten affetmiştir.

Yarın biz de şayet gurbetlerde ölürsek böyle yapacağız, öyle can vereceğis!"[187]

Ne kadar garip ve acaiptir ki aynı hataya Refik Halid kendisi de düşmekten kurtulamayacaktı.

Refik Halid bu satırları 1926'da, sürgünde yazmıştı. Aradan seneler geçti 150'likler affedildi ve Refik Haild de Türkiye'ye döndü, hatıralarını kaleme aldı. Ölümünden seneden sonra yayınlanan bu hatıralarda Sultan Vahidettin'den başka türlü bahseden bir Refik Halid vardı:

"…Tarih zaten bir taraflı olmakta devam edemez. Uzun zaman yaptığımız hep öyleydi; tek taraftan bakıyorduk, bakmakla da kalmıyor, tek taraflı tutuyorduk, öte tarafa sadece atıp tutuyorduk. Bu günde tarafsız görmemize ve düşünmemize elvereişli bir devreye eriştiğimiz, yıllar açtığımız, ciddi manasıyla tarihe girmek çağında bulunduğumuz için her noktayı aydınlatacak vesikaları ortaya koyabiliriz.

Vahidettin de bir şeyler düşünmüş ve yapmış; söylüyor, dinleriz. Bizi kandırması artık bahis konusu değil; zamanı geçmiştir… Ama bunların tarihe geçmesini de yine tarih namına isteriz." Diyerek önceki yazdıklarıyla ters düşmekten sakınmamıştı.[188]

Mustafa Kemal tarafından, yaverliğini yaptığı ve Avrupa'ya yaptığı seyahatlere birlikte katıldığı için, yakinen tanınan…

Ve büyük bir servet sayılacak miktarda altınla ve Anadolu'da rağbet görmesi için özel mühürlü fermanla birlikte; Afyon Kocatepe'de kalbini hedefleyen bir düşman kurşunundan kendini koruyacak kıymetli bir cep saatini hediye ederek Samsuna uğurlayan Sultan Vahdetine Atatürk sahip çıkamazdı… Çünkü böyle bir davranış, hiç değilse; sınırları belirlenmiş ve dünyaca kabul edilmiş bir Türkiye'yi kurtarmak mecburiyetiyle" oynadığı role uygun olmazdı…

Ve zaten Sultan Vahdettin'de, kendisini ve ailesini, bu ülkenin ve milletin hatırına feda etmekten sakınmazdı. Atatürk'ün, onunla ilgili bazı sözlerini ve sitemlerini, bir de bu açıdan değerlendirmekte fayda vardır.

Üstelik Hilafet sıfatını da üzerinde taşıyan son padişahın, bazı dış çevreler ve yerli işbirlikçilerce istismar ve suistimale kalkışılma ve Atatürk'e karşı bir şantaj unsuru olarak kullanılma ihtimali de hesaba katılmalıdır. Aksi halde, Mustafa Kemal'in 4 Mart 1920 tarihinde, Ankara'dan Sultan Vahdettin'e Heyeti Temsiliye namına yolladığı "Atabei Seniyei Hazreti Padişahiye" yani (padişah hazretlerinin yüksek eşiğine) diye başladığı telgrafında:

Saltanat ve kutlu Hilafet makamınız etrafında, görüş, gaye ve gayret birliği ederek; bağımsızlığımız, yüze dokunulmazlığınız ve yüksek Osmanlı Devleti ülkesinin tamamen korunması

[187] Bak: Şahbaba. M. Bardakçı Belge:32
[188] Karay, "Bir Ömür Boyunca", 272.

için, her türlü fedakârlığı göze almış bulunan ve size tabi olan bütün vatandaşlarınız: Düşmanlar tarafından kullanılan ve kışkırtılan (İttihatçılar gibi) nifak ve fesat odaklarından dolayı, zaten üzgün ve (ülkenin geleceği için) endişeli bir vaziyette iken, mümkün olan en kısa ve en çabuk zamanda, hükümet buhranına son vermenizi ve Milli beklentilerimizi hakkiyle tatmin edecek bir hükümet teşkil etmenizi beklemektedir. Milli Meclisin çoğunluğunun odaklaştığı Milli girişim ve gayretlerin, zatı şahaneniz tarafından da kabul ve destek göreceğinden bütün "tebaai hümayun"larınız (vatandaşınız olmakla şeref bulanlarınız) gibi, bizim heyetimizde emindir."[189]

Şeklinde hürmetkâr ve ümitvar bir tavır takınan Mustafa Kemal'in daha sonra, Sultan Vahdettin'den "Aciz, adi, his ve idrakten mahrum bir mahlûk…"[190] Şeklinde bahsetmesini, onun karakteriyle bağlaştırmak imkânsızdır. Ve zaten Vahdettin'den sonra TBMM tarafından "halife" ünvanı verilen Abdulmecit Efendiye Atatürk:

"Vahdettin'in ismini zikretmeksizin onun döneminde düşülen talihsizlik ve tedbirsizliklerden bahsetmesini" istemiş, ancak Abdülmecit Efendi "böyle bir beyanatı, kendi ahlak ve anlayışına uygun bulmadığını" bildirince Atatürk bu yaklaşımına ses çıkarmamış ve onu zorlamamıştır.[191]

Hatta Sultan Vahdettin'in, bu hükümet buhranı sırasında, Mustafa Kemali sadrazam tayin etmeyi bile tasarladığı, ancak Mustafa Kemal'in buna yanaşmadığı, bizzat Atatürk'ün kendi ifadelerinden anlaşılmaktadır.[192]

Aziz Vatanımızı işgal eden ve İstanbul'a yerleşen ve dönemin süper güçleri bilinen; İngiliz, Fransız, İtalyan ve Amerikan temsilcilerine, Heyeti Temsiliye adına gönderdiği 16 Mart 1920 protesto telgrafında:

Bu hareket ve hakaretlerinin; ne medeniyetle ne de insaniyetle asla bağdaşmadığını ifade ettikten sonra;

"Biz her türlü haklarımızı ve bağımsızlığımızı savunmak üzere giriştiğimiz mücahade ve mücadelenin kutsiyetine inanmış ve hiçbir kuvvetin bir milleti yaşama hakkından mahrum edemeyeceğine kanaat getirmişizdir. Davamızın meşrutiyet ve kutsiyeti, bu en zor zamanımızda, Cenab-ı Hak'tan sonra, en büyük güvencemiz ve desteğimizdir.[193] Şeklinde yüksek bir cesaret ve Allah'a teslimiyet örneği sergileyen Atatürk'ün, Sultan Vahdettin'den korkarak veya bazı makamlar umarak, bu protestodan 12 gün önce, iltifat ve İtimat edici bir telgraf çektiğini söylemek herhalde dengeli ve değerli bir iddia olmaktan uzaktır.

Zaten, meşhur Nutku'nun 1. Cildi'nin ilk konusunda, ülkenin genel durumunu tarif ederken:

"Milleti ve memleketi 1. Dünya savaşına sokan (İttihatçı hainler) kendi canlarının derdine düşüp, ülkeden kaçıp gitmişlerdir. Saltanat ve Hilafet makamını işgal eden Vahdettin müstereddi (şahsiyeti bitmiş), kendi hayatını ve yalnız tahtını koruyabileceğini hayal ettiği bayağı ve faydasız tedbirler peşinde… Aciz, haysiyetsiz cebin (yüreksiz) Damat Ferit Paşa kabinesi ise; kendilerini koruyacak her vaziyete hazır ve çaresiz."[194] Tespitinde bulunan Atatürk, Tanzimat'tan sonra bütün padişahların; İttihatçı sabataist dönmelerin ve mason hainlerin kontrolündeki sadece bir vitrin bekçisi ve günah keçisi olduğunu da dolaylı biçimde ortaya koymaktadır.

Mustafa Kemal dönemin Avrupa ve Amerika devletlerini Osmanlı aleyhine kışkırtan ve kullanan ve Türkiye cumhuriyetini, Büyük İsrail'in ilk basamağı yapılacak bir siyon devleti olarak kurmayı amaçlayan etkin Yahudi lobilerinin, bu şeytani heves ve hedeflerine yakın ve yatkın bir rol oynayarak, büyük bir deha ile, asıl davası ve sevdası olan Türkiye Cumhuriyetini kurmayı ve kurtarmayı başarmıştır.

---

189 Nutuk C.1 S.398 sadeleştirilmiş. M.E. Basımevi 11. Baskı İST.1971
190 Nutuk C.2 Sh.694
191 Bak. Nutuk C.2 Sh.696–697
192 Bak. Nutuk C.1 Sh.402
193 Bak. Nutuk C.1 Sh.417
194 Nutuk C.1 Sh.1 (sadeleştirilerek)

Bize Göre, "İdam Fermanı"da Bir Taktik İcabıdır ve Çarpıtılmıştır

Evet, Ankara Meclisi kendisini bir yerde İstanbul'dakinin devamı ve hukuki varisi saymakta; sadece Meclis Reisi Mustafa Kemal Paşa değil, Başkanlık Divanı da Anadolu'daki hareketin *esir padişahı kurtarmak için* yapıldığını söylemekteydi. Divan adına 27 Nisan günü saraya çekilen telgrafta "*Tahtınız etrafında her zamankinden daha sıkı bir bağla bağlanmış bulunuyoruz, İstanbul'da düşman askerleri bulundukça, öz vatanın toprakları üzerinde düşman ayakları çekilmedikçe savaşmaya devam edeceğiz" deniyor;* gazeteler telgrafı *"Halife-i zişanımız efendimize milletin sadakatı"* başlığıyla veriyorlardı.

Mustafa Kemal'in Vahideddin politikasında kısa bir müddet sonra artık önemli değişiklikler olacak, *kurtarılması gereken esaret altındaki halife-padişah* zamanla, kendisinden kurtulunması gereken biri konumuna sokulacaktı.

İdam Fermanı mı? İngilizleri Oyalayıp Kuvayı Milliyenin İşini Kolaylaştırma mı?

Millet Meclisi'nin açılışından tam bir ay sonra, 1920'nin 24 mayıs günü İstanbul'dan garip bir haber geldi: Mustafa Kemal'le beş arkadaşı, Kara Vasıf, Ali Fuad Paşa, eski Washington elçisi Alfred Rüstem, Dr. Adnan (Adıvar) ve Halide Edib Hanım hakkında askeri mahkemenin verdiği kararı yani idamları sultan vahideddin Tasdik etmişti. Tartışması aradan geçen bunca sene sonra hala devam eden bu idam kararları üzerinde biraz durmak, hadisenin gözlerden kaçmış önemli bir yönünü tartışmak gerekiyor:

Altında Sadrazam ve Harbiye Nazır Vekili olarak Damad Ferid'in, üzeinde ise vahideddin'in kararın tasdiki manasına gelen imzasının bulunduğu 24 mayıs 1920 tarihli iradenin tam metni günümüz Türkçesi ile şöyledir:

"Kuvay-ı Milliye adı altında fitne ve fesad çıkartmak, anayasa'ya aykırı olarak halktan zorla para toplamak, asker almak, aksine hareket edenlere işkence ve eziyet ederek şehirleri yakıp yıkmaya kalkışmak suretiyle içgüvenliği bozanların tertipçisi ve teşvikçisi oldukları iddasıyla haklarında dava açılan Üçüncü Ordu Müfettişliği'den alınıp askerlik mesleğinden çıkartılmış bulunan Selanikli Musata Kemal Efendi, eski 27. Fırka Kumandanı mir alaylıktan emekli İsatnbullu Kara Vasıf Bey, eski 20. Ordu Kumandanı Mirliva Salacaklı Fuad Paşa ile eski Washington elçisi ve Ankara Milletvekili Midillili Alfred Rüstem ve Sıhhiye eski müdürü İstanbullu Dr. Adnan Bey'le Ünüversite Batı Edebiyatı Eski Hocası İstanbullu Halide Edip Hanım'ın ayrıntıları 11 Mayıs 1920 tarihli 20 numaralı karar tutanağında yazılı olduğu üzere Mülkiye Ceza Kanunu'nun 45. Maddesinin 1. fıkrası delaleti ile 55.maddesinin 4. Fıkrası ve 56. Maddesi uyarınca sahip oldukları askeri ve mülki rütbe ve nişanlarla her türlü resmi unvanlarının kaldırılmasına ve idamlarına, halen firarda bulunmaları dolayısıyla kanun hükümleri gereğince mallarının haczedilerek usulünce idare ettirilmesine dair İstanbul 1 Numralı Sıkı Yönetim Mahkemesi Tarafından Gıyaben verilen hüküm ve karar, ele geçirildikleri zaman tekrar yargılanmak üzere tasdik edilmiştir.

Bu Padişah buyruğunu yürütmeye Harbiye Nazırı Görevlidir".

Kararın önemli tarafı, sonunda yeralan "…idamlarına (dair) gıyaben verilen hüküm ve karar, ele geçirildikleri zaman tekrar yargılanmak üzere tasdik edilmiştir" cümlesidir. Cümlenin tamamı orijinal metinde …haiz oldukları rüteb-i askeriye ve mülkiye ve nişanlarla her güne resmi unvanlarının refine ve idamlarına ve elyevm hal-i firarda bulunmalarına mebni ol babdaki ahkam-ı kanuniye mucibince mallarının haczine, usulü dairesinde idare etdirilmesine dair Dersaaddet Birinci İdare-i Örfiyye Divan-ı Harp'inden gıyaben verilen hüküm ve karar, ele geçtiklerinde tekrar muhakeme edilmek üzere tasdik olunmuştur" şeklinde yazılıdır.

Bu ifadeden, irade de isimleri geçen altı kişinin hayatlarının sonuna geldikleri, yakalandıkları takdirde canlarından olacakları ve daha da önemlisi, İstanbul'un Anadolu'daki Milli Hareket'in sorumlusu olmakla suçladığı bu kişileri ölüme mahkum ettiği manası mı çıkmaktadır?

İlk bakışta evet; ama karara ve kararın gerisinde yatan hukuki temele nazaran hayır.

Şimdiye kadar üzerinde pek durulmamış olan husus, iradenin sıkı yönetim mahkemesinin verdiği gıyabi idam kararını mahkumların ele geçirildikleri zaman tekrar yargılanmak üzere tasdik ettiğidir. Mahkumlar yakalandıkları zaman derhal idam edilmeyip yeniden yargılanacaklardır ve bu uygulama o dönemde yürürlükte

olan Ceza Muhakemeleri Usulü Kanunu'n da gereğidir. Kaldı ki, gıyabi idamlar bugün olduğu gibi o gün de tatbike değil caydırmaya yönelik olmuştur.

Söz konusu kanunun gıyaben verilen cezalarla ilgili 382. Maddesinde söylenen şudur:

"Müttehim-i gaib kendisini hükümete teslim eder veyahud hakkında terettüb eden cezan mürur-ı zaman ile sakıt olmazdan evvel derdest olunur ise, hükm-i gıyabi münfesih olacağı gibi, 371. Madde mucibince ahz ve girift emrinden bed' ile vukua gelmiş olan bilcümle muamelat, bi hakkın münfesih olur ve davası kaide-i mu'tade üzre rüyet olunur"

Madde, günümüz Türkçesiyle şöyledir:

"gıyabında suçlu görülen kişi kendisini hükümete teslim eder veya hakkında verilen ceza zamanaşımıyla düşmeden önce yakalanırsa, gıyaben verilmiş olan karar ortadan kalkacağı gibi 371. Madde gereğince yakalama emrinin başlamasıyla meydana gelmiş olan bütün muameleler tamamen yoksayılır ve davasıher zaman uygulandığı biçimde yeniden görülür."

Dolayısıyla, Sultan Vahidettin'in imzasını taşıyan ve idam fermanı olarak bilinen belgede ;Mustafa Kemal'le arkadaşlarının yakalandıklarında idam edilmeleri değil, ele geçirildikleri zaman davalarının yeniden görülmesi emredilmektedir.[195]

Mustafa Kemal'i ve Kuvayı Milliyecileri Samsun üzerinden Anadolu'ya gönderen ve dolaylı biçimde destekleyip güvenen Sultan Vahdettin'in böyle bir fermanı ancak ve yalnız bazı stratejik oyalama niyetiyle imzalayacağını düşünmemiz gerekir. Ve zaten bu idam fermanı değil, yeniden yargılanma fırsatı vermektedir.

Yeri gelmişken Atatürk'ün Meclisten geçirdiği ilk anayasanın (Teşkilatı Esasiye Kanunu)nun temel esası olan şu 10 maddeyi yazmakta fayda vardır:

1- Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir. Yönetim biçimi; halkın mukadderatını bizzat ve bilfiil (yine kendisinin tayin ve) idare etmesi esasına dayanır.

2- İcra kudreti ve teşri selahiyeti (yürütme ve yasama yetkisi) milletin tek ve gerçek temsilcisi olan Büyük Millet Meclisinde toplanır.

3- Türkiye devleti, Büyük Millet Meclisi tarafından idare olunur ve hükümet. "TBMM Hükümeti" ünvanını taşır.

4- Büyük Millet Meclisi, vilayetler halkınca seçilmiş üyelerden oluşacaktır.

5- Seçilen Meclis üyeleri, sadece kendilerinin değil, tüm Türkiye'nin vekili sayılır ve yapılacak seçimlerle yeni Meclis oluşuncaya kadar görevde kalır.

6- Büyük Millet Meclisi'nin genel kurulu, Kasım ayı başladığında davetsiz toplanır.

7- Şeri hükümlerin yürütülmesi, bütün kanunların hazırlanıp kesinleşmesi, düzeltilip değiştirilmesi, fesh ve iptal edilmesi, her türlü anlaşma ve barış sözleşmesi ve vatan savunması için savaş ilan edilmesi gibi hukuku esasiye, sadece Büyük Millet Meclisinin görev ve yetkileri arasındadır. Kanun ve nizamların tanziminde, insanların yaşam tarzına yatkın ve yumuşak, zamanın ihtiyaçlarına ve şartlarına muvafık ahkamı fıkhiye (İslam hukukunun kanun ve kaideleri) ile, süregelen örf ve adetler esas alınır.

8- Büyük Millet Meclisi, hükümetin taksim ve tayin ettiği devlet dairelerini, özel kanunlar çerçevesinde ve seçilip gelmiş milletvekilleri eliyle idare etmeye çalışır.

9- Büyük Millet Meclisi genel kurulu tarafından bir Meclis başkanı seçilir. Bakanlar kuruluda yine kendi içlerinden bir başbakan seçer. Ancak B.M.M. Başkanı, aynı zamanda Bakanlar Kurulunun da tabii başkanıdır.

10- Kanuni Esasi'nin, bu maddeleriyle çelişmeyen diğer hükümleri, eskisi gibi yürümeye devam olunacaktır." 20 Kanuni Sani–1920[196]

21 Nisan 1924 teki Teşkilatı Esasiye'nin 2. maddesinde ise: "Türkiye Devletinin dini; İslam dinidir." Yazılıdır.[197]

---

[195] Murat Bardakçı Şahbaba İnkılab yy. 2. Baskı 2006 sh.159-161
[196] Nutuk C.2 Sh.562-563
[197] Nutuk C.2 Sh.715

BİR DOĞRUYU, YANLIŞ AMAÇLAR İÇİN KULLANMAK

Bülent Ecevit, hazırladığı bir Osmanlı Tarihiyle ilgili, kendisiyle röportaj yapan zaman muhabirine:

“Sultan Vahdettin hain değildir” deyince ortalık karıştı.

Belki de Ecevit; tarihimizle barışmayı, ideolojik ve resmi yanlışlıkları tartışıp, önyargıları aşmayı amaçlamıştı… Veya gündeme gelmeye çalışmıştı…

Evet, Ecevit böylece bazı doğruları saptamıştı, ama bu doğruların, hangi yanlış amaçlar için istismar edileceğini hesaplayamamıştı…

Bir zamanlar “Kurtuluş umudumuz Karaoğlan, Ezilenlerin Kurtarıcısı solcu kahraman” diye övgü düzenler, şimdi: “Atanın kemiklerini sızlatan, Beyni sulanmış adam!” diye, sövmeye başlamıştı.

Oysa asıl üzerinde durulması gereken; Ecevit’in söyledikleri değil, bunları tartışma konusu yapıp suni gündem oluşturanların, “cambaza bak” oyunlarıydı.

Sultan Vahdettin’in hain olmadığı gerçeğine sahip çıkan bazı sahtekârların, hedefinin tarihi bir tersliği düzeltmek olmadığı açıktır. Onların amacı:

1- AKP’NİN Kıbrıs ve Kuzey Irak hıyanetine kılıf hazırlamak, Vahdettin’le Tayyibi kıyaslamak ve temize çıkarmaktır. Çünkü Milli Cephedeki siyasi partiler, sivil örgütler ve aydın şahsiyetler, AB hayali uğruna Kıbrıs Rum Kesimini tanıma anlamına gelecek Gümrük Birliği ek protokolünün imzalanmasının bir siyasi cinayet olacağını hatırlatmaktadır. Üstelik tam bu sırada ABD ile Kıbrıs Rum Kesimi bir savunma ve güvenlik işbirliği anlaşması imzalamıştır.

2- Fetullah Gülen’in Amerika’nın kucağında yürüttüğü Siyonist uşaklığına ve vahşi emperyalist şakşakçılığına mazeret bulmak ve Sultan Vahdettin gibi iftiraya uğradığını ve anlaşılmadığını savunmaktır. Zaman gazetesinin tavrı bu kanaatimizi ispatlamaktadır. 21. Temmuz tarihli Zaman’ın 16. sayfasındaki Prof. Mümtaz’er Türköne’nin yazısı, birde bu gözle okunmalıdır.

3- Sultan Vahdettin’i öne sürüp asıl Atatürk’ü tartışmaya açmak ve ABD’ye teslimiyete, egemenliğimizin AB’ye devrine engel olan Kemalist ilkelerin artık gereksiz ve geçersiz olduğunu söylemeye çalışmaktır.

Nitekim Oktay Ekşi ve Süleyman Demirel gibilerin itirazları bu noktada yoğunlaşmıştır.

4- Siyonist İsrail’in dünya hâkimiyeti için BOP tuzağına çekeceği Türkiye’yi yumuşatmak üzere “Ilımlı İslamcılık ve Yeni Osmanlıcılık” palavralarına haklılık kazandırmaktır. Güler Kömürcü bu noktaya parmak basmaktadır:

“5 Ağustos… İstanbul’da ‘Yeni Osmanlı’ zirvesi mi?

Size yine çook özel bir haberim var ey kayda geçen okur; Petrol piyasalarının efsanevi ismi, arap hanedanlarının 'VIP' üyesi, Suudi Arabistan eski Petrol Bakanı Şeyh Zeki Yamani, haftaya, 5 Ağustos 2005 tarihinde, İstanbul'da, Çırağan Sarayımızın bahçesinde, 'Arap Dünyası'nın önemli isimlerini, siyasilerini, Ortadoğu'dan devlet başkanlarını ağırlayacağı görkemli bir düğünle kızını (Sara Hanım, damat Malik Dahlan ile yani damat da Arap) evlendiriyor. Düğünde, Ürdün Kralı Abdullah dışında, Ortadoğu ülkelerinden 20 civarı bakan ile çok sayıda yerli-yabancı diplomat, işadamı, siyasinin de hazır bulunması bekleniyor. Şeyh Yamani'nin düğününe Başbakan Erdoğan da davetli.

Düğün davetiyesinde Şeyh Yamani'nin bizzat kendisinin kaleme aldığı 'derin manalı bir mesaj' yer alıyor, diyor ki Yamani; 'Nur ve iman beldesi Mekke tepelerinden geldik, Osman oğlu tepelerinde sevincimizi sizinle paylaşmaya.'

Tam bu noktada duralım, 'Mekke tepelerinden OSMANOĞLU tepelerine' tanımının nedense bir anda 'BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ' BOP'u çağrıştırdığını söylesem, sınırlarınızı çok mu zorlamış olurum acaba sevgili okur? Şöyle ki;

Suudi Arabistan eski Petrol Bakanı Şeyh Zeki Yamani uluslararası para piyasaları-siyasi çevrelerde hala son derece etkin bir isimdir. Yamani, damadı dahil bütün çevresinin, evinin-dostlarının yaşadığı Suudi

Arabistan yerine, kızının düğününü sizce neden İstanbul'da yapmayı tercih etti? Üstelik kına gecesini de İstanbul'da yapıyorlar. Neden uçaklar dolusu yüzlerce davetliyi Mekke'den, Medine'den ve de tüm Ortadoğu'dan teker teker aldırtıp 'düğün vesilesiyle' İstanbul'da toplamayı, hem de, 'nur ve iman beldesi MEKKE tepelerinden OSMANOĞLU tepelerine getirmeyi-OSMANOĞLU TEPELERİNDE 'birleştirmeyi' tercih etti dersiniz? Tamam, son zamanlarda İstanbul'da düğün yapma modası var doğru ama...

Konuyu aktardığım bir uzman dostun yorumu şöyle oldu; 'BOP'un omurgasında yer alan belirleyici stratejinin 'hızla terörize olduğuna inanılan Müslüman dünyasını, -ılımlı İslam modeli- ile törpülemek olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Washington'un efendilerinin seçtiği 'Ilımlı İslam modeli'nin temsilcisi de, şimdilik, AK Parti üzerinden Türkiye. Bunun için de Türkiye'nin geçmişteki mirasından faydalanmak istiyor, yani; 'Osmanlı' modelini bugüne uyarlayıp, 'Yeni Osmanlı Modeli' adı altında 'İstanbul'un merkez olacağı bir model peşinde ve bu modelin çekirdeğinde de İslam dünyasının liderlik kurumu olan HİLAFET' makamı bulunmaktadır.[198]

5- Vahdettin tartışmalarının diğer bir amacı da arabanın yorulan atlarını değiştirmek cinsinden, yıpranan AKP'ye alternatif yeni bir iktidar arayışını hızlandırmak ve Milli bir değişim heyecanını yatıştırmak ve yozlaştırmaktır.

Nitekim Şakir Süter'in yazdığına göre Süleyman Demirel; AKP'ye alternatif doğabilir mi? Sorusuna;

"-Doğabilir değil, doğacaktır" yanıtını buyurmuşlardır!?[199]

Gelelim karşı cepheye…

Vahdettin niye hainmiş?. İngiliz mandacılığına sıcak bakıyormuş… Öyle ise, Amerikan mandacısı İsmet İnönü ve Sevr'i imzalayan Rauf Orbay nasıl hainlikten kahramanlığa yükseldi.

Bütün bu hususlardan yola çıkarak Vahdettin'in veya Tevfik Paşanın hain olduklarını söylemek saçmalıktır. Kurtuluş Savaşı'nın, Misak-ı Milli'nin, Cumhuriyetin meşruiyetini kanıtlamak için, Osmanlı canibinde hainler yaratma gereği yok.

Yılmaz Çetiner'in son padişah Vahdettin adlı kitabında, torunu Hümeyra Sultan'a (Özbaş) atfen anlattığı olay, Vahdettin'in San Remo'daki sürgün günlerinde, gelişmeleri daha soğukkanlı irdelediğini, Mustafa Kemal'i vatanın bağımsızlığı için savaşan bir komutan olarak nitelediğini belirten satırların doğruluğunu, bizzat Hümeyra Özbaş Hanım, kendisi Ali Sirmen'e teyit etmiştir.

Bu da Vahdettin konusunda çok olumlu bir olaydır.

Ama Sayın Ecevit, "Vahdettin'in zor koşullar altında bile bir çok önemli iş yaptığını" söylerken daha ciddi davranmalıydı. Hele hele bu konuda kitap yazdığına göre, bu konuda herhangi bir belgesi olup olmadığını soranlara, "Benim şahsen, çocukluğumdan beri dinlediğim şeyler var" diye gayriciddî bir yanıt verip, Tevfik Paşa ve İnönü ile ilgili kulaktan dolma yalan yanlış tevatür anlatmaya başlaması başlı başına bir skandaldır.

Vatanseverlik-hıyanet ve sıkıcı polemikler

Eski başbakan Bülent Ecevit, "Vahdettin hain değildi" deyince kıyamet koptu. Birileri neredeyse Ecevit'i darağacına gönderecek.

Sonuçta Bülent Bey, profesyonel bir tarihçi değil, okuma birikimlerinden yola çıkarak vardığı sonucu söylüyor. Aslında bu sonuç ne tarihi bağlar, ne tarihçileri. Dolayısıyla hezeyana varan tepkiler lüzumsuzdu.

Ecevit'in Vahdettin açıklaması üzerine gazeteler (özellikle Hürriyet ve Milliyet) tarihçilerin görüşüne başvurdu. Hayret; neredeyse bütün tarihçiler ve tarihe yakınlığı ile bilinen aydınlar (Mete Tuncay, Yılmaz Öztuna, M. Kemal Öke, İlber Ortaylı, Reşat Kaynar, Murat Bardakçı) Ecevit gibi düşünüyordu...

Tek bir istisna vardı: Eski cumhurbaşkanı Süleyman Demirel. Süleyman Bey de profesyonel bir tarihçi değildi; ancak nedense Ecevit'in sözlerine bir hayli içerlemişti. Hürriyet'in Genel Yayın Yönetmeni'ni bizzat arayarak sitemde bulunmuştu. Süleyman Bey, "Türkiye, böyle bir beyanı kaldıracak durumda değildir." diyordu. Tuhaf! Cumhuriyetimiz kurulalı 80 küsur sene olmuş, Türk halkı cumhuriyeti özümsemiş, demokrasiye yelken açmış, Avrupa Birliği kapısına dayanmış... Olsun, Demirel'e göre hâlâ "kaldırılamayacak beyanlar" var

---

198 26 Temmuz 2005 – Akşam – Güler Kömürcü

199 26 Temmuz 2005 – Akşam

bu ülkede. Demirel'in tepkisini "yadırgamadım" cümlesiyle savuşturdu Bülent Bey. Oysa yadırganacak bir tepkiydi.

Ecevit'in açıklamasında ilginç bir ayrıntı var; esas bunun üzerinde durmak gerekiyor. Bülent Bey, son padişahın birçok özelliğini takdirle yâd ediyor; ancak asıl altını çizdiği nokta şu: "Vahdettin ülkeyi terk ederken yanında servet götürmüyor. Sessizce ülkeyi terk ediyor." Bülent Bey'in hayat tarzını bilenler için bu ayrıntı önemli. Çünkü Vahdettin istese hem aile servetinden hem de devlet kesesinden istediğini alırdı...

"Vatanseverlik" ve "ihanet" kavramlarını belki bu açıdan bir daha düşünmek gerekiyor. Sadece dile vuran vatan sevgisi, inandırıcılıktan uzak oluyor. Meydanları gümbürdete gümbürdete söylenen ve "vatan, millet, Sakarya" üzerine odaklanan epik sözler, hayatta karşılığını bulamayınca derin bir boşluğa yuvarlanıyor.[200]

İhanet ve Hamâkat

'Son Osmanlı Padişahı Vahdettin bir haindi, ülkesine ihanet etti." İlkokulda bana bu "gerçekler"i öğreten öğretmenime şu soruları sormuştum. "Niye ihanet etti? Nasıl ihanet etti? Bu ihanetinin karşılığında ne kazandı?" Bize öğretilen altı asırlık şanlı tarihin böyle mide bulandırıcı bir sahne ile sona ermesi canımı sıkmıştı. Aldığım cevap ise sadece okkalı bir tokat oldu. Çocuk mantığı ile o gün sorduğum bu soruları, bugün Ecevit'in başlattığı tartışma ile ayağa kalkan ve Sultan Vahdettin üzerindeki "hain" damgasını kaldırmayı "ihanet" olarak niteleyenlere sormanın bir anlamı yok. Artık tokatla susacak yaşı geçtiğimize göre, yeni sorular sormamız lazım.

"Tarihi hainlerle kahramanlar arasında süren bir masal gibi anlamak ve yorumlamak, acaba hamakatin hangi çeşididir?" "Padişahları bile hain olabilen ve bol miktarda hain yetiştiren bir millette şeref ve haysiyet hangi mertebelerdedir?" Nihayet, "böyle bir milletin adam olma ihtimali mevcut mudur?"

Gerçeğe ve tarihe saygı

Kemal Tahir, 40 yıl önce, bugün Ecevit'in çizdiği Vahdettin portresini daha canlı ve ikna edici olarak çizmişti. Cumhuriyetimiz 40 yıl daha yaşlandıktan sonra, varlığını temellendirmek için hâlâ hainlere ihtiyaç duyuyorsak, gerçekten yazık. Vahdettin elbette hain değildi, bulunduğu son derece zor şartlarda, çıkış yolu bulmak için kendince çözümler aradı. İstanbul'da işsiz güçsüz oturan Osmanlı paşalarını Anadolu'ya gönderdi, bunların arasında da eski yaveri Mustafa Kemal'e, rütbesi daha yüksek olanlar üzerine komutan tayin ederek ilave yetkiler verdi (Atatürk'ün rütbesi, Kazım Karabekir'den düşüktü.) Bunları söyleyen Atatürk'ün kendisi; merak edenler Falih Rıfkı Atay'ın Çankaya'sına bakabilirler. 1927 yılında, günler boyu Meclis kürsüsünden okunan Nutuk'taki "hain" isnadına gelince: Bu metinde "hain" sıfatını doğrudan veya dolaylı olarak yiyen sadece Vahdettin değildir. Kurtuluş Savaşı'nın büyük komutanları, Rauf Orbay, Ali Fuad Cebesoy, Kazım Karabekir, Ali İhsan Sabis de karşımıza dirayetli komutanlardan çok birer karikatür olarak çıkarlar. Nutuk içinde yer alan zengin belge ve bilgiler yanında, Cumhuriyet'in ilk yıllarında süregiden iç iktidar mücadelesinin bir polemik metnidir. Bu mücadelenin nasıl sürdürüldüğüne dair önemli bilgiler içermektedir. Kuruluş evresinin hareketli ortamında kaleme alınan bu metni, her kelimesi doğru bir kutsal metin olarak okursanız, sadece Cumhuriyet'in kuruluş yıllarını değil, bugünü de anlamak konusunda zorluk çekersiniz. Söz konusu olan şey sadece bir iktidar mücadelesidir.

Cumhuriyet, imparatorluğun bütün kurumlarını devralmış, Tanzimat'tan beri devam eden her alandaki yenileşme hamleleri hız kazanarak tarihsel bütünlük içinde devam etmiştir.

Cumhuriyet ideologlarının, yenilikleri benimsetmek için giriştikleri abartılı ve kişiselleştirilmiş edebiyat, bir Osmanlı düşmanlığına ve tarihin tasfiyesine doğru uç noktalara taşındı. "Cumhuriyet'in her çeşit yeniliğin ve mucizenin başlangıcı olması" iddiasını temellendirmek için, koskoca bir tarih ayıklandı ve tasfiye edilerek tekleştirildi. Daha sonra bu tarih, ulus devletin kimliği ve kişiliği haline getirildiği için vazgeçilmezlik ve dokunulmazlık zırhına büründürüldü. Gerçek tarih bugün bizden hemen her gün intikam alıyor. Önümüzde uzanan Osmanlı coğrafyası, Türkiye'nin güvenliğini ve geleceğini garanti altına almak için doldurulmayı

[200] 21 Temmuz 2005 – Zaman – Ekrem Dumanlı

bekliyor. Hain bir padişahla noktaladığınız tarihe dönerek bu boşluğu dolduramazsınız.

Hainlerle, alçakça komplolarla dolu tarih, zihnimizi dumura uğratıyor, bizi kendi kendimizi yiyip bitiren paranoyalara mağlup ediyor. Bu dondurulmuş ve tekleştirilmiş tarihin bize verdiği akıl, bizi sığ ve verimsiz hatta tüketici bataklıklara mahkûm ediyor. Etrafımıza sadece 82 yıllık yeni bir devletin mensupları olarak bakarken birçok fırsatı ve imkânı kaçırıyoruz. Vahdettin hain olduğu sürece kaçırmaya devam edeceğiz. Vahdettin'in, Çerkes Ethem'in hain olduğu bir tarihle, Kurtuluş Savaşı'nı nasıl başardığımızı kimse açıklayamaz. Açıklayamadığınız bir hikâyeye mahkûm edilirseniz, aklınızı ya dumura uğratırsınız ya da şizofrenik bir dünya içinde heder olursunuz.

Vahdettin'i hain ilan ederek Atatürk'ü yüceltemezsiniz. Yücelttiğiniz Atatürk, bir devletin kurucusu, büyük reformlar başarmış bir önder olmaktan çıkar bir mitoloji kahramanına ve bir azize dönüşür. Bizim bir azize değil, çok zor şartlar altında, iktidar mücadelelerinden de başarıyla çıkabilmiş, gerçekçi, ufku geniş ve sonuçta başarılı olmuş bir devlet kurucusuna ihtiyacımız var.

Bizim gerçeklere ihtiyacımız var. Çünkü gerçeğe saygısı olmayanların geleceği olmaz.[201]

Tarihe 'kapatma' muamelesi

Bülent Ecevit'in Zaman gazetesine verdiği 'Vahdettin hain değildi' demecinden sonra başlayan tartışma devam ediyor.

Yılmaz Öztuna'nın yıllar önce ortaya koyduğu, İlber Ortaylı'nın teyid ettiği, kısaca tarihi resmî söylemlerin dogmalarından arınmış bir şekilde görmek gerektiğine inanan tarihçi ve araştırmacıların aksine bazı kalem erbabı da bu beyanatların cumhuriyetin temellerini sarsmak olduğunu iddia ediyor. Onlar Ecevit'in beyanatlarının Mustafa Kemal Atatürk'ün 'Nutuk'ta belirttiği esaslara uygun olmadığını, bu beyanatların Ecevit'e hiç yakışmadığını söylüyorlar. Süleyman Demirel, durumdan avantaj çıkararak, 'Atatürk Türk ulusunun üzerinde mutabakata vardığı önemli bir referans ve bu referans bize daha 100 yıl lazım' gibilerinden ilginç analizler yaparak puan topluyor. Oysa Demirel'in bu tutumu sağ siyasete egemen olan pragmatik anlayışın tipik bir uzantısıdır

Aslında Ecevit gibi Atatürk'e duyduğu sevgiden şüphe edilmeyecek birinin yıllarca 'Mustafa Kemal'in Samsun'a gittiği vapur çürük çarık bir vapur değildi; hatta onu bizzat Vahdettin görevlendirmişti' diyen mütedeyyin kitlelerin tezlerini kısmen onaylayan bir pozisyona düşmüş olmasıdır rahatsızlık yaratan.[202]

Serdar Turgut'un yazı başlığı oldukça çarpıcıdır:

"Türkiye'nin tarihi hiç olmadı ki"

Vahdettin hain miydi yoksa değil miydi tartışması Türkiye'nin düşünce sisteminde var olan eksiklikleri net biçimde ortaya koymuştur.

'Tarih' birçok toplumda var olan yapıların geçmişlerini ve var oluş nedenlerini anlamak için girişilen bilimdir.

Bizde ise tarih var olan yapıların geçmişini ve var oluş nedenlerini anlamamak ve anlatmamak için kurgulanmış bir yalan-bilime (pseudo-science) dönüşmüştür. Bu 'olanı anlatmama' ve 'anlaşılmamasını sağlama' ihtiyacı sadece Türkiye'ye özgü değildir. Ancak demokrasinin bir yaşam biçimi olarak algılanmadığı ülkelerde yaygın olarak görülse bile, ülkemizde de sık sık ve gizlenmeden, saklanmadan başvurulan bir yöntemdir. Son Vahdettin tartışmasına teorik müdahalede bulunan Süleyman Demirel'in 'bazı konuları kurcalamamak yerinde olur' sözü, Türk devletinin tarihe resmi bakışını oluşturur. 'Tarih' gibi zor bir konuda, devletin resmi bakışı ve tavrı olduğunda ise bunu kırarak gerçekleri ortaya çıkarma neredeyse imkânsız olur.

Vahdettin'i hain ilan etme, bir ihtiyaçtan dolayı ortaya çıkmıştır. M. Kemal'in daha önce Padişaha, övgü dizen sözleriyle uyuşmayan bazı ithamları da, bu açıdan yorumlanmalıdır.

Cumhuriyet'in Osmanlı geçmişinden radikal bir kopuşu oluşturduğu ve eskinin tamamen unutulup yeninin baştan aşağıya yeniden kurulması anlamına geldiği tavrı, bir anlamda, Vahdettin'in de harcanması

---

[201] 21 Temmuz 2005 – Zaman – Prof. Dr. Mümtaz'er Türköne (Gazi Üniversitesi Öğ. Üy.)
[202] 21 Temmuz 2005 – Zaman – Nihal B. Karaca

ihtiyacını doğurmuştur. Bülent Ecevit'in çıkışı, resmi tarih anlayışına büyük darbe vurduğundan ve Cumhuriyet'in anlamını yeniden düşünme sürecini açtığından, büyük tepki görmüştür. Bu gibi durumlarda Süleyman Demirel resmi devlet refleksini gayet net ve şeffaf biçimde ortaya koyan çıkışlar yapıyor. Derin devlet tartışmalarında da böyle olmuştu, şimdi de tarih tartışmalarında aynı tavrı sergiledi, bazı doğruları ortaya çıkarmamak daha doğru olur demedi tam olarak ama, bunu dolaylı şekilde söyledi.

Bu tanımladığım süreç, Vahdettin hakkında çok kıymetli bir biyografi yazmış bulunan Murat Bardakçı'nın başına gelmiştir. Rasyonel bir ülkede yaşıyor olsaydık o eser de layık olduğu yere konulur ve Vahdettin konusunda 'kime göre neden hain, kime göre de neden hain değil' tartışması başlatılırdı. Bu çalışma, resmi devlet ideolojisinin kendi çevresine kurduğu kalkana ve ideolojik devlet aygıtlarının (bunlar arasında bazı gazeteler de vardır) kurduğu koruma duvarına çarpmıştır.[203]

Ecevit: Vahdettin devleti soymadı

Eski Başbakan Bülent Ecevit, "Son Padişah Vahdettin hain değildi" diyerek başlattığı tartışmayı, "Sultan Vahdettin ülkeden ayrılırken devleti soymadı" diyerek devam ettirdi. Eşi Rahşan Ecevit'le birlikte CNN Türk'te yayınlanan Ankara Kulisi programına katılan Ecevit, Vahdettin'le ilgili açıklamalarına devam etti. Ecevit, "Böyle bir açıklamaya neden gerek duydunuz" sorusuna, "Aslında Vahdettin'le ilgili birikmiş bazı tepkiler ve destekler varmış. Benim tamamen kendi ailevi sorunumla ilgili sözlerim birden bire bazı ideolojik, hatta rejim ile ilgili tartışmaların alevlenmesine neden oldu. Bu gibi konuların tartışılması rejim ve ideolojik açıdan faydalı da olur" cevabını verdi.

Atatürk'e düşman değildi

Ecevit, "Vahdettin hain miydi değil miydi? Neden Atatürk, Vahdettin'e hain dedi" sorusu üzerine de, bu konuların tarihçiler tarafından daha ayrıntılı olarak incelenmesi ihtiyacının ortaya çıktığını belirterek, şöyle konuştu: "İncelenecek çok şey var. İstanbul'un işgali sırasında ordusu yokken, doğru dürüst bir devlet mekanizması yokken, ayrıca birbiriyle kavgalı politikacılar ortalığı kasıp kavururken, bir aciz kişi değil bir dahi olsa İstanbul'da bir şey yapamazdı. Atatürk, İstanbul'dan uzaklaşarak yapmak istediklerini yapabildi. Vahdettin'in Mustafa Kemal'e bir düşmanlığı olduğunu aklımdan bile geçirmem. Herhalde Vahdettin 'aman şu Osmanlı Devleti yıkılsın da ben de kurtulayım' diye hareket etmedi. 600 yıllık devletin çöküntüsü Vahdettin'in omuzlarında yükleniyordu. Bu dayanılabilecek bir ıstırap değil. İstanbul'dan ayrılıp Avrupa ülkelerine gittikten sonra kısa bir sürede bütün malı mülkü elinden gitmiş. O kadar ki, yakınları cenazesini hastaneden kaçırmak zorunda kalmışlar. Devleti de soymamış, bazı başka ülkelerdekiler gibi."[204]

Bülent Ecevit'in **"Vahdettin hain değildi"** cümlesi ile başlayan tartışma çığırından çıkmak üzere. CHP de **"Biz Vahdettin hakkında Atatürk gibi düşünüyoruz"** açıklaması ile bu tartışmayı zıvanasından iyice çıkardı.

Bence tartışmayı, sevgili arkadaşım ve meslektaşım Yılmaz Çetiner, Milliyet'teki yazısı ile rayına oturtmuş. Şöyle demiş özetle:

— O günlerin ağır şartları içinde Atatürk de "Hain, sefil" demiş olabilir. Ama aynı kelimeleri bir düşünün, kimler kimler için söylemedi... Sultan Vahdettin bence vatan haini değil, yetenekleri olmayan aciz hasta bir padişahtı. Günün ağır şartları da üzerine binince Vahdettin yanlışlar yaptı bocaladı... Koskoca imparatorluk daha kolay çöktü. Ama pırıl pırıl, genç, güçlü Türkiye Cumhuriyeti çıktı ortaya. Böylesi daha iyi oldu...

Buyurun size **Vahidüddin'le ilgili** bir hatıra. Hasan Aksay anlatıyor: 80 öncesi. Saraylar Meclis'e bağlı ya, sarayları incelemek için Meclis'ten bir heyet seçiliyor.. Kayıtlar inceleniyor.. Altın bir Kur'an mahfazası var, içinde bir zarf. Açıp okutuyorlar, ne yazıyor diye, Heyette AP'li, CHP'li, MSP'li üyeler var.. CHP'li üye ikide bir Hasan Aksay'a takılıyor ve padişahların özel hayatları ile ilgili alaycı şeyler söylüyor.. Söz konusu belge okunup belge ile ilgili açıklamalar yapılınca CHP'li üye gözleri dolu dolu gelip **Hasan Aksay**'dan özür diliyor.

---

[203] 23 Temmuz 2005 - Akşam
[204] 25 Temmuz 2005 – Yeni Şafak

Olay şöyle: **Vahidüddin tehdit** ve şantajla bir İngiliz gemisine bindirilip gönderilirken, son anda yolculukta okumak için bir **Kur'an-ı Kerim** istiyor.. Hemen gidip saraydan getiriyorlar.. Altın mahfazalı bir **Kur'an. Vahidüddin, İtalya'ya** varınca hemen **Kur'an-ı Kerim**'in mahfazasını çıkarıp, bir mektupla bizim sefarete gönderiyor. **"Bu altın kap, beytülmale aittir. Ümmete aid olan bir malın yerine iadesi ricasıyla"** iade ediyor.

Vahidüddin Han hastaydı ve yoksulluk içinde hayata veda etti. Borcuna karşılık **Yahudi** bankerler halifemizin tabutuna haciz koydular. O şimdi Şam'da ebedi istirahatgâhında **hesap günü** için diriliş gününü bekliyor...

Bilemeyiz. Belki, gün gelecek, Lozan Antlaşmasını imzalayanlar bile *"hain"* olarak anılacak. Öyle ya, üzerine yemin edilmiş olan Misak-ı Milli sınırlarını; yani Batı Trakya, Adalar, Batum, Musul ve Kerkük, Hatay gibi önemli toprak parçalarını, hatta Boğazları bile 'dışarıda' bırakanlar, *"kahramanlık"* rütbesini daha kaç yıl taşıyacaklar? Türk halkı, gerçek manada gözlerini açtığı zaman, bazı gerçekleri görmeyecek mi? Elbette görecek.

İtiraz etmeye hazırlananlara hemen şunu hatırlatayım: O tarihte, Türklerden başka kimsenin savaşmaya mecali kalmamıştı, Kalsaydı eğer, emin olun, sadece Yunanlıların hücumuna maruz kalmazdık.

Tempo dergisinin muhabiri Enis Tayman**, "İşte öteki hainler"** başlıklı haberine şu satırlarla başlıyor: "Vahdettin'le başlayan tartışma, aslında buzdağının görünen ucu. Çünkü resmi tarihe göre, bu cennet vatana karşı suç işleyen öyle çok 'hain' var ki, sadece isimleri yazılsa ansiklopedi olur."

Doğru. Durum öyle bir noktaya gelmiş ki, o meşhur rakı sofrasından uzak duran herkes, neredeyse "hain" damgası yemiş. İşte o "hain"lerden bir kaçı: Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak, Çerkez Ethem, Hüseyin Rauf Orbay, Dr. Rıza Nur, Sarı Efe Edip, İsmail Canbulat, Topal Osman...

Bu isimlerin anlam ve önemini uzun uzun yazmaya gerek yok. Sadece bir iki küçük ipucu: Mesela Kazım Karabekir ve Fevzi Çakmak olmasaydı, bana göre İstiklal Harbi de olmazdı. Çerkez Ethem olmasaydı, düzenli ordu kurulmadan önceki ayaklanmalar bastırılamaz, ayrıca Yunanlılara karşı, psikolojik önemi olan o ilk başarılar sağlanamazdı. İstiklal Harbinin önemli isimlerinden Başvekil Rauf Orbay olmasaydı, milli mücadele saflarına o kadar rütbeli insan katılmazdı...

Ama bir noktadan sonra bütün bu hizmetlerin hiçbir anlamı kalmamış ve hepsi "hain" olup çıkmış. Kimi yurtdışına kaçmak zorunda kalmış, kimi İstiklal Mahkemesinde yargılanıp ya idam edilmiş ya da canını zor kurtarmış, kimi de can derdine düşüp 'düşman'a sığınmış.

Bir zamanlar kurşun sıktığın düşmana sığınmak, ilk bakışta kulağa hoş gelmiyor. Fakat "konuşana değil, konuşturana bak" misali, sığınana değil, sığındırana bakmak lazım. Aynı durum, Vahdettin'in İngiliz gemisine binmesi için de geçerli...

Münevver Ayaşlı'nın hatıralarını okuyanlar, Mustafa Kemal'in temsilcisi olarak Sultan Vahdettin'le görüşen Refet Paşa'nın, padişaha neler dediğini, ne gibi hakaretler ettiğini iyi bilirler.

Sözü uzatmayalım ve son noktayı koyalım:

Evet, Müslüman Türk milletinden hain çıkmaz. **Vatana ihanet edenlerin ve hala etmeye devam edenlerin, dolayısıyla 'hain' olanların secerelerine baktığımız vakit bunu daha iyi anlarız…**[205]

[205] Milli Gazete – İbrahim Tenekeci

SUÇLU PADİŞAHLAR MI, İTTİHATCI MASONLAR MI?

Yerli ve yabancı, tarafsız bütün araştırmacıların, aydınların ve yazarlarını üzerinde ittifak ettikleri tarihi bir gerçek vardır.

"Tanzimat'tan sonra, Osmanlı yöntemini ele geçiren; ekonomisine ve askerine yön veren İttihat Terakki Cuntası ve Sabatayacılardır. Bu süreçten Osmanlı'nın yıkılışına kadar bütün padişahlar, sadece bir "vitrin bekçisi ve günah keçisi" konumundadır. Sultan Abdulhamid gibi, şahsi feraset ve dirayetiyle, Osmanlı Gemisini batırmamak ve bu ülkeyi masonlara kaptırmamak için direnen bir deha hariç diğerlerinin. "Denize düşen yılana sarılır" cinsinden, şartların ve ihtiyaçların mecbur ettiği; çaresiz ve ümitsiz çırpınışlar dışında bir fonksiyonu olmamıştır.

Osmanlı'nın yıkılışının hazırlayan

1. Dünya savaşından çok az bir süre önce Padişah yapılan Sultan Vahdetini, "vatan haini ilan etmek ve tek sorumlu gibi göstermek", eğer kasıtlı bir karalama kampanyasının devamı değilse, mutlaka kolaycılıktır. İzan ve insafa aykırıdır.

Rus tehdit ve tehlikesine karşı İngilizlere yanaşma, bazen Fransız ve Alman siyasetine yaranma girişimleri, acaba; bir zaman Sovyetlere karşı NATO'ya sığınan ve ülkemizi Amerika'ya sağdıran ve şimdi egemenlik haklarımızın açıkça devredilmemesi pahasına Avrupa Birliğini savunan; sözde iktidardaki masonik maşaların ve bazı "çok laik" paşaların, bu hamiyetsiz ve haysiyetsiz tavrından daha mı hayırsız ve aşağıdır?

Harb Akademileri Komutanı Hava Org. Faruk Cömert'in:

Aldığımız birçok silah sistemlerindeki yazılımların kaynak kodlarına giremediğimiz için, silahları arzu ettiğimiz hedeflere kullanamıyoruz. Örneğin, elektronik harp konusunda gerçekten Türk Silahlı Kuvvetleri büyük atılım içerisindedir. Ancak şunu çok iyi öğrendik ki, dünyanın en mükemmel elektronik harp sistemini alsanız bile; eğer ulusal yazılım kabiliyetine sahip değilseniz, bu sistem hiçbir şey ifade etmemektedir.

Bu nedenle başka kritik sistemler olmak üzere, ulusal yazılım ve donanım konusunda hassas olmamız gerektiğine inanıyorum. Ancak, zamanla yarış konusunu da gözardı etmemeliyiz diye düşünüyorum. Vaktinden sonra edinilen bir silahın, Silahlı Kuvvetlere bazen hiçbir yararı olmamakta, ve boşuna para harcanmaktadır. Bu bakımdan tedarikler, zamanı içinde yapılmalıdır." İtiraf ve ithamların muhatabı olan, bu cefakar ve fedakar milletimizin milyarlarca dolarını "uçan tabutlara ve pahalı oyuncak silahlara" asker ve sivil kahramanlar (!) mı, ülkemize daha büyük kötülük yapmıştır, yoksa padişahlar mı?

İkide bir "Türkler'in Ermeni soykırımı" diye ısıtılıp ısıtılıp önümüze konulan ve hiç hak etmediğimiz şekilde NATO'cu ve AB'cı dostlarımızca yüzümüze kara çalınan, konunun da yine, Osmanlı'nın değil, İttihatçı Sabataist Masonların kasıtlı bir komplosu olduğu ortaya çıkmıştır.

İttihatçı-Ermeni İttifakları ve Demirel'in Masonluk Sırları

İttihatçılar, iktidara Taşnak Cemiyeti'yle ittifak yaparak ulaşmışlardı. 2 bin kadar Türk'ün öldürüldüğü Adana olaylarından sonra Cemal Paşa, Batı'ya şirin görünebilmek için 47 Türk'ü idam ettirmiştir...

Bulgar ve Yunan halklarıyla karşılaştırıldıklarında Ermenilerin Osmanlı devleti aleyhine örgütlenmesi çok uzun bir geçmişe sahip değildir. Nizip Savaşı sırasında (1839) Osmanlı ordusunda danışmanlık yapan General Moltke 'Türkiye Mektupları'nda, "Ermenilere Hıristiyan Türkler demek doğru olur" demektedir.

Ermeni gizli örgütlerinin 1877 Osmanlı-Rus Savaşı sonrasında Rusya'nın teşviki, Avrupa'da yayılan milliyetçi düşüncelerin etkisiyle kurulduğu bilinmektedir. İttihad Terakki Cemiyeti ise 1890 senesinde İstanbul Askeri Tıbbiye'sinde Dr. Abdullah Cevdet, İshak Sükuti ve İbrahim Temo tarafından gizli olarak kurulmuş, dış güçler ve sebataistleri desteklemiştir. Gençler arasında örgütlenen cemiyet biraz güçlenip 1897'de 2. Abdülhamid'e karşı gövde gösterisine hazırlandığı sırada saraya yapılan bir ihbarla önde gelen elemanları tutuklanınca faaliyetlerine Ahmet Rıza Bey'in başkanlığında Fransa'da devam etmiştir. O dönemde Avrupa'da çok sayıda Abdülhamid aleyhtarı dernek faaliyettedir.

1902'de bunların tek çatı altında toplanmasını sağlamak için Ahrar-ı Osmaniye Kongresi toplanmış.

Paris'te Prens Sabahattin'in başkanlık ettiği ve altı gün süren kongreye sadece Türk-Müslüman halkı temsil eden dernekler değil Bulgar, Ermeni, Rum, Arap, Kürt ve Arnavut halklarını temsilen kurulu cemiyetlerden 70 delege katıldığı gözlenmiştir.

'Milli muhtariyetler' in sinsi amaçları

Kongrenin aldığı kararlar arasında: Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasında 'milli muhtariyetler' ilanı, bu talebin İstanbul hükümetince kabulünü sağlamak için Avrupa devletlerinin Babıâli'ye baskı yapmalarının sağlanması da vardır. Bu süre zarfında İttihad Terakki; propaganda faaliyetini, harb okulu mezunu genç subayların gönderildiği Selanik, Manastır ve Kosova'da yoğunlaştırmıştır. Genç subaylar kimi zaman üç ay maaş alamadıkları için Abdülhamid idaresine karşı zaten öfke duymaktadır. Başlangıçta birbiriyle fazla irtibatı olmayan Paris ve Selanik grupları, 1906 senesi yaz aylarında Osmanlı İttihad ve Terakki Cemiyeti adı altında toplanmıştır. İttihad Terakki'nin önde gelen üç isminden biri konumunda genç bir subay olan Niyazi Bey hatıralarında: örgütlenmede ordu ve devlet memurlarına öncelik tanıdıklarını ve çok çabuk güçlendiklerini yazdıktan sonra devlet içinde devlet haline gelişlerini, "Cemiyet düzenli ve gizli bir hükümet halinde çalışıyordu" diye anlatmaktadır.

Ermeni ve Arnavutların kurduğu gizli örgütlere hayranlığını sık sık tekrarlayan Niyazi Bey'in cemiyetin 'klinik' ruh halini gösteren özelliği: her neredense ele geçirdiği bir geyiğin de 'meşrutiyetçi' olduğuna inanmasıdır. Hayvancağızla ilgili kanaati şöyle: "Yüce bir gayeye sahip cemiyete hizmeti hayvanlar dahi şeref sayıyorlar. İşte görülüyor ki, vahşi bir hayvan olan bu geyik bize rehberlik ediyor. Bu içgüdüdür." Neticede Balkanlar'da Osmanlı aleyhinde ne kadar gayrimüslim ihtilal komitesi varsa hepsiyle içli-dışlı olan İttihad Terakki, Sultan Abdülhamid'e, "On gün içinde meşrutiyeti ilan etmezse on binlerce insanın başkente yürüyeceği" tehdidinde bulunacak kadar şımarmıştır.

13 Nisan olayları:

İkinci Meşrutiyet olarak isimlendirdiğimiz ve neredeyse 31 Mart hadisesiyle başlayan dönemde (Hicri takvimle 22 Rebiülevvel'e Rumi takvimle 31 Mart 1325 gününe denk geldiği için 13 Nisan olayları 31 Mart Vak'ası diye anılıyor) Hareket Ordusu'nun kontrolü sağlamasına kadar İstanbul'un bir hafta süreyle başıboş bir şehir haline geldiğini söylemek mümkün. Fiilen İttihad Terakki iktidarının başlangıcı olan bu hadise sırasında; dikkatler İstanbul üzerindeyken Adana'da da Ermeniler ayaklanmıştır.

Amaç Kilikya'da bir Ermeni hükümeti kurmaktır. Ama Ermeniler, durup dururken kendiliklerinden ayaklanmamıştır. Ermeniler, Abdülhamid'in her cepheden zorlanması için: 'ihtilal komitelerinin birlikte hareket etmesi' üzerinde İttihad Terakki'yle yapılan anlaşmaya dayanarak, arkadan saldırmışlardır.

Cemal Paşa hatıralarında anlatıyor:

"Avrupa'da bulunan Ahmet Rıza Bey ve arkadaşları Ermeni ihtilalcilere büyük yardımda bulundular. Benim gibi yurt içinde bulunanlar da Abdülhamid'i itham etmekten çekinmedik. Ermeni komitelerinin en namuslu ve en esaslısı olan Taşnak komitesi de bizimle aynı ideali paylaşıyordu. Hınçaklar ise Rusya'nın himayesinde bir Ermenistan kurmayı programlarına almışlardı. Bizi Türk siyaseti yapmış olmakla itham edenlere kesin bir dille söylemek isterim ki, biz Türk siyaseti değil Osmanlı siyaseti yaptık. İstanbul'da meşrutiyetin ilanıyla birlikte Ehabülababi, Çerkez Teavün Cemiyeti, Kürt Kulübü, Arnavut Kulübü vesair açıldığı sırada Türk Ocağı'nın açılmış olması neden İttihad Terakki hükümetinin Türkçü olmasını icab ettirsin ki?"

Bu girizgâh'tan sonra İttihad Terakki'nin önde gelen adamı olan Cemal Paşa Ermenilerle vardıkları anlaşmaya getiriyor sözü:

"Öncelikle çeşitli Bulgar ihtilal cemiyetleriyle temasa geçtik. Biz Osmanlılık esaslarından bahsederken Bulgar ihtilalciler bağımsız Makedonya fikrinden zerrece fedakârlık etmek istemiyorlardı. Talat Bey'le birlikte yürüttüğümüz bu müzakerelerde çektiğimizi bir Allah bilir, bir de biz. Ancak yine de ihtilal komiteleri arasında en fazla anlaştığımız meşhur Sandanski ve Çernopeyef oldu. Asıl Bulgar Makedonya Komitesi kendi siyasi programından vazgeçmek istemedi. Etniki Eteriya adına Selanik'e bizimle görüşmeye gelen Yunanlı ise Girit'in

ve Sisam'ın Yunanistan'a katılmasını, adalara bağımsızlık verilmesini, Rum Makedonyası dediği havaliye geniş özerklik tanınmasını istiyor; bunlar sağlandığında Yunanistan'la Türkiye arasında ittifak anlaşması yapılabileceğini söylüyordu. Bunu reddettik. 1907 senesi Ağustos ayında İttihad Terakki Genel Merkezi İstanbul'a geldiğinde Ermeni komiteleriyle müzakereye giriştik. Bizim tarafta ben, Bahattin Şakir Bey ve Dr. Nihat Reşad Bey bulunuyorduk. Ermenilerden Malumyan ve Şahirikyan efendiler görüşmeye katıldılar. Nihat Reşad Ermeni ihtilal cemiyetinin taleplerinden daha geniş haklar verilmesine taraftardı. Nihayet Malumya Efendi Taşnak Komitesi adına şu teklifte bulundu: 'İttihad Terakki Cemiyeti'yle Taşnaksutyon Cemiyeti Osmanlı İmparatorluğu'nda meşrutiyetin tehlikeye girmemesi konusunda işbirliği yaparlar ancak kendi programlarına göre faaliyette bulunmakta birbirlerinden bağımsız hareket ederler. Ancak şimdiye kadar gizli olan bu teşkilat bundan sonra açık bir siyasi cemiyet halini alır..' Bu teklifi kabul etmekte başka çaremiz yoktu. Hınçaklar ise bizimle görüşmeye dahi yanaşmadılar..."

Piskopos Muşeg!

14 Nisan 1909 günü Adana'da Ermenilerin Türk mahallelerine silahlı saldırısıyla başlayan ayaklanmanın 'tek sorumlusu' olarak piskopos Muşeg'i gördüğünü söylüyor Cemal Paşa. Piskoposun aslında yasak olduğu halde Ermeni halkını silahlandırdığının ve kışkırtıcı konuşmalar yaptığının bilindiğini v.s. anlatıyor. Ve ayaklanma üzerine 'mağdur Ermenilerin durumlarını incelemek için' İttihad Terakki tarafından görevlendirilmesi üzerine bölgeye gittiğinde kurduğu sıkıyönetim mahkemesinin Türklerin idamına karar verdiğine getiriyor sözü:

"Olayların sorumlularından önemsiz dokuz Türk'ü idam ettirdiğim yalandır. Adana'ya gelişimden dört ay sonra, yalnız Adana şehrinde 30 Müslümanı idam ettirdiğim gibi, iki ay sonra Erzin kasabasında 17 Müslümanı daha idam ettirdim. Buna karşılık yalnız bir Ermeni idam olmuştur. İdam edilen Müslümanlar arasında Adana'nın en eski ve en zengin ailelerinden gençler, Bahçe kazası müftüsü de vardı. Müftünün o havalide Türkler üzerinde büyük nüfuzu olduğunu biliyordum."!?

İktidardaki 'çete'!

“Talat Paşa da hatıralarında adeta övünerek, "Bu idam kararlarının bakanlar kurulunda tasdikini sağlayan ben oldum" demektedir..

İttihatçı kafasının cahilane bir mantıkla, sözüm ona Doğu Anadolu Rusların eline düşmesin diye; bölgedeki Müslüman ahalinin Avrupalıların umurunda olmayacağı bilindiği için, 'Batı dünyasında Ermenilere merhamet celbinin uygun olacağı' kararı vererek Nubar Paşa'yla işbirliği yollarını aradığı da bilinmektedir. Ne tesadüf ki aynı tarihte Ruslar da dünyada Ermenilere merhamet hislerini tahrik edip aynı zamanda Kürt prensliği kurması için teşvik ettikileri Bedirhanilerden Abdürrezzak Bey’i Ermeniler aleyhine kışkırtarak kendilerinin bölgeye müdahalesini haklı gösterecek sebep yaratmanın peşindedir.

Sonuç olarak dünya tarihinde iktidara gelmiş ilk çete sayılabilecek olan “İttihad Terakki” on sene içinde imparatorluğu tasfiye etmeyi başarabilmiştir. Başlangıçta ittifak ettiği ve en fazla anlaştığı Ermeni çeteleriyken, 1. Dünya Savaşı içinde onlara karşı tedbiride eline yüzüne bulaştırmasına şaşmamak gerekir...[206]

Atatürk’ten Sonra, Türkiye Yine Osmanlıyı Yıkan İttihatçıların Elinde!

Atatürk’ün; İlk icraatlarında birisi olarak Topkapı sarayını müzeye çevirip Hz. Peygamberimizin Mukaddes emanetlerini devlet garantisine alması, yağmalanmasına ve Türkiye’nin İslam’la alakasının fiilen koparılmasına mani olması, ve misaki milli içindeki.

Hatay, Musul ve Kerkük’ü ülkeye kazandırmaya çalışması.

Mason Localarını kapatması.

Filistin’e açıkça sahip çıkması ve bir Siyonist devlet kurulma niyetini sezip tavır koyması.

İzmir suikastına katılan ittihatçı ve sabataist hıyanet kadrolarını saf dışı bırakması üzerine: dış güçlerin ve mason işbirlikçilerin hıyanetiyle zehirlenip ölümüne yol açılmasından sonra, maalesef İsmet İnönüyle

[206] Radikal / 17-04-2005 / Avni Özgürel

yeniden ülkemizi ele geçiren ittihatçı, masonik kadroların, daha sonra Celal Bayar Adnan Menderes, Süleyman Demirel, Bülent Ecevit, Turgut Özal ve Tayip Erdoğan Eliyle uygulandıkları yıkım ve yozlaştırma süreci hala devam etmektedir.

Demirel'in masonluk sırrı Egeran'ın vasiyetinde

1964 yılında yapılan Adalet Partisi 2. Büyük Kongresi öncesinde Demirel'in mason olduğuna ilişkin belgeler dağıtılmış, Demirel ise Eregan'dan aldığı "Demirel locamıza kayıtlı değildir" yazılı belgeyi okumuştu. Sadettin Bilgiç ile yarışan Demirel, sonunda AP koltuğuna oturuvermişti.

9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in, 30 Kasım 1964'de yapılan Adalet Partisi 2. Büyük Kongresi'nde hakkındaki "mason"dur iddialarına karşılık kürsüde delegelere gösterdiği, "Demirel locamıza kayıtlı değildir" şeklindeki belgeyi tanzim eden dönemin Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'nın eski başkanlarından Enver Necdet Egeran'ın oğlu Erol Egeran, konuyla ilgili babasının vasiyeti arasında bazı belgeler olduğunu ve bunları açıklayacağını söylemişti.

Kongrede mason tartışması

Süleyman Demirel, 27 Mayıs 1960'daki askeri darbenin ardından kurulan Adalet Partisi'ne sokulmuş ve hızla, genel başkan yardımcılığına kadar yükselmişti. O dönemden itibaren Demirel'in "Mason" olduğuna dair iddialar gündeme getirilmişti. Ragıp Gümüşpala'nın vefatıyla boşalan AP Genel Başkanlık yarışında aynı iddialar yeniden gündeme geldi. Demirel'in mason olduğuna ilişkin bir kitapcık elden ele gezdirildi. Bazı çevrelerde AP Genel Başkanlığı'na Bilgiç'in getirilmesi durumunda, silahlı kuvvetlerin seçimleri kazansa bile iktidarı AP'ye vermeyecekleri konuşulmaya başlandı. Bilgiç ve Demirel arasındaki Genel Başkanlık yarışına, siyasi yasaklı DP'lilerin haklarının iade edilmesi konusu da karıştı. Demirel'in, DP'lilerin siyasi haklarının iade edilmesi çalışmalarını askıya alacağını söylediği belirtilirken, Bilgiç'in, DP'lilerin haklarının iadesine çalışacağı dillendirildi.

Egeran'dan belge istedi

AP tabanının hassasiyetleri bir masonun genel başkan olmasını önleyici nitelikteydi. Bu nedenle Demirel, Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası'ndan Enver Necdet Egeran'la temas kurdu. Yükseliş Locası olarak da bilinen Loca "Türk Yükseltme Derneği" adıyla faaliyet gösteriyordu. (“Türk Yükseltme Derneği”nin “Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Büyük Locası” olarak değiştirilmesine izin veren kişinin, partilerini kapatmamak şartıyla, Milli Görüş’e monte edilen İç İşleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk’ün olduğu ve bunu partisinden habersiz imzaladığı söyleniyordu.) Egeran, Demirel'in localarına kayıtlı olmadığına ilişkin bir belge tanzim etti. Belgeyi kürsüde gösteren Demirel, iddiaları yalanladı. Havayı lehinde değiştirmeyi başaran Demirel, Genel Başkan seçildi.

Belge, Süleyman Demirel'i liderliğe taşıdı ancak, Masonlar arasında da probleme neden oldu. Bazı Masonlar, Egeran'ın böyle bir belge tanzim ederek, “mason locasının kurallarını çiğnediğini” öne sürüyordu. Karşılıklı suçlamalar sonucunda; Masonlar Yüksek Şurası ile Büyük Loca ilişkileri koptu. İstanbul'dan 5, İzmir'den 2 locanın katılmasının ardından 1966'da Türkiye Büyük Mason Mahfili kuruldu. Öte yandan, Enver Necdet Egeran'ın hazırladığı belgenin de bir mizansen olduğu söyleniyordu. Hem milliyetçi sağ hem Kemalist sol Demirel hakkında sık sık "mason birader" sözünü kullanmaya devam ediyordu.

'Masonluk belgesini dağıtanlar Demirel'i ilk kutlayanlar oldu'

1964 yılında Demirel'e karşı giriştiği liderlik yarışında kaybeden Sadettin Bilgiç, Boğaziçi Yayınları tarafından neşredilen anılarında "Dul kadına yardım etmek" ve "masonluk" tartışmalarını söyle anlatıyordu: "Demirel, Büyük Kongre'de, Necdet Egeran'dan aldığı ve 'dul kadın çocuğuna yardım' diye nitelendirdikleri, 'Locamıza kayıtlı değildir' yazılı mektubu okudu. Demirel'in Yükseliş Locası'na kayıtlı olduğuna dair belgenin hikayesi şöyleydi: Demirel'in Yükseliş Locası'na kayıtlı olduğuna dair belge, o tarihte müşterek muhaliflerimiz olanlar tarafından, 1962 kongresinde dağıtılmıştı. Belge, Çıkrıkçılar Yokuşu'nda manifatura mağazası olan hemşehrilerim Hacı Kadir ve Hacı Mehmet Özkan kardeşlerin eline geçmişti. Bir alışveriş için dükkânlarına uğradığımda 'Bir masonu nasıl genel başkan yardımcısı yaparsınız' diye ateş püskürüyorlardı. 'Kim bu şahıs'

diye sorduğumda, belgeyi gösterdiler. Buna inanamadığımı söyleyerek oradan ayrıldım. Demirel'in masonluğu ile ilgili belgeye dayanarak ateş püsküren bu hemşerilerim, Demirel genel başkan seçildikten sonra, onu ilk kutlayanların başında yer aldılar. Demirel başbakan yardımcısı olduktan sonra, bir geziden uçakla Esenboğa'ya döndüğümüzde, onu karşılayan Ankara seymenlerinin başında yine bu kişiler vardı."

'Dul kadın' şifresi mi?

1964'deki AP Kongresi'nde yaşanan tartışmaların arka planını Sadettin Bilgiç hatıralarında anlattı. Üzeyir Garih'in öldürülmesinin ardından ortağı İshak Alaton'un sarfettiği bir cümle, başka bir bağlamda Bilgiç tarafından da dile getirildi. Alaton, Milliyet'e verdiği söyleşide, Garih'in, öldürülmeden bir hafta önce dul bir kadına yardım etmek için kendisinden onbin dolar aldığını söylemişti. Bu cümle Milliyet'in manşetin'de "Dul Kadın Şifresi" başlığıyla verildi. Milliyet'in haberine göre "dul kadın" masonluk literatüründe yardım istemek anlamına geliyordu. "Dul kadına yardım" sözleri Alaton'un tepkisiyle karşılaşmış, Milliyet'in sözlerini çarpıttığını açıklamıştı. Buna rağmen Milliyet "İşte şifrenin tercümesi: Hayatım tehlikede" başlığını atıyordu. Necdet Egeran yıllar sonra rastladığı Bilgiç'ten özür dilemiş. Bilgiç hatıralarında bu olayı anlatıyor: "Ekim 1970'de, Çankaya'daki Hülya lokantasında öğle yemeği yiyorduk. Egeran iki Amerikalı ile birlikte lokantaya geldi, bize yakın bir masada yemeklerini yediler. Kalkarken, masamıza geldi ve özür dilediğini söyledi. Yanımdaki arkadaşların bir kısmı Egeran'ı tanımadıkları için birbirlerinin yüzüne baktılar. Egeran o sırada, 'Bu özürün ne anlama geldiğini Sayın Bilgiç bilirler' dedi ve ayrıldı. Demirel: “masonlukla ilgili olmadığına dair belgeyi okuduktan sonra, köy evinde Kur'an okunmadan sabah kahvaltısına oturulmayan bir ailenin çocuğu olduğunu” anlattı. Bu durum ifratla tefrit arasında bocalamaktı. Çünkü Müslümanlar sabah namazı kılarlar ve kuşluk denilen sabah 9,5-10 arasında sabah yemeği yerler. Yemeğe otururken de Kuran okumak sünnet veya adet değildir. Sadece besmele çekilir. Demirel’in Bu sözleri bile delegeye “mason değil Müslüman olduğunu” anlatmaya çalışmak için söylenmiştir."

Enver Necdet Egeran kimdir?

1907'de doğan Enver Necdet Egeran uzun yıllar "Maşrık-ı Azam (Büyük Üstad) olarak Türkiye masonluğunu yöneten adamdır. 1940-1951'de Maden Tetkik Arama Jeoloji Şube Müdürlüğü, 1951'de MTA'da Petrol Dairesi Şube Müdürlüğü, 1953-56 arasında ise Petrol Dairesi Genel Müdür yardımcılığı yapmıştır. 1956'da Mobil'in Türkiye müdürü olan Egeran, bu görevi 1968'e kadar sürdürdü. Egeran'ın “yabancıların Türkiye'de petrol aramasına izin veren Petrol Kanunu'nun” çıkmasında büyük bir rolü olan bürokrattır. Bazı rivayetlere göre “Mobil tarafından kuyuların açılıp, petrol bulunmadığı gerekçesiyle betonla kapatılması, bu döneme denk geliyor. Kastamonu yöresinde petrolün mevcut olduğu uydu fotoğraflarıyla anlaşıldığında, dönemin ABD büyükelçisi Marc Grossman 1997'de bölgeye bir gezi yaptı. Gezide yanına aldığı isimlerden biri de Egeran'dı. Amerikan Büyükelçisi, soru soran gazetecileri "Kastamonu etli ekmeği ve Taşköprü sarımsağı yemeye geldim" cevabıyla başından savmıştı. Prof. Dr. Ahmet Maranki'ye göre Grossman'ın Egeran'la loca bağlantısı vardı, ikisi de aynı mason locasına kayıtlıydı. Egeran'ın masonlukla ilgili 2 kitabı bulunmaktadır. (Süleyman Demirel görünüşte başbakandı ama gerçekte Masonbaşı Necdet Eregandan emir almaktaydı.)[207]

Vahdettin'e kimse hain diyemez!

Osmanlı tarihi ile ilgili bir kitap yazan eski başbakan Bülent Ecevit'in, "Vahdettin hain değildi' demesi tartışmaya yol açtı. Hemen hemen bütün tarihçiler, "Vahdettin'e hain demlemeyeceğini' ifade ederken, eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Ecevit'in, 'Ben Vahdettin için hiçbir zaman hain demedim. Çünkü ne kadar zor koşullar altında padişahlık yaptığını biliyorum. Ülke işgal altındaydı. Ordusu kalmamıştı. Yine de çok önemli işler yaptı' sözlerine karşı çıktı. Demirel, "Bu yadırgatıcı bir beyandır. Türkiye böyle bir beyanı kaldıracak durumda değildir" diyerek renksizliğini bir daha ispatladı. Tarihçi Prof. Mete Tuncay, "Ben öteden beri Hain padişah Vahdettin' sözünün, o dönemin şartlan içinde söylenmiş haksız bir şey olduğunu düşündüm" derken, Tarihçi Yılmaz Öztuna, "Sultan Vahdettin'in hain olmadığını ben 40 senedir yazıyorum zaten. Kaldı ki, tarihçiler ‘hain’ kelimesini kullanmaz" diye konuştu. Prof. Mim Kemal Öke de, "Vahdettin, Mustafa Kemal'i

[207] Yeni Şafak / 14-05-2005 / Abdullah Muradoğlu

Samsun'a gönderirken, Mustafa Kemal'in ne yapacağım gayet iyi biliyordu. Ve bu projeye de sadece onay vermekle kalmadı, para da verdi" dedi. Tarihçi Murat Bardakçı ise "Hatıralarında, 'Facialara ve olaylara kalkan olamadım ise de, paratoner vazifesi gördüm. Musibetleri üzerime çektim, kendimi feda ederek vatanı kurtarmaya çalıştım' diyor. Vahdettin Osmanlı Tarihi'nin en şanssız hükümdarıdır, memleketini seven bir kişidir ve ihanetle hiçbir alâkası yoktur" şeklinde konuştu.[208]

Eski Başbakanlardan Bülent Ecevit, uzun zamandır üzerinde çalıştığı Osmanlı Tarihi'ni bitirmek üzereymiş. Ve bir iki gazeteye, kitabıyla ilgili söyleşi vermiş. O söyleşilerin birinde, şunları söylüyor: "Ben Vahdeddin için hiçbir zaman hain demedim. Çünkü ne kadar zor koşullar altında padişahlık yaptığını biliyorum. Ülke işgal altındaydı. Ordusu kalmamıştı. Yine de çok önemli işler yaptı."

Ecevit, keşke Başbakan olduğu dönemde ortaya çıkıp bunları söyleseydi. O zaman daha bir anlamlı olacaktı.

Sir Harry Luke, Osmanlı'nın yıkılışına ve Cumhuriyetin kuruluşuna yakından şahitlik etmiş diplomatlardan biridir. Sultan Vahdeddin ve ekibi için şunları yazar: **"Bunlar vatanseverlikte Mustafa Kemal ile arkadaşlarından daha geri değildiler, fakat bunlar Türkiye'nin çıkarlarını, en iyi olarak ateşkese tam bağlılık ve müttefiklerle işbirliğinde görüyorlardı. Durumlarının açıklılığı, müttefik hükümetlerin onların samimiyetine hıyanetle karşılık vermemiş olmasından kaynaklanır.**"

Yine, İstanbul'u ve Anadolu'nun önemli yerlerini işgal eden İngilizler, hep şu endişeyi taşımışlardır: **"Eğer padişah Anadolu'ya geçecek olursa, milli partinin lideri olacaktır, milli ordunun başına geçip sonsuz karışıklıklara neden olacaktır."**

Vahdettin'e İstanbul'da esir hayatı yaşatılmasının nedeni işte bu yöndeki kuşkularıdır.

Bütün bunları bir kenara bırakıp sadece Sultan Vahdeddin ve ailesinin hayatına bakmamız bile, bu kişinin asla "hain" olmadığını ortaya koyacaktır. Onca imkânı varken, yanma cüzi miktarda para almış, yurt dışında adeta sefalet hayatı yaşamış ve cenazesi neredeyse sahipsiz kalmıştır. Ailesinden kimileri Avrupa'da mezar bekçiliği, bazıları lokantada bulaşıkçı olarak çalışmıştır. Oysa onun konumunda olanlar, mesela İran Şahı, ailesine yüzlerce yıl lüks bir hayat yaşatacak servet bırakmıştır.

"Vahdeddin'in yaptığı önemli işler"e gelince... “Mustafa Kemal'i geniş yetkilerle donatıp Anadolu'ya gönderen kimdir? Sorusuna samimi bir şekilde cevap verirsek, Sultan Vahdettin’in en önemli işlerinden birinin cevabı ortaya çıkacaktır...

Bazı art niyetli kişiler, Vahdettin'in taht sevdasından başka bir şeyi gözünün görmediğini söylerler. Bunun doğru olmadığını vicdan sahibi herkes bilir. Sadece şu örnek bile, bu iddiayı çürütmeye yetecektir: Tevfik Paşa, 21 Kasım 1920'de sadrazam olur, 20 Ocak 1921'de Londra Konferansı'na çağrılır. Tevfik Paşa, Vahdettin'in izniyle Mustafa Kemal'e telgraf çeker ve Londra Konferansı'na gönderilecek heyetin birlikte seçilmesini teklif eder. 27 Şubat'ta başlayan konferansta, Sadrazam Tevfik Paşa, "Ben sözü Türk milletinin gerçek temsilcisi olan TBMM Başdelegesine bırakıyorum" diyerek yetkiyi teslim eder. Vahdettin buna itiraz etmemiştir.

Yine, 10 Eylül 1922'de, Tevfik Paşa Kabinesi, Sakarya Zaferini kazanan Başkumandan Mustafa Kemal Paşa'ya tebrik telgrafı çekmiştir.

Sorarım: Hain olan, tahtının derdine düşen, bunları yapar mı, yaptırır mı?[209]

Sultan Vahdettin’e sahip çıkan Ecevit:

“Kimse benden daha Atatürkçü değil” dedi. Süleyman Demirel’in tavrını ise yadırgadığını söyledi.

Eski Başbakan Bülent Ecevit, Zaman’a yaptığı “Vahdettin hain değildi” açıklamasının ardından kendisine yöneltilen eleştirilere dün basın toplantısıyla cevap verdi.

Görüşlerinin kimi çevreleri rahatsız ettiğini hatırlatan Ecevit, “Kimse benden daha fazla Atatürkçü,

[208] Milli Gazete / 19 07 2005
[209] Milli Gazete / 19 07 2005 / İbrahim Tenekeci

cumhuriyetçi olamaz. Ama bazı gerçekleri görmenin ve göstermenin zamanı geldi. Bunların bilinmesinin Cumhuriyetimize hiçbir zararı olmaz." dedi. 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in bazı gazetecileri bizzat arayarak, kendisi aleyhine yazı yazmalarını istediğini belirten Ecevit, 'üslubunu bildiği için Demirel'in bu tavrını yadırgamadığını' vurguladı. Or-An'daki kütüphane evinde gazetecilerin karşısına geçen Bülent Ecevit, 'Sultan Vahdettin'in hain olmadığı' yönündeki görüşlerini yineledi. Yanlış anlamaların tarihin yeterince bilinmemesinden kaynaklandığını ifade eden Ecevit, Milli Mücadele'nin başlangıç tarihi olan 19 Mayıs 1919'a atıf yaptı. Eski Başbakan, o dönemde İstanbul'un tanınan askerlerinden Mustafa Kemal'in padişahtan habersiz Samsun'a gitmesinin mümkün olmadığının altını çizdi.

Vahdettin'in, Atatürk'ün Samsun'a ne zaman ve niçin gideceğini bildiğini savunan Ecevit, "İstanbul'dan kalkacak, padişahın gözleri önünde ondan habersiz Bandırma gibi bir vapurla Samsun'a gidecek... Bu mümkün değil. En azından göz yummuş olmalılar." şeklinde konuştu. Vahdettin ve sadrazamı Tevfik Paşa'nın Sevr Antlaşması'nı imzalamadığının da altını çizen eski Başbakan, Tevfik Paşa'nın 'Türk halkının asıl temsilcisinin Ankara hükümeti olduğunu' Londra Konferansı'nda açıkça dile getirdiğine işaret etti. Ecevit, resmi tarih karşıtı görüşlerinin kendisine zarar verebileceğini; ancak ülkeye zararı olmayacağını ifade etti. Atatürk'ün Vahdettin için Nutuk'ta, "Hain, müflis" gibi tabirler kullandığının hatırlatılması üzerine Ecevit, şu görüşleri dile getirdi: "Siyasette zaman zaman haklı veya haksız incitici sözler sarf edilmiş olabilir. Önemli olan gerçeklerdir. Atatürk'ün o sözleri söylemek için nedenleri olabilir."

DSP eski lideri Ecevit'in, 16 Temmuz'da Zaman'a yaptığı açıklamalar gündemi belirledi. Sultan Vahdettin'e 'hain' denilmesine karşı çıkan eski Başbakan, röportajında özetle şu görüşleri dile getirdi: "Kurtuluş Savaşı'na açıktan olmasa bile belirgin şekilde destek oldu. İstanbul'dan ayrılacağı zaman devletin elinde külliyetli altın ve para vardı. O, çok az bir miktar aldı. İstese tümünü alabilirdi. Saygıdeğer bir davranışta bulundu. Osmanlı padişahları için iyi-kötü ayrımı yapmak doğru olmaz. Hepsinin farklı yönleri vardır. Abdülhamit'in demokratikleşmeyi engelleme ve aydınları yurtdışına gönderme gibi tavırlarını sürekli eleştiririm. Ancak olumlu bulduğum yanları da vardır. Hem dinine bağlı birisiydi hem de Batı kültürünü ihmal etmedi. Okullar, köprüler, yollar yaptırdı. Eğitim çalışmaları yaptı."

Ecevit'in görüşlerine karşı çıkanlar ise son Osmanlı padişahı Vahdettin'in, Mustafa Kemal hakkındaki idam kararını onayladığını, Osmanlı topraklarının paylaşılmasını öngören Sevr Antlaşması'nı da kabul ettiğini savundu. Saltanatın kaldırılmasının ardından bir İngiliz gemisiyle ülkeyi terk eden Vahdettin'i Atatürk'ün de 'hain' olarak nitelendirdiğine dikkat çekildi. Atatürk, Vahdettin ile ilgili olarak Nutuk'ta şu ifadeleri kullanıyor: "Saltanat ve hilâfet makamında oturan Vahdettin soysuzlaşmış, şahsını ve bir de tahtını koruyabileceğini hayal ettiği alçakça tedbirler araştırmakta. Damat Ferit Paşa'nın başkanlığındaki hükümet âciz, haysiyetsiz ve korkak."

Demirel: Vahdettin'e hain demek ayıp değil

Ecevit'e en büyük tepkiyi 9. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel gösterdi. Zaman'ın ardından haberin Hürriyet gazetesinde de yayınlanması üzerine genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'ü arayan Demirel, şu görüşleri savundu: "Atatürk hepimizin, Türkiye Cumhuriyeti'nin referansıdır. Onun bu konuda ne dediğine bakmak lazım. Bugün Türkiye'yi birbirine bağlayan en kuvvetli referans Atatürk'tür. Bakın din, dil, bölge gibi konularda giderek ortak referanslar kayboluyor. Cumhuriyetçi elit bugün büyük sıkıntı içindedir. Oysa daha en az yüz yıl bu büyük Atatürk referansına ihtiyacımız var. Onu sarsmamak lazım. Cumhuriyet, Atatürk'e çok şey borçludur. Ama Vahdettin'e değil. Ayrıca ona hain denmesi utanılacak bir şey değil. Fransa da geçmişte Vichy dönemini hainlikle suçlamıştır."[210]

Vahdettin'den bugünün kahramanları(!)na!

Bülent Ecevit'in 'Vahdettin hain değildi' açıklaması çokça tartışıldı... Tarihin 'yalan söyleyen' yüzü bu açıklamayla birlikte aylarca gündemde kaldı... Herkes herşeyi söyledi. Hatırlarsanız Süleyman Demirel de tarihin gerçeklerini sümen altı etmeye matuf bir şekilde "Türkiye bu açıklamayı şuan için kaldıramaz"

[210] Zaman / 20.07.2005

açıklaması da en az Ecevit'in itirafı kadar önemliydi... Anlayacağınız, yalan söyleyen tarihin içinde Türkiye kamuoyunun şuan kaldıramayacağı daha bir çok yalan vardı...

Biz de bu konuda bir hatırat aktaralım... Malum, Osmanlı sarayları TBMM'ye bağlı. 1980 öncesinde sarayların denetimi ve kayıtların incelenmesi gündeme gelir ve bunun için Meclis'ten bir heyet oluşturulur. Bu heyette dönemin MSP'li milletvekillerinden Hasan Aksay da yer almaktadır. İncelemeler sırasında AP'li, CHP'li ve MSP'li üyelerin dikkatini altın bir Kur'an mahfazası çeker... Çünkü bu mahfazanın yanında bir de zar bulunmaktadır... Heyetteki milletvekillerinin ilgisini de bu zarf celbeder... Merakla zarf açtırılır ve okutulur. Zarfın içindeki notta şöyle yazmaktadır:

"Bu altın kap, beytülmal'e aittir. Ümmete ait olan bir malın yerine iadesi ricasıyla."

Vahdettin'e bu notu yazdıran olay ise şöyle gelişir: Vahdettin tehdit ve şantajla bir İngiliz gemisine bindirilip gönderilirken, son anda yolculukta okumak için bir Kur'an-ı Kerim ister.. Sultan'ın isteği üzerine hemen Saray'a gidilir ve Kur'an getirilir. Bu altın mahfazalı bir Kur'an'dır. Vahdettin İtalya'ya varınca, hemen Kur'an-ı Kerim'in mahfazasını çıkarır ve bir mektupla sefaretimize gönderir. Mektupta, "Bu altın kap, beytülmal'e aittir. Ümmete ait olan bir malın yerine iadesi" talimatı yazmaktadır.

Vahdettin'in bu mektubu okununca, Osmanlı Sultanı ile alay eden ve Hasan Aksay'ı bu alayları ile kızdırmaya kalkışan Meclis Heyeti'nin CHP'li milletvekili gözleri dolu dolu olduğu halde Hasan Aksay'ın yanına gelir ve kendisinden özür diler...

İşte devletin, milletin malına, yani beytülmale sahip çıkmak Sultan Vahdettin gibi olmaktan geçiyor. Milletin emanetlerini yabancı ve de malum sermayeye peşkeş çekerlerken 'Babalar gibi satarım' diyen bugünün kahramanları (!)na birilerinin 'beyt-ül mal' kavramanı hatırlatması gerekiyor.[211]

Vahdettin'i "İrade-i Milliye" den Okumak

Mustafa Kemal - Vahdettin ilişkisi yıllardır konuşula ve tartışılagelir. Aslında bu konu ne konuşulur ne de tartışılır. Hemen hemen pek çok konuda olduğu gibi bunda da iki görüş vardır. Bunlar dile getirilir ve dosya tekrar tozlu raflara terk edilir. Ta ki sakız misali yeniden gündeme getirilinceye kadar.

Mustafa Armağan yazılarında son Padişah Vahdettin'in Milli Mücadele'nin Anadolu'daki ilk resmî yayın organı olan İrade-i Millîye'de yayınlanan telgraf ve beyannamelerle destek olduğunu dile getirmişti. Böylece Sivas Kongresi'nden hemen sonra yayınlanan, yani "resmi tarih" dediğimiz bize öğretilen tarihin ana kaynaklarından biri olabilecek İrade-i Milliye'nin yıllardır ezberleye geldiklerimizi sorgulayabileceğimiz bir kaynak olabileceği de ortaya çıkmış oluyor.

Mustafa Armağan'ın "Milli Mücadele'nin ilk gazetesi olması hasebiyle apayrı bir dikkatle incelenmesi gereken bu gazetenin henüz tam bir koleksiyonunun dahi yapılamamış olması, İnkılâp tarihimizin hep eksikli yazılmasının nedenlerinden biridir" sözleriyle önemine işaret ettiği İrade-i Milliye'nin tam bir koleksiyonunun mevcut bulunmaması ise dikkat çekici. Çünkü "muhalif" değil, "sözcü" bir yayın organından bahsediyoruz burada. "Vahdettin bir beyanname yayınlıyor, Anadolu kamuoyuyla aynı duygularla duygulandığını, milletle beraber olacağını söylüyor ve bu beyanname, en büyük yankıyı, 4–11 Eylül tarihlerinde düzenlenen Sivas Kongresi'nin buğusu henüz üzerinde tüterken Mustafa Kemal tarafından çıkartılan gazetede yapıyor, düğün bayram kutlanıyor. Oysa bize, o zaman yayınladığı bir beyanname ile Milli hareketi destekleyen padişahın 'vatan haini' olduğu öğretiliyor(du)."

Anlaşılan o ki İrade-i Milliye koleksiyonunu yeniden okumak, bizi yayınlandığı dönemin tarihine ilişkin "ezber" malumatlarını gözden geçirmemizin eşiğine getirecek.

Sadece İrade-i Milliye mi?

Bence döneme ilişkin her çalışma, tarihin bildiğimiz gibi olmayabileceğine / olmadığına ilişkin yeni bir ipucu ortaya koyacak. Yeter ki ezberlediklerimizin mutlak doğrular olduğu söylemenin konforundan vazgeçecek doğru adımları atmaya başlayalım.

"Varsa yoksa Vahdettin haindi, şuydu, buydu. Böyle söyleyenler kendi açılarından resmî tarihin yüzüne

[211] Milli Gazete / 04 10 2005 / Kulis Ankara

bir kat daha astar vuruyor olabilirler. Onlara kızabilirsiniz de. Ancak burada çuvaldızı biraz da kendimize batırmamız gerekiyor. Peki, biz Vahdettin'in hain olmadığına inananlar ne yaptık? Onun söylev ve demeçlerini yayınlamak aklımıza geldi mi hiç? Beyannamesi Nutuk'ta yer aldığı halde gidip oradan da olsa okuduk mu? İttihatçıların elinde payimal olan tahtını tekrar fethedilmek için ne tür operasyonlara girişti̇ğini, dizginleri nasıl eline aldığını, Meclis-i Mebusan'ı neden kapattığını, Cuma selamlıklarında cephelerden dönen generallerle neler konuştuğunu ve nihayet Mustafa Kemal Paşa'ya hangi "ilkâ"larda bulunduğunu ortaya çıkartacak bir çaba içerisine girdik mi şimdiye kadar? Birilerine kızmak kolay. "Bir şey" yapmaktır asıl zor olan. İşte size bir teklif: Gelin şu "İrade-i Milliye" nüshalarını toplama işinde bana yardımcı olun. Bir grup oluşturup bunları aynen yeni harflere aktaralım ve bir finansör bularak yayınlayalım! Var mısınız?

Bugüne dek "kopuşları", "redleri" vurgulanan Osmanlı Devleti'nin son demleri ile Cumhuriyetin ilk yılları arasında böylesi "süreklilikler" bulmak, sadece geçmişi yeniden okumamıza vesile olmayacak, bugünümüzü analiz etmemize de ve geleceğe dair ufuklarımıza da çok farklı bir perspektif kazandıracaktır."[212]

[212] 14.10.2005 / Milli Gazete / Suavi Kemal

ATATÜRK, BEDİÜZZAMAN VE ORDU

Ergün Poyraz'ın: Siyonist Yahudi güdümlü "Amerikan State Univercity of NewYork Eress" tarafından, Sabataist Şerif Mardin'e hazırlattırılan "BEDİÜZZAMAN" adlı kitabındaki hesaplı çarpıtmaları ve alakasız yorumları gerçekmiş gibi esas alarak, O büyük şahsiyeti "Ermeni asıllı ve hıyanet kasıtlı" gösterme çabaları; AMERİKADAKİ İMAM kitabındaki CIA figüranı Fetullah Gülen'le ilgili ciddi ve hayret verici tespitlerinin güvenilirliğine de maalesef gölge düşürmekteydi. (Bak Sh. 32,36)

Bediüzzaman'ın Van Gölü kenarında ve Edremit yakınında Dini ilimlerle fenni ilimlerin birlikte okutulacağı, Mısırdaki El-Ehzer Üniversitesi benzeri Medresetüz-Zehra girişimini, o dönemin İngiltere Van Konsolosu Albay Chamsi'nin de ve tabi Kürtleri kışkırtmak maksadıyla böyle bir hedefi olduğu gerekçesiyle Üstadı "İngilizlerin adamı ve Ermeni Militanı" diye itham etme gayretleri, elbette çirkin ve temelsiz bir iftiradan ibaretti.

O süreçte, Ermenilerin Bitlis ve Van'da oldukça kalabalık, zengin ve etkin olduklarını ve Bediüzzaman'ın da bu bölgede doğup yaşadığını bahane ederek, O'nu şeytanların bile nefret edeceği şeylerle suçlamak, eğer koyu bir bilgi fukaralığından kaynaklanmıyorsa, mutlaka İslam düşmanlığının dolaylı bir şekliydi.

Oysa Şerif Mardin, CIA istasyon şefi Yahudi-Siyonist Graham E. Fuller gibi birisinin himayesindeki kişiydi.

Ve hele Ergün Poyraz sadece sürgüne ve mahkemeye gidişlerinde bir iki sefer bindiği, başkalarına ait bir chevrolet arabayı öne sürüp "Bediüzzaman yaşadığı devirde sayılı zenginler arasındaydı" (sh.55) diyerek gülünç duruma düşmekteydi. Çünkü Onun dünyaya metelik vermediği ve asla mal-mülk edinmediği dost-düşman herkesin bildiği şeydi.

O tarihlerdeki yüzlerce Osmanlı alimi ve müellifi gibi, Latin harflerini bilmediği –çünkü Arab harfleriyle okuyup yazma öğrendikleri- için, Bediüzzaman'ı cahillikle suçlayıp saçmalaması ise tam bir bilgisizlik ve gerçeklere ilgisizlik göstergesiydi. (Bak. Sh.241)

Bediüzzaman'ı kendi eserlerinden ve tarihi belgelerden araştırıp tanıma zahmetine katlanmayan, hatta o kıymetli eserleri okuyup anlama kapasitesinden bile yoksun bulunan bazı kolaycı ve ön yargılı kimselerin; Onunla ilgili çoğu kasılı ve saptırıcı yorum ve yayınlara dayanarak hüküm vermeleri, hem böylesi ilim ve irfan erbabına hem de kendi okurlarına karşı tam bir saygısızlık ve sahtekarlık alametiydi, üstelik gayet ucuz ve uyuz bir gayretkeşlikti.

Kaldı ki, böylesi tarihi şahsiyet ve hadiselerin, perde arkası psikolojik ve sosyolojik nedenlerini, taktik ve stratejik hedeflerini de çok ince ve derince kavramaya çalışmak ve hesaba katmak gerekirdi.

Ancak hakkını teslim etmek gelir ki; kitabın asıl konusu olan Fetullah Gülen'le ilgili tespitleri, oldukça gerçekçi ve belgeliydi.

Halbuki Bediüzzaman, haçlı ve emperyalist batının (Amerika ve Avrupa'nın) kışkırtmasıyla ayaklanan Ermeni Militanlarının da destek çıktığı Rus işgaline karşı, gönüllü milis komutanı olarak, Bitlis savunmasına katılıp savaşmış, yaralanıp esir alınarak Rusya'ya gönderilmiş ve yıllarca zindanlarda çile çektirilmiş vatanperver ve mücahit bir din alimiydi.

Bu arada "HÜR ADAM" filmi de; tarihi gerçekleri çarpıtmaya, Bediüzzaman, istismarıyla ılımlı İslamcıları ve Amerikan uşaklarını kahramanlaştırıp meşrulaştırmaya ve Atatürk düşmanlığı üzerinden TSK'yı yaralayıp yıpratmaya yönelik mesajlar içermekteydi.

Bediüzzaman Said Nursi, çağımızın en büyük âlimlerinden olup; sağlam hadis ve haberlerle müjdelenen büyük devrim ve değişime alt yapı ve ön hazırlık görenlerden, çok önemli bir şahsiyettir.

Kendisi Kürt kökenlidir. Ancak bütün himmet ve hizmetini Türkiye'ye ve aziz milletimize vermiştir.

"Türk olan bir tek Hulusi'yi, binlerce cahil kürde değişmem… Binlerce gafil kürdü, birer Türk

olan Asım, Refet ve Hüsrev'e mukabil görmem"[213] **diyecek kadar ırkçılık düşüncesinden uzak bilinmektedir. Türk devletine, milletine ve askerine, aşk derecesinde bağlı birisidir. Ve zaten en birinci ve bahtiyar talebesi olan Elazığlı Hacı Hulusi (Yahyagil) Bey'de, Çanakkale, Kafkas ve Milli Mücadele gazisi olan şerefli bir Albay emeklisidir.**

Bizim kanaatimize göre, Atatürk konusunda bir "İltibas-karıştırma" mevzubahistir.

Atatürk, Tanzimattan beri ülkenin hayati kurumlarını ele geçiren ve bütün dünyada hâkimiyetlerini hissettiren Siyonist Yahudiler ve Sabataist dönmelere rağmen, hiçbir hareketin başarılı olmayacağını sezmiş ve onların yanında ve yolunda görünerek, en azından zahiri ve resmi planda Anadolu'yu kurtarmayı ve Türkiye Cumhuriyetini kurmayı hedeflemiştir. Ve tabi yıllar sonra fark edilen bu çok ince siyaset ve stratejisinde; Sabataist dönmeleri ve Siyonist Yahudileri bile uzun zaman inandıracak gerçekçi bir rol üstlenmiştir.

O'nun bu dâhiyane rolünü fark edemeyenlerin: "Türkiye'mizi Siyon ülkesi, milletimizi Yahudi kölesi" yapmaya çalışan hıyanet şebekesine duydukları haklı nefret ve tepkiyi bazen, onların elebaşı görünümündeki Mustafa Kemal'e yöneltmelerini çok dikkatli tahlil etmelidir.

Bakınız, Bediüzzaman bu konuda şunları söylemektedir:

"Lozan antlaşmasından sonra, İngiltere Avam Kamarasında, kendisine yöneltilen "Türkler'in istiklalini (bağımsız cumhuriyetlerini) niçin tanıdınız? Eğer, böyle olacaktıysa, bunca savaşı ve zayiatı niçin yaptınız?" Diye yükselen itirazlara, Lord Gürzon şu cevabı vermiştir:

"Çünkü işte asıl bundan sonra Türkler, bir daha eski satvet (Kuvvet) ve şevketlerine kavuşamayacaklardır. Zira biz onları Kur'an ve İslam yolundan koparmakla, ruh ve maneviyat cephelerinden öldürmüş bulunuyoruz"

Demek ki Mustafa Kemal ve İsmet'in razı oldukları durum, Türk milletini manen ve İslamiyet yönünden öldürme ve yok etme planıdır"

"İslam dinine ve ümmetine hıyanet eden o dehşetli şahsın, önemli bir kuvvetinin ve ekibinin Yahudiler olacağı yolundaki hadis ve haberlerin doğruluğunu; Lord Gürzon ve Hayim Naum gibileri ortaya koymaktadır"[214]

Bu sözlerden de açıkça anlaşılıyor ki, Bediüzzaman, Yeni Türkiye Cumhuriyetinin perde arkasındaki Yahudi ve dönme hıyanetini herkesten önce sezmiş, ancak Atatürk'ün de onlardan birisi olduğunu zannetmiştir.

Hâlbuki Atatürk en güçlü bulunduğu, muzaffer bir komutan ve Cumhurbaşkanı olduğu bir dönemde, Bediüzzaman'ı defalarca Ankara'ya davet etmiş, hürmet ve rağbet göstermiş, çok önemli ve yetkili görevler vermek istemiş ve bütün bunlara rağmen Bediüzzamanın çok sert ve ters tepkilerinin asıl niyetini bildiği için olacak ki, kendi fıtratına hiç uygun düşmeyecek şekilde, yine de sabır ve sükûnetle karşılık vermiştir.

Bakınız, Bediüzzamanın Mısır'daki El-Ezher üniversitesine karşılık, hatta içinde müsbet ilimlerle dini ilimlerin birlikte okutulacağı ve bütün Asya'daki Müslümanların ilmi ve İslami yüksek öğretim merkezi olacağı; Türk, Kürt, Arap, Acem, Hint, Çin gibi farklı kavimlerin kaynaşacağı Türkçe, Kürtçe ve Arapça'nın birlikte konuşulup okutulacağı bir "Medresetüz Zehra"yı Van ilimizde kurmak istediğinde, Ankara Büyük Millet Meclisin deki 200 mebustan, başta Mustafa Kemal'in de bulunduğu 163 mebus, şimdi trilyonlar değerinde olan 150 bin Lira tahsİsat vermeyi kabul etmişlerdir."[215]

Bediüzzaman Osmanlının son dönemlerinde İstanbul'daki Dar'ul-Hikmet azası iken batılı barbarların Çanakkale'ye hücumu üzerine "Hutuvat-ı Sitte" isimli gaddar zalimlerin yüzüne tüküren risalesi, daha sonra İstanbul'u işgal eden İngiliz başkomutanına okutulunca, oldukça hiddetlenmiş ve Bediüzzaman hakkında idam kararı vermiştir. Ancak Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da ve özellikle Kürtler arasında çok sevilen ve sayılan Bediüzzamanın öldürülmesi halinde, aşiretlerin isyan edeceği ve İngilizlerin Anadolu'yu parçalamak üzere

---

[213] Barla Lahikası Sh:1503
[214] Bak: Emirdağ Lahikası Sh:1820–1821 Rİsalei Nur Külliyatı 2. Cilt Nesil Neşriyat
[215] Bak: Emirdağ Lahikası 27.Mektup

düşündükleri Kürdistan hayalinin suya düşeceği endişeleri hatırlatılınca bundan vazgeçmiştir.[216]

İşte Bediüzzaman'ın bu kabiliyet ve karakterini iyi bilen Atatürk, onun kıymetini ve ehemmiyetini taktir ederek, defalarca Ankara'ya davet etmiştir. Bunların birkaçına olumsuz cevap veren Bediüzzaman, sonunda yakın dostu Van valisi Tahsin Beyin de ısrarıyla Ankara'ya gitmiş ve Mecliste ayakta alkışlarla karşılanıp, hürmet ve rağbet gösterilmiştir. Bir müddet Hacı Bayram civarında ikamet eden Bediüzzaman, pek çok mebusun namaza başlamasına, Mecliste daha büyük bir mescit açılmasına öncülük etmiştir.

Ancak bu arada, mebuslar arasında namaz ve dindarlık konusunda şiddetli münakaşa ve münazaralar da başlamıştır.

Bunun üzerine Atatürk, Bediüzzaman'a: ***"Sizin gibi kahraman bir Hoca bize çok lâzımdı. Bu yüzden sizin yüksek fikirlerinizden istifade etmek niyetiyle buraya çağırdık… Ama siz, gelir gelmez en önce, namaza yönelik şeyler konuşup yazmakla işe başladınız ve maalesef aramızda ihtilaf çıkardınız…"*** deyince, üstad hiddetlenerek ve sert cevaplar vererek Ankara'dan ayrılmıştır.[217]

Bu tür karşılık ve karışıklıklara hiç tahammülü olmayan Atatürk'ün, yine Bediüzzaman'ı saygı ve sükûnetle dinlemesi ve hoş görmesi oldukça dikkat çekicidir ve üzerinde durmak ve düşünmek gerekir.

Yine bizim kanaatimize göre Atatürk, Siyonist dönmelerin milleti dinsizleştirme faaliyetlerine karşı, Bediüzzaman'dan yararlanmak istemişti. Çünkü O'nun geçmişte İttihat Terakkiyle münasebeti ve Abdulhamid'e karşı muhalefeti, böyle bir hizmette, gizli hıyanet komitelerine karşı da oyalayıcı bir fırsat doğurabilecekti…

Ancak Bediüzzaman'ın, takvasından ve tavizsiz yaklaşımından kaynaklanan: "Beyin eğitiminden önce Beden eğitimi" yaptırmak cinsinden biraz aceleci davranışı ve daha sonra yazacağı Risale-i Nur'ların "önce imanı takviye" prensibine de aykırı olarak hemen namazla işe koyulması, Atatürk'ün bu girişimini başlamadan bitirmişti. Ve yine yeri gelmişken bir kanaatimizi daha belirtelim ki: Bediüzzaman'ın Sultan Abdulhamid'i önce müstebid (İstibdatçı ve Zorba) ve baskıcı zannetmesi, Mason cemiyeti olan İttihat Terakkiyi, hürriyet ve adalet fedaîleri bilerek içlerine girmesi ne ise; Atatürk'ü, devleti ve cumhuriyeti ele geçiren hıyanet ekibinin başı olarak görmesi ve hatta dönmelerin damadı olan ve Anıtkabiri yaparak ve Atatürk'ü koruma kanunu çıkararak, Mustafa Kemalin tabulaştırılıp Siyonistler tarafından istismarına ve Türkiye'nin Amerikanın yarı sömürgesi yapılmasına çalışan Adnan Menderesi bir İslam kahramanı ilan etmesi de, aynı "İltibas" (özü biri birinden farklı, ama yüzü çok yakın ve benzer şeylerin karıştırılması) hadisesidir.

Mustafa Kemal'in:

- **Dünyaya hakim ve galip devletleri ürkütmeden Yeni Türkiye Cumhuriyetini güçlendirmek için zaman kazanma stratejisini ve bu maksatla verdiği tavizleri**
- **Türkiye'yi "ön İsrail" yapma hesabı güden Siyonist Yahudi merkezleri ve içerideki İttihak ve Terakki artığı sabataist ve masonik şebekeyi umutlandırıp oyalama taktiğini ve mazeretini**
- **Bazıları zaten maalesef dönme Yahudilerin ve işbirlikçi gafillerin güdümüne girmiş, bir kısmı da meskenet yuvasına ve istismar ocağına çevrilmiş dini cemaat ve tarikatlerin Cumhuriyete yönelik tahrik ve tertiplerini önleme mecburiyetini hesaba kaymayarak**
- **Mustafa Kemal'in, kasıtlı ve azılı bir din tahripcisi, malum ve mel'un güçlerin tabii hizmetçisi olduğunu sanarak;**

O'nun ileride çok talihli sonuçlar doğura bilecek, yüksek rütbeli ve yetkili, resmi ve dini görev tekliflerini reddeden Üstat Bediüzzaman Hz.leri; anlaşılan İslamiyete ve Millete yönelik tahribatların aleti olmaktan sakınmış, ama bizim kanaatimizce tarihi bir fırsatı kaçırılmıştır. Ancak, unutmayalım ki, kader her şeye baskındır.

Atatürk'ün, her türlü imkan ve iktidar elinde olmasına rağmen, Bediüzzaman'ın bu ağır tenkit ve tahriklerine karşı, ona gayet sabırlı ve saygılı bir tavır takınması, Onun bir diktatör değil, ne kadar demokrat bir kişilik

[216] Tarihçe-i Hayat İlk Hayatı Sh:2137
[217] Tarihçe-i Hayat İlk Hayatı Sh:2138

olduğunun da göstergesidir. Çünkü bugün demokrasi havarisi kesilen yöneticilerin, kendilerinin gaflet, cehalet ve hıyanetlerini konuşup yazanları, nasıl yaftalatıp tutuklattıklarını ve ağız dolusu hakaretler yağdırdıklarını herkes görmektedir.

Üstelik Bediüzzaman Atatürk'e ilişilmemesi gerektiğini söylemekte ve Ankara'daki davranışından dolayı pişmanlık göstermektedir:

"Beni Ankara'ya istediler, gittim. Gidişatları benim ihtiyarlık hissiyatıma uygun gelmedi. "Bizimle beraber çalış" dediler.

"Yeni Said öteki dünyaya çalışmak istiyor. Sizinle beraber çalışamaz. Fakat size de ilişmez" cevabını verdim.

Evet, ilişmedim, hatta ilişenlere de iştirak ve meyil değil, belki teessüf ettim. (Mustafa Kemal'in aleyhine çalışanları asla hoş görmedim) Çünkü İslam Milliyetçiliğinin gelenekleri lehinde yararlanılabilir (Atatürk gibi) acip, (hayret verici) bir askeri dehayı (maalesef benim sert tepkilerim) bir derece bu ananelerin aleyhine dönmesine bir vesile oldu.

Evet, ben, özellikle reisicumhurda muannid (inatçı ve kararlı) bir deha hissettim ve (kendi kendime söz verip) dedim:

"Bu dehayı kuşkulandırıp İslami ananelerin aleyhine çevirmek caiz değildir." Onun için elimden geldiği kadar dünyalarından çekildim ve karışmadım."[218]

Ama bazıları, Atatürk'ün Bediüzzaman'a karşı bu ilgisini, "O'na Milletvekilliği, üniversite öğretim görevliliği, Şeyh Sünusi gibi umumi Anadolu vaizliği gibi önemli hizmet tekliflerini: "onun nüfuzundan, (etkinliğinden) kendi hesabına yararlanmak istiyor. Bediüzzaman'ı susturmak ve kendine bağlamak istiyor."[219] Şeklinde değerlendirmiştir.

Hâlbuki tarafsız ve ön yargısız bir şekilde ve dikkatle incelenirse, bu olaya bizim bakış açımızla yaklaşılabileceği de görülecek ve hak verilecektir.

Üstelik üzerine: "Çok mühim bir mektup" notu düşülerek Cumhurbaşkanlığı arşivinde saklanan bir mektupta, Üstat Bediüzzaman Hz.leri Mustafa Kemal'e:

"İslam Aleminin Kahramanı Paşa Hazretlerine!1 şeklinde hitap etmekte,

***"Ey Şanlı Gazi, Yüce Şahsiyetiniz hem muzaffer ordunun hem de Yüce Meclisin şahsi manevisini yemsil ediyorsunuz."* Diye övmektedir.**

Bu mektubunda on maddelik tavsiyelerinin 9. Maddesinde:

**"*Sizin bu başarılarınızı, Yüksek hizmet ve fedakarlığınızı takdir ve tasvip eden ve sizi canu gönülden sevenlerin çoğunluğu inançlı insanlardır ve sağlam Müslümanlardır. Öyle ise sizin de Kur'anın emirlerine uygun davranmanız, hem Müslüman halkın yararınadır, hem de şerefinizi artıracaktır."* Sözleri ile Mustafa Kemal'le ilgili kanaatlerini ve ondan samimi beklentilerini dile getirmektedir.

Elazığ Palu kazasındaki Şeyh Sait Efendi'nin, Van'daki Bediüzzaman'dan "sizin nüfuzunuz kuvvetlidir… Yardımınız gereklidir" diyerek yapmayı tasarladığı isyan hareketine katılmasını isteyen mektubuna: ***"Türk milleti asırlardan beri İslamiyet'e hizmet etmiş ve çok âlimler-veliler yetiştirmiş necip bir millettir. Bunların torunlarına ve ehli imana kılıç çekmek caiz değildir. Siz de sakın böyle bir işe girişmeyiniz ve bu teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Ülke dâhilinde silahla değil, islahla neticeye gidilir. Millet irşat ve tenvir edilmelidir."***[220] Şeklinde cevap vermesine rağmen, kaderin sevkiyle ve Risale-i Nurun yazılması hikmetiyle, Isparta'nın ıssız bir kasabası olan Barla'ya sürgün edilmiştir.

Bediüzzaman ve Ordu:

Kahraman Türk ordusuna çok değer veren ve sürekli övgüyle bahseden Bediüzzaman:

"Ben bu milletin bahadır ordusunun milyonlarca efradını, eratını ve subaylarını samimiyetle

[218] Said Nursi Tarihçe-i Hayat. Eskişehir Hayatı
[219] Bak: İlk Hayat Sh:2139
[220] Barla Hayatı Sh:2140

seviyorum, hürmet ve haysiyetlerini, elimden geldiği kadar korumaya çalışıyorum.

Ama benim garazkâr ve mason muarızlarım ise, bir tek adamı sevmek ve yüceltmek bahanesiyle, Türk ordusunun şehit olan ve hayatta bulunan milyonlarca mensubuna hıyanet ve hakaret ediyor…

Bana hücum edenlerin tek bahanesi "Mustafa Kemal'e itirazım ve dost olmadığım"dır.

Hâlbuki o beni taltif etmek (itimat ve itibar göstermek) ve bütün Doğu ve Güneydoğu Anadolu'ya resmi yetkili umumi vaiz olarak göndermek üzere Ankara'ya çağırmıştır."[221]

Bediüzzaman; geçmişteki, günümüzdeki ve gelecekteki milyonlarca mensubuna hayran ve hayırhah olduğum ***"Bin seneden beri cengâverliğini, gaziliğini ve hak peresliğini dünyada gösteren ve ispatlayan… Kur'anın bayraktarlığını kılıçlarıyla ve kanlarıyla imzalayan[222] bir ordunun bir tek kumandanına, yanlış ve haksız bulduğum davranışları yüzünden karşı çıkmam bahane edilerek, bana bu denli hücum ve hakareti hak ediyor muyum? Diye sormakta ve aslında Atatürk'ün istismar ve suistimal edildiğine parmak basmaktadır."***

Bu arada, biz de merak edip soruyoruz: Geçmişte ve günümüzde "Atatürk'e dil uzatıyor. Rejimi tehlikeye atıyor" gibi bahanelerle Müslüman düşünür ve din adamlarına yapmadıklarını bırakmayan asker ve sivil sahte Atatürkçüler, şimdi, ***ABD'li Siyonist Yahudi Graham Fuller'in "Atatürk'ün düşünceleri kendi çağı için gerekliydi. Bugün artık geçerli değildir. Zaten Türkiye bir ulus ta değildir. Türkiye ulusal kimliğini, yörüngesini ve dünyadaki yerini, yeniden gözden geçirmelidir. Türkiye diniyle barışmalı, ılımlı İslam'la hoş geçinmelidir***."[223] Şeklindeki hezeyanları karşısında niye susmaktadır? Atatürk'ün kurduğu Türkiye Cumhuriyetinin temellerine dinamit koyan Siyonist ve emperyalist kafirlerin önünde secdeye kapananlar, sadece sahtekar değil, aynı zamanda satılıktır!...

Ve zaten Atatürk'ün asıl niyetini ve hedefini sezen dış güçler ve Sabataist dönmeler, O'nu mason doktorları eliyle zehirleyerek genç yaşta ölüme yollamış ve bunu bilen Atatürk "Beni Türk hekimlerine emanet ediniz!..." diye feryat etmeye mecbur kalmıştır.[224]

Aziz Türk milletinin ve Devletinin maddî ve manevî iki güçle ayakta kalacağına inanan Bediüzzaman:

"İşte;

1- Haysiyet-i askeriye (yani ordunun onuru, değeri, gücü ve kuvveti)

2- Hamiyet-i İslamiye (İslam ve iman gayreti) ve Şeriat-ı Muhammediye (Kur'an'ın bütün insanlığa getirdiği adaleti) bir terazinin iki kefesindeki Ağrı dağı ile Sübhan dağı gibi iki dengeye benzer."[225] Diyerek, ordunun önemini ve değerini ortaya koymaktadır.

Ve yine kendi kanaatlerini yüzüne karşı söylediği halde, fikre ve ilim ehline hürmetinden dolayı Atatürk sükût geçmiş ve müsamaha göstermişken daha sonra, o mason zındıkların tahrikiyle sıradan bir subayın, hatta onbaşının kendisine hakaret etmesi karşısında, Bediüzzaman haklı teessüflerini açığa vurmakta ve "Sait Nursi, devlete başkaldırıyor" bahanesiyle mazlumlara zarar gelmesin diye bütün bunlara katlandığını anlatmaktadır.[226]

Bu durum, Atatürk'ün Bediüzzaman'ın nüfuzundan korktuğu veya yararlanmaya çalıştığı zannını da boşa çıkarmaktadır.

Çünkü üstadın da teessüf ve teessürle ifade ettiği gibi; sıradan bir karakol çavuşunun bile hakaret etmeye kalkıştığı ve hiç kimsenin sahip çıkamadığı bir zatın geniş çevresinden ve etkinliğinden korkulacağını söylemek tutarlı bir iddia olmaktan uzaktır.

Öyle ise, bize göre Atatürk'ün, Bediüzzaman'a yaklaşımında daha başka amaçlar aramalıdır.

- Yurdumuzun barbar batılılarca işgali sırasında ve mütareke yıllarında; istila kuvvetlerine şiddetle ve

---

[221] Emirdağ Lahikası 27. Mektup
[222] Emirdağ Lahikası 27. Mektup
[223] Hulki Cevizoğlu Bütün Kaleler Zapt Edilmedi Sh:8
[224] Dünyanın Gizli Yöneticileri Mehmet Öksüz Mavi Ay Yayınları
[225] Divan-ı Harbi Örfi Sh:1925
[226] Emirdağ Lahikası 27. Mektup Sh:1760

cesaretle karşı çıkıp direnen ve Milli Mücadeleye ve Atatürk'ün Ankara Hükümetine taraftarlık gösteren[227]

- Anadolu hareketine karşı İngilizlerin dayatmasıyla Damat Ferit Hükümetinin, Şeyhülislam Dürrizade imzasıyla yayınladığı "Bunlar İsyan etmiştir. Öldürülmeleri gerekir" fetvasını "Müslüman halkı Kuvay-ı Milliye aleyhine kışkırttığı" için kabul etmeyen, Ankara Müftüsü Rıfat Börekçinin fetvasını destekleyen[228] ve "Zıt kavramlar yer değiştirmiştir; Zulme adalet, Cihada isyan, esarete ise hürriyet adı verilmiştir" diyerek Atatürk'ün başlattığı Milli Mücadeleyi cihat ve hürriyet hareketi kabul eden
- "Ankara'da mevcut 200 mebustan 163 mebusun imzası ile 150 bin lira, o zaman paranın kıymetli vaktinde aynı Üniversite (Üstadın Van'da kurmayı tasarladığı Medresetüz zehra) için vermeyi kabul ve imza ettiler. Mustafa Kemal de içinde idi."[229] diyerek Atatürk'ün ve Ankara Hükümetinin, kendisinin hayırlı teşebbüslerine destek verdiğini dile getiren Bediüzzaman'la Atatürk arasında bazı konularda yanlış anlaşılmaların olabildiğini söylemek, acaba birtakım kimseleri niye böylesine huysuzlaştırmaktadır?

Hatta Hz. Üstat Yeni Said döneminde ve Kastamonu'da bulunduğu süreçte yazdığı "İnna Eateyna" sırrında: "12–13 sene sonra İslamiyet'e darbe vuranların başlarında öyle müthiş bir patlayış olacak ki kıyamete kadar unutulmayacak" mealindeki İstihrac-ı cifri çok geniş bir dairede olduğu halde; nur müjdesi sırrının aksine olarak; dar bir dairede ve hususi bir hükümette tatbik etmek suretiyle, **fikrim o geniş daireyi ihata edemeyerek, o hakikatin suretini değiştirmiş…"** (Kastamonu Lahikası 27.Mektup Ehemmiyetli, fakat bir derece mahremdir) diyerek, bazı işaret ve beşaretleri karıştırdığını ve bu kusur ve karıştırmalarından dolayı manevi sıkıntılara uğradığını, kendileri de itiraf ve ifade buyurmaktadır.

Ama her şeye rağmen, müjdelenen ve hasretle beklenen Mehdiyet Medeniyetinin en önemli destek ve dayanağının yine Asil Türk ordusu olacağını haber veren Bediüzzaman şunları söylemektedir:

"Gariptir, hem çok gariptir (hayret edilir ki) yedi yüz sene boyunca İslamiyetin ve Kur'an'ın elinde Şeref-şiar (Şan ve şerefle şöhret bulan), barika-asa (Şimşek gibi parlayan) bir elmas kılınç olan Türk milletini ve Türkçülük (düşüncesini), muvakketen (geçici bir dönem) İslamiyetin bir kısım Şeairine (Ezan, Kur'an, İmam-Hatip, başörtüsü gibi dinin simgelerine) karşı kullanmaya çalışır. Fakat (tam) muvaffak olamaz (sonunda) geri çekilmeye (mecbur kalır) (Çünkü) "Kahraman ordu, dizginini onun (masonluğun, Siyonist ve sabataist gurubunun) elinden kurtarıyor" (ve kurtaracak) diye, (hadis) rivayetlerden anlaşılıyor."[230]

Evet, Yunanistan'ın Stratejik Araştırmalar Enstitüsü eski başkanı Korgeneral Tagaris tarafından yazılan ve ABD Chicago'da Hıristiyan Siyonistlerin Armegeddon yayın evinde 1978'de basılan ve ücretsiz dağıtılan kitabında:

"Biz Türklerin canavar derecesinde barbar bir ırka mensup olduğumuzu… Anadolu'da farklı din ve kökenden milyonlarca insanı katledip, şimdi kendimize ait olmayan topraklarda oturduğumuzu… Öyle 50 milyon falan değil, Kürtler, ermeni ve Rum asıllılar sayılmazsa nüfusumuzun 20 milyonu zor bulduğunu…

Tarihi adaletin bu Türk vahşetini temizlemek üzere; Anadolu'da yeniden Kürdistan'ın, Ermenistan'ın ve Pontus İmparatorluğunun kurulmasının şart olduğunu."[231] Yazarken…

Ve yine Avrupa konseyinin 26 Nisan 2003 tarihli kararında ve 6'ncı ve 12'nci maddelerinde "siyasi çözüm" diye, azınlık saydığı Kürtlere ve diğer kökenlere her türlü haklarının verilmesini zırvalarken, hala AB'ye girmeye can atan NATO kafalı gafillere… Başbakan iken, Kuvvet komutanlarının atama görüşmelerini ve MGK'daki gelişmeleri Ertuğrul Özkök, Zafer Mutlu ve Hasan Cemal gibi sicili bozuk gazetecilerle konuşup değerlendirecek kadar seviyesini alçaltan Bilderbergci Mason Mesut Yılmaz gibi siyasilere…[232]

Emin Çölaşan'ın 27 Mart 2003 tarihli köşesinde "Bu süreçte beni ürküten bir şey var. Genel Kurmay Başkanının kişiliğinde, toplumun güvendiği tek kurum olan Silahlı kuvvetlerin yıpranmasından endişe

---

[227] Külliyat Nesil Yay. 1. Cilt Sh:1080- Başbakanlığa mektup
[228] Bak. Bediüzzamanın hayatı. Yeğeni Abdurrahman Nursi Sh. 106-107 Piran yay. İst
[229] Emirdağ Lahikası 27. Mektup
[230] Beşinci Şua 3. Küçük Mesele 3. Hadise
[231] Atilla İlhan'la Birkaç Saat Hulki Cevizoğlu Sh:5-6-7
[232] Apolet-Kılıç ve İktidar Faruk Mercan 4. Baskı Doğan Kitap Sh:33

ediyorum" dediği…

28 Mart 2003 de Mustafa Balbay'ın ise: "Acaba yurt dışında ve NATO kışlasında on sekiz(18) sene kalmasının etkisiyle mi, ülkemizin hassasiyetlerine ve dengelerine batı gözüyle bakıyor?" diye hayret ettiği bazı generallere rağmen…

1974 Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında, Yarbay rütbesiyle komutanı olduğu Kocatepe muhribinin, Genel Kurmaya gönderdiği yanlış mesajlar yüzünden Yunan savaş gemisi zannedilerek bizim jetlerimizce vurulup batırılmasına sebep olan… Kocatepe muhribimizle en az 60 (altmış) Mehmetçiğimizi deryanın dibine batıran… Ama kendisi denize atlayan, nasıl bir tesadüfse, bu savaş ortasında oralarda güya avlanan İsrail balıkçı gemisi tarafından bulunup kurtarılan!.. Ve bu olaydan sonra hızla yükselip Oramiral olan, hatta bir ara Genel Kurmay başkanlığına oynayan ve 28 Şubatın meşhurlarından sayılan… Emekli olunca da Korkmaz Yiğit gibi devlet soyguncularına katiplik yapan Güven Erkaya gibi bazı ucuz kahramanlara…

Korgenerallikten emekli edilince MHP'ye girip Devlet Bahçeliye danışman olan ve Amerikanın Irak işgaline karşı çıkanlara şiddet ve hiddetle saldıran ve: "Amerika Afganistan'daki batağı kurutamaz" dediler. Bak adam gitti, iki günde halletti orayı… Irak savaşında da aynı şeyler söylendi… "Neymiş; gelmesinler, gitmesinler, bölgede bilmem neler olurmuş…" Adam geldi vurdu, yerleşti… Ve Amerika bir daha buradan gitmez!"[233] Diyen ve ABD'nin işgal ve işkencesine sevinen milliyetçi danışmanlara rağmen…

Kurmay Albay rütbesiyle 1978–80 arası Kara Harp Okulu öğrenci Alay komutanı iken, 500 Harbiyeliden 400 kadarını, bölücü ve yıkıcı faaliyetlerinin tespit edilerek bu kutsal ve Milli kurumdan atılmasını sağlayan…

Ege ordu komutanlığı sırasında, 3 Haziran 1997 gecesi İzmir'e giden ve Hikmet Köksal, Güven Erkaya, Ahmet Çörekçi ve Teoman Komanla birlikte; gizli güçlerin dayatmasıyla Genel Kurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı'nın yönetime el koyup, Erbakan hükümetini devirme teklifine; 3'ncü Ordu komutanı Atilla Ateşle beraber cesaret ve dirayetle karşı çıkarak, masonik merkezlerin bu oyununu bozan… Ve Genel Kurmay Başkanı olduğunda da, birçok davet almasına rağmen Amerika'ya gitmeyip, Çin, Hindistan, Pakistan, Japonya ve Rusya'ya ziyaretler yapan ve ABD-AB emperyalizmine karşı Türkiye merkezli yeni bir oluşumun sinyallerini yakan Hüseyin Kıvrıkoğlu gibi asaletli, haysiyetli, cesaretli ve Milli düşünceli "baş tacı"larımız vardır.

Harp Akademilerindeki bir konuşmasında "AB'ye mahkûm ve mecbur değiliz. Bir ütopya uğruna ülke geleceğimizin ve güvenliğimizin tehlikeye girdiğini göz ardı edemeyiz… Hatta gerekirse ülke ve bölge yararımız ve Milli çıkarlarımız için İran ve Rusya ile irtibat ve ittifaklar kurabiliriz" anlamında tarihi ve talihli tespitler ve tembihler yapan Milli haysiyetli paşalarımızda vardır…

Elazığ'daki 8'nci Kolordu Komutanlığından tanıdığımız ve 1995 Ekiminde Antalya'da yapılan uluslar arası Güvenlik ve işbirliği konferansında: "Daha ne zamana kadar ulusal çıkarlarımızı göz ardı etmek pahasına, ABD'nin çıkarlarına hizmet edeceğiz!?"

TSK ve Türkiye, Kraldan ziyade kralcı kesilip, kendi savunma ihtiyaçlarını bir kenara itip, NATO direktiflerinin esiri olmuş gibiyiz!...

"Biz bu yanlış zihniyetin cezasını, hazırlıklı olmadığımızdan dolayı Güneydoğudaki terör mücadelemizde çok acı şekilde çekmişiz!" Diye haykırışlarını hatırladığımız mert, metin ve Mümin komutanlarımız vardır.

Duyarlı bir aydınımızın yerinde tespitiyle, "dönemin İngiliz Büyükelçisi ve mason Reşit Paşanın birlikte hazırladığı ve Tanzimat-ı Hayriye diye toplumun aldatıldığı süreç aslında, Müslüman Türklerin çözülmesi ve Barbar batılılarca fikren ve fiilen esir edilmesinin en somut adımıdır. "En az yüzde on hain kontenjanımız vardır" ve emperyalist güçler içimizdeki bu hainler eliyle ülkemizi kontrol altında tutmaktadır.

Mustafa Kemal, bu çözülme sürecinin hızını azaltmaya ve dahiyane bir manevra ile hain masonları oyalamaya ve hiç değilse sınırları belirli bir vatan parçasını kurtarmaya çalışmış ve başarmıştır.

"Atatürk, rejimi Cumhuriyet olan Milli bir devlet kurmak ve bunu İslam-Ümmet bilinciden süzeceği Milli ve medeni bir kültür temeline oturtmak amacını taşımıştır. Atatürk her türlü mandacılığın ve Batılılara

[233] Apolet-Kılıç ve İktidar Faruk Mercan Sh:258

dayanmanın karşısındadır.

İsmet İnönü ile aralarındaki uyuşmazlığın esas nedeni de bu noktada aranmalıdır. İsmet İnönü mandacıdır. Tam hürriyetten değil, dış himayeden yanadır. İşte bu yüzden Hatay sorunu sırasında Atatürk'le araları tamamen açılmış ve Mustafa Kemal, İsmet İnönü'yü Başbakanlıktan uzaklaştırmış ve ölünceye kadar yanına yaklaştırmamıştır.

Ve Atatürk'ten sonra onun ölümüne sebep olan hain güçler (masonlar ve dönmeler) tarafından İnönü hiç hesapta yokken Cumhurbaşkanı yapılmış ve uydurdukları Kemalizm safsatasıyla Atatürk'ün başlattığı Milli, yerli ve haysiyetli bir dönemi kapatmış, Tanzimatla başlayan çözülme sürecine yeniden hız kazandırmıştır.

Anadolu'yu parçalama planı olan "SEVR" ameliyatının yapılabilmesi için, Milletimizi narkozla uyuşturma aşaması sayılan "LOZAN"ın gizli maddeleri bir bir tatbikata sokularak, ülkemizdeki etnik ve dini çatışma ve yozlaşmanın yolları açılmıştır.

Emekli bir Generalimizin ifadesiyle: 650 yıllık bütün Osmanlı idaresinde Doğudaki isyan sayısı sadece 14 (on dört) iken, bu bölücü ve yıkıcı amaçlı ve dışarıdan kışkırtmalı ayaklanma sayısı Cumhuriyet döneminde 25'i (yirmi beş) bulmaktadır.

Ve daha beteri, AKP'nin, sivil ve askeri yüksek bürokrasinin boş vermişlik havası içinde sırıtan işbirliği gafletiyle: Irak'ta güvenliğimizi ve geleceğimizi karartan gelişmeler yaşanmakta; Türkiye bölgeden dışlanmakta… "Kırmızı çizgilerimiz" diye tükürdüklerimiz bir bir yalanmakta ve Türkmenler sahipsiz bırakılmaktadır.

Pulitzer ödüllü Amerikalı gazeteci Seymour Hersh, İsrail'in, Irak'ın kuzeyinde Kürtler'le işbirliği içinde operasyonlar yaptığını ve bu duruma AKP iktidarının dolaylı destek sağladığını yazmıştır. Bağdat'taki Ebu Garib hapishanesindeki işkence skandalını ortaya çıkaran Hersh, İsrail istihbarat ve askeri yetkililerinin şu sırada KUZEY IRAK'TA AYRILIKÇI KÜRTLER'LE BERABER ÇALIŞTIĞINI ve bazı OPERASYON'lar için KUZEY IRAK'TA ÖZEL MERKEZLER açtığını.

New York Times'ta çıkan başka bir habere göre, Irak'lı ayrılıkçı Kürtler, o topraklarda yüzyıllardır yaşayan kardeşlerimizi, Türkmenler'i, evlerinden silah zoruyla çıkartıp mülteci durumuna düşürüyor, arazilerine el koyuyor ve bölgenin demografik-siyasi haritasını değiştiriyor… Böylece Kürtler'in hakimiyet alanlarını güneye genişletmeyi amaçlıyor.

- En büyük tehlikenin, Türkmeneli Kerkük'te olduğuna dikkat çeken gazete, Kürt liderlerin petrol açısından çok zengin bu şehri bölgesel bir Kürt başkenti yapmak istediklerini de yazıyor.
- Halen 10 bin civarında Kürt'ün, Kerkük'ün hemen dışında kamp kurduğunu ve şehre girmek için Amerikalı yetkililere baskı yaptığını belirten New York Times, etnik bir çatışmanın (YANİ BİR TÜRKMEN KATLİAMININ) olabileceğine dikkat çekiyor! Kerkük'te kent dışında kamp kuran 10 bin Peşmergenin her an şehre girebileceğini ve her an bir TÜRKMEN KATLİAMI olabileceğini haber veriyor.
- Son 2 yılda Irak'ta yapılan suikastlarda tam 43 Türkmen lideri öldürüldü ve kaçırıldı, haberimiz bile olmadı. Çünkü masonik medya bunları yazmadı…
- Uzun yıllardır Amerika'da yaşayan Türk mühendis-mimar ve bilim adamlarının kurduğu etkili sivil toplum örgütü MİM, geçtiğimiz 2004 yılında[234] N.York'ta bir panel düzenledi, panele katılanların konuşmaları büyük önem taşımaktaydı:
- 'Kerkük ve diğer şehirlerden sürülmüş olan on binlerce Türkmen, artık evlerine dönmek istemektedir. Bu geri dönüş süreci planlı olarak gerçekleştirilmediği takdirde, Kürtler'in "siyasi ve askeri" üstünlüğü karşısında Kerkük yeni bir etnik temizleme kampanyasına maruz kalarak safi bir Kürt şehrine dönüşebilecektir. Şu anda Türkiye'nin tutumu çok önemlidir. 30 Haziran itibariyle oluşmaya başlayacak yeni Irak'ta, Türkmenler'in Kürt grupların cebri altına girmesi olasılığı yüksektir. Bu nedenle ilgili olaylar "ACİL" takip edilmesi gereken bir gelişmedir.

Türkmenler herhangi bir tehdit ya da baskı altında kalırlarsa bu Türk kamuoyunu harekete geçirecek bir

[234] Bak: www.m-i-m.org

katalizör olacaktır. Böylesine bir gelişme Ankara'yı Kuzey Irak'a tek taraflı olarak müdahale etmeye dahi itebilecek olaylar silsilesini başlatacaktır!..

• Son iki cümleyi tekrar tekrar okuyunuz! “Böylesine bir gelişme Ankara'yı Kuzey Irak'a tek taraflı olarak müdahale etmeye dahi itebilecek olaylar silsilesini başlatabilir" diyor Çağaptay. İlaveten; bir de PKK'nın artan terör faaliyetlerini hesaba katarsanız. Çoook kritik gelişmelere yaklaştığımızı söylemek, bir kehanet sayılmamalıdır.[235]

Yunan Profesör’ün ilginç yorumu:

“Demokratik ilkelere ve insan haklarına saygı duyduğunu hâlâ beyan eden Bush (Irak'a yaptığı 'insani' girişimler, Uluslararası Af Örgütü tarafından uluslararası bir suç ve medeniyetimize darbe olarak nitelendiriliyor) demokratik ilkelere sahip tek ülke olduğundan, Türkiye modelini İslam dünyasına lanse etmek amacıyla, başbakan Erdoğan’ı toplantısına davet ediyor.

Türkiye'yi “**askeri mutlakiyetten, Batı tipi İslami demokrasiye geçirmek**” gibi bu büyük değişime soyunmuş olmasından dolayı, Erdoğan son Sovyet lideri Gorbaçov'u anımsatıyor.

Hatırlanacağı üzere Gorbaçov, Marksizm ilkelerine dayalı sosyalist sistemi değiştirmeye çalışmış ve haliyle ülke yapısı sarsılmıştı. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ülkede yaşanan kaos sırasında Gorbaçov, Batı'nın 'sevgili çocuğu' yapılmıştı. Rus lider, uyguladığı demokratik reformların otoriter yönetimin tamamen dağılmasına yol açacağını hesaba katmamıştı. Ama Tayyip Erdoğan (Açılım safsatalarının ülkenin başına ne belalar saracağını) hiç düşünemiyor!”[236]

“Atatürk'ün istediği noktaya gelemedik!”

1. Ordu Komutanı Org. Hurşit Tolon, bunları Kuleli Askeri Lisesi'nin açılış töreninde yaptığı konuşmada söylemişti.

“Ölümünden 66 yıl sonra Atatürk'ün istediği yere gelmeyi başaramadık!” Paşa'nın sözleri doğruydu. Aklı başında olan herkes bunu biliyordu. Belki de üzerinde milletçe hemfikir olduğumuz yegane düşünce buydu.

Bugün geldiğimiz noktaya bakın. Birkaç fanatik cahil İslamcı tortusu ve birkaç tükenmiş ideoloji kuyrukçusu hariç, herkes Atatürkçü kesilmiş... Atatürkçü olmayanları toplasanız, bir stadyumu bile dolduramazsınız.

Öyleyse, bu muazzam Atatürkçü kitleye rağmen, Gazi Mustafa Kemal'in istediği noktaya niçin gelinemiyordu?

Bir millet toptan geri zekâlı, kalın kafalı ve kötü ahlaklı olmadığına göre, nasıl oluyordu da ulaşması gereken noktaya bir türlü varılamıyor du?

Çünkü kendilerine Atatürkçü diyenler, kabaca üç sınıfa ayrılıyordu:

Birinciler, Mustafa Kemal'in devrimciliğini hiç anlamayıp, yaptığı inkilap ve yeniliklerin kabuklarıydı.

İkinciler, Atatürkçülüğü bir kimlik ve egemenlik aracı olarak kullanıyor, istismar ediyordu.

Üçüncüler ise, bu sürecin ruhundaki devrimciliğin sürdürülmesi gerektiğini savunuyordu.

Ezici çoğunluktaki birinciler hep seyrettiler. Onlar seyrettiği için ikinciler egemen hale geldiler. Üçüncüler ise zaten azınlıktaydılar, hep suçlanıp, dışlandılar.

Nitekim bugün, memlekette hala binbir çeşit Atatürkçü kol geziyordu. AB emperyalisttir diyenler de Atatürkçü, AB'ye ortak olalım diyenler de Atatürkçü, Devletçiler de Atatürkçü, liberaller de Atatürkçü geçiniyordu.[237]

Ordumuz Üzerinde Oynanan Oyunlar!

Bir devleti çökertmenin ve dış güçlerin çömezi haline getirmenin en önemli iki şartı vardır.

---

[235] Akşam 22.06.2004 Güler Kömürcü

[236] Radikal 07.06.2004 (Atina Siyasi Bilgiler Fakültesi Uluslar arası İlişkiler Profesörü, Yunan Gazetesi Elefteros Tipos, 30 Mayıs 2004)

[237] Sabah / 10 09 2004 / İlker Sarıer

1- “ORDU”sunu zayıflatmak,

2- Yurdunu federasyonlara ayırmaktır.

Bu iki aşamanın ilk iki ayağı ise;

a- Ahlaki ve psikolojik değerleri dejenere etmek.

b- Ekonomik ve siyasi dengeleri ele geçirmektir.

Maalesef ülkemizde ahlaki değerler yozlaştırılmış, ekonomik dengeler dış güçlere kaptırılmıştır.

Şimdi de Ordumuzu dağıtma ve yurdumuzu parçalama planları başlatılmıştır.

İslam’dan esinlenerek ve İstanbul’un fethinden etkilenerek, 500 yıl önce oluşmaya başlayan Avrupa’da; Yahudi sermayesi bugün ekonomiyi ele geçirmiş, ahlaki ve aile hayatını bitirmiştir. Amerika’da tekelleşmiş olan bu sömürücü sermaye; dünyayı hâkimiyeti altına almak istemektedir. Bütün yeryüzünde Siyonist sermaye devletini ve Büyük İsrail hâkimiyetini oluşturma çabası içerisindedir. Bu hedefe ise adım adım ilerleyerek gelmiştir.

Önce Avrupa’da feodalizmi yıkarak krallıkları getirmiştir. Sonra krallıkları yıkarak cumhuriyetleri getirmiştir. Sonra cumhuriyetleri yıkarak birleşik devletleri oluşturmuş ve dünyayı sosyalizm ve kapitalizm olarak bölüp şekillendirmiştir. Şimdi de tek kutuplu bir dünya hâkimiyeti peşindedir.

Önce karşılıksız ulusal paraları geliştirmiştir. Avrupa Merkez Bankası’nı kendi eline geçirmiştir. Amerika Merkez Bankasını devletleştirmek isteyen J. Kennedy’i öldürtmüşlerdir. Dolar ve Euro hakimiyeti ile ulusal merkez bankalarını tamamen emrine almak peşindedir. Böylece tahsildarsız ve ordusuz bir vergi politikası ile dünyayı yönetmek istemektedir. Ulusal orduları etkisiz hale getirmek son hedefleridir. Milli ordular şeklen kalacak; ama o ordular kendi uluslarının hukukunu koruma yerine, tekelci Siyonist sermayenin bekçiliğini üstleneceklerdir.

Irak ordusunu; İran’a saldırtan ve sekiz sene savaştıran kendileridir. Şimdi de, Irak parçalansın Türkiye ortadan kalksın! Parça parça devletçikler kurulsun!” diye çalışanlar aynı güçlerdir. Önce topraklarımıza kendi askerlerini yerleştirecekler; ondan sonra da Türk ordusunu küçülterek zayıf düşürecek ve ülkemizi böleceklerdir.

Özetle “büyük sermaye” kendisini hiç sıkıntıya sokmadan ve riske atmadan dünyayı yönetmek istemektedir. Tarihte güçlü ordular olmuştur. Alman Ordusu, Japon ordusu, Rus ordusu ve Osmanlı ordusu, İngiliz ordusu, Fransız ordusu gibi... Tekelci Siyonist sermayesi 20’nci yüzyılda bu orduların hepsini çeşitli yöntemlerle birbirine vuruşturup bitirmiştir. Bugün sadece Amerikan ordusu vardır. Dünyada başka herhangi güçlü bir ordu bırakmamayı amaçlamıştır...

Ancak henüz alt edemediği ve tamamen ele geçiremediği iki ordu daha vardır: Türk ordusu ve İran ordusu.

Irak savaşında İran; Batıda modeli bulunmayan “halk ordusu” ile Irak’ı yenmiştir. Ondan sonra da hiçbir ordu ile savaşa girmemiştir. Henüz Amerika Ona saldırmamıştır. Ancak bu yönde bir hazırlık içindedir. Ne olacağı bilinmemektedir.

Bölgemizdeki ikinci güçlü ordu “Türk Ordusu”dur. Zaten Türkler, ordu millettir. Her ferdi her an savaşa hazır demektir. Osmanlı ordusu 1’nci Cihan Savaşı’nda yenilmemiştir. Müttefiklerin yenilmesi sonunda, o da teslime mecbur edilmiştir. Bu teslim de, bugün Irak’ta olduğu gibi, İttihatçı Mason Bakanların ve komutanların ihaneti sonucu gerçekleşmiştir. Yoksa düşman orduları Çanakkale’yi geçememişlerdir!..

Dağılmış olan Türk ordusu Kuvay-ı Milliye olarak yeniden toparlanıp dirildi ve “İstiklal Savaşı”nı zaferle bitirdi. II. Dünya Savaşı’na girmedi. NATO’ya kabul edilme hatırına Kore’ye gitti ve büyük başarılar kaydetti. 1974’te bir haftada Kıbrıs’ı aldı. Yugoslavya’ya, Afganistan’a barış gücü olarak katıldı. Kısaca Türk Ordusu her yerde sadece zafer kazanmıştır. Türkiye NATO’da önemli görevlerde bulunmuştur... NATO’nun içinde ABD’den sonra ikinci güç olmuştur.

Siyasi Siyonizm’in öncüsü Theodor Herzl’in Planı, Türkiye’yi 1997’de yıkıp parçalamak ve İsrail imparatorluğunun hududunu Anadolu’nun içlerine sokmak idi. Ama Milli Görüş ve Erbakan faktörü yüzünden

bu şeytani hedef sürekli ertelendi. IMF'ci sermayenin ve TÜSİAD'cı işbirlikçilerin şimdi en büyük derdi "Türk Ordusu"nu nasıl etkisiz hale getirebilirizdir. Dış güçler ısrarla bunun peşindedir. Bunun için kendine göre planlar üretmişlerdir…

1- Bunlar;

a- Güçlü ordusu ve Milli Görüş şuuru ile Türkiye Avrupa Birliği'ne girerse, Avrupa'ya sorun olur. Çünkü Avrupa'nın en güçlü ordusuna sahip olacaktır, Avrupa'nın en kalabalık nüfuslu üyesini oluşturacaktır. Ve aynı zamanda Avrupa'nın en genç, dinamik ve nüfusu sürekli artan bir ülkesi konumunda olacaktır… Bu durum AB'nin geleciğini tehdit edebilir diye endişe duyulmaktadır... En önemlisi de, Asya ile köprü teşkil etmesi nedeniyle Türkiye Avrupa ticaretini eline geçirebilir ve böylece güçlenip bütün Avrupa'ya hükmedebilir korkusu yayılmaktadır.

b- Türkiye'nin Avrupa dışında kalması ise daha da tehlikeli görülmektedir. Gelişmekte ve büyümekte olan Türkiye güçlü bir İslam ülkesi olarak yeni oluşumlara öncülük edebilir. Bu itibarla Avrupa ne yapıp yapıp "Türk Ordusu"nu mutlaka küçültmeli ve Türkiye parçalanıp bölünmelidir. Ancak bundan sonra Avrupa Birliği'ne alınmalıdır!? Düşüncesini taşımaktadır. İşte tekelci Siyonist sermaye bu mantıkla AB'yi kışkırtmaktadır: "Avrupa Birliği'ne alacağız!" vaadiyle, "Türk Ordusu"nu parçalatmak istemektedir. Sonradan alacakları da şüphelidir.

Aslında bugünkü AKP iktidarı Avrupa'nın ordumuzu parçalama planından doğmuştur. Mesut Yılmaz'ı Avrupa'ya çağırdılar; "Orduyu dağıtırsanız, biz sizi AB'ye alacağız!" dediler.

O da Türkiye'ye geldi, Tansu Çiller'le görüştü. Ona başbakanlık verilecek ve ordu dağıtılacaktı. Çiller kabul etmedi. Şimdi bu nedenle O'nu harcadılar. Bahçeli ve Bülent Ecevit de onlara direndikleri için saf dışı bırakıldılar. Ve AKP'yi; AB'ye alınmak karşılığı ve Orduyu zayıflatmak koşuluyla iktidara taşıdılar.

2- Komünizmin iflasıyla Sovyetler parçalanmıştır. Şimdi de Rusya'yı dağıtmak amaçlanmıştır. Hedef; Müslümanlarla Ortodoksları savaştırarak Rusya devletini yıkmaktır. Bunu başarmak için: Türkiye Avrupa Birliği'ne alınacak, Rusya ise alınmayacaktır. Rusya'daki Müslüman halk kışkırtılarak Rusya'nın dağıtılması planlanmıştır. Daha sonra Sibirya'nın da Rusya'dan koparılmasıyla; parçalanmış olarak iki-üç devletçik biçiminde Avrupa Birliği'ne alınacaktır. Bugünkü yapısı ve politikasıyla Rusya onlar için uygun bulunmamaktadır.

Siyonist sermaye güya El-Kaide ve Vahabiler desteğiyle Rusya'yı ve Çeçenleri birbirine kışkırtarak ve bunun arkasında Türkiye olduğu fikrini yayarak batı dünyasını kandırmakta ve bu nedenle "Türk Ordusu"nun dağıtılması gerektiğine bütün dünyayı inandırmaya çalışmaktadır.

3- Bugün Çin'de 300 milyon Müslüman vardır. Yani Çin'deki her beş kişiden biri Müslüman'dır. Çin'deki Müslümanlar ticaret hayatında; önemli ve etkili bir konumdadır. İşte bu yüzden; Doğu Türkistan'ı da yine Siyonist sermaye kışkırtmakta, bunun suçunu da Türkiye'ye yıkmakta... Böylece giderek düzelen Doğu Türkistan Çin münasebetlerini baltalamak ve asıl Türkiye ile Çin'in arasını açmak için uğraşmaktadır. Türk Ordusunu da bütün Asya'ya karşı ciddi bir tehdit ve tehlike olarak sunmaktadır.

4- ABD'nin ordusu zaten Siyonist sermayenin elindedir. Ne var ki, CIA ile Ordunun arası açılmak üzeredir. ABD Ordusundaki milli cephenin sesi duyulur olmaya başlamıştır. Siyonist Sermayece, Türkiye Amerika'nın sömürgesi olarak görülmektedir. Hatta ülkemizi genel valilerle yöneltmeye bile kalkışmıştır. Ancak Ordumuzun direnmesi ile bunu başaramamıştır.

Bu yüzden Siyonistler Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne sokacak, İngiltere ile işbirliği yapacak, Orduyu zayıflatıp etkisiz bırakacak... Ve en sonunda; Avrupa Birliği'ni de parçalayacaktı.

Ne var ki Ordumuz gafil ve hain yöneticilere rağmen bu oyunlara gelmemiştir. Şimdi bu yüzden Türkiye, ABD ordusunun hedefindedir.

Türkiye ve Ordumuz üzerindeki şeytani plan şudur:

Türkiye'ye söz geçirmenin tek yolu vardır; o da "Türk Ordusu"nu karşıt kamplara ayırıp zayıflatmak ve parçalamak! Türk Ordusu 28 Şubat'ta parçalanma baskısına uğratıldı. Hüseyin Kıvrıkoğlu-Çevik Bir ekipleri

karşı karşıya getirilmeye çalışıldı. Ancak Türk Ordusu; Erbakan'ın yüksek feraset ve dehası sayesinde, bu badireyi atlattı. Kontrollü bir stratejik geri adım atılarak; başlatılmak istenen bir iç kavga ve kaos girişimi boşa çıkarıldı.

23 Nisan 2003'te ise, yeni bir deneme daha yapıldı. Kim ne tarafta duracaktı? Cepheler oluştu. CHP, MHP, GP, Cumhurbaşkanı, Yargı, Ordu bir cephede durdu. Meclis, AKP, DYP, ANAP ise karşı bir cephe oluşturdu. Böylece devletle millet karşı saflara oturtuldu. Şayet "Ordu"da bölünme olursa, dış güçler hedefine ulaşacaktı. Ama şükür ki milli dinamik ve düşünceye sahip kadroların dirayet ve diretmesiyle bu hıyanet de sonuçsuz kaldı.

Asıl parçalama denemesi 29 Ekim 2003'te oynanmaya çalışıldı. Tabi bütün bu planlar Amerika'da hazırlanmaktaydı. Buna göre:

Avrupa Birliği'ne girebilmesi ve IMF desteğinin devam edebilmesi için; Türkiye'ye bir madde dayatıldı; "Ordu"yu "Milli Savunma"nın emrine verin… NATO bağımlısı olmayan, milli şuur ve sorumluluk taşıyan komutanları değiştirin!...

Hükümet bu yönde bazı girişimler başlattıysa da yükselen itirazlar nedeniyle geri adım atmak zorunda kaldı..

AKP bugünkü aklıyla hareket etmeye devam ederse; ekonomik imkânsızlıklar, kriz patlamaları, bunalımlar ve Milli muhalefet karşısında çözülebilir.

Ne yazık ki, AKP CIA ajanları tarafından işgal edilmiştir. Ve söz dinlememektedir.

Şimdi "Kahraman Ordumuza" bazı temennilerimizi iletmek istiyoruz:

a- Aziz Milletimizin dini, dili, adetleri ve tarihiyle çatışmak asla yarar getirmez. Çünkü milletine dayanmayan hiçbir ordu varlığını sürdüremez. İçinizden bazı general ve subaylarımız samimiyetle ve resmi elbiseleri ile Cuma Namazına katılabilsin ve halkın arasında namaz kılabilsin. Böylece Ordunun din düşmanı olduğu yolundaki yanlış imaj yıkılıp silinsin… Ve yine bazı general ve subayların hanımları, istiyorlarsa başlarını örtmüş olarak dolaşabilsin!.. Başörtüsü bir partinin veya mezhebin değil; Müslümanların kutsal simgesidir. Bayraksız devlet olmayacağı gibi; simgesiz ve alametsiz din de olmaz. Başörtüsü tek tanrılı dinlerde kadının izzet ve iffet sembolüdür.

b- Tarafsız ve baskısız tam bir milli irade ile oluşacak "Meclis"e ve siyasi partilere saygılı olmalıyız. "Meclis"in ve siyasi partilerin gücünü kırdığımız zaman, milletin gücünü kırmış sayılırız. Ondan sonra, Milletin değil sömürgecilerin ordusu gibi algılanırız. Onlar da Ordumuzu dağıtmaya ve yurdumuzu parçalamaya girişirler.

Türk halkı ve Siyasileri ordularına son derece saygılıdır. Bunları Ordudan korktukları için yapıyorlar zannedenler yanılmaktadır! Türk Milleti ve Milli siyasileri bilmektedir ki, "Ordu"nun yıpranması Türkiye'nin yok olması demektir. Bu yüzden sizi küçültecek davranışlarda bulunmuyorlar. Sizin de Milletimizin her ferdine ve hele bu ülke için rahatını ve hayatını feda edenlere saygılı davranmanız, aslında kendinize güven ve saygı anlamına gelir ve şereftir.

c- Geçmişte olduğu gibi, devletin varlığı için bir gün yine siyasete müdahale yapma mecburiyetinde kalabilirsiniz. Çünkü elbette demokrasi; devletin varlığından ve milletin bağımsızlık ve bekasından daha önemli değildir. Ama geçmişteki müdahalelerde düşülen hataları tekrar etmemeliyiz. Gaflet ve hıyanete yönelen hükümeti ve onun arkasındaki masonik merkezleri ve dış güçlerin içimizdeki işbirlikçilerini tesirsiz hale getirmeliyiz. Ama "Meclis"i, siyasi partileri ve Kuvay-ı Milliyeci şahsiyetleri ürkütmemeliyiz.

Türk milleti gerekli hale gelen müdahaleleri hep tasvip etti ve destekledi. "Ordumuz"da en kısa sürede seçimlere gitmekle samimiyetini her zaman gösterdi.

d- Bir gün yine şartların zorlaması ile müdahale etmek mecburiyeti hasıl olursa dikkat edilmesi gereken hususları sizlerle paylaşmak istiyoruz:

1- İç müdahalede, dışarıdan herhangi bir yardım ve destek alınmamalıdır. Kendi kurmaylarınızın hazırlayacağı projeyi; milli güçlerle birlikte uygulamalıdır. Dışarıdan gelecek tenkitlere ve tehditlere kulak

asılmamalıdır. Bu konuda şanlı İstiklal Savaşımız örnek alınmalıdır.

2- Askeri sorunların üstesinden zaten kendiniz gelebilecek birikim ve beceriye sahipsiniz. Diğer konularda ise siyasi partilerden, üniversitelerden, sivil kuruluşlardan, hatta doğrudan halktan çözümler isteyebilmelisiniz.

Asla ayrımcılık yapıyor görünmeyelim. Bunlar komünist, şunlar şeriatçı, onlar Atatürk karşıtı diye suçlamaya girişmeyelim. Vatanseverse, hatta vatan haini değilse ve kendine göre çözümleri ve yararlı yönleri olan birileriyse; mutlaka onlardan yararlanmayı deneyelim.

Kimin vatan haini olduğunu da CIA'den ve NATO'dan öğrenmeyelim. Kendi milli ve yerli kriterlerimizle tespite gayret edelim.

3- Müdahaleden sonra; sorunlar kalıcı ve akılcı biçimde: Evrensel hukuk kurallarına, Milli ve manevi değer ve duyarlılıklarımıza uygun şekilde çözülünce, hemen geri çekilip, meydanı milli iradeye bırakmalı ve derhal seçim yapılmalıdır. Böylece artık her on senede bir müdahaleye gerek kalmayacaktır. Müdahale döneminde de yönetim son derece adil ve demokratik olmalıdır. Sadece devletin tepesinde müdahale yapılmalıdır. Alt kademelerde hain ve hırsız olmamak şartıyla her türlü elemanın ve bürokratın bilgi ve becerisinden yararlanmalıdır.

4- Son söyleyeceğimiz; yeniden yapılanmaya giderken Mustafa Kemal'in, çağdaş medeniyetin üstüne çıkma emri esas alınmalı, müspet ilimden ve milli kimliğimizden sapılmamalıdır.

Tabii ve tarihi şartların; kahraman ordumuzun önüne; hem çok talihli, hem de büyük mesuliyetli fırsatlar koyduğu, ve bu günkü durumun "olmak veya ölmek" meselesi olduğu, asla unutulmamalıdır!..

Türkiye merkezli, yeni ve adil bir dünya medeniyetinin kurulması yolunda, kahraman ordumuz; potansiyel imkânlarımızı ve insanlığın ihtiyaçlarını esas alarak; mutlu ve kutlu bir devrimin en önemli ve şerefli dayanak ve destekçisi olmalıdır. Ve inşallah olacaktır.

Bir Tasfiye Hikayesi: ÇERKEZ ETHEM OLAYI

Çerkez Ethem yakın tarihimizde "kısa" bir dönem kahraman olarak vasıflandırılmışken, sonra "hain" sıfatını almıştır. İşin ilginç yanı Ankara'nın onu makbul görmesinin sebebi ile hain olarak tanımlamasının sebebi aynıdır. Değişen Çerkez Ethem değil, Ankara'dır esasen. Çerkez Ethem'in Ankara'nın Muhalifleri kitabındaki rolü de "muhalifliğinden" ziyade bu değişimi anlatabilecek bir ayna olarak anlamlı bir hikâyesi olmasıdır. Yoksa Hüseyin Avni Ulaş gibi siyasi kişilerle aynı kefeye konması çabası değildir yapmak istediğim.

Çerkez Ethem Kafkasya'dan Anadolu'ya hicret etmek zorunda kalan ve Bandırma'nın Emreköy adlı köyüne yerleşen Çerkez (Şapsığ) bir ailenin beşinci erkek çocuğu olarak 1886 yılında dünyaya geldi. Babası Ali Bey'in beş oğlunun en küçüğüydü Ethem. Ağabeyleri İlyas ve Nuri Beyler, Rum eşkıyalarıyla çarpışırken ölmüşler, Reşit ve Tevfik beyler de 1901 ve 1902 yıllarında Harbiye'yi bitirerek subay çıkmışlardı. Reşit Bey çeşitli cephelerde çarpıştı. 1919'da Meclisi Mebusan'a Saruhan Milletvekili olarak katıldı. Oradan Birinci TBMM'ye geçti.

Asker olmak için kaçan Ethem

Çerkez Ethem de ağabeyleri gibi Harbiye'ye gitmeyi çok arzular. Ancak babası Ali Bey "Çakır" diye hitap ettiği en küçük oğlu Ethem'in sürekli olarak yanında kalmasını ister. Çerkez Ethem 19 yaşına geldiğinde babası Ali Bey'in düşüncesi bedel-i nakdi vererek onu askere göndermemektir. Bu durumu hisseden Çerkez Ethem Bandırma'dan İstanbul'a kaçar ve Bakırköy Süvari Küçük Zabit Mektebi'ne girerek askerlik hayatına başlar. Başçavuş olarak terhis olur. Balkan savaşına Çürüksulu Mahmut Paşa ismindeki Osmanlı subayının yönettiği kolorduda subay vekili olarak görev alır ve Bulgar cephesinde yaralanınca kıdem zammı ve madalya alır.

Birinci Dünya Savaşı'nda Eşref Kuşçubaşı'nın yönettiği Pan Turanist Teşkilatı Mahsusa'ya büyük ağabeyi Reşit Bey aracılığıyla katılarak İran, Afganistan ve Irak'a yapılan akınlara katılan Çerkez Ethem, yaralandığı bu uzun savaşın sonunda köyüne çekildi. Ancak Ethem'in köy hayatı çok da uzun sürmedi. Ethem hatıralarında yaklaşık olarak 1918'in ikinci yarısına denk düşen günleri şöyle anlatır: "Umumi Harbin neticesi olarak en ağır şartlarda Mondros Mütarekesi kabul ettirilmesine rağmen galip devletler mütareke hükümlerini bozmaya başlayınca, İzmir'de teşekkül eden gizli cemiyetin kararı ile ben ilk isyan bayrağını tam iki buçuk yıl önce açmıştım."

Bir çocuk kaçırma vakası

Çerkez Ethem 12 Şubat 1919 tarihinde İttihatçı olduğu söylenen İzmir Valisi Rahmi Bey'in oğlunu kaçırır ve elli bin lira fidye alır. Çerkez Ethem'in bu eylemi çok farklı yorumlara sebep olur. Mesela Doğan Avcıoğlu Milli Kurtuluş Tarihi'nde[238] olayı Ethem'in İngilizlere yaranma çabası olarak niteler. "Çerkezler ile Müslümanların en içten koruyucusu olan Büyük Britanya'ya manevi bağlılık ve saygı duygularını göstermeyi başaramayan Ethem Bey, İngilizlerin tutukladıkları valinin oğlunu kaçırarak İngilizlere saygı göstermektedir."

Çerkez Ethem Olayı isimli kitapta Cemal Şener de, Çerkez Ethem'in kaçırma olayını, Demirci Efe'nin Derviş Ağa isminde bir kişinin oğlunu kaçırmasına özenerek kişisel nedenlerle gerçekleştirmiş olabileceğini öne sürer. Şener'e göre Çerkez Ethem, o günlerde İttihatçı düşmanı kesilmiş olması, söz konusu olayın da sebebi olmuştur. Kesin olan Ethem'in İzmir'in Yunanlılarca işgalinden önce aktif bir şekilde mücadeleye katılmış olmasıdır. Çerkez Ethem'in ise bu olayla ilgili olarak şunları anlatır: "Seyyah haldeki kuvvetlerimin iaşelerini kendi yöntemlerimle temin ederdim. Bir yerde kaldığımız zamanlarda İzmir'in Yunanlılar tarafından işgalinden önce Müdafa-i Hukuk ve işgalden sonra Reddi İlhak ve daha sonraları Müdafa-i Milliye Cemiyetleri vasıtasıyla askerlerimi beslerdim. Maaşlarını da bu cemiyetler vasıtasıyla verirdim. İşgalden önce Yunan tehlikesi belirdiği zaman İzmir Valisi Rahmi Bey'den elli bin lira, isyanları bastırma sırasında Adapazarı tüccarlarından Arapzade bilmem kimden, bir de Karacabey eşrafından birisinden beş bin lira almıştım.

[238] Cilt 2, sayfa 576

Cepheleri teşvik etmek, kuvvetlerimi tutmak, İtilaf Devletleri'nin işgalindeki Afyon ve Kütahya mühimmat depolarından gizlice cephane alabilmek için bana para lazım."[239]

Ankara'nın hizmetindeki Ethem Bey

Anadolu'ya geçen Rauf Orbay, Çerkez Ethem'e Salihli civarında işgalin önünde barikat görevi görecek bir cephe oluşturma görevi verir. Doğan Avcıoğlu'na göre Çerkez Ethem, Salihli cephesini şöyle oluşturmuştur: "Ethem sekiz arkadaşıyla Salihli'yle gelir. Orada çetecilikle yetişmiş Dramalılardan bazıları ile birleşir. Balıkesir, Gönen, Kirmasti (Bugünkü adıyla Balıkesir'in ilçesi olan Mustafa Kemal Paşa), Bandırma ve Bursa'da sözünü geçirdiği Çerkezlere haber gönderip çağırır. Ve kuvvetlerine katar. İttihatçı diye İstanbul Hükümetince peşine düşüldüğünden Akhisar bölgesinde dolaşan Serenli Parti Pehlivan da Ethem'in hizmetine girer. Böylece güçlenen Ethem, kuvvetini arttırmak çabasındadır."[240]

Çerkez Ethem'in başındaki Salihli cephesi ile, her geçen gün biraz daha genişleyen işgal güçlerinin önüne önemli bir set çekildi ve o dönemde Amasya Tamimi, Erzurum ve Sivas Kongreleriyle uğraşan Mustafa Kemal ekibinin ciddi bir nefes almasını sağladı. Salihli cephesinin oluşumunun bir başka sonucu da Çerkez Ethem'in Ankara ekibi ile yol arkadaşlığının başlamış olmasıdır.

Ankara'nın kurtarıcısı Ethem Bey

Ankara'nın o dönemde en büyük handikabı silahlı bir güce sahip olmamasıdır. Bu sebeple millî mücadele yerel Kuva-i Milliyeler aracılığıyla yürütülmeye başlanır. Ancak Ankara'nın önünde daha pek çok engel vardır ve henüz tam anlamıyla yerleşmemiş olan merkezi otoriteye karşı çıkan isyanlara karşı devreye girecek en önemli kozu Çerkez Ethem olur. Bir başka Çerkez olan Anzavur'un başını çektiği isyan bu hareketlerin ilkidir: "Salihli komutanı Ethem Beyefendiye (10 Mart 1920) Biga civarında kuvvetlerimizi bozmayı başaran Anzavur melunu bir kaç gün önce Gönen üzerine ilerleyerek Kaymakam Rahmi Bey alayını yenmiş. Esir ettiği subaylara ve askerlere halife adına yemin ettiriyor. Sonra serbest bırakıyor. Böylelikle zihinleri karıştırıyor. Ve Kuvayı Milliye aleyhine tahrik ediyor. Durumu tehlikeli gören kolordu komutanlarımız Yusuf İzzet Paşa Bandırma'dan çekilmiş, Anzavur ise Bandırma'ya girmiştir. Asilerin Balıkesir'i ellerine geçirmeleri Yunanlılarla ilişki kurmalarına olanak sağlayacaktı ki, bunun ne kadar vahim bir sonuç doğuracağını tahmin edebilirsiniz. Bu yüzden bizzat ve herhalde kafi bir kuvvetle ve süratle Balıkesir'e hareket ediniz. 28. Tümen Komutanı Albay Kazım Bey.[241]

Kuvayi Seyyare komutanı Çerkez Ethem bu telgrafı aldıktan iki gün sonra Balıkesir'e ulaşır. 9–10 saat süren bir yoğun çatışma sürecinden sonra Anzavur Ahmet'in kuvvetlerini büyük bir bozguna uğratır. Anzavur kuvvetlerinin dağıtılmasından kısa bir süre sonra Genelkurmay Başkanı İsmet İnönü ile Çerkez Ethem arasında şu telgraf konuşması geçer:

"İnönü: Merhaba Ethem Bey! Nasılsınız, iyisiniz inşallah. Gazanız mübarek olsun.

Ethem: Merhaba efendim. Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Siz nasılsınız?

İnönü: Genel durumumuz iyi değil. Mustafa Kemal Paşa ve Reşit Bey yanımdalar. Makine başındayız. Size genel durumu izah ederken bazı acı haberler de vereceğim.

Ethem: Söyleyiniz efendim. Acı da olsa gerçeği bilmek daha iyidir.

İsmet Bey: Sizinle şu görüşmeyi temin edebilmek için çok zorluğa uğradık. Bazı yerlerde şimendifer tellerinden yararlandık. Birçok yerde itibarımız yoktur. Merkezde ise kuvvetimiz kalmadı. Bulunduğunuz yerde ikinci derecedeki işleri tümen komutanı Kazım Bey'e bırakarak Geyve Boğazı'nda Ali Fuat Paşa'nın yardımına koşmanızı rica ederiz.

Ethem: Yarın Geyve'ye hareket edeceğim."

Çerkez dediği gibi yapar. Geyve'ye ulaşır ulaşmaz hemen bir taarruz planı yapar.

Çerkez Ethem'in kuvvetleri ile İstanbul hükümetinin olan İnzibatiye Kuvvetleri arasında Geyve Boğazı'nın gerisinde şiddetli bir çatışma yaşanır. Kuvay-i Seyyare büyük bir başarı kazanır.

---

[239] Çerkez Ethem Anıları, Berfin Yayınları, sayfa 8
[240] Doğan Avcıoğlu Milli Kurtuluş Tarihi, cilt 3, sayfa 1117
[241] Çerkez Ethem, Hatıralarım, Berfin Yayınları, sayfa 19–20

Ethem Bey için hızlı bir dönem başlamıştır böylece. Hemen ardından Düzce isyanı başlar.

Düzce'den Yozgat'a

Çerkez Ethem kuvvetleri Adapazarı civarındayken Düzce yöresinde yeni bir ayaklanma başlar. Ethem Bey, Hendek üzerinden Düzce'ye hareket eder. Çerkez Ethem kuvvetlerinin bu ani müdahalesi ile duruma kısa sürede hâkim olunur. Çerkez Ethem bir an önce Yunan cephesine dönmek istemektedir. Tam bu esnada Ankara'dan Ali Fuat Paşa aracılığıyla Çerkez Ethem'e bir telgraf gelir. Telgrafta Çapanoğullarının ayaklandıkları, bu yüzden acilen Yozgat'a gitmesi istenmektedir. Çerkez Ethem ise bir an önce Yunan işgalinin devam ettiği Batı Cephesine dönmeyi arzulamaktadır. Bu Telgrafı Ethem'in ağabeyi Reşit'in Adapazarı'na gelmesi izler. Reşit Bey de kardeşi Çerkez Ethem'in Yozgat'a gitmesinde ısrar etmektedir. Çerkez Ethem'in Batı cephesinde aldığı haberler, Yunanlıların işgali yayma hazırlıklarını yoğunlaştırdıkları yönündedir. Buna rağmen Çerkez Ethem Ankara'nın ve ağabeyi Reşit Beyin ısrarlarına dayanamaz. Birliklerinin bir kısmını Yunan saldırısını karşılamak üzere Salihli'ye gönderirken kendi de Ankara'ya geçer.

Ankara'nın tek otomobiline kurulan Ethem

Ankara'da Ethem, iltifatlarla karşılanır. Çerkez Ethem'in Ankara'ya gelişini Halide Edip Adıvar şöyle anlatır: "Ethem Ankara'ya silahlı kuvvetleriyle girdiği zaman, sokaklar doldurulmuştu. Adamları arasında kadınlar da vardı. Ethem büyük şevkle karşılandı. Mustafa Kemal Paşa otomobilini ona verdi. Bu Ankara'da bulunan tek otomobildi. Ethem TBMM'ne geldiği zaman coşkuyla karşılandı." (Dağa Çıkan Kurt)

Nitekim İstiklal Mahkemeleri'nin meşhur Aliler divanında yer alan Kılıç Ali, Mustafa Kemal Paşa'nın Çerkez Ethem'e bakışını şöyle anlatır: "Ben Ethem'in bütün bu taşkınlıklarının ve şımarıklıklarının Mustafa Kemal tarafından bilinmesine rağmen, nasıl olup da tahammül ettiğine şaşardım. Mustafa Kemal, Ethem'in kendisini istirkap ettiğinin, öldürmek istediğinin de farkında idi. Fakat buna rağmen kendi sözlerinden o tarihte vaziyeti idare etmeği, Ethem'i mümkün olduğu kadar zararsız bir hale sokmağı, onu ayrıca uğraşılacak bir belâ haline koymamağı, bilakis kabil olduğu kadar kuvvetlerinden faydalanmayı düşündüğünü hissediyordum, anlıyordum."

Çerkez Ethem Ankara'da Mustafa Kemal Paşa'nın özel konuğudur. Fevzi Çakmak ve İsmet İnönü, Çerkez Ethem'i ziyarete gelirler. Sohbet konusu mevcut durum ve Yozgat isyanıdır. Bu toplantıda Çerkez Ethem ile İsmet İnönü ilk kez yüzyüze gelmektedirler. Konuyu İsmet İnönü açar: "Bizim Yozgat dolaylarındaki ayaklanışı ne yazık ki kökünden söndürecek bir gücümüz kalmamıştır. Bu gerçeği acı da olsa aramızda açığa vurmalıyız."[242]

Ankara'da gerçekleşen bu toplantı ve tartışmaya ilişkin olarak Çerkez Ethem hatıralarında oldukça ayrıntılı bilgi verir: "İsmet Bey: İstirahate olan ihtiyacınıza rağmen, ziyaretçiler üşüşmeden, mevcut önemli sorunlar hakkında lütfen görüşmelere başlayalım. Bilhassa malum olan şu isyan meselesi hakkında yolumuzu ve kararımızı tespit edelim ki, istiharati kalp ve sükuneti fikirle hem istiharatinizin teminine ve hem de diğer musahafemize sıra gelsin. Son istirhamımız üzerine, Eskişehir'den cepheye sevkiyatınızın geri bıraktırılmasına dair emir vermeyi herhalde unutmamışsınızdır."

Çerkez Ethem: Evet, cepheye olan asker sevkiyatımız zaten genel değil. Yozgat cihetine ilişkin düşüncenizi dikkate alarak kuvvetlerimin çoğunu Eskişehir'de tutuyorum. Zaten Ankara'yı ziyaret maksadım da daha çok benim önemsiz gördüğüm ve sizin pek çok önem verdiğiniz Yozgat cihetindeki isyanın derecesini hakkıyla anlamak, sonra Yunan cephesine dair tehlike arzeden şüphelerimle mukayese ederek ona göre en önemlisini tercih ederek, yahut mümkün mertebe her iki ciheti de ihmal etmeyerek hatasızca bir karar vermemiz içindir.

Fevzi Paşa: Biz hiç ihtimal vermeyiz ki, Yunan ordusunun ciddi bir taarruzu karşısında bulunmuş olalım. Eğer Yunanlıların öyle bir niyeti ve yeteneği olsaydı, bu taarruzu üç aydır devam eden iç ihtilallerimizin şiddetli geçen safhaları sırasında yapmaları lazım gelirdi.

İsmet Bey: Bununla beraber biz cepheleri de ihmal etmek taraftarı değiliz. Asıl gaye ve amacımız

[242] H. İzzettin Dinoma, Kutsal İsyan, Cilt 7, sayfa 219

vatanı düşman ayağından temizlemektir. Yunan ordusu en tehlikelisidir. Bu böyle olmakla beraber, iç sorunlar da çok önemli bir esas teşkil eder. Bizim Yozgat ve civarındaki isyanı kökünden söndürmeye maalesef bir kuvvetimiz kalmamıştır."

Ergun Aybars İstiklal Mahkemeleri adlı kitabında Çerkez Ethem'in Yozgat'taki ayaklanmayı çok kanlı bir şekilde bastırdığını, halkın malına el koyduğunu, buna karşı çıkanların evlerinin yakıldığı ya da asıldıklarını anlatır. Yozgat'ı yağmalayan Ethem ve adamları ganimeti Ankara'da satışa çıkarmışlardır.

İsyan başlıyor

1920 yılı sonlarına doğru Çerkez Ethem ve emrindeki 1. Seyyar Kuvvetler, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti'ne karşı 29 Aralık 1920'de isyan başlattı. Bu isyanın birçok nedeni vardı.

Çerkez Ethem isyanı 5 Ocak 1921'de kısmen bastırılmışsa da, Yunan ileri hareketi devam ettiğinden, ona yönelik harekat yarım kaldı.

Yunanlıların İnönü mevzilerine taarruz ettikleri 9 Ocak 1921 günü akşamı saat 16.00 sıralarında Uşak tarafından gelen bir Yunan uçağı, Afyon üzerinde 15 dakika kadar uçup şehir ve civarına beyanname attı. Türkçe basılmış, altında Kuvvayı Millîye Komutanı Ethem imzalı beyannamenin içeriği şöyle idi.

"Masum millet ve asker kardeşlerim...

Ankara Hükümeti rezilleşmektedir. 29 Aralık tarihinde gönderdiğim memleket ihtiyaçlarına ait telgrafımın gazetelerde yayınlanmasını isteyiniz.

Ey Askerler, şerre alet olmayacağız, ahirette mesuliyetinizden korkunuz.

Maziden intibah olarak her türlü felaketi ve vatanı kurtarmayı haris menfaatlerine kurban etmek isteyenlere karşı hakkınızı müdafaa ediniz. Şahsi ihtiraslara alet olmayınız.

Ey subay arkadaşlar; emir kulu olmaktan sarfınazar ediniz. Allah'ın kulu değilseniz, aksi halde geliyorum ha, son pişmanlık fayda vermez.

Umumi Kuvvay-ı Milliyeti Komutanı Ethem"

23 Ocak 1921'de Çerkez Ethem kuvvetleri İzzettin Paşa (Çalışlar) komutasındaki güçler karşısında kesin yenilgiye uğradı ve dağıldı. Ethem bir süre Sındırgı Bölgesi'nde dolaştı. Ordu birliklerinin Çerkez Ethem ve asileri yakalamak için baskıları artınca Yunanlılara sığındı. Çerkez Ethem bu hareketiyle ilgili olarak şu yorumu yaptı: "Beni ihanetle itham edenlere soruyorum: Ben ne zaman, hangi tarihte ve mevzide esasen müdafaa ettiğim cepheden bir adım dönmüşümdür, bir tek kardeş kanı dökmüşümdür?"

Çerkez Ethem isyanını fırsat bilen Yunan Komutanlığı, 6 Ocak 1921'de Bursa - Eskişehir ve Uşak - Afyon bölgelerinde ileri harekete geçti. Cephe Komutanlığı, durumun ciddiyetini görerek Ethem'e karşı Kütahya'da iki alaylı bir tümen ile bir süvari grubu bırakıp, geri kalan kuvvetleri süratle Batı Cephesine çekti ve İnönü'de mevziine girdi.

Ocak 1921'de 3'üncü Yunan Kolordu birliklerinin bir kısmı ile yaptıkları taarruz harekatı iyi yönetilemeyen bir tertip ve şekilde cereyan etmişti. Uşak bölgesindeki 1. Yunan Kolordusu başarılı bir harekat yapamadı. Türk birliklerini de tesbit edemedi. Çerkez Ethem de Yunanlılara beklediklerini veremedi. Yunan komutanlığı, İnönü cephesine gelen Türk takviye birlikleri hakkında abartılmış belgeler atmıştı. Sonraki günlerde daha üstün Türk kuvvetleri ile çarpışma ve yenilme endişesi, alınan çekilme kararına gerekçe teşkil ediyordu.

Birinci İnönü Savaşı'nda Yunan kuvvetleri sayısal olarak, Türk kuvvetlerinin üç katıydı. İnönü Savaşı devam ederken, Çerkez Ethem'e karşı Kütahya'da bırakılan 61. Tümen şiddetle direniyordu.

Çerkez Ethem daha sonra Yunanlılara sığındı. İzmir'e, oradan da Atina'ya gönderildi. Ankara İstiklâl Mahkemesi'nin, ağabeyleri ve yakın adamlarıyla birlikte, Ethem Bey'in de gıyabında verdiği 9 Mayıs 1921 tarihli ve 573 sayılı karar ile "Müsellahan takibi hükümet cürmünü irtikap ederek", düşman tarafına firarından dolayı idama mahkum oldu. Türkiye'den ayrıldıktan sonra, önce Berlin'e gitti. Daha sonra, bir süre Kahire'de yaşadı ve son yıllarını Ürdün ve Lübnan'da geçirdi. 150'likler için çıkartılan af yasasından yararlanmak

istemedi 1948 yılında öldü. Ürdün'deki bir Çerkez mezarlığına defnedildi.[243]

İşte:

- **Milis ruhundan, Milli Şuura geçemeyen...**
- **Nefsaniyet gururunu devlet huzuruna feda edemeyen...**
- **Çete reisi cesaretini Liderlik, feraset ve faziletine eriştiremeyen**
- **Şahsi ihtiraslarının sonucu düştüğü bir şahsiyet iflasıyla, düşman saflarına sığınmaktan çekinmeyen bir kuru kahramanlık hikâyesi...**

[243] 14.11.2005 Milli Gazete Sh:13 Suavi Kemal

“ATATÜRK’Ü KORUMA” MI, ATAİZM’İ KANUNLAŞTIRMA MI?

Cumhurbaşkanlığına taşıdıkları İsmet İnönü eliyle: “Dairelerden resimlerini indirmek, Türk parasından fotoğraflarını sildirmek, Mustafa Kemal’in kapattığı Mason Localarını yeniden diriltmek, İnönü’yü Milli Şef ilan etmek” gibi girişimleriyle Atatürk’ü unutturmayı ve tarihin mezarlığındaki mevtalara katmayı başaramayan Sabataist cumhuriyet dönmeleri, bu sefer, aslından çok farklı bir kılıf geçirdikleri Mustafa Kemal’i putlaştırma ve Siyonist amaçları için bir araç olarak kullanacakları bu “put”u; kanun zoruyla topluma dayatma yolunu tutmuşlardır.

Oysa Atatürk gibi şahsiyetlerin, böylesine kanunla sevilip sayılmaya ihtiyaçları yoktur... Ne insanlık tarihinde, ne kendi geçmişimizde, Milli Kahramanların kanuni mecburiyetlerle sevilip sayılmaya zorlandığına nerede şahit olunmuştur? Çünkü sevgi saygı bir gönül işidir ve bu gibi zatlar, zaten milletinin gönlünde taht kurmuştur…

Kendi zalim düzenlerini devamlı kılmak, sömürme ve sindirme sistemlerini ayakta tutmak için, “Atatürk’ü korumak” yalanıyla milletimize yapılan baskı ve barbarlıklar, tam tersine, Atatürk’e karşı bir nefret ve husumet uyandırmıştır. Ve zaten, aslında böyle olması amaçlanmıştır...

(Not: Ama 50 yıl sonra gelinen şu noktada, Atatürk’ün hatırasına haksızlık saydığımız bu kanunun, şimdilik yerinde kalması gerekiyor... Çünkü Atatürk’e karşı, kasıtlı olarak oluşturulan nefret dalgasını istismar etmek ve ucuz kahraman kesilmek hevesiyle Mustafa Kemal’e hakaret yağdırmayı bekleyen “bir sürü ahmak” vardır.)

Köprüyü geçince, artık ayılara dayı dememeye, Milli ve yerli bir çizgiye yönelmeye ve İslami değer ve dinamikleri, hurafelerden temizleyip asli sadelik ve safiyetiyle yeniden diriltmeye niyetlenen Atatürk’ü, Yahudi ve dönme doktorları aracılığıyla ve ilaçla zehirletip öldüren ve o günden bugüne ülkemizde saltanat süren hainler, İnönü modeliyle başaramadıklarını, maalesef Menderes formülüyle başarmışlar ve Atatürk’ü tabulaştırarak devre dışı bırakmışlardır.

Evet, DP Hükümeti Başbakanı Adnan Menderes tarafından çıkarılan ve Atatürk’ü tabulaştırmayı amaçlayan... Masonik çevreler ve hıyanet çetelerince sürekli istismar ve suistimal konusu yapılan “Atatürk’ü Koruma Kanunu” da; Yahudi kodamanların ve sabataist masonların baskısıyla hazırlanmıştır. Bu kanunu Menderes’in “Orduya yaranmak ve asker baskısından kurtulmak için” yaptığı iddiaları da yalandır. Hatta Menderes, pek çok DP milletvekilinin ve askerlerin muhalefetine rağmen bu kanunu geçirmeye uğraşmış ve maalesef başarmıştır…

Mustafa Kemal, sanki kendisinin böyle bir istismara alet edileceğini fark etmiş gibi, 1924 anayasası 69’ncu maddesine “Tek tek kişilerin lehine ayrıcalıklı özel bir kanun çıkarılmasını yasaklayan” bir fıkra koydurmuştur. Atatürk’ü koruma kanunu bizzat Mustafa Kemal’in anayasaya koydurduğu bu maddeye aykırı olduğundan, o dönem Almanya’dan getirtilip Hukuk Fakültesinde görev verilen Yahudi Prof: E.E.Hirch’in bulduğu şeytani bir yorum ve yöntemle, yani bir Hile-i Şeriyye ile bu kanun çıkarılmış ve böylece hem Atatürk’ün aziz hatırasına hem de asil milletimizin inanç haklarına tecavüzler dönemi başlatılmıştır.

Prof. Ernst E. Hirch’in “Atatürk’ü Koruma Kanunu”na katkısı...

Prof. Hirsch (1902–1985), Almanya’da Yahudilere yönelik tehlikeli gelişmelerden dolayı kendi durumundaki pek çok bilim adamı gibi 1933 tarihinde bu ülkeden ayrılır. Aynı yıl resmi makamlardan aldığı davetle Türkiye’ye gelir. 1933–1943 yıllarında İstanbul Hukuk Fakültesi ve 1943–1952 yıllarında Ankara Hukuk Fakültesi’nde öğretim üyesi olarak görevlendirilir.

Türkiye’de bulunduğu yıllarda Cumhuriyet’in seküler dönüşümüne ve özellikle de üniversite reformuna ciddi manada katkısı olan birisidir ve bu dönemde Türk tâbiiyetine geçmiştir.

1952’de Türkiye’den ayrılıp Almanya’da Hür Berlin Üniversitesi’nde göreve başlar. Fakat Hirch, bu döneme kadarki hatıralarını ki, bu hatıraları Weimar Cumhuriyeti’nin çöküş yıllarını, Hitler’in iktidara gelişi ve

hukukçuların tutumunu ve Türkiye'nin ilk otuz yılı ile ilgili görüş ve gözlemlerini kapsar, "Anılarım" başlığı altında kaleme alır ve 1982'de Almanya'da yayınlar. Bahsi geçen anılar ise 1997'de Fatma Suphi'nin çevirisiyle TÜBİTAK tarafından yayınlanır.

Hirch'in Türkiye'ye ilişkin hatıraları ilginç bilgiler ihtiva eder. O Türkiye'deki siyasi gelişmelerden söz ettiği gibi Türk dostlarından da söz eder. Sözgelimi, Başbakan Recep Peker'in yakın bir dostu olduğu kadar aynı zamanda (bir dönem) onun kiracısıdır da. Dönemin bakanlarıyla, bürokratlarıyla dostluklarını anlatır. Yaptığı çalışmaların nasıl takdir edildiğini dile getirir. İstanbul şehrinden sitayişle bahseder.

Yine Prof. Hirch, hatıralarında Mustafa Kemal Atatürk'ten de uzun uzun söz eder. Hatta bu bahisten olmak üzere "Atatürk'ü Koruma Kanunu"nu mevzu edinir. Kanunun çıkarılışındaki zorluklara temas eder. Karşılaşılan zorlukların giderilmesinde eksper olarak görev yaptığını, katkı sağladığını belirtir. Kendi ifadesiyle "Karınca kararınca yaptığı katkıyı" ise şöyle dile getirir:

"... O sırada yürürlükte olan 1924 Anayasasının 69. maddesi, tek tek kişilerin lehine çıkarılacak her türlü özel kanunu açık bir dille yasaklamaktaydı."

Fakat hükümet (Menderes'in Başbakanlığı'ndaki DP hükümeti) kanunu mutlaka çıkarmak istiyordu, ama kendi saflarından gelen şiddetli muhalefet karşısında başarısızlığa uğramaktan korkuyordu. Söz konusu tasarı, 7 Mayıs 1951'de Genel Kurul'da yapılan fırtınalı görüşmeler sonucunda, 141'e karşı 146 oyla komisyona geri gönderilmişti. Hem kendi içeriği sayesinde, hem de kendisine meselenin danışıldığı ve fikri ileri süren şahsın otoritesi sayesinde, tasarıya karşı olan muhaliflerin -özünde politik olan, fakat hukukî kılıf giydirdikleri- itirazlarını bertaraf edebilecek bir hukukî gerekçe aranıyordu.

"Hükümete yakınlığıyla tanınan bir milletvekili, yukarıdan aldığı emirle bana geldi ve bu "hukuk problemi" konusunda benim eksper olarak bilimsel görüşümü istedi." Aşağı yukarı şu cevabı verdim:

"Anayasa, başka şeylerin yanı sıra, bir şahsa imtiyazların tanınmasına imkân sağlayacak yasaların çıkarılmasını yasaklamaktadır. Buradaki "şahıs" deyimi, "gerçek kişi" yani insan anlamına gelmektedir. ZGB Madde 27'ye göre insanın şahsiyeti, doğumunun tamamlanmasından itibaren hayatla başlar ve ölümle son bulur. Atatürk adında bir şahıs, hukukî anlamda, artık mevcut değildir. Dolayısıyla ona yasa yoluyla da bir imtiyaz sağlanması söz konusu olamaz. Söz konusu tasarıda ceza hukuku normlarıyla korunması öngörülen hukuki varlık ve şahıs olarak Atatürk değildir. Burada korunmak istenen Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusuna karşı Türk milletinde genel olarak yaygın bulunan hayranlık ve saygı duygusudur. İşte, ceza tehdidi altına konulmak istenen davranışlar, halk içinde yaşamayı sürdüren bu saygı duygusunu, yani merhumun anısını zedelemeye müsait davranışlardır."

"Benim bu açıklamam üzerine tasarı metindeki ceza maddesi daha doğru bir şekilde ifade edildi; "Atatürk'ün hatırasına alenen hakaret eden veya söven kimse; Atatürk'ü temsil eden heykel, büst ve abideleri veyahut Atatürk'ün kabrini tahrip eden, kıran, bozan veya kirleten kimse cezalandırılır." Bu ifade şekliyle yasa 25.7.1951 tarihinde, ancak kanunun adındaki yanlışlıklar değiştirilmeksizin, aynen kabul edilmiş ve 31.7.1951 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girmiştir. Yasada umulan caydırıcı etki de hemen kendini göstermiştir."[244] [245]

Yakın dünya tarihini tarafsız ve titiz bir gözle inceleyenler, şu kanaatimize hak verecektir.

"Sanki kader; M. Kemal'i, Anadolu arsasındaki Osmanlı enkazını temizlemek ve Türkiye Merkezli yeni bir İslam (Barış ve bereket) Medeniyetinin kurulmasına hazır hale getirmek " görevini yüklemiştir.

Amerikalı tarihçi Prof. Justin Mc Carty'in şu tespitleri oldukça önemlidir:

"Atatürk olmasaydı, Türkler belki Özbekistan'da, Orta Asya'da bulunurdu, ama Trakya ve Anadolu'da kalmazdı... Çünkü, 100 yıl içinde, tüm civar coğrafyalardan sürülüp çıkarılmış, katliamlara uğramış ve sonunda Konya Ovası'na sıkışmış olan Türklerin, o günkü bütün büyük devletlerin gücü ve hücumu karşısında, buradan da püskürtülüp kaçırılmaları ne kadar sürerdi sanıyorsunuz?!..

[244] Bkz: E.E. Hirch Anılarım (Çev: F. Suphi) Ankara 1997 Sh:303–304
[245] Milli Gazete 12.07.2004 A. Gün

Bu durumda, ne Türk kalırdı, ne de Türkiye... İnanarak iddia ediyorum ki: Mustafa Kemal sadece Türkiye'yi değil, Türk neslini de kurtarmıştır."[246]

Evet, Atatürk, ileriyi gören, önemli değişim ve gelişmeleri önceden sezen dehasıyla, "Siyonist Yahudilerin, resmen ve ismen değil ama fikren ve fiilen kendi kontrollerinde bulunacak bir Türkiye Cumhuriyeti kurma heves ve hedefine razı ve hazır görünerek... Onların siyasi ve ekonomik güdümlerine girmiş bulunan İngiliz ve Amerika'nın gizli desteğini elde ederek, işgalcilerin Anadolu'dan çekilmesini ve Bağımsız Türkiye'nin bugünkü sınırlarının çizilmesini sağlamıştır.

Prof. Justin de zaten örtülü olarak bu noktaya dikkat çekmiştir.

Atatürk'ün:

"Türk Ulusu ne vakit, yükselmek için bir adım atmak istemişse, önünde hep, önder olarak, kendi kahraman çocuklarından oluşan ordusunu görmüştür."[247] Tespiti de, çok önemli bir gerçeği ifade etmekte ve İmam-ı Azam'ın "Kılıç (Kuvvet ve cesaret) Türklerin elinde bulunduğu sürece, İslam hâkimiyeti devam eder."[248] Şeklinde rivayet edilen kerametine de uygun düşmektedir.

Atatürk'ün 1925 yılında 30 Ağustos Zafer Bayramı kutlamaları için gittiği Kastamonu Askeri Gazinosunda söylediği:

"Ulusumuzu yücelmeye sevk edenlerin ve başarıyla yönetenlerin dayanağı, daima ordu olmuştur. Başka uluslarda ordu ile millet birbirine mesafelidir. Oysa bu durum bizde tamamen tersinedir. Ordu-Millet eleledir. Bundan sonraki ilerleme ve yükselmeler de, yine sizin şuurlu gücünüz ve rehberliğinizle gerçekleşecektir.[249]

Sözlerinde ise, örtülü olarak, "ordu komutanlarının, milletten kopması, milli ve manevi değerlerden uzaklaşması" endişesini ve bunun doğuracağı tehlikeleri dile getirmektedir.

Amerikalı General Mac Arthur'a söylediği, "Almanların hırs ve hırçınlığı sebebiyle 2'nci Dünya Savaşı'nın çıkacağı, ilk etapta büyük başarılar kazanacağı, Japonların da Almanların tarafında savaşa katılacağı, ama sonunda bu kanlı savaştan Komünist Rusya'nın kârlı çıkacağı" gibi; yıllar sonrası gelişmeleri çok önceden fark eden Atatürk, yukarıdaki ifadeleriyle kahraman ordumuzun da bir dönem; Milletimize ve manevi değerlerimize karşı kullanılacağına işaret etmiştir. Atatürk bu gizli ikazı "Bizim ordumuzun gücünün ve güvenirliliğinin, daima millete ve bizi millet yapan değer ve dinamiklerle beraber olmasından kaynaklandığını" vurgulayan sözleri içinde gizlidir.

Çünkü Mustafa Kemal, Ordumuza şanlı Çanakkale Destanını yazdıran ruhu şöyle anlatır:

"... (Mehmetçik gözü önünde) Öleni görüyor, üç dakikaya kadar kendisinin öleceğini de biliyor... Ama yine de en ufak bir fütur (yılgınlık) bile göstermiyor... Zerre kadar sarsılmıyor!.. Okumasını bilenler, ellerinde ve dillerinde Kur'anı Kerim, cennete girmeye hazırlanıyor!.. Bilmeyenler Kelime-i Şehadeti tekrarlayarak (düşman üzerine) yürüyor... İşte bu, Türk askerindeki ruh ve iman kuvvetini gösteren, hayret ve hayranlık veren, övünülecek bir durumdur. Emin olunuz ki, Çanakkale Muharebesini bize kazandıran işte bu ruh ve şuurdur."[250]

Bediüzzaman'ın "Milletimin imanını selâmette görürsem, cehennem alevleri içinde yanmaya razıyım" şeklindeki o yüksek fazilet ve fedakârlığına, belki tersinden benzeyen büyük bir özveriyi, Atatürk'ün de gösterdiği ve "Türkiye'yi kurtarmak sevdasına, kendi nefsini feda ettiği" söylenebilir.

Bazen, avam dilinde, kimsenin göze alamayacağı çok riskli kahramanlıklara girişenlere, halk tabiriyle "kendisine kıydı, nefsine acımadı, tehlikeye atıldı, her şeyi göze aldı" anlamında ve gizli bir övgü makamında "vay zalim..." dendiği gibi...

"Gerçek şu ki, biz emanetleri (İslamiyet'i ve Hilâfeti) göklere, yere ve dağlara (ve bunlardaki mahlûkata) arz ve teklif ettik de; onlar bunun (sorumluluğunu) yüklenmekten kaçındılar ve ondan (gereğini yapamadıklarında gelecek azaptan) korkuya kapıldılar... (Ama) O'nu (Yeryüzünde Allah'a halifelik ve adaletle

[246] Ahmet Taner Kışlalı Cumhuriyet Gazetesi 21.10.2000
[247] Harun Yahya Asker-Atatürk Sh:6
[248] Mehmet Özel Vatan Bayrak Sevgisi Sh:423
[249] Vural Sözer Atatürklü Günler Barajans Yayınları İst. 1998 Sh:258
[250] Cihat İmer A.g.e. Sh:169

yöneticilik sorumluluğunu) insan yüklendi. Gerçekten o, pek zalim ve çok cahildir."[251] Ayetindeki "pek zalim ve çok cahil" ifadelerinde de, kendilerini sıkıntı ve sorumluluğa sokmamak için, Allah'ın arz ettiği emanetin altına hiçbir varlık girmezken; büyük bir fedakârlık ve gözü karalık yaparak Rabbimin arzusu boşlukta kalmasın diye, bunu yüklenen insanoğluna, zahiri kınama yanında gizli bir övgü de sezilmektedir.

Her şeyin en doğrusunu Allah bilir…

Önemine binaen ve özellikle tekrar belirtelim ki:

İsmet İnönü de, Celal Bayar ve Menderes de, "Atatürk'ü unutturmak ve devreden çıkarmak" üzere; aynı Siyonist ve Sabataist komite tarafından kullanılmak için iktidara taşınmışlardır. Ne var ki Emekli korgeneral İsmet İnönü'nün: Atatürk dönemini kapatmak için "Duvarlara kendi fotoğrafını astırmak, Türk parasına ve PTT pullarına kendi resmini bastırmak, pek çok il ve ilçeye kendi heykelini yaptırmak" gibi kabalık ve zorbalıklarla tutturamadığını, Celal Bayar ve Menderes Atatürk'ü tabulaştırmak suretiyle ve sinsice başarmışlardır.

Yani, İnönü ve Bayar, düşman tavrı sergileyerek aslında danışıklı dövüş yapmışlardır.

26 Eylül 1938'de Atatürk'ün komaya girmesi üzerine, Kavaklıderedeki evinde Bakanlar kurulunu acilen toplayan Atatürk'ün son başbakanı Celal Bayar; Mustafa Kemal'in aylardır görüşüp konuşmadığı ve hiçbir sıfatı olmadığı halde, İsmet İnönü'yü ve GKB Fevzi Çakmağı da çağırmış ve böylece "İnönü'yü tekrar gündeme taşımış ve ona meşruiyet kazandırarak Cumhurbaşkanlığına hazırlamıştır." Üstelik İnönü Cumhurbaşkanı olunca; Celal Bayar'ın başbakan olması ve hükümeti kurması için oldukça ısrarcı davranmıştır.

Dönemin asker ve sivil masonlarından oluşan bir "Dönmeler cuntası", Mareşal Fevzi Çakmağın da yardımıyla İsmet İnönü'yü Cumhurbaşkanı yaptırmış ve koca mareşal yeni şefine: "Yüce Başbuğ" diye hitap etmeye başlamıştır. Ve zaten İsmet İnönü, M. Kemal'in Büyük Taarruz fikrine de karşı çıkmış, ancak yine Fevzi Çakmağın ısrarı ile harekâta katılmıştır.[252]

İsmet İnönü'nün resmini taşıyan paraları ve pulları tam 12 sene kullanan Türkiye, 14 Mayıs 1950'de CHP'nin 68, DP'nin 396 milletvekili çıkardığı seçimlerden sonraki Menderes hükümetiyle bu dönemi kapatmıştır.

Celal Bayar ve Menderes tarafından 22 Temmuz 1951'de olağan üstü toplanan TBMM de; 50 red, 232 kabul oyla geçirilen 5816 sayılı Atatürk'ü koruma yasası, sadece Atatürk'ün aleyhinde konuşanları ve yazanları değil, büst ve heykellerine tecavüzü de kanun kapsamına almış ve yine Türk parasının üzerine Atatürk'ün basılmasını ve resmi dairelere Onun fotoğrafının asılmasını da zorunlu kılmıştır.

Atatürk'ü koruma kanununun çıkarılmasına bahane yapılan, 1951 yılında Kızılay'daki Atatürk heykeline saldırı olayının kahramanı, Ticani tarikatı şeyhi Kemal Pilavoğlu'nun, 1950 seçimlerinde İnönü'nün Halk Partisinden Milletvekili adayı olduğunu hatırlatırsak, "Gericilik hortluyor, Atamız hakarete uğruyor!" iddialarının kimler tarafından çıkarıldığı da kendiliğinden anlaşılacaktır.

Daha önce, sağlığında bile Atatürk'e cephe açan,

Sovyet Rusya hayranlığı yüzünden sosyalist modeli sanayileşmeyi ve devlet kapitalizmini savunan Atatürk'ün yüzüne karşı:

"Bu memleket daha ne zamana kadar böyle sarhoş sofralarından ve içki masalarında idare edilecek!" diye tehditler savuran ve M. Kemal'in "Seni bu mevkilere getirenin de bir sarhoş olduğunu unutuyor ve haddini aşıyorsun!" cevabıyla kovulan…

Ve Atatürk'ün Ali Fuat Cebesoy'a "Bu İsmet, verdiğimiz hangi görevi bizim sayemiz ve desteğimiz olmadan başarmıştır. Kütahya muharebeleri bile böyle olmamış mıdır? Yoksa hezimetle sonuçlanacaktı!?. Sözleriyle, ayarı ortaya koyulan…[253]

İsmet İnönü, hep iyilik gördüklerine nankörlük etmekle tanınmıştır.

---

[251] Ahzap: 72
[252] Atatürk-İnönü Kavgası Süleyman Yeşilyurt Sh:158 Yeryüzü Yayınları Ankara
[253] Atatürk-İnönü Kavgası Süleyman Yeşilyurt Sh:158 Yeryüzü Yayınları Ankara

Atatürk'e yaptıkları yetmemiş gibi, kendisini cumhurbaşkanlığına taşıyan Mareşal Fevzi Çakmağı da, 12 Ocak 1944'te ve bir emrivaki ile "Yaş haddinden emekliye" ayırmış ve 20 Temmuz 1948'de Osman Bölükbaşı ile birlikte Fevzi Çakmağın kurduğu Millet Partisine de, olmadık hakaretler yağdırmıştır.

10 Kasım 1938'de Atatürk'ün Dolmabahçe Sarayı alt salonunda kılınan cenaze namazına katılmayanlar.

Atatürk'ün "Beni Türk hekimlerine emanet ediniz!" feryadına aldırmayanlar, ölümünden sonra Onu;

a- Önce İnönü eliyle ve her taraftan silmek suretiyle devre dışı bırakmaya uğraşmış, ama bu yöntemle başarılı olamayınca

b- Ardından Bayar ve Menderes hükümetleriyle çıkardıkları "Koruma Kanunu" perdesiyle putlaştırıp, maalesef aslından çok farklı bir Atatürk imaj ve imgesiyle, kasıtlı bir nefret ve zulmet dalgası oluşturmuşlardır.

İzmirli Uşakizadelerin kızı Latife Hanımdan boşandıktan sonra bazılarınca ve belki de Atatürk'ü karalamak pahasına yapılan bir reklam maksadıyla: "Çankaya'nın nikâhsız First Lady'si"[254] olarak tanınan Afet inan gibi uyduruk tarih profları ve Siyonist-Sabataist Cuntanın paralı pohpohcuları bunları yazmasa da, hiçbir gerçek, sonsuza kadar sürekli gizli kalmayacaktır.

İnönü'ye "Atatürk'e karşı hıyanet ve hilekârlık," Bayar ve Menderes'e ise "Atatürk'e sadakat ve vefakârlık" rolünü oynatan, ama her ikisi eliyle de "Atatürk'ü unutturmayı ve devre dışı bırakmayı" planlayan hep aynı odaklardır.

Çünkü böylesi şahsiyetleri ve onların temsil ettiği Milli zihniyetleri devre dışı bırakmanın iki yolu vardır;

1- İnkâr etmek, 2- İstismar etmek…

Atatürk'ü inkâr etmek için, İnönü eliyle, ismi ve resmi silinmiş… İstismar etmek için de Bayar ve Menderes eliyle "Koruma Kanunu" çıkarılıp tanrısal bir dokunulmazlık kisvesi giydirilmiştir.

Atatürk'ün Gizlenen Hayat Hikayesi!

Atatürk'ü araştırıp öğrendikçe ve tanıdıkça ona duyduğum hayranlık ve sevgi daha da artıyor...

Evet, şu yaşımda...

Atatürk'ü öğrendikçe, onun vatanı kurtarmak için gökten zembille indirilmiş bir uzaylı olmadığını, sizin benim gibi etten kemikten bir insan olduğunu bir kere daha anladım. Hepimiz gibi bir insandı ama hepimizden daha büyük bir insandı.

'İnsanüstü' sananlar var da, o bakımdan söylüyorum...

Üstelik size onun hayatına ilişkin hiçbir ayrıntı öğretilmiyor ve bu 'insanüstü' görüntüsü daha da abartılıyor.

İşte bir örnek: Atatürk'ün, kendisinden yaşça büyük Ömer, Ahmet ve Fatma adında üç kardeşi daha bulunduğunu, yani iki abisi bir ablası olduğunu biliyor muydunuz?

Yaaa... Bunlar çok küçük yaşta ölmüşler. Mustafa Kemal ve Makbule yaşamışlar.

Evet, Makbule adında bir kızkardeşi olduğuna herhalde şaşırmayacaksınız. Yoksa size bunu da mı öğretmediler?

Peki, kendisinden küçük bir de Naciye olduğunu biliyor muydunuz? Hayır, bilmiyordunuz. O da küçük yaşta ölmüş.

Katolik Kilisesi de, İsa'nın tanrının oğlu olduğunu kanıtlayabilmek için kardeşlerini tarihten silmişti!... Evet, Hazret-i İsa'nın kız ve erkek kardeşleri vardı! Haşa sümme haşa, tanrının insan akrabaları! Ona tanrı gözüyle bakarsanız bu gerçek sizi çıldırtır, bizim gibi 'yalnızca peygamberlerden bir peygamber' olarak kabul ederseniz bunu çok doğal karşılarsınız.

Makbule Hanım, soyadı kanunu çıktığında Atadan soyadını almıştı, Atatürk soyadı hiçkimseyle, öz kızkardeşiyle bile paylaşılamazdı!

Tıpkı, İsmet Paşa'nın annesi, sevgili dostumuz Erdal İnönü'nün ninesi Cevriye Hanım'ın da Temelli soyadını aldığı gibi... İnönü ismi, annesi için geçerli olamıyordu.

Hep merak ederim, 1934 yılında Zübeyde Hanım hayatta olsaydı acaba hangi soyadını seçecekti

[254] A.g.e Sh:239

kendine? ‘Ataana’ falan mı?

Atatürk’ün, babası Ali Rıza Efendi’yi küçük yaşta yitirdiğini hepiniz biliyorsunuz. Peki, Zübeyde Hanım’ın yeniden evlendiğini biliyor muydunuz?

Belki bunu da duymuşluğunuz vardır da, Atatürk’ün üvey babasının adını bilen var mı aranızda?

Söyleyeyim: Ragıp Efendi.

Ragıp Efendi’nin, başka bir hanımdan iki oğlu vardı: Hasan ve Süreyya.

Atatürk’ün üvey kardeşi Hasan da, tıpkı Ali Rıza Efendi gibi gümrük memuruydu. Süreyya’nın intihar ettiği söylenir.

İşte ünlü Fikriye Hanım da, o Ragıp Efendi’nin kardeşi Albay Hüsamettin Bey’in kızıdır!

Attila İlhan’ın dediği gibi, keşke Zübeyde Hanım karşı çıkmasaydı da, Atatürk, mizacı kendisine taban tabana zıt olan Latife Hanım’la değil, onu çok seven ve onun da çok sevdiği Fikriye Hanım’la evlenseydi...

Fikriye bu umutsuz aşk yüzünden genç yaşında kendi canına kıymaz, Atatürk de mutlu olurdu.

Oysa çevresindeki hiç kimsenin çapı ona yetişemediğinden, yalnız ve mutsuz öldü.

Hayrola, Atatürk’ün birçok öz ve üvey kardeşi, bir de üvey babası olması sizi rahatsız mı etti?

Çünkü size onu tanımayı, anlamayı ve sevmeyi değil, onu putlaştırıp tapmayı öğrettiler de ondan!

Sizi bilmem ama ben, sekiz yaşında üvey baba eline düşmüş ve bu yüzden anasını bir daha hiç affetmemiş, evden kurtulmak için Selanik’ten Manastır’a yatılı okula gitmiş, çocukluğu çok mutsuz geçmiş ve kronik uykusuzluk çeken, bu yüzden içki içen bir Atatürk’ü kendime çok daha yakın buluyor ve daha çok seviyorum.”[255] Diyen Engin Ardıç gibileri: Aslında bazı gerçekleri dile getirip ardından Atatürk’ü yıpratma girişimlerine gerekçe hazırlıyorlar.

“Atatürk Kemalist Değildi”

“...VS” “Aylık Müstakil Mecmua” dergisinin 4’üncü sayısında **Yahya Sezai Tezel** imzasıyla **"Atatürk Bir Kemalist Değildi"** başlıklı bir yazı okudum, hayli dikkatimi çekti. Bugün bu yazının tahlilini yapmak, içindeki önemli cümleleri ve fikirleri okuyucularıma arz etmek istiyorum.

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi hocalarından olduğunu öğrendiğim yazar, başlık altında şöyle diyor:

“Sizlere, **‘Ben Atatürk’ü çok seviyorum ama bugünkü Kemalistlerden tedirgin oluyorum ve tedirgin olduğum için de bugünkü Kemalistleri sevemiyorum. Bugünkü Kemalistler, Atatürk’ü sevmenin ötesinde bir şey yapıyorlar: Atatürk’ü, Türkiye’de Atatürk’ün temel özleminin gerçekleşmesi şansını azaltacak şekilde kötüye kullanıyorlar. Bu hem sevimsiz, hem de Atatürk’ün anısına zarar veren birşey’** demek için yazıyorum.”

Yazı niçin kaleme alınmış? Bu hususu yazar şu satırlarda ifade ediyor:

“10 Kasım tarihli Hürriyet’te, sevgili Oktay Ekşi’nin Atatürk ve Kemalizm’le ilgili yazısını okudum. Tedirgin oldum üslubundan... Türkiye’de evrensel insan haklarına riayet aksiyomuna dayanan çoğulcu demokrasi ve açık toplumun en önde gelen savunucularından biri olması gereken önemli bir yazarımız (Ekşi’yi kasd ediyor) 10 Kasım’da Atatürk’ü, adeta bir iç savaş söylemi ile anmayı yeğlemiş. Sevgi söylemi ile anmayı değil. Ve bu iç savaş söylemi, giderek şıklık sayılmaya başlanıyor 11 Eylül’den bu yana, günümüzün Kemalistleri arasında.”

Bunun altındaki satırlarda Atatürk’ü öven yazar şu cümleyi sarf ediyor:

“Atatürk’ü büyük kılan, Hitlerler, Stalinler, Mussoliniler döneminde..... Kendini bir ‘izm’ batağında görmemesidir. Atatürk, bugünkü Kemalistlerin anladığı anlamda kesinlikle Kemalist değildir.”

Yazar, Cambridge Üniversitesi’nde öğrenci olarak doktora yaptığı sırada Atatürk’ün fikir ve görüşlerini çok iyi incelediğini anlatıyor ve:

“Atatürk’ün söylemini, eylemini, değerlerini, düşünce tarzını, çelişkilerini, tutarlılıklarını, tutarsızlıklarını en az günümüzdeki Kemalistler kadar araştırdığımdan ve bildiğimden eminim” diyor.

---

[255] Star / 12 09 2004 / Engin Ardıç

Adı geçen yazıdan bir hüküm:

“.....Kemalizmi cisimleştirmek isteyen neo-Kemalistler de, bir tarih olgusu olarak Mustafa Kemal Atatürk’ün mirasçısı olmaktan fersah fersah uzaktırlar.”

Yazar din konusunda şöyle diyor:

“Kamusal alanın, İslâmiyet’in veya Hıristiyanlığın ya da herhangi bir dinin tabuları içine hapsedilmesi yanlış bir şeydir. İnsanların dinî ya da lâ-dinî tabuların cenderesi içine sokulması yanlış bir şeydir. Tabu insanın insan olmasını kısıtlar. Tabuları olan bir kamusal alanda evrensel insan haklarına riayet aksiyomuna dayanan çoğulcu demokrasi, açık toplum, açık kültür olmaz. Olamaz. Sovyetler çürüyerek yıkıldı. Çünkü insanlar Marksist tabuların cenderesi içinde tutulmak istenildi. Kemalizm de, eğer insanları kendi tabularının cenderesi içine hapsederse çürür. Kendi çürür ve toplumu çürütür.”

İşte burada yanılıyor:

Yazarın iddia ettiği gibi, İslâm dininde tabular var mıdır? Bir Müslüman olarak, tabu kelime ve kavramını kabul etmem mümkün değil. İslâm’da tabu yoktur, emirler ve yasaklar vardır. Hiçbir toplum, hiçbir sistem emirsiz ve yasaksız değildir. Yazarın hasretini çektiği, övdüğü açık toplumda da, çoğulcu demokraside de emirler ve yasaklar bulunur.

İslâm’ın Müslüman kadınlar için tesettür emrini bir tabu olarak görmek ve anlamak çok yanlıştır. Açık toplumda, çoğulcu demokraside de tesettür bulunur. Onların tesettürü daha hafiftir, o kadar. Hangi açık toplumda ve çoğulcu demokraside kadınlar sıcak yaz günlerinde kamusal alanda, cadde ve sokaklarda çırıl çıplak gezebilir?

İslâm’ın bütün emir ve yasakları biz inanan Müslümanlar için akla, bilgeliğe, vicdana uygundur, son derece faydalıdır. Dünyada binlerce, hatta onbinlerce çok kültürlü, çok okumuş, çok seçkin Batılı Müslüman oluyor. Demek ki, İslâm’ın dünya sistemini, emir ve yasaklarını beğeniyorlar, tercih ediyorlar.

Sözü yine Yahya Sezai Tezel beye verelim:

“Bugünkü Kemalist kardeşlerimizin, Türkiye’nin İslâm’ın tabularının cenderesi içine sürüklenmek istenilmesine karşı gösterdikleri duyarlılık haklıdır. Ama, İslâmî tabuların kamusal alana hükmetmesine karşı verdikleri uğraşıyı, İslâmî tabuların karşısına bir Kemalist tabular kümesini dikerek yapmaya çalışmaları bir büyük trajedidir. İnanılmaz, şanssız ve anlamsız bir yanılgıdır.”

Sayın yazara şunları hatırlatalım:

Siz İngiltere’de uzun yıllar bir ilim adamı, bir sosyal kültür araştırıcısı olarak yaşadınız. Orada çoğulcu demokrasi var, açık toplum var, evrensel insan haklarına bağlılık ve saygı var. Aynı zamanda çok geniş bir din, inanç, inandığı gibi yaşamak hürriyeti var. Türkiye’deki resmî ideolojinin yasakladığı nice İslâmî eylem ve söylem orada bir suç teşkil etmiyor, bastırılmıyor. İngiliz halkı ve yabancılar din, inanç, fikir, görüş, ibadet ve dinî faaliyetlerinden dolayı mahkemeye verilmiyor, hapse atılmıyor. Demek ki, çoğulcu bir demokraside, açık bir toplumda, insan haklarının hâkim olduğu bir sistemde insanlar kendi inançlarına göre yaşayabiliyorlar, rahatsız edilmiyorlar.

Osmanlı sistemi de, tarihî kontekstler gözönünde bulundurulmak şartıyla, geniş bir din, kimlik, kültür hürriyetinin olduğu bir düzen değil miydi?

Yazıdan başka bir kısım:

“.....Atatürk’ün kendi sözleri, kendi düşünceleri, kendi kabulleri de; insan aklının, bilimin, felsefenin, tarihin süzgecinden geçmek zorundadır. İlim ve fen, felsefe, tarih ve ortak aklın müzakere süzgecinden geçirilmesi reddedilerek tabulaştırılan bir Kemalizm’in mürşid gibi kullanılmak istenmesi de, Mustafa Kemal Atatürk’ün ifadesiyle gaflettir, bühtandır, bir temel yanılmadır.”

Yazarın oldukça insaflı ve vicdanlı bir Türkiyeli olduğu anlaşılıyor. Çünkü fikir ve görüşlerini, isteklerini reddettiği İslâmcıları **"Bu toplumun insanı olarak"** kabul ediyor, onlara **"kardeşlerimiz"** diyor. Şu ifadeyi kullanıyor:

"Cumhuriyetimizin, evrensel insan hakları korunması gereken yurttaşlarıdır. Ve nüfusumuzun azınsanmayacak bir yüzdesini oluşturmaktadırlar. Ve onlara yanlışlarını göstermek için vereceğimiz mücadelenin haklılık sınırlarını belirleyen, evrensel insan haklarına, hukuk devletine, demokrasiye, çoğulculuğa riayet etmemiz koşuludur."

Yazar son paragrafta Atatürkçülere nasihat ediyor:

"Kemalist kardeşlerimiz, Mustafa Kemal Atatürk'ü seviyor musunuz? Seviyorsanız Cumhuriyetin temellerinin demokrasi içinde sağlamlaştırılmasına katkıda bulunun. Siyaset üretin, iç düşman icat etmeden. Ve iç savaş söyleminden kesinlikle uzak durun. Lütfen."[256]

[256] Milli Gazete / 28 10 2004 / M. Şevket Eygi

ATATÜRK'ÜN KAPATTIĞI MASONLUK TARİKATI MODERN TÜRKİYE'Yİ MASONLAR MI KURMUŞLARDI?

Masonluk; bütün yeryüzüne her yönden hâkim olmak ve şeytani saltanatlarını oluşturmak isteyen Siyonist Yahudilerin; başka kavim ve dinlere mensup insanları, kendi amaçları doğrultusunda kullanmak üzere kurdukları gizli ve tehlikeli bir dinsizlik tarikatıdır…

Masonlar Almanya'da Cermen ve Protestan, Britanya'da İngiliz ve Anglikan, Roma'da İtalyan ve Hıristiyan, Türkiye'de milliyetçi ve Müslüman görünen; ama gerçekte, Siyonizm'in sinsi emellerine hizmet etmek üzere, çok özel yöntemlerle seçilip görevlendirilen kimselerdir.

Rotary kulüpleri bu şeytan şebekesinin ilköğretim mektepleri, Lions'lar liseleri, masonluk üniversiteleri gibidir.

Masonluğun gizli olması, onun temel esaslarından biridir. Zira gizlilik terk edildiği an masonluk da yok olmaya mahkûmdur. Çünkü bunlar, içinde doğdukları toplum ile ahenk içinde hareket etmek için teşkilâtlanmış değildir. Ve zaten gizli olmaları, kirli ve tehlikeli olduklarının en açık göstergesidir.

Copin Albencelli'nin belirttiğine göre, Acacia isimli mason mecmuasının kurucusu ve yöneticisi olan Limosin, "masonluğun gizli bir kuruluş olduğunu" 1903'de yapılan bir tartışma sırasında ağzında kaçırmakla en büyük hatayı işlemiş olduğunu itiraf etmiştir.

Daha sonraları bu ifadesini "gizli değil; ama ağzı sıkı bir cemiyet olduğu" şeklinde değiştirmiştir.

Gizlilikse, içinde yaşanılan cemiyete ihanet için daha müsaittir. Bu durumu masonlar çoğunlukla inkâr etmektedir.

Genel kaide olan gizliliğin, sadece, temel esasları değil aynı zamanda özel doktrinleri, hususî metotları, günlük tamim, plan ve emirleri de ihtiva ettiğini belirtmek gerekir. İtalyalı meşhur bit mason:

"Üyelerimizi ve dâhili kararlarımızı ilgilendiren hususlarda mutlak gizliliğe dikkat ederiz. Eski törelere ve masonik prensiplere hürmetkârız" demiştir.[257]

Masonların yada başkalarının localarda görmüş olduğu şeyler, asıl görünmeyenleri gizlemek için tertiplenmiş oyunlardan başka bir şey değildir. Mason yetkililer ve ele geçen belgeler: "Masonluğun dünyanın neresinde olursa olsun aynı olduğunu, hakikatte dünya masonluğunun tek bir loca oluşturduğunu" doğrulamaktadırlar.[258]

Allah'ın varlığını ve ruhun ölümsüzlüğünü ifade eden 1811 Anayasanın 1'nci paragraf, 1'nci maddesini değiştiren ve dinsizliğini açıkça ilân eden Fransız Büyük Şark Locası ile dünya masonluğu arasındaki irtibat devamlıdır.

Belçika Şark Locasının 1'nci maddesinde "masonluk uluslar arası bir kuruluştur" demektedir. Aynı madde, pek çok ülkenin localarında vardır ve dayanışma garantisiyle, dünya localarınca teyid edilmiştir.

Ve zaten Atatürk de, mason localarını "Kökü dışarıda olan bu gizli Yahudi komitesinin emrine girmeğe asla razı olamayacağı" için kapattığını söylemiştir.

Dünya hâkimiyeti uğruna yaptığı çalışmaları gizleyebilmek için, Siyonist Musevîlerin mason teşkilâtını birer maske olarak kullandığını gösteren pek çok eser yazılmıştır ve yazılmaya devam edecektir!

Bu yazarların tamamına göre mason teşkilâtı: Tek Dünya Hükümetinin, pek fark edilemeyen; zavallı bir maşasından ibarettir.

İşgal altındaki vatanlarından kaçarak yeryüzüne dağılmış, buralardaki zengin milletlerin servetini, dünyaya olan ihtiraslarından dolayı, ele geçirmiş ve bu karakterlerinden ötürü sürekli horlanmış ve zulme maruz kalmış olan Yahudi Irkı, içlerinden çıkacağına inandıkları son peygamberin öncülüğünde dünyayı ele geçirme hayalini asla yetirmemiştir.

Locaların yıkıcı faaliyetlerde bulundukları bölgelerde yaşayan Yahudilerin, bu tür olaylara karışmadıkları

[257] Pek Muhterem İtalyan Maşrıkı Hector Ferrari
[258] Katolik Ansiklopedisi

görülmüştür. Beri yandan locaların bulunmadığı ya da kendilerine görev verilmeyen bölgelerdeki anarşik olayları orada yaşayan Yahudiler üstlenmiştir.

Sadece Yahudilerden oluşan bir diğer loca da Roma'dadır."Yüksek İhtilâl Konseyi" olan bu loca, dünya localarını sevk ve idare eder!

Modern masonluğun ahlâk anlayışı: iki yüzlülüğü, yalan söylemeyi, hırsızlığı ve alçaklığın her türlüsünü, Yahudi olmayanlara karşı kullanmayı tavsiye ederken; aynı olaya "Neticeye ulaştıran her şeyin makbûl, amaçlarına yarayan her şenaatin mubah olduğu" prensibiyle Kabalada da karşılaşıyoruz...

Kabala, Hz. Musa'dan çok önce hatta dünyanın yaratılışından buyana Yahudilerin sözlü olarak elde ettikleri gizli bilgiler ve felsefelere verilen isimdir.

Pougham'ın samimiyetle itiraf ettiği şu sözler de bizi doğrulamaktadır:

"Temel prensibimiz her çeşit dini doğmayı ve manevî bağlantıyı inkâr etmektir. Hareket noktamız, "Hiçliktir"! Metodumuz; yalan söylemek, daima iftira etmektir! Böylece dinlerin yerine dinsizliği, siyasetin yerine anarşiyi koymuş ve ekonomide ise, şahsi mülkiyetin büyümesini ve tekelleşmesini ve Siyonist sermayenin dünyaya hükmetmesini temin etmiş oluruz !.. "demektedir.[259]

Her çeşit kötülüğe davetiye çıkarmak suretiyle, masonluğun dünyada sebep olduğu isyan, ihtilâl ve harpler; gerçek ilerlemeyi ve medeniyeti kötürüm hale getiren ve tahrip eden yobazlık hareketleridir.

Şeytani hürriyetlerin meyveleri olan kötü alışkanlıklar, kutsal kitapların ortadan kaldırmış olduğu putperest âyinlerinin cazibesine batı insanlarının kolayca kaymasına sebep olmuştur!..

Masonluğun yıkmaya kararlı olduğu iffetli aile hayatı giderek kaybolmakta ve bu konudaki aralıksız çalışmaların sonucu olarak; Batı dünyası gittikçe batağa saplanmaktadır!

Emrindeki hükümetlere çıkarttığı "boşanmayı kolaylaştırıcı, zinayı yaygınlaştırıcı" kanun maddeleri sayesinde aile yaşantısı her geçen günle birlikte daha da zayıflamakta ve zina korkunç şekilde yaygınlaşmaktadır !..

"Tabii Yaşantı" dedikleri hayvani bir hayata, insanlığı yeniden sokabilmek için masonluk; zaten maymundan geldiklerini benimsetmeye kararlıdır.

Dini açıdan bakılınca masonluk; insanlığı eski putperestliğe, yani güneşe tapınma, doğaya tapınma, şehvete tapınma ayinlerine geri götürmekle kalmamakta ve fakat baş tacı ettiği maddiyatçılıkla insanoğlunu, mağara devri insanlarının seviyesine indirmeye çalışmaktadır.

Hükümetleri ele geçirmek suretiyle kanun koyma imkanına kavuşan mason teşkilatları, din ve inanma hürriyeti, velilerin çocuklarını diledikleri gibi yetiştirme hürriyeti, başkalarına zarar vermemek şartıyla, herkesin dilediği gibi yaşama hürriyeti gibi en tabiî ve mukaddes hürriyetleri geri alma ve sınırlandırma imkanına da sahip olmaktadır!..

Meselâ, dini kıyafetlerle dolaşmak Meksika'da uzun süreden beri yasaktır. Türkiye'deki başörtüsü yasağı da bu açıdan ele alınmalıdır.

İhtilâlin ardından Fransa'da başarıyla uygulanmış olan pek çok kanun arasında, "devlet okullarından dini eğitimin kaldırılışıyla" ilgili olan kanunun bir benzerini başka ülkelerde de yürürlüğe koydular. Ülkemizde İmam-Hatip ve Kur'an Kurslarına saldırılması, Mısır ve Medine Üniversitelerinden alınan ilahiyat diplomalarının geçersiz sayılması da, yine dönme ve masonların baskısıyla alınmış kararlardır.

Bunun neticesi olarak ABD'de özel okullarda verilen dini eğitimin kaldırılmasını ısrarla talep etmiş olan mason kuruluşları, çocukları devlet okullarına gitmeye mecbur bırakmıştır.

Mason teşkilatı, dini temsil eden şahıs ve kuruluşlarla alay etmek, onları gözden düşürmek isterken, öte tarafta her türlü ahlaksızlığa ve yıkıcı bozgunculuğa kapılarını açmış ve gerektiğinde onları kanun zoruyla korumuştur.

Dindarları vatanlarından sürmüş ve hapislerde süründürmüştür!..

Amerikan Masonluğunun dinsiz oluşuyla ilgili iddiaları çürütmek için büyük çabalar harcamış olan

---

[259] Benoit F. M. I. 17

Lousville'den Birader John J. Stroether sonunda pes etmiş ve şöyle demiştir:

"Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz'de olduğu gibi Amerikan Mason Cemiyeti de, dine karşı olan siyasi bir kuruluştur."

İlahi dinlere karşı duymuş olduğu nefreti daha fazla saklamaya lüzum görmeyen masonluk, dinsiz bir târikat haline dönüşmüştür.

Mason Cemiyeti ile Kilise arasındaki düşmanlığın 1891 senesinde doruk noktasına ulaşması üzerine, Fransız Büyük Şarkının kendisine bağlı localara gönderdiği emirnamede şu ifadeleri okuyoruz:

"Başta din adamları olmak üzere, dindarların ve hayır kurumlarının baskı altına alınması, mal varlıklarının devlet tarafından kamulaştırılması, lise ve üniversitelerde dini eğitim görmüş kimselerin önemli devlet memurluklarına atanmaması, atanmışların uzaklaştırılması, diplomaların geçersiz sayılması, bu gibi kimselerin bilhassa kara, hava ve deniz kuvvetlerine subay olarak girmesinin kesinlikle yasaklanması bütün masonların başta gelen vazifesidir !..[260]

Evet, Yahudi ve masonların en büyük başarılarından biri olan Fransız İhtilalinin sadece kralı değil; aynı zamanda Tanrıyı da tahtından indirdiği övünerek söylenmektedir!..

Fransız devrimi önderlerinden bir mason şunları söylemektedir:

"Tanrı yoktur, kişinin tanrısı yine kendisidir. İnsanlık bütün dinleri süratle ezmelidir. Uyduruk tanrının kulları arasındaki fahişelerin en güzeli, mihraplarda çarmıha gerilmiş olarak duran İsa (as)'ın yerini almalı ve ziyarete gelen devlet büyükleri ile halkı kabul etmelidir..."[261]

Bilindiği gibi Fransız hükümeti dini eğitim veren bütün kuruluşları kapattı ve mensuplarını sürgün yolladı. Okulların ve mahkemelerin duvarlarında asılı duran dini sembolleri kaldırdı, ders kitaplarından Allah (cc) ismi çıkartıldı. Dini eğitimin her çeşidine büyük bir darbe indirilip yasaklandı!. Ve Türkiye'de de aynı yöntemler uygulandı.

Fransız Büyük Şark Locasının resmi bülten ve kasa kayıtlarından anlaşıldığına göre, Fransız Parlâmentosunun almış olduğu din aleyhtarı kanun ve kararların tamamı adı geçen locada, önceden, kararlaştırılmıştır.

Ülke genelinde her çeşit faaliyetin kontrolü ve şahısların fişlenmesi de, locada alınan kararlar arasındadır."[262]

Masonluk, kendi putunu; "Kâinatın Ulu Mimarı" olarak çağırmaya alışmıştır.

Bu ismi ilk defa duyan cahil ve saf kimseler, bunun dini bir tabir olduğunu, böyle söyleyenlerin de haliyle iyi insanlar olacağını zannetmektedir?.. Oysa "Kâinatın Yüce Mimarı" olarak putlaştırılan bu şahsın, masonluğa mal edilen mimarı san'atının dışında yarattığı bir şey olmadığı gibi, ilahi dinlerin esası olan her şeyin yoktan yaratıldığı gerçeğini de inkâr etmektedir.

Masonluğun bu tanrısının, bizlerin inandığı, Allah-u Teâlâ ile hiçbir yakınlığı ve alâkası bulunmamaktadır.

Hatta; Kişisel korkularını dağıtmak, daha önce kazanmış olduğu dini duygularından koparmak ve normal bir adayın göstermesi tabiî olan mukavemeti kırmak için, bazı localarda İblis'e, yani Şeytan'a bile tapınılmaktadır!

Mason yazarlardan bazılarına göre: "Şeytan diğer adıyla Cehennem Meleği, Havva'nın şehvetini kamçılamak suretiyle ona, insanoğlunun ilah olma sırrını öğretmiş! Havva da, Adem (as)'le bu sırrı paylaşmıştır!..."

Tabiat ilâhına tapınanlar, şeytanın âdemoğluna yaptığı bu iyiliğin karşılığını şu şekilde ödeyeceklerdi? Büyük tabiat mabedinin yapımcıları olan masonlar, İncil'deki Âdem-Havva kıssasını işlerine geldiği gibi tefsir ederek, tıpkı İblis gibi, Allah-u Teâlâ'ya isyana kalkıştılar…

Hürriyet (demokrasi) havarîsi olan masonlar; bu tarikatın ilham perisi olan İblis'e duydukları sevgi,

[260] Preuss A. F. 413–414
[261] Eckert I. Deuxieme Epegue
[262] Büyük Şark Loca Bülteni 1890 pp. 500ff

hürmet ve şükran borcunu: Onu, “Ataları, Yaratıcıları” olarak ilan etmek suretiyle ödemiş oldular...

Ancak, masonluğa girmeye davet edildiğiniz zaman, “teşkilâtın din ve politikayla ilgilenmediğini, hem mason hem dindar olabileceğinizi”, söyleyeceklerdir.

Masonluk maalesef başarıya ulaşmıştır. Teşkilatın arkasındaki gerçek Gizli Kuvvet, pek itibarlı ve kutsal mason locaları aracılığıyla; üyelerini kör etmiş, aldatmış, çılgına çevirmiş, hipnotizma ederek robotlaştırmış ve bütün masonları birer fanatik haline getirmiştir!..

Esrarengizlik, açıkça teşvik edilen bayağı bir ahlâk anlayışının örtüsü altına gizlenmiştir.

Hafifmeşrepliğe gelince: Bu davranış türünün ölçüsüz ve dejenere ortamı içinde masonluk, 1713 senesinden günümüze kadar; en iğrenç, en sefil ve en ahlaksız kimseleri saflarına çekmiştir. Halleri itibarîyle hiçbir meziyete sahip olmadıkları kendilerine bildirilen bu şahısların sefil yaşantılarına göz yummak, locanın işine gelmiştir.

İlk önce terk edilen ibadetlerdir. Dini merasim ve ayinlerdir. Çünkü “Nuru” bulmak için, bu gibi karanlıklardan uzaklaşmaları gerektiği öğütlenir...

Ve zaten, gerçek patronları gizli olan bir cemiyet tarafından güdülmeye müsait olmayan kimseler, bu merasimlerde elenir.

Aslına bakılırsa masonluğun başta üniversitelerde, liselerde, askeri mekteplerde, öğrenciler arasından üye toplayabilmek için yoğun propaganda yaptığı gözlenmektedir.

“Tanınmış din adamlarını, hükümet erkânını ve ordu kumandanlarını, gençlik kuruluşu başkanlarını, prensleri ve bilhassa bunların erkek çocuklarını, bakanları ve danışmanlarını; kısaca bize muhalefet edince sıkıntı verecek olan herkesi; teşkilâtımıza kazandırmak amacımız olmalıdır!” Felsefemizin tohumlarını baştan çıkarıcı manzaralar altında saklamak, ileride karşılaşacakları bunalımlara bu kişileri hazırlamak için şarttır”.[263]

Masonlara göre: Milletleri idare eden ve onun varlığını devam ettiren meşru iktidarlar, Allah inancını ve ahlak anlayışını ayakta tutan dini kuruluşlar ve din adamları ile namus ve iffet duygularının bozulmasına engel olan fazilet kaynağı evlilik müessesesi ve sonuncu olarak; masonluğun eşitlik ve kardeşlik anlayışına ters düşen şahsi mülkiyet... İşte bunlar yıkılması gereken başlıca hedeflerdir.

Mason kelimesinin lügat anlamı ‘inşaatçı’ demek olduğundan ve localarda bu konu semboller ve temsili hikâyelerle anlatıldığından, bu “inşaatçılar derneğinin” gayesi de temsil ettiği iş koluna uygun düzenlenmiştir.

Bir diğer husus farmasonluğun beşeriyet için yepyeni, evrensel bir din kurmayı teklif etmesidir. Gerçekten de dini bir mezhepte bulunması gereken her şey, onların âyin ve merasimlerinde fazlasıyla mevcuttur. Bu manada masonluk bir dindir!

Avrupa Kıtasına, Protestan İngiltere’den yayılmış olduğunu bildiğimiz masonluğun, bağrından doğmuş olduğu ülkeye karşı, pek müsamahalı ve anlayışlı oluşuna işaret ederken aynı politikayı, Amerika Birleşik Devletleri’nde ve hatta Şili’de bile uygulamakta olduğu dikkat çekicidir!..

Katolik Kilisesine karşı yalan ve iftiralarla dolu amansız bir harp açmış olan bu teşkilâtın, Protestanlığın bütün mezheplerine karşı, yardım etmezse bile, yıkıcı davranmadığını söylemek; hiçte yanlış değildir...

Bu gerçeği nasıl izah edebiliriz? Sebebi bellidir: Zira Protestanlık, Hıristiyanlık dinine ve şeriatın sahibine karşı başlatılan bir isyanın ürünüdür.

Masonların, “Protestanlığı yarım masonluk” olarak tanımlamalarının sebebi budur! Almanya’da yayınlanan Lamia Mason Mecmuasının değerlendirmesi şöyledir:

“Protestanlık, % 50 masonluktur” Eugene Sure adlı dinsiz filozof mason da bu düşüncededir: “Avrupa’yı Hıristiyanlıktan uzaklaştırmanın en kestirme yolu, Onu Protestan yapmaktır!”

Hatta E. Quniet daha radikal bir çözüm önermektedir:

“Dinlerin tamamını sona erdirecek iki yol gösteriyorum.

1-Katolikliğe ve ondan türeme diğer mezheplere ve dünya dinlerinin tamamına hücum edebilirsiniz! Bu takdirde dünyayı karşınızda bulursunuz ve başa çıkamazsınız!..

---

[263] Yüksek Mason Modea’nın Talimatı- Benoit F. M. I. 176

2-Katolik'le mücadele eden Hıristiyanlık mezhepleri başta olmak üzere ona karşı olan diğer dinleri de saflarınıza çeker ve Fransız İhtilâlinden kaynaklanan devrimci gücü de bunlara ilave ederseniz; Papalığı ve Müslümanlığı, tarihte eşine rastlanmamış tehlikelerle yüz yüze getirilebilirsiniz. Roma ile rekabet halinde olan din ve mezheplere davetiye çıkarmanın önemini buradan anlamalısınız!..

Çeşitli Tanrılar ve tarikatlar arasında ayırım yapmamak, Allah'a (cc), İncil'e, İsa'ya (as) Musa'ya (as), Muhammed'e (sav) birlikte inanmak, biri Betlehem'de doğan, diğeri de kendi uydurdukları peygamber olmak üzere iki ayrı İsa (as)'ya tapınmak ve O'nun hakkında çifte ölçülü olmak, masonluğun başlıca münafıklık örnekleridir.

Bu haliyle masonluk sapık bir Hıristiyan tarikatı olan Albingens'lere çok benzemektedir. Albinges'ler ölümden sonra ruhların başka şahıslara geçtiğine inanırlardı. Katoliklerce kutsal tanınan her şeye karşı nefret duyarlardı. Evlilik hayatı bunların başında geliyordu. Templer'de olduğu gibi ahlâksızlığın her türlüsü teşvik ediliyordu.

Masonluğun İslam içine soktuğu sapık fırkalar ise şunlardır:

1- **İsmaili'ler:** Liderleri Abdullah İbni Meymun, Batıniler Mezhebini 7. derece esasına göre kurdu.

"İsmaili'ler;

a- Tanrı Tabiat ilişkisi vardır

b- Kurulu düzene isyan ve anarşi cihattır

c- Şahsi mülkiyet ve evlilik müessesine karşı düşmanlık yapılmalıdır

d- Hiçbir engel tanımadan bütün arzu ve ihtirasların tatmini amaçtır.

e- Güneşe tapınma, ezeli hayatı inkâr ve ruhların bedenden bedene geçişi... gibi inançları vardır.

2- **Karamitler:** Karamitler, iyilik Allah'tan Kötülük şeytandan şeklinde ikili bir sapıklığa kapılan ve kişisel mülklerin ve kadınların cemiyetin ortak malı olduğuna inanan bozuk bir fırkadır…

3- **Fatimiler:** Karamitlerin devamıdır. Bunlar, Abdullah ibni Meymun'un koymuş olduğu derece sayısını dokuza çıkardılar. Claude Janet'in ifadesiyle: "Yeni üyeleri çoğaltma ve üyeliğe kabul merasimleri Weishaupt'un (Biraderlere Hatırlatmalar) başlıklı talimatının tam bir benzeridir."

4- **Dürzîler:** "Tabiata ve yıldızlara tapınmayı" esas alan bir inancı benimsediler. Hilafetin Hz. Ali (ks) ve ehli beyte ait olduğunu söyleyip ve Allah'ın (cc) tabiatla bütünleştiğini iddia etmektedirler.

5- **Haşhaşin veya Haydutlar:** Bunların izlerine de mason tarihinde sıkça rastlanmaktadır. Şefleri, "Dağların ihtiyar Adamı", olarak tanınan Hassan Sabbah, üyelerini yedi dereceye ayırmıştır.

Masonlar gibi gizliliğe şiddetle riayet ediliyor ve İslamiyet'in temel emirlerini benimser gözüküyorlardı!

Cennet vaad ederek kandırdıkları ve afyon içirerek baştan çıkardıkları fedaîlerini kullanarak pek çok din ve devlet adamını katletmişler ve kendilerine muhalefet eden herkesi teröre boğmuşlardır.

6- Irakta Saddam'ı içten yıkan **Kesnizanı Tarikatı,**

7- Ve ülkemizdeki **Fetullahçılık** yapılanması da masonların bir planıdır.

Fetullah Gülen Hareketi: Risale-i Nur gibi ilmi ve imani eserleri rehber edinerek gençlerimizin milli ve manevî değerlere bağlı olarak yetişmesini sağlamak... Bu amaçla kurslar ve yurtlar açmak şeklinde hayırlı bir hizmet olarak başlamışken; zamanla masonik merkezler "Yurt ve okulların Türkiye genelinde hatta başka ülkelerde açılıp yaygınlaşmasına ekonomik ve bürokratik yardımlar yaparak ve mensuplarına cezbedici imkân ve fırsatlar tanıyarak, bu hareketin elebaşlarını avuçlarına almış ve Siyonist sömürü hâkimiyetine boyun eğen, layt ve ılımlı Müslüman yetiştirme merkezleri haline sokmuşlardır.

Siyon Liderlerin Protokolleri:

Yahudiler bu belgelerin uydurma olduğuna inandırmak için her yola başvurmuşlardır.

Bu tertipler arasında eserin mevcut kopyalarının Rusya'da yakılmasını, Londra Kütüphanesinde bulunan bir kopyasının çalınmasını, Amerika'da yeni baskısının yapılmaması için devlet terörü uygulanmasını sayabiliriz.

Bu eser, Yahudiler için bir plan teklif etmekte ve dünyayı Yahudi hükümetinin emrine vermek için gerekli olan uygulamaları göstermektedir.

Bu plana göre; milletlerin ahlâkları bozulmalı, maddi bakımdan Yahudilere muhtaç duruma sokulmalı, halkın çekmekte olduğu sefalet devamlı işlenerek toplumlar isyana ve anarşiye kışkırtılmalıdır.

Siyon protokollerine göre:

- Toplumlar ve özellikle dindarlar siyasetten uzak tutulmalı, yönetim masonların güdümünde olmalı
- Ekonomik hayat, bankalar ve borsalar Yahudi tekeline alınmalı
- Medya, basın-yayın, eğitim ve kültür yozlaştırılmalı
- Milli ve manevi bağlar zayıflatılıp koparılmalı, "devlet, millet, memleket" gibi kavramlar ve kurumlar yıkılmalıdır.

Siyon Protokollerinin yazılı olduğu belgede çok dikkat çekici bir nokta ise: "Saklı sırların anahtarlarının İstanbul'da bulunabileceğinin" yazılmasıdır.[264]

Acaba Siyonist Yahudiler ve Mason biraderler için İstanbul'un önemi nereden kaynaklanmaktadır?

Son NATO zirvesinin İstanbul'da yapılmasının bu siyon protokolüyle bir ilgisi var mıdır?

Bu arada; bütün masonların hain ve vicdansız olmadığını da biliyoruz. Ruhları Masonluğun ahlâksızlığıyla bağdaşmayan; hıyanet ve haksızlıklara yardımcı olmaya vicdanları karşı çıkan pek çok masonun bulunduğuna inanıyoruz.

Bunlardan bazılarının servet ve şöhretleriyle, masonluğa yardımcı olmaları, onun perde gerisini, şeytanî felsefesini ve Siyonist hedeflerini bilmemelerindendir.

Bu bilmedikleri şeylerin birazcık olsun farkına vardıktan sonra kendilerini aldatan, ünlerini ve yardımlarını kötüye kullanan bu kirli ve kötü niyetli kuruluştan bir gün nefretle ayrılacaklarından emin olduğumuz masonların gerçekleri anlayacakları ve bu şeytan şebekesinden kopacakları, büyük bir değişim gereklidir ve bu kutlu devrim beklenmelidir.

Ve işte Atatürk, bütün bu hıyanet ve rezaletlerini çok iyi bildiği içindir ki, Mason Localarını kapatmış ve kapılarını kilitlemiştir.

Ve şimdilerde, hem mason hem Atatürkçü geçinenler, münafıklığın ve sahtekârlığın en tipik örnekleridir.

Bu arada Masonların: "Kemalizm dönemi bitmiştir. 80 yıl öncesine takılıp kalmak gericiliktir. Artık AB ile hatta küreselleşme bağlamında tüm dünya ile bütünleşmek gerekir… Dini ve milli bağnazlıklardan kurtulmanın zamanı gelmiştir…" şeklindeki dışı jelatinli, içi zehirli propagandalarına dikkat etmelidir!..

Harp Akademileri açılış töreninde sarf edilen:

"Klasik önyargılardan ve sloganik saplantılardan uzaklaşma…

Küresel güçlerle birlikte hareket yeteneğine kavuşma" anlamındaki sözlerinde Atatürk çizgisinden ve milli disiplinden kopmak heveslerinin dile getirilmesi endişe vericidir.

İsmet İnönü ve Masonluk

İsmet İnönü, Atatürk'ün Localarını kapattığı ve yanından kovup kapıya attığı masonlara, yeniden imkân ve imtiyaz tanımış ve masonluğun anaokulu sayılan Rotary ve ortaokulu sayılan Lionsları hükümet kararıyla açmıştır.

1 Nisan 1963 tarihli Resmi Gazetede yayınlanan 6/1607 no'lu karar açıklamasıyla, İçişleri Bakanlığı'nın 30–3957–38530 sayılı yazıları üzerine, 3512 sayılı kanunun 10. maddesine göre, Bakanlar kurulunca 1-Nisan–1963 tarihinde **"LİONS İNTERNATIONAL**" Kulübünün kurulması kabul edilmiştir.

KARARI VERENLER

Başbakan: İsmet İnönü

Başbakan Yard: Turhan Feyzioğlu (Mason)

İmar İskân Bakanı: Fahrettin Kerim Gökay (Mason)

---

[264] Bak: "Dünya siyasetinin perde arkasındaki güç" -Tarih boyunca MASONLUK-Jose Maria Ceardenal Caro Y.Rogriguez-Tercüme eden: Hacasan Yüncü – Kayıhan Yayınları. Sh: 256

Çalışma Bakanı: Bülent Ecevit (Dönme damadı)
Devlet Bakanı: Necmi Ökten (Mason)
Devlet Bakanı: Ali Şakir Ağanoğlu (Mason)
Dışişleri Bakanı: Feridun Cemal Erkin (Mason)
Maliye Bakanı: Ferit Melen (Mason)
Ticaret Bakanı: Muhlis Mete (Mason)

Türkiye'de Lions kulüplerinin kurulmasına o günlerde izin veren ve bugün hala hayatta bulunan devlet adamlarımıza, 1963 senesi 1-Nisan'ında almış oldukları bu hazin karar ithaf olunur. Lions'un kuruluşunun kabul tarihi "Nisan 1" şakası gibi geliyor, ama nedense yüce devletlilerimiz, özellikle o günü seçerek, Türkiye'mizi şaka yerine şoka sokmuşlardır.

Bir dönemler Karaoğlan edebiyatıyla "Akgünlere" doğru, "sürünenler sömürenlerden hesap soracak!" diyen Bülent Ecevit'in de Çalışma Bakanı sıfatıyla imzası var bu kararda. Üstelik mason birader olmadıkları halde... Ancak bu tarihi imzada muhterem eşleri Rahşan Hanımefendi'nin kaçınılmaz etkinliğinin olması yadırganmamalıdır.

O günlerde bu şer yuvasının kurulmasına onay veren sn. devlet adamları (daha doğrusu Yahudi kuklaları) Lions adı altındaki Siyonist ocakların büyümesine yardımcı olup, Türkiye'mizi büyük sıkıntılara sokacak olan bir masonizm diktatörlüğü kurmuşlardır.

1917-Rus- Ekim Devrimcilerinin tamamına yakını yine Yahudilerden oluşmaktadır.

Gerçek adı	**Kod Adı**	**Milliyeti**
Qulianow	Lenin	Rus
Bronstein	Troçki	Yahudi
Braum	Braun	Yahudi
Orthodoks	Akselord	Yahudi
Zederbaum	Martof	Yahudi
Nachankem	Steckloff	Yahudi (Mason)
Alfebaum	Zinovieff	Yahudi
Gimel	Souchanoff	Yahudi
Rosonfeld	Kameneff	Yahudi (Mason)
Krochmal	Sagerski	Yahudi
Silberstein	Bogdanoff	Yahudi
Rodomisisky	Uritzky	Yahudi
Katz	Komkow	Yahudi
Furstenberge	Larin	Yahudi (Mason)
Gourevitch	Dan	Yahudi
Goldberg	Meschkovvsky	Yahudi
Helpfand	Parsus	Yahudi
Goidenbach	Riasonovv	Yahudi
Zibar	Martinovv	Yahudi

Gerçek Adı	**Kod Adı**	**Milliyeti**
Bleichanm	Solnzevv	Yahudi
Chernomordik	Chernomorsky	Yahudi
Zivin	Piatnisky	Yahudi

Rein	Abroumovich	Yahudi
Voinstein	Zvesdin	Yahudi (Mason)
Natanshon	Barbov	Yahudi
Lovenschein	Lapinsk	Yahudi (Mason)
Resenblum	Maklakovvsky	Yahudi

Yukarıdaki bilgiler Grande Encyclopedie Française-Rus İhtilâli ve Yahudiler adlı bölümünden alınmıştır.[265]

Yahudi Dönme ile Evlenen Komünist Yazar!

Cumhuriyet'in kurulduğu ilk senelerde rejime ve devlete kafa tutan yazılarıyla tanınan Marksist yazar Zekeriya Sertel'in yine kendisi gibi fanatik bir Marksist olan eşi "Yahudi dönmesi" Sabiha Seretel'le nasıl evlendiğini , kendisi anlatmaktadır..

Ve yine, Amerika'nın ünlü gazetesi "Washington Post'un sahibesi Madam Catherine Graham, katıksız bir Yahudi olması nedeniyle Jak Kamhi'yi Türkiye'deki ekonomik durumun dışında, başka yönlerden de güçlü gösterebilmek için, kardeşinin "Mossad ajanı" olduğunu açıklamıştır. Aslında Jak Kamhi, kardeşinin Mossad ajanı olduğunu hayatı boyunca gizlediği halde, Washington Post'un Yahudi patronu Madam Catherine Graham, kaş yapayım derken göz çıkarmıştı! Mossad, İsrail'deki dünyanın en ünlü ajan ve anarşi kuruluşlarından birisidir.

Alarko holdingin patronlarından ve sosyal demokrat takınan, Yahudi İsak Alaton şimdilik kış uykusunda olan, Ermeni Terör Örgütü Asala'nın en büyük finansörlerinden Türk düşmanı Honvanyan'ın can dostudur. İsak Alaton Ermeni Konseyi Başkanı Honvanyan'la Amerika'da buluşup onun evinde yemek davetine katıldığını inkar edemez!

Süleyman Demirel de masondur. Ve malûm mahfillerin maşasıdır.

Bu belge karşısında Gerçeklere Saygı Duyalım

Eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in Ankara Vadisi Devlet Su İşlerinde Müdür iken Bilgi Locasına kayıtlı olduğunu gösteren Masonluk belgesidir:

[265] G. Netshelodan

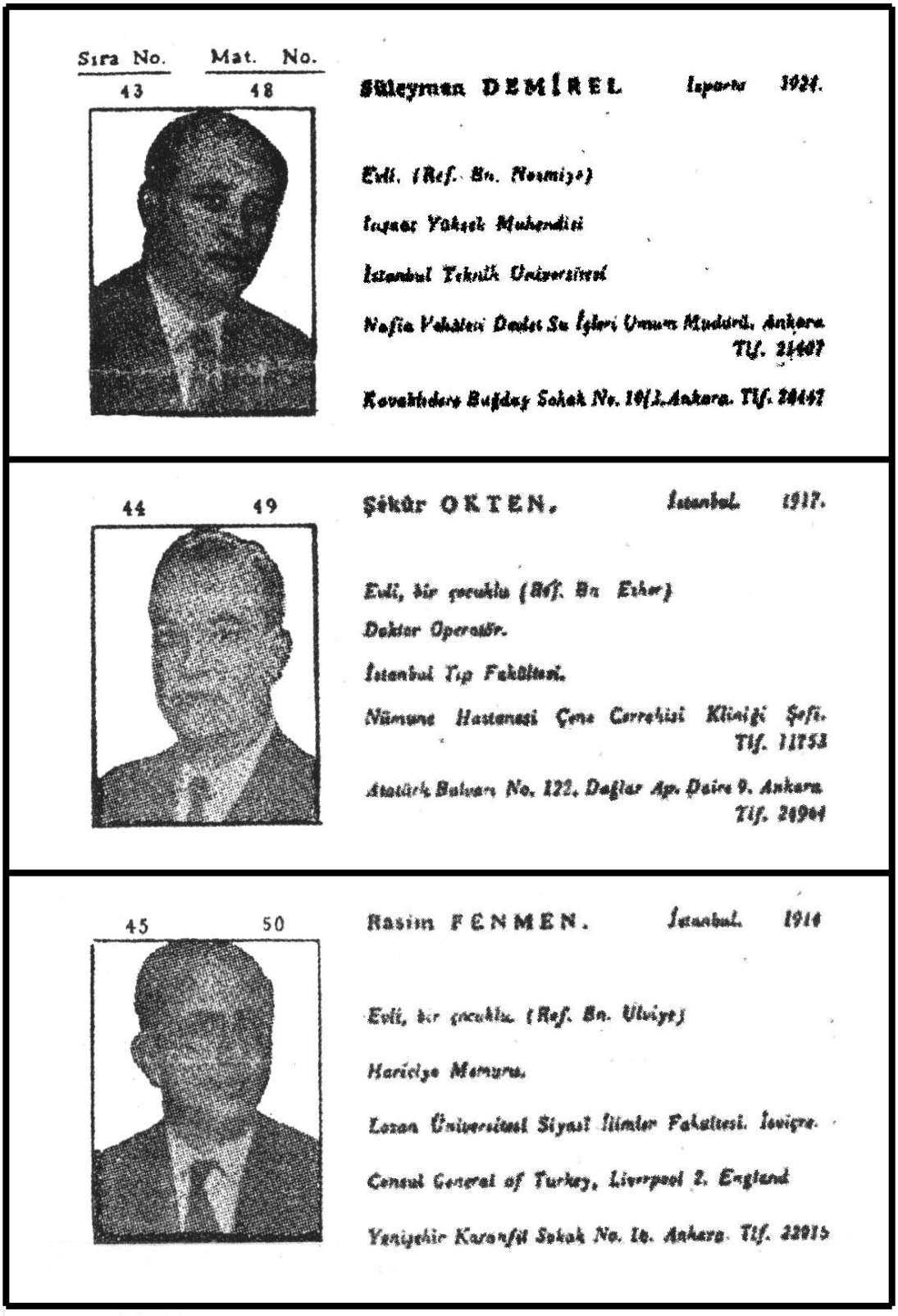

Sıra No.	Mat. No.			
43	48	Süleyman DEMİREL	İspartu	1924.
44	49	Şükür OKTEN.	İstanbul.	1917.
45	50	Rasim FENMEN.	İstanbul.	1914

Süleyman DEMİREL

Evli. (Ref. Bn. Nesmiye)

İnşaat Yüksek Mühendisi

İstanbul Teknik Üniversitesi

Nafia Vekâleti Devlet Su İşleri Umum Müdürlü. Ankara Tlf. 21407

Kavaklıdere Buğday Sokak No. 10/3. Ankara. Tlf. 20497

Şükür OKTEN.

Evli, bir çocuklu (Ref. Bn Esher)

Doktor Operatör.

İstanbul Tıp Fakültesi.

Numune Hastanesi Çene Cerrahisi Kliniği Şefi. Tlf. 11753

Atatürk Bulvarı No. 122. Dağlar Ap. Daire 9. Ankara Tlf. 21964

Rasim FENMEN.

Evli, bir çocuklu. (Ref. Bn. Ulviye)

Hariciye Memuru.

Lozan Üniversitesi Siyasî İlimler Fakültesi. İsviçre.

Consul General of Turkey, Liverpool 2. England

Yenişehir Karanfil Sokak No. 16. Ankara. Tlf. 22915

Bak: Türkiye'nin Büyük Masonları Süleyman Yeşilyurt. Yeryüzü Yayınları. ANK. 3. Baskı Sh: 153

İşte 33.derecelik Masonluk mertebeleri:

Mavi Localar

1- Müptedi
2- Refik
3- Üstad

4- Sır üstadı
5- Mükemmel üstad
6- Mahram sekreter
7- Nazır
8- Bina emini
9- Dokuzların üstadı
10- Onbeşlerin üstadı
11- Yüce şövalye
12- Büyük mimar üstadı
13- Royal arş şövalyesi
14- Yüce üstad

Kırmızı Localar

15- Doğu şövalyesi
16- Kudüs prensi
17- Doğu ve Batı şövalyesi
18- Roz-Kruan şövalyesi

Felsefe Locaları

19- Yüce İskoçyalı
20- Sayın büyük üstad
21- Prusya şövalyesi
22- Lübnan prensi
23- Tobernaki şefi
24- Tobernaki prensi
25- Tunç yılan şövalyesi
26- Triniter İskoçyalı
27- Kudüs mabedinin hakim amiri
28- Güneş şövalyesi
29- Sen Andre “Aziz-Andre”
30- Büyük kadaş şövalyesi
31- Büyük müfettiş
32- Kutsal sır yüce prensi
33- Büyük genel müfettiş “Maşrık-ı Azam”

Yukarıda gördüğümüz gibi, masonluk derecelerindeki garip isimler genellikle İsrail ve İskoçya patentlidir. Bu şartlarda “masonluk Türkiye’nin mutluluğu için çalışan bağımsız bir kuruluştur” diyenlere, İstanbul Neve Şalom’daki Yahudi Haham “patriği”nden Kabala metinlerini isteyip, İbranice’den ve tercümesinden okumalarını tavsiye ederiz. Ülke gerçeklerini bir türlü kabullenmeyen mason biraderler, kendilerine verilen gülünç terfilerin; Siyonist Yahudilerin şeytani icatları olduğunu göreceklerdir.

Yeri gelmişken Türkiye büyük locası maşrıkı azamının yeminini de sizlere aktaralım:

“Bana tevdi edilecek farmasonluğun sırlarını, gerçek bir masondan başka kimselere ve usul kaidelerine uygun olarak kurulmuş bir mahfilden başka mahalde ifşa etmeyeceğime; biraderlerimi seveceğime, yardımlarına yetişeceğime, onların ve masonluğun müdafaası için, icap ederse hayatımı feda edeceğime, biçarelere muavanet, herkese karşı adaletli hareket, aileme ve vatanıma fedakârlık edeceğime (yani hakları gasp edilmiş Yahudilere, Siyonizme hizmet eden kimselere, ailem olan dünya masonluk üyelerine ve vatanımız olan Arzı Mev’ud hedefine hizmet edeceğime ve bunların haklarını gözeteceğime) “sanii Azam-ı

kâinatın" (yani Siyonist tanrısının) ve şu muhterem mason üstatlarının huzurunda; kendi arzum ve irademle resmen; Kemali Hulus ve samimiyetle yemin eder ve vaadimden dönmekten, yeminimde hulf etmekten ise, ölmeyi tercih edeceğimi beyan eylerim."[266]

Ester Benbassa'nın yazdığı ve Ayşe Atasoy'un dilimize kazandırdığı: "Türkiye ve Balkan Yahudileri Tarihi" adlı kitapta, Atatürk'ün kapatıp yasakladığı masonik ve Siyonist faaliyetlerin, İsmet İnönü döneminde yeniden serbest bırakılıp yaygınlaştığı şöyle anlatılmaktadır:

Tel-Aviv Belediye Başkanlığı da yapmış olan Siyonist lider Meir Düzengoff'un (1861–1937) henüz 1919 yılında iddia ettiği gibi, acaba yurdumuzda gizli bir Siyonizm mi vardı? Türkiye ve Bulgaristan'da yaşananlar karşılaştırıldığında, bu farklılıklar açıkça ortaya çıkar. Bulgaristan'da örgütlü bir hareket göze çarpmaktadır. Farklı eğilimler ile bunların ulusal ve uluslar arası bazdaki yönetimlerine doğrudan katılım, kelimenin tam anlamıyla Siyonist bir ideolojik söylem, ülke çapında düzenlenen kongreler, bu kongrelere ve hareketin mali temelini oluşturan fonlara yardım vardır. Ve bütün bunlar ikinci dünya savaşı'nın arifesine kadar sürmüştür. Selanik ve Yunanistan'ın diğer sefarat Yahudi cemaatleri bile Türkiye'dekilerden farklıdır. **Kemalist cumhuriyetin ilanından sonra, Türk Yahudiliği Siyonist hareketin yönetim mercileriyle resmi bağlarını koparır. Fakat bu kopma, Siyonizmin yeraltında devamını engellemez.** Hatta 1920 yılından itibaren İstanbul'da bir Filistin bürosu kurulur. Büro, özellikle transit geçen Rus Yahudilerin durumları başta olmak üzere, Filistin'e göçle ilgilenir. Büyük sorunların yaşandığı dönemlerde, göç edenlere az sayıda yerli Yahudiler de katılır. Bu büro çeşitli Siyonist akımların temsilcilerinden kuruludur ve Londra'daki merkeze bağlı çalışmaktadır. Haziran 1920 ve Haziran 1921 tarihleri arasında 4200 göçmene yardım yapılır. Bu göçmenler genellikle, Besarabya ve Romanya üstünden geçerek İstanbul'a gelen ve burada, Filistin'e göç izni almak için İstanbul'da bekleyen Ukraynalılardır. Filistin bürosu kapanmak da dahil olmak üzere çeşitli aşamalar geçirir. Rus Yahudilerinin Kemalist Türkiye'ye girmeleri yasaklanınca, amacı Yahudi göçmenlere yardım etmek olan bu büro sefaradlara yönelir. Sefaradların Filistin'e göçü için ellerinde az sayıda göçmen izin belgesi olması, bu Siyonist milliyetçi projenin etkilerini kısıtlamıştır. **Zaten bu Yahudiler, siyonizmi devlete ihanet olarak değerlendiren Mustafa Kemal önderliğindeki merkezi otoritenin yarattığı korkuyla yaşamaktadır.**

Siyonizm, Cumhuriyet Türkiye'sinde gizlilik içinde yürütülür ve bu bağlamda da oldukça kendine özgüdür. Böylesi şartlar altında kadrolaşma, propaganda, fikir aşılama ve uygulama etkinlikleri nasıl sürdürülebilirdi? Siyonist liderlerin yerli Yahudilerle görece az ilgilendikleri bir ortamda somut bir Siyonizm nasıl gelişebilirdi?

İstanbul hep önemli bir nokta olarak kalmaya devam edecektir. Çünkü Filistin Yahudi kolonisinin orta ve doğu Avrupa'da ezilen Yahudilerin kurtarılması ve Filistin'e transfer edilmesi çalışmaları bu şehirde başlayacaktır. Gelecekte İsrail devletinde görev alacak önemli sayıda Siyonist lider bu amaçla İstanbul'da bir süre kalmıştır. **Uzun süren görüşmelerden sonra İsmet İnönü güdümündeki Türk hükümeti, 1941 yılında yayınladığı bir kararnameyle Yahudilerin kendi topraklarından transit geçiş yapmasına izin çıkarır.** Bunun için aranan tek şart göçmenlerin Filistin vizelerinin olmasıdır. İkinci Dünya savaşı boyunca Türkiye'nin, hem ülke içindeki hem de yurt dışındaki Yahudilere karşı takındığı tutum için söylenebilecek tek şey, çelişkili bir tavırdır. **İsmet İnönü Yahudi aleyhtarı görünerek göçmenlerin Türkiye yerine İsrail'e yerleşmesini sağlamıştır.** Böylece, 1938 ve 1944 yılları arasında 37 bin Avrupalı Yahudi Filistin'e yollanmıştır. Birçok Siyonist örgüt, İngiliz ablukasını kıran bu göçü İsmet İnönü hükümetiyle gizlice planlamış ve uygulamıştır. İstanbul, uzun bir süre için Siyonist gizli servislerinin toplandığı merkez noktadır. Gizli servislerin görevi; kurtarma operasyonları, komando ve paraşüt birliklerinin gönderilmesi için gerekli bilgilerin toplanmasıdır. İşte bu noktada, Filistin Yahudi bürosu delegeleri tekrar devreye girer ve izlenecek stratejinin belirlenmesi için çeşitli diplomatik mercilerle temasa geçer. 1935 yılında Mustafa Kemalin kapattığı mason localarına bağlı Filistin bürosu ise, diğer kurtarma merkezleriyle olan ilişkilerin yürütülmesi sorumluluğunu üstlenmektedir.

Savaşın son yıllarında, işgal altındaki ülkeye yönelik operasyonlar ertelenir. O zaman bu büro yerli

[266] Süleyman Yeşilyurt Türkiye'nin Büyük Masonları 3. Baskı Sh.159

Yahudilere yönelerek onlarla ilgilenir. Genel olarak bakıldığında, Balfour Deklarasyonu sonrası, Siyonizmin resmi kurumlarının yerli Yahudiler üstündeki ilgisinin sistematik bir şekilde azaldığı gözlenir. İlgilendikleri alan ise, her zaman başvurdukları ve kendi şeytani amaçları için mübah saydıkları anarşik hareketler ve vahşi terör eylemleridir. Masum ve mazlum Filistin Müslümanları; İnönü Türkiye'sinin büyük destekleriyle sistemli bir şekilde katledilmiştir. Her şeye rağmen, bu büro Türkiye'de Siyonizmin canlı tutulmasını sağlamıştır. Aslında, ne kuruluş aşamasında ne de savaş yıllarında birinci amacı bu olmamıştır. Otuzlu yılların sonuna kadar ülkedeki tek Siyonist kurum, bu temsil bürosudur. Kemalist Cumhuriyetin ilanından önceki dönemde geçen sürede Siyonist faaliyetler ne kadar zenginse, bunu izleyen dönemde, tam tersine, bir ölüm sessizliğine bürünür. **Kemalizmin kendine özgü milliyetçiliği başka bir milliyetçiliği kabul edecek yapıda değildir, hele eski zimmîlerden kaynaklı ise. (Atatürk bunları şüphe ile izlemiştir.)**

Gerçek anlamda bir Yahudi proletaryasının bulunmadığı, Selanik ve Bulgaristan örneği sosyalist hareketin oluşmadığı Türkiye'de, Siyonizm; sosyalizmin yerine geçmiştir. Birinci Dünya savaşı'nın sonu bu eğilimi güçlendirmiştir. Sosyalist hareket ülkede yasaklanmış olduğu için Türk Yahudilerinin de bu harekete katılmaları imkânsız hale gelmiştir. Türk Yahudiliğinin sosyalizme doğrudan katılamadığı günlerde, (masonluk ve sahte Atatürkçülerle) topluma açılan Siyonist gurup, yeraltından yoksul kesimleri, kışkırtılan Kürtleri ve Alevileri bir araya getirip örgütleyerek, bunlara karşı da Milliyetçi hareketleri körükleyerek, ülkeyi bir iç savaşa sürüklemiştir. Masonluk taşrada, özellikle İzmir'de, Adana'da ve Bursa'da derinlemesine köklenir.[267]

Esther Benbassa ve Aron Rodrigue aynı kitabında şunları da söylüyor:

"Osmanlı İmparatorluğunda, keskin bir antisemitizm (Yahudi düşmanlığı) yoktur. Ve hele, Hıristiyan Batıda yaşananlarla kıyas kabul etmez. (bir hoşgörüye rastlanmaktadır) Diğer gayri Müslim cemaatler gibi, Yahudi cemaati de bu sosyal ve hukuksal eşitlik (ve adaletten kendi) payını almaktadır. (sadece) özellikle merkezi iktidarın çalkantı ve güç kaybı yaşadığı (bunalımlı) dönemlerde, yöneticilerin (kendilerine nasıl davranacağından endişe edip) tavırlarından tedirgin olurlar. (sıkıntıları yalnız bununla sınırlıdır) Yine de, modern çağa gelinceye kadar (ne Osmanlı'da ne diğer) İslam topraklarında, inanca dayalı (ve Yahudilere yönelik) bir antisemitizm olmaz… (Bu durum İslam'ın merhamet ve müsamahasından kaynaklanır)[268]

1934 yılında 22–2733 numaralı 14 Haziran 1934 tarih ve 2510 sayılı resmi gazetede yayınlanan ve Atatürk aleyhindeki düşmanlıkların iyice artmasına sebep olan ve azınlıkların hıyanet amaçlı faaliyet alanlarını oldukça daraltan "Devlet İskân Kanunu" Mustafa Kemalin özel bir gayretiyle çıkarılır.

Bu kanunla;

a- Anadili Türkçe olmayan azınlıkların (Yahudi ve Hıristiyan unsurların) yoğun guruplar halinde özel semtler veya siteler oluşturmaları

b- Kendilerine mahsus işçi ve esnaf dernekleri kurmaları

c- Herhangi bir sanat, ticaret ve mesleği kendi tekellerine alıp, iktisadi, ticari veya içtimai(sosyal) imkân ve fırsatları sadece kendi mensuplarına aktarmaları

d- Türk kültürüne uyum sağlamayan veya Türkçeden başka dil konuşan kesimlerin, ülke bütünlüğüne karşı kışkırtılma yolları

e- Ve yine herhangi bir kasaba veya İlçe-Kaza'da yabancı unsurların ve azınlıkların mevcut nüfusun yüzde 10'dan fazla olmaları yasaklanmış ve dış güçlerin şeytani gaye ve girişimlerinin önü tıkanmıştır.

Bütün bunlardan açıkça anlaşılıyor ki: Atatürk, emperyalist ve Siyonist faaliyetlere fırsat tanımamış ve büyük bir devlet adamı duyarlılığıyla, en küçük ve en düşük hıyanet ihtimallerine karşı bile gerekli bütün tedbirleri almıştır.

Ama maalesef İsmet İnönü ve Adnan Menderes bütün tedbirleri boşa çıkaracak ve hain odakların önünü açacak her türlü kolaylığı onlara sağlamışlardır.

---

[267] Bak: İletişim Yayınları 2. Baskı 2003 İST. Sh.290–343

[268] Bak: Age Sh.337

Tapınak Şövalyeleri ve Masonluk:

Bazı Yahudiler Avrupa'daki Musevi düşmanlığından korunmak için, güya Hıristiyan olan ama aslında sapık Kabala öğretilerine bağlı kalan "Tapınak Şövalyeleri" kurdular. Ve giderek büyük bir güç kazandılar. Filistin topraklarını işgal edip, Arzı Mev'ud hayalini ve siyonizmin dünya hâkimiyetini gerçekleştirmek için, zenginlik ve cennet vaat ettikleri Hıristiyanları Haçlı seferlerine kışkırttılar.

Sonunda Kudüs'ü zaptedip 100 yıl kadar burada kaldılar ve Müslümanları acımasızca boğazladılar.

Selahattini Eyyubi'nin Kudüs'ü fethetmesiyle, Tapınakçıların çoğu ortadan kaldırıldı. Ama geri kalanları İngiliz Kıralı Arslan Yürekli Richard'ın yardımıyla Kıbrıs'a yerleşip denizciliğe başladılar. Vasco do Gama ve Krıstof Kolomb gibi kâşifler de Yahudi dönmesi bir tapınakçıydı ve Amerika'nın varlığını İslami kaynaklarda bulmuşlardı.

Tapınakçıların Avrupa'da yaygınlaşması, azgınlaşması ve toplum ahlakını yozlaştırması üzerine Fransız Kralının öncülüğünde, bütün tapınakçılar yakalandı, elebaşları asıldı.

O sırada İskoçlar, İngilizlerle savaştaydı. Tapınakçı artıkları İskoçya'ya gidip İngilizlere karşı onların safında savaştı ve büyük bir saygınlık kazandılar.

İskoçya'da örgütlü Duvar Ustaları Localarını ele geçirip, Tapınakçı Şövalyelerin kabalist sistem ve sembollerini buralara taşıyarak ilk mason Localarını kurdular… Ve tekrar Avrupa'ya ve daha rahat taşınıp teşkilatlandılar.

Ve nihayet Büyük Fransız İhtilalini gerçekleştirip, Fransa Kralını asarak, 400 sene önce asılan Liderlerinin intikamını aldılar.

Daha sonra 1. ve 2. Dünya Savaşlarının çıkarılmasında, Tapınakçı Şövalyelerin, yani Yahudi dönmelerin devamı olan bu Mason Locaları önemli rol oynadılar.

Nihayet önce Sicilya ve İtalya'da ardından başka ülkelerde, meşhur Mafya odaklarını da yine bu Tapınakçı Şövalyelerin devamı olan Masonik merkezler ve Yahudi dönmeler kurmuş ve kullanmışlardır.

Ve işte Atatürk, bu şeytan şebekesinin Türkiye'deki şubelerini kapattığı için kara listeye alınmış ve zehirlenmek suretiyle suikasta uğramıştır.

Fransız Cumhurbaşkanı Jaques Chirac'ın Baş Danışmanı ve Büyük Doğu Mason Locası Başkanı Alain Bauer'ın İstanbul'daki Tarihi Açıklaması:

"MODERN TÜRKİYE'Yİ KURANLAR MASONDU"

Fransız Cumhurbaşkanı Jaques Chirac'ın güvenlik danışmanı Sorbone Üniversitesi Öğretim Üyesi Dr. Alain Bauer, Modern Türkiye'nin kurucularının birçoğunun mason olduğunu söyledi.

İstanbul'da düzenlenen 'İstanbul Demokrasi ve Küresel Güvenlik Konferansı'na katılan ve aynı zamanda Büyük Doğu Mason Locası Başkanı olan Bauer, bu konuda da görüş bildirdi. Dr. Alain Bauer, mistik bir mesele olarak bilinen masonluk konusuna ilişkin de Büyük Doğu Mason Locası lideri olarak, 'Bu sadece kitabı açıp okumayan insanlar için gizemli bir konudur. Bu konuda yaklaşık 20 binden fazla yazılmış kitap var. Modern Türkiye'yi kuran birçok insan mason locasındandı' diye ekledi.

Böylece, Ahmet Akgül Hocamızın; Bizim Atatürk kitabında yazdığı "Dış güçlerin ve sabataistlerin Anadolu siyon devleti kurma heves ve hileleri" de belgelendi.

Kitaplarda yazılı

Öne sürdüğü konu ile ilgili isim vermesi istenilen Dr. Bauer, 'Bu konunun Türkiye'de hassas bir konu olduğunu biliyorum ve isim vermek istemiyorum. Ama Paris'teki tarihi kitaplarda bunların kim olduğu yazılıdır. Hiç ummayacağınız bir kişi dahi masondur' iddiasını da dile getirdi. Kastettiği kişinin kim olduğu konusunda ise Bauer, ısrarlara rağmen yanıt vermedi.

El-Kaide terör örgütünü besleyen asıl kaynağın kültürel çatışma olduğu görüşünü öne süren Dr. Bauer,

'El-Kaide hayali bir yapı değil, onun nasıl olduğunun değerlendirilmesi lazım' dedi. Asıl problemin medeniyetlerin değil kültürlerin çatışması olduğunu vurgulayan Bauer, Irak'taki işgalin ardından yeniden 11 Eylül saldırısı gibi bir eylemin yaşanabileceği tehlikesinin var olduğuna dikkat çekti.[269]

Böylece, Atatürk'ün de mason olduğunu iddia eden Chirak'ın baş danışmanı, tam bir mason münafıklığı içinde olayları çarpıtmak istemektedir. Hakla Batılı, doğrularla yanlışları karıştırmak ve gerçekleri çarpıtmak masonların hep yapabildiği bir hiledir. Evet, Cumhuriyetin kuruluşunda masonların parmağı olduğu bilinmektedir. Ancak Atatürk'ü kendilerinden göstermeleri, bir sahtekârlık örneğidir. Çünkü Mustafa kemal onların localarını kapatan kişidir. Ama Atatürk'ten sonra, Türkiye'nin tamamen masonların güdümüne girdiği ise kesindir.

Osmanlı ve Cumhuriyet Masonları

Masonlar, ya da Ortaçağın duvarcı loncaları, ilk kez 1717'de kimlik değiştirerek İngiltere'de eğitimli kesimin bir araya geldiği fikir kulüpleri şekline dönüştü. O dönemde krallıkların yerine halkın iradesinin hakim olması ve 'insan hakları' başta olmak üzere öncü fikirleri benimseyen masonlar kıta Avrupası'nda da kısa sürede yayıldı. 1733'te Fransa'da açılan Büyük Maşrık (Grand Orient) Locası, daha sonra Fransız Devrimi'nin 'Özgürlük, Eşitlik, Kardeşlik' sloganını ve cumhuriyetçi ideallerini benimseyerek bu fikirlerin Avrupa çapında yayılmasını sağladı. Masonların yenilikçi fikirleri başka ülkelerin eğitimli seçkinleri arasında yaymasının yanı sıra gizemci simgelere önem vermeleri ve Yahudi-Hıristiyan geleneğini ön plana çıkarmaları, 'gizli bir dünya egemenliğinin arkasındaki güç' olarak tanımlanmalarına yol açtı.

Osmanlı İmparatorluğu masonlukla Fransız Büyük Maşrık Locası ile İngiliz ve İtalyan locaları üzerinden tanıştı. V. Murat dahil, Osmanlı seçkinlerinin önemli kısmı masonluğu benimsedi. İttihat ve Terakki Cemiyeti de, döneminin pek çok fikir ve siyaset derneği gibi, bir mason locası olmamakla birlikte masonluğun savunduğu idealleri benimsemişti. Kurucu kadrosunda ağırlıklı olan masonlar dolayısıyla, örgütlenmesinde masonluğu örnek almıştı.

1909'da kurulan Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonlar Locası'nın internet sitesinde, cumhuriyetin kurucu kadrosunda yer alan Masonlar şöyle sıralanıyor:

Fethi Okyar, Rauf Orbay, Refet Bele Paşa, Ali İhsan Sabis Paşa, Meclis Başkanı Kazım Özalp Paşa, Meclis Başkanı Abdülhalik Renda, Başbakan Hasan Saka, İçişleri Bakanları Şükrü Kaya ve Mehmet Cemil Ubaydın, Dışişleri Bakanları Bekir Sami Kunduh ve Tevfik Rüştü Aras, Sağlık Bakanları Rıza Nur, Adnan Adıvar, Refik Saydam, Behçet Uz, Milli Eğitim Bakanları Reşit Galip, Hasan Ali Yücel, Ekonomi Bakanı Sırrı Bellioğlu, Milletvekilleri Cevat Abbas, Atıf Bey, Edip Servet Tör, Yunus Nadi, Reşit Saffet Atabinen, Memduh Şevket Esendal, Hilmi Uran, Tevfik Fikret Sılay, Ahmet Ağaoğlu, Ankara Valisi Nevzat Tandoğan ve Belediye Başkanı Süleyman Asaf İlbay, İstanbul Valileri Muittin Üstündağ, Lütfü Kırdar, Danıştay Başkanı Mustafa Reşat Mimaroğlu, Jandarma Genel Komutanı Galip Paşa, İstiklal Mahkemesi Başkanı Necip Ali Küçüka, Amiral Mehmet Ali Paşa. Bunların birçoğunun sabataist dönme olduğu da saptanmıştır.

Başta Mustafa Kemal, Kuvay-ı Milliye öncüleri, dış güçlerin desteklediği bu masonik çevrelerin, bütün hile ve hıyanetlerinin elbette farkındadır.

Ancak, bağımsız Türkiye Cumhuriyetini kurup, mevcut tehdit ve tehlikeleri atlatıncaya kadar, bu çevreler oyalanmış ve onların güçlerinden ve bazı heveslerinden yararlanılmıştır.

Kısaca "Harp Hiledir" hadisi ve taktiği çok mükemmel uygulanmıştır.

[269] Akşam – 11 Haziran 2005

SABATAYCILIK MESELESİ
VE
BİR GERÇEĞİN ABARTILMASI

Bediüzzaman'ın ifadesiyle; "İfrat (herhangi bir konuda aşırılık) ta; tefrit (gereği kadar önem vermeme, tembel ve tedbirsiz davranış) ta zararlı ve saptırıcıdır. Ancak; ifrat (aşırılık ve taşkınlık) daha çok azdırıcı ve daha büyük tahribatlara yol açıcıdır."

Ülkemizde, Siyonizm ve sabataycılık konusunda da maalesef, kasıtlı bazı kesimlerde hesaplı bir ifrat (aşırılık), bazı kesimlerde de yine kasıtlı bir tefrit (duyarsızlık), göze çarpmaktadır.

Siyonizm: Bazı Yahudilerin bütün dünyaya hakim olma siyasetidir.

Sabataist'lik ise: Özellikle Türkiye'de, Yahudi asıllı olduğu halde Müslüman gözükme sinsiliğidir.

Bugün, Sabetaycılığı gündeme getirenler, esas itibariyle üç noktada yoğunlaşmaktadır.

1- **"Osmanlıyı, İttihat ve Terakki Cemiyeti'ni ve Cumhuriyeti, Yahudi Dönmeleri yönetiyordu"** denmek istenmektedir,

2- **"Cumhuriyet Dönemi milliyetçi, Kemalist, İslamcı, Liberal ve Sol Akımları Sabetaycılar yönetiyor"** denmek istenmektedir,

3**- "Sabetaycı aileler ve kişiler kendi kimliklerine sahip çıksın, kimliklerinin farkına varsın, başkaları da bunu bilsin"** denmek istenmektedir.

1- Bu gündemi anlamak için, İngiliz-Rus aksına dönmemiz gerekiyor. Zira bu aks, bugün Büyük Ortadoğu Projesi adı altında yeniden kurulmaya çalışılmaktadır. Çünkü Almanya, Avrupa Birliği adı altında yeniden atağa kalkmıştır.

Osmanlı parçalandıktan sonra, İngiltere ve Sovyet Rusya'nın gizli ve dolaylı uzlaşımı 1921 yılında yenilenmiştir. 'Hatırlı aracılar'ın ve jeopolitik uzmanlarının (Siyonist patronların) devreye girmesiyle, İngiltere-Rusya ilişkilerinin tarihi ve "dünya gerçekleri", acemi Bolşevik liderlere anlatılmış ve sanki Asya'da imparatorluk kurma karşılığında, sürekli devrim idealinden vazgeçilmesi sağlanmıştır. Bu perde arkası uzlaşım, a-İngiliz nüfuz alanına Sosyalizmi sokmama, b-Rusya'ya bırakılan nüfuz alanında ise İngiltere'nin yer almaması şeklinde bir anlaşmaya dayanmaktadır. Bu anlaşmada en kritik hat, Türkiye-İran Hattı'dır. 1918'den itibaren devrimden sonra saf değiştiren Rus güçleri, Türkiye ve İran'daki işgal güçlerini çekerken silah ve mühimmatını da anti-İngiliz direnişçilere bırakmaktaydı. İşte bu 1921 yılındaki anlaşmadan sonra, Türkiye ve İran'da bağımsızlık hareketleri başarılı olmuş ve yeni rejimler ortaya çıkmıştır. İşte İngiltere ile Rusya'nın dolaylı uzlaşımı; bu bağımsız devletlerin varlığına; istemeyerek te olsa razı olmak zorunda kalışlarını ifade etmektedir. Savaş yorgunu İngiltere ile devrim yorgunu Rusya arasındaki bu zoraki; uzlaşma ile hayat alanı bulan Cumhuriyet, Mustafa Kemal şahsında, bu uzlaşmanın sezildiğini gösteren bir denge durumunda şekillenmişti. Lozan'dan sonra, Mustafa Kemal'in sağ kolu görünümündeki sabataist Dışişleri Bakanı Tevfik Rüştü Aras şahsında Rus eğilimi, İsmet İnönü şahsında ise İngiltere eğilimi bu dengenin korunmasını sağlamıştı. Tabii ki sonradan İngiltere tarafı ağır basacaktı. Ama Sovyetlerle ilişkiler de, sıkı bir yakınlık içindeydi. (Yani Mustafa Kemal, Sultan Abdülhamit'in denge politikasını, siyasi ve stratejik bir deha ile sürdürmekteydi.)

Cumhuriyetin kuruluş sürecinde, bütün okuryazarlarını ve beyin takımını, özellikle Çanakkale'de ve İstiklal harbinde, maalesef kaybeden devlet, mübadele yoluyla, yeni cumhuriyetin bürokratik kadro, sermaye, girişimci ve meslek sahibi nüfus ihtiyacını gidermeye çalıştı. Mübadele, iddia edildiği gibi, sadece bir sabetaycı komplosu değil, aynı zamanda ve bu manada bir devlet aklının icabıydı. Okuma yazma ehli, meslek sahibi ve yabancı dil bilen insanların yeni devlet örgütlenmesinde öne çıkması, doğaldır. İşte İngiltere, bu öne çıkanlarla muhatap oldu ve tabir caizse bütün anlaşmaları bunlarla yaptı. Zaten İngiliz Siyonistlerinin İslam Dünyası'na liderlikten yani "Hilafet" ten vazgeçme şartıyla razı olduğu Türkiye Cumhuriyetinin yeni elitlerinin pek öyle İslam derdi olmayan göçmenlerden ve daha stratejik görevlerin sabataist dönmelerden oluşması, İngiltere için

arzulanan bir fırsattı. Bütün bunlar olduktan sonra ve hele de bugünkü konjoktüre göre yeniden yorumlayan yenilmiş psikoloji, tüm bu süreci bir planlama olarak görüp, hem Osmanlı'ya sığınmış olan millet sisteminin bir parçasına dönüşen küçük bir azınlığa olağanüstü yetenek, basiret, planlama, örgütlenme özellikleri atfetmekte hem de Milletin ve Devletin iradesini ve mücadelesini adeta hiçe saymaktadır! (Evet, Siyonist güçler ve yerli sabataist ve mason işbirlikçiler çok sinsi ve şeytani oluşumları hazırlayan ve hızlandıran taraftır. Ama Atatürk gibi, Kuvay-ı milliye ruhu ve milli görüş şuuru taşıyan ender ve önder liderlerin aleyhimizdeki bu planların birçoğunu lehimize çevirmeyi başardığı da unutulmamalıdır.)

1926 İzmir Suikastı tasfiyelerini, İngiltere göz yummuştu… Zira İngilizler, yeni kadroları İttihatçılara kıyasla daha acemi ve kendileri için elverişli buluyor ve İttihatçıların tekrar iktidarı ele almalarından korkuyordu. Bu tasfiyeden sonra rahatlayan Cumhuriyet Eliti, önce, kendi içinde bizim toprakların en yaygın çelişki tarzı olan kişisel nedenlerle fraksiyonlaşmıştı. Ancak zaman içinde, özellikle 1930'larda İkinci Dünya Savaşı yaklaşınca, cumhuriyeti kuran farklı dengedeki eğilimler, fraksiyonlara damga vurmaya başladı. Mustafa Kemal, İngiliz-Rus rekabetinin ve mecburi işbirliğinin ve bazı Siyonist emellerin yarattığı Türkiye Cumhuriyetinin varlık ve beka şansını korumaya çalışırken, İsmet İnönü, İngiliz-Fransız bloğuna yakın duruyordu. Yani, 1930'lardan itibaren uygulanan siyasetlerin ve iktidar bloğundaki çatışmanın, bu dış güçlerin siyaseti ile paralelliği vardı. Ki sonradan, İsmet İnönü 'Şef' olunca, Mustafa Kemal'in kurduğu denge bozulmuş ve iktidar neredeyse bütünüyle İngiliz-Fransız safına kaymıştı. 2. Dünya Savaşı sonrasında, İngiltere nüfuz alanını ABD'ye devredince, başta Celal Bayar olmak üzere, yedek isimler üzerinden bu yeni güç odağına ve Siyonist sermaye hegomonyasına uygun bir dizayn yapıldı. Yani, devlet, Batı'ya uygun vitrin düzenlemesi konusunda, Batı'yı bile şaşırtacak kadar maharetli bir geleneğe sahipti. (Daha doğrusu yuları bu sefer Amerika'ya kaptırmıştı.)

Sonuçta, Türkiye Cumhuriyeti, 1940'ların ikinci yarısından itibaren Mustafa Kemal'in temsil ettiği dengeyi bozarak, açıkça Anglo-Sakson-Yahudi bloku safında olduğunu ilan etti. Soğuk Savaş ve sonrasında süren bu taraf olma beyanı, her zaman Kıta Avrupası ve derin Katolik odağın paralelindeki Sol, Sağ ve İslamcı akımların muhalefeti ile karşılaştı. İngiliz-Rus güdümündeki gizli uzlaşımın oluşturduğu denge oyunu; Bu sefer yerine anti-Rus ve açık Batı tercihine yönelen siyasetin, göze batmayan ancak daha etkili bir başka muhalifi daha vardı: Soy Kemalistler! Soy Kemalizm; sert, anti-Amerikancı bir söylemin içerisinde, hem anti-Avrupacı bir perspektifi, hem de Avrasya kavramına yüklediği İngiliz-Rus uzlaşımından oluşan eski dengenin ihyasını içeren bir pozisyonu temsil etmekteydiler. Bugün, Soğuk Savaş sonrasındaki on yıl boyunca, Kıta Avrupası paralelindeki Sol, Sağ ve İslamcı akımların tasfiye edildiği, bu tasfiye içinde Anglo-Sakson-Yahudi bloka devşirilenlerin öne çıkarıldığı ve bunlara karşı da Soy Kemalistlerin mevzi direnç hatlarında tutunmaya çabaladığı bir politik alt-üst sürecinin tam ortasındayız.. Ve tüm bu gerçek çatışma eksenlerini perdeleyen, bu perdeleme işlevi yanında sadece bilenlerin anladığı, şifreli konuşma dili işlevi de gören 'sabetaycılık' mevzusunu konuşmaktayız!..

Tüm bu süreci, Sabetaycılar'ın veya masonlar'ın ya da başkalarının; devleti ele geçirmesi ya da bir biriyle kavgası olarak okuyanların doğruluk payı vardır!.. Milli oluşum ve kurumları tamamen yetersiz, yetkisiz ve çaresiz gösterici tavır ve yaklaşımlar da elbette yanlıştır, yararsızdır ve kendi kendimize haksızlık, hatta komplekse varan bir özgüven noksanlığıdır.

Kısacası, Cumhuriyeti, İngilizler ya da sabataycılar değil, bu millet kurmuştur. Ancak yenilgi koşullarında Batı'daki ve doğudaki iki büyük güçle işbirliğine giderek ve Siyonist dış güçlerin bazı heves ve hedefleri görmezden gelinerek, adeta yaşamak için birçok şeyi de ipotek ederek ve rehin vererek kurmuştur. Cumhuriyet, milletin toparlanma ve nefes alma imkânıdır. Nitekim seksen yıl sonunda öyle de olmuştur.

Bugünkü asıl sorun: büyük bir yenilgiden sonra, milletin çok zayıf bir anında, Osmanlı aklı'nın refleksif görevlendirmeleri tarzında; yeni cumhuriyetin oturması ve gelişmesi için: bazı yetenekleri ve etiketleri hatırına görevlendirilen ve İngilizlerin de onayıyla çeşitli imtiyazlar elde eden bir elit tabakanın, zaman içinde bu

rollerini ve görevlerini unutarak, oyunu ciddiye almaları, tuttukları mevzilerden milleti aşağılamaya, devletten dışlamaya, devleti de tapulu malları gibi kullanmaya yönelen oligarşik bir 'hava'ya girmeleridir... Bu elit yapısı içinde, Sabetaycı kökenliler ağırlıkta olabilir, ama Çerkez kökenli olabilir; Türk, Kürt, Laz, Arnavut ta olabilir. Bu kökenlerin yoğunlukla kimlerden oluştuğu hiçbir şekilde önemli değildir.

Önemli olan iki ölçü vardır:

1- Millete, milletin inancına, değerlerine, tarihine, coğrafyasına sadakat ve samimiyet…

2- Batı ile ilişkilerde, ajanlığa kaymayan bir mesafe ve ciddiyet...

Bu iki ölçüyü taşıyan her kim olursa olsun ve kökeni, ideolojisi, dini, mezhebi ne olursa olsun, iktidar olmayı, devlette yer almayı hak eder. Aksi durumda, Osmanlı aklının: tasfiye, devşirme, ödüllendirme ve cezalandırma geleneği gündeme girer! Bu da etnik ya da dini nedenlerle değil, sadakatin bozulması nedeniyle geçerlidir. Bugün Batı ajanlığı ve millet düşmanlığı yapanlar, adı ve nüfusları belli bir topluluk değil, kökeni, dini inancı ve siyasal pozisyonu farklı olabilen ve toplumdan çok devlette ve sermaye çevrelerinde yuvalanmış bir zihniyet ve siyaset erbabıdır. İşte bazıları Sabataycılığı, kökeni Sabataycı olmayan bu hıyanet oligarşisini perdelemek içinde kullanmaktadır.

3- Bazı Sabataycıların ülkemize ve milletimize karşı hangi hakaret ve hıyanetlere giriştiğini, gizli ve kirli ilişkilerini elbette ve bütün dönmeleri suçlu ve sorumlu göstermeyecek şekilde, elbette ilmi ve gerçekçi bir yaklaşımla ortaya koymak ve toplumu uyarmak gerekir. Ancak, Türkiye'nin entelektüel ve sanatsal birikimini, adeta sadece bu topluluğa mal etmekte yersizdir. Çünkü böylece hem bu topluluğa olağanüstü yetenek ve yetkiler atfetmekte hem de geri kalan herkesi 'Etrak-ı bî idrak' (anlayışsız Türkler)düzeyine düşürmektedir.

Dahada tehlikelisi: toplumu geliştiren ve olgunlaştıran temel faaliyet olan fikri politik çabalar için her kesime güvensizlik ve kuşku tohumları ekilmektedir. Yani sonuçta, İslam, Sol ya da milli değerler için öne çıkan herkese, 'bakın bunun kökeninde de bir şeyler vardır', kuşkusu ile yaklaşma telkin edilmekte, böylece; küresel projeler dışında ortaya çıkabilecek her söylem, akım ve fikir, hiçbir fazla uğraşa gerek kalmadan, peşinen kuşkulu, tehlikeli, arkası karanlık ilan edilmeye müsait hale getirilmektedir.

(O dönemde Almanya'nın şemsiyesi altındaki Doğu Yahudiliği olgusu, İngiliz oligarşisi içinde bir kanadı anti semitik çizgiye yöneltmişti. Bu çizgi, İngiliz devleti içinde, artık başka nedenlerle hala vardır.) Demek ki, Sabetaycılık iddialarını, eskiden olduğu gibi bugün de, çok işlevli ve başarılı bir suçlama tekniği olarak kullanmak isteyen kesimlere de itibar etmemelidir. Karalamak istenen herkese yapıştırılacak ucuz, kolay ve çıkmayan bir etikettir. Gerçekte, Sabetaycı kökenlilerin birçoğu bu kökeni unutmuştur ve herhalde aynı mezarlığa gömülmek gibi aile geleneğinin yaşatılması dışında, Sabetacılık felsefesi dönmelerin çoğu tarafından terk edilmiştir. Zaten Sabataycı köklerine vurgu yapılan ünlü isimlerin birçoğu, bu tartışmalardan sonra aile büyüklerine koşup köklerini sorgulamaya başlamıştır. Demek ki, dönmeler, artık dönmüştür…

4**- Şimdi tam bu noktada üçüncü ve çok ürkütücü maddeye geliyoruz: Bu tartışmayı gündemde tutanların bir kısmının amacı da, artık olmayan Sabetaycı bir nüfus yaratmaktır. Bu nüfus, doğal olarak İsrail'in Türkiye'deki azınlığı olacaktır. Ve Sabetaycılığını kabul eden ya da etmeyen birçok (hepside elit) aile ve kişi, İsrail'in -Batıyı taklit eden-yeni azınlık siyasetinin malzemesi yapılacaktır.**

Bu durumda, bir Yahudi alışkanlığını hatırlamamız gerekir; bilindiği gibi, Yahudiler, M.Ö 500'lü yıllardan başlayarak Tevrat'ı yazmış, yani kendi yaşamadıkları birçok tarihi kendilerine mal etmişlerdir. Böylece, İbrahimi geleneğe de, Hz. Musa'ya da sahip çıkmış, kendilerine ilahi bir kimlik 'çalmışlardır'. Tıpkı bunun gibi, üretmedikleri her şeye el koyma alışkanlığı, Yahudiler'in ekonomik becerisinin de kaynağıdır. Faiz ve menkul ticareti, borsa, banka, medya, sinema vb. sektörler, tamamen bu Yahudi karakterine uygun, yaşamadan yaşamış gibi yapılabilen, üretmeden kazanma yöntemleridir. Bu Yahudi karakteri, tarih yazıcılığında da kendini gösterir. Örneğin birçok Yahudi tarihçisi, Roma da, Fenike'de, Kartaca'da, Avrupa tarihinde, Rus, Hind, İran, Çin tarihinde abartılı Yahudi izleri keşfeder. Adeta yaşamadıkları, özendikleri ama yapamadıkları birçok şeyi bu yolla yapmış gibi gösterirler. Böylece hem insanlığa kapalı kabile asabiyetini bu yüceltme ile

sağlamaya çalışırlar; hem de kendilerini olduklarından büyük ve güçlü göstererek bulundukları toplumda yerlerini ve güvenliklerini sağlama alırlar.

Bu açıdan bakıldığında, Yahudi yazarların kitapları, birçok tarihi ve ünlü kişi ve ailenin Yahudi yapılışı ile doludur. Aynı tekniği, Sabetaycı yazarlar ve Sabetaycılık uzmanı (!) yazarlar da kullanmaktadır. "Osmanlı'yı ve Cumhuriyeti Yahudiler yönetmiştir, bir çok ilki onlar meydan getirmiştir, toplumu onlar modernleştirmiştir; sanat, edebiyat, kültür hayatı onlar sayesinde yücelmiştir, büyük lider ve komutanların çoğu Yahudi ya da dönmedir, vb.,vb..." Oysa gerçek bunun tam tersidir. Yahudiler her yerde olduğu gibi Osmanlı'da da küçük bir azınlıktır, 16. yüzyıldan sonra gözden düşmüşlerdir, 17. yüzyıldan beride ancak Müslüman olmaları ya da Müslüman görünmeleri şartıyla ticaret yapmalarına izin verilmiş bir topluluk olarak bugüne gelmişlerdir. Cumhuriyet sürecinde, maalesef millet yetişkin evlatlarını kaybettiği için geçici olarak öne çıkarılmışlardır ve millet evlatları yetiştikçe de, onlar sınırlarına çekileceklerdir. Zaten asimile olmuş ve kökleri ile bağlarını da kesmişlerdir. Ama hala köklerini sürdürmeye çalışanlar var ise, millete sadakati bozmadıkları sürece, özgürce yaşamalarına müsaade edilmiştir. Esasen, geçen yüzyıldaki zoraki imtiyazları nedeniyle, birçok Türk, Kürt, Çerkez, Arnavut, Boşnak aile, Sabetaycı ailelerle iş yapmak, onların bürokrasideki imtiyazlarından faydalanmak için onlarla evlenmiş, ya da ortak olmuştur. (Son günlerde meşhur edilen Evliyazadeler ve benzeri bir çok aile, bu şark kurnazlığı yanında, belki de devletin derin denetim alışkanlığının devamı niteliğinde bilinçli olarak Selanikli dönmelerle karışmış/barışmıştır.)

Bu nedenle; illa ki bir kök tespiti yapılacaksa, Yahudi ya da sabetaycı bilinen isimlerin sonradan Yahudiliğe ya da Sabetaycılığa dönme, onlarla karışma olduğu tespit edilmelidir. Hatta, Osmanlı sınırlarından İsrail'e göçenlerin kökleri de bu açıdan incelense aslında bir çoğunun Osmanlı etnik unsurlarından oldukları ortaya çıkacaktır. Özellikle 1970 ve 1980'li yıllarda göçenlerin birçoğu, dünya Yahudi gücünün nimetlerinden faydalanma güdüsü içinde olanlardır.

Hatta, esasen İsrail'deki Yahudi nüfusun çoğu Yahudi bile değildir. Özellikle Afrika kökenliler ve Rusya'dan göçenler, ya hiç değildir, ya da sonradan Yahudileşmiş tersinden dönmelerdir. Bu manada, dünya Yahudi nüfusu, bizce olduğundan fazla gösterilmektedir.

Sonuç olarak, Sabetaycıların kendini abarttığı, Sağcılarında–şimdi bazı solcularında-öteden beri gizli düşman mantığıyla Sabetaycıları abarttığı söylenebilir...

Bu çift yönlü abartı;

1- Ekonomi-politik analiz yöntemini geri plana atıp, heretik-metafizik spekülasyon kültürünü egemen kılmaya yaramaktadır,

2- Büyük anlatıların geri çekildiği bir dönemde, insanların olan biteni sağlam inanç ve yöntemlerle izah etmek yerine, ezoterik, komplocu ve şaman büyücülüğüne benzer gizem kültüne sarılmalarını pekiştirmektedir.

3- En önemlisi, yine bu dönemin bir özelliği olarak, sınıfsal gerçeklikler, sömürü, kapitalizm, emperyalizm gibi somut sistemik gerçeklikleri örtecek bir tarzda, premodern-feodal kimlik izharları öne çıkartılmaktadır. Bu süreç, insanların kendi iradeleriyle seçmediği ve değiştiremeyeceği soy, sop, entik-mezhebi köken vb. biyolojik-doğal kimliklerini her şeyin temeli yaptığı ve abarttığı bir akıl tutulması sürecidir.

Sonuç: BOP İçin Elit Dönüşümü Hazırlığı mı Yapılmaktadır!?

Sabetaycılık meselesi üzerinden yaratılan abartılı gündem, acaba belirli bir kısım elitin tasfiyesini mi içermektedir? Bu elit, Kemalist değerlere sahip, Batılı yaşam tarzını benimsemiş ve halkla çelişki içindeki bir sınıftır. Büyük Ortadoğu Projesi bağlamında, bu tasfiye için iki mana yüklenebilir:

1- Türkiye, bölgenin liderliğini kabul ederse, bu misyon için, yüzü doğuluyu andıran, Doğu kültürüne aşina, biraz da Müslüman yeni bir elit gerekecektir. Bu nedenle, Batı kapısına rehin alınmış Türkiye'nin eski elitleri, bu yeni dönemin BOP Türkiyesi'nde bölge halklarına negatif bir fotoğraf vereceklerdir. Bu yüzden, bu elit, tasfiye edilmese de, en azından vitrinden çekilecektir, bu manada, yeni vitrinde, Çerkez, Kürt, Laz ve Arap kökenli devşirmeler yoğunlukta olacaktır.

2- **Türkiye'ye bölge liderliği gibi havuçlar uzatılsa da, asıl hedef Türkiye'nin de tasfiyesidir**! Bu çerçevede, Mustafa Kemal başta olmak üzere, Cumhuriyetin kurucuları ve kuruluşu konusunda şaibe yaratılarak, hem halkla devlet arasında, hem de devletin kendi kurumları arasında bir güvensizlik ve çatışma körüklenecektir. Sabetaycılık söylentisinin asıl son vuruşu bu olacaktır. Böylece, 'bu ülke madem gizlice Yahudilerinmiş, o halde her yol mübahtır, isteyen kendi devletini kurabilir, isteyen kendine bir etnik kültür icad edebilir' dönemi başlayacaktır ve maalesef başlatılmıştır!..

Her iki senaryo da, esasen bir birini beslemekle birlikte, ilkini Avrupa, ikincisini ise İngiltere-İsrail ve Amerika senaryosu olarak okuyabiliriz. İlk senaryo, yeni misyona razı edilmiş Kemalist görünümlü faşist bir restorasyona, ikinci senaryo ise, iç savaşa kadar uzanabilecek her tür kaosa çıkar. İlk senaryo, batının yeni Singapur'u yada Japonya'sı yapılmış zengin görünümlü ama perişan ve çürümüş bir Türkiye, İkinci senaryo ise, batısı AB özel statülü üyesi, doğusu 'İsrail'e komşu' yeni ajan devletlerle kuşatılmış daha küçük bir Türkiye demektir!

Her halükarda, Türkiye, kritik bir eşiğe gelip dayanmıştır!

"Ancak, bu senaryoların ihmal ettiği bir nokta vardır. Türkiye, İngiliz-Rus dingilini ve dengesini kendi aleyhine olmaktan çıkartacak yeni jeopolitik, stratejik ve psikolojik opsiyonlara sahiptir, buna bağlı olarak ta, Cumhuriyetle kazandığı zaman ve imkânları iyi değerlendirmiştir ve bu parantezi, daha büyük bir cümle kurmak için kapatıp, yeni bir büyük jeopolitik inşa etmenin de eşiğindedir. Bu bağlamda, Türkiye'de abartılı haliyle bir Sabetaycılık sorunu yoktur, ancak Batı ajanı, din ve millet düşmanı bir oligarşi sorunu vardır. Bu oligarşinin de dini ya da gizli kimliği değil, açık misyon ve ilişkileri önemlidir. Bu oligarşiyi tasfiye edebilen bir Türkiye, Osmanlı'nın zamanında yaptığı türden başka topluluk ve toplumları da kendi sistemi içine alabilmeyi, sınırı aşanları 'Müslümanlaştırmayı' ya da onlarla korkmadan bir arada yaşamayı da gündemine alacak bir düzeye tekrar çıkabilecektir. Yine de, o günlere kadar, oligarşiyi, köklerini, bağlarını, ilişkilerini, niyetlerini milletin yakından izlediğini ve ''sadakatı' bozan ya da bozacak her etnik, mezhebi, gizli açık topluluğun, bunun bedelini er ya da geç ödediğini hatırlatmak yeterlidir... Sabetaycılık, son tahlilde zaten Osmanlı Yahudileri'nin ödediği bir bedeldir. Şimdi de, bu kökten gelen ya da başka kökten olsa da aynı ajanlık ve sadakatsizlik bedbahtlığına koşar adım gidenlerin sonu da farklı olmayacaktır.

Bu meseleyi, yukarıdaki iki madde bağlamında, bilerek ya da bilmeyerek- 'abartanlar' ise, bu milletin basiretinin kendi küçük zekâlarından daha gelişmiş olduğunu er ya da geç öğreneceklerdir.

Milletin basireti, Osmanlı aklıdır. Akıl tutulması, bu akılla çözülecektir.[270]

[270] Yarın Dergisi / Temmuz 2004 / Ahmet Özcan -"Akıl Tutulması" yazısı.

JÖN TÜRKLER VE MARİFETLERİ
"Kirli ve Gizli Derin Güçler"

Marazlı Basın ve Yayın, Osmanlı'nın yıkılışında ve Cumhuriyetin kuruluşunda çok sinsi ve Siyonist hevesli roller üstlenen Yahudi ve dönmelerle ilgili bütün iddiaları; "komplo teorisi" gösterme ve geçiştirme konusunda oldukça başarılıdır.

Ancak "milli derin cephe"nin tarihi ve talihli girişim ve gayretleri sonucu karanlık dünümüz ve günümüz aydınlanmaya başlamıştır.

"Akrep arar gibi, her taşın altında Yahudi aramak saplantısından… Her suçu ve sorumluluğu üstüne yıkacak bir şeytan şebekesi uydurmak safsatasından vazgeçin!.." diyenlere, bir Nasrettin hoca fıkrası hatırlatmakta fayda vardır.

Hoca efendi, çevresine saldıran ve insanları kovalayıp korkutan şımarık komşusunun kılıcını emanet olarak ister… Birkaç gün sonra, bu komşusu kılıcını geri almaya gediğinde ise inkar eder… Hoca, böylece onun, başkalarına zarar vermesini önlemeyi hedefler.

Adam gidip Hoca'yı şikâyet eder… Mahkemeye çağrılan Hoca, kendisinden davacı olan komşusuna: Şehre inebilmesi için binecek katıra ve giyecek birer şalvar ve kaftana ihtiyacı olduğunu, bunları emaneten verebilirse, mahkemeye gidebileceğini söyler… Adam kılıcını kurtarmak için buna da razı olur.

Derken, kadı Efendi huzuruna çıkan Nasrettin Hoca'ya sorar: Sen bu adamın kılıcını emanet olarak alıp vermemişsin, doğru mu?

Hoca: "Siz bakmayın kadı efendi… Bu adam kimde hoşuna giden bir şey görse, benimdir geri ver diye tutturur… Böyle bir huyu vardır. Şimdi üzerimdeki şalvar ve kaftanın, hatta binip geldiğim katırın bile kendisinin olduğunu söyler!? Deyince, adam hemen atılıp:

"Evet tabii ki bunlarda benim, ya kimin?.. şeklinde telaşlı bir tepki verince, kadıya adamın "ruh hastası ve sahiplenme hastası" olduğu kanaati gelir, Hoca'ya hak verir ve serbest bırakır."

İşte 1920 yılında Londra'da yayınlanan, The Morning Post editörü H. A. Gwynne'nin Derin İhtilal kitabında;

a- Jön Türkleri Yahudi dönmelerinin oluşturduklarını,
b- Siyonizm ve masonlukla iç içe bulunduklarını
c- Kendi güdümlerindeki İttihat ve Terakki partisini kullanarak yaptıkları ihtilallerle hükümeti ele geçirdiklerini ve Osmanlı Devletinin sonunu hazırladıklarını belirttikten sonra:
d- Bu Jön Türk denen Yahudi dönmelerinin nihai hedef olarak:

Osmanlı İmparatorluğundaki diğer bütün milletleri kendi boyundurukları altına alacak Yahudi-Türk devleti kurmayı amaçladıklarını, aynı dönemleri yaşayan çok önemli bir tarihçi-gazeteci olarak, tarafsız ve ön yargısız biçimde ortaya koymaktadır.

RUS İhtilali modern zamanların diğer bütün ihtilallerinin en çaplısı ve en kanlısıydı. Bütün tarihi kanıtlar ihtilali gerçekleştirenlerin ezici çoğunluğunun Yahudi olduklarını ve kampanya planlarını "kıdemli bilge siyonların" işaret ettiği yönde hazırladıklarını ortaya koymaktadır. Şimdi geriye, günümüzün diğer ihtilalci hareketlerini, ortak belirleyici nitelikleriyle ajanlarını ve Moskova'yı dünyanın ihtilal merkezi yapan, Lenin ile Troçki'yi Kremlin'e taşıyan Siyonist örgütlerin, daha başka ülkelerdeki etkilerini tartışmak kaldı.

Savaş öncesi ve sonrası Türkiye, Portekiz, Prusya, Bavyera ve Macaristan' da ihtilaller veya ciddi ayaklanmalar yaşandı. Ayrıca Hollanda, İsviçre, Fransa Danimarka'da ciddi komplolar meydana geldi. Bütün bunlarda dış etkiler ve Yahudiler dikkate değer rol oynadı. Bu noktada ortaya çıkan soru şu: Eğer dış etkiler olmasaydı, ihtilaller başarılı veya gerekli olur muydu? Çünkü ihtilal gerçekleşirken, bunu gerektiğine ve ne getireceğine bakılmıyor. Virüsün "sağlıksız" bedene saldırışı benzetmesi buraya tam oturur. Devlet_zayıflar, yozlaşma ve güvensizlik derken, ihtilal virüsü zayıf düşen organizmaya akın eder ve parçalanma sürecini başlatır. Bazı devletlerde, özellikle Bavyera ve Macaristan'da ihtilallerin ömrü kısa oldu ve virüs kısa sürede

vücuttan atıldı. Ama diğerinde, Türkiye ve Portekiz'de kalıcı oldu. Portekiz'de virüs saldırısının ülkenin menfaatine olup olmadığı bazılarına göre tartışmalı bir nokta. Ama Türkiye'de buna hiç şüphe yok. Konstantinapol'u (İstanbul) ele geçirip, Abdülhamit'i tahttan indiren ihtilalciler, ülkelerini Almanlar'a köle olarak sattı. Enver Paşa, Talat Paşa ve diğerleri Bieberstein ve Wangenheim'ın gönüllü maşalarıydı. Türk İhtilali Türk imparatorluğunun ölüm çanı oldu. Türkiye örneği bize, ihtilalin acı veren sert bir süreç yaşanmadan sağlıklı olmayacağını hatırlatıyor.

Türk ihtilali üzerine bastıra bastıra söylenebilir ki, tamamen Masonik-Yahudi komplosunun işiydi çoğunluk olarak Yahudi, Yunan ve Ermeniler'den oluşan Genç Türkler (Jön Türkler) başlangıçta planlarında başarıya ulaşamadı, ta ki Kıtasal Masonlukla irtibata geçene kadar. Tanınmış Fransız Masonik dergisi Acacia'dan (Ekim 1908, No 70) yapılan şu alıntı, o sırada neler yaşandığını özetliyor:

"Gizli bir Genç Türk Komitesi kuruldu. Hareketin tamamı Avrupa'da en büyük Yahudi nüfusa sahip (110 bin nüfusun 70 bini) Selanik'ten yönetiliyordu. Bunun yanı sıra Selanik'te devrimcilerin rahatça çalışma ortamı bulduğu Mason locaları vardı. Localar, Avrupa diplomasinin koruması altındaydı. Sultan ise bunlara karşı savunmasızdı, tahttan indirilişini bile engelleyemedi."

Aslında biraz ileri gidip, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin, Selanik Yahudisi Emmanuele Carasso tarafından kurulan "Makedonya Risorta" Mason locasında doğduğu söylenebilir. Aynı dergi, 1907'deki sayısında, Türkiye'de masonluk yasak olduğu için Selanik'te, İtalyan Grand Orient'e bağlı iki locadan bahsediyordu. Biri yukarıda değindiğimiz Makedonya Risorta, diğeri Labor et Lux... Carasso'nun Abdülhamid'i deviren komisyonun bir parçasını oluşturması ise ilginç bir not.

İhtilalde mason locaların oynadığı role yönelik daha fazla bilgi, ittihat ve Terakki Cemiyeti'nin önde gelen üyelerinden Refik Bey'in Paris Temps'in 20 Ağustos 1908 tarihli sayısına verdiği demeçte bulunuyor. Temps muhabiri, Refik Bey 'e ihtilalde (II. Meşrutiyet) masonların oynadığı rolü sordu ve yanıt şu oldu.

"Masonluktan, özellikle İtalyan masonluğundan destek gördüğümüz doğrudur. İki İtalyan locası, Makedonya Risorta ve Labor et Lux, bize gerçekten yardım sağladı ve iltica teklifinde bulundu. Orada masonlar olarak buluştuk; gerçi birçoğumuzu masondu ama aslında kendimizi örgütlemek için buluşmuştuk. Bunun yanı sıra, yoldaşlarımızın büyük kısmını bu localardan seçtik. Seçtiğimiz yoldaşlar, bireylerle ilgili yaptıkları araştırmalar nedeniyle elek makinesi işlevi gördü. Konstantinapol'de (İstanbul) Selanik'teki gizli çalışma dikkat çekti ve Emniyet İstihbaratı bir giriş elde etmek için boşuna uğraştı. Ayrıca bu localar gerekli olduğu zamanda İtalyan Büyükelçiliği'nin müdahale edeceği sözünü veren İtalya Grand Orient'e başvurdu."

İttihat ve Terakki Cemiyeti, II. Meşrutiyet'in Masonik ve çoğunluk Yahudi özelliğinden dolayı ihtilalden sonra dağılmadı. Masonik ve Yahudi etkiye örnek olarak, Meclis Başkanı Ahmed Rıza Bey'in yemin ederken, anayasada öngörülen Allah kelimesini kullanmamasını gösterebiliriz. Tıpkı Portekiz'de pozitivist Senhor Machado'nun yaptığı gibi. Şimdi burada ihtilalci Portekiz ile ihtilalci Türkiye arasında merak uyandıran bir bağ var. Ardından 1909'da karşı devrim geldi.

13 Nisan'da Abdülhamid'e yönelik İttihat ve Terakki'nin gerçekleştirdiği isyan, Selanik Yahudisi ve Mason Albay Remzi Bey'in kumandasındaki Selanik Komitesi'ne bağlı askerler tarafından yapıldı. Karşı devrimin yıkımından hemen sonra İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Yahudi unsurları daha fazla önem kazandı. Cavid Bey Maliye Bakanı; Talat Bey Cemiyet Partisi Başkanı ki o, Türkiye'nin Almanya'ya teslim edilip enkaza dönüştürülmesinde belki de herkesten daha fazla sorumlu; Cahid Bey, Tanin Editörü. Bunların hepsi masondu ve Cavid Beyde bir Yahudi'ydi. Siyasi mason locaları İstanbul'da mantar gibi her yere yayıldı. 1 Nisan 1909'da 45 Türk locasının temsilcileri İstanbul'da buluştu ve "Grand Orient Ottoman"ı kurdu (Osmanlı Büyük Doğu). Mahomed Orphi (Mahmud Örfi) Paşa büyük üstad seçildi ve ardından gelen Türkler(I) yüksek derecelere yerleştirildi: Dayid Corıen, Raphaelo Ricci, Nicholas Forte, Marchione, Jacob Souhami, George Sursock. Sonradan Türk Maliye Bakanı olan Yahudi Cavid Bey ise İstanbul localarından...

Terörizm ve göz korkutmayla, İstanbul kendini Moskova ve Budapeşte'ye bağlantılandırdı. Polis Bakanlığı (Zaptiye Nezareti) kaldırıldı, yerine Mason Halid Bey'in emrinde Fransız Cumhuriyetçi çizgilerde

Kamu Güvenliği Departmanı kuruldu. Fransız ihtilali'nin birçok yönden Jön Türklerce taklit edilmesi ihtilalci zincirde ilginç bir halka olarak not edilebilir. Örneğin Komite Senatörü, "tebaa" kelimesinin kaldırılıp yerine Fransa "citoyen" kelimesinin getirilmesini teklif ederken, ilk Jön Türk madeni paralarının üzerinde "Uberte, Egalite, Fraternite" (özgürlük, eşitlik, kardeşlik) yazıyordu.

İşte şimdi burada Tutanak (Siyonist protokolleri) 1'den bir alıntı:

"Çok eski zamanlarda halk yığınlarının arasından “özgürlük, eşitlik, kardeşlik” kelimelerini ilk haykıran biz olduk... Dünyanın her köşesinde, kör (bilinçsiz) ajanlarımız sayesinde, özgürlük, eşitlik, kardeşlik kelimeleri üyelerimize taşındı, lejyonlarımız bayraklarımızı coşkuya boğdu. Bütün zamanlarda bu kelimeler pamukçuk kurdu gibi işbaşındaydı ve refah içindeki gayrı Yahudileri kemiriyordu. Her yerde barış, sessizlik ve birliğe son veriyor, gayrı Yahudi ülkelerin kurumlarını imha ediyordu. Sonradan göreceğiniz gibi bu, zafer kazanmamıza yardım etti, master card'ı elimize alıp imtiyazlıları, başka deyişle bize karşı tek savunma gücü ve ülkeleri olan gayrı Yahudilerin aristokrasisini yıkma imkânı verdi. Gayrı Yahudilerin doğal ve kalıtımsal aristokrasisinin enkazı üzerine para aristokrasisi liderliğindeki kendi eğitilmiş sınıfımızın aristokrasisini kurduk. Kurduğumuz aristokrasi refahta bize bağlı; bilgideyse Kıdemli Bilgeler'imizin bize sağladığı güdücü kuvvete..."

Dahası iç basın "Directeur de la Presse Anterieur" denilen Necip Fazlı Bey'e, dış basın ise bir başka yahudiye devredilmişti. Maliye Bakanı Cavid Bey'in kabine şefi, bir Yahudi Masonu olan Messim Russo'ydu. Ayrıca Meclis'te ittihat ve Terakki partisinin, Talat'ın direktifleri doğrultusunda oy kullanan 90 masonu bulunuyordu. Kabine içinde Talat, Cavid, Şeyhülislam, Musa, Kazım ve Denizcilik Bakanı Mahmud Muhtar Bey'den oluşan İç mason kabinesi oluşmuştu. Tutanaklar gerek hükmedici güç olan iç veya Yahudi masonluk ile dış veya şüphe etmediği yolun gösterdiği yolda körlemesine ilerleyen gayrı Yahudi masonluktan bahseder.

Başkaldırma sinyalleri veren Büyük Vezir Hilmi Paşa bir anda ortadan kayboldu ve yerine Hakkı Paşa getirildi. Hakkı Paşa'nın Yahudi bir özel sekreteri vardı. Sekreterin kayınbiraderi, Maliye Bakanı Cavid Bey'le, Paris'teki Bernhard Dreyfus gruptan borç almak için görüşmeler yapan ve diğer mali işlerde köprü vazifesi gören Jaques Menashe'ydi. Kısaca söylemek gerekirse, loca ve kulüp ağları oluşturarak gücünü kentlere yayan Yahudi-Masonik örgüt Türkiye'yi ele geçirmişti.

Türk ihtilaliyle bağlantılı bir iki noktayı daha not düşmeye değer. Abdülhamid devrilir devrilmez İstanbul'da iki gazete yayınlanmaya başladı. Biri Alman Yahudisi Dr. Moritz Grunwald'm editörlüğünü yaptığı Alman-Yahudi yayın organı Osmanicher Lloyd, diğeri Eşkenazi Mason Sami Hoşberg'in sahibi olduğu Jeune Turc'tü. Her ikisi de Türk Masonluğu ve Siyonizmin destekçisiydi. Jeune Turc açıkça Türk imparatorluğundaki diğer milletleri boyunduruk altına alan Yahudi-Türk Devletini amaçlıyordu."

O dönemde, bir süre Sir W. Willcocks'un misyoner ekibinde yer alan Santo Remo adlı bir Yahudi, İstanbul'da, Selanik'te ve diğer yerlerde konferanslar vererek, Mezopotamya'da İngiliz olan her şeye karşı Türklerin beynini zehirlemeye çalıştı. Salih Guirgi isimli Bağdat Yahudisi tarafından idare edilen “Türk” resmi ajansı "Agence Ottomane" da aynı oyunla meşguldü.

Bu kombinasyonun Almanlar'a nasıl bağlandığını tekrar vurgulamak gereksiz. Ancak Morning Post Selanik muhabirinin 19 Mayıs 1911'de yayınlanan haberinden bir alıntı yapılabilir. Muhabir şöyle diyordu:

“Ordu subayları ve Türkler, gerçek Türk olmayanların (Yahudiler ve Dönmeler) önem kazanmasından dolayı uzun süredir hoşnutsuzdu. Bu kişilerin Avrupa Yahudileriyle olan bağlantıları siyonizme yardım olarak değerlendiriliyordu. Türkler, Siyonizmin Asya'da bir Yahudi devleti kurmayı amaçladığına inanıyordu. Siyonistlerin Suriye ve Filistin’e yerleştirdiği kolonilerin, dış güçlerin özellikle Alman Yahudilerin etkisindeki hıyanet merkezleri olacağından şüphe duyuyordu. Türkler uzun süredir Yahudilerle ilgili sinsi ve tehlikeli gelişmelerin farkındaydı. Bu faktör, özelikle Eşkenazi veya Rus-Leh-Alman Yahudilerin hepsinin Alman imparatorluğunun partizanları olmasıydı.”

"Bunlar aslında geleceğin okunmasıyla Alman halkı; Siyonist devletin kurulmasını Alman bakış açısından onaylayan makaleler bulacaklardır. Eklenecek bir gelişme daha kaldı. Tutanaklar'dan birisi şöyle der:

“İstanbul, Kudüs'e giden yolda 8. ve son basamaktır.”

Londra'dan alınan Moscow Pravda'nın son sayılarından birinde, Moskova Politeknik müzesinin Great Hall'unda yapılan toplantıyla ilgili bir haber vardı. Toplantıda Sovyet Halk Komiserleri adına konuşan Bukharin, Bolşevikler'in, İstanbul Boğazı'nı ele geçirmeden yaşayamayacaklarını, büyük ve güçlü sosyalist Rusya'yı yeniden kurmayı amaçladıklarını açıkladı.

Çünkü, siyon protokollerine göre: “İstanbul Kudüs’e giden yolda 8. ve son basamaktı.”[271]

Geçmişte; sadece önümüzdeki hendekleri atlamak üzere hızlanmak için biraz geriye gitmek cinsinden bakılıp incelenmelidir.

Yoksa belli kesimleri suçlayıp karalamak ve bilgiçlik taslamak için geçmişi karıştırmak bize bir şey kazandıracak değildir.

Şimdi bize düşen milletimizin geleceğini ve güvenliğini tehdit eden tehlikeli gelişmelere karşı ciddiyet ve cesaretle “bu ülke sahipsiz değildir!” mesajını verebilmektir…

Bizim safımız İsrail siyonizminin güdümündeki ABD ve AB emperyalizmi değil, Rusya, Çin, Hindistan’ında katılacağı Asya cephesi ve İslam Birliğidir.

Aklın ve vicdanının değil, hissi ve heyecanlarının etkisiyle, topluma ve teşkilatına hava basıp “Avrupa’yı iç işlerimize müdahale ettirmeyiz… Biz Türk milletinin emrindeyiz…” diye çıkışan… Ama zoru görünce ve kulağı çekilince hemen ertesi gün Brüksel’e koşup yalvaran ve yılışan kafalarla; Süt dökmüş kedi ürkekliği ile basının karşısına geçip, Avrupalı efendilerinin huzurunda:

“Biz dersimizi çok iyi çalıştık… Verilen ödevlerin hepsini yaptık… Hiçbir eksik bırakmadık.” Diyerek milli haysiyetimizi böylesine ucuz harcayan sahte kahramanlarla…

“Kıbrıs’tan elinizi ve askerlerinizi çekin… Kürtlere özerklik verin… Alevileri dini azınlık kabul edin…” diyen gâvurların kapısında kurtuluş arayanlarla özlenen huzur ve hürriyete ulaşmak hayaldir.

İstanbul Üniversitesi'nde Konferans: Türkiye-Rusya-Çin-İran Yakınlaşması Ve Avrasya

Barış için Avrasya ittifakı, tek seçenek

"Türkiye'nin ulusal çıkarları Avrasya'dadır. Türkiye-Rusya-İran-Çin yakınlaşması, Amerika'nın dünya hakimiyet planlarını bozacaktır. Avrasya ittifakı sadece Amerika'nın değil ileride tüm yayılmacı ülkelerin de önünü kesecek bir zemin sağlayacaktır. Kuzey Osetya'daki bombalar, Türk-Rus ilişkilerine atılmıştır."

İstanbul Üniversitesi Stratejik Araştırmalar Merkezi, 3 Eylül Cuma günü "Avrasya ekseninde Türkiye, Rusya, Çin ve İran ilişkileri" konulu bir açıkoturum düzenledi. Konferansta, İran Büyükelçisi Firouz Devletadabi, Rusya Federasyonu Olağanüstü ve Tam Yetkili Büyükelçisi Albert Çernişev, CHP Genel Başkan Yardımcısı, Milletvekili ve emekli Büyükelçi Onur Öymen, eski MGK Genel Sekreteri emekli Orgeneral Tuncer Kılınç ve İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek birer konuşma yaptılar. Türkiye'nin en seçkin isimleri, 1500 kişilik İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Konferans Salonu'nu doldurdu. İzleyiciler arasında, Mısır Arap Cumhuriyeti Büyükelçiliği Baş Kâtibi, Hindistan Başkonsolosu, İran Başkonsolosu, Sahil Güvenlik Marmara ve Boğazlar Bölge Komutanı Kıdemli Deniz Kurmay Albay Ömer Halil Aksu, İstanbul Vali Yardımcısı Dündar Gültekin bulunuyordu.

Devletadabi "Genelkurmay Düzeyinde İşbirliği"

İran Büyükelçisi Devletadabi, Avrasya siyasetinin ABD'nin dünya hakimiyetine karşı oluştuğunu ifade etti ve özellikle Türkiye, İran, Rusya ile Çin ekseninde gelişeceğini vurguladı. İran'ın atom enerjisini caydırma ve barış amaçlı kullandığını belirten Büyükelçi, ABD'nin İran'ın nükleer silahlanması konusunda yalan söylediğini, bölgenin barış ve istikrarı için bu dört ülkenin silahlı kuvvetler başkanları düzeyinde temaslar, güvenlik işbirliği, ekonomik işbirliği ve siyasi kurumlar arası görüş alışverişleri olması gerektiğini ifade etti.

Çernişev: "AB'ye İhtiyacımız Yok"

Rusya’nın eski Ankara Büyükelçi’si olan ve Erbakan’dan Adil Düzen seminerleri alan Çernişev, önemli birisidir.

---

[271] Derin İhtilal / F.A.Gwynne (The Morning Post editörü. Londra. 1920) / Selis Kitapları-İst.2003 / Sh:101-106 – 10. Bölüm

Rusya Federasyonu Olağanüstü ve Tam Yetkili Büyükelçisi Albert Çernişev, konuşmasında Kuzey Osetya'da yaşanan terör olaylarına değinmişti. Terörizmin derin siyasi ve ekonomik sorunlar temelinde yaşandığını belirten Çernişev, bu zeminin ortadan kalkması için Avrasya İttifakı'nın şart olduğunun altını çizmişti. Türk-Rus ilişkilerinin iyiye doğru gittiğini belirten Çernişev, iki ülke arasındaki ticaret hacminin 10 milyar dolar olmasına dikkat çekmişti. Ülkesindeki terör olayları nedeniyle Türkiye temaslarını ertelemek zorunda kalan Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in en geç yılsonuna doğru bu ziyaretini gerçekleştireceğini söyleyen Çernişev, imzalanacak olan çok planlı işbirliği belgesinin hazır beklediğini de sözlerine eklemişti. Türk-Rus ilişkilerinin sadece dostluk değil aynı zamanda partnerlik ve ortaklık olduğuna da değinen Çernişev, Türkiye bu stratejik ortaklığı kabul ettiğini söylemişti.

Rusya'nın İran'la ilişkisinin de olumlu olduğunu belirten Rus büyükelçisi aradaki ticaret hacminin Türkiye ile olan seviyeye gelmesini istediğini ifade etmişti. Rusya'yı İran'a nükleer silah sağladığı konusunda suçlayanların yanıldığını vurgulayan Çernişev, bunun hiçbir dayanağı olmadığının belirtmişti.

OSMANLIYI 3 DÖNME BİTİRDİ

1- Talat paşa: (1874 Edirne – 1921 Berlin)

Talat, Hocasını dövüp askeri ortaokuldan ayrıldı. Selanik'te bir Yahudi kursunda Fransızca öğrenmeye çalıştı. Babasının dostları, onu posta kâtip yardımcısı, posta dağıtıcısı olarak atadı. Yahudi okullarında öğretmenlik yaptı. İttihat ve terakkiyi kurdu ve yaydı. Meşrutiyetle Selanik Milletvekili olarak yollandı. Babıâli baskınından sonra Posta Nazırı, derken Sadrazam oldu. 31 Mart'ın perde arkası karanlık plânlayıcısı 33. nolu mason ve Bektaşî olup Sabataist - Yahudi asıllıydı.

"Meşrıkı azami Osmani" adıyla oluşturulan Türkiye Büyük Mason Locasının ilk üstadı azamı seçilen şahıstı. (1909-1910)

Osmanlının yıkılışına ve ülkemizin paylaşımına yol açan 1.Dünya savaşına sokulma gaflet ve hıyanetinin baş sorumlularındandı. Mondros Mütarekesinin ardından bir Alman denizaltısıyla ülkeden kaçtı. Alyans İsrail mektebinde, Yahudi çocuklarına Türkçe öğretmenliği yapacak kadar İbraniceye vakıf bir gizli Yahudi-Sabataydı.[272]

Her ne hikmetse ittihata Talat Paşa'nın bu önemli vasfı, özellikle göz ardı edilmeye çalışılmış, hatta Murat Bardakçı "Talat Paşanın Evrak-ı Metrukesi"nde onun kronolojik hayatını sıraladığı bölüme bile sokulmamıştı.[273] Acaba halkımızdan bu gerçekler niye özenle saklanmıştı?

Talat Paşa'nın eşi Hayriye (Bafralı) Hanım da kendisi gibi Yahudi asıllıydı. Yetim kalınca, 11 yaşında teyzeleri tarafından İstanbul'a getirilip, Yahudilerin güdümündeki "Notre Dame de Sion" Lisesine yazdırılmıştı. Hatta meşhur Mason ve Demokrat Celal Bayar'ın; Hayriye Talat için: "Hanımefendi, benim şefimin (Talat Paşa'nın) refikesıdır" iltifatı üzeinde pek durulmamıştı.

Hayriye Hanım, henüz 14ünde iken o zaman 36 yaşındaki Talat Paşa'nın karısı yapılmıştı. Ve hiçbir batıcı-ittihatcı ve kadın hakları sahtekarı bu durumu diline dolamamıştı.

2- Enver Paşa: (1881 İstanbul - 1922 Tacikistan-Belh)

M. Kemal'den 2 yıl önce harbiyeyi bitirdi. İttihat Terakkiye girdi. 1908 meşrutiyette Hürriyet kahramanı ilân edildi. Albaylık yapmadan 32 yaşında Generallik rütbesi verildi. Sultan Reşat'ın yeğeni Naciye sultanla evlendi. Osmanlıyı diktatör gibi yönetti. Hiç yere Osmanlı'yı Almanya'nın safında 1. Dünya Savaşına sürükledi. Türk ordusunu Alman Paşalarının emrine verdi. Sarıkamış'ta 90 bin askerimizi dondurarak telef etti. Sonra da kaçıp gitti. Çok istediyse de O'nun aslını, ayarını ve amacını çok iyi bilen Atatürk ülkeye dönüp Milli Mücadeleye katılmasına izin vermedi.

3- Cemal Paşa: (1872 Midilli – 1922 Tiflis)

Gizli İttihat Terakki sayesinde sivrildi. 2. Meşrutiyet'te sabataist masonların marifetiyle Adana ve Bağdat valiliklerine getirildi. Balkan savaşının ardından, Albay yapılıp İstanbul merkez komutanlığına tayin edildi. Babı Ali ihtilâlinden sonra Bayındırlık ve Bahriye Nazırlığına yerleşti. Enver-Talat ve Cemal üçlüsü Osmanlı'yı parçalayıp bitirdi. Abdulmecit Han'ın en küçük oğlu olan Sultan Vahdettin, ağabeyleri Sultan Abdulhamit ve Sultan Reşat'tan sonra, 1918'de padişah olduğunda 1.Dünya Savaşının son aylarıydı.

Yalancı ve yalakacı tarihçiler, Vahdettin'den 4 sene önce ittihatçı 3'lü çetenin sebep olduğu savaşın bütün günahını Vahdettin'e yüklemeyi başardı.

Enver, Talat ve Cemal Paşaların Siyonist İsrail'in kurulmasının ilk adımı olarak Osmanlı'nın yıkılmasındaki hıyanet görevlerinin arkasından yurt dışına kaçtıktan sonra Türkistan ve Kafkasya'daki maceraları da, sanıldığı gibi Türk Milliyetçiliği ve İslam Ümmetçiliği kılıfıyla, Büyük İsrail'e vatan hazırlama mücadelesidir.

Hatta Enver'in okul arkadaşı ve İttihat Terakki sırdaşı Kazım Karabekir'in 1. Dünya Savaşı sonlarında bütün Ermenistan'ı, Kafkasya ve İran Azerbeycanı'nı işgali de Büyük İsrail hedefi ile ilgilidir.

---

[272] Bak: Meydan Larousse c.19 sh.28 Talat ..Bölümü
[273] Bak:sh.231

Çünkü daha önce bu üç ülkeyi fetheden (!) Kazım Karabekir'in, Atatürk'ün gerçek niyetini anladıktan ve Türkiye'yi siyon devleti yapma hayalleri yıkıldıktan sonra, Mustafa Kemal'in Misakı Milli sınırlarımızdaki Musul ve Kerkük'ü alma planını reddedip, askerlikten ayrılarak, İzmir Suikastçısı, ittihat terakki ve Teşkilatı Mahsusa kalıntılarıyla "Terakki Perver Cumhuriyet Partisini" kurup meclise girmesi, bu kanaatimizin açık bir delilidir.

Ama yalancı tarihçilerin gayreti ve yalakacı takipçilerin gafletiyle bu paşalar "Dindar, vatanperver birer kahraman" gibi gösterilmişlerdir.

Anadolu'yu işgal eden İngiliz, Fransız, İtalyan ve Yunan güçleri, Anadolu'ya kendileri için değil, İsrail adına girmişlerdir.

Filistin'i Siyonistlere İttihatçı Dönmeler satmıştır:

Yahudilerin Filistin'deki tapulu mülkiyetleri ile ilgili olarak farklı oranlar olmasına rağmen en yüksek oran olarak % 8'dir. Filistin'in yüz ölçümü yaklaşık olarak 27 milyon dönüm. Bunun % 8'i yaklaşık olarak 2 milyon dönüm. Yahudiler bu kadar toprağa bakın nasıl sahip olmuşlar: 1900 yılların başlarında 850 bin Müslüman ve Hıristiyan'a karşın Filistin'de yaşayan Yahudi sayısı yaklaşık olarak 30 bin civarındaydı. Bunlar o toprakların insanlarıydı. Bunların sahip oldukları toprak yaklaşık olarak 200 bin dönümdü. İttihatçıların 1911 darbesiyle işbaşına gelmelerinden sonra İstanbul hükümeti Şam ve Filistin'e Mason ve Sebataycı valiler ve görevliler gönderdi. Bu görevliler 1911–1917 yıllarında Filistin'deki Yahudilere sahip çıkarak onlara devletin topraklarından yaklaşık olarak 400 bin dönüm arazi sattılar. Bunların belgeleri Osmanlı arşivinde var. İngiliz komutan Allenbi ile birlikte Aralık 1917'de Kudüs'e giren Yahudi çeteler, Osmanlı ordularının çekilmesi ile bazı stratejik bölgeleri ele geçirdiler. Bunun üzerine; İngiliz sömürge valisi ilk iş olarak ve yardımlarının karşılığında Siyonist Yahudi Ajansı'na 300 bin dönüm arazinin tapusunu hibe olarak verir. Bununla yetinmeyen Vali aynı ajansa sembolik fiyatlarla 100 bin dönüm araziyi satar. Daha sonra da Vali Hole ve Bisan bölgesindeki Sultan Abdülhamit'e ait 150 bin dönüm araziyi Yahudi vakfına hibe olarak verir. Ancak bu toprağı satanlar Filistinliler değil, tersine Suriye'li ve Lübnanlı Hıristiyanlardı.[274]

Evet, Filistin'i; Yahudi dönmesi ittihatçılar satmıştı. Şimdi Kıbrıs'ı ve Kuzey Irak'ı da Milli Görüş'ün dönekleri AKP'liler satılığa çıkardı… Ama sonları ittihatçılardan beter olacaktır.

Mason Enver paşa

"Enver, Türkiye'yi kumarda kaybetti. Atatürk kanla yeniden kazandı." Bunu, en koyu Atatürkçü Fatih Rıfkı söylüyor.

Enver alay komutanlığı bile yapmadan 'fiilen' başkomutan yapılmış ve üç yüz binden fazla Mehmetçiği bile bile ölüme yollamıştır. Bunların yalnız doksan dört bini savaşın daha hemen ilk aylarında Sarıkamış'ta gitti. Bu doksan dört bin kişi bir gecede öldü. Bu doksan dört bin kişiyi Ruslar öldürmedi. Dondular. Sabaha çıkmadılar. Fakat her yıl 26 Aralık günü, Sarıkamış'ın doksanıncı yıl dönümü törenlerinde hiç kimse, oraya toplanan çocuklara, Kars ve Erzurum üniversiteleri öğrencilerine, o tarihte ordumuzun genelkurmay başkanının bir Alman, evet, General Bronsart von Schellendorff adında bir Alman subayı olduğunu anlatmıyor.

Dünya savaşına girmek için Almanya'yla yaptığımız gizli anlaşmadan hükümette yalnızca dört kişinin haberi olduğunu da kimse hatırlatmıyor. İttihat Terakkinin bir sabataist hıyanet şebekesi olduğunu hiç kimse ağzına alamıyor!

Sabataist Enver Paşa'nın Sarıkamış Hıyaneti!

Sarıkamış'ta ölüme teslim edilen on binlerce evlâdımızın dramının bir adım öncesinde, Osmanlı Genel Kurmayı'nın Almanlar'a teslimi vardır. 1913 yılında General Liman Von Sanders Heyeti'ne birer üst rütbe verilmekle kalınmamış, Türk üniformaları da giydirilmiş. Böylece Almanya'da Tüm General olan Liman Von Sanders Mareşalliğe yükselmiş ve ordunun komutasını ele almıştır. Nitekim Çanakkale Savaşları'nı da o yönetmiştir… Bunun içindir ki 40–50 bin kayıpla atlatılacak bir savunmada 400 bin fidan feda edilmiştir.

Osmanlı Genel Kurmayı'nı yabancı ordu komutanlarına teslim etmekle kalmayan Enver Paşa, gene Almanlar'ın kışkırttığı sözde pantürkist akımın hevesiyle, ama gerçekte Büyük İsrail hayaliyle çocuklarımızı

[274] Yeni Şafak / 27 Aralık 2004 / Hüsnü Mahalli

Sarıkamış'ta donduran haindir.

Bu Almanlar'ın çok işine geliyordu… Çünkü Rusya'nın üzerine gönderilen Osmanlı Ordusu, Doğu Avrupa'da Almanlar'a karşı savaşan Ruslar'ın kuvvet çekmesine sebep olacaktı.

Enver Paşa Bunu Saray'a zafer olarak bildiren telgraflar çekmiş… Doksan bin insanı orada kırdırıp sıvışarak Erzurum'a geldiğinde ise, İstanbul'a çektiği telgrafta sadece eşi Naciye Sultanın değil, köpeğinin durumunu da sormayı unutmamıştır.

Ve işte bu bozuk tiyniyetlerini ve hıyanetlerini bildiği içindir ki, Atatürk onu bir daha ülkeye sokmamıştır..!

Talat denen orta mektep kaçkını sabataist İttihatçı tetikçisini; önce sadrazam yapan kirli derin devlet, sonra onu ve ekibini kahraman yapmayı da başarmıştır. Ama hiçbir gerçek, sürekli gizli kalmayacaktır.

İttihatçı Cemal paşa'nın torunu: "Dayanın, AB'ye girmeye 25 yıl kaldı (!)" diye yırtınıyordu.

"Müzakereler diyelim 10 yıl sürdü. Arkasından geçiş dönemleri geliyor serbest dolaşımda. Polonya için 8 yıl konuldu. Bu süre içinde bir Polonyalının elini kolunu sallayarak Almanya'ya girip iş aramasına izin verilmiyor. Biz de 8 değil 10 yıl geçiş dönemi konulduğunu ön görelim. 10 yıl müzakere, 10 yıl da geçiş dönemi, etimi 20 yıl. Arkasından istenirse, 3–5 yıl da ek koruma istenebiliyor. Etti mi 25 yıl?

Biz 25 yılda bu memleketi adam edemeyecek miyiz? Aş ve iş meselesini 25 yılda çözemeyecek miyiz? Başaramayacaksak, çek kuyruğunu gitsin! Bu sevdadan vazgeçelim. Ama vazgeçemeyeceğiz."[275]

Osmanlı'yı batıranlardan ittihatçı dönme Cemal Paşa'nın torunu ve AB Donkişot'u Hasan Cemal'e göre; özlenen huzura kavuşmak için çok değil, sadece 25 yıl daha dişimizi sıkmamız gerekiyormuş…

Halbuki iyice çürüyen ve ağrıları iyice çekilmez hale gelen dişlerimizi çekip kurtulmak, 25 dakika sürer!...

Türkiye'de gündem kasıtlı olarak karartılıyor. Sun'i şeylerle gerçeğin üzeri örtülerek milletin gözünden bir şeyler kaçırılıyor. Tıpkı, **Osmanlı**'yı yıkan süreçte **İttihat ve Terakki**'nin sloganlaştırdığı **"Hürriyet, eşitlik, adalet"** gibi laflarla, gerçeğin milletten gizlendiği gibi, şimdi de **"AB demek; iş, ekmek, insan hakları..."** demektir gibi boş laflarla gerçekler milletten gizleniyor. **İttihatçıları**n dönemiyle şimdiki arasında önemli bir fark var: **İttihatçıla**ra karşı çıkmak adeta hürriyete, eşitliğe, adalete karşı çıkmakla eşdeğer tutuluyordu. Oysa şimdi milletin büyük bir bölümü **AB**'nin iş, ekmek ve hürriyet anlamına gelmediğini iyi biliyor. İşte bu yüzden eski ittihatçılar kazanmıştı ama yenileri kazanamayacak.

Sevr'i hepimiz biliyoruz. İttihatçıların beyinsizliği yüzünden **Osmanlı** savaşa sürüklenip **Avrupa**'ya kurban olmuştu. **Sevr**, işte bu kurbanın taksimiydi. Milletimiz şanlı bir direnişle bütün **Anadolu**'da ayağa kalktı ve **Sevr** planı suya düştü. Müstevliler işgal ettikleri topraklarımızdan çekilmek zorunda kaldılar.

Türkiye tam bir sömürge ülkesi durumundadır:

Osmanlıyı borç batağında boğanlar da yine bu Tanzimatçı ve ittihatçı dönme masonlardı

Tarih Ekim 1875... Sadrazam Mahmud Nedim Paşa Osmanlı'nın kurtuluş yolunda en önemli adımı olan 'Faizde tenzilat' kararını açıkladı... **Bu açıklama yapıldığı yıl bütçe toplamı 25 milyon, iç ve dış faiz ödemesi 30 milyon liraydı...**

Tarih Mart 1876... Osmanlı devleti, borç ödemelerinin tamamını durdurduğunu açıkladı. 'Ödemekle bitmeyen faiz-borç sarmalında' alınmış en doğru karardı...

Tarih Mayıs 1876... Borç ödememe kararı ilk sonuçlarını vermeye başladı. 'Başkaldıran boyunduruk altındaki Osmanlı'ya' **ilk isyan kışkırtmalar sonucu Balkanlar'da başladı.** Sadrazam Nedim Paşa azledildi... Ayaklanma **Harbiye öğrencileri arasında da yayıldı, Dolmabahçe Sarayı sarılarak Sultan Abdülaziz tahttan indirildi...** Bu darbe sonucu Osmanlı hazinesi Düyun-u Umumiye'ye teslim edildi...

Gelelim bu güne Türkiye'de halen de süren bu yıkıcı politikaların temeli, 1978'in temmuz ayında, Süleyman Demirel'in Başbakanlığında ve Dünya Bankası'nca hazırlanan raporla atıldı. Raporun imzalayıcıları Kemal Derviş ve Sherman Robinson idi. Bu raporla, Türkiye'nin 1978'e kadar süren, bireysel ve küçük ölçekli sermaye birikimlerine dayalı yapısı, büyük ölçekli çokuluslu sermaye ilişkilerinin kontrolünde serbestleşmeyi savunan bir dinamiğe dönüştü...

---

[275] Milliyet / 22.12.2004 / Hasan Cemal

1980'de yok denecek kadar az olan borç stokumuz, her yıl bütçemizin yüzde 40-50'sini vermemize rağmen 300–350 milyar dolara dayandı... **Türkiye, 70 milyonu ile çalışıp 3–5 bin gerçek-tüzel (iç-dış) kişiye gelirinin yüzde 50'sini aktarır hale geldi...** 2001 yılında borsa ve kurdaki hareket sonrası, Türkiye IMF tarafından atanan '1977 raporu yazarına' teslim edildi ve dünya üzerinde görülmemiş bir dolar faizini tefecilere aktarmaya başlarken, **IMF'ye en borçlu üç ülkeden biri oldu...'**

Güzel Türkiyem büyüyor, sözde büyüyor. Oysa bir balon şişiriliyor…! Yalnız bir sorun var; **'bu büyümeyi finanse etmesi ve alacaklı 3 -5 bin kişiye haftada 1 milyar dolar faiz ödemeye devam etmesi için**, IMF'den taze kaynak sağlaması, **yani borç batağının içine biraz daha batması şart koşuluyor!..** Bu işi de eylül ayı bitmeden nasıl olsa halledecek. Uzun lafın kısası; çark dönüyor ve hangi parti gelirse gelsin çarktan bir dişli dahi kıramıyor. Aynen AKP'nin de yapamadığı gibi. Ha, işin bir de diğer tarafı yani 'beklenti havuzunda yüzen' piyasalarımız var. Orada da daha yolun çok başındayız. Nereden mi biliyorum?

Yabancı ve yabancı kılıklı yerlilerden. Daha 'takasçıkları' 10 milyar dolar bile olmamış. Hatırlarsanız 2000 Ocak ayında 15 milyar dolardı...'

2004 bütçemizin yüzde 46–50 arası bir bölümü faiz harcamasına gidecek. Ne kadar korkunç bir tablo: 70 milyonluk dev bir ülke ve yıllık bütçesinin yarısı faiz denen, reel ekonomiye girmeyen bir kaleme gidiyor**. Peki, bu faizi alanlar, parayı ekonomik çarka sokup, ülkeye yarar sağlayamazlar mı? Sağlayamazlar. Neden?** Sebebi gayet açık;

70 katrilyon faiz kalemini cebe indiren sadece 3–5 bin tüzel-gerçek kişi de ondan. 70 milyon/3–5 bin: bu oranın yüzde 50'lik bir pay aldığı bir ortamda ekonomiye giren paradan söz etmek mümkün değil'

Sonuç: Şimdi çok açık olacağım; dünya üzerinde hiçbir yerde dolara yılda yüzde 10–100 arasında gelir olmaz, Türkiye'de olur. Hatta bu halk 'haftada 1 milyar dolar faiz' öder, ithalat ile de 'büyüme' diye uyur. Daha açığı mı? İşte son noktası: **Türkiye'yi işgal etsen, bütün halkı köle edip çalıştırsan yılda ancak bu kadar doları cebe indirirsin!**[276]

Öyle ise Türkiye batmadan ve işi bitirilmeden acilen bir şeyler yapılmalı.

Çünkü vatanını ve vicdanını satmaya hazır bir sürü soysuz ortalığı kapladı… İşte Mustafa Kemal'i, Enver gibi bir maceracı yapan ve Kıbrıs'ı bir baş ağrısı sayan Engin Ardıç'ın yazdıkları:

Hayatında hiç 'tsunami' dalgası görmeden oturup size bu dalgayı uzun uzun anlatacak şaklabanlardan değilim.

Fakat hayatımda hiç ayak basmamış olduğum Kıbrıs hakkında iki laf edeceğim.

Adada (yani bizim kesimde) iki eğilim var: Mehmet Ali Talat ve güvercinleri, Rauf Denktaş ve şahinleri, biliyorsunuz.

Talat geçenlerde 'bağımsız KKTC tıpkı Turan İmparatorluğu gibi bir hayaldi' dedi... Bizim faşistler çok üzüldüler ama fazla gürültü de koparmadılar.

Denktaş ve oğlu da, 'Türkiye bizi satarsa silahlı mücadeleye geçeriz' gibi laflar ediyorlar... Faşistler buna sevindiler ama bu da umulan 'hamaset' havasını estirmedi.

Çünkü belli ve küçük bir kesim dışında kimse ciddiye almıyor. Aslına bakarsanız, hiç kimsenin dillendiremediği gerçeği gene size ben söyleyeyim: KIBRIS, BELLİ VE KÜÇÜK BİR KESİMİN DIŞINDA, BİZİM BURADA, ARTIK KİMSENİN UMURUNDA DEĞİL!

Çünkü bıktık.

Memleketin havası o kadar değişti ki, bir zamanlar, 'kendi darbesini yapamayan 9 Mart 1971 cuntasının başbakan adayı' olarak ismi ortalarda dolaşmış ve 'eskiden solcu bilinen' Profesör Mümtaz Soysal, ordunun Kuzey Irak ve Kıbrıs gibi konularda 'kükremesini' istiyor ama hiçbir savcı onu ciddiye alıp soruşturma açmaya gerek görmüyor...

Türkiye'de iktidar değişti, çözümsüzlük isteyenler tasfiye oldular ve bir şekilde bir çözüm arayanlar işin başındadırlar. Bulurlar mı, o ayrı konu.

---

[276] Akşam / 29 Aralık 2004

Bu şartlarda Kıbrıs'ta yeniden bir 'silahlı mücadele' mümkün olabilir mi?

Hayır. Türk ordusu adadan çekilse bile, onlara bırakacağı silahlar yeterli olmayacaktır.

Ellilerin sonları, altmışların başlarında yapmış olduğumuz gibi onları 'el altından' desteklemek, örneğin bir TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı) kurmak, silah ve cephane yardımı yapmak mümkün değildir, adı bile bayat... Nefes almamızı bile dinleyen Amerikan istihbaratının, Alman ve İngiliz istihbaratlarının bunu duymamaları, kıyameti koparmamaları da mümkün değildir.

Buradan yardıma gidecek sivil giyinmiş Türk subaylarının fotoğraflarını ertesi gün batı basınının birinci sayfalarında görürsünüz!

Yıl 1910 değil, orası da Libya değil. Kalkıp oraya gidecek ne bir Enver var ne bir Mustafa Kemal. Ancak 'macera' arayan birkaç gerçek sivil gencimiz gider, eh, maçlarda birbirini bıçaklamaktansa gidip orada ölmek daha bir anlamlıdır tabii, ille ölmek istiyorlarsa...

Fakat adamların çoğunluğu Annan Planı'nı referandumla kabul etmişti, çoğu cebinde güney pasaportuyla dolaşıyor, kim savaşacak? Subay kolay da nefer nereden bulunacak?

'Bu saatten sonra' bir silahlı mücadele, Denktaş'ı dünya kamuoyunda bir anda Nikos Sampson'un durumuna düşürür. Derdinizi bugüne kadar kimseye anlatamadınız, ondan sonra hiç anlatamazsınız.

Ve Avrupa Birliği'nin kapısı, Türkiye için bir daha açılmamak üzere kapanır!

Eğer hem kendinizi hem bizi mahvetmek istiyorsanız, buyurunuz gerilla savaşını başlatınız.

Elbette bu gelişme, Avrupa Birliği'ne karşı olan 'ulusalcılarımızın' hoşuna gidecektir, bir taşla iki kuş vururlar.

Ancak, başbakanımızın da, ordumuzun da, Milli İstihbarat Teşkilatımızın da buna göz yumacak kadar saf ve basiretsiz olduğunu kimse sanmasın...

Canım, bunun böyle olduğunu Denktaş ailesi de biliyor bilmesine de, ne yazık ki atacak başka barutları kalmadı.

Oysa Nobel Barış Ödülü ne kadar yaklaşmıştı ilk kez bir Türk'e... Kaçırdık.[277]

Şimdi, egemenliğimizin AB'ye devrine, Atatürk engel olduğu için, ona da sataşan ve gizli bir savaş açan bu arsız ardıçlara soralım:

- Nobel barış ödülünün, Siyonist merkezlerin, İsrail yararına, ama kendi ülkesinin zararına bir iş yapanlara verildiğini hala bilmemek; cehaletten de öte bir şuursuzluk değil midir?

- Kıbrıs umurunda olmamak, karısı da umurunda olmamakla eş bir soysuzluk değil midir?

- Atatürk'ü Enver gibi bir hainle eş tutmak ve maceracı saymak en azından haksızlık ve huysuzluk değil midir?

- Kıbrıs'a sahip çıkmaktan usanmak ve Kıbrıs'ı bir yük saymak, ruhi bir hastalık ve huzursuzluk değil midir?

- AB kapısında (onların karikatürlerinde açıkça gösterdiği şekilde) köpek gibi beklemek, onursuzluk değil midir?

"Bu Topraklarda Doksan Bin Türk Öldürüldü"

Geçen yıl bu tarihlerde, **"90. yılda 90 bin şehit anılıyor"** girişiminin temsilcisi Prof. Dr. Bingür Sönmez'in **"zaman geçirilirse, Sarıkamış'ta yitirdiğimiz insanlarımızın şehitliklerinin de tamamıyla kaybolacağını"** hatırlatan mektubunda ne deniyordu:

"Bildiğiniz gibi 1914'te yaşanan bu dram 22 Aralık 1914'te başlayıp 5 Ocak 1915'te bitmiş ve tarihte örneği olmayan bir mağlubiyet yaşanmış ve 150 bin mevcutlu 3. Ordu'nun yüzde 95'i, yüksekliği 3150 metreye varan Allahuekber ve Soğanlı Dağları'nda karlar altında kalmıştır.

Eklediğim CD'de göreceğiniz gibi mart ayı geldiğinde toplanan şehitler ya toplu mezarlara defnedilmiş ya da kurda-kuşa yem olmaması için bir araya toplanıp üzerlerine taş yığılmıştır. Bu CD'de bulunan 1914'te Ruslar tarafından çekilmiş filmdeki görüntüler çok hazindir.

---

[277] Akşam / 29 Aralık 2004

....Sarıkamış Dayanışma Grubu olarak tek arzumuz Enver Paşa'ya hesap sormamak için üzeri karlarla örtülen 90 bin şehidi Çanakkale Şehitleri düzeyinde anmak, Sarıkamış'a bir 1914 Sarıkamış Harekat Müzesi kurmak ve ilginin devamını sağlamak için her yıl 22 Aralık-5 Ocak arasında Allahuekber ve Soğanlı yürüyüşleri yapmak."

"Enver Paşa'ya hesap sormamak için üzeri karlarla örtülen doksan bin şehit..."

Tek bir kurşun atmadan doksan bin askerimizi dondurarak öldüren anlayış neden doksan yıldır sorgulanmadı?

Bu topraklarda **"Kürtler'in"** ya da **"Ermeniler'in"** öldürüldüğünün söylendiğini duyunca ayağa kalkmak ile **"doksan bin Türk'ün öldürülmesi"** konusunu bu kadar sessiz geçiştirmek arasında utanç verici bir çelişki yok mu?

Neden Sarıkamış faciası doksan yıl boyunca sessizce geçiştirildi?

Enver Paşa ve takipçilerinin gerçeği hayâsızca saptırıp, inanılmaz ölçülerde baskı yapmalarından tabii...

Düşünün ki, Türkiye'nin elinde bu dönemden kalma bir tek resim var... Diğerlerinin hepsi Rus arşivinde...

Tek bir satır yazılmaması için öyle bir baskı yapılmış ki... Konuyla ilgili hiçbir şey yazılmasın diye topyekun bir basın yasağı konmuş...

Enver Paşa bu hezimeti Saray'a bir zafer olarak bildiren telgrafları bu baskıya ve yasağa güvenerek çekebilmiş...

Doksan bin Türk'ü Allahuekber Dağları'nda kırdırdıktan sonra geldiği Erzurum'dan karısı Naciye Sultan'a çektiği telgrafta köpeğinin durumunu sormayı da ihmal etmemiş...

Tabii gencecik insanları orada dondurarak öldürüp, bu dehşeti de unutturmanın ardında, geçen yıl Bingür Sönmez'in gönderdiği Alptekin Müderrisoğlu'nun **"Sarıkamış Dramı"** adlı kitabından öğrendiğimiz bir **"dış boyut"** var...

Sarıkamış'ta ölüme teslim edilen binlerce çocuğun dramının bir adım öncesinde Osmanlı Genelkurmayı'nın Almanlar'a teslimi yer alıyor.

1913'te General Liman Von Sanders başkanlığında 42 subaydan oluşan Alman Heyeti'ne birer üst rütbe verilmekle kalınmamış, Türk üniformaları da giydirilmiş. Böylece Almanya'da tümgeneral olan Liman Von Sanders mareşalliğe yükselmiş ve ordunun komutasını ele almış. Nitekim Çanakkale Savaşları'nı da o yönetmiş.

Osmanlı Genelkurmayı'nı yabancı ordu komutanlarına teslim etmekle kalmayan Enver Paşa, gene Almanlar'ın kışkırttığı pantürkist akımın hevesiyle çocuklarımızı Sarıkamış'ta dondurarak öldürmüş...[278]

Bu, Almanlar'ın çok işine gelmiş... Çünkü Rusya'nın üzerine gönderilen Osmanlı Ordusu, Doğu Avrupa'da Almanlar'a karşı savaşan Ruslar'ın oradan kuvvet çekmesine sebep olmuş.

Sarıkamış Dramı bu yıl da anılıyor... Bugün ve yarın Kars'ta çeşitli anma faaliyetleri yapılacaktır...

İlkel ve hamasi bir milliyetçiliği belki de en çok utandırması gereken konu Sarıkamış'tır...

Evet, biz Kürtler'i öldürmedik...

Ermeniler'i de kesmedik...

Peki Sarıkamış'taki doksan bin Türk'ü ne yaptık? Ve neden bu trajediyi tam doksan yıl boyunca görmezden geldik?

Bunun bir cevaba ihtiyacı yok mu?

---

[278] 24.12.2005 / Sabah / Mehmet Altan

DÖNMELER 31 MART'LA HEDEFİNE ERİŞTİ!..

Rumî takvimle 31 Mart 1325 günkü vak'a/olay, şimdi kullanılan Milâdî takvime göre 13 Nisan 1909 Salı günü patlak vermiştir. "O günden bugünlere dek fırsat düştükçe tekrarlanan lâflara bakılırsa olayın tertip ve teşvikçisi olarak **Sultan İkinci Abdülhamid Hân** gösterilmektedir!.. Nasıl 93 Savaşını (1877) bahane ederek ilk Meclis-i Meb'ûsân'ı kapatıp yıllar boyu istibdâdını (!) sürdürdüyse, bu kere de 1908 Meşrutiyeti'ne paydos deyip eski keyfî idaresine (!) devam niyetiyle bu olayı/31 Mart'ı tertiplemiş (!), âsileri tahrik ve teşvikle onları el altından beslemiş, ama muvaffak olamamış... Yetişen "Hareket Ordusu" Meşrutiyete sahip çıkarak (!) Pâdişahı tahtından indirip Selânik'e sürmüştür!.." denilmektedir.

Oysa gerçek odur ki; 31 Mart'ta **Abdülhamit Han'ın** parmağı yoktur. 31 Mart olayı bize düşman şer kuvvetlerce, **Necip Fazıl Kısakürek** rahmetlinin ifadesiyle **"tam otuzüç sene batmakta olan Osmanlı gemisini yüzdürebilmiş, İslâm-Türk zihniyetini yabancı kozmopolit tesirlere karşı muhafaza etmekten başka gaye edinmemiş ve bu tesirlerin ajanları tarafından eli kolu bağlanmış bir hükümdarı; büsbütün kudretsiz kılıp tahttan indirmek üzere tertiplenmiş"**dir. Düşman, 31 Mart'ı bahane ederek ve olayı **Sultan Hamid'**e yükleyerek pâdişahı etkisiz hale getirmiş ve Osmanlıyı yıkılışa sürüklemiştir..

31 Mart olayında **Abdülhamid Hân'**ın parmağı olmadığını yerli yabancı pek çok tarihçi söylemektedir. Çeşitli vesileyle bazılarını naklettiğimiz bu şahadetlerden; ibretete değer birini yine kaydedelim. Kendi ifadesiyle: **"31 Mart'ı yaşamış ve ona bir şekilde karışmış biri" olan Burhan Felek: "Sultan Hamid devrini görmüş, yaşamış biz yaştaki kimseler, bu pâdişah hakkında doğruya yakın hükümler vermek imkânına herkesten ziyade sahibiz. Onun için ben sırası geldikçe bu padişaha yorulan birtakım yalan yanlış işleri düzeltmeye çalışırım. Nitekim 31 Mart Vak'asında umumî kanaat hilâfına, Sultan Hamid'in eli yoktur ve bu tarihen de sabittir." "Aksini iddia etmek, tarih bahsinde çok lüzumlu olan tarafsızlığa ve gerçeklere sadakat prensibine ve nihayet münevver haysiyetine aykırı olur"** demektedir.

31 Mart tezgahını:

1. Alaylı subayların, ittihatcılar tarafından ordudan tasfiyesine

2. O güne kadar askerlikten muaf tutulan Medrese talebelerinin de, mecburi askerliğe alınma teşebbüsüne

3. İttihat ve Terakkicilerin kendi taraftarlarını, özellikle sabataist ve mason takımını bürokrasiye yerleştirme gayretlerine karşı çıkan kesimleri kullanan Talat Paşa gibi ittihatcılar kışkırtmış ve Hareket Ordusunun İstanbul'a gelip Sultan Abdülhamit'in halline zemin hazırlamışlardır.

4. Bu arada, saray bürokrasisinde, Osmanlı diplomasisinde, iç ve dış ticaret ilişkilerinde ve ekonomi üzerinde, öteden beri rekabetleri gözlenen Yahudi ve Ermeniler, hesaplaşma ve üste çıkma çekişmelerinin etkisi de hesaba katılmalıdır.

31 Mart'ta Ermenilerin Adana'daki vahşeti!..

Bugünlerde pek çok konuşan Ermenilerin Anadolu'daki vahşeti, 31 Mart'ta da görülmüş, İstanbul'da olayın hemen ertesi günü, 14 Nisan 1909'da Adana'da **Ermeni Piskoposu Muşeğ** idaresinde ayaklanarak Çukurova'yı kana boyamışlardır!.. Ellerinde o günlerin en mükemmel silah ve bombaları olduğu halde Müslüman mahallelerine saldıran ve kundaktaki çocuktan, yatalak hastalara kadar herkesi öldüren Ermeniler bu kanlı tecavüzü kısa zamanda Tarsus, Erzin, Misis ve Dörtyol'a sıçramış, dört gün dört gece devam eden bu vahşiyâne tecavüz, bütün o havaliyi kan ve ateş içinde bırakmıştır!..

Zabıtanın önleyemediği bu Ermeni tecavüzüne nihayet halk karşı koymuş, ırzını, malını, canını müdafaa için ayaklanıp Ermenilere mukabeleye mecbur kalmıştır. Ermenileri en modern silâhlarla donatarak Adana isyanını hazırlayan **Piskopos Muşeğ,** bizim mukabelemiz başlayınca kaçıp İskenderiye'ye gitmiş ve orada yaptığı yayınla **Türklerin, ma'sûm Ermenileri (!!!) öldürdüklerini yazmaya başlamıştır. Her Ermeni isyanında olduğu gibi bu kere de Piskopos'un bu hezeyanları Avrupa ve Amerika gazetelerinde geniş**

yer almış (!) ve medenî dünya (!) bizim barbarlığımızdan şikayetle (!), zavallı Ermenilerin (!) haklarını müdafaaya koyulmuşlardır!..

Yabancı basının bu yayınından ürken daha doğrusu, sanki böyle bir bahane bekleyen, Mason Talat Paşa'nın başını çektiği İttihatçılar hemen **Cemal Bey'i (**Paşa) Adana Valisi yapmışlar ve içlerinde **Babikyan** adında bir Ermeni milletvekilinin de bulunduğu Meclis-i Mebusan heyetini tahkikat için Çukurova'ya yollanmışlardır!.. Yeni Adana Valisi **Cemal Bey/Paşa,** icraata başlarken mütecaviz Ermenileri cezalandıracağı yerde, kurduğu Divan-ı Harb-i Örfi'ye hep Müslümanları sevketmiş ve "Hatıralar"ında Adana şehrinde otuz, Erzin'de on yedi Müslümanı idâm ettirdiğini, bu idâm edilenlerin hep köklü ailelere mensup olduklarını, bilhassa Bahçe Müftüsü'nün o havalide çok sevildiğini yazmaktan çekinmemiş, **Talât Paşa** ise Ermenilere değil de, meşru müdafaa halindeki Müslümanlara verilen cezaların hükümetçe acele tasdikini ben te'min ettim diyerek övünmekten utanmamıştır!..

"Ecnebî devletlere yaranmak için beni asıyorlar!..

Bu feryat, Boğazlıyan Kaymakamı **Kemal Bey'**e aittir! Birinci Cihan Savaşı'nda "Sevkiyat Kanunu" gereğince savaş bölgesinden çıkarılan ve şimdilerde de "Ermeni tehciri" diye yabancılarca da istismara kalkışılan "göç" dolayısıyla ittihatçı kuklası **Sadrazam Dâmâd Ferid Paşa** pek çok ma'sumu Divan-ı Harp huzuruna çıkarmış ve bu mahkemede (!) gûya yargılananlardan bir çok vatanperver devlet adamı türlü Ermeni tertipleri ve bu tertiplere maalesef göz yuman ittihatcı dönmelerin marifetiyle idâm edilmişlerdir! Bu ma'sumlardan biri de Boğazlıyan Kaymakamı **Kemal Bey** olup 1991 yılının 8 Nisan Salı günü Bâyezid meydanında idâm edilmiştir!.. Yazımızın başlığı işte o gün, şimdiki İstanbul Üniversitesi'nin âbidemsi kapısı önündeki darağacı altında söylemiştir.

Kemal Bey'in yakalanması, yargılanması, idâm ve cenaze merasimi mevzuunda yazacaklarımızı şimdilik "Dünden Bugüne Ermeni Dosyası"na bırakarak geçelim bu ma'shum idare adamının yazıp bıraktığı vasiyyetnâmeye... Şudur 30 Mart 1335 tarihli ve Boğazlıyan Kaymakam-sabıkı Kemal imzalı vasiyetnâme; "Merhum sevgili oğlum Adnan'ın medfun bulunduğu Kadıköy Kuşdili çayırındaki kabristanda yavrumun yanında gömülmemi diliyorum. Teyzem ve kardeşim Kadıköyü'nde sakindirler. Teyzemin adresi: Mühürdar Caddesi'nde 67 numaralı hanedir, adı İsmet Hanım'dır. Defin masrafı teyzeme tevdi buyurulmalıdır. Kabir taşım, hamiyyetli Türk ve Müslüman kardeşlerim tarafından dikilmeli ve üstüne şöyle yazılmalıdır **"Millet ve memleket uğruna şehid olan Boğazlıyan Kaymakamı Kemal'in ruhuna Fâtiha"** Perişan zevcem Hatice'ye, yavrularım Müzehher ve Müşerref'e muavenet edilmesini, yavrularımın tahsil ve terbiyesine ihtimam buyurulmasını vatandaşlarımdan beklerim. Babam Karamürsel aşar memur-u sabıkı Arif Bey de acizdir. Kardeşim Münir de kimsesizdir, bunlara da yardımcı olunursa memnun olurum. Türk Milleti ebediyyen yaşayacak, Müslümanlık asla zeval bulmayacaktır. Allah millet ve memlekete zeval vermesin, ferdler ölür, millet yaşar..."

Urfa Mutasarrıfı **Nusret Bey'**in yine bu Ermeni meselesinden dolayı ittihatcılar eliyle idâmı da **Kemal Bey'**inkine benzemektedir..." [279]

[279]Mustafa Müftüoğlu / 08.04.2005 / Milli gazete

LAİKLİK VE ATATÜRK'ÜN BAKIŞ AÇISI

Dünya üzerindeki yüzlerce devlet içerisinde "Laiklik" ilkesini anayasasına yazan iki ülke vardır, Fransa ve Türkiye.

Bunlardan Fransa, Laikliğin tarifini ve uygulanış biçimini de belirlemiş, din ve vicdan özgürlüğüne garanti getirmiştir. Laikliğin, din düşmanlığı şeklinde uygulandığı, gerçek tanımının yapılmadığı ve hele çağdaş ve demokratik devlet modelinin vazgeçilmez şartı sayıldığı tek ülke ise, maalesef Türkiye'dir.

Karanlık kafalı devrim yobazları, bazı çağdışı uygulamalarına dokunulmazlık ve tartışılmazlık kılıfı geçirmek için de Laikliğin bugünkü tatbikatını "Atatürk'ün eseri ve demokrasinin vazgeçilmezi" şeklinde göstermeğe ve Atatürkçülükle, bu yanlış laiklik anlayışını özdeşleştirmeye gayret etmektedir.

Hâlbuki Laiklik ilkesini ve hele bugünkü tatbikat ilkelliğini Türkiye Cumhuriyeti Anayasasına koyan Atatürk değil İsmet Paşa olduğu gerçeği, kasıtlı olarak milletten gizlenmektedir.

Atatürk'ün 3 ciltlik "Nutuk" kitabını baştan sona okuyunuz. Tek bir yerde "Laiklik" kelimesine rastlayamazsınız.

Özel mektuplarını, söylevlerini, değişik konulardaki görüşlerini derleyen bütün yayınları karıştırınız. Atatürk'ün laiklikle ilgili hiçbir beyanını bulamazsınız. Bulamazsınız çünkü yoktur...

"Laikliği" Recep Peker'le anlaşarak 1936 yılında CHP programına sokan, Atatürk'ün sirozun pençesine düştüğü 1937'lerin sonunda, Anayasaya yazdıran İsmet İnönü'dür. Kendi can derdine düştüğü o dönemlerde Atatürk, bu tür düzenbazlıkların farkına varacak veya karşı koyacak durumda değildir.

Her hususta batıyı örnek alan taklitçilerin Laiklik konusunda böylesine garip ve acayip bir uygulamayı tercih etmeleri, bunların gerçek ayarını göstermesi bakımından anlamlı ve önemlidir.

Bunların mantığına göre Anayasalarına Laiklik ilkesini koymayan Amerika, Almanya, Hollanda, İngiltere, İsviçre gibi ülkelerin gayrı demokratik ve çağ dışı sayılması gerekir. Oysa ABD Anayasası Allah'a şükür ederek başlamaktadır.

Medeni hukukunu kopya ettiğimiz İsviçre anayasasının ilk bölümünü dua ve teşekkür ifadeleri kapsamaktadır. Hayranı ve kurbanı oldukları İsrail anayasasının maddeleri ise Tevrat hükümlerinden oluşmaktadır.

Ne kadar acı ve alçaltıcı bir durumdur ki, Türkiye'de Lozan Antlaşmasıyla azınlıklara verilen hak ve hürriyetlerden, bu ülkedeki Müslümanlar maalesef mahrum bırakılmıştır. Ve tabi her toplum layık olduğu idareyi bulmaktadır.

Yıllar önce Ankara'daki Hacı Bayramı Veli Türbesi yakınındaki köhne çayhanede oturan, o civarın meşhur divanelerinden birisi, Kur'an okuyarak türbeyi ziyarete gelenlerden para koparanları göstererek "Bunların Hacı Bayramı Veli Hazretlerine ne sevgileri ne de saygıları yoktur. Bunlar Hacı Bayramın hatırasını sağıp sömürüp duruyorlar" demişti.

Aynen bunun gibi, Laikliliği laçkalaştıran ve demokrasiyi despotlaştıran pek çok yobaz ve hokkabaz da yıllardır Atatürk'ü istismar ede ede, sömüre sömüre geçinip gidiyorlar...

Ne yapsınlar, geçim dünyası!...

İslam Dini Diriliş Dinamiği ve Stratejik Güç Birliği Disiplinidir:

Bütün mazlumlar dünyası ve özellikle Ortadoğu ve ülkemiz için İSLAM; Sadece manevi ve ahlaki disiplin sağlayan bir din değil, aynı zamanda bir diriliş ve direniş dinamiğidir. Ve hele ülkemizin her yönden kıskaca alındığı, kolunun ve kanadının kırılmaya çalışıldığı böylesine kritik bir süreçte, İslamiyet'in milletimiz ve geleceğimiz açısından, hayati derecede gerekli ve stratejik bir önem taşıdığını fark edemeyen bazı askeri ve siyasi yetkililerin… Marazlı sivil örgüt ve Sendika temsilcilerinin; İmam-Hatip ve başörtüsü konusunda ve YÖK kanununda sergiledikleri sorumsuz ve seviyesiz tavırların, sadece dinimize değil, aynı zamanda devletimize karşı da bu suikast anlamı taşıdığını kabul etmemiz gerekir.

AKP'nin zevahiri kurtarmaya ve teşkilat ve tabanını rahatlatmaya yönelik samimiyetsiz girişimleri de…

Buna karşın AKP'ye mazeret kazandırmak hatırına, ordumuzu din düşmanı göstermeye yarayacak Genel Kurmay demeçleri de; bırakın tarihi ve vicdani sorumluluk bilincinden… Hatta dünyanın gidişatını ve ülkemizin çıkarlarını düşünüp değerlendirecek asgari bir şuur ve kavrama yeteneğinden de, maalesef mahrum olduklarını göstermektedir.

Tony Blair'in, Türkiye'ye gelip "AB'den tarih alabilmemiz için, ABD'nin isteklerine boyun eğmemiz, Afganistan ve Irak'a asker göndermemiz gerekir" yolunda tembih ve tekliflerde bulunması…

Komünizmin yıkılışından sonra, İslam'ı düşman seçen NATO'nun bu yeni statüsüne resmiyet kazandıracak zirve toplantısının İstanbul'a taşınması ve İslam âlemine yönelik BOP projesi çerçevesindeki kuşatma hareketinde Türkiye'nin taşeron olarak kullanılması…

Ve Genel Kurmay'ın İstanbul'daki zirvede, NATO'nun Afganistan ve Irak'a birer tugay asker göndermemizi istemesi olasılığına karşı daha şimdiden hazırlıklara başlaması; açıkça ortaya koymuştur ki mutlaka potansiyel değer ve dinamiklerini devreye sokup kabuğunu kırması ve lider konumuna çıkması gereken Türkiye'mizin, bu körlenmiş beyinler ve köleleşmiş bireylerle, artık yoluna devam edemeyeceği kesindir.

Ne demokrasi, ne bürokrasi… Ne Avrupa Birliği, ne çağdaşlaşma seferberliği… Bunların hiçbirisi, ne ülkemizin güvenliğinden ne de milletimizin geleceğinden daha önemli değildir.

Bir zenci düşünürün: "Avrupalılar Afrika'ya geldiklerinde, onların İncilleri ve kiliseleri, bizim ise arazilerimiz ve madenlerimiz vardı… Şimdi ise onların çiftlikleri ve maden atölyeleri vardır. Bizim elimizde ise sadece İncillerimiz kalmıştır." Dediği gibi.

Batılılarda; Bize laiklik ve demokrasi verip, karşılığında hürriyetimizi, haysiyetimizi, ülkemizi ve geleceğimizi elimizden almaya çalışmaktadır. Ve bu yolda çok önemli ve tehlikeli mesafeler almışlardır.

Artık solcu-sağcı, dinci-devrimci gibi farklılıkları bırakıp… Ülkücü, Milli görüşçü, Atatürk'cü… Gibi ayrılıkları aşıp ve barışıp, yeni ve Adil bir Medeniyet merkezi olacak Türkiye'yi bu badireden kurtarmamız lazımdır. Yoksa batacak gemi ile birlikte hepimizin boğulması kaçınılmazdır.

- Türkiye'de misyonerlik faaliyetlerinin hız kazanması,
- Her tarafta kiliselerin açılması,
- AB'nin Kürtleri, Lazları, Çerkezleri de azınlık sayması,
- AB'nin 2001 ilerleme raporunda Alevi vatandaşlarımızın "Müslüman azınlık" diye tanıtılması,
- "Dinler arası diyalog" ve "Layt ılımlı İslam" safsatalarıyla beyinlerin bulandırılması çalışmalarını yürüten dış güçlerle,

İmam-Hatiplere ve başörtülülere savaş açan içimizdeki işbirlikçilerinin, aynı karanlık merkezlerin kiralık memurları olduğu açıktır.

İşte bunun için diyoruz ki; Kuvay-ı Milliye'nin, yeni kurtuluş mücadelesi mutlaka lazımdır ve inşallah zafer müjdesi yakındır!..

Mustafa Kemal Atatürk'ün;

"Durumumuzu düzeltmek için, mutlaka Avrupa'dan öğüt almak, bütün işlerimizi onların arzusu istikametinde yapmak ve her hususta onların peşine takılmak gerektiği gibi yanlış ve hayırsız fikirler ileri sürülmektedir. Halbuki, böyle sadece yabancıların öğütleri ve projeleri ile yükselebilmek mümkün değildir. Mali (ekonomik) bağımsızlık olmadan, siyasi ve milli bağımsızlık göstermeliktir." (1922)

"Biz "gidişatımızı ve toplum hayatımızı yabancıların tavsiye ve takdirlerine uydurmak gerektiği" görüşünü bir zillet ve zafiyet kabul ediyoruz."

"Avrupa'nın en ileri devletleri, Osmanlı Türklerinin gerilemesi ve çökmesi sayesinde ortaya çıkmış ve güç kazanmışlardır. Batılılar bugünde; kendi kârlarını Türkiye'nin zararından ve hatta yıkılmasında aramaktadır. Ve Türkiye'yi yıkma konusunda, kendi aralarındaki çekişmeleri bırakıp, ittifak kurmuşlardır.

Türkiye'yi uygarlaştırmak gibi bazı bahanelerle müesseselerimize, mekteplerimize, ticaret ve sanayimize sızmışlardır.

Unutmayınız ki, himaye altına giren bir ülke gerçek hâkimiyetini kaybetmiş sayılır. Bağımsızlık ve egemenlik bir bütündür. Siyasi, iktisadi ve içtimai her yönden bağımsız olmayan bir devletin geleceği karanlıktır."[280]

Şeklindeki kesin ve keskin uyarılarını göz ardı eden sahte Atatürkçülerin, AB'ye ve ABD'ye teslimiyet yolundaki gayretleri de, tam bir karakter hamlığı ve kabiliyet noksanlığıdır.

İstanbul'u 3'e bölme planı yapılıyor:

Yeniden Misak-ı Milli Dergisi'nin Konya Şubesi'nde düzenlenen, 'Türkiye'de Misyonerlik Faaliyetleri' konulu konferansta konuşan Türk Ortodoks Patrikhanesi Basın ve Halkla ilişkiler Sorumlusu Sevgi Erenerol, açılması gündeme gelen Heybeliada Ruhban Okulu'nda militan yetiştirilip, Anadolu'ya yayılacağını duyurdu. Erenerol, "Yunanistan'da bir papaz okulu var, isteseler oradan öğrenci yetiştirip getirebilirler. Ama bunların amacı papaz yetiştirmek değil. Burası onların Osmanlı'dan beri harp okullarıydı, orada militan yetiştiriyorlardı. Bu şekilde okulu tekrar faaliyete geçirip, Anadolu'nun her tarafına bu yetiştirdikleri papazları göndermeyi düşünüyorlar. Bu şartlar altında, Türkiye Cumhuriyeti devletinin buna izin vermesi, intihar olur. Ne yazık ki son günlerde, Avrupa Birliği'nin ilerleme raporlarında, Amerika'daki din ilişkileriyle ilgili hazırlanan raporlarda devamlı ruhban okulu konu ediliyor. Resmen bir dayatma başladı ve giderek bastırılıyor. AKP ise, bu baskılardan kurtulması için maalesef okulu açmaya sıcak bakıyorlar" tespitinde bulundu.

Fener Rum Patriği Bortholomeos'un Türkiye'nin başına sorun olmaya başladığını savunan Erenerol, "Bu adam sadece dine ihanet etmiyor. Ortodoksların hepsini satıyor ve aynı şekilde Türkiye'ye de çok büyük bir sorun olmaya başlıyor. Şu ana kadar kimse bu papaza sen ne yapıyorsun, niye ortalığı karıştırıyorsun diye sormuyor. Son olarak emrivaki ile yurt dışından 6 tane metropolit getirdi. Onun görüşeceği en yüksek devlet memuru Fatih Kaymakamı'dır. Bırakın Fatih Kaymakamı'nı, İstanbul Valisi'ni bile takmıyor. O direkt olarak ya başbakanla ya Dışişleriyle görüşüyor. O da mecbur olduğu için, sorunlarını birine açması gerektiği için böyle davranıyor. Yoksa görüştüğü ya Bush oluyor ya Schröder ya da Blair" Çünkü kendisini ekümenik başkan sanıyor!..

Erenerol, İstanbul'un bir Amerikan çetesi tarafından 3'e bölünmek istendiği iddiasında bulundu. Tansu Çiller'in başbakanlığı döneminde, bu olayın basına da yansıdığını hatırlatan Erenerol, şunları söyledi: "Amerika'nın başındaki çetenin bütün istediği, İstanbul'un 3'e bölünmesi. Bir zamanlar 50 milyar dolar teklif etmişlerdi. İstanbul eğer 3'e bölünürse, daha rahat idare edilir ve Türkiye'nin parçalanması kolay hale gelir düşüncesindeler" diye konuştu.

Son yıllarda yabancı dil öğrenilmesi için herkesin İngilizce'ye yönlendirildiğini belirten Erenerol, şunları söyledi: "Sadece okullarda değil, mecliste bile milletvekillerine dersler veriliyor. Amaç, Türk insanının bilgili olması, yabancı dil konuşması değil. Yarın öbür gün efendiler emrettiğinde, biz köleler, onların direktiflerini yerine getirirken konuştuklarını anlayalım diye bunlar yapılıyor. 100–150 kelimelik İngilizce öğrenmek için mecbur ediliyoruz. Din de aynı şekilde yozlaştırılıyor. Onların bir tek dini var, bütün insanlığı bu Siyonist dinine ve mason tarikatına sokmak için uğraşılıyor!..

Sevgi Erenerol, konferansta Trabzon'daki Pontus faaliyetlerine de değindi. Yunanistan'ın organize ettiği ekipler tarafından yıllarca Pontus faaliyetleri yapıldığını, bunun önüne ise sadece Jandarma Komutanlığı ekiplerinin geçmeye çalıştığını söyledi. Erenerol gibi bir Ortodoks Hıristiyan vatandaşımız bile, "Trabzon'daki Pontus faaliyetlerinin, Yunanistan'ın özellikle organize ettiğini, Yorgo Andiaris adlı Yunan yazarın bir yıl içerisinde 47 kez Trabzon'a gelip gittiğini… Birçok çocuğumuzu kendi ülkesine götürüp devşirdiğini ve bütün bu sinsi girişimlere sadece Jandarma'nın duyarlılık gösterdiğini" söylerken, acaba devlet ve hükümet yetkilileri, başörtüsü takanların ve Kur'an okuyanların laik takipçileri niye susuyor?

Bir ABD şirketinin, Kars'ta, "Kars Osmanlı Bölgesi Koruma Planı" adı altında bir takım restorasyon hareketlerine ilişkin planından bahsediliyor. Amaçları da şu: Kars'ı, "Kafkasya bölgesinin çok kültürlü, çok etnik gruplu" geleceğin bir örneği haline getireceklermiş. Bu fonun Cizvit papazlarıyla, Dünya Bankasıyla, sahipleri

[280] Bak: ATO. Vatanseverin el Kitabı:2 / Dünden Bugüne Kapitülâsyonlar. Sh.127–130

Yahudi olan bir takım inşaat şirketleriyle ilgisinin olduğunu da yazmıştım. Bu organizasyonun Türkiye ayağında ise, destekçiler olarak Britishe Concil, Goethe Enstitüsü, Soros'un açık toplum Ens. AB'ye bağlı bir fon ve Rotary kulübü var.

Şimdi ve yeniden ve en radikal biçimde İstanbul üstüne oynuyorlar. Kuşadası, "Galata Limanları" ve TÜPRAŞ'ı deve eden İsrailli Ofer ailesinin Kuzey Irak'ta Kürdistan Yatırım Bankası'nı kurduğunu biliyor muydunuz? Kürdistan ve İsrail'in, BOP'un güneydoğu ayağı olduğunu? Erdemir'in, Türk Telekom'un, limanların ele geçirilmesi Türkiye'nin bağımsız bir dış ve ekonomik politika yürütmesini imkansız kılıyor. Ofer'ler bununla da kalmıyor, kumarhane de işletiyorlar. Ofer'in Selanik'teki kumarhanesi Monte Carlo'dakileri geçmiş vaziyette. Bunun kara para aklama demek anlamına geldiğini de bilirsiniz.

Star Grubuna ait yayın kuruluşlarını alan Can West'in de bir İsrail kuruluşu olduğunu biliyorsunuzdur. Ayrıca militan bir tavrı var Can West'in. Bundan kendi akrabaları sayılacak Reuters bile şikâyetçi. Reuters, kendi haberlerini saptırıp Arap ve Filistin karşıtı ve İsrail yanlısı yayın yaptığından bahsediyor Can West'in. Nerede mi? Kanada'da, Yeni Zelanda'da, Avustralya'da, İrlanda'da... Ulusal radyo ve tv'lerde yabancı payının % 25'i geçmemesine dair yasalarımız var ama Can West buna aldırmıyor, bu yasanın değişeceğinden emin.

13 Aralık salı günü gazetelerde şöyle bir haber çıktı:

"AB Kültür Başkenti Projesi ile Bizans'ı ihya ediyorlar."

Bizimkiler AB'ye adaylık başvurusu yapmak üzere Brüksel'e gitmiş bile. Belediye bütçesinden de kaynak gidecek, Avrupa fonlarından da yararlanacaklar. Tamir edilecek eserlerin hepsi Doğu Roma ve Bizans eserleri. Listede 10 eser var. Bunlardan 8'i 1985'te zaten, Unesco Dünya mirası listesine alınmış. Dikkat ediyor musunuz "miras" meselesi burda da karşımıza çıktı. İstanbul'daki tarihi eserler neden dünyaya kalmış miraslar olsun? Biz Balkanlarda, Arap ülkelerinde, Afrika'da kalmış eserlerimiz üzerinde herhangi bir hak iddia ediyor muyuz? Onlar, ayrıca, neden dünya mirası değiller? Kültürel miras, dünya mirası, küresel miras... Yani biz vatanımızı kazanırken, hem de anlaşmalarla değil, şehitler vererek kazanırken, üstlerinde ve altlarındaki zenginlikleri bunlardan tecrit edici anlaşmalar mı yaptık? "Biz toprakları alıyoruz ama üzerindeki tarihi eserlerle altındaki madenler bizim değildir" diye bir şerh mi düştük?

Şimdi, Süheyl Ünver'in (büyük sanat tarihçimizdir) İstanbul Risaleleri kitabından bir alıntı yapacağım:

"Fatih İstanbul'u alıp da alayla Ayasofya önüne geldiği zaman, derinden derine bir inilti işitti. Sesin geldiği tarafa bir adam gönderdi. Sakalları uzamış, hali perişan bir keşiş bulup getirdiler. Keşiş huzura çıkarken korku içindeydi, teskin ettiler."

"Niçin hapsedildin?" diye sordular. Keşiş, remil attığını ve kuşatma esnasında Kostantin'in kendisini çağırıp İstanbul'u Türklerin alıp alamayacağını bildirmek için remil atmasını söylediğini, Remil'de İstanbul'un Türkler'in eline geçeceğini söylemesi üzerine de Kostantin'in kızarak onu zindana attığını hikaye etti."

"Bunun üzerine Fatih de İstanbul'un kendi elinden çıkıp çıkmayacağına dair remil atmasını ve doğruyu söylerse ödüllendirileceğini bildirdi. Keşiş remil attı ve şöyle dedi:

"İstanbul Türklerin elinden harp ve darp ile çıkmayacak, lâkin öyle bir zaman gelecek ki emlak ve arazileriniz satılacak, bu suretle İstanbul Türk malı olmaktan çıkacak."

Büyük üzüntü duyan Fatih, bunun üzerine ellerini kaldırarak "İstanbul'da edindiğim yerleri ecnebilere satanlar, Allah'ın gazabına uğrasınlar" diye beddua etti."

Ben İstanbul'un elimizden çıkması lafına değil, (Allah muhafaza buyursun) emlak ve arazilerimizin ecnebilere satılması işine dikkat çekmek istiyorum.

Çekin ellerinizi şehirlerimizden![281]

Anayasaya Laikliğin, Türkçe Tanımı Yazılsın!..

"Laiklik"in doğum yeri kabul edilen Fransa'da; başörtüsü sorunuyla ilgili tartışmalar üzerine; "Laikliği

[281] Milli Gazete / 16 12 2005 / Afet Ilgaz

araştırma" komisyonu kurulduğu TV. Haberlerinde dinlemişsinizdir.

Yani Fransa bile, Laikliğin ne olduğu konusunda hala net bir tanım yapabilmiş değildir.

Zaten Dünyanın hiçbir ülkesinde laiklik kavramının kesin ve açık bir tarifi yapılamadığı gibi; adil bir tatbiki de gösterilememiştir.

Erbakan Hoca'nın: "Gelin anayasamıza, laikliğin tanımını ve Türkçe karşılığını yazalım" teklifi hep duymazlıktan gelinmiştir.

Çünkü kötü niyetli ve bozuk tiyniyetli bir kesim, İslam düşmanlığı yapabilmek için, Laikliğin hep böyle muğlâk kalmasını istemiştir. AKP'li Meclis Başkanı Bülent Arınç'ın bu yoldaki teklifleri ise tamamen istismara ve gündem saptırmaya yöneliktir. Çünkü anayasayı bile değiştirecek bir çoğunluk ellerinde olmasına rağmen, hiçbir konuda ciddi cesaretli ve samimi bir tavır göstermemişlerdir.

Laiklik: Din hizmetleriyle devlet işlerinin birbirinden ayrılması ise, yerindedir.

Laiklik: Farklı din ve mezhep mensuplarına, devletin ve adaletin aynı mesafede kalması ise, güzeldir.

Laiklik: Değişik din ve düşünceye sahip kesimlerin, birlikte hoşgörü ve barış içerisinde yaşama şartlarının hazırlanması ise, tabiî ki gereklidir.

Laiklik: Devletin ve düzenin, belli bir inancın veya din adamları sınıfının güdümüne bırakılmaması ise, elbette isabetlidir.

Laiklik: Herhangi bir dine veya dinsizliğe mensup olmanın, devlet ve hukuk önünde; ne özel bir imtiyaz ve hürmet, ne de kasıtlı bir mağduriyet ve mahrumiyet nedeni sayılmaması ise, herhalde sahiplenmelidir.

Ancak;

Laiklik; Bir ülkenin anayasaları yapılırken ve diğer gerekli kanun ve kurumları hazırlanırken, toplumu oluşturan unsurların ve hele kahir çoğunluğun "dinini, manevi değerlerini, gelenek ve göreneklerini, örf ve adetlerini hiç hesaba katmama, esas almama" şeklinde ifade edilmek isteniyorsa, bu hem imkânsızdır, hem haksızlıktır, hem de yararsızdır! Üstelik doğal ve sosyal kanunlara da aykırıdır. Ve zaten Laikliğin böyle anlaşılıp uygulandığı tek bir ülke dahi yoktur. Çünkü halkın kimliğini, kültürünü ve hayat tarzını şekillendiren en önemli etken olan "Dini" dışlayarak hazırlanmış ve halka onaylatılmış-despotik düzenler dışında, tek bir demokratik örnek bulanamayacaktır.

Ve bu açıdan, hâlihazır anayasamız da... Diyanet teşkilatı kurumu, kanunları ve uygulaması da, laikliğe aykırıdır... Ve "devletin temel nizamını kısmen de olsa dini temellere dayandırma" suçlamasının muhatabı konumundadır!?

Hâlbuki hukuk, halk içindir. Halkın inancını ve manevi ihtiyacını hesaba katmayan ve özellikle "İslam" kokusu aldığı her şeye düşman tavrı takınan bir anlayış ve yaklaşım laiklik değil, ladinliktir (Dinsizliktir) ve laubaliliktir.

Böyle yanlış ve tutarsız bir uyarlama ve uygulama:

- Önce, Devlet-Millet barışını bozacak
- Din-Devlet zıtlaşmasını ve çatışmasını doğuracak
- Ülkede huzur ve güven ortamını sarsacak
- Ekonomiden eğitime, yatırımdan üretime, sanattan kültüre, her yönlü kalkınmayı ve hayırda yarışmayı ortadan kaldıracak
- Ve nihayet o ülkeyi, dış güçlerin yarı sömürge sahası, hükümetleri ise, uzaktan kumandalı kuklası durumuna sokacaktır...

Bunun en acı ve çarpıcı örneği ise, maalesef, Türkiye'dir. Nİsan 2004'teki Milli Egemenlik ve Siyaset Sempozyumu sırasında Recep T. Erdoğan'ın "Batıda bir söz vardır: parayı veren akıbetine hâkim olur" ifadeleri; Türkiye'nin, IMF'nin verdiği borç paralarla nasıl esir alındığının, bir nevi dolaylı itirafı gibidir.

Laiklik bahanesiyle, başörtüsüne, İmam-Hatip lisesine sataşanların… Ve gelişmeleri Kur'ani bakış açısıyla değerlendiren ve doğruyu söyleyenlere savaş açanların, özellikle AKP iktidarı döneminde mantar gibi ve izinsiz olarak çoğalan kiliselere ve masum bir din tebliği yerine, Türkiye'yi sömürgeleştirmeyi amaçlayan

misyonerlik faaliyetlerine niye ses çıkarmadıkları üzerinde dikkatle düşünmelidir.

Zaten AKP bu gibi sorunları çözmenin değil, istismar etmenin peşindedir. Ve yine Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün, Denktaş'ın "Annan Planıyla bağımsızlığımız elden gidiyor" sözlerine karşı "Hangi egemenlikten bahsediyorsun... Bir kasa portakal satamıyorsun… Ülkende futbol maçları yapamıyorsun!" şeklindeki sömürge valisi tipi talihsiz tepkisi de bu AKP hükümetinin ve faizci-IMF'ci ve AB'ci zihniyetin, Laiklik ve demokrasi demagojileriyle ülkemizi ve geleceğimizi hangi karanlık neticelere sürüklemek istediklerinin taze bir göstergesidir.

Öyle ise; acilen ve kesinlikle:

- Evrensel hukuk kurallarına
- Temel ve genel insan haklarına
- Toplumumuzun tabii yapısına ve tarihi mirasına
- Halkımızın inanç ve ahlak esaslarına

Uygun olarak, "Laiklik"in tanımı, ilgili ve ilmi otoritelerce mutlaka yapılmalı ve bu Türkçe tarifi anayasamıza yazılmalıdır.

Ki, her önüne gelen, Laikliği keyfince yorumlamayıp yozlaştırmasın... Bu laiklik, İslam düşmanlığı şeklinde uygulanmasın...

Savcılarımız ve hâkimlerimiz de, hangi temel yasalara ve hangi genel esaslara dayanarak karar vereceği konusunda sıkıntı ve şaşkınlık yaşamasın...

Bu arada şunu da hatırlatalım ki, Atatürk Tevhidi Tedrisat Kanununu, o dönemde Türkiye'de yaygınlaşan ve kendi dilleriyle eğitim yapıp Hıristiyan kültürünü aşılayan yabancı okulların tahribatından gençliğimizi kurtarmak ve Milli Eğitim programıyla neslimizi koruma altına almayı amaçlamıştı.

Ama ondan sonra gelenler, Atatürk'ün çıkardığı bu yasayı, tam aksine Milli ve Manevi eğitim veren İmam-Hatiplere karşı kullanmaya başladılar.

Batı'nın berbat oyunu:

Batı dünyası, Türkiye'yi yani Müslümanları yok etmek için önceleri Avrupa'da Haçlı Orduları kurmuş ve Müslümanlara saldırmıştır. Bu saldırılarda başarılı olamayınca; ardından-bin yıldır-sinsi ve siyasi planlar üretip uygulamaktadır. Türkiye'deki son "Meslek Liseleri ve YÖK Sorunu" da bu saldırıların bir parçasıdır.

Batı dünyasının Türkiye'de oynadığı ana oyunlar şunlardır:

1. "**Halk sanayisi**"ni oluşturarak sanayileşmede büyük adımlar atmış olan **Türkiye'de**, bu gelişmeyi sabote etmek için Batı dünyasının uygulamakta olduğu taktiklerden biri "**özelleştirme**"dir. Bu sayede ülkemizdeki sanayileşmenin hızı kesilmek istenmektedir. Özelleştirme bahanesiyle sanayimiz sömürü sermayesinin eline geçmektedir.

2. Batı'nın bir diğer taktiği ise on yılda bir çıkardığı "**ekonomik krizler**"dir. Böylece yerli sanayimiz ve ülkemiz batarken, Siyonist ve emperyalist merkezler korkunç vurgunlar elde etmektedir.

3. Bir üçüncüsü; "**Avrupa (Gümrük) Birliği**"dir. Böylece Türkiye AB'nin eyaleti haline getirilecektir.

4. Dördüncüsü **"IMF Politikaları**"dır. Milletin kazancı IMF faizlerine bile yetmemektedir.

5. Batı'nın son oyun ve taktiklerinden biri de "**Meslek Liseleri Siyaseti**"dir.

Bir ülkede esas nüfus "**Meslek Liseleri**"nden yetişir. Bunlar çalışarak üretim yaparlar ve kalkınma böyle gerçekleşir. Bunlar kendi yüksek okullarına giderek mesleklerinde ihtisas kazanırlar. Bunun yanında fakülteler vardır. Fakültelerin yüksek okullardan farkı, meslekler arası düzenlemeleri de yapabilmeleridir. Yani "doktor" olan kimse yalnız sağlıkla ilgili bilgilere sahip olmaz; sağlığın yanında hukuka, tekniğe, siyasete ait bilgilere de malik olur. Böylece meslekler arası koordinasyon sağlanır. Bunun için genel kültüre ihtiyaç vardır. Bundan dolayı yüksek okullara meslekten gelenler alınır, fakültelere ise düz liselerden öğrenci alınır.

Batı'nın oynadığı oyun sayesinde ülkemizde gerçekleşen en önemli olumsuzluk, **yüksek okulları** da **fakülte** yaparak "**meslek liseleri**"nin önünün kapatılmış olmasıdır. Böylece yüksek okullara darbe vurulmakla herkes fakülteye gitmeye başladı ve bunun sonucunda **ülkemizdeki sanayileşme hareketi felce uğradı.**

Batı'nın oynadığı başka bir oyun da şudur: Üniversiteleri yüksek okullar seviyesine indirdi. Böylece sanayileşmedeki gelişme tamamen durdu.

6. **Batı'nın oynadığı başka bir oyun**; "**İmam-Hatip Okulları**" birer meslek okulu olmadığı halde, onları meslek okulu içine soktu(rdu). Hiçbir üretim yapmayan bu okullar masraftan başka bir işe yaramaz olsun istedi. **Oysa buralarda okuyanlar hem "İslam uygarlığı"nı hem "Batı uygarlığı"nı öğrenen kimseler olarak, çağın üstünde bir varlık göstermeye başladılar. Bu da Türkiye'nin kısa zamanda muasır medeniyetin fevkine (üstüne) çıkma çabasını getirdi**. Bu Atatürk'ün de hedefiydi…

İşte bu gelişmeye tahammülü olmayan ve bundan endişelenen **Batı dünyası** ve içimizdeki piyonları, bu okulları çökertmek için bunları "**meslek okulları**" içine soktu(rdu). Böylece, önce sadece memlekete yük, işe yaramaz, insanları dinden de soğutan bir kadrolaşma durumuna sokmak, sonrada tamamen yok etmek istedi.

İşin en korkunç yönü şudur. "**İmam-Hatip Okulları**"nı kapatabilirler veya önünü kesebilirler. Bunu böyle yapmıyorlar. Olmadığı halde "**İmam-Hatip Okulu**"nu da meslek okulu hâline getirdiler. Şimdi de onu bahane ederek bütün meslek okullarının önünü tıkadılar. Türkiye'nin en önemli serveti olan ve milyonlarca genç nüfustan oluşan öğrencilerini işsiz, güçsüz, kalitesiz öğrenci yığınına çevirdiler.

Meclis'ten geçen **kanun** da yine Batılıların hazırladığı bir oyundur. **Ne "İmam-Hatip Okulları"nın, ne "meslek okulları"nın, ne de "düz liseler"in bir işine yaramayacaktır.**

Düz lisede "**matematik**" haftada on saat görülüyor, İmam-Hatip Okulunda haftada iki saat görülüyor. Birinin puanı kırk, diğerinin on ama yine İmam-Hatip Okullu onu geçiyor. Bu ne biçim düz lisedir? Bu ne kadar yetersiz ve kalitesiz bir eğitimle neslimizin beyninin körletildiğinin, en açık göstergesidir. Varın siz hesap edin. Üst seviyedeki bir bürokrat, aslında övünülmesi gereken bu başarıyı örnek göstererek İmam-Hatip Okullarını daha fazla ezmeyi öneriyor gibidir. Bu bürokrat acaba bu lâik okulların perişan hâlini niye görmüyor. Bu memlekete şimdiye kadar hizmet eden ve bundan sonra da hizmet edecek olan bu gençlerin bu şekilde okullarının önünü kesmek, Mustafa Kemal'in dediği gibi "**gaflet ve dalâlet**" değil midir?

"**Meslek Okulları Sorunu**" "**İmam-Hatipliler Sorunu**" değildir; İmam-Hatiplileri bahane ederek ülkenin gelişmesini, sanayileşmesini ve kalkınmasını önlemektir. Ve daha da beteri, devletle milletin, ordumuzla halkımızın arasına kin ve düşmanlık tohumları ekmektedir.

Batı dünyasının bu oyununa karşı, kurtuluş nedir?

Bunu ancak Millî Görüş ve Adil Düzen düşüncesiyle çözebilirsiniz. Yeryüzünde yaşayan en büyük "**bir bilen adam**" olan **Millî Görüş Lideri Prof. Dr. Necmettin Erbakan**'dan sorup öğrenebilirsiniz. Böylece hem devleti hem de kendinizi kurtarabilirsiniz."[282]

Sormazsanız, Allah diyor ki; "Biz onlara zulmetmedik, fakat onlar kendi nefislerine zulmettiler."[283]

Yarım Atatürkçülük rejimden, yarım Lâiklik dinden eder

Din ve diyanetten bahsetmek, tabu değildir. Bilindiği gibi Cumhuriyetimizin kuruluşundan bu yana, din hizmetleri, devlete verilmiştir. Bu maksatla Diyanet İşleri Başkanlığı, Din Eğitimi Genel Müdürlüğü ve Vakıflar Genel Müdürlüğü kurulmuştur.

Böyle olduğu için dini hizmetlerin, yeterli olup olmadığını, yeterli değilse, yeterli hâle getirilmesi konusunu tartışmak, eleştirmek, denetlemek bütün vatandaşlar için bir haktır ve bir vazifedir.

Bu ve buna benzer konular halkımız arasında, Sivil toplum kuruluşlarında, TBMM'de hükûmette ve Millî Güvenlik Kurulu'nda tartışılabilir ve tartışılmalıdır.

Ama, ne gariptir ki şu yaşadığımız dönemde, bu konuları konuşmak giderek ürkülecek, korkulacak, yanından değil uzağından geçilecek bir hale getirilmiştir.

Gerçek Atatürkçülük, gerçek lâiklik bu değildir. Atatürk'ün din ve diyânete ne derece önem verdiğine dair görüş ve sözlerinden birkaç çarpıcı örnek verelim:

–"Milletimiz din ve dil gibi iki kuvvetli fâzilete mâliktir. Bu fâziletleri hiçbir kuvvet milletimizin kalp

[282] Milli Gazete Reşad N. Erol 22.05.20004
[283] Nahl: 118

ve vicdanından çekip alamamıştır ve alamaz."

–"Hepimiz müsâviyiz ve dinimizin ahkâmını mütesaviyen öğrenmeye mecburuz, her fert dînini, diyânetini, imanını öğrenmek için bir yere muhtaçtır. Orası da mekteptir.

–"Camilerin kutsal minberleri halkın rûhani, ahlakî gıdalarına en yüksek, en verimli kaynaklardır."

Atatürk'ün dine bakış açısı böyle olduğu halde, mesela, "Açık Öğretim Fakültesi İlâhiyat bölümünü bitirenlerin diplomalarının arkasına **(Sadece Diyanet İşleri Teşkilâtı'nda, din hizmetlerinde çalışanlar için geçerlidir" "Başka amaçlarla kullanılamaz ibaresi" yazılmasına ne buyurulur?**

Görülüyor ki, maalesef günümüzde kutsal din hizmetlerine bugünkü yarım lâiklerin yaklaşımları, Atatürk'ün yaklaşımı gibi olmayıp bu görevlerin onuruyla, şerefiyle mütenasip değildir. Bu davranış ve muamele, ne insan hakları prensipleriyle ne de Anayasa'nın kanun karşısında kişi eşitliği hükmüyle bağdaşabilir. Ayrıca Atatürk'ün başörtüsü konusundaki, görüşleri de bu yarım laiklik anlayışıyla bağdaşmaz. Eğer devrim kanunlarının icaplarına uygun düşseydi, Atatürk başörtüsü konusunda da bir kanun çıkarır bir yasak koyardı. Ama ne o kanunlarda ve hatta ne de TBMM'nin içtüzüğünde, başörtüsünü yasaklayan bir hüküm getirilmiş değildir. Getirilmiş olsaydı, topyekün milletin analarına ve bacılarına karşı saygısızlık edilmiş olurdu. Atatürk bu saygıyı göstermiştir. Zira bu millet İstiklâl Harbi'nde erkeğiyle ve başörtülü kadınlarıyla cansiperane cephelerde ve cephe gerilerinde tabi kıyafetleriyle vuruşmuş ve birlikte kan dökmüş ve can vermiştir.

Ne demiştik, yarım lâiklik dinden, yarım Atatürkçülük rejimden eder.

Rejimimizin temeli de **"Kayıtsız Şartsız Egemenliğin Milletimize"** ait olması şartına bağlıdır. Atatürk'ün egemenlik anlayışı egemenliğin, başka devletlerle kısmen de olsa, paylaşılmasına asla müsaade etmez. Yani egemenlik kesinlikle tecezzi ettirilemez.

Yarım lâikler ve yarım Atatürkçüler bu prensibin de dışına çıkarak şehidlerin hakkı olan, şehid kanlarıyla kurtarılmış bulunan egemenliğimizin AB'ye devri için hazırlıklara başlamış bulunuyorlar. **Üstelik Atatürk'e iftira ederek, eğer Atatürk sağ olsaydı, o dahi AB'ye egemenliğimizi devretmeye razı olurdu diye tevil** yollarına kaçıyorlar. Bu konuda da onun demeçlerinden birkaç çarpıcı örnek verelim:

"Bu devletin istinad ettiği esaslar, İstiklali tam ve bilakaydu-şart hakimiyeti milliyeden ibarettir. "Millet o hakimiyetten zerresini feda etmeyecektir."

"Türkiye devletinin bağımsızlığı kutsaldır. O sonsuza kadar koruma ve güvenlik altında olmalıdır."

"Milli egemenlik ve onun güvenliğinin kefili olan, bugünkü şekil ve nitelik içindeki yönetimimiz, yalnız gelecek mutluluğumuzu değil, onurumuzu, namusumuzu ve bütün mânevi unsurlarımızı sağlayacaktır."

Bütün bunları niçin yazıyorum? Çünkü şu kritik dönemde toplumsal barışı sağlamak bizim için en hayati bir görev haline gelmiştir de onun için. Eğer bir konsensüs sağlanarak ilk etapta devlet-millet kaynaşması sağlanırsa önce din eğitimi tabu olmaktan çıkarılacak ve halkımızın ve bilhassa **gençliğimizin** ihtiyacını karşılayacak seviyede dinî ve ahlakî eğitimi sağlanacak, tıpkı bataklıkların kurutulup sivrisineklerin kökünün kurutulduğu gibi bütün hırsızlıklar, kapkaçlar, yolsuzluklar, hortumculuklar ortadan kalkacak. Bir taşla sayısız kuş vurulacak, ayrıca bu konsensüsle başörtüsü meselesi çözülecek, toplumsal bir barış ortamı doğacaktır.

Tam bağımsızlık ilkesine döneceğimiz için hiçbir maddi ve manevi faydası bulunmayan AB'ye üye olmaktan vazgeçeceğiz ülkemizin kendi gücüyle kalkınması için hamle üstüne hamle yaparak, Japonya benzeri dev bir ekonomik güce erişeceğiz, önümüzde yeni yeni ufuklar açılacaktır.

Ayrıca dinimizin, milli ve manevi değerlerimizin birleştirici, barıştırıcı, kaynaştırıcı sıcak potasında, bütünleşeceğimiz için bize ayrıca dışarıdan empoze edilen etnik ayrımcılık ve mezhepçilik gibi zehirli nifak tohumlarının millî mücadele yıllarında olduğu gibi yeşermesine imkan kalmayacaktır.[284]

İslâm ve kimliğimiz

[284] Milli Gazete / 24 03 2005 / S. Arif Emre

Son günlerde “kimlik” konusunun gündeme getirilmesi ve bu konuda bir damla suda fırtına kopartılması üzerinde durulması gereken ibret verici ve hatta dehşete düşürücü bir olaydır. Bu tartışmalar, milli ve manevi değerleri zaafa uğratılan ve kendi ölçüleri aşındırılmış bir milletin duçar olabileceği bir hali sergilemekte ve bir felaketi haber vermektedir.

Biz dünya tarihine yön vermiş bir milletin torunlar değil miyiz? Dünyanın merkezi konumunda olan bu coğrafyada dünyanın en büyük adil devletini kurmadık mı? Hem daha Amerika keşfedilmeden önce. Avrupa daha Ortaçağın karanlığında yaşarken biz farklı dilleri konuşan, farklı inançlara mensup olan ve değişik kültürel değerleri bulunan toplumları birlikte ve barış içinde bir arada yaşamalarına ortam hazırlamadık mı? Osmanlı Devleti’nin sınırları içinde her toplum kendi dini yaşar, kendi dilini konuşur, kendi kültürel değerlerine sahip çıkardı. Her toplumun kendi inancına göre yaşama hakkı Devletin koruması altındaydı. Bu coğrafyada Osmanlı Devletinin Sırplara sağladığı din ve inanç özgürlüğünü, hâlâ vatandaşlarına sağlayamayan bir çok ülkeye rastlanmaktadır. Münferit hadiseler hariç siz, Osmanlıların Sırpların inancına, giyim ve kuşamına karıştığını hiçbir tarihi kaynakta rastladınız mı?

Biz büyük bir milletiz

Kimlik sorununu yaşayan ve tarihi ile barışık olmayanlara acımaktan başka elimizde bir şey gelmediği için üzgünüz. Onlara şu gerçeği hatırlatmamız gerekir. Biz büyük bir milletiz. Engin bir tarihi müktesebata sahibiz. Millet olarak bizi büyüten dinimiz, inanç sistemiz, milli ve manevi değerlerimizdir. Bu milletin fertleri olarak bizim bir kimlik sorunumuz yoktur.

Milletlerin serveti sadece doğal kaynakları, iktisadi gücü ve sahip olduğu üretim potansiyeli değildir. Elbet bu kaynak ve değerler güçlü bir millet için gereklidir. Fakat yeterli değildir. Milletlerin esas gücü ve serveti sahip olduğu milli ve manevi değerlerdir. Ortak inancı, ortak görüşü ve kültürel değerlerdir. Milli Görüş dediğimiz ortak ilkeler ve değerler milletimizin kimliğini biçimlendirmiştir. Bu değerlerle biz yer yüzünde “farklılıkta birlik” ilkesini geliştirdik. Farklı inanç ve dili konuşan toplumların bir arada yaşamasına ortam hazırladık. Baskı ve sömürü olmadan barış ve dayanışma içinde nasıl yaşanacağını bütün cihana gösterdik.

İslâm, Müslümanların kimliğini belirler

Her insanın inancı, düşüncesini, düşüncesi davranışlarını belirler. Biz bir insanın kimliğini, söylem ve eylemleriyle ölçer ve anlarız. Kimlikli insan inandığı gibi düşünen, düşündüğü gibi konuşan ve konuştuklarını da uygulayan insandır. Kimlik sorunu yaşayan insan da inandığı gibi düşünmeyen, düşündüğü gibi konuşmayan ve konuştuğu ile davranışları farklı olan insandır. Böyle insanlar kimlik bunalımı yaşayan insanlardır. Bunların özü ile sözü aynı değildir. Çift kişiliğe sahiptirler. Farklı yerlerde farklı kimliklere bürünürler. Göründükleri gibi değillerdir. Oldukları gibi görünmezler.

İnsana karşı işlenmiş en büyük suç, insanın inanç ve düşünce özgürlüğünden mahrum bırakılmasıdır. Çünkü bu temel haklardan mahrum olan insanın kişiliği gelişmez. Düşünce ve inanç özgürlüğünün olmadığı ortamlarda insanlar çift kişiliklidir. Böyle kişiler üretken olamazlar. Çevreleriyle uyum içinde yaşayamazlar. Kendilerine güvenmezler. Güven vermezler.

Demokrasi ve hukukun üstünlüğü insana inandığı gibi düşünme, düşündüğü gibi konuşma, konuştuğu gibi de yaşama hak ve özgürlüğünü verdiği ölçüde anlam ifade eder. Çünkü insan ancak böyle bir ortamda kişiliğini ve kimliğini geliştirir. Özüyle sözü biri birini tamamlar. Milletler fertlerden oluşurlar. Toplumların milli kimliğini toplumu oluşturan bireylerin sahip olduğu ortak inancı, değer ölçüleri ve kültürel değerleri biçimlendirir ve belirler.

Müslümanların düşünce ve davranışlarını İslâm inancı ve dünya görüşü belirler. Bu durum diğer insanlar için de geçerlidir. Bir Alman’ın düşüncesini ve davranışlarını sahip olduğu Hıristiyanlık inancı belirlediği gibi bir İbrani’nin de elbet düşünce ve davranışını sahip olduğu Musevilik inancı belirleyecektir. Doğal olanı da budur. Tersi fıtri değildir.

Millet olarak kimlik sorunumuz yoktur

Türk milleti olarak kimlik sorunumuz yoktur. İslâm ortak kimliğimizi belirlemektedir. “Türk Milleti” belli bir

ırkı ve belli bir dili konuşanları ifade etmez. Bu kavram, ırkı bir kavram değildir. Bu kavram inanç, düşünce, söylem ve eylem birliğini ifade eden, ortak tarihe ve ortak dünya görüşüne, milli ve manevi değerlere sahip olan insanların birliğini ve kimliğini ifade eder. Balkanlarda kendilerini "Türk" kabul eden, Boşnaklar, Pomaklar ve Arnavutlar Türkçe konuşmayı bilmedikleri halde sahip oldukları dünya görüşü ve değer ölçülerini ifade etmek için bu kavramı kullanmaktadırlar.

Meşhur Amerikalı Düşünür Thorstein Veblen'in ifadesiyle Batılılar Sanayi Devrimini Ortaçağ Avrupa'sının dünya görüşü ve değer ölçülerine dayanan bir sosyal yapıyla gerçekleştirdiler. Bu yapı hoşgörüsüz ırkçı bir yapıydı. Sömürgeci güçler kendi ülkelerinde ırkçılığı güçlü milli devletler kurmak için kullandılar. Sömürgeler de ise ırkçılığı "böl, yönet ve sömür" ilkelerini uygulamak için kullanarak yeryüzünü ve İslâm coğrafyasını bölerek sömürdüler. Müslümanlar ırkçılığın her çeşidine karşıdırlar. Henüz Batılıların çözemediği ırkçılık sorununu biz çoktan aştık. Bizim için aynı inancı, aynı değer ölçülerini, milli ve manevi değerleri paylaşanlar kardeştir.

Tarihi ile milli ve manevi değerleriyle kavgalı olanların kimlik sorunu yaşamaları normaldir. Çünkü yıllardır zorla ve hile ile Milletimize empoze ettikleri bütün değerleri iflas etti. Şimdi ülkemizde yapay gündemlerle milli birliğimizi bozmak için çalışan mihraklar ile organik ilişkileri ortaya çıktı. Biz, haksızlığa ve adaletsizliğe karşı ortak tavır sergilemek için ülkemizde yaşayan her vatandaşımızla dayanışma yollarını arıyoruz. Emperyalizme ve sömürgeciliğe alet olanların adı Ahmet olmuş, Hüseyin olmuş, Hans veya George olmuş ne fark eder? Ezen ve sömürenlerin hizmetkarı Türk olmuş, Kürt olmuş, Laz veya Çerkez olmuş ne fark eder. Zalim zalimdir. Bizim zalimlerden başka kimse ile sorunumuz yoktur. Zalimler zulümlerinden vazgeçmedikçe biz onlarla dost olamayız, onların hilelerine alet edilemeyiz.[285]

Medeniyet ve milli şuur...

Ülkemiz, çok hızlı bir değişim ve dönüşüm sürecinde, akıl almaz bir hızla yol almaktadır. Manâ ve muhteva olarak bu transformasyon olayı; iç siyasi dinamiklerin etkisi ve "adaletle hüküm süren iyi bir politikanın" olağanüstü güç ve performansı ile oluşan bir kalkınma-gelişme ve zenginleşme, 'refahın tabana yayılması hareketi' değil; tam aksine, hızlı bir yoksullaşma, uluslararası sermaye tasallutu, emperyalist güçler ve kan emici vahşi kapitalizmin 'sinsi işgali yönünde' gerçekleşmektedir.

Yaşanan hadise ve çıplak gerçek budur. Fakat, öyle sanal bir ortam oluşturulmuştur ki; sanki, sahtekârlıkta uzman bir ressam tarafından özenle hazırlanan gösterişli, parlak ve hoş bir tablo "haliniz budur" diyerek halka gösterilmekte, yaşanan somut gerçek ve bariz hakikat her nedense gizlenmektedir. Kimden? Elbetteki milletten.

Bilindiği üzere, gizlilik melânettir. Şer ve şeytan üçgeninde yer alan ve kirli emellerin tatmini uğruna dünyaya hükmetmeye çalışan bütün cemiyetler de gizlidir. Bunların hiçbiri, gerçek yüzlerini göstermezler. Oysa, demokratik hukuk devletlerinde "hükümetlerin" şiarı açıklık, saydamlık ve mutlak şeffaflıktır. Demokrasi ve bilim "açıklık ve dürüstlüğü" zorunlu kılar. Ancak; "malum ve mutat tek dişi kalmış canavar" bu sanal ortamda son kozuna soyunmuş ve asırlık senaryo gereği küresel aktörlerini ortaya salmıştır. Şimdi Türkiye, "kaldırım taşları üstünde vahşi köpek saldırısına uğrayan" derviş çaresizliği içinde görünmektedir. Dostlar üzgün ve müteessir, düşmanlar bayram sevinci içindeler.

Peki, nedir bu dostları üzen ve düşmanı sevindiren? Daha ne olsun! Bu vahim "örtülü" süreçte, milli değer ve manevi mukaddeslerimiz süratle erozyona uğratılmakta, yozlaşma artmakta ve bütün boyutları ile Türkiye, Türk halkının elinden bir yerlere doğru kaydırılmaktadır. Bu kertede, muasır medeniyetin doğal gereği olan insan hakları, eşitlik, hak, adalet ve hukukun üstünlüğü teraneleri, "haksızlığın önlenmesi, bilimin ve bilincin gelişmesi, insanca yaşamın onur, erdem, güven, huzur ve istikrar boyutunda ikame edilerek hayata geçirilmesi" yerine; içimizdeki hain bölücülerin ve dışardan ülkeyi bölmeye çalışanların işine yarayacak frekansta "argümanlar" üretilmekte, kullanılmakta ve inadına sular bulandırılmaktadır.

Bu inanılmaz biçimde vahim bir çelişkidir. Bir yanda yıllardır özenle gizlenmeye çabalanan gerçek;

---

[285] Milli Gazete / 16 12 2005 / Prof. Dr. Arif Ersoy

yokluk, yoksulluk, yolsuzluk, yozlaşma ve çürümüşlük. Var gücü ile bu hali geliştirmeye ve yerleştirmeye çalışan bir takım "medeniyet, ilke, onur, erdem ve milli şuur yoksunu" unsurlar... Primitif, pagan, ateist, dönme, devşirme, milliyetleri mutasyona uğramış potansiyel haymatloslar. Ve, bu mazarrat marifetiyle yürütülen "iyi kurgulanmış" bir süreç. Bu süreçte, bazı din tüccarları ve siyaset simsarları da rol almakta ve yapılan yolsuzluk, sahtekârlık, yalan-talan ve suistimaller yoluyla ülkenin dört bir yanında hüdai nabit (türedi) zenginler, yasa-takip-kontrol, kayıt ve kapsam dışı servetler yükselmektedir.

Üstelik, son yıllarda bu iş, "medya-mafya-bürokrat ve politikacı" bağlamında bir ittifaka dönüşmüş olmakla; Adeta önü alınamaz kronik bir hale gelmiş bulunmaktadır. Yaşanan erozyon, yozlaşma, peşkeş, yoksulluk, takiyye ve yolsuzluğun nedeni budur.

Süreç, tabiri caiz ise tam bir gaflet, dalâlet ve bu halet içinde milli şuur, gurur ve Türklüğün onur, erdem ve bilincinin kırılarak yok edilmesine matuftur. Şu haliyle apaçık bir tuzaktır. Kaldı ki, işin içinde Türkiye'de bile "Türk"üm demeyi onursuzluk derecesine çekmek isteyen art niyet sahiplerinin bulunduğu görünmekte ve hayretle gözlenmektedir. El an, Türkiye bu tuzağa düşmüş, daha da doğrusu düşürülmüştür. Lâkin, tuzağa düşürenler yanında, "düşmüş gibi görünenler" ile "içine düşülen tuzağın" keyfini çıkarıp, yukarda değindiğimiz biçimde çarkın içinde yer alarak "lehine yontanlar da" vardır. Elbette kaybedenler çoğunlukta... Kim bunlar. Namuslu ve dürüst halk. Günden güne (bu yüzden) daha da yoksullaşan, ezilen, üzülen ve ıstırabını şimdiye dek sineye çeken çilekeş insanımız. Sade ve sıradan Türk vatandaşı.

Oysa, diğer tarafta suni gündemler ve sanal alemlerde gününü gün edenler var. Çelişkiler diz boyu. Bir tarafta cehalet, gerçek sefalet, zenginler ve fakirler arasında oluşturulan insanlık dışı devasa uçurum. Diğer tarafta, her türlü pislik ve yolsuzluktan nemalanarak sivrilen servet ve hakimiyet. Hani adalet? Öyle anlaşılıyor ki, mesele suyu bulandırmak ve bulanık suda balık avlamayı, her ne pahasına olursa olsun sürdürebilmektir. İş bununla kalsa iyi. Dahası var. Ortada hiç olmayan bir sorunu illâ da ısıtıp-ısıtıp ortaya sürmek de neyin nesi? Avrupa Birliği istedi diye, "Türkiye'de Kürt sorunu var; alt kimlik, üst kimlik problemi; anayasal vatandaşlık" gibi saçma sapan söz ve söylemleri kim üretiyor? Devlet ciddiyeti ile hiç bağdaşmayacak biçimde bunlara kim, neden kulak asıyor. Ağzında sakız ediyor. Prim veriyor. Kimin haddine düşmüş, "şu an ülkede bir kimlik sorunu var" demek. Kim diyorsa külliyen yalan. Geçiniz bunları. Olsa olsa, ülkede bir otorite boşluğu, hak, hukuk ve adalet noksanlığı var. Değil mi ki; devleti devlet yapan ana unsur adalet, eşitlik, faziletle hareket, ehliyet ve liyakatle hakimiyettir. Var olan bütün sorunların sebebi, yok olan adalettir. Getirin adaleti, hakim kılın hukuku. Görün bakalım ne olacak. Mesele medeniyet ve milli şuur noksanlığıdır.

Ecdadımız, (Osmanlı) her dinden, dilden ve her ırktan milleti altı yüz küsur yıl bir arada tutmasını bilmiştir. Buradaki tek bilgelik, marifet ve maharet; din veya inanç değildir. Alt veya üst kimlik (sorunu) ise hiç değildir. Sadece ve yalnızca adalettir. Objektif hukuktur. İnsana insanca davranmaktır.[286]

[286] Milli Gazete / 16 12 2005 / Mustafa Nevruz Sınacı

MİSYONERLİK VE ATATÜRK'ÜN YAKLAŞIMI

Batılılar Misyonerliği "Hıristiyanlığı yaymak ve insanları huzura kavuşturmak" için değil, ülkeleri sömürgeleştirmek ve yerli ajanlar üretmek için kullanmaktadır. Türkiye için asıl hedefleri ise; ülkemizi parçalamak ve Müslüman Türkleri Anadolu'dan çıkarmaktır.

Vatikan, PKK'nın Arkasında ne Arıyor?

Türkiye'nin baskıları sonunda Suriye'den çıkmak zorunda kalan Apo, İtalya'ya gittiğinde Vatikan, PKK'ya ve Apo'ya sahip çıkmıştı…

Hürriyet'in 22-Kasım–1998 tarihli haberinde Vatikan'ın tutumunu "Vatikan'dan teröre destek" başlığı ile duyuruyordu:

"Katolik dünyasının ruhani merkezi olan Vatikan, Apo'ya sığınma hakkı verilmesine taraftar olduğunu bildirdi."

Vatikan bunun da ötesinde Kürtçü ayrılıkçılığı sürekli kışkırtacak bir tavır sergilemektedir: Doğu Kiliseleri Topluluğu sorumlusu Kardinal Achille Silvestrini, "Kilise'nin Kürt toplumunun ulusal kimlik kazanmasına sempatiyle baktığını" söylemiş ve Kürtlerin sorunlarına sahip çıkıldığını eklemiştir.

Apo'nun Papa'ya Mektubu

Apo, Hıristiyanlığı yücelten ve Papa'ya, Mekke'den daha yakın olduğunu vurgulayan mesajlar yayınlamıştı:

"PKK'nın İtalya'daki yayın organı haline gelen, La Republica gazetesi, bölücübaşı APO'nun Katolik dünyasının ruhani lideri Papa 2'inci Jean Paul'e bir mektup yazarak "kendisini kabul etmesini istediğini ve Kürdistan mücadelesine verilen kutsal desteğin sürdürülmesini temenni ettiğini" vurgulamıştı.

Aynı Papa'ya Fetullah Gülen de mektup gönderip, hatta bizzat ziyaret edip arzı hürmetlerini bildirmiş ve "Papalık Konseyinin gönüllü bir hizmetkarı olduğunu" açıklamıştı!?

Vatikan'dan PKK'ya Armağan: C TV

- Vatikan Apo'nun bu taleplerini karşılıksız bırakmadı ve Türkiye'nin büyük baskıları sonucu kapatılan PKK'nın yayın organı Med TV'nin yerine, Hıristiyanlık propagandasını da yapan C TV'yi yayına soktu…

Eylül 2000: Kültür Bakanı Talay, Papa'nın aziz ilan edildiği törende:

Katolik mezhebinin lideri Papa 2. Jean Paul, düzenlenen büyük bir törende, 1935–1944 yılları arasında Türkiye'de görev yapmış ve "Katoliklerin en çok sevdiği Papa" olan 23. Jean ile Katolik Kilisesinin en nefret edilen papalarından 9. Pius'a, "ermişlik payesi" verdi. Vatikan'da düzenlenen törene 100 bin kişinin katıldığı belirtildi.

Törene Türkiye'den, beraberindeki heyetle dönemin Kültür Bakanı İstemihan Talay ve Türk Katolik Cemaatinden yaklaşık 70 kişilik bir grup ta katıldı. Talay, Vatikan Haber Ajansı Fides'e verdiği demeçte, "Böyle üstün bir kişiye ermişlik rütbesi verilmesinden ötürü, Hıristiyan Alemine en iyi dileklerimizi sunuyoruz ve Papa 23. Jean'u sevgi ve saygıyla anıyoruz." dedi. Talay, böyle bir dini törene Türkiye'den katılan ilk resmi kişiydi.[287]

Fetullahcı Müftü'nün gafleti!

PKK destekçisi Piskopos Bernardini'nin İzmir'de tertiplediği Noel Baba misyoner Toplantısındaki gecenin baş konuğu Konak Müftüsü Mehmet Kızılkaya'ydı. Müfti Kızılkaya, Bernardini ve Fierliy'i, tebrik etti. Uzun yıllar Almanya'da ataşelik yapan müftü, Yunus Emre'yi piskoposlardan dinlemekten çok mutlu olduğunu dile getirdi.

Ayin sonunda iki Hıristiyan din adamı, kutlamaya gelen tüm Hıristiyan ve Müslümanlar'a teşekkür etti.[288]

Zaman Gazetesinde Kızılkaya'nın daha ayrıntılı bir mesajı yer almıştı: "Konak Müftülüğü'ne yeni atanan Mehmet Kızılkaya, Almanya ve İstanbul'da görev yaptığı sıralarda da, kiliselerde düzenlenen ayinlerine

[287] Hürriyet / 04 –Eylül 2000
[288] Star / 26.12.2001

katıldığını ve dinler arası diyaloğu çok önemsediğini söyledi.

Kızılkaya, "Tüm dünya dinlerinde; din görevlilerinin diyaloğu insanlık alemi için, dostluk ve kardeşlik adına çok önemlidir… Barış ve sevgi dolu bir dünya için tüm din adamlarının önemli misyonları vardır..." dedi.

Başpiskopos Ghiuseppe de "Hıristiyan âleminin bayramı olan Noel Ayinine katılan Türk-Müslüman kardeşlerimize ve ayrıca Konak Müftüsü Mehmet Kızılkaya'ya kalpten hoş geldiniz?" diyorum şeklinde konuştu...

MİLLİYET Gazetesi ise söz konusu ayini, "İzmir'de dinler üstü Noel ayini" diye propagandist bir üslupla sunuyordu.

Ama bu din istismarcısı sahtekarların Deccal-Süfyan dedikleri Atatürk; Misyonerlere fırsat vermemişti..!

Nitekim Mustafa Kemal, 4-Mayıs–1924 tarihinde, New York Herald gazetesinin muhabirine verdiği demeçte, Hıristiyan misyoner örgütlerce kurulan okullar hakkında şunları açıklıyordu…

"…İmparatorluk hududu dâhilinde her millet kendi lisanını ve dinini talim ederdi. Fakat bu okullar ihanet projelerine hizmet ettiler... Ermeniler, Türk hâkimiyeti altında, açıkça müstakil bir kraliyet lehinde çalışıyor, ecnebi unsurların fiili muavenetiyle hayallerini hızla gerçekleştirmek için mütemadiyen entrikalarda bulunuyorlardı… Türkiye'deki okullar ve kiliseler, tahrik ve hıyanet ocağı idi."

Atatürk, TBMM'de yaptığı bir konuşmada "misyonerler tarafından açılan ve finansmanları karşılanan bu okullar, Milli Mücadele sırasında işgalcilere karargâh olmuştur." diyordu. Atatürk, misyoner okulları için "Bunlar mektep değil, memleketimizde düşmanın işgali altındaki kaleleri"dir ifadesini kullanıyordu…

Ezcümle Atatürk, Hıristiyan misyoner örgütlere ait okulların ve kiliselerin Osmanlı döneminde vatana hıyanet ettiklerini, devlete karşı komplolar peşinde koştuklarını ve provokasyona başvurduklarını vurguluyordu.

Bursa Amerikan Kız Koleji Olayı

1928 yılında Bursa Amerikan Kız Koleji'nde üç Müslüman kızın Hıristiyanlaştırıldığına dair rivayetler çıkması üzerine Atatürk bizzat olaya el koymuştur.

Bu gelişmeler karşısında Amerika'nın gösterdiği tavır da önemlidir. Amerikan Büyükelçisi Mr. Grew bizzat devreye girer ve Amerikan yönetimi, Washington büyükelçimizi çağırarak Amerika'daki: "Türk düşmanlarını harekete geçirerek kışkırtacaklarını ve Türklerin İslam'a hala taassup düzeyinde bağlı oldukları propagandasını yapacaklarını" bildirir. Bunun üzerine Dışişleri Bakanı Tevfik Rüştü Aras, Mr. Grew ile görüşmüş ve iki tarafı da memnun eden yol bulunmuş ve üstü kapatılmıştır.[289]

Ancak Atatürk, Amerika'nın baskılarına rağmen, yine de Bursa Amerikan Kız Koleji'ni kapattırmış ve misyonerlerin propaganda koşullarını oldukça zorlaştırmıştır.[290]

Bu olayda üç öğretmen de misyonerlik suçundan hapse tıkılmıştır.[291]

Yehova Şahitleri ve Atatürk

Atatürk'ün misyonerlik karşısında izlediği politika açısından Yehova Şahitleri'nin taleplerine verdiği cevap da oldukça öğreticidir. Yehova Şahitleri'nin ikinci başkanı olan J. F. Rutherford, 1934'de hareketin Amerika'da tanındığını, Türkiye'de de gerekli müracaatın yapılmasını istemiştir. Başvuru yapılmışsa da, Atatürk, Yehova Şahitleri'nin Türkiye'de faaliyet yapmasına izin vermemiştir.[292]

Yabancı okullar, Cumhuriyet döneminde "Doğrudan Hıristiyanlaştırmak"tan çok "isimsiz Hıristiyanlık, Hıristiyangibileştirmek" işlevini benimsemiştir. Misyonerlerin bu geri adım atışında Atatürk'ün misyonerlik karşısındaki kesin tavrı belirleyici olmuştur.

Misyoner Örgütlerin Yeni Misyonu: Hıristiyangibileştirmek

"İsimsiz Hıristiyanlık" kavramı 1906'dan itibaren Misyoner Örgütlerin kongrelerinde tartışılmaya

---

[289] Tozlu, Osmanlı Toprağında Misyoner Okullar, s.332
[290] Bkz. Ayten Sezer, Atatürk Döneminde Yabancı Okullar, s.50–53
[291] Mehmet Can, Ortadoğu'da Amerikan Politikası, İst–1993, s.161
[292] Samih T. Ünsal, A.Akdamar, Türkiye'de Laiklik İlkesi ve Yehova Şahitleri, ist.–1993

başlanmıştır.”İsimsiz Hıristiyanlık” kavramı ilk olarak 1906 Kahire Misyonerlik Kongresi’nde gündeme alınmıştır. Ardından 1911 Laknaw, 1913 Edinburg Misyonerlik Kongrelerinde geliştirilmiş, 1922 Kudüs Misyonerlik Kongresi kararları ile İslam ülkelerinde uygulanmasına resmen başlanmıştır.[293]

“İsimsiz Hıristiyanlar” ya da “Vaftiz edilmemiş Hıristiyanlar” kavramı: Hıristiyan olmayan dinlerdeki ve kültürlerdeki, Mesihi öğeleri benimseyen kimselere verilen isimdir.

Adı Müslüman kalsa da Hıristiyan gibi düşünen, Hıristiyan gibi yaşayan insanları çoğaltmak içindir… ve maalesef çok üzücü ve düşündürücü mesafeler kat edilmiştir.

Zaten, Batılılara göre Müslüman iki kısımdır:

ABD bu süreçte Müslümanları kabaca ikiye ayırmaktadır.

1-Amerikan projelerini açık seçik bir biçimde sorgulayanlar, “fundamentalist/radikal Müslümanlar” olarak

2- Amerikan projeleri ile uyum içinde olan Müslümanlar ise; “liberal / ılımlı Müslümanlar” olarak tanımlanmaktadır.

Ve işte bu maksatla Fetullah Gülen gibi ılımlı ve Batıyla uyumlu İslamcılara sahip çıkılmaktadır.

Bu çerçeveye göre sömürgeciliğe ve misyonerliğe direniş bile Batılılar tarafından “politik ve dinsel fanatizm” olarak algılanmaktadır. CIA bağlantılı düşünce kuruluşlarından RAND’ın ünlü yazarlarından Graham E. Fuller, Ian O. Lesser’in belirttiğine göre “Bir kültür olarak İslam, sömürgeciliğin, içine nüfuz etmesine nispeten daha fazla direnmiş; sömürge döneminde, Hıristiyan misyonerler Müslüman topraklarında pek etkili olamamışlardı[294] itirafında bulunmaktadır.

Ali Rıza Bayza’nın “Küresel Vaftiz” kitabı bu konularda çok önemli bilgi ve belgeleri içinde taşımaktadır.

Atatürk’ün Millet anlayışı:

İlk Meclis’te Türkçülük Münakaşası ve M. Kemal:

Yıl 1920... Mayısın 1’indeyiz. Vak'a Ankara'da geçer. Meclis daha yeni açılmıştır. 23 Nisanla 1 Mayıs arasında kaç gün vardır?..

Kastamonu Mebusu **Yusuf Kemal** Bey kürsüye çıkar ve Sıhhat Vekâleti hakkında bir konuşma yapar; konuşmasında "Türk... Türklük..." kelimelerini sık sık kullanır. Bu konuşmadan bazı cümleler alalım.

Yusuf Kemal Bey (Kastamonu Mebusu):

– ... Her Türk’ün söyleyeceği şey: Memleketinizde görülecek ilk iş sıhhiye (sağlık) **işidir. Çünkü sıhhat olmazsa, çünkü Türklük sıhhatli bulunmazsa, o Türkler üzerine bina edeceğimiz hiç bir iş kalmaz... Türkleri muhafaza etmek için evvelâ sıhhati muhafaza etmeli... Türklüğü bitiren hastalıkları bir an evvel kaldırmazsak, eğer Türk ailesinin ve Türk ferdinin refahını temin edecek esbabı istikmâl etmezsek hepsi boştur...**

Yusuf Kemal Beyin bu konuşması üzerine Sivas Mebusu **Emir Paşa** kürsüye çıkar.

O da şöyle konuşur:

– Yusuf Kemal Beyefendi Hazretlerinin irad-ı kelâm ettiği sırada, sıhhatlerinin muhafazası (toplum sağlığının korunması) **lüzumunu yalnız Türklere hasretmiş olmasına itiraz ediyorum... (İslâm demekti sadâları... Kelime ile oynamayın sesleri) Müsaade buyurun. Zannederim ki Müslümanlık namına teessüs etmiş bir Hilâfet vardır. Değil buradaki Müslümanlar, aktar-ı cihanda** (bütün yeryüzünde) **bulunan umum Müsliminin bu Hilafete merbutiyetlerini** (bağlılıklarını) **unutmamak iktiza eder. Rica ederim ki, yalnız Türklük namını istimal etmeyelim, çünkü Türklük namına biz buraya cem olmadık, (gürültüler). Rica ederim sadece Türkler değil, Müslümanlar demek, hatta Osmanlılar demek kâfidir efendim. (İslâm deniliyor sadâları...) Bu vatanda Çerkez, Çeçen, Kürd, Laz ve daha bir takım İslâm kabileleri vardır. Bunları hariçte bırakacak, tefrikaya sebep olacak söz söylemeyelim (gürültüler).**

Reis:

– Müsaade buyurunuz, devam etsin!

---

[293] Ahmet Uçar, “Kazım Karabekir ve Hrıstiyanlaştırılan Türk Çocukları” Haziran 1997 tarihli Tarih ve Düşünce Dergisi, sayı: 39, s.29)

[294] Fuller, Lesser, Kuşatılanlar İslam ve Batı’nın Jeopolitiği, s.20

Emir Paşa (Devamla):

– Bendeniz bu mesele hakkında uzun söz söyleyecek değilim. Bu gibi sözlerin şimdiye kadar bir faidesini görmedik. Hepimiz Hilâfete merbutuz. (bağlıyız) **Bu hilâfet-i muazzamayı birçok asırlardan beri muhafaza edenin Türk kavmi necîbi olduğunu da kimse inkâr edemez. Yalnız tefrikayı icab edecek hiçbir söz söylenilmemesini tekrar temenni ediyorum.**

Sivas Mebusu Emir Paşa'nın bu ikinci konuşmasından sonra kürsüye, sâbık "Yaver-i Hazret-i Şehriyarî" (Padişah Vahdettin'in eski yaveri) **Mustafa Kemal** Paşa çıkar ve aşağıdaki konuşmayı yapar ki, Paşanın o tarihteki milliyetçilik anlayışını aksettirmesi yönünden son derece ehemmiyetli bir tarihî vesika teşkil etmektedir.

Muhterem okuyucularımızın dikkatle mütalâa buyurmalarını istirham ederiz.

Mustafa Kemal Paşa:

– Efendiler, meselenin bir daha tekerrür etmemesi ricasıyla bir iki noktayı arz etmek isterim. Burada maksud olan ve Meclis-i âlinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir. Yalnız Çerkez değildir, yalnız Kürt değildir, yalnız Laz değildir. Fakat hepsinden mürekkep anasır-ı İslâmiyedir, samimi bir mecmuadır. (Farklı İslam kavimlerinden oluşmuş samimi bir topluluktur.) **Binaenaleyh bu heyet-i âliyenin temsil ettiği; hukukunu, hayatını, şerefini kurtarmak için azmettiği emeller, yalnız bir unsur-ı İslâm'a münhasır değildir. Anasır-ı İslâmiye'den mürekkep bir kitleye aittir.** (Meclisimizin hizmet hedefi değişik kökenlerden meydana gelen bütün milletimizdir.) **Bunun böyle olduğunu hepimiz biliriz. Hep kabul ettiğimiz esaslardan birisi ve belki birincisi olan hudut meselesi tâyin ve tespit edilirken, hudud-ı millîmiz İskenderun'un cenubundan geçer, şarka doğru uzanarak Musul'u, Süleymaniye'yi, Kerkük'ü ihtiva eder. İşte Hudud-ı millîmiz budur dedik! Halbuki Kerkük şimalinde Türk olduğu gibi Kürd de vardır. Biz onları tefrik etmedik. Binaenaleyh muhafaza ve müdafaası ile iştigal ettiğimiz millet bittabi bu unsurdan ibaret değildir. Muhtelif anasır-ı İslâmiye'den mürekkeptir. Bu mecmuayı teşkil eden her bir unsur-ı İslâm bizim kardeşimiz ve menafii tamamıyla müşterek olan vatandaşımızdır. Ve yine kabul ettiğimiz esasatın ilk satırlarında bu muhtelif anasır-ı İslâmiye ki, vatandaştırlar, yekdiğerine karşı hürmet-i mütekabile ile riayetkârdırlar ve yekdiğerinin her türlü hukukuna; ırkî, içtimaî, coğrafî hukukuna daima riayetkâr olduğunu tekrar teyit ettik ve cümlemiz bugün samimiyetle kabul ettik. Binaenaleyh menafiimiz müşterektir. Tahsiline azmettiğimiz vahdet, yalnız Türk değil, yalnız Çerkez değil hepsinden memzuc bir unsur-ı İslâm'dır. Bunun böyle telâkkisini ve su-i tefehhümata meydan verilmemesini rica ediyorum. (Alkışlar)**[295]

Özetle: Bizim Milli sınırlarımız Musul, Süleymaniye ve Kerkük'ü de içine alır. Bütün bu coğrafyada Türkler yanında kürtler ve başka kökenden İslam kardeşlerimiz de vardır. Biz hiç birini ayrı gayrı görmedik. Milletimizi oluşturan bütün unsurlar, her türlü hak ve hürriyetleri ve menfaatleri muhterem ve müşterek olan saygın vatandaşlarımızdır. Bu nedenle oluşturmaya çalıştığımız birlik ve dirlik, sadece Türk veya Çerkez veya başka kökenlere yönelik olmayıp Milletimizi oluşturan bütün müslüman unsurları ve samimi vatandaşlarımızı içine almaktadır. (Türk kavramı da hepsini anlatan bir üst kimlik olarak kullanılmaktadır. A.A) Bunun böyle anlaşılmasını, kötü ve kasıtlı yorumlara yol açılmamasını rica ediyorum."

Atatürk ve Bediüzzaman'ın ortak tespiti:

Milli mücadele sonrası yeni Türkiye Cumhuriyeti kurulurken, bir nevi boşlukta bulunan halkımıza yeni ve yabancı bir kimlik giydirilmeye çalışılırken, ve yine Rusya'daki Yahudi güdümlü Bolşevik ihtilali kendi rejimini Türkiye'ye ihraç etmeye uğraşırken…

Atatürk'ün: "Komünizm en büyük tehlikedir. Ve görüldüğü yerde ezilmelidir." Sözleri milli manevi değerlerimizi, ancak aslına ve asrın icaplarına uygun olarak korumamız gerektiğini göstermektedir.

Said Nursi'nin eserlerini kaleme aldığı, büyük bir özveri ile mücadele ettiği dönemi düşünelim. O dönemde, Rusya'da komünist bir ihtilal yaşanmış, bu ihtilalin mimarları kendilerine coğrafi olarak yakın

[295] Milli Gazete/ M.Şevket Eygi / 10 12 2004

bulunan "**komşu**"larına da göz dikmişlerdi. Bu komşulardan biri ve stratejik açıdan belki de en değerlisi ise, genç Türkiye Cumhuriyeti'ydi. Uzun ve yıkıcı bir savaş döneminden henüz çıkmış, yönetim şekli ve dünya görüşü tamamıyla değişmiş olan bu genç cumhuriyetin vatandaşları da bir kimlik karmaşası içindeydi. Çok büyük ekonomik ve sosyal problemler yaşanmaktaydı. Dolayısıyla kendi ülkesinde kan dökerek gerçekleştirdiği komünist devrimi "**komşu**"larına ihraç etmeye çalışan, aşırı sol fraksiyonların oluşmasına zemin sağlamaya gayret eden büyük bir tehdidin karşısındaydı Türkiye. Böyle dönemler bir için çok kritik noktalardır. İşte Bediüzzaman, böyle çok kritik bir noktada çok önemli bir görev üstlenmiş, "**Hizmet-i Kur'aniye**" olarak adlandırdığı tebliğ ve iman çalışmasıyla, onun maneviyatını yeniden kazanmasına, onu korumasına ve güçlendirmesine vesile olmuştur. Onun fikirleriyle yetişen yüzbinlerce Türk genci maneviyatın kalesi konumuna gelmiş, yüreği imanla, ahlakla, akılla dolan bu insanlar, gençliğin zararlı fikir akımlarına kapılmalarına büyük ölçüde engel olarak ve asayişin güvencesi haline gelerek vatanımıza ve milletimize büyük hizmetlerde bulunmuşlardır. Bediüzzaman'ın eserleri, kendinden sonraki devirler için de aynı şekilde etkisini sürdürdüğü etki alanını sürdüğü gibi, insanların imani şuuru kazanmasına vesile olmaya devam etmiştir ve edecektir.

Bediüzzaman, tüm bu hizmetleriyle dinsizliği en hassas noktasından çökertmiştir. Allah, onu böyle büyük bir hizmete vesile kılmıştır. Nitekim bir ayette, Allah'ın inkârcılığı en hassas noktasından helak ettiği şöyle haber verilir:[296]

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder...[297]

İslâm'i Açıdan Teokrasi ve Laiklik.

Medeniyetler de insanlar gibi doğar, büyür, gelişir, geriler ve ölürler. Ne var ki bir insan ömrünün 60 – 70 yıl olmasına karşın, medeniyetlerin ömrü birkaç asır olmaktadır. Yeni medeniyetler, yeni kurumlar yanında yeni kavramlar da geliştirirler. Bunu için de, genellikle yeni kelimeler üretmek yerine, eski kelime kalıplarına yeni manalar ve kavramlar yüklemek suretiyle, yeni bir "medeniyet dili" oluştururlar.

Ancak bir medeniyet yıkıldıktan ve aradan uzun zaman geçtikten sonra, o medeniyete ait kavramların kalıpları-yani kelimeleri aynen kalmakla beraber, onun taşıdığı öz mana, giderek unutulur. İnsanlar, içi çürümüş fos cevizler gibi, sadece kabuklarla oyalanmaya başlar. Onlar cevizi tanıdıklarını zannedip durdukları halde, aslında cevizin içini ve özünü görüp tatmadıkları için, gerçekte "mefhumlara" (kavramlara) değil sadece "mevhumlara" (kendi vehimlerine, zan ve tahminlerine) tabi olduklarını bilmezler.

"Onlar kitabı (Kur'anın hikmet ve hakikatini) bilmezler. Bütün bildikleri kuru söylentilerdir ve sadece zan ve tahmin (le hareket) ediyorlar"[298] ayeti bu gerçeği ifade etmektedir.

Günümüzde sağcılar sağcılığı, solcular da solculuğu bilmedikleri gibi, maalesef Müslümanlar bile, genellikle İslâm'ı yanlış anlamakta ve yanlış uygulamaktadırlar. Özellikle, "demokratik ve laik bir düzende, ekonomik ve siyasi yapılanma" konusunda bildiklerimiz pek yetersizdir.

Birçoğumuz, ya kendi tahmin ve hayallerimizi İslâm zannetmekte veya geçmişte yaşanan ve artık "tarih olan" bazı kurum ve kuralları ihya etmeyi düşlemektedir.

İslâm diye hep eskiye özenenlere Bediüzzaman'ın cevabı ne güzeldir.

"Eski hal, artık muhal (imkânsız) Ya, yeni hal, ya izmihlal"

Elbette gelecek, geçmişin üzerine kurulacaktır. Ama bu, geçmişin aynısı veya kopyası olmayacaktır. Kalkıp geçmişine sövmek nasıl bir soysuzluk alameti ise, oturup kuru kurusuna geçmişiyle övünmek ve avunmak ise, başka bir şuursuzluk halidir. Zira:

"Onlar bir ümmetti gelip geçti. Onların kazandıkları (ve yaptıkları) kendilerinin, sizin kazandıklarınız (ve yaptıklarınız) da sizindir. Siz onların yaptıklarından sorulmazsınız."[299]

Bugün, zalim sistemlerden ve bozuk hayat düzeninden bir kurtuluş yolu arayan insanlara, "İslâm" diye,

---

[296] Milli Gazete / G. Pınarbaşı / 19 12 2004
[297] Enbiya Suresi, 18
[298] Bakara. 278
[299] Bakara: 134

ya kendi zanlarımızı veya günümüze tatbiki mümkün ve münasip olmayan Osmanlı, Selçuklu veya Abbasi uygulamalarını aynen gösterdiğimizde, çok kimseler, haliyle bununla tatmin ve bize tabi olmuyorlar. Biz ise onları Haktan ve İslâm'dan kaçıyorlar diye suçluyoruz. Hâlbuki onların İslâm'dan değil, bizim yanlış vehim ve kuruntularımızdan hoşlanmadıklarını bile fark edemiyoruz.

Merhum Akif'in dediği gibi ”İslâm'ı, asrın idrakine söyletmek” zorundayız. Bu bakımdan ”Yeni bir Dünya ve adil düzen” konusunda konuşulan ve yazılanları sağlam kaynaklardan ve ilim erbabından dinleyip anlamaya ne kadar muhtacız.

“(Ey Resulüm)! Sen, ancak inzar (ikaz ve irşat) edici (bir peygamber) sin. Her kavmin (İslâm'ı öğretecek ve kurtuluş yolunu gösterecek) kendi ”hadi” leri vardır.”[300] Ayetinin hikmet ve hakikatı da korkarım, ahirette anlaşılacaktır...

Uzunca sayılacak bir girişten sonra, şimdi esas konumuza gelelim. Teokrasi nedir? İslâm düzeni bir teokrasi midir?

Bu soruların cevabına geçmeden önce, kısaca ”Teokrasi’nin tanımını yapalım. ”Teo”, tanrı, ilah manalarına gelir. ”Krasi” idare ve yönetim demektir. Batılı anlayışa göre Teokrasi: Tanrıların, yani tabiat üstü varlıkların veya onların vekili olarak ortaya çıkanların, akli, ilmi ve insani hiçbir kanun ve kurala bağlı kalmadan ve hiçbir makama karşı sorumlu tutulmadan, toplumu keyfince yönetmeleri veya daha başka bir deyimle ”dine dayalı devlet şekli” demektir.

Bu anlamda Afrika ve Amerika yerlilerinin ilkel totem teşkilatları veya ortaçağ Avrupasında hüküm süren, din ve Allah adına insanları ezen ve sömüren Kilise yönetimleri, birer teokrasi örnekleridir.

Ve yine tarihte Mısır firavunları, İran, Hint ve Japon kralları, çağımızda ise Lenin, Mao gibi yarı tanrı yerine konulup heykelleri dikilen, ilim ve akıl süzgecine gerek görmeden, doğru yanlış her sözü ve her davranışı ”ilke ve ülkü‘‘ kabul edilen, hiç bir konuda ve hiç bir şekilde tenkit edilmelerine asla izin verilmeyen, ”kurtarıcıların” kurduğu ve ”istismarcıların” ısrarla koruduğu sistemler de, aslında tam bir teokratik düzenlerdir.

İslâm ise, sadece imani ve ahlaki konuları içeren bir ”din” değil, aynı zamanda idari, iktisadi, ilmi ve hukuki velhasıl hayatın her safhasına ait, adil ve kâmil kurallar öngören bir ”barış ve denge” düzenidir.

Sosyalizmin vaat edip de bir türlü vermediği ”sosyal adaleti,” Kapitalizmin amaçlayıp da asla ulaşamadığı hür teşebbüs ve yaygın saadeti; güdümlü demokrasilerde ve hile rejimlerinde asırlardır aranıp da bulunamayan ”en geniş hürriyeti ve Milli hakimiyeti” gerçekleştirecek, can, mal ve namus emniyetini ve tam anlamıyla, din ve düşünce hürriyetini kuracak ve koruyacak olan yegane Hak din ve hayat disiplini İSLAM’dır.

Biz, Adil Düzen’in siyasi, hukuki, iktisadi ve ahlaki kurum ve kurallarını diğer bütün sistemlerle mukayeseli olarak tartışmaya hazırız. Geliniz gerçeği ve mutluluğu arayan medeni insanlar olarak, ön yargılardan ve şartlanmışlıklardan uzak, aklın ve ilmin ışığında bir karar verelim.

İnsanlık olarak aradığımız ve acilen muhtaç olduğumuz ”adil ve kâmil” bir düzene, sırf ”dini ve ahlaki değerlerden” de yararlanıyor diye karşı çıkacağımıza, bize böylesine gerçek bir saadet ve adalet kurallarını sunan İslâm’a saygı duymamız gerekmez mi?

Bütün bu gerçekleri anladıktan sonra, İslâm'ın asla bir teokratik düzen olmadığını, aksine “demokrasinin özü sayılan serbest seçimlere dayalı milli hâkimiyeti esas alan tam bir hukuk ve hürriyet ortamı hazırladığını” rahatlıkla ve inanarak söylüyoruz.

Çünkü İslâm'da, Hıristiyanlıktakine benzer, Allah'la kul arasına giren, insanları af veya afaroz edebilen, hiçbir makama karşı hesap vermeyen ve dokunulmazlığı olan bir ”din adamı” sınıfı bulunmamaktadır. Ayrıca İslâm düşüncesinde “devleti din adamları yönetecektir” diye bir kural da yoktur.

Hem İslâm düşüncesi dengeli, uyumlu ve irtibatlı bir ”kuvvetler ayrılığı”nı kabul eder, Adalet düzenindeki;

1- İnsanlardaki fikir ve düşünce melekesinin dil vasıtasıyla doğurduğu İLİM kurumlarının;

2- İnsanlardaki inanç ve ibadet gibi hissi ve fıtri duyguları doyuran ve düzenleyen DİN ve DİYANET

[300] Er Rad: 7

kurumlarının,

3- İnsanlardaki irade, ihtiyar ve menfaat gibi yetenek ve isteklerin, hakkaniyet ölçülerine göre oluşturduğu EKONOMİ kurumlarının,

4- Ve yine insanlardaki ünsiyet ve ülfet gibi duyguların zorunlu olarak ortaya koyduğu ve hem cinsleriyle olan münasebetlerini adalet ölçüleriyle ayarlayan SİYASET ve YÖNETİM kurumlarının hiçbiri diğerine hakim veya mahkum kılınmamıştır.

Bu temel kurumlardan her birisi ”barış düzeni ve devlet disiplini” içersinde bir nevi özerk olarak, kendi hizmet ve faaliyetlerini yürütecek, biri diğerine müdahale etmeyecek, devlet ise bunlar arasındaki organizeyi sağlayacak, bunların yetki ve sorumluluk sınırlarını belirleyecek ve hepsi birden toplumun ve insanlığın maddi ve manevi saadet ve selametini gerçekleştirmek için çalışacaklardır.

Bu ”adil denge düzeninde” halkın ya bizzat veya milletvekilleri eliyle seçtiği ”devlet başkanına” kuvvetler arasındaki bu dengeyi kurmak ve korumak için önemli yetkiler verilmiştir.

Bütün bu gerçekler ortada iken, hala İslâm'la teokrasi'yi aynı görenler:

1- Ya İslâm'ı bilmiyorlar, onu Hıristiyanlık gibi bir din zannediyorlar.

2- Veya bilerek ve maksatlı olarak insanları korkutmak ve kaçırmak için İslâm'a ”teokrasi” diyerek iftira ediyorlar.

3- Ya da açıkça İslâm düşmanlığı yapamayan münafıklar ”bazı çevrelere hoş görünmek, halkı da ürkütmemek için ”teokrasi” gibi bulanık kavramların arkasına sığınıyorlar.

Adil düzende bu dört temel müessese (ilim, idare, iktisat ve diyanet) bir vücutta ahenk içinde çalışan değişik organlar gibidir.

Nasıl bir vücuttaki sindirim, solunum, dolaşım ve boşaltım sistemleri, duyu ve hareket organlarından her biri, kendi hizmet ve faaliyetlerini yürütüyor, asla biri birine mani olmuyor, ortak bir beyin ve sinir sisteminin kontrol ve komutasında o vücudun hayat ve huzuruna hizmet ediyorlar. Bunun gibi, adil bir devlet düzenindeki müesseseler de böyle bir irtibat ve intizam içinde hareket ve hizmete mecburdurlar.

Hz. Peygamberin (sav):

“Müslümanların (toplum düzeni) tek bir vücut gibidir. Bu vücudun azalarından birisinin rahatsızlığı, diğerlerini de rahatsız eder.” Mealindeki hadisi bu gerçeği ifade içindir.

İslâm; dini kurumların (diyanet teşkilatlarının) ilim, iktisat ve idare gibi diğer kurumlara hakimiyeti esasına dayanan teokrasiyi kabul etmediği gibi, dinin, devlet düzeninin ve hayat sisteminin tamamen dışında tutulması, sadece vicdanlara kapatılması şeklindeki bir ”laiklik” anlayışını da kabul edemez. Laiklik, dini kurum ve kişilerin devlet işlerine, devletin ise din işlerine karışmadığı, her din mensubuna hürriyet ve hoşgörü imkânının hazırlandığı bir sistem olmalıdır.

Çünkü diyanet, siyaset, iktisat ve ilim müesseselerinin, adil bir devlet düzeninde kendi sahalarında özerk, birbirleri arasında ise, irtibat, intizam, ittifak ve işbirliği içinde çalışmaları ve yardımlaşmaları esasına dayanan, herkese tam anlamıyla din ve düşünce özgürlüğü sağlayan bir anlayış, zaten bizim samimi inancımız ve arzumuzdur.

Çünkü İslâm; sadece inanç, ahlak ve ibadetlerle ilgili prensipler koyan bir din değil, aynı zamanda fert, aile ve toplum hayatını ilgilendiren her konuda sağlam kurallar getiren bir hayat disiplinidir. İslâmiyetin, bilhassa bu özelliği asla unutulmamalıdır. İslâm'ı Hıristiyanlık gibi sadece ”ibadet ve ahlak” dini olarak görmek veya böyle göstermek, hem İslâm'a hem de insanlığa yapılacak en büyük kötülüktür.

Şurası da kesinlikle bilinmelidir ki, her din ancak kendisine uygun bir ”düzen” içinde yararlı olabilir. Mesela, kapitalizme ve liberalizme, Hıristiyanlık dini münasiptir. Komünizme ise ”dinsizlik” dini daha uygun düşer. Halbuki ne kapitalist ne de Komünist veya sosyalist düzen içerisinde, İslâm dini asla faydalı olamaz ve olamamıştır. İslâm dini, ancak ”adil barış düzeninde ve gerçek bir demokratik sistemde” yararlı olabilir. İster istemez şu iki şıktan birine karar vermek durumundayız: YA İSLÂM'IN HAYAT DİSİPLİNİNİ DE KABUL EDECEĞİZ, VEYA İSLÂM'LA RESMEN ALAKAMIZI KESECEĞİZ!... Kendimizi daha fazla aldatmayalım.

Bağnaz ve barbar bir düzen içinde İslâm'ca yaşamak ve dinimizin kurallarına uymak mümkün değildir.

Çünkü her günahı mübah gören Kapitalist bir sistem içinde, sömürü ve zorbalığı benimseyerek yaşayan Müslümanların, ismen ve resmen olmasa da, düşünce ve davranış tarzı olarak zamanla fiilen Hıristiyanlaştıkları, Komünizmi seven ve savunan insanların da giderek dini ve insani değerlerden uzaklaştıkları inkar edilemez bir gerçek olarak karşımızdadır.

Evet, gerçek ve gerekli bir din ve düşünce özgürlüğünü sağlayan ve bu manadaki laikliği savunan tek din ve disiplin İslâm'dır.

Kur'an "Dinde zorlama yoktur. (çünkü) kötülük iyilikten ayrılmış, gerçek ortaya çıkmıştır. (Artık) kim tagutu (zalim düşünce ve düzenleri) bırakır da Allah'ın dinine ve adalet düzenine) inanırsa O, sağlam bir kulpa tutunmuş olur."[301] Buyurmakla, İslâm'daki laiklik anlayışının temel ilkelerini ortaya koymuştur.

"Dinde zorlama yoktur." hükmüne göre:

a- Başka dine mensup bulunan veya dinsiz olan kimseleri ölüm, hapis, işkence, açlık, işten atma, sürgün etme, en tabii insan haklarından mahrum bırakılma gibi tehditler ve korkutmalarla onları zorla din değiştirmeye veya İslâmlaştırmaya hakkımız olmadığı gibi,

b- Adil barış düzeni içinde, İslâm dinine mensup Müslümanların herhangi bir mezhep, meşrep ve tarikata girmeleri veya çıkmaları hususunda da zorlama ve baskı yapma hakkımız yoktur.

Çünkü insanlar anlayarak, inanarak benimseyerek ve isteyerek bir dine veya mezhebe girerlerse bu hem kendileri hem de çevreleri için yararlı ve verimli olur. Fakat dış baskılar ve korkularla müslüman görünenler ise, gerçekte münafık olur ki, bu tipler toplum için baş belasıdır.

Karşılıklı hak ve hürriyetleri belirleyen ve her din ve düşünceden insanların birlikte yaşama düzeni ve dengesini oluşturan "barış ve adalet devletinin" kanun ve kurallarına uymak, fitne ve anarşi çıkarmamak ise, zaten herkesin bilmesi gereken bir husustur.

İslâm'i hayat sürecinde;

1- DİNİ VE AHLAKİ yönden; herkes mürşidini ve mürebbisini kendisi tayin ve takdir edip ona bağlanır. Bundan tarikatlar ve meşrepler doğmuş ve bunlar tekkeler, kurslar ve dershaneler şeklinde teşkilatlanmıştır.

2- İLMİ yönden; her fert örnek ve rehber alimini ve müçtehidini kendisi seçer. Böyle mezhepler doğmuştur ve bunlar medreseler ve mektepler şeklinde teşkilatlanmıştır.

3- İKTİSADİ yönden; herkes ustasını, locasını yine kendisi seçer ve bunlar günümüzde odalar, dernekler ve sendikalar şeklinde teşkilatlanmıştır. Kişiler ekonomik ve ticari haklarını bu kuruluşlar eliyle korur ve savunur.

4- SİYASİ VE İDARİ yönden; ise herkes liderini seçmek hakkına sahiptir. İslâm'da fertler devlet başkanı seçme hakkını ya genel halk oylaması şeklinde bizzat kendisi kullanır ve yahut vekâlet verdiği milletvekilleri (ehlül hal vel akt) eliyle kullanılabilir. Günümüzde idareye talip değişik görüşler, partiler şeklinde teşkilatlanmıştır.

Dinin de, aklın da, ilmin de kabul ettiği bir gerçek vardır. O da adil bir devlet düzeninde dinler, kökenler, kültürler, mezhepler, meslek ve dernekler ve partiler birden fazla olabilir ve haliyle olacaktır. Ancak, devletin ve milletin birliğini ve dirliğini temin ve temsil eden "Devlet başkanlığı" makamı bir tanedir.

Adil düzende partiler, Milli menfaatleri ve insani değerleri koruyan ve kollayan, hayır ve hizmet yarışı yapan makul ve makbul proje ve teklifler üreten, iktidardaki siyasi kadroyu millet adına murakâbe ve muhasebe eden siyasi kuruluşlardır. Ancak bunlar sadece belirli bir ırkın, mezhebin tarikatın sendikanın veya derneğin temsilcileri olarak kurulamazlar.

İnsanca ve İslâm'ca yaşama haklarını kısıtlayan batıl ve zalim yönetimlerde ise, Müslümanların kendi haklarını ve çıkarlarını korumak için, siyasi parti perdesi altında toplanmaları ise ayrı ve yararlı bir olaydır.

Adil barış düzeninde farklı partilerin bulunması, hem mevcut hükümetin daha dikkatli ve gayretli çalışmasını sağlamak açısından, hem de devlet ve millet aleyhine olacak ve anarşiye dönüşecek bozuk fikir

---

301 Bakara: 256

ve faaliyetlerin gizli teşkilatlanmasını önlemek bakımından, hem de yeni ve yararlı teklif ve teorilerin üretilmesi bakımından gerekli ve yararlıdır.

İşte ”laiklik” ten maksat, a-Hiçbir kimseyi bağlı bulunduğu din, mezhep, tarikat dernek veya partisinden dolayı kınamamak, b-Bunları değiştirmeye zorlamamak, c-Bunlardan birine mensup olmayı temel hak ve hürriyetler bakımından özel bir imtiyaz veya mahrumiyet sebebi saymamak, d-Gerçek ve adil bir barış düzeninde birlikte yaşama disiplinini oluşturmak ve e-Tam anlamıyla din ve düşünce özgürlüğünü sağlamak ise, bunları en güzel şekilde İslâm getirmiş ve sistemleştirmiştir. Bunun için diyoruz ki: ”İslâm'dan kaçan insanlar, doktordan kaçan hastalardan farksızdır."

Velhasıl, Demokrasi ve Laiklik, İslâm'ın ruhuna uygun bulunmaktadır.

Kemalistler neden misyonerleri sevmez. (miş?)

Bir ara, hatta devlet eliyle İslam'da reform düşünüldü, camilere sıra yerleştirilmek istendi, Arapça ezan yasaklandı. “Reform”, İslam söz konusu olduğunda mümkündü, ancak Osmanlı'da olduğu gibi kalabalık bir Hıristiyan nüfus olsaydı -ki bunca bir Hıristiyan nüfusu Lozan'ın azınlık statüsüne göre konumlandırmak, sınırlandırmak güç olacaktı- dinde reform düşünülemezdi. Reform Hıristiyanlığa ve Yahudiliğe müdahaleyi gerektirebilirdi. Bu da Batılı devletlerin sert tepkilerine sebep olacaktı. İslamiyet'i uluslararası düzeyde savunan etkili kurum veya devletler olmadığından -bugün de yok- gücü elinde bulunduran herkes İslamiyet'e müdahaleye kalkışabilirdi.

Nüfusun homojenleştirilmesinin ikinci sebebi, oluşturulmak istenen yeni “ulusal kimlik”ti. Bir an için Ermeni tenkil ve tehciri ile Rum mübadelesinin olmadığını düşünelim: Genel nüfus içinde yüzde 25-30'lara varan gayrimüslim nüfusu “Türk kimliği” içinde eritmek güçtür. Gayrimüslimler dini kimliklerini ve dini hayatlarını önemsizleştiren yeni bir kimliği kabul edemezlerdi. Bir başka sebep şudur: **Kemalizm, özünde pozitivist, otoriter laikliğe dayalı bir projedir.** Sadece Müslümanların değil, diğer din müntesiplerinin din ve vicdan özgürlüklerini toplumsal ve kamusal alanlara taşımasından hoşlanmaz. Gayrimüslimlerin hak kazanması, Müslümanların zihninde “bazı çağrışım ve mukayeseler”e sebebiyet verebilir. **Ruhban okuluna izin verilmesi, din eğitiminde Müslüman çoğunluğa “emsal” teşkil edebilir, Patriğin “ekümenik” vasfının tanınması Müslümanlarda “Halife bilinci”ni uyandırabilir, “ümmet duygusu”nu güçlendirebilir.** Bu açıdan Kemalizm, gerektiğinde Hıristiyanlığa da müdahale etmekten, şu veya bu dinde beğenmediği hükümlerin iptalini istemekten çekinmez. **Misyonerlik faaliyetleri, halkta İslami bilinç yönünde uyanışa sebep olabilir.** Bu da hazzedilecek bir gelişme değildir. Misyonerliğe karşı tutumumuz ideolojik perspektiften farklı perspektife dayanmaktadır. Aynı gözlüklerden bakmıyoruz.[302]

Ali Bulaç yanılıyor. Çünkü Atatürk; Anadoluyu Hıristiyan bir devlet ve siyonizme basamak yapmak isteyen güçlerin oyununu bozmak için böyle yapmış ve başarmıştır.

American Board-Tarsus-Aziz Pavlus ve SEV Vakfı

American Board of Commissioners For Foreign Missions Üyesi iki **Amerikalı misyoner L. Persons** ile **P. Fisk,** 1820 civarında **İzmir'**e yerleşerek burada faaliyetlerine başladılar. Misyoner Persons 1820 yılında İzmir'den Amerika'daki örgüte yazdığı mektubunda **Osmanlı İmparatorluğu** ile ilgili şu temennisini dile getiriyordu:

“Gönlümde, ilahi yardımla, bu kudretli günah(!) imparatorluğunun tamamıyla yıkılacağı günleri görme konusunda büyük bir istek duyuyorum”

Bu bilgiler Diyanet'in, Prof. Şinasi Yavuz'a hazırlattığı misyonerlik raporunda yer almaktadır.

1810 yılında bir misyoner örgütü olarak kurulan American Board, Anadolu topraklarında en çok faaliyet gösteren misyonerlik ocağıdır.

Ülkemizdeki bütün Amerikan Okulları (Robert Kolej dışındakiler) kısaca **Bord Heyeti** adlandırılan bu örgüt tarafından hazırlanmıştır.

1870 yılına gelindiğinde Bord Heyeti'nin Anadolu'da tam **233 eğitim kurumu** vardır!

---

[302] Zaman Gazetesi / 21 02 2005 / Ali Bulaç

Ancak Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Amerikan Bord heyetinin okulları **"misyonerlik faaliyeti yaptığı"** gerekçesiyle Atatürk tarafından kapatılmıştır! Fakat Lozan'da Türkiye'ye dayatılan ilk şartlardan birisi Bord heyeti okullarının yeniden açılması dayatılmıştır.

1968 yılına gelindiğinde Türkiye'de bir vakıf kuruldu. Amerikan Bord Heyeti, Lozan ile yeniden açtığı okulları ve sahip olduğu bütün mal varlığını bu Vakfa devretti. Yöneticileri ve bu Vakfın adı **Sağlık ve Eğitim Vakfı**'ydı. Kısa adı **SEV**.

Amerikan Bord Heyetinin her şeyini devrettiği **SEV Vakfı**'nın halen **İstanbul**'da bir, **İzmir**'de iki ve **Tarsus**'ta bir okulu bulunuyor. İstanbul ve İzmir tamamda, Tarsus'ta okul açmak kimin aklına gelir diye düşünebilirsiniz. Biz de düşündük sonra hatırladık ki; Tarsus, **Aziz Pavlus**'un kenti. Aziz Pavlus ise tarihteki ilk **misyoner!** Pavlus **SEV**Gİ kitabını ilk buradan yaymaya başladı. (Misyonerler için İncil'in diğer adı Sevgi Kitabı'dır) Yani Tarsus "İ**SEV**İ"ler için müstesna bir yer.

Bu arada **SEV Vakfı**'nın kendi sitesinde yer alan bilgilere göre bu okulların yabancı öğretim üyeleri halen Bord heyeti tarafından gönderiliyor. Zaten Bord heyeti SEV'in daimi mütevelli heyeti arasında yer alıyor.

Evet, sadece Diyanet'in raporunda belirttiği 1820 yılındaki American Board'ın nasıl SEV Vakfı olduğunu hatırlatmaya çalıştık.[303]

2001 MİT Raporuna Göre SEV ile ÇEV Kardeş Kuruluş:

Bu raporda; Bord Heyeti'nin **Dünya Kiliseler Birliği'**nin bir üyesi olduğu, bu birliğin tüzüğünde ise "Her yerde ve ortamda İncil'in öğretisi doğrultusunda çalışmalar yapmak",

"Ekümenik patrikhane bilincini geliştirmek"

"Yerel, bölgesel ve ulusal düzeyde ekümenik patrikhane fikrine yandaş olanları desteklemek gibi görevlerin" yer aldığı belirtiliyor.

Ve Türkiye'deki Amerikan okullarının kurucusu **Bord Heyeti**'nin bu faaliyetlerini **SEV Vakfı** eliyle yürüttüğüne dikkat çekiliyor.

Zaten SEV Vakfı'nın **www.sevakfi.org.tr** isimli web adresinde vakıf yönetimi ile ilgili şu cümleler dikkat çekici: "Amerikan Bord Heyeti okulların idari, eğitim, mali yönetimlerini Sağlık ve Eğitim Vakfı'na devretmiştir. Ancak kurucu statüsü nedeniyle söz hakkını korumaktadır. 1993 yılından beri Amerikan Bord Heyeti (ABH) Genel Sekreteri olan **Alan McCain** görev süresinin dolması nedeniyle ABD'ye geri dönmüştür. Amerikan Bord Heyeti'nin yeni Genel Sekreteri **Elisabeth** ve **Kenneth Frank** olmakla birlikte 2004 yılında İzmir Amerikan Lisesi'ndeki görevleri bitene kadar yerlerine **Dorothy** ve **Robert Keller** vekâlet etmektedir. Seçilmiş mütevellilerin 3/4'ünün **SEV** ve **Amerikan Bord Heyeti** Okullarından mezun olması gerekmektedir."

Raporda dikkat çeken bir başka iddia da, Başkanlığını Gülseven Yaşer'in yaptığı **Çağdaş Eğitim Vakfı (ÇEV)** ile **Amerikan Bord Heyeti** ve **SEV**'in koordinasyon içerisinde olduğu.. Zaten SEV'in Mütevelli Başkanı **Yaşar Yaşer**, ÇEV'in Başkanı **Gülseven Yaşer'in kocası.**

Her ikisi de irtica(!) konusundaki hassasiyetleri ile tanınıyor. Kendileri Büyük İsrail'in vilayeti olacak Anadolu Hıristiyan Ekümenisini kurmaya çalışırken, Müslümanlara gerici diye saldırıyor.[304]

Yasaklanan kelimeler

Başbakanlığın hazırladığı bir genelge ile İçişleri Bakanlığı'na, İçişleri Bakanlığı'nın da Valiliklere ve Kaymakamlıklara, bunların da Milli Eğitim Müdürlüklerine, bu Müdürlüklerin de okul müdürlüklerine gönderdiği bir genelge var. Bu genelgeden Milli Eğitim Bakanlığı'nın da haberi var.

Genelgenin mahiyeti şu: Genelgede 45 kelime sıralanmış; bu kelimelerin kullanılmasının yasaklandığı ifade edilmiş.

Yasaklanan kelimeler şunlar:

•Bel'am, •Beyt'ül mal. **•Biat.** •Cemaat. **•Cihad.** •Dâr'ül erkam. **•Dâr'ül harb.** •Dâr'ul-İslâm. **•Emir.** (Lider anlamında) •Emir'ül mü'minin. **•Fetva**. •Firavun. **•Hâlife**. •Hicret. **•Hilaf'ül mü'minin** •Hizbullah.

[303] Kulis Ankara – 08 Mayıs 2005 - Milli Gazete
[304] Kulis Ankara – 10 Mayıs 2005 – Milli Gazete

•Hizbuşşeytan. •İmam. **•İmamet**. •İnfak. **•Kâfir**. •Karun. **•Kışla**. •Laikler. **•Laikçiler**. •Medine dönemi. **•Medrese**. •Mekke dönemi. **•Mele.** (Molla anlamında). •Mücahid. **•Mü'min**. •Münâfık. **•Müstaz'af**. •Müstekbir. **•Seyda**. •Şehâdet. **•Şehit**. •Şeriat. **•Şeyh**. •Şeyh'ül İslâm. **•Şirk**. •Şûra. **•Tâğut.** •Tebliğ. **•Tekke**. •Tevhid.

Bu genelgenin evveliyatına baktığımız zaman çok enteresanlıklarla karşılaşıyoruz. Şöyle bir bakalım:

2003 yılında Suudi Arabistan'a ABD savunma Bakanı Donald Rumsfeld gitti. Bu zikrettiğimiz Kur'âni kavramların eğitim kitaplarından çıkarılmasını istedi ve istek yerine getirilmeye başlandı.

Suud'tan yerine getirilmesi istenen aynı yöndeki çalışma, Türkiye'den de istenmiş olmalı ki, 2005 yılında Başbakanlığın emri ile İçişleri Bakanlığı'na, İçişleri Bakanlığı'nın da valilikler kanalıyla okul müdürlüklerine gönderdiği yazı ile bu kelimelerin kullanılmasının yasaklandığı tebliğ edildi.

İsterseniz bir adım daha atalım; şimdi şunları hatırlıyoruz. Eski Cumhurbaşkanlarından Süleyman Demirel: **"Kur'ân'da 232 ayet var ki bunlar kanunlarımızla çatışıyor. Bu ayetler Kur'ân'dan çıkarılmalıdır"** diye toplantılarda sürekli bu 232 "Ahkâm ayeti"nin üzerinde durmuştu. İşte 2005 yılında Başbakanlığın kullanılmasını yasakladığı kelimeler bu 232 ayetin içeriğinde yer alan kelimelerdir.[305]

Bu kavramları Müslümanlara yasaklar, ama misyonerler İslami kelimeleri kullanırlar:

Misyonerler için "davaya(!) giden her yol mubahtır" Bu ilk misyoner **Aziz Pavlus**'tan bu yana böyledir. Aziz Pavlus metodolojisinde **"Ondanmış gibi görünmek"** en önemli unsurlardan biridir. Bu yüzden amaçlarına ulaşabilmek için kendilerini gizler, insanları etkilemek için bölgesel inanç ve geleneklere uyum sağlamış gibi görünürler.

Örneğin Müslümanlara yönelik misyonerlik faaliyetlerinde **Müslümanlara özgü** dini terminolojiyi kullanmaya azami ölçüde dikkat ederler. Bunda amaç Müslümanlara şirin görünmek, onların sempatisini kazanmaktır. Bu yüzden, konuşurken **Allah, Resul, Nebi, Vahiy, Ayet, Mescit, Hazret, Şerif, Maşallah, İnşallah** gibi kelimeler kullanmaya özen gösterirler. İncil'deki Baba terimini 'Allah' şeklinde değiştirirler. "Yeni Ahit" yerine "**İncil-i Şerif",** kilise yerine **"Mescidi İsa"** terimini kullanırlar.

Dua ve vaazlarında Kur'an'dan ve İslam'dan, Hıristiyan teolojisiyle çatışmayan bazı pasajları ön plana çıkarırlar. Kur'an-ı Kerim'in, Hz. İsa'yı öven bölümlerine vaazlarda özel vurgular yaparlar.

Müslüman toplumlarda, **kilise, rahip** ve **papaz** gibi terimler doğrudan Hıristiyanlığı çağrıştırdığı ve antipatik geldiği için bunun yerine **'öğretmen'**, **'eğitmen'**, **'hoca'**, **'abi', 'pastör'** gibi ünvanlar kullanırlar.

Gerektiğinde sempati kazanmak için **oruç gibi** bazı İslami ibadetlere uyulur. (Örneğin sık sık Meclis'e gelen Amerikan büyükelçiliği görevlisi bu yıl Ramazan ayında yaptığı ziyaretlerde oruç olduğunu söylemiş bu durum herkese ilginç ve bir o kadarda sempatik gelmişti**!!**)

Gerektiğinde Cuma ve Cenaze namazlarına katılırlar, cemaatle birlikte saf tutarlar. (Örneğin misyoner yetiştiren bir okulda verilen derslerde, her öğrenciden çalışma yapacakları ülkelerde cuma namazı vaktinde camiye gitmeleri ve cami çıkışında arkadaşlık kurmaları istenmektedir.) Bilelim ve tanıyalım diye yazdık.[306]

İsrail, ABD'deki Hıristiyanlaştırılmış Türkler'i casus olarak kullanıyor!

Şaron'un Likud partisiyle yakın ilişkileri bulunan AIPAC, ABD'deki en geniş Yahudi kuruluşu. Türkiye-İsrail ekseninin, küresel savaşın, Ortadoğu haritasının yeniden çizilmesi planının ve 28 Şubat'ın mimarları bu çevreler. 1996'da Netanyahu'ya sunulan rapor, Türk-İsrail ekseninin ve 28 Şubat'ın temelini oluşturmuştu.

Sempozyum adı altında organize edilen ve Türkiye için adeta bir iç savaş senaryosu çizilen "Turkey: The Road to Sharia?" başlıklı toplantıya ve Daniel Pipes ile Michael Rubin gibi şaibeli isimlerin amaçları, Türkiye'nin siyasi eğilimlerini analiz etmekten ziyade çıkar hesaplarıdır. ABD yönetimi nezdinde Türkiye'nin sözcülüğüne soyunan ve başımıza Türkiye uzmanı kesilen bu adamlar, bir yandan iç çatışma tezlerini Türkiye analizi olarak pazarlarken diğer yandan şantaja varan kâbus senaryoları ile Türkiye üzerinde baskı kurup istediklerini koparmaya çalışıyorlar. Bununla da kalmıyor, oyunlarını bozanları hedef alıp yıpratmaya, gözden

[305] Mevlüt Özcan – 12 Mayıs 2005 – Milli Gazete
[306] Ankara Kulisi – 12 Mayıs 2005 – Milli Gazete

düşürmeye çalışıyor, adeta intikam alıyorlar. Çalışmalarını Türk-Amerikan ilişkilerine hasretmiş görünen bu kişilerin öncelikle İsrail istihbaratıyla bağlantıları dikkate alınmalı ardından da Türkiye için neyi neden söyledikleri üzerinde durulmalı. Dahası, Türkiye için söylediklerinin arkasındaki siyasi ve ekonomik çıkar hesapları, Türkiye'nin lobisini yapma adı altında ne kadar paranın peşinde oldukları, fikir babaları ve Türkiye'deki ortakları ortaya konulmalı…

Ariel Şaron'un Likud partisiyle yakın ilişkileri bulunan AIPAC, ABD'deki en geniş Yahudi kuruluşu. 1980'lerde Washington Yakındoğu Politikaları Enstitüsü (WINEP) bu kuruluş bünyesinde oluşturuldu. AIPAC, WINEP ve Yahudi Ulusal Güvenlik Enstitüsü JINSA Irak işgalinin senaryosunu hazırladı. AIPAC 1988 yılında Bill Clinton'ı Irak'a saldırıya teşvik etti ama başaramadı. WINEP, 1993 yılında Clinton yönetimine İran ve Irak'ın tecrit edilmesini öngören "dual containment" politikasını uygulattı. Türkiye-İsrail ekseninin, küresel savaşın, Ortadoğu haritasının yeniden çizilmesi planının ve 28 Şubat'ın mimarları bu çevreler.

Richard Perle, David Wurmstar ve Doglas Feith gibi isimler, bu kuruluşlarla birlikte, "2000'lere Doğru İsrail için Yeni bir Strateji" başlıklı bir çalışma yaptı. "A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm" başlığı altında 1996'da Benjamin Netanyahu'ya sunulan rapor, Türk-İsrail ekseninin ve 28 Şubat'ın temelini oluşturmuştu. Raporun birinci maddesi, İsrail'in Ortadoğu'da amaçlarına ulaşması için Türkiye ile yakınlaşmayı şart koşuyordu. Daniel Pipes'ın "The National Interest''in 50. sayısında yazdığı "The New Axis" adlı yazısı bunu iyi anlatıyor. Türkiye için ABD'de yapılan lobi çalışmaları da bu çevrelere emanet edildi. Tabi Anadolu insanının milyonlarca doları da… Bu eksenden sonra yapılan savunma anlaşmaları sonucu Türkiye İsrail'e milyarlarca dolar ödedi. Türk-İsrail ekseninin, Irak işgalinin ve "Yeni Ortadoğu"nun mimarları şimdi ABD'de bile casuslukla suçlanıyor.

İlginçtir Franklin Yahudi değildi. İsrail'in ve Amerika'daki İsrail aşırı sağının bu işler için Yahudi olmayan kişileri kullandığı ortaya çıktı. Dahası var: "İsrail'in ve Yahudi derneklerinin bunda sonra casusluk için özellikle, Türk vatandaşlarını ve derneklerinde görevli kişileri kullanacağını söyleyen Amerikalı bir İç güvenlik yetkilisi, bu soruşturma içindeki bir kişinin bir Türk dışişleri yetkilisi ile sürekli buluştuğunu, tespit ettikleri aynı kişinin şu an Washington'da olmadığını, bir Ortadoğu ülkesindeki Türk Büyükelçiliği'nde çalıştığını iddia ediyor. İddiaların adresi: (http://washingtonhaber.blogspot.com/2005/05/fbi-arrested-israeli-spy.html)[307]

[307] 12 Mayıs 2005 – Milli Gazete – (İbrahim Karagülle)

“SERT İSLAM, LAYT İSLAM” SAFSATASI NEYİ AMAÇLIYOR!?

İslam; Allah yapısıdır. Dünya ve ahiretin saadet programıdır. Ne gereksiz bir fazlalığı, ne de yetersiz bir noksanlığı bulunmamaktadır.

İslam dini bir bütündür ve tastamamdır. Ona dışarıdan bir şey katmaya veya bir şey çıkarmaya kalkışmak sapıklıktır, fıtrat dinini bozmaktır. İslam, baştan sona Hak’tır, hayırdır… Hepsi; herkes için ve her zaman lazımdır.

Kur’an; değişen ve gelişen bütün şartlara ve ihtiyaçlara uygun çözüm ve çareler üretmek üzere başvurulacak temel ve genel kaynak ve dayanak anlamında “Mutlak deliller” içermektedir.

Hz. Peygamberin (sav) sünneti ise, bu “emir”lerin nasıl ve ne maksatla uygulanmasının şeklini ve taktiğini öğretmektedir.

İslamın, maalesef dikkatlerden kaçan en önemli iki özelliği:

1- Hükümette Cumhuriyet dönemini

2- Hukukta ise içtihat dönemini getirmesidir.

Son zamanlarda gündeme getirilen ve sık sık dillendirilen “Sert İslam, Layt İslam” gibi yakıştırmalar da tamamen yanlıştır ve yanıltıcıdır.

Allah’ın her hususta koyduğu en uygun ve en uygar kuralları “yumuşak, yetersiz ve etkisiz” bularak, kendi kafasından daha kesin ve daha keskin yöntem ve sistemler uydurarak; “Radikal İslam, aşırı İslam” diye tanıtılan anlayış, İslamı yansıtmadığı gibi...

Hak Dinin bazı emir ve yasaklarını “gereksiz ve önemsiz” görüp bunları resmen olmasa da, fikren ve fiilen çıkarmaya... Veya bazı İlahi Hüküm ve Hakikatleri “Çok sert, ağır külfet, aşırı zahmet” diyerek yumuşatmaya kalkışanların ortaya attığı “ılımlı İslam, layt İslam” gibi uyduruk kavramlar da, tam bir şaşkınlıktır.

Nasıl ki, Aya gitmek üzere programlanmış bir füzenin, fırlatma sisteminde yarım milimlik dahi bir bozma ve sapma yapılsa, bu açı giderek büyüyecek ve neticede Ay’a değil, belki başka bir gezegene çarpıp parçalanacaktır.

Bunun gibi, İslamı sertleştirme veya laytlaştırma girişimleri de sapıklıktır ve hüsranla sonuçlanacaktır.

Şurası kesinlikle bilinmelidir ki:

İfrat’ı da, **Tefrit**’i de

Aşırı’sı da, **Ilımlı**’sı da

Radikal’i de**, Libera**l’i de

Katı’sı da, **Layt’**ı da

İslam değildir.

İslam; Allahın gönderdiği, Hz. Peygamber efendimizin (sav) ise, bunları nasıl anlamak ve uygulamak gerektiğini fiilen öğrettiği HAK DiN dir.

İfrat: Doğal ve doğru olanı zorlaştırma... Aşırıya kaçma, haddini aşma manasında kullanılmaktadır.

Tefrit: ifratın tam zıddı olarak; orta yolun çok gerisine kayma, normalin altında kalma... Gevşeklik yapma, laubali ve sorumsuz davranmadır.

Liberalizm: Disiplin ve düzene aykırı ve aşırı serbestlik... Hayvani hürriyet anlayışıdır.

Radikalizm: Köktencilik, sertlik ve sivrilik... Şiddet ve hiddet içeren katı ve kapalı rejim ve girişimlerin ortak adıdır.

Light (**Layt**): “Yağı düşürülüp ayarlanmış... Özü alınıp uyarlanmış... İradesi törpülenip uysallaştırılmış... Hafif, edilgen ve güdülen... Ağırlığı ve saygınlığı kalmamış” anlamındadır.

İşte bu ve benzeri sıfatlarla sunulmaya ve Müslümanlara yutturulup uyutulmaya çalışılan hiçbir kuram ve kavram, İslamın kendisi değil, sahtesidir.

AKP’nin Diyanet Bakanı ve Diyanet işleri Başkanı gibilerin ve de Amerika’nın beslediği ve desteklediği

hoca Efendilerin, hem de Siyonist Yahudi lobileri, papalık gibi haçlı merkezleri ve Bartholomeus gibi hıyanet temsilcileriyle birlikte seslendirilip sahiplendikleri, "Layt, Ilımlı" İslam da...

Taliban'ın, Bin ladin taraftarlarının ve Hizbullah diye ortaya çıkıp dehşet ve vahşet kusanların, "Sert, Aşırı" İslamı da...

İslam'ın özünden saptırılmış halidir, ya yabanileştirilip yobazlaştırılmış, ya da hafifletilip yozlaştırılmış, sahtekârlık ve istismarcılık örnekleridir...

Her iki akımın; aşırı İslam'ın da, ılımlı İslam'ın da; kurgulayan ve kullanan merkezleri aynıdır, Amerika'dır ve Siyonizmin dünya hakimiyeti hesabına, bunları piyon ve taşeron olarak kullandıkları kesindir.

Bir zamanlar Dünyayı Kominizm-kapitalizm diye, toplumları ise kendi içinde solcu-sağcı diye karşıt kamplara ayırıp birbirine karşı kışkırtan ve kırdırtan bu Siyonist güçler, şimdi de Müslümanları Sert-Layt diye birbirine karşı kullanmakta ve "Sert" inden ürkütüp "Layt" ına razı etme şeytanlığını sürdürmektedir. Ve dış güçlerin asıl istedikleri ve besledikleri: İslamın "Layt-ılımlı" halidir ve bu daha tehlikelidir.

Layt-ılımlı İslam diye, Siyonizmin sömürü ve sindirme düzenine razı olacak, Büyük Ortadoğu Projesine ve Arz-ı Mev'ud provasına gönüllü ve güdümlü taşeronluk yapacak, AB'ye giriş hayaliyle Kıbrıs'ın satılmasına ve Türkiye'nin parçalanmasına göz yumacak ve bütün İslam alemini İsrail'in eyaletleri durumuna sokacak hıyanetlere hikmet uyduracak **bozuk, batıl ve bayağı bir anlayış; muhterem, mübarek hatta "mehdi" olarak reklam edilen, dinler arası diyalog ve hoşgörü kahramanı diye öne sürülen kişiler eliyle yerleştirilmek ve yürütülmek istenmektedir**!...

Efendim, her şey değiştiği ve geliştiği halde, hiç "dinde reform ve revizyon yapılmayacak mı?"

Hayır ve asla!...

Son ve mükemmel Din olan İslamiyet; aslı deforme ve dejenere olmaz ki, reforma ve revizyona ihtiyaç göstersin.

Ancak iman, ahlak ve ibadet dışında kalan "muamelat" konularında yine değişmez ve değerini yitirmez temel ilahi kanunlara uygun olmak koşuluyla, yeni ve yeterli içtihatlar, izahatlar ve icraatlar elbette gereklidir ve yapılabilir.

İslamın, hükümette **Cumhuriyet**, hukukta **İçtihat** dönemini açtığını yukarıda belirtmiştik.

Burada Hak ile Doğru kavramlarını da iyi bilmemiz gerekir.

Hak; Asla değişmeyen, eskimeyen değerini ve önemini yitirmeyen mutlak gerçeklerdir.

Doğru ise; Zamana, şartlara ve ihtiyaçlara göre gerekli ve yeterli olan şeylerdir.

İslamın temel inanç ve ahlak esasları ve her konudaki sağlam ve şaşmaz ölçüleri–delilleri yani ilahi dayanak ve kaynakları "**Hak**"tır.

Ama bu mutlak delillere dayanılarak, gelişen ve değişen sorunlara ve standartlara uygun olarak üretilen çözümler-içtihatlar ise; "**Doğru**"dur.

Hak değişmez, doğrular ise değişebilir.

Din, insan ve toplum hayatını disiplinize edip düzenleyen "Araç"ların ve kurumların, genel amaçlarını ve temel işleyiş esaslarını belirler. Bunlar asla değişmez ve değişime ihtiyaç göstermezler.

Bu araç ve kurumların, daha güzele ve mükemmele doğru gelişme ve değişme seyrini ve sürecini... Doğacak sorunları temel esaslara göre çözüme kavuşturma ve bunları standartlara uyarlama biçimini ise; **İnsanlığın ihtiyaçları, her çağın ve ortamın şartları belirler**...

Yani, Din adına "Her şey değişir" diyenler de yanılmakta ve sapıtmaktadır.

"Hayır, hiçbir şey değişmez" diyenler de aldanmakta ve yanlışı savunmaktadır.

Bu arada, "Ehli Sünnet" çizgisi, her asırdaki binlerce ulemanın ve milyonlarca Müslümanın "icma"sı, yani ortak kanaat ve konsensüse varmasıyla, **orta ve orantılı, adil ve dengeli yol olan İslam'ın temsilcisidir**.

Ancak, "Ehli Sünnet"e bağlılık bahanesiyle; itikat esasları ve kaideleri, ibadet şartları ve şekilleri, genel ahlak kuralları, helal ve haram ölçüleri dışında kalan Muamelat (Toplumsal hayat) la ilgili konularda, beş yüz,

hatta bin sene önceki şartlar ve ihtiyaçlar için hazırlanmış fetvaları içeren kitaplarda yazılanların aynen tatbikini istemek de, hem fıtrata, hem de çağdaş standartlara aykırıdır ve yanlıştır.

Böyle düşünenler, bir nevi "ehli Kitap" kapsamındadır. Çünkü Kur'an'ın "Ehli kitap" kavramı sadece Yahudi ve Hıristiyanları değil, **ilahi kitapların kendisini bırakıp, onların tahrif edilmiş yorumlarını veya, asırlar öncesi şartlar ve ihtiyaçlar için çıkarılıp yazılmış fetvaları... ya da kendi meşrebine, mezhebine ve mürşidine ait kitapları "değişmez ve itiraz edilmez kaynak" yerine koyan, bu yüzden yeniden Kur'an'a dönmeyi ve çağdaş çözümler üretmeyi gereksiz sayan Müslümanları da içine almaktadır**;..

''Sert İslam''da ''Layt İslam''da Siyonist Senaryosudur:

Kaide örgütünü CIA'nın Kurup kullandığı artık açıkça yazılmaya ve konuşulmaya başlanmıştır. ''Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek'' cinsinden: ''Ilımlı İslam'' safsatası da aynı Siyonistlerin bir planıdır.

CIA'nin Kaidesi!

Bush, Rumsfeld ve Rice gibi ABD'nin en üst düzey yöneticilerinin saldırı tehditlerine maruz kalan İran'ın dini lideri Ayetullah Hamaney, El Kaide örgütünü bizzat ABD Gizli servisi CIA'nin kurduğunu iddia ederek, bu gerçeği bütün bölge halklarının bildiğini söyledi. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ni hayata geçirmek için bu çalışmaları yürüttüğünü belirten Hamaney, "Ancak ABD'nin bu projesi yenilmeye mahkûmdur" diye konuştu

CIA, çuvallamaya devam ediyor!..

İran'da Pentagon'a bağlı Amerikan özel timlerinin, İran'da vurulacak hedefleri belirlediği haberlerinin çıktığı bir dönemde, geçmiş yıllarda CIA'nın, İran'daki çuvallamalarına bir örnek de Pentagon'un eski akıl hocası Richard Perle'den geldi. 2 Şubat'ta ABD Senatosu'nun İstihbarat Komitesi'ne ifade veren "Karanlıklar Prensi" lakaplı Beyaz Saray eski Danışmanı Perle, birkaç yıl önce İran'ın, CIA'nin ülke içinde oluşturduğu şebekeyi deşifre ederek çökerttiğini, hatta en az 40 muhbirin de idam edildiğini söyledi. CIA'nın İran'da yakayı ele vermesinde en önemli nedenin muhbirlere daha sıklıkla istihbarat akışı sağlamaları için yapılan baskı olduğunu anlatan Perle, "İran istihbaratı hemen bu trafiği fark etti, böylelikle tüm bağlantılarımız çökertildi ve en az 40 muhbirimiz idam edildi. İran içindeki yapılanmamız çok kötüydü " dedi.

Dönemin CIA Ortadoğu sorumlularından, biri, İranlı muhbirlerin mesajlarını Almanya'nın Frankfurt kentindeki CIA merkezine gönderdikleri mektupların arkasına görünmez mürekkeple yazdıklarını, CIA'nın da aynı yöntemle yanıt yolladığını belirten Perle şöyle konuşuyor: "Ancak Tahran'ın istihbarat ağını ortaya çıkarması üzerine ilgili birimler Los Angeles'a taşınırken, istihbarat akışı doğrudan İran içinden değil Güney Kaliforniya'da kümelenmiş muhalif İranlılar üzerinden sağlanmaya başladı. Tahran'ın şüpheli bir şahsın Frankfurt'ta belli bir adrese sürekli mektup gönderip aldığını tespit ettiği, bunun üzerine aynı adrese yazanları, takibe aldığı ve böylece şebekenin ortaya çıkarıldığı sanılıyor."[308]

Irak petrolü İsrail'e akacak!

Şarm eş-Şeyh'te bir tiyatro oynuyorlar. Ateşkes ilan edilmiş! Barış yolu açılmış! Ortadoğu'da silahlar susacakmış! Filistinliler terörden vazgeçecekmiş! Filistinlileri, Ortadoğu'yu, barış isteyen tüm dünyayı kirli bir senaryo ila kandırmaya çalışıyorlar. Senaryo aynı, aktörler aynı, yer aynı, alkışlayanlar aynı! Ama gerçekler bildiğiniz gibi değil. Şarm eş-Şeyh'te barış kararı değil, aslında bütün bölgeyi, özellikle de Türkiye'yi rahatsız edecek kararlar alındı!?

Aynı senaryoyu Arafat zamanında da denediler. Tutmadı. Senaryonun önünü açmak için Arafat önce tecrid edildi, ardından da zehirleyip gömdüler. Senaryonun önünü açmak için Filistin'in direniş gruplarına karşı devlet terörü uyguladılar. Filistin halkının öncüleri iğrenç bir şekilde ortadan kaldırıldı. Arafat'ın, Şeyh Yasin'in ve diğerlerinin ortadan kaldırılması ABD ve İsrail'in, bölgedeki diğer işbirlikçileriyle birlikte planladıkları ve uyguladıkları bir senaryoydu. Şimdi önlerinden engel kalmadı ve Filistin'in şehitlerinin kanı üzerinde tepiniyorlar.

Mahmud Abbas'ı daha önce de başbakan yaptıkları ne çabuk unutuldu? Şimdi seçimle işbaşına getirdikleri Abbas'a o zaman Arafat neden karşı çıkmıştı? Filistin halkı neden karşı çıkmıştı? Filistinliler neden

[308] Milli Gazete – 14.Şubat.2005

onu hainlikle suçlamıştı? ABD neden Filistin'e lider kadro belirlemek için komisyon kurmuştu? ABD-İsrail ataması Abbas hükümeti neden sadece 4 ay iktidarda kalabildi? Arafat neden Abbas hükümetinin yetkilerini sınırladı? ABD ve İsrail Abbas'tan neler istedi? Abbas iktidara gelir gelmez neden direniş örgütlerini tasfiye etmeye yönelik girişimler başlattı?..

İsrail istihbaratına yakın bir haber sitesi, zirvede Ortadoğu'da yeni bir eksen kurulduğunu yazdı. "Ortadoğu Dörtlüsü" adlı bu eksen, sadece İsrail-Filistin sorunuyla değil bütün bölgesel gelişmelerle yakından ilgilenecek. Yani ABD ve İsrail'in çıkarlarını koruyacak. "İsrail-Mısır-Ürdün-Filistin ekseni" öncelikle Suriye ve Lübnan üzerinde yoğunlaşacak. Ayrıca bu ülkeler arasında askeri ittifak kurulacak. Zamanla Irak da eksene katılacak. Senaryo sizlere 1996'daki Türkiye-İsrail-Ürdün ekseni'ni hatırlatmıyor mu? Eksenin dışında tutulan ülkelere bakın: Türkiye, Suriye ve Suudi Arabistan. Yeni eksen bu ülkelerin kaygılarını da gözetecekmiş. Kim inanır? Bu eksen Türkiye'yi de hedef alıyor. Yani ABD ve İsrail Türkiye'yi de hedef alıyor. Türk-İsrail ekseni ABD ve İsrail'in çıkarları doğrultusunda İran, Suriye ve Irak'ı hedef alıyordu. Irak işgali ve bugünkü Ortadoğu senaryosu o zamanlar planlandı. Yeni eksen ise, Türkiye, Suriye (Lübnan) ve Suudi Arabistan'ı dışarıda tutuyor. Tabi İran'ı da. Nereden nereye geldik. Türkiye de mi "şer ekseni"ne dahil edildi yoksa? Türkiye ile ABD arasındaki ilişkileri "stratejik ortaklık" gibi süslü kavramlarla ifade edenlerin dikkatini çekmek istiyorum. Ayrıca yeni "Ortadoğu Dörtlüsü" Irak petrollerini Ürdün'ün Akabe limanına ve İsrail'in Akdeniz'deki Hayfa ya da Aşkelon limanına taşıyacak boru hattı için ortak çalışacak. Yani Kerkük-Yumurtalık boru hattına karşı Kerkük-Hayfa boru hattı. Burası Türkiye'yi ilgilendirmiyor mu? Ne barışı, ne ateşkesi?[309]

Bütün bu şeytani hesaplar:

- Tüm İslam coğrafyasını avuçlarına almak
- Müslüman ülkelerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarını kendileri kullanmak
- Türkiye'yi her yönden zayıflatıp parçalamak ve İslam Dünyasına Liderlik pozisyon ve potansiyelini dağıtmak
- Sonunda İsrail'in Dünya hâkimiyetini sağlamak ve tüm insanlığı sömürüp sağmaktır.

Kapancızade Nurettin Veren Bey ve Fethullah Gülen:

- Sabatay Sevi öldükten sonra Sabataistler (Dönmeler) üçe bölündü. Karakaşiler, Yakubiler ve KAPANCILAR.

Başını İbrahim Ağa'nın çektiği gruba "Kapancılar" (Kapaniler) denildi. En kalabalık grup olan Kapancılar İzmir'de oturuyorlardı; üst ve orta sınıfı oluşturan tüccarlardı. Zaten **"Kapani"** İbranice'de **"İzmirim"** demek.

Soyadı Kanunu'ndan sonra kapancıların önemli bir bölümü, "Kapani", "Kapancıoğlu", "Kapancı" gibi soyadları alıyorlar. Ünlü Profesör **Münci Kapani,** Devlet Bakanı **Osman Kapani** gibi… Ünlü Paker ailesi, yine ünlü Bezmen'ler bu kola mensup olarak biliniyor. Kemal Derviş'in de yine Kapani koluna mensup olduğu ısrarla iddia ediliyor.

Kapancılar ile Karakaşiler zamanla birbirlerine düşman oluyorlar.

Mesela Gazeteci **Abdi İpekçi**'nin Büyükada'da tanıştığı **Esin Dölen ile** evlenmesine İpekçi'nin ailesi karşı çıkıyor. Çünkü İpekçiler Karakaşi. Kız tarafı ise Kapancı!

Bu bilgiler, **Soner Yalçın**'ın, Beyaz Türklerin Büyük Sırrı "Efendi"yi, Yalçın Küçük'ün "Tekeliyet"ini okuyanlar, ya da bu konulara ilgi duyanlar için yabancı değil.

Peki ama şimdi durup dururken biz niye yazdık.

Nurettin Veren yüzünden.. Nurettin Veren Bey, Fethullah Gülen'in İzmir'de ilk yola çıkarken yanındaki üç isimden birsidir. Neredeyse 30 yıl Fethullah Hoca'nın sağ kolu görevini üstlenmiştir. Ancak şimdi yolları ayrıldı. Fethullah Hoca ile ilgili zehir zemberek açıklamalar yapıyor.

Ancak bizim asıl dikkatimizi çeken Nurettin Veren Beyin Cumhuriyet'teki yayını durdurulan röportajında ailesiyle ilgili verdiği bilgiler. Bakın ne diyor Veren:

"Ben İzmir'de doğma büyüme insanım. Ailem normal bir İzmirli. İzmir'in ileri gelen eşrafından **KAPANCI**

[309] Milli Gazete – 11.Şubat.2005 – İbrahim Karagül – Yeni Şafak)

Sülalesi! Dönertaştaki hanlar, oteller, çiftlikler halamın. İzmir'in en önde gelen sülalesi!"[310]

Evet, Nurettin Veren Bey, samimiyetle ve aslını inkar etmeden ailesini açıklıyor. Biz elbette hiç kimseyi kökeninden ve geçmiş kültüründen dolayı kınayamayız, bugünkü durumuna ve tutumuna bakarız.

Şimdi soralım:

1. Herkesin kalbindekini ve gelecekteki gelişmeleri bildiğine inanılan keşif ve keramet sahibi! Fethullah Gülen, 30 yıl önce birlikte yola çıktığı 3 kişiden birisi olan ve şimdi araları bozulunca bütün foyalarını ortaya koyan Nurettin Veren'in bir sabataist dönme aileden olduğunun, nasıl farkına varmamıştır?

2. Ya da, o zamanda bu hareketin:

- Milli Görüş'ün yükselişini önlemek.
- Müslümanları layt-pısırık hale getirmek.
- Amerikan aşığı bir nesil yetiştirmek gibi amaçlarla, Siyonist dış güçler ve içerideki sabataist-masonik çevrelerce başlatıldığını bile bile mi, katılmış ve kullanılmıştır?

3. Veya, Fethullah Gülen'in saf ve samimi talebelerinin ve N. Veren gibilerin durumu fark edip, Risale-i Nur'un sağlam ve İslam istikametine ve Milli cepheye yöneldiklerini gören Siyonistler, acaba "Artık bize yaramayan Türkiye'ye de yar ol olmasın" diye kasıtlı olarak gözden çıkarıp kötülemeğe ve kirli çamaşırlarını deşifre etmeye mi başlamıştır? Çünkü Nurettin Veren, milli ve manevi çıkarlarımız yararına, çok ciddi ve cesaretli açıklamalar yapmaktadır.

ABD'nin Gizli İslam Projesi:

Kadınların imametinden, Ilımlı İslam projesine ve Endonezyalı binlerce imamın eğitimine kadar, Amerika'nın İslam dünyasına yönelik "hassasiyeti" göz yaşartıyor. Müslümanlardan ziyade, bu işleri kafaya takan ABD yönetimi, Müslümanları 'eğitmeye' kesin kararlı.

Washington yönetiminin "Ilımlı İslam" projesi çerçevesinde dünya çapında devreye soktuğu gizli plan doğrultusunda, CIA ile önemli bakanlıklara bağlı kadrolar, 10 milyar dolarlık bütçeyle camileri onarıp imamlara eğitim veriyor, konferanslar organize ediyor.

ABD'nin önde gelen haftalık haber dergilerinden US News & World Report, Bush yönetiminin "İslam dininin çehresini değiştirmek için" milyar dolarları aşan bütçeyle gizli bir projeyi devreye soktuğunu yazdı.

David E. Kaplan imzalı yazıda Amerika'nın iki yıldır, İslam dininde reform yaşanması için dünya çapında olağanüstü gayret gösterdiği ileri sürüldü. Haberde, Ulusal Güvenlik Kurulu, Dışişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı ve CIA'nın, "İslam Dünyasına Yardım Eli" başlıklı gizli bir stratejide anlaştığı yazıldı. Gizli metinde dünya çapında ılımlı İslam'ın elinin güçlendirilmesine yönelik çalışmalar ile insan dininde yaşanan değişikliklerle yakından ilgili olması gibi kararlar yer aldı.

Amerika'nın dini bir mücadele yürütme gücünün sınırlı olduğu, bu nedenler demokrasi, kadın hakları ve hoşgörü gibi değerleri benimseyen partnerlere güvenmek gerektiği konusunda uzlaşmaya varıldı ve bu partnerler şöyle sıralandı:

Müttefik İslam devletleri, özel vakıflar ve sivil toplum örgütleri. Haberde, bütçesi 21 milyar doları aşan USAID'ın, bunun yarıdan fazlasını "İslam dünyasına yardım" için kullandığı ve 24 ülkede İslami radyo ve televizyon programlarına, dini okullara, İslami düşünce üretim kuruluşlarına, ılımlı İslam'ı teşvik eden faaliyetlere mali yardım yapıldığı kaydedildi.[311]

Diyanet'e tasfiye

Apartman kiliselerin mantar gibi bittiği, binlerce misyonerin cirit attığı Türkiye'de, 77 bin caminin 22.780'inde din görevlisi yok. 9 bin 102 camide ise din hizmetleri karın tokluğuna çalışan vekil imamlarla yürütülüyor. Son 10 yıldır tek bir Kur'an Kursu öğreticisinin atanamadığı Kur'an Kursları'nda da tablo vahim. Rapora göre 1996 yılından beri Kur'an kursu öğretici kadrosu verilmeyen Diyanet'te 3 bin Kur'an Kursu atama bekliyor.

---

[310] Milli Gazete / 17 03 2005 / Kulis Ankara

[311] Akşam / 20 04 2005 /

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın hazırladığı bir rapor, Hıristiyan misyonerlerinin faaliyetlerinin yoğunluğu nedeniyle tartışma konusu olan ülkemizde, Hıristiyan misyonerlerine karşı en büyük mücadeleyi vermesi gereken Diyanet'in nasıl zor durumda bırakıldığını bütün çıplaklığıyla ortaya koydu.

Diyanet tasfiye mi edilmek isteniyor

Milletvekillerine de dağıtılan raporun; "Sayıların Diliyle Diyanet İşleri Başkanlığı" başlıklı bölümünde verilen rakamlar, din hizmetlerinin nasıl bir vurdumduymazlıkla engellendiğini gözler önüne seriyor. Diyanet'in raporuna göre halen 22 bin 780 camide hiçbir din görevlisi bulunmuyor. Türkiye'de toplam 77 bin 151 caminin bulunduğu hatırlatılan raporda, 22 bin 780 boş camiye karşılık, 9 bin 102 camide de özlük haklarından yoksun ve 2/3 maaşla hizmet veren vekil imamlarla hizmet verilmeye çalışılıyor. "Her yıl bin 700 personelin emekli olduğu ve bin 500 civarında personelinde istifa, ölüm, kurum değişikliği gibi nedenlerle Diyanet'ten ayrıldığı" vurgulanan raporda, "Mevcudu korumak için yılda 4 bin 200 görevlinin atanmasına ihtiyaç vardır. Bu ihtiyaç karşılanmadığı takdirde gelecek on yıl göz önüne alındığında kadroların yarısı boşalmış olacaktır" denildi. Raporda, "Dini ve milli değerlerimizi zedeleyici hareketlere fırsat vermemek için kadrosuz camilere kadro tahsisi yapılarak münhal kadrolara atama izni verilmelidir" uyarısı yapıldı.

3 bin Kur'an kursu

Raporun Kur'an Kursları ile ilgili rakamları da yürek sızlatan bir gerçeği ortaya koyuyor. Çünkü rapora göre Kur'an Kursları'nda da Kur'an eğitimi hiç bir sosyal güvencesi olmayan ve ayda sadece 150 milyon lira ile çalışan geçici öğreticiler tarafından yürütülüyor. Raporda, "Kur'an kursu öğreticiliği kadrolarına 1996 yılında bu yana atama yapılamamıştır. Ayda 150 YTL ile çalışan 3 bin geçici öğretici bulunmaktadır. Bu öğreticilerin hiç bir sosyal güvenceleri yoktur!" denildi.

Misyonerler cirit atıyor

Diyanet'in karşı karşıya bırakıldığı bu hazin tabloya karşılık, ABD destekli misyoner kiliselerinin Türkiye'de cirit attığı biliniyor. Diyanet hiç bir sosyal güvencesi olmayan ve ayda sadece 150 milyon lira karşılığı hizmet vermeye çalışan Kur'an Kursu hocalarıyla hizmet vermeye çalışırken, Hıristiyan misyonerler kaynağı belli olmayan milyonlarca dolar harcayarak İncil başta olmak üzere misyoner kitapları dağıtıyor. Ekonomik durumu kötü olan aileleri para yardımlarıyla kandırarak Hıristiyanlaştırmaya çalışıyor.[312]

Diyanet Özerkleştiriliyor!

M. Aydın'ın yasa tasarısı, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı devlet içinde özerkleştirerek adeta Vatikanlaştırmaktadır.

Genelkurmay Başkanı Org. Özkök, Harp Akademileri'nde yaptığı konuşmada irticai faaliyetlere dört buçuk paragraf ayırmıştır. Konuşmada anılan fikirlerin Türkiye'de irticai yapılanmanın özünü dile getirdiğini söylemek mümkün değildir… En büyük irticai gelişme, AKP hükümeti tarafından hazırlanan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın statüsünün değiştirilmesine dair kanun tasarısında kendisini ortaya koyuyor… DİB'ye YÖK modeli verilecek. Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın atamalarda bir yetkisi kalmayacak. DİB'nın büyük illerin müftülerinin de temsil edileceği bir kurul tarafından yönetilecek ve Diyanet İşleri Başkanı'nı bu kurul belirleyecek. Ayrıca il müftülerinin de seçimle görevlendirileceğinden bahsediliyor.

Bu tasarı sadece Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş esaslarına meydan okumak değil, Türk tarihinde din-devlet ilişkilerinin felsefesini yok saymaktır… Üniversitelerin ciddi bir desteği olmadan bile YÖK'ün AKP hükümetinin canını okuduğu göz önüne alınır ise Aydın'ın kendi ifadesi ile YÖK'leştireceği DİB'nın ortaya çıkaracağı sakıncalar kendiliğinden anlaşılmaktadır.[313]

Yani Sömürücü sermayenin Türkiye şubesi TÜSİAD'ın taşeron kuruluşu TESEV tarafından hazırlanan ve D.İ Başkanı Mehmet AYDIN tarafından vizyona sokulan yeni Diyanet düzenlemesi; ılımlı yani Siyonizm ve Emperyalizmle uyumlu İslam'ın tehlikeli bir adımıdır.

Ama planları geri tepecek, Siyonist saltanatı temelinden yıkılacaktır.

---

[312] Milli Gazete / 16 04 2005 /

[313] Akşam / 24.04.2005 / Ümit Özdağ

Bu şeytani güçler “Sert İslam, Layt İslam, kadın imam, ortak iman” gibi suni ve sinsi konularla halkımızı oyalarken, öbür yandan ahlaki temellerimiz ve aile müessesemiz sarsılmakta ve ülkemiz ekonomik olarak soyulmaktadır.

İşte bir dönem Amerikalarda ki Üniversitelerde de hocalık yapan Prof. Dr. Ömer Aksu’nun uyarıları:

‘Moratoryum ilan edilmeli’

İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Ömer Aksu, Türkiye’nin risk kontrol sarmalına sokulmuş durumda olduğunu belirterek, “Yani, sürekli olarak borçlanması sağlanmış, borçlarını da borçla kapatması temin edilmiştir. Artık, biz borçlarımızı ödeyemez duruma getirildik. Türkiye, 2001 krizinde yapmadığını yapmalı ve moratoryum ilan etmelidir” diye konuştu.

– Önce, şunu iyi algılamamız ve duruşumuzu ona göre şekillendirmeliyiz. Bir; IMF ve Dünya Bankası küresel sisteminin, yani dünyaya nizamat vermek isteyen güçlerin önemli iki kurumudur. İki; küresel ekonominin temeli, 1980’li yıllarda aralarında Türkiye’nin de bulunduğu stratejik önemi haiz ülkelerin piyasalarını dışa açılması ve daha kolay manipüle edilmesi maksadıyla dönemin ABD Başkanı Reagan tarafından atıldı. Sovyetler Birliği’nin dağılacağını önceden kestiren ABD, İsrail’le müştereken böyle bir projeye start verdi ve özellikle de Türkiye’nin ilk işaret mermisi olmasını sağladı. Peki, bunun için ne gibi adımlar atıldı? Yapılan şuydu; Türkiye’de iktidara gelen Turgut Özal’la mali piyasalar küreselleşme rüzgarına açılacak, IMF ve Dünya Bankası daha rahat hareket kabiliyetine kavuşturulacak. Ve, bu operasyon için düğmeye basıldı ve sonunda başarıya ulaşıldı.

* **Peki, Turgut Özal’a nasıl bir misyon yüklendi?**

– Amerikalılar, Özal’dan mali hareketlerin serbestçe dolaşımı için kanunlar çıkarmasını istediler. Rahmetli Özal da, hem bunu sağladı, hem de yabancı paralara kapıları sonuna kadar açacak olan Türk Parasını Koruma Kanunu’nu kaldırdı. Böylece, Türkiye ağır ağır küreselleşme sürecinin içerisine itilerek, piyon olması sağlandı.

– Tabii ki, sadece Türkiye değil, bütün dünya bu sistemin içerisine girmeye zorlandı. Hatta, o kadar ki, süpergüç olması konuşulan Çin bile Dünya Ticaret Örgütü’ne üye olmak durumuna geldi. Bakınız, bugün dünyada bilgi ve para hızlı bir akış içerisinde. İstediğiniz anda, nerede olursanız olunuz, herhangi bir bilgiye ya da paraya bir tuşla ulaşabiliyor, sahip olabiliyorsunuz. Yani, dünya o kadar küçüldü. Ancak, mal hareketleri hızlı akmamaktadır. İşte, küresel güçler bu kanalı akıcı hale getirmek için, girmek istedikleri ülkelere direkt müdahaleler yerine çokuluslu şirketler aracılığı ile yatırımlar yaptılar, finans piyasalarına girdiler. Özelleştirmelere girerek ülkelerin en değerli varlıklarını üç-beş kuruşa kapatmaya çabaladılar.

Bizdeki özelleştirme değil, teslimiyet...

– Doğrudur. Türkiye’nin milli varlıkları bir bir elinden alınmak istenmektedir. Bir misal vererek, bu konuyu isterseniz açalım. Bakınız, yüzlerce yerli büyük şirkete sahip bir İngiltere ile üç-beş tane varlığı olan Türkiye’nin yapacağı özelleştirme arasında dağlar kadar fark vardır. Bugün İngiltere’de de Amerikalılar ya da Yahudiler tamamı İngiliz sermayesi olan şirketleri almaktadır. Ancak, bunlar bir elin parmaklarını geçmemektedir. Türkiye’de ise durum çok farklıdır. Bir kere, bizde milli burjuvazi oluşmamıştır. İşte, bu yüzden bugün Çukurova Grubu tarafından Türkiye’nin en büyük dev kuruluşu olarak Türk halkına armağan edilen Turkcell özelleştirilme tehlikesi ile karşı karşıyadır. Allah aşkına şu garabet duruma bir bakın: Turkcell’i almak isteyen Teria Solia’nın yüzde 35’i İsveç, yüzde 15’i ise Finlandiya devletine ait. Evet, bizim ısrarla ‘devlet işletmeci olmasın, piyasadan elini eteğini çeksin’ dediğimiz bir dönemde yabancı devletlerin ortağı olduğu bir kamu teşebbüsü Turkcell’i almaya geliyor. Türkiye, büyük bir oyunla karşı karşıyadır. Maalesef bunu anlayabilecek ne siyasi irade, ne de topluluk var.

– Söylediğiniz gibi ben uzun yıllar ABD’de görev yaptım. Yaptığım araştırmalarda mesela General Motors gibi dev anonim şirketlerin hepsinin kamu şirketleri olduğunu gördüm. Zaten, orada halka açık olan şirketler Amerikan kamu hukukuna göre bir kamu kuruluşudur. Sadece yönetim kademesinde ailelerin fertleri üst düzey görev yapmaktadırlar. Yani, bize dayatılan özelleştirme dediğimiz olay orada yoktur. Sadece

varolan şudur, o da finans piyasasında bazı oyuncular vardır ve onlar da sisteme yeni giren şirketlerde ya da piyasalarına müdahale edilecek ülkelerde manipülasyon yapmaktadırlar. Bunlar şu anda Türkiye'de aktif olarak çalışmaktadırlar.

Risk kontrol sarmalına sokulduk

* **Anladığım kadarıyla siz özelleştirme yerine başka bir alternatif yol bulunarak stratejik öneme sahip kurum ve kuruluşların elde tutulmasını istiyorsunuz...**

– Ben, kamu şirketlerinin özelleştirilerek yabancı sermayeye teslim edilmesi yerine "özerkleştirilmesi" taraftarıyım. Bizdeki özelleştirme yöntemi de çok sakat. Şirketler blok satış yöntemiyle satılmak isteniyor. Yani, yüzde 50'si bir çırpıda teslim ediliyor. IMF de bunu istiyor, zaten. Mesela çok kârlı şekilde çalışan bir TEKEL bu yöntemle çokuluslu şirketlere teslim ediliyor.

Aslında sorun şurada düğümleniyor; Türkiye, 1980'li yıllardan itibaren risk kontrol sarmalına sokulmuş durumdadır. Yani, sürekli olarak borçlanması sağlanmış, borçlarını da borçla kapatması temin edilmiştir.O zaman şu kritik soruyu hep birlikte soralım; bir ülke niye borçlanır? Ya, iç tasarrufları yetmemiştir, ya da dış ticaret dengesinde bir açık vardır ve bunu kapatması gerekmektedir. Efendim, Türkiye'nin aldığı borçların bu saydıklarımızla hiçbir ilgisi yoktur. Tek dert, bu ülkenin söylediğim gibi hizada tutulması ve gerektiğinde küresel güçlerin menfaatleri adına kullanılma kıvamına ulaşmasıdır.

*** "Ülkemizin çoktan moratoryum ilan etmesi mi gerekiyordu!"**

– Evet, Türkiye'nin şimdi değil ta 2001 krizinde moratoryum ilan etmesi gerekirdi. Hatırlayın, Rusya ve Arjantin böyle bir yöntemi benimsemiş ve "kusura bakmayın, ben borçlarımı ödemiyorum" demişti. Fakat, biz o zaman da, şimdi de aldığımız borçları yatırıma yönlendirmiyoruz.

Türkiye büyüse idi, yoksulluk azalırdı

– Büyüme nerden çıkıyor, biliyor musunuz? 1984 yılında Türkiye'nin dış borç stoku 13 milyar dolardı. Sadece 2003 yılında alınan dış borç ise 36 milyar dolar. Gelen bu para hiçbir dönem istihdamın artırılmasına, yoksulluğun giderilmesine yönelik olarak kullanılmadı. Ne yapıldı? Merkez Bankası'nda bekletilerek, Hazine'nin geri ödeme operasyonlarında ya da dışarıya sermaye kaçışında kullanıldı. Yüzde 9.9'luk rekor büyümede özel sektörün payının büyük olduğu belirtildi. Ben yine sözü, özelleştirmeye getirmek istiyorum. Bu ülkede kriz döneminde bankalar battı ve 37 milyar dolar buhar olup uçup gitti. Şimdi ise bunların borçlarının tamamının devlet tarafından ödenmesine karar verildi.

– Türkiye, 1954 ile 1978 yılları arasında hep kesintisiz büyüme gösterdi. Ancak bu devran 1990 yılına gelindiğinde tersine döndü ve Türkiye, bir 'kurt kapanı'nın içerisine sokuldu. Daha sonra,1994 yılından itibaren milli gelirde düşmeler görülmeye, işsizlik artmaya ve yoksulluk devasa boyutlara ulaşmaya başladı. Yüzde 6.1 ve 10.2'lik oranlarda bir düşüş yaşandı. Türkiye daha önce gösterdiği istikrarlı büyüme ivmesini kaybetti. Şu anda da aslında aynı durumdayız. Tüketimin düşmesine ve ithalata dayalı bir büyüme ile karşı karşıyayız. O nedenle, bu büyüme sanaldır.

Milletin parasını cebinden çalıyorlar

– Sıcak para krize götürür. Reel ekonominin çalışması gerekir. Borsa dediğimiz olay şudur. 2001 yılında Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel döneminde 6.7 milyar dolar bir gecede dışarıya çıkarıldı. Erçel'in kendisi de 25-30 bin dolarını kurtarmaya çalıştı. Kimse de ona hesap sormadı.

İMKB'nin değeri o zaman 130 milyar dolardı. Kriz sonrası 30 milyar dolara indi. Bir gecede bu kadar rakamlar üzerinde nasıl oynayabilirsiniz. İMKB, para spekülatörlerinin bir oyun alanıdır. Bu ekonominin dışında sistemin göz yumduğu ve hakim bir zümrenin rahatça oynadığı, halkı rahatça soyduğu bir mekanizmadır. Niye?..

Mesela, bir hidroelektrik santralinin borsada kote edilen hissesinin değeri diyelim ki, 10 bin 700. Bir hafta sonra bir spekülasyon oluyor ve iniyor 4 bin'e. Hiç kimse sormuyor. Barajda bir çökme mi var, yoksa yıldırım mı çarptı. Ne oldu? Bu şirketin bilanço değerlerinde bir değişiklik mi oldu. Olay nedir? Piyasada sun'i bir arz-talep olayı oluşturarak spekülasyon yapıp bu milletin parasını alıp cebine koymaktır.

* **Birde Cari açık meselesi var:**

– Cari açık giderek devasa boyutlara ulaşıyor. Biz borcu borçla ödemeye çalışıyoruz. Dış borç azalmıyor, bilakis artıyor. Yabancılar, Türkiye'yi soyup soğana çeviriyorlar. Buna karşılık Bankacılık Kanunu gereği bunları ifşa edemiyoruz. Böyle şey olur mu? İhracat ve ithalat arasındaki fark giderek aleyhimize dönüyor. Türkiye'nin ihracatı 80'lerden sonra patlama yaptı. Çünkü, küresel bir sistemin içerisine girdi. Bunun yapısına ve kalemlerine baktığınız zaman lehimize olmadığını görüyoruz. Fazlalık hep ithalat lehine olmuş. Yaptığımız ithalattan, yaptığımız ihracata katma değeri düşük mallar ihraç ediyoruz. Bu da bir soygundur. Tekstil en büyük ihracat kalemi diyoruz, ama içinde ithalatın payı yüzde 70 civarında. Üretim yok, yatırım yok.

Sanal ithalatla mal satıyor, sonra da ufak bir katma değerle dışarıya çıkarıyor. Açığın kapanması için ihracatın daha yüksek olması gerekir.

Ülkenin hazinesi kime teslim ediliyor?

* **Bu arada, şuna dikkat çekmek istiyorum. Hazine Müsteşarlığı bu döneme kadar sürekli olarak iç piyasaya dönük bono ve tahvil ihaleleri düzenledi. Geçtiğimiz günlerde bu sefer belki de tarihinde ilk defa yurtdışı sermayeye yönelik 10 yıla varan vadelerle borçlanma kağıtlarını piyasaya sürdü. Bu ne anlama geliyor, Türkiye'nin Hazinesi kimlere açılıyor?**

– Risk kontrol sarmalına girdiğimizden bahsetmiştim. Bahsettiğiniz gelişmeler de bunun değişik versiyonları. Evet, bu ihaleler Türkiye'nin rahat kontrol edilmesine yönelik olarak IMF tarafından bize verilen talimatların yerine getirilmesidir. Yani, özellikle Türkiye'ye borç verilmesinin, hem de uzun vadeli olarak verilmesinin altında yatan sebep budur. Özetle, bugün başkasının parasını alanlar, yarın buyruğunu almaya hazır olanlardır. Biz zamanında "Havuz sistemi kuralım" demiştik. Hemen karşı çıktılar. "Bir devlet kuruluşunun falanca devlet kuruluşuna borcu varsa, onu hemen silelim" dedik. "Olmaz" diyerek, ortalığı ayağa kaldırdılar.

Refahyol hükümeti döneminde bu sisteme geçilmişti!..

– Evet.. Ondan bahsediyorum. Zaten, o hükümetin yıkılmasına da bu girişim sebep olmuştu. Çünkü, hortumcunun, faizcinin musluğu kesilmişti.[314]

[314] Milli Gazete / 04 04 2005 / N. Çakmak

CIA Ortadoğu ve Türkiye Şefi Graham Fuller: M. KEMAL'İ NİYE BİTİRMEK İSTİYOR?

Graham Fuller siyonisti şunları söylemişti:

- **Türkiye'de Mustafa Kemal modeli bitti!**

"Mustafa Kemal çok hürmet ettiğim bir şahıstır. Besbelli ki Türkiye'yi emperyalizmden o kurtardı. Hem de bazı çok hayati reformları yerine getirdi. Ama bu zorunlu Batılılaşma Türk toplumunda bazı yaralar da bıraktı. Kendi Osmanlı tarihini, İslam geleneklerini sevenler vardı. Batılılaşma İslamiyet'i aşağılayan bir hale dönüşünce bu bir memnuniyetsizlik yarattı. Şimdilerde ise sarkaç daha merkeze geldi. Anadolu Kaplanları da yeni bir Türkiye içinde yeni bir rol oynamaya başladılar. Yani bir bağdaşma var. Bu çok sağlıklı bir gelişmedir" diyor.

- **Bir makalenizde "Mustafa Kemal'in işlevi bitmiştir" dediğinizde bu ülkede pek çok insanı ne kadar kızdırdığınızı biliyor musunuz?**

"Zorlu bir süreç olarak sonuna geldiğini ve belki de sonuna gelmesinin iyi olduğunu söyledim. Türkiye'ye artık yeni bir harmoni getirmek lazım!" şeklinde cevap veriyor.

Komplo: Türkiye komplo teorisi üretmede Arap dünyasından daha zayıf. Türkler yaşadıkları bölgelerde hep emir verendi. Asıl komplo teorileri ise başka bir ülkenin hükümranlığında yaşayan halklar tarafından üretilir. Bu konuda kimse İranlıları geçemez. Dünya seviyesinde bir numaralar.

ODTÜ: Haziran 2003'teki o protesto olayı büyük bir mesele değildi, hiç korkmadım. Ama içimi acıtan tek bir şey oldu. Söyleyeceklerim onların hoşuna gidebilirdi. Oysa duymak bile istemediler. Önyargıyla beni reddettiler. Bu beni acıttı.

- **Peki bu cihatçılar ve radikal İslamcılar sorununu başımıza ABD açmadı mı? Hatta CIA'nın Ortadoğu Masası Şefi olarak sorumlusu bizzat siz değil misiniz?** Sorusuna, hiç gocunmadan:

"Efendim, zannederim radikal İslam'ı, siyasal İslam'ı ilk olarak biz yaratmadık. Sadece biz kullanmadık!. Ayrıca bütün dünya radikal İslam'ı Sovyetlere karşı kullanmak istedi. Sadece ABD değil. Bütün Arap dünyası, Avrupalılar, herkes: "Sovyetler bir hezimete uğrasın diye radikal İslamcılara yardım ettiler. Parayla, silahla... Her şekilde ve farklı yollarla..." karşılığını yapıştırıyor.

- **Yeşil Kuşak ilk kimin fikriydi peki? ABD'nin değil mi?** Sorusuna da:

"Soğuk Savaş zamanında Sovyetler'in güneye doğru yayılmasını önlemek içindi. Fikir herhalde bizimdi. Ama o zamanlar bütün İslam devletleri de komünizme karşı Müslümanlığın çok güçlü bir duvar olduğunu benimsemişti!" diyerek Radikal İslam'ı da, Layt İslam'ı da Siyonist, Amerika'nın kurup kullandığını **itiraf ediyor!..**

- **Türkiye'de bu fikrin en ateşli savunucusu olarak siz biliniyorsunuz?..** Sorusuna karşılık:

"Benim için şeref sayılabilir ama ben kabul etmiyorum. Tek bir kişi olarak bunu sahiplenemem. Suudi Arabistan'ın da büyük katkısı vardı. Herhalde fikir babası ben olsam da, bu organizede yalnız değilim." Diye övünüyor!

- **CIA'nin Ortadoğu Masası Şefi sizdiniz. En azından büyük katkı size ait değil mi? Oldu tabii, belki bu kavram hakkında en çok konuşan bendim. Çok da haklı bir tezdi. Çok çok doğruydu. Komünizme karşı gerçek bir duvar oluyordu İslam!**

- **Bu yüzden siz de bölgede sürekli radikal İslam'ı pompaladınız?..**

Sadece biz pompalamadık. Bizden evvel Suudi Arabistan yaptı bunu. ABD'nin Afganistan üzerindeki rolü daha büyüktü.

- **Peki Türkiye'yi niye kattınız bu kuşağın içine? Tam da Türkiye'de laik bir reform oturtulmaya çalışılırken?..**

Çünkü Türkiye'de çok kuvvetli bir sol vardı. Aynı şekilde İran'da da... Hem 1950,1960'larda hem 70'lerde... Komünizm hareketi çok kuvvetliydi. Ve Türkiye'de İslam komünizme karşı çok efektif değildi. İslam

zayıf ama solculuk güçlüydü. Kominizme karşı İslam'dan yararlandık!..

- **Ve ABD bunu tersine çevirmeye karar verdi, değil mi?**

Hayır, biz hiçbir değişim getirmedik Türkiye'de.

- **Nasıl getirmediniz? Mendereslerden bu yana sağ hükümetleri desteklemediniz mi?**

Evet, doğru. Ama aynı zamanda Türkiye'de çok güçlü bir sol hareket de vardı. Ve Türkler için de komünizm İslam'dan daha büyük tehlike görüldü.

- **Kimse durup dururken "Aa, solculuk çok kötü bir şeymiş, vazgeçiyorum" demedi ki... Bu ülkede bir sürü solcu ne işkencelerden geçti, kaç darbe yapıldı? Ve bunlar hep ABD desteğiyle olmadı mı?**

Evet, zannederim her zaman ABD biraz iki şekilliydi. Bir yandan Türkiye'de demokrasinin güçlenmesini istiyorduk. Bir yandan da komünizmi zayıflatmaya çalışıyorduk. Sanırım çelişkili davrandık o zamanlar!

Ama şimdi AKP İslam dünyası için iyi bir örnek

- Sonuçtan memnun musunuz peki?

Tabii, bence şu anda Türkiye çok iyi bir noktada! Diyerek sinsi ve Siyonist şeytanlıklarını açığa vuruyor![315]

Amerika'yı İsrail yönlendiriyor!

İstanbul'da bir konferans veren Musevi entellektüel İsrael Shamir, Irak'tan sonra operasyonun İran, Suudi Arabistan ve Pakistan'la devam edeceğini belirterek, ABD'yi İsrail'in yönlendirdiğini söyledi

Yahudi entellektüel İsrael Shamir, ABD'nin Irak'a yapmayı planladığı saldırının sebebinin Avrasya'ya yeni bir şekil kazandırmak olduğunu ileri sürdü. Shamir, Irak'tan sonra operasyonun İran, Suudi Arabistan ve Pakistan'la devam edeceğini belirtti. Shamir, İsrail için 'güvenlikli bir alan' oluşturulacağını savundu.

İsrael Shamir, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür İşleri Daire Başkanlığı ve Yarın Dergisi işbirliğiyle düzenlenen Avrasya konferansları çerçevesinde dün CRR konser salonunda "Avrasyada barış ve istikrar" konulu bir konferans verdi.

ABD'nin arkasındaki güç

Yarın Dergisi yazarları Dr. Altay Ünaltay ve Burhan Metin'in müzakereci olarak katıldığı konferansta Shamir, Afganistan ve Irak operasyonlarının uzun yıllardır hazırlanan bir planın parçası olduğunu vurguladı. Shamir şöyle devam etti:

"Irak'tan sonra sıra İran ve Suudi Arabistan'a gelecek. Amerika'daki güçlü Yahudi lobisi Pakistan'dan Arabistan'a kadar uzanan bölgede güvenli bir alan yaratmak istiyor. Bu bölgenin hakimiyeti de İsrail'e verilecek. İsrail'in bütün dünyaya ABD'nin politikalarını yönlendirme gücüne sahip. Ancak, 'Yapılanları biz yapmıyoruz' havasına giriyor. ABD devlet mekanizmasındaki etkili Yahudiler bu savaşı destekliyor."

Türkiye dünyanın merkezi

"Türkiye dünyanın merkezidir, kültürler arasında bir köprüdür. Irak meselesine Amerika'nın vekili gibi ya da Amerika'daki Yahudi lobisi'nin perspektifiyle yaklaşmamalıdır" diyen Shamir, Afganistan'da yakalanarak Guantamo'ya götürülen esirler arasından 11 Eylül saldırılarıyla ilgili olarak bilgisi olan tek bir kişinin bile çıkmadığını söyledi.

Avrasya'nın ruhani değerlerinin değiştirilmek istendiğine dikkat çeken Shamir, "Müslümanlık ve Hıristiyanlık temel olarak aynıdır. Bu inançlar ABD tarafından saldırı altında tutulmaktadır. Amerikan medyasında İslam çok ağır bir şekilde eleştirilmektedir. İki dini de çökertmek istiyorlar. Osmanlı döneminde Hıristiyanlık daha iyi yönetiliyordu. Bu durumda bir insanın inançlı olarak varlığını sürdürmesi bir savaşa dönüşüyor" diye konuştu.

ABD'nin Irak'a yapacağı saldırının petrol lobileriyle direkt ilgili olmadığını da vurgulayan Shamir, ABD'nin Irak petrol sanayiine ihtiyacı olmadığını ifade etti.

Türkiye'ye Osmanlı rolü

---

[315] Vatan Gazetesi / 01.11.2004

İsrael Shamir, Amerika'yı yönlendiren gücün İsrail olduğunu belirterek, "ABD'nin medyasında görev yapan üst düzey yöneticilerin yüzde 60'ı yöneticidir. Sıradan bir Amerikan vatandaşı bir gün boyunca çalıştıktan sonra evine gider ve televizyon seyreder. İnsanların kafasına hakim olan fikir yapıcı denen bu Yahudiler ABD'yi savaşa sürüklüyor" şeklinde konuştu. 1900'lü yılların başında Arap yarımadasına ve Filistin'e çıkarak Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılmasında etkili olan İngilizler'in bu savaştan bir çıkarlarının olmadığını vurgulayan Shamir, şunları kaydetti:

"Tıpkı bugünkü Amerikan askerleri gibi o zaman da İngilizler bir maşa idi. Osmanlı bölgede istikrarı sağlayan olumlu bir güçtü. Osmanlı yok olduktan sonra bu sorumluluk Türkiye'nin üzerine düşüyor. Türkiye Doğu'nun savunucusu olmak veya Yahudiler tarafından yönlendirilen Batılı bir güce köprü vazifesi görmek arasında tarihi bir tercih yapacak."

Shamir Kimdir?

Tanınmış İsrailli aydın, yazar, çevirmen gazeteci. Filistinli ünlü bir hahamın soyundan gelmektedir. Rus Bilimler Akademisi'nde matematik ve hukuk okudu. 1969'da İsrail'e göç etti. 1973 Arap-İsrail savaşında paraşütçü ve komando olarak bulundu. Askerliğinden sonra Kudüs İbrani Üniversitesi'nde hukuk öğrenimini bitirdi ancak mesleğe girmedi. Kariyerine gazeteci yazar olarak devam etti. Dünyanın çeşitli ülkelerini dolaştı. Filistin ve İsrailler için "Tek halk, tek oy, tek devlet" siyasetinin öncülüğünü yapmaktadır.

LOZAN MÜZAKERELERİ VE ATATÜRK'ÜN VASİYETİ NİYE GİZLENİYOR

Büyük Millet Meclisi'nin 23 Nisan 1920 Cuma günü açılmasına müteakip ilk hükümet Fevzi (Çakmak) Paşa tarafından kurulmuş, 1921 yılından 19 Mayıs günkü ikinci hükümete de Fevzi Paşa başkanlık etmiş, "Hamidiye kahramanı" ünvanıyla meşhur Rauf (Orbay) Bey'in 12 Temmuz 1922'de kurduğu üçüncü hükümette ise; Fethi (Okyar) İçişleri; Yusuf Kemal (Tengirşek) Dışişleri Bakanı olarak girmişlerdir.

Lozan'a gidecek heyetin teşkiline çalışıldığı o günlerde Yusuf Kemal Bey'in-kendi ifadesiyle- geçirdiği bir ameliyat dolayısıyla bakanlıktan istifası üzerine; Dışişlerinin başına 26-Ekim–1922 günü İsmet (İnönü) getirilmiş, böylece Lozan'a gidecek heyet İsmet Paşa başkanlığında kurulup gönderilmiştir.

Rauf (Orbay)'ın Feridun Kandemir'e anlattıklarına göre: İsmet Paşa heyet başkanı olarak Lozan'a gidince, müzakereler esnasında zorluklarla karşılaştığı anlarda, önceleri hükümet başkanı olarak kendisinden fikir sorduğunu, Bakan arkadaşlar ve çok defa Mustafa Kemal Paşa ile istişare ederek İsmet Paşa'ya yardımcı olunduğunu; ancak sonradan İsmet Paşa'nın bir takım dış telkin ve tesirlere kapılıp huzursuzluk ve uyumsuzluk göstererek hükümetle zıtlaşmaya koyulduğunu, söylemektedir.

Başbakan Rauf Bey'in bu anlattıkları İsmet Paşa'nın Lozan'daki tavrının tespiti bakımından olduğu kadar, hakkında çok yazılıp söylenen ve elbette daha da yazılıp söylenecek olan Lozan Antlaşması'nın iç yüzünü teşhir yönünden de oldukça önemlidir.

"İsmet Paşa, bilhassa hükümetten sorduğu konulara, sıkışık durumlarda istediği talimatı bizim pek geç cevap vererek kendisini müşkül durumlara soktuğumuzdan şikâyet ediyordu. Bu şikâyetleri bazen doğrudan Mustafa Kemal Paşa'ya yapıyordu. Hâlbuki şifre yalnız hükümet başkanlığında bulunduğumdan çektiği telgraflar yine benden geçiyordu" diyerek hükümetle İsmet Paşa arasındaki anlaşmazlığın sebeplerini sayan Rauf Bey devamla diyor ki:

"— Anlaşmazlık bundan ibaret değildi. Konferanstan çok daha önce Hariciye Vekâleti'nde hazırlattığımız sulh esaslarımıza göre, işgal ettikleri yurdumuzun en mamur yerlerini yakıp yıkarak harabeye çeviren Yunanlılardan tamirat bedeli istiyorduk. Bu mesele Lozan'da Yunanlılarla hayli tartışılmıştı. Bu konuda arabulmak isteyen İtilaf devletleri tamirattan vazgeçmemiz için bize Trakya sınırımızdaki Karaağaç'ı bırakmak teklifinde bulunmuşlardı.

Lozan'dan İbret Sahneleri

Hükümet başkanı olarak ben, Mustafa Kemal Paşa ile mutabık kalarak bu teklifi kabul etmeyip, "Karağaç'ın ehemmiyeti yoktur, tamirat bedelinden, yani, tazminat istemekten vazgeçmemeliyiz" diyorduk. Sonra, Dünya Savaşı başlarında, henüz bizim harbe girmediğimiz günlerde yapımı tamamlanıp bedelleri de tarafımızdan tamamen ödenmiş olduğu halde, memleketimize getirilecekleri sırada İngilizlerin el koymuş oldukları Sultan Osman, Sultan Reşad ve Fatih adlı firkateynlerimizin, tahminen on iki milyon İngiliz altını tutan bedellerinin geri verilmesi meselesi vardı. Bu, İngilizlerin pek açık bir borcu idi ve bu da Karaağaç'a karşılık verilmek istenmiyordu!..

Lozan'daki heyet başkanı İsmet Paşa, Karaağaç'ı gözünde büyüterek, İngilizlerin ödeyeceği ve Yunanlıların vereceği tamirat ve tazminattan da, bu gemi borcundan da vazgeçilmesi yönünde maalesef ikna edilmiştir.Hatta sonunda "vazgeçtim, Karaağaç'a karşılık terk ettim" dedi!..

Hükümetin Mustafa Kemal Paşa'nın da muvafakatini alarak Lozan Müzakerelerini hassasiyetle takip etmesi ve zaman zaman yerinde müdahale etmesi İsmet Paşa'yı sinirlendirmiş ve 26 Haziran 1923'te Ankara'ya çektiği telgrafta kullandığı sert ve ters ifadeler Başbakanı, bütün hükümet üyelerini ve Mustafa Kemal Paşa'yı pek müteessir edip endişelendirmiştir… Rauf Bey bu telgraftan bahisle diyor ki:

"— İsmet Paşa'nın hepimizi üzen bu telgrafında; "Evvelce verilmiş talimattan başka olarak bütün hatt-ı hareketimin teferruatıyla Ankara'dan idaresi isteniyorsa ben bırakıp döneyim, siz benim yerime gelin, İ'tilaf devletlerine istediklerinizi kabul ettirin" deyişi karşısında benden fazla Mustafa Kemal Paşa'yı sinirlendirmiş ve

hemen o gün kendisine çektiği bir telgrafta: "Çok asabi bir halde yazmış olduğunuz telgraftan dolayı sizi haksız buldum" demiştir.

Mustafa Kemal Paşa, İsmet Paşa'nın bu hırçın ve haksız çıkışından duyduğum üzüntü ve ürküntüyü pek haklı bulduğunu ifade etmekle beraber, bunu yalnız benim şahsıma ait telakki etmememi verilen kararlarda kendisinin de oy'u olduğunu, kendisinin ve hatta bütün bakan arkadaşların da, aynı haksız tarize uğramış olduklarını, ancak zamanın nezaketi hasebiyle şimdilik bunu hoş görmemiz gerektiğini söyledi..

Ben; "Nasıl hoş görebiliriz? İsmet Paşa evvelce talimat üzerine talimat isterken, şimdi adeta işi kimseye sormadan yapmak istiyor!.. Buna nasıl muvafakat edebiliriz? Bu olmaz... Bakanlar Kurulu da buna muvafakat edemez" diyince Mustafa Kemal Paşa da: "Evet elbette olmaz, şimdi ona vereceğimiz son talimatı tespit edelim" dedi.

Birbirimize bakarak bir an durduk. Sonunda kat'i kararla delegasyon başkanı İsmet Paşa'ya "Son teklifimizi kabul ederlerse imza et, etmezlerse müzakerelerin kesilmesini ilan edip geri dön" demeyi münasip gördük. Mustafa Kemal Paşa biraz daha düşündükten sonra buna şu iki cümleyi ekledi: "Neticesi ne olursa olsun, bunu silah kuvveti ile halletmeye kudretimiz vardır. Ordumuz hazırdır ve hatta sabırsızdır."

Yalçın Küçük, Ayşe Arman'la yaptığı bir söyleşi de, İsmet İnönü'nün Siyonist ve sabataist şebekenin güdümüne girdiğini, zaten bu yüzden, Yahudi kökenli Mevhibe Hanımla evlendirildiğini ve çocuklarının da İbrani geleneklerine göre yetiştirildiğini söylemektedir ve şu çarpıcı ifadeleri dile getirmektedir:

Ben gizli kalmayı tercih eden sabataistleri afişe ediyorum. Çünkü onların bu ülke için zararlı olduğunu düşünüyorum. Benim çalışmalarım ve Soner Yalçın'ın kitabı şunu ortaya çıkardı: İslam da aslında Yahudiliğin kontrolünde. Ve pek çok şey yanlış biliniyor.

Ne gibi?

— 15 ve 16. yüzyılda İspanya ve Portekiz'den Yahudiler kovulmadı. Din değiştirenler kovuldu. Sebebi de şu: Tıpkı bugün bizde olduğu gibi bütün üst görevlere bunlar hakimdi. En büyük din adamları bile Kripto Yahudi'ydi. Ama Hıristiyan görünürdü. Bunları ben icat etmedim. Şu kitabın adı nedir? Cedid el İslam. Kripto Yahudilere İran'da verilen ad. Yıllarca sokakta Müslüman olmuşlar, evlerinde Yahudi yaşamışlardır. Bizde de böyle çok insan var. Sokakta Türk Müslüman bilinir evde Yahudi'dir.[316]

Atatürk'ün Vasiyeti ve Hilafet

Akşam gazetesinde (10 Kasım 2004) bütün Türkiye'yi ayağa kaldırması gereken önemli bir yazı yayınlandı. "Atatürk'ün Gizlenen Vasiyetini Açıklayın" başlıklı bu yazıda, araştırmacı-yazar Aytunç Altındal'ın bir takım iddialarına yer verilmekteydi.

1. Atatürk bir vasiyetname hazırlamış, ölümünden elli sene sonra bunun açıklanmasını istemişti. Bu vasiyet, "Toplum henüz buna hazır değildir" bahanesiyle gizlenmiştir. Böylece Atatürk'ün hakları çiğnenmiştir.

2. Altındal, Atatürk'ün elyazılı notlarından Hilafetle ilgili fikir ve tekliflerinin yer aldığını tahmin ediyor. Atatürk, Hilafetin babadan oğula geçecek şekilde değil de, İslam ülkeleri arasında rotasyonla değişecek bir şekilde yeniden ihyasını istemiştir.

3. Adnan Menderes, iktidarının son yıllarında Demokrat Parti Meclis grubunda milletvekillerine hitaben "Arkadaşlar siz isterseniz Hilafet'i bile geri getirebilirsiniz.." bir söz etmişti. Acaba Menderes Atatürk'ün vasiyetini biliyor muydu? Bu sözleriyle müminlerin mi yoksa Siyonistlerin mi dikkatini çekmişti?

4. Atatürk'ün vasiyetinin açıklanmasına ve millete duyurulmasına Kenan Evren'in engel olduğu söylenir. Acaba Kenan Paşa, Diyalogçu ve Ilımlı İslamcıların ve Siyonist simsarların istismarını engellemek için mi böyle hareket etmiştir?

Bir iddiaya göre, Kenan Evren zamanında vasiyetname açıldığı vakit, İsrail'in MOSSAD casusluk teşkilatı bunun kopyasını elde etmiş ve Tel Aviv'e göndermiştir. Yahudilerin Atatürk'le yakından ilgilendiği zaten bilinmektedir.

---

[316] Hürriyet / 07 06 2004

Vasiyetnamede, Hilafet ile ilgili bilgiler ve tekliflerden başka, Atatürk'ün bazı yakınlarına servetinin bir kısmının dağıtılması konusunda da istekleri yer alıyormuş. Bu isteklerde hasıraltı edildiği söylenmektedir.

Şu anda ABD, İsrail ve Papalık Müslüman dünyasının başına bir Halife geçirmek için harekete geçmiştir.

Ama, nasıl bir Halife?

1. Ya Ermeni veya Yahudi asıllı olacak.
2. Yahut, dini bir cemaatin başkanı olup Siyonist ve Evangelistlerle işbirliği yapacak.
3. Ama her hâlü kârda, İslama ve Müslümanlara hizmet etmeyecek, efendilerine, yani Amerikalılara, Siyonist odaklara ve Haçlılara hizmet sunacaktır.

Amerikalılar, dünya siyonizmi, papalık ve diğer İslam dışı güçler Müslümanların başını bağlamak, kendilerine itaat edecek, kendi emirlerini yerine getirecek bir Halife seçmek için şimdiden büyük masraflar yapmaktadır.

Dinlerarası Diyalog ve Evrensel Kardeşlik faaliyetlerinin perde arkasında bu Hilafet aşını pişirecek kazan kaynamaktadır.

1924'ten beri Müslümanlar başsız bırakılmıştır. Dünyada her dinin, her teşkilatın, her cemaatin bir reisi, başkanı var da Müslümanların yoktur.

Katoliklerin Papa'sı var.

Anglikanların kendi başpiskoposları var.

Yahova Şahitlerinin başı var.

Masonların üstad-ı azamları var.

Tibet Budistlerinin Dalay Lama'ları var.

Yahudilerin Hahambaşıları var.

Ama maalesef Müslümanların Halifesi, İmam-ı Kebir'i, Emirül-mü'mini bulunmamaktadır.

Böyle bir şey bir kısım dinsizlere göre gericilik sayılmaktadır. Ve buna kesinlikle karşı çıkmaktadır.

Bu konu Müslümanların zaten gündeminde değil.

Ama eloğlu boş durmuyor. ABD, İsrail, Papalık, agresif Evangelistler İslam dünyasına bir Halife seçmek için kolları sıvamıştır.[317]

Bu sinsi ve Siyonist merkezlerin asıl amacı: Görünüşte Müslümanların duygularını ve gururlarını okşayacak ama gerçekte kendi kuklaları olacak "bir layt Halife" ile İslam dünyasını oyalamak ve böylece daha rahat gözlerini oymaktır.

[317] Milli Gazete/ 12 11 2004 / M. Şevket Eygi

LOZAN, AZINLIKLAR VE SONRASI

LOZAN'DA STRATEJİ SAVAŞI

"Lozan'ın Türk Milletinin bağımsızlığının teminatı göstermek yersizdir. Zira Türk milleti Lozan'dan evvel istiklalini ortadan kaldıran herhangi bir muahedeyi kabul etmiş değildir. Sevr; aşağıda anlatılacağı üzere sadece bir projeden ibarettir. Ondan hem M. Kemal Paşa'nın Nutku hem de İnönü'nün hatıralarında "Sevr sulh projesi" olarak bahsedilmektedir.[318]

İstiklalini kaybetmemiş olan bir milletin onu Lozan'da yeniden kazanmış olduğunu iddia etmek hem tarihi gerçekler ve hem de mantık önünde tutarlı değildir. Ülkemiz bir istilaya maruz kalmış ve bu istila, milli bir mücadeleyle defedilmiş bulunduğu dikkate alınırsa, Lozan'da istiklalimize karşı bir komplo mevzubahistir.

Sevr'in ortaya çıkmasına sebep olan hadiselerle Lozan'ın imzalanmasını gerektiren hadiseler aynı değildir. Sevr, ittihatçıların bilinen ihanetleri neticesi mağlubiyete sürüklenmiş bir devletin delegelerince imza mecburiyetinde kalınmıştır. Lozan'a giden Türk heyetinin ise arkasında Anadolu'da kazanılmış olan bir zafer vardır. Bu itibarla her ikisinin şartları birbiri ile kıyaslanmayacak kadar farklıdır."

İddiasını ortaya atanların bazı haklılık payları bulunsa da unuttukları bir nokta vardır: **İstiklal savaşı sadece milli bir diriliş ve direniş gücüyle değil; Mustafa Kemal'in stratejik bir hilesi ile ve karşılıklı bir tavizlere dayanan gizli anlaşmalar sayesinde kazanılmıştır. Ama her şeye rağmen Lozan Türkiye'nin tescilli tapusu makamındadır. ABD'nin hala Lozan'ı resmen tanımaması, AB'nin ise Lozan'ı delmeye ve değiştirmeye çalışması anlamlıdır.**

Bugüne kadar üzerinde yazılıp söylenenlerle de belli olduğu gibi Sevr; hayal edilemeyecek kadar kötü bir anlaşma olduğuna göre; ondan daha iyi olmak, "daha az kötü olmak" anlamındadır. Misak-ı Milli'ye dahil oldukları halde Batum, Batı Trakya, Adalar, Kıbrıs, Antakya ve Halep'in bize bırakılması istikametinde Lozan'da delegelerimizce söylenilmiş bir tek cümleye rastlanılmamıştır. Üstelik İsmet paşa, Batı Trakya'yı Yunanlılardan kurtarıp Bulgar'lara vermek için çalışmıştır. Sekiz yüz metre mesafedeki İstanköy adasını talep etmezken; Romanya'da Tuna nehri içinde mevcut olan "Adakale" adındaki kuşgözü kadar bir adacık için yararsız ve mantıksız bir çaba harcanmıştır.

Çanakkale Boğazı'nın trafiğine hâkim olduğu için kendiliğinden ve münakaşasız bir şekilde bize terk edilmiş bulunan ve dört adadan biri olan "Limni" bile; Lozan'daki delegelerimizin, onu (unutarak) kayda geçmemesi sebebiyle maalesef kaybedilmiştir. Musul için talep ve ısrarlarda ise sayısız hatalar yapılmış ve bugüne kadar Kerkük Türklerinin çektiği eziyete zemin hazırlanmıştır.

Ve Musul; bu öyle bir kayıptır ki, üzerinde ne kadar söz söylense azdır. İngilizler mütarekenin imzalandığını duymadıkları iddiasıyla, ileri yürüyüşe devam ederek burasını, 2 Kasım 1918'de işgal etmişlerdir. Musul'un Misak-ı Milli'ye dahil olduğu öylesine aşikardır ki, Türk delegeleri burası için aylarca münakaşa etmişlerdir. Fakat ne yazık ki, sonunda bir taktik hatası ile, Musul'u da bize kaybettirmişlerdir!...[319] Bu heyetin içinde Yahudi Hahambaşısı Hayım Nahum Efendi'nin bulunduğu ve bunun İsmet paşa'ya akıl hocalığı yaptığı ve özellikle Hilafet pazarlığının bir numaralı takipçisi olduğu dikkate alınırsa muvaffakiyetsizliğin sebepleri biraz daha anlaşılır hale gelir.

Gerek Baş delege İsmet paşa ve ikinci delege Rıza Nur ve gerekse heyetteki diğer şahıslar, Avrupa karşısında aşağılık duygusuna kapılmış ve Türkiye'yi kendi milli şahsiyetinden vazgeçirerek bir an evvel Avrupa'ya teslim olmak, her tavizi verip bir an evvel barış imzalamak ve içerdeki Batılı inkılap hamlelerine başlamak telaşındaydı.

Hilafetin İlgası!

Hilafet 3 Mart 1924 tarihinde Ankara'da ilga edildi. Ancak bu yöndeki en önemli adımın Lozan'da

[318] Nutuk Sh. 403-404 1927
[319] Operatör Cemil Paşa canlı tarihler 1945 Sh.133

atılmış olduğunu söylemek, yanlış olmayacaktır. Lozan Müzakereleri başladığı sırada, M. Kemal paşa halifeliğe sahip çıkmakta ve Meclis'te saltanatın ilgası müzakerelerinden başlamak üzere, Hilafeti göklere çıkaran konuşmalar yapmaktadır. Çünkü Atatürk hilafetin siyasi ve stratejik değerinin farkındadır. Hatta İzmir İktisat kongresini açmaya giderken yol boyu yaptığı sohbetler ve bu arada Balıkesir Zağnos paşa camiindeki hutbesi ortadadır. Diğer taraftan İsmet paşa da Lozan'da her vesile ile aynı istikamette beyanatlarda bulunmaktadır. Bunun üzerine şüphelenen ve yeni Türk idaresinden eski vaatleri istikametinde hareket etmeyerek, Hilafeti yıkmayacakları düşüncesine kapılan, Lord Curzon bir tuzak hazırlamıştır. Fahrettin paşa'nın emniyet gerekçesiyle Medine'den getirttiği "Mukaddes emanetler" in geriye iadesinin lüzumundan bahseden bir konuşma yapmış, İnönü ise buna karşı çıkmıştır. Bu cevap M. Kemal paşa'nın hilafeti yıkmayacağı ve bu stratejik sıfatı kendi üstüne alacağı endişelerini güçlendirince Lord Curzon, İsmet paşa'nın müşaviri Hayim Nahum Efendiyi çağırıp ve onun vasıtasıyla "hilafet yıkılmadıkça, sulh olmayacağını" dayatmıştır. İsmet paşa buna kendiliğinden karar veremeyeceğini söyleyince, bu sefer Hahambaşı Hayim Nahum efendi İzmir'e yollanıp durumu M. Kemal Paşa'ya anlatmış. Ve hilafet kaldırılmadıkça anlaşmanın imzalanmayacağını hatırlatmıştır. Bunun üzerine o ana kadar her vesile ile hilafete sahip çıkan M. Kemal paşa İzmir İktisat Kongresi'nin açılış konuşmasında bu düşüncesinden taviz vererek Hilafetin Osmanlı ailesinden alınıp, Meclisin uhdesine verilmesi gibi, Hayim Nahum'u oyalayan bir taktikle durumu kurtarma yoluna gitmiştir. Bütün bunları Gazi'nin mecburiyet ve mazeretleri içerisinde değerlendirmek gerekir.

Atatürk'ün; sınırları bütün dünyaca tanınmış ve en azından resmiyette bağımsızlığını kazanmış bir Türkiye'yi kurma hatırına katlandığı Lozan Antlaşması; aslında maddi ve manevi yönden milletimizi pelteleştirme ve köleleştirme süreci olarak Siyonist Yahudi Hayim Nahum tarafından gündeme getirilmiş ve gerçekleştirilmiştir.

Türkiye; 24 Temmuz 1923 tarihli Lozan Antlaşmasıyla, azınlıklar için hürriyet ülkesine, müslümanlar için ise açık hava hapishanesine çevrilmiştir. Lozan denen "narkozla uyuşturup sonra parçalama" antlaşmasının özellikle 37'nci maddesi, kendisinden sonra gelen 38.39.40.41.42.43 ve 44'ncü maddelerin de garantisi hükmündedir ve şu dayatmaları içermektedir:

"Türkiye 38 den 44'e kadar olan maddelerindeki açık hükümlerin asli kanunlar şeklinde tanınmasını ve hiçbir sebep ve surette bu hükümlere aykırı davranılmamasını taahüt eder"

Şimdi ülkemizi masonlara cennet, Müslümanları ise cinnet haline sokan Lozan Antlaşması'nın azınlıklarla ilgili maddelerine bir göz atalım:[320]

a- Lozan Antlaşması ile azınlıklara (Türkiye'deki Yahudi, Rum, Ermeni ve Süryani vatandaşlara) tanınan din ve vicdan hürriyeti, dini teşkilat, dini tedrisat (eğitimi) ve neşriyat (basın-yayın) hürriyeti Lozan Antlaşmasının temelini teşkil eder ve hiçbir şekilde müdahale edilemez.[321]

b- Azınlıklar her türlü ayinlerinde ve dini merasimlerinde serbesttirler.[322]

c- Devlet azınlıkların Dini neşriyatlarına (Kitap, dergi, gazete, radyo ve televizyon yoluyla dini yayın yapmalarına) mani olamaz, sınırlama ve kısıtlama koyamaz"[323]

d- Azınlıklar istediği şekilde hayır ve hizmet kuruluşları ve dini amaçlı teşkilatları kurabilirler.[324]

e- Devlet, azınlıkların dini eğitim yapan (ilk, orta, lise, Üniversite gibi her seviye ve statüdeki) çeşitli okullar açmalarına ve buralarda serbestçe dini eğitim yapmalarına (Papaz mektebinde, Rahibe mektebinde olduğu gibi kendi özel dini kıyafetleriyle dolaşmalarına) asla mani olamaz. Ve hatta bunları korumakla yükümlüdür"[325]

f- Devlet, gayri müslim azınlıkların dini terbiye ve terakkileri için bütçeden gerekli maddi yardımları

[320] Mer'i Kanunlar C.2 Bölüm.2 Sh:3-40
[321] Madde; 38
[322] Madde; 38
[323] Madde: 39
[324] Madde: 40
[325] Madde: 40

yapmak ve bu hizmetlere zemin hazırlamak zorundadır.[326]

g-Azınlıklar kendi dini geleneklerine örf ve adetlerine göre nikah, düğün ve bayram merasimlerini yapacak, bu amaçla vakıf ve teşkilatlar kuracak ve dini icaplarına aykırı hiçbir kanuni muameleye tabi tutulmayacaktır.[327] Anlamına gelen mecburiyetler getirilmiştir.

Şimdi gelelim nüfuzumuzun %99'unu teşkil eden Müslümanların durumuna:

1- Bu ülkede papazlarla hahamlar muharref İncil ve Tevrat'ın her hükmünü ve haberini kilise ve havralarda açıkça konuşur, ama müftüler, vaizler ve hocalar her ayet ve hadisin emrini ve anlamını açıklayamazlar.

2- Azınlıklar her seviye ve statüde dini eğitim yapan okullar açar, programlarını kendileri hazırlar, Milli Eğitim Bakanlığı bunlara asla karışmaz, ama müslümanlar tevhidi tedrisat kanunuyla böyle bir haktan mahrum bulunurlar.

3- Azınlıklar kilise ve havralarda istedikleri ayinleri ve dini merasimleri yapabilirler. Ama müslümanlar bir tekkede veya evde zikir yapamazlar.

4- Onlar dini amaçlı cemiyetler kurabilir ama müslümanlar İmam-Hatip okulunda ve Kur'an Kursunda dini tedrisatla uğraşamazlar, Başörtüsüyle okuyamazlar.

5- Hıristiyanların dini kurumlarına, vakıf binalarına, kilise ve havralarına kimse dokunamaz. Ama Müslümanların vakıf malları hatta, Ayasofya gibi fethin sembolü olmuş camiler bile, rejim tarafından gasp ve talan edilmektedir. Müslümanlar ses çıkaramazlar.

6- T.C. devleti azınlıkların dini gereklerine ve geleneklerine aykırı kanun yapamaz ve uygulayamaz. Ama anayasalar ve kanunlar yapılırken Müslümanların Kur'an'ı ve sünneti asla hesaba katılmamakta, hatta bunu teklif etmek bile en büyük suç sayılmaktadır. Müslüman alimler ağzını açamazlar.

Evet, işte laik ve demokratik düzenin perde arkası...

İncil'i ve Tevrat'ı okumak açıklamak ve uygulamak serbest, ama Kur'an'ın ayetlerini açıklamak sorumluluktur ve hele hükümlerinin uygulanması için çalışmak ise idamlık bir suçtur!...

Örneğin:

"Her kim Allah'ın indirdiği (Temel ve genel kurallar esas alınarak hazırlanacak bir Adalet düzeni ve disiplini) ile hükmetmez (veya Kur'an'ın evrensel hükümlerinin uygulanmasına karşı çıkıp fırsat vermez) ise, işte onlar kâfirlerin, zalimlerin ve fasıkların ta kendileridir."[328]

Öyleyse sakın "müminler müminleri bırakıp (Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen) kâfirleri kendilerine veliler (dost ve idareciler) edinmesinler. Her kim bunu işler (münkir ve münafıkları yönetici seçerse) artık onun Allah katında hiçbir değeri ve dayanağı yoktur."[329] ayetlerini radyo ve televizyon kurumlarıyla veya basın-yayın kanallarıyla bu müslüman topluma açıklayabilecek Diyanet İşleri Başkanından müftülere, İlahiyat dekanlarından vaizlere kaç tane babayiğit çıkacaktır?

Cumartesi Havrasına, Pazar günü kilisesine gidecek birisine engel olun bakalım BM'ler derhal karşınıza dikilir. Ama bu ülkede askerlerin, polislerin talebelerin, öğretmenlerin, işçilerin ve diğer memur ve görevlilerin büyük çoğunluğu Cuma namazına gidememektedir. Bunlara resmen izin verilmemektedir ve hatta namaz kıldığı için nice vatan evlatları huzursuz edilmekte ve harcanmaktadır?

Rahibeler baştan aşağı kapalı siyah elbiseleri ile papazlar özel cübbe kıyafetleri ile okuluna gider ve sokakta dolaşırken...

En uygunsuz kıyafetlerle gezenler alkışlanırken, başını örten kızlarımız okuldan kovulmakta, doktor, avukat olursa işe alınmamaktadır.

Yanlış anlaşılmasın! Biz bu ülkede azınlıklara verilen haklara karşı değiliz. Ülkemizin birliğine milletimizin dirliğine kast etmemek şartıyla herkesle birlikte barış ve bereket içinde yaşamayı samimiyetle

[326] Madde: 41
[327] Madde: 42
[328] Maide: 44–47
[329] Al-i İmran: 28

isteyenleriz...

Ama hiç değilse azınlıklara tanınan haklar kadar biz müslümanlar da inanç, ibadet ve fikir özgürlüğüne layık değil miyiz? İstanbul işgalinde General Hamilton'u çiçekle karşılayıp ayağını öpen azınlıklardan daha mı talihsiz ve tehlikeliyiz?

Ey, Polis ve asker katledenlere "Hak arıyorlar?!" diye sahip çıkan, ama anarşistlerle mücadele edenleri ise sorgusuz infaz yapıyorlar" diye saldıran ağzı salyalı sahtekarlar!...

Ve ey böylesi sahtekarlara fırsat veren ve bu hain gidişatı hala destekleyen ve yürütmek isteyen zavallılar!...

Söyleyin, böylesine taşların bağlandığı, kudurmuş karabaşların ise salındığı başka bir ülke daha gösterebilir misiniz?...

Ve son soru:

1923'te ki Yunanistan'la, Türkiye arasındaki mübadele (nüfus değişim) protokolü çerçevesinde, sadece Selanik'ten gelip İstanbul'a yerleşen yaklaşık 100 bin Yahudi dönmesinin şu andaki yerlerini ve görevlerini söyleyebilir misiniz?

Şimdi AB, AKP eliyle Kürtleri ve Alevileri de azınlık saymamızı dayatıyor. Zaten bizde, kimin azınlık diye kayrılacağına hep onlar karar veriyor. Lozan'da Ermeni, Rum ve Yahudileri azınlık saydıranda yine onlardı.

Batılıların Lozan Sendromu…

Batılılara göre Osmanlı'nın son dönemlerinde bir 'Şark meselesi' vardı. Özünde, Batının doğuya karşı olan kompleksini ve endişesini barındıran 'Şark meselesi' Müslüman Türkleri, Anadolu'nun mümbit topraklarından çıkarıp, geri kalanında küçük bir Ermenistan, Kürdistan ve büyük Yunanistan çıkarmanın adıydı.

Batının topyekün ittifakıyla kabul gören bu proje, Türkleri önce Balkanlardan sonra da Anadolu'dan uzaklaştırmayı amaçladı. Siyonist Yahudiler, Batı'nın bu hayalini kendi hesabına kullandı.

Fiili uygulamaları, 1096 yılındaki 1. Haçlı Seferleri'ne kadar giden bu planın ismi, açıkça 1815 Viyana Toplantısı'nda dile getirildi. Bu planın uygulamaları AB İlerleme Raporu'nda ifadesini bulan 'azınlıklar' kavramı ardında halen devam etmektedir.

Ancak, bizden bitip tükenmeyen isteklerde bulunan AB'ciler, şunu anlayamadılar: Bu millet tarihin hiçbir döneminde ne yapacağını önceden ortaya koymamıştır. Yani, vurucu darbesini sezdirmemiş, her zaman teyakkuzda beklemiş, hamlesinin anlık ve etkili olmasına özen göstermiştir. Tabi ki; kukla idareciler eliyle bazı tavizler verilmiş, topraklar peşkeş çekilmiş, yasalar da çıkartılmıştır. Ama son noktada söz yine milletin olmuştur.

Bunun açık örnekleri vardır. İşte, onlardan biri;

İngiltere Dışişleri Bakanı olarak görev yapan Edward Grey yayınlanan hatıratında 1905–1906 yıllarında İngiltere ile Osmanlı Devleti arasında yaşanan Akabe Krizi'ni anlattığı bölümünde, Mısır Yüksek Komiseri Lord Cromer'den duyduğu bir anekdotu "Şarklı zihnîyetini anlamanın imkânsızlığını" ortaya koymak amacıyla şöyle nakleder; "Bir Şarklının –yani Türklerin- ne yapacağını tahmin edebilmek için bir Avrupalı kendisine şu soruları sormalıdır: "1. Aynı koşullar altında kendiniz ne yapardınız? 2. Tanığınız en akıllı adam ne yapardı? 3. Şarklının ne yapacağını düşünüyorsunuz?

Bu üç soruyu cevapladığınızda sadece Şarklının kesinlikle yapamayacağı üç şeyi öğrenmiş olursunuz. Niyetinin ne olduğunu bundan fazla kestiremezsiniz"…

Batı bugün de hâlâ Türklerin ne yapacağını kestiremiyor, "Şark Sorunu" da hâlâ devam ediyor. Kimi batılılar için de hâliyle "Lozan Sendromu" bitmiyor.

AB ile müzakerelere "Türkiye'nin çıkarları" penceresinden bakanlar ise "Sevr Sendromundan" kurtulamamakla suçlanırlar.

Bazıları için "Sevr Sendromu" bir abartıdır ve batıya karşı ayıptır. Pekiyi o zaman Türkiye'nin çıkarlarını dert edinenler "Türk tarihinin dip noktası olan" ve bugünden sadece 85 yıl önce yaşanan bir faciayı

düşünmeyecekse, 321 yıl önceki Viyana Kuşatmasını "argüman" olarak görenlere ne demek gerekir?

"Sevr Sendromu" yanlış ve zararlı değil, aksine her türlü konunun tahlili için isabetli ve sıhhatli bir yaklaşımın kodudur.

Nitekim tepkilere ve görüşlere "Sevr Sendromu" teşhisi koyanlarda da "Lozan Sendromu" ziyadesiyle mevcuttur.

"Sevr Sendromu" özünde "teslim olmaya başkaldırı yani reddiyetçilik" olarak özetlenebilir. Lozan Sendromu için de buna tepki denebilir.

Her sömürgeci devlet, çekildiği topraklarda görünürde kendisine muhalif, ama canı ve ruhu ile fikriyatına sadık aydın tabakası bırakır. Ama sadece bununla yetinmez ve gerçekleştiremediği hedefleri açısından mağlup olduğunu kabul edemez, sadece "bir süreliğine geri çekildiğini" düşünür.

Aynen Kurtuluş Savaşı sonrasında genç Cumhuriyet'in kadroları arasına sızdırılan, uyuşmuş beyinler, kontrol altına alınmış bellekler gibi... (Sebataist dönmeler ve Kemalist dönekler gibi)

Bizler her ne kadar Müslüman kimliğimizi ve böyle bir bakış açısını görmezden gelsek de, tarih boyunca uluslararası ilişkilerde Batının izlediği strateji, İslam dünyasına karşı mücadele veren Hıristiyan Batının galip olma savaşıdır.

AB'ye üye adayı ilan edilen Türkiye sadece bu amaca hizmet için oyalanmaktadır. Ve Müslüman Türkler Balkanlardan, Anadolu'dan sürülene kadar, Şark Projesi'nin neticeye ulaşmasında AB bir koz olarak kullanılacaktır.

Milletimiz, tarihten bugüne değişmeyen Batı zihniyetini dikkate alarak, artık AB sevdalılarından vazgeçmeli, üzerimizde oynanan oyunları bir an evvel bozacak iradeyi iktidara taşımalıdır. Yani, Milli Görüş'ü, Saadet Partisi'ni ve o'nun ehliyetli kadrolarını...[330]

"Atatürk Hilafeti kaldırdı mı kaldırmadı mı?" sorusu önemlidir. Atatürk'ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyetinin bulunduğu iddiaları ile birlikte gündeme gelen Hilafet tartışması tarihi bir gelişmedir.

İddiaya göre Atatürk'ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyeti vardı. 1988'de Kenan Evren ile Turgut Özal tarafından bu gizli vasiyet açıldı. Ancak Evren ve Özal tarafından "Vasiyetnamedeki görüş ve fikirlere toplumun henüz hazır olmadığına" karar verilerek gizli vasiyetnamenin açıklanması uygun bulunmadı ve 25 yıllık yeni bir yasak konuldu. Araştırmacı yazar Aytunç Altındal'ın iddiasına göre Atatürk'ün özellikle Hilafetle ilgili ilginç fikirleri vardı. Altındal'ın iddiasına göre Atatürk saltanata karşı olmasına rağmen bir müessese olarak Hilafete karşı değildi. Ve yine Altındal'ın iddiasına göre Atatürk Hilafetin İslam ülkeleri arasında rotasyonar değişecek bir kurum olarak canlandırılabileceğini düşünüyordu.

İşte bu iddia gündeme damgasını vurdu. Tartışma giderek büyüdü ve nihayet Cumhurbaşkanları düzeyine çıktı. Son olarak İstanbul Milletvekili Emin Şirin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'e mektup yazarak Atatürk'ün gizli bir vasiyetnamesinin olup olmadığını sordu. Cumhurbaşkanlığı verdiği cevapta, Atatürk'ün böyle bir gizli vasiyetnamesinin bulunmadığını belirtti ve konuyu kapattı. Cumhurbaşkanlığı'nın verdiği cevapta, Atatürk'ün Devlet Arşivleri Genel Müdürlüğü'nde korunan ve Beyoğlu 6. Noteri tarafından onaylanmış 5 Eylül 1938 tarihli vasiyetinin dışında herhangi gizli ya da açık bir vasiyetinin bulunmadığı" vurgulandı.

Ancak tartışmaların asıl ilginç yanı tartışmanın en önemli dayanaklarından biri olan Kenan Evren'in de gizli vasiyet ve Halifelikle ilgili iddiaları geçiştirmeye çalışmasıydı. Çünkü Kenan Evren'in bazı basın organlarına "Atatürk'ün dini konularda yazılmış el yazması kitabı bulunduğu ve bu kitabı kendisinin de okuduğu ancak "gizli ve devlet sırrı olduğu" için açıklayamayacağı" yönünde demeçleri yansımıştı. Emin Şirin, "Kamuoyunun henüz hazır olmadığı için" Turgut Özal'la birlikte 25 yıllık ek yasak koyduğu iddia edilen vasiyetlerle ilgili Kenan Evren'e de bir mektup yazdı. Şirin Evren'e yazdığı mektupta, gizli vasiyetname ve Atatürk'ün hilafetle ilgili görüşleri konusundaki iddiaların açıklanmasını istedi. Şirin, "Açıklamalarınız tarihe ışık

[330] Milli Gazete / 28 10 2004 / Necmettin Çakmak

tutacak fevkalade büyük bir öneme sahiptir" dedi.

Daha sonra ise Kenan Evren'e telefonla ulaşan ve kendisiyle görüşen Emin Şirin, Evren'in de iddiaları ve tartışmaları yersiz ve gereksiz bulduğunu açıkladı[331].

Ezber bozma!

Tarihi bir gerçek var: İngiliz-Yahudi siyasetinin en büyük hedefi, Osmanlı'dan daha çok, "hilafet" idi.

Bunu isbata şu bilgi yeterlidir: İngilizler masada imzaladıkları Lozan'ı onaylamak için tam 7.5 ay beklediler. Neyi mi beklediler? Hilafetin Millet Meclisi'nce "ilga" edilmesini… Çünkü İngiltere, 20. yüzyılın başında, sömürgeleri sayesinde yeryüzünün en kalabalık Müslüman nüfusuna sahipti. Sultan 2. Abdülhamid'in hilafetin gücünü kullanmaya kalkması, sömürdüğü Müslüman topluluklarla İngilizlerin karşı karşıya gelmesine neden olmuştu. İngilizler'in Osmanlı hilafetine karşı besledikleri niyet açığa çıktıktan sonra Hindistan'da kurulan Hilafet Komitesi, Osmanlı'nın siyasal coğrafyası içinde yer almamış olan İslam toplumları arasında dahi, Osmanlı Hilafeti'nin yaygın nüfuzunun göstergesidir. Bu nüfuzun etkisi, sadece Sünni dünyada değil, en müfrit Şii fırkalara varana dek, tüm mezhep ve mektepleriyle bütün bir İslam dünyası üzerinde görülüyordu…

Baasçılık **(Hilafeti ilgaya Ankara'yı ikna eden Başhaham Haim Naum'un bu işi hallettikten sonra Mısır'a giderek orada Baasçılığın babası Cemal Abdünnasır'a tercüman ve danışman olması tesadüf olmasa gerek)** tabiatıyla Arap ulusçuluğuna yaslanıyordu. Kemalist eğitimle Baasçı eğitimin ortak noktası "Osmanlı düşmanlığı" idi. O eğitimi alanlardan biri olan Buteflika'nın şimdilerde "Osmanlı Uluslar Topluluğu" oluşturalım teklifinde bulunması, bir ezber bozmadır. Aynı tutum zımnen Beşşar Esed'de de görülmüştür ve Osmanlı toprağında kurdurulan diğerleri de er geç bu tutumu alacaklardır. Tarih kaderdir, coğrafya kaderdir. Kaçamazsınız. Arkanızdan kovalar ve sizi iki yakanızdan tutup sarsar ve der ki: Ya kendine gel, ya da yok ol![332]

Atatürk ve Ermeni Meselesi

1921 yılında Vatikan'daki Papa 15. Benova ile Mustafa Kemal Paşa arasına bir yazışma olmuştur, daha doğrusu Papa, Mustafa Kemal Paşa'ya Kardinal Gaspari'yi göndermiş, Anadolu, Kafkasya ve Küçük Asya Hıristiyanlarının korunmasını rica etmiştir.

Mustafa Kemal Paşa da Papa 15. Benova'ya 12 Mart 1921 tarihli şu cevabı göndermiştir:

"Irk ve mezhep ayırmaksızın bütün memleketimiz sakinlerinin emniyet ve refahını temin mecburiyeti, insaniyetkârane hissiyatımızın ve dini mübini İslamın bize emrettiği bir vecibedir. Dolayısıyla Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin nüfuz ve hâkimiyetinin kapsadığı bölgelerin tamamındaki Hıristiyanların tam bir sükûn içinde olmaları için evvel ve ahir her türlü tedbirler alınmıştır. Sınırlarımız dahilinde herhangi bir yabancı ordusu kıtal ve haraplık getirmediği yerlerde cari olan barış ve emniyet bu beyanatımızın reddedilemez bir delilidir." (x)

Mustafa Kemal Paşa, söylediklerinin değişmez siyaseti olduğunu belirtiyor ve Papa'ya, 1 Mart 1921'de Meclis'te yaptığı nutuktan bir bölümü gönderiyor:

"Anadolu'da oturan Ermenilerin ve Rumların hükümet emirlerine ve milli emellere muhalefetleri vuku bulmadıkça her türlü tecavüzden korunmuş ve tamamen mesut ve müreffeh bir hayata mazhariyetleri öteden beri kabul edilmiş bir esas idi. Kilikya ve havalisinde ve doğu sınırımız haricindeki resmi ve gayri resmi Ermeni kuvvetlerinin dindaş ve ırktaşlarımıza karşı vuku bulan cinayetkârane tecavüzleri karşısında dahi memleketimizde yaşayan sakin Hıristiyanların her türlü taarruzdan korunmalarını temin eylemeyi pek mühim bir medeni vazife kabul eyledik ve Anadolu'nun harici âlem ile temasının kesik olduğu bu günlerde yüksek vatani menfaatları hedefleyen tedbirler arasında Hıristiyan ahalinin selametini muhafaza lüzumunu bütün makamlara bildirdik." (xx)[333]

(x) - (xx) Teori dergisi, Mayıs 2005 / Atatürk'ün Bütün Eserleri, Kaynak Yayınları, İstanbul 2000, c.3, s.183-186.

[331] Milli Gazete / 13.04.2005
[332] Yeni Şafak /18.4.2005 / Sami Hocaoğlu
[333] Milliyet / 13 05 2005 / Hasan Pulur

Ata'nın Tarihi Cevabı

Ermeni diasporasının son zamanlarda giderek artan soykırım iddialarını, Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, yıllar önce "Dünya efkârı, Ermeni ahâlinin tehciri hususunda almaya mecbur kaldığımız karar için bize karşı haklı bir ithamda bulunamaz" sözleriyle cevaplamıştı. Dünyanın, Ermeni tehciri konusunda Türk devletine karşı haklı bir ithamda bulunamayacağını belirten Atatürk, o dönemde yaşananları, "Bize karşı yapılmış olan iftiraların aksine, tehcir edilmiş olanlar hayattadır ve bunlardan ekserisi şayet İtilâf Devletleri bizi tekrar harp etmeye zorlamasa idi evlerine dönmüş olurlardı" sözleriyle anlatmıştı.

Atatürk, 26 Şubat 1921'de Amerikalı gazeteci Clanence K. Streit'in sorusu üzerine, Ermeni tehcirine ilişkin şu tarihi gerçekleri dile getirdi: "Rus Ordusu 1915'te bize karşı büyük taarruzunu başlattığı sırada o zaman Çarlığın hizmetinde bulunan Taşnak Komitesi, askeri birliklerimizin gerisinde bulunan Ermeni ahalisini isyan ettirmişti. Düşmanın sayı ve malzeme üstünlüğü karşısında çekilmeye mecbur kaldığımız için kendimizi daima iki ateş arasında kalmış gibi görüyorduk. İkmâl ve yaralı konvoylarımız acımasız bir şekilde katlediliyor, gerimizdeki köprüler ve yollar tahrip ediliyor ve Türk köylerinde terör hüküm sürdürülüyordu. Bu cinayetleri işleten saflarına eli silah tutabilen bütün Ermenileri katan çeteler, silah, cephane ve iaşe ikmâllerini, bazı büyük devletlerin daha sulh zamanından itibaren kendilerine kapitülasyonların bahşettiği dokunulmazlıklardan istifade ve bu maksada matuf olarak büyük stoklar husule getirmeye muvaffak oldukları Ermeni köylerinde yapıyorlardı."

Atatürk, Ermeni tehciri ve Ermeni çetelerinin yaptıkları katliamlar konusundaki görüşlerini de şu sözlerle dile getirmişti: "İngilizlerin sulh zamanında ve harp sahasından uzak olarak İrlanda'ya reva gördüğü muameleye kayıtsız şekilde bakan dünya efkârı, Ermeni ahalinin tehciri hususunda almaya mecbur kaldığımız karar için bize karşı haklı bir ithamda bulunamaz." "Gerek umumi harp sırasında, gerek mütarekeden sonra Ermeniler ve Rumlar tarafından Müslüman ahaliye yapılan mezalim üzerinde durmak uzun bir hikâye olur."

Atatürk, Streit'e, Yunanlıların İzmir'i işgalleri sırasında yaptıkları katliamları da şöyle anlatmıştı: "Yunanlılara gelince, İzmir'in işgali sırasında öyle cinayetler işlemişlerdir ki, Yunanistan'ın müttefiki İtilâf Devletleri tarafından tescil edilmiş bulunan 'İtilâf Devletleri Tahkikat Komisyonu' üyeleri bile 1919 sonbaharında bu vilayeti baştanbaşa kat ettikten sonra hazırladıkları raporda, Yunan makamları aleyhinde son derece ağır tenkitlerde bulunmuşlardır. Yunanlıların işgal ettiği diğer bölgelerde her yaş ve cinsiyetten on binlerce Türk katledilmiştir."

Ermeniler Kışkırtılmıştır:

1877-1878 Osmanlı Rus Savaşı'nda Osmanlı Devleti'nin aldığı yaraları saramadığını gören büyük devletler, İstiklâl peşinde koşan Ermenilere yardım ederek Tiflis'te Taşnak, İsviçre'de Hınçak teşkilâtlarını kurmalarına ve silahlı mücadele başlatmalarına yardımcı olmuşlardı. Osmanlı Devleti'nin Balkan Harbi'nden de mağlup çıktığını gören Rusya, İngiltere ve Fransa bir taraftan Türkiye'yi aralarında paylaşma plânları, diğer taraftan da Taşnak ve Hınçak teşkilâtlarına her türlü silah ve para yardımı yapıyordu. Bu üç devlet, Türkiye aleyhine başlattıkları çalışmaları ve 1. Dünya Savaşı'nda Türkiye'yi tasfiye etme hareketlerini kendi kamuoylarına kabul ettirebilmek için kiliseleri de devreye sokarak propagandaya girişmişlerdi.

Söylenenler İftiradır

Bu amaçla kitaplar yayınlayan ve toplantılar düzenleyen ülkeler, "Müslüman Türkler, Hıristiyan halklara zulmediyor, onları katlediyor. Hıristiyan halkları kurtarmak için Türkiye'yi ve Türkleri cezalandırmamız gerekiyor. İşte bu maksatla Türklere karşı harp ediyoruz" temasını işlemişlerdi. Ulu Önder, bu gerçek dışı propagandanın öncülüğünü yapan Lloyd George ve George Clemenceau'ya şu çarpıcı sözlerle cevap vermişti: "Milletimiz aleyhinde söylenenler bütünüyle iftiradır. Milletimizin zalim olduğu iddiası baştan başa yalandır. Hiçbir millet, milletimizden daha çok yabancı unsurların inanç ve adetlerine riayet etmemiştir. Hatta denilebilir ki, başka dinlere mensup olanların dinine ve milliyetine riayetkâr olan yegane millet bizim milletimizdir. Rum Patriği, Bulgar Eksarhı ve Ermeni Kategikosu gibi Hıristiyan din reisleri imtiyaza sahip oldu. Kendilerine her türlü serbestlik verildi. İstanbul'un fethinden beri, Müslüman olmayanların mezhar bulundukları

bu geniş imtiyazlar milletimizin dinen ve siyaseten dünyanın en büyük müsaadekâr ve civanmert bir millet olduğunu ispat eden en büyük delilidir."[334]

LOZAN'DA STRATEJİ SAVAŞI

Lozan Müzakereleri ve Atatürk'ün Taktikleri:

Büyük Millet Meclisi'nin 23 Nisan 1920 Cuma günü açılmasına müteakip ilk hükümet Fevzi (Çakmak) Paşa tarafından kurulmuş, 1921 yılından 19 Mayıs günkü ikinci hükümete de Fevzi Paşa başkanlık etmiş, "Hamidiye Kahramanı" ünvanıyla meşhur Rauf (Orbay) Bey'in 12 Temmuz 1922'de kurduğu üçüncü hükümette ise; Fethi (Okyar) İçişleri; Yusuf Kemal (Tengirşek) Dışişleri Bakanı olarak girmişlerdir.

Lozan'a gidecek heyetin teşkiline çalışıldığı o günlerde Yusuf kemal bey'in –kendi ifadesiyle- geçirdiği bir ameliyat dolayısıyla bakanlıktan istifası üzerine; Dışişlerinin başına 26 Ekim 1922 günü İsmet (İnönü) getirilmiş, böylece Lozan'a gidecek heyet İsmet Paşa başkanlığında kurulup gönderilmiştir.

Rauf (Orbay)'ın Feridun Kandemir'e anlattıklarına göre: "İsmet Paşa heyet başkanı olarak Lozan'a gidince, müzakereler esnasında zorluklarla karşılaştığı anlarda, önceleri hükümet başkanı olarak kendisinden fikir sorduğunu, Bakan arkadaşlar ve çok defa Mustafa kemal Paşa ile istişare ederek İsmet Paşa'ya yardımcı olunduğunu; ancak sonradan İsmet Paşa'nın bir takım dış telkin ve tesirlere kapılıp huzursuzluk ve uyumsuzluk göstererek hükümetle zıtlaşmaya koyulduğunu", söylemektedir.

Başbakan Rauf Bey'in bu anlattıkları İsmet Paşa'nın Lozan'daki tavrının tespiti bakımından olduğu kadar, hakkında çok yazılıp söylenen ve elbette daha da yazılıp söylenecek olan Lozan Antlaşması'nın iç yüzünü teşhir yönünden de oldukça önemlidir.

"İsmet Paşa, bilhassa hükümetten sorduğu konulara, sıkışık durumlarda istediği talimatı bizim pek geç cevap vererek, kendisini müşkül durumlara soktuğumuzdan şikâyet ediyordu. Bu şikâyetleri bazen doğrudan Mustafa Kemal Paşa'ya yapıyordu. Hâlbuki şifre yalnız hükümet başkanlığında bulunduğundan, çektiği telgraflar yine benden geçiyordu" diyerek hükümetle İsmet Paşa arasındaki anlaşmazlığın sebeplerini sayan Rauf Bey devamla diyor ki:

"-Anlaşmazlık bundan ibaret değildi. Konferanstan çok daha önce Hariciye vekâleti'nde hazırlattığımız sulh esaslarımıza göre, işgal ettikleri yurdumuzun en mamur yerlerini yakıp yıkarak harabeye çeviren Yunanlılardan tamirat bedeli istiyorduk. Bu mesele Lozan'da Yunanlılarla hayli tartışılmıştı. Bu konuda arabulmak isteyen itilaf devletleri tamirattan vazgeçmemiz için bize Trakya sınırımızdaki Karaağaç'ı bırakmak teklifinde bulunmuşlardı.

İstiklal Marşımız da açıkça gösterir ki, İstiklal Savaşı, İslam ve Hıristiyanlık savaşı idi. Daha sonra laiklik ilkesi geldikten sonra bile bu din ayrımı devam etmiş, uzun yıllar Hıristiyanlar yedek subay yapılmamıştır. İnkılâplarda da resmen İslamiyet'e karşı cephe alınmamıştır. Aksine Kur'an Türkçeleştirilmiş, hutbeler Türkçeleştirilmiş, böylece halka İslamiyet'i öğretme faaliyetleri devam etmiştir. Gerçi tekkeler ve medreseler kapatılmıştır, ama camilere ilişilmemiştir. Bu sebeple İkinci Mecliste de Türkiye hala İslam devletidir.

İstiklal Savaşı bir din savaşı idi. Bu savaşta İslamiyet ile Hıristiyanlık çarpıştırılmıştı. 1400 yıllık bir savaşın son merhalesi idi…

Sonunda, Osmanlılar yenilmişler, ama Müslüman Türkler galip gelmişlerdi!

Ancak Türklerin artık savaşa devam edecek güçleri kalmamıştı. 1911 yılında başlayan savaşlar 12 yıl sürmüştü. Bundan dolayı da nüfus 14 milyona inmişti. Ülke harap ve bitaptı. Lozan masasına gidilirken bu durum taraflarca biliniyordu. Batı bir tarafından muzaffer devlete verilecek şeyleri verirken, diğer taraftan da ilerisi için hazırlık yapıyordu. İslam alemini tamamen çökertmek, İslamiyet'i önce Avrupa ve Anadolu'dan sürmek, sonra da İslam ülkelerini diğer ülkeler gibi sömürmek" için İslam birliğinin sembolü olan hilafeti kaldırmayı, anlaşmanın baş şartı olarak koymuşlardı.

---

[334] Tercüman (Dünden Bugüne) / 09.05.2005

Mustafa Kemal ise bunu iki bakımdan kabul etmekte mahzur görmedi: Bir defa imkan ve iktidarı kalmamış olan bir müesseseyi yaşatmak sadece yük olur, ülkeye ağırlık teşkil ederdi. Dolayısıyla kaldırılmasında hiçbir mahsur yoktu. İkincisi, çürümüş ve çökmüş bir yapının enkazını kökten kaldırmadan yeni bir bina kurma şansı bulunmuyordu.

Böylece hilafet de saltanat gibi kaldırıldı.

Hilafetin kaldırılması siyaseten de yerinde olmuştur!

Çünkü Siyonist ve emperyalist merkezleri uzun zaman avutmuştu.

Şimdi yine Lozan'a dönelim.

Lozan'da Batılıların bize empoze ettikleri ve bizim de kabul ettiğimiz öneri ne idi?

Bir defa ve her şeyden önce Türkiye İslam liderliğinden vazgeçecek, hilafet ve saltanat lağvedilecekti. Ama bunların yapılması yetmezdi. Türkiye bir İslam devleti olmaktan da vazgeçecek, laik olacak ve bütün müesseselerini Batılıların arzusu istikametinde düzenleyecekti!...

Bunlar yapıldıktan sonra: Batı dünyası Türkiye Cumhuriyetini tanıyacak ve kabul edecekti.

Ayrıca komşu ülkelerle hep nizalı yerler bırakılacak ve gerektiğinde onlarla savaştırma imkanı sağlanacaktı. Yunanlılarla Batı Trakya ve Adalar meselesi askıda kalacak, İngilizlerle Kıbrıs çıbanbaşı olarak bulunacak,. Suriye ile Hatay, Irak ile Musul, Ermenistan ile Nahçivan, Gürcistan ile Batum meseleleri hep sorunlu bölgeler olarak başımızı ağrıtacaktı.

Önemine binaen tekrar hatırlatalım ki: İngiliz-Yahudi siyasetinin en büyük hedefi, Osmanlıdan daha çok "Hilafet" idi. Bunu ispata şu bilgi yeterlidir: İngilizler masada imzaladıkları Lozan'ı onaylamak için tam 7,5 ay beklediler. Neyi mi, Hilafetin Millet Meclisince "ilga" edilmesini!… Çünkü İngiltere, 20. Yüzyılın başında, sömürgeleri sayesinde yeryüzünün en kalabalık Müslüman nüfusuna sahipti. Sultan 2. Abdulhamid'in hilafetin gücünü kullanmaya kalkması, sömürdüğü Müslüman topluluklarla İngilizlerin karşı karşıya gelmesi demekti. İngilizlerin Osmanlı hilafetine karşı besledikleri niyet açığa çıktıktan sonra Hindistan'da kurulan Hilafet Komitesi, Osmanlı'nın siyasal coğrafyası içinde yer almamış olan İslam toplumları arasında dahi, Osmanlı Hilafeti'nin yaygın nüfuzunun göstergesidir. Bu nüfuzun etkisi, sadece Suni dünyada değil, en müfrit Şii fırkalara varana dek, tüm mezhep ve mektepleriyle bütün bir İslam dünyası üzerinde görülebilmektedir.

Hilafeti İlgaya Ankara'yı ikna eden Başhaham Haim Naum'un bu işi hallettikten sonra Mısır'a giderek orada Baasçıların babası Cemal Abdünnasır'a tercüman ve danışman olması tesadüf değildir.

"Atatürk Hilafeti kaldırdı mı kaldırmadı mı? Sorusu önemlidir. Atatürk'ün ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyetin bulunduğu iddiaları ile birlikte gündeme gelen Hilafet tartışması tarihi bir gerçektir.

İddiaya göre ölümünden 50 yıl sonra açıklanmasını istediği gizli bir vasiyeti vardı. 1988'de Kenan Evren ile Turgut Özal tarafından bu gizli vasiyet açıldı. Ancak Evren ve Özal tarafından "vasiyetnamedeki görüş ve fikirlere toplumun henüz hazır olmadığına" karar verilerek gizli vasiyetnamenin açıklanması uygun bulunmadı ve 25 yıllık yeni bir yasak konuldu. Araştırmacı-Yazar Aytunç Altındal'ın iddiasına göre Atatürk'ün özellikle Hilafetle ilgili ilginç fikirleri vardı. Altındal'ın iddiasına göre Atatürk saltanata karşı olmasına rağmen bir müessese olarak Hilafete karşı değildi. Ve yine Altındal'ın iddiasına göre Atatürk Hilafetin İslam ülkeleri arasında rotasyonar değişecek bir kurum olarak canlandırılabileceğini düşünüyordu.

"Acaba: Siz isterseniz Hilafeti bile getirirsiniz" diyen Adnan Menderes: Atatürk'ün vasiyetini biliyor muydu? Bu sözleriyle müminlerin mi, yoksa Siyonistlerin mi dikkatini çekmişti?

Atatürk'ün vasiyetinin açıklanmasına ve millete duyurulmasına Kenan Evren'in engel olduğu söylenir. Acaba Kenan Paşa, Diyalogcu ve Ilımlı İslamcıların ve Siyonist simsarların istismarını engellemek için mi böyle hareket etmiştir?

Bir iddiaya göre, Kenan Evren zamanında vasiyetname açıldığı vakit, İsrail'in MOSSAD casusluk teşkilatı bunun kopyasını elde etmiş ve Tel Aviv'e göndermiştir. Yahudilerin Atatürk'le yakından ilgilendiği zaten bilinmektedir.

Vasiyetnamede, Hilafet ile ilgili bilgiler ve tekliflerden başka, Atatürk'ün bazı yakınlarına servetinin bir kısmının dağıtılması konusunda da istekleri yer alıyormuş. Bu isteklerin de hasıraltı edildiği söylenmektedir.

Şu anda ABD, İsrail ve Papalık Müslüman dünyasının başına bir Halife geçirmek için harekete geçmiştir.

Ama, nasıl bir Halife?

1- Ya Ermeni veya Rum asıllı olacak

2- Yahut dini bir cemaatin başkanı olup, Siyonist ve Evangelistlerle işbirliği yapacak

3- Ama her hal ü karda, İslam'a ve Müslümanlara hizmet etmeyecek, efendilerine, yani Amerikalılara, Siyonist odaklarına ve Haçlılara hizmet sunacaktır.

Amerikalılar, dünya siyonizmi, papalık ve diğer dış güçler; Müslümanları daha kolay yönlendirmek üzere: kendilerine itaat edecek, kendi emirlerini yerine getirecek bir Halife seçmek için şimdiden büyük masraflar yapmaktadır.

Dinlerarası Diyalog ve Evrensel Kardeşlik faaliyetlerinin perde arkasında bu Hilafet aşını pişirecek kazan kaynamaktadır.

Evet 1924'den beri Müslümanlar başsız bırakılmıştır. Dünyada her dinin, her teşkilatın, her cemaatin bir reisi, başkanı var da Müslümanların yoktur.

Katoliklerin Papa'sı var.

Anglikanların kendi başpiskoposları var.

Yahova şahitlerinin başı var.

Masonların üstad-ı azamı var.

Tibet Budistlerinin Dalay Lama'ları var.

Yahudilerin hahambaşıları var.

Ama maalesef Müslümanların Halifesi, İmam-ı Kebir'i, Emirül-mü'minini bulunmamaktadır.

Böyle bir şey bir kısım dinsizlere göre gericilik sayılmaktadır. Ve buna kesinlikle karşı çıkılmaktadır.

Ama eloğlu boş durmuyor. ABD, İsrail, Papalık, agresif Evangelistler İslam dünyasına bir halife seçmek için kolları sıvamıştır.

Bu sinsi ve Siyonist merkezlerin asıl amacı görünüşte Müslümanların duygularını ve gururlarını okşayacak, ama gerçekte kendi kuklaları olacak bir "layt halife" ile İslam dünyasını oyalamak ve böylece daha kolay gözlerini oymaktır.

Merkezi İsviçre'de bulunan "Uluslar arası Çalışma Kurumu" ABD Irak'ı işgal edeli beri işgalci askerlerin bizzat öldürdüğü sivil sayısı 39 bin kişi diyor ve ekliyor: "28 aylık işgal süresi içerisinde sivil ölü sayısı 100 binin üzerindedir. Bu, ABD tarafından Irak'ın bir insan mezbahasına çevrildiğinin kanıtıdır. Bir gece Kerkük'ün Şorca bölgesi Musalla mahallesinde olanları şöyle anlatılmaktadır: Gecenin yarılarıdır: İşte o saatlerde Musalla'ya bir Amerikan arazi cipi girer, içinden bir asker iner. Elinde bir merdiven vardır. Merdivenin Musalladaki Irak Türkmen Cephesi'nin duvarına dayar, basamakları tırmanır ve ITC'nin bayrağını indirir. Yerine Kürt bayrağını çeker ve gecenin karanlığından istifade ederek sessizce uzaklaşır. Bu olayı, mesleği gereği gece yarısı kalkıp sabaha işini yetiştirmek durumunda olan bir işçi gözleriyle görür. İş orada da kalmaz: Öğrenirler ki o gece Kürtlerin yaşadığı iskan bölgesindeki Kürt bayrağı indirilmiş yerine Irak Türkmen Cephesinin bayrağı asılmıştır. İşte, "terörle mücadele ediyorum, istikrar ve barış için Irak ve Afganistan'dayım" diyen ABD Türk Kürt kışkırtmasıyla terörü kışkırtıp Kürdistan'ı kurmaya çalışmaktadır.

Evet iktidar olan Irak hükümeti değil, işgalci Amerika'dır ve bu sebeple Kuzey dahil, Kandil Dağları, Bağdat velhasıl Irak'ın her noktasında dökülen her damla kan ve atılan her adım, ekilen her fitne tohumu bu işgalcinin günahıdır. Bu sebeple öldürülen 100 bin sivilin suçlusu Zerkavi değil Bush'tur Amerika'dır.[335]

Bu arada: **Araplar Irak'ta Efsaneleşti!**

Savaşamazlar. Kaçarlar. Pistirler. Petrol parası yerler. Teke gibi kokarlar. Emperyalizmin kuklası,

[335] Yeniçağ / 13.07.2005 / Hasan Demir

egemenin oyuncağı, zalimin uşağı, bölücünün aleti olurlar diye bilirdik. Ne kadar da yanılmışız. Irak'ta bir "Arap efsanesi büyüyor… Büyüyor… Büyüyor…" ve tarih yazıyor. Demek ki adamın vatanını işgal edersen; miskin, tembel, umursamaz, savaşamaz, korkak, inancını vatanının önüne koyar sandığın insanlar; dünyanın en büyük askeri gücü, dünyanın en büyük parasal gücü, dünyanın en büyük diplomasi gücü, dünyanın en büyük teknolojik gücü, dünyanın en büyük medya gücü, sinema gücü, üniversite gücü, dünyanın en büyük istihbarat ve casusluk gücü, uzay araştırmaları gücü Amerika Birleşik Devletleri'nin trilyonlarca dolar bütçeli ordusuna kök söktürür…

Yakındır. Belki yarın. Belki yarından da yakın. Amerikan işgalci ordusu Irak'tan "geldiği gibi gitmeye" başlayacaktır. İnsan Savaşçı doğmuyor. Şartlar İnsanı savaşçı yapıyor." Ve iman cesaret kazandırıyor.[336]

Evet, Lozan'ın dayatılan gizli şartları da vardı:

Mustafa Kemal, bütün bu sinsi ve şeytani amaçlarını bile bile onlara uymakta ve dediklerini uygulamaktaydı. Ama asıl felsefesi ve hedefi şu iki noktaya dayanmaktaydı:

1- Zaten koflaşmış ve yozlaşmış bazı dini kurum ve kuralların tahribinden ve toplumu bu koyu cehalet ve taklitçilikten uzaklaştıracaktı.

2- Önce arsadaki enkaz temizlenecek sonra yeni ve görkemli bina kurulacaktı…

AKP Eliyle Sevr'in Tatbikatı Yapılıyor!

Vatan toprakları yabancıya peşkeş çekiliyor, Lozan'ın rövanşını alıyorlar:

Milli Gazeteye çarpıcı açıklamalarda bulunan Tapu ve Kadastro eski Genel Müdür Yardımcısı Orhan Özkaya, yabancıların Türkiye'de taşınmaz edinmelerine imkân sağlanması ile ülke topraklarının çekirge sürüleri gibi yağmalanmaya başlandığını söyledi.

Yabancıların Türkiye'de taşınmaz edinmelerine imkân sağlayan 3 Temmuz 2003 tarih ve 4916 sayılı yasa, 19 Temmuz 2003 tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. 442 sayılı "Köy Kanunu"nun 87. maddesi değiştirilerek yabancıların belediye sınırları dışında, kırsal alanda ve köylerde arazi satın almalarının önü açılmış oldu. Daha önce, yabancılar sadece konut, işyeri ve bağımsız bölüm alabiliyorlardı. Bunu da belediye sınırları içerisinde gerçekleştirebiliyorlardı. Ancak, söz konusu yasa çıkmadan önce yapılan satışlar yılda 20-30 adedi dahi bulmamaktaydı. Bu durum resmi kayıtların incelenmesiyle kesin olarak saptanabilir.

Adı geçen yasanın, AB uyum yasaları çerçevesinde ülkemize dayatılması sonucunda yabancılar ülke topraklarını çekirge sürüleri gibi yağmalamaya başladılar. Adeta Lozan'ın rövanşı alınmakta, bol dolarlı "haçlı seferi"ne çıkmışlar!.. 27 Haziran 2004 tarihine kadar 66 ülkeden yabancı gerçek kişilere satılan toprak miktarı: 61 bin 884 kişi, 388 bin 430 dekardır. Bu tarihten sonra Tapu ve Kadastro Genel Müdürlüğü'nün Web sitesi karartılmış, hiçbir bilgi verilmemektedir. Bu rakamlar resmi makamlardır.

Peki, kim nerede ne aldı?

Yunanlılar, 14 bin 425 kişiyle, 12 bin 544 adet ve 4 bin 175 dekar miktarındaki araziyi İzmir, Dikili, Kuşadası, Çanakkale, Trakya, İstanbul ve Güney sahillerinde almışlardır. Almanlar, 12 bin 300 kişiyle 11 bin 405 adet ve toplam 7 bin 037 dekar araziyi, Alanya, Kaş, Datça, Anamur ve diğer sahil şehirlerinde almışlardır.

İngilizler, 6 bin 614 kişiyle, 5 bin 114 adet ve 32 bin 002 dekar toprak parçasını Fethiye, Didim, Kuşadası (İrlandalılar ağırlıkta), Kaş-Kalkan ve Datça'da kitlesel olarak almaya devam etmektedirler. Hollandalılar 2 bin 170 kişi ile bin 710 adet, 613 dekar; Fransa 752 kişi, 701 adet, 818 dekar; İtalya, 963 kişi, 1003 adet, 457 dekar; ABD, 736 kişi, 970 adet, 2 bin 701 dekar; Avusturya, 775 kişi, 915 adet, 704 dekar; İsrail, 100 kişi, 136 adet, 79 dekarlık bir alanı almışlardır. Bu ülkeler en çok toprak alan ülkelerdir. Ancak toplam 66 yabancı ülkenin 61.884 vatandaşı 388.430 dekar toprak parçasını ülkemizden almışlardır.

Ege'de tapular İngilizlere verilmek üzere bekletiliyor!

AKP'liler "sırtlanıp mı gidiyorlar, topraklar burada kalıyor!..." demekle, aslında tarihi bilmiyorlar. Zaten, gelenler, sırtlanıp gitmiyorlar, gelip yerleşiyorlar, bizi çıkarmak üzere. Tıpkı, Afrika'da olduğu gibi. Bu rakamlar,

[336] Vatan / 13.07.2005 / Necati Doğru

Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü'nün Web sitesindeki 27 Haziran 2003 tarihli verilerinden alınan rakamlardır. Ancak bu rakamlar gerçek rakamlardan çok düşüktür. Gerçek rakamların açıklanması hiçbir zaman yapılmamaktadır. Şu anda da site tamamen bilgi akışına kapalıdır. Bakın, İsrail gösterilen rakamlardan daha büyük bir arazi parçasını bazı yerli holdinglerle ortaklıklar kurarak kapatmıştır. Bunu, Ceylanpınar, GAP bölgesi, Diyarbakır yöresindeki yerel basın organlarında çıkan haberlerde saptamak mümkündür. Ancak, Anadolu'daki gezilerde halkımızın aktardığı rakamlar son derece endişe verici boyuttadır. Zilyetlik (kullanma hakkı) devirleriyle, yani noter ve muhtar sözleşmeleriyle yapılan anlaşmalarda 30 hektar sınırı çok büyük miktarda aşılarak, 30-40 bin dekarlık alanların İsrailliler tarafından kapatıldığını isyan ederek dile getirmişlerdir.

Şu anda Fethiye Tapu Sicil Müdürlüğünde 5 bin 500 adet tapu İngilizlere verilmek üzere hazırdır. Didim'de 5 bin adet İngiliz vatandaşının tapusu verilmek üzere bekletilmektedir. Kuşadası'nda 3 bin 500 adet İrlanda vatandaşına, Kaş-Kalkan'da toplam 1700 konutun 1000'ine yakını Alman, İngiliz vatandaşlarının eline geçmiştir. Bunlar sıcak gelişmeler olarak değerlendirilmektedir. Ayrıca, köylülerin elinden yüksek rakamlar verilerek zilyetlik devirleriyle alınan zeytinlikler, halk arasında panik oluşturmaktadır. Prof. Dr. Cihan Duru'nun tespitlerine göre: 147 bin 466 yabancı 946 bin 333 dekar yer almış durumdadır.

Satılan arazi miktarı Malta adası büyüklüğüne ulaştı!

Satılan arazi miktarı resmi verilere göre, yani 388 bin 430 dekar dikkate alındığında; Malta Adası'ndan büyüktür. Malta Adası, 315 km2'dir. 946 bin 333 dekar ele alındığında ise bu arazi miktarı 3 Malta Adası büyüklüğündedir.

Satılan toprak miktarını resmi rakamlar neden küçük gösteriyorlar?

Satılan toprak miktarının küçük gösterilmeye çalışılması, bu konuya kamuoyunun son derece duyarlı olması ve şehit kanlarıyla sulanmış vatan topraklarının ABD, AB, İngiliz ve İsrail emperyalizmi tarafından tarihin her döneminde ele geçirilmek istenmesine karşı oluşan tepkidendir. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Kurtuluş Savaşı boşuna mı yapılmıştır? Yunanistan Megalo İdea'sından vazgeçti mi? Çanakkale, Anafartalar, Sakarya, Dumlupınar, Afyon Kocatepe, İzmir'in kurtuluşu 9 Eylül ne zaman unutuldu. Halkımız öfkeyle bu soruları sormakta ve olanları vicdanı kanayarak içine atmaktadır. Kıbrıs'ta verdiği şehitler, Güneydoğuda yitirdiği evlatları, uzuvlarını cephede bırakan elsiz, kolsuz, bacaksız kalan gencecik Mehmetçikler, gözlerini kaybeden kahramanlar bu toprakların onun bunun eline geçmesi için mi savaştılar? İşte, bu yönetenlerin, dayanılmaz, kahreden aymazlıkları vatanına kıskançlıkla bağlı Türk halkını ayağa kaldırmış durumdadır. Bu nedenle satılan toprak parçası Heybeliada'dan küçük diye olayı hafifletmeye çalışıyorlar. Onlara yamalanmış yazar bozuntuları da verilen bu çarpıtılmış demeçleri desteklemek için olmadık sapkınlıklar gösteriyorlar."[337]

04 Ağustos 2005 Milli Gazete'deki Nasuhi Güngör'ün şu tespitleri önemliydi:

Gaza ve Masa

Irak'taki işgalin getirdiği her sonuç, Türkiye'yi doğrudan ilgilendiriyor. Kerkük'te PKK, büro açıp bayrak asmış. Haklı olarak tepki gösteriyoruz. Fakat acaba herkes böyle bir tepkiyi gösterme hakkına sahip midir? Bunun cevabı, yakın tarihimizde yatıyor.

Aradan geçen uzun zamana rağmen Türkiye, Lozan ve benzeri konular üzerindeki ürkek tartışma üslubunu üzerinden atamıyor. Oysa yakın tarihin böyle bir sis perdesi ardında kalması için, artık kimsenin ciddi bir gerekçesi kalmadı.

Oysa sadece Lozan'ın hazırlık süreci bile başlı başına yeniden araştırılmayı ve tartışılmayı hak ediyor. İtilaf devletlerinin anlaşma için yer olarak Lozan tespit edildikten sonra yaptıkları ilk iş, hem İstanbul'a, hem de Ankara hükümetine davet göndermek oldu. Böyle bir davetin Ankara'da oluşturacağı tepki, acaba çağrıyı yapanlar açısından sürpriz miydi**? Nitekim Ankara hükümetinin bu çifte davete olan tepkisi, önce 1 Kasım 1922'de saltanatın kaldırılması, ardından da 17 Kasım'da son Osmanlı Padişahı Vahdettin'in İngilizlere teslim edilmesi (kaçması değil, teslim edilmesi) ile sonuçlandı. Lozan görüşmelerinin başlama tarihi ise 20 Kasım. İşte size üzerinde durulması gereken önemli bir zaman aralığı.**

[337] Necmettin Çakmak Röportaj / Milli Gazete / 07.03.2005

Şunu söylemek mümkün: Lozan'dan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Lozan, eğer Sevr'le karşılaştırılarak değerlendirilirse, kuşkusuz ortaya çıkan sonuçlar fevkalade önemli sayılabilir. **Ancak dikkatlerimizi, Lozan'dan sonra peş peşe atılan adımlara yoğunlaştırmak, mesela Anayasa'daki "İslam Devleti" ifadesinin çıkarılması üzerinde durmak, bizi daha önemli sonuçlara götürecek adımlar gibi görünüyor.**

Peki, şimdi Misak-ı Milli metnini tekrar okuyup, Lozan'da elde edilenlere yeniden bakarsak; bugün Kerkük'te yaşananlardan şikâyet etme hakkını kendimizde bulabilir miyiz? Musul vilayeti (ve onun sınırları içindeki Kerkük) yahut da Batı Trakya konusundaki kayıplarla yüzleşmek, neden rejim sorunu olarak tanımlanıyor? Zihinleri rahatsız eden nedir; Misak-ı Milli'nin, daha sonra ortaya çıkacak olan "modern ulus devlet" projesinden farklı olarak, İslam'ı esas alması mı? Lozan'ın aşılmaz ve tartışılmaz bir metin olduğunu savunanlar, Türkiye'nin şartlar olgunlaşınca Hatay'ı yeniden kazanması hususunda ne düşünüyor acaba?

Lozan ve rejim arasında sıkı bağlar olduğunu savunanlar, şöyle bir silkinip Misak-ı Milli'nin ortaya koyduğu tarihi ve stratejik perspektif üzerinden dünyaya bakmayı denemek zorundadır. PKK'nın Kerkük'te boy göstermesi ya da Ek Protokol'le ilgili tartışmalar, sizi de biraz olsun geçmişle hesaplaşmaya mecbur kılmıyor mu?

Gazâ ile elde edilenin, masada kaybedilmesinin faturası, her zaman tahmin edilenin çok ötesinde ağır olmuştur. Musul, Batı Trakya, Adalar ya da Kıbrıs…[338]

Tayyip Erdoğan verince alçaklık, İsmet İnönü verince kahramanlık saymak, yanlıştır ve oldukça sırıtmaktadır. Çünkü her ikisi de, ırkçı emperyalizmin (siyonizmin) maşasıdır!..

[338] Milli Gazete / 04 08 2005 / Nasuhi Güngör

ATATÜRK'ÜN FİLİSTİN ENDİŞESİ VE DİNLERARASI DİYALOG DALEVERESİ

İsrail gibi şımarmış ve saldırganlaşmış devlet görüntülü terörist çetelerin; diyalog ve davetten değil, sadece "kuvvet"ten ve "müeyyide"den anladıkları kesin bir gerçektir. Batı uygarlığı yaftalı, Amerika ve Avrupa azgın aygırlarını arkasına alan Siyonistlerin, bu tamamen haksız ve ahlaksız katliamları karşısında, Atatürk olsaydı ne yapardı? Sorusunun yanıtı, ölümünden bir müddet önce, 1937 tarihli Hakimiyeti Milliye Gazetesindeki şu cesur demecinde gizlidir.

Mustafa Kemal: Filistin için kanımızı dökmeye hazırız! Diyecek kadar yürekli bir mü'mindir

O günkü Hâkimiyeti Milliye gazetesinde yayımlanan 1937'deki bir nutkunda; Filistin'e dışarıdan müdahale edilemeyeceğini ve el sürülemeyeceğini söyleyen Mustafa Kemal, "Mukaddes toprakların İslâm hakimiyetinde kalması için bugün kanımızı dökmeğe hazırız" demiştir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün 27 Temmuz 1937 tarihinde Hakimiyet'i Milliye gazetesinde yer alan nutkunda: "Filistin'e el sürülemez! Türkler mukaddes topraklarda yabancı hakimiyetine tahammül edemeyeceklerdir" dediği kesinleşmiştir.

Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi'nde bulunan evraka göre; Dahiliye Vekaleti Matbuat Umum Müdürlüğü tarafından saklanan 1937 tarihli belge; Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı bir nutuktan bahsetmektedir. Nutkun Filistin ile alakalı bölümünde "Arapların, Avrupa siyasetine nüfuz edemeyip bu sözde istiklâl kelimesine kanmaları ve bu hevesle Arap memleketlerini, Avrupa emperyalizminin esaretine sokmaları çok şayanı teessüftür." (Yani Müslüman Arapların, batılıların bağımsızlık vaatlerine aldanıp, emperyalizmin esiri olmaları, çok üzücü bir olaydır.) diyen Mustafa Kemal, Filistin'in Arabistan'da vuku bulacak (bir işgal) harekâtının merkezini teşkil ettiği takdirde; buradaki Araplara yapılacak herhangi bir fenalığa Türklerin tahammül edemeyeceğini" ifade ve ikaz etmektedir.

Atatürk; 'Bu topraklar için kanımızı dökmeye daima hazırız' demiştir

Mustafa Kemal, nutkun Filistin'le ilgili ilerleyen bölümlerinde daha sonra şu tarihi sözleri sarf etmiştir: "Arapların arasında mevcut olan karışıklığı ve hoşnutsuzluğu kimse bizim kadar bilemez. Biz doğrusu maalesef birkaç sene Araplardan uzak kaldık. Fakat şimdi kendimize kâfi derecede güvenip kudretimizi bildiğimiz için, İslâmiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hıristiyanların nüfuzunun altına girmesine mani olacağız. Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki, buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar; "dinsiz ve İslâmiyet'e lâkayt" olmakla ittiham edildik. Fakat bu ittihamlara rağmen, Peygamber'in son arzusu istikametinde; yani, mukaddes toprakların daima İslâm hâkimiyetinde kalmasını temin için, hemen bugün kanımızı dökmeğe hazırız. Cedlerimizin, Selâhaddin'in idaresi altında, uğrunda Hıristiyanlarla mücadele ettikleri toprakların; yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah'ın inayeti ile kuvvetliyiz. Avrupa bu mukaddes yerleri işgal ve temellük etmek için yapacağı ilk adımda, bütün İslâm âleminin ayaklanıp icraata geçeceğine şüphemiz yoktur" sözleriyle, gerekirse İslam dünyasını harekete geçirebileceğinin de işaretlerini vermiştir.

Dönemin Kudüs Müftüsü'ne büyük destek vermiştir

Mustafa Kemal Paşa, Çanakkale Savaşı'na katılan ve Teşkilat-ı Mahsusa'da görev alan Yaser Arafat öncesi ilk Filistin lideri ve Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Hüseyni'yi de hep desteklemiştir. Atatürk'ün ölümünden sonradır ki İngilizler el-Hüseyni'ye verdikleri sözlerden ve Reel paylaşma planından vazgeçmişlerdir. Bunu, Filistin'de İsrail devletinin kurulması yolunda birbiri ardınca adımlar atılması izlemiştir. İngilizlerin Filistin'in

paylaşımında Araplara karşı çok tavizkâr davranmasında Atatürk'ün dış politikasının ve Kudüs Müftüsü el-Hüseyni'ye verdiği tam desteğin büyük etkisi bulunduğu artık belirlenmiş ve belgelenmiştir.

Mustafa Kemal, Filistin'in emperyalistlerin eline geçmemesi ve Hz. Peygamberin aziz hatırasının çiğnenmemesi için gerekirse savaşmayı ve kan akıtmayı göze alırken… Atatürk'e dinsiz-deccal diyen sahte Mesihler, değil sadece Filistin, Türkiye'mizi bile Siyonist İsrail'in bir eyaleti yapma planının fikri parçası olan Dinler Arası Diyalog tuzağına taşeronluk rolündedir. Halbuki:

1- Dinlerarası Diyalog girişimlerinin en sinsi ve tehlikeli tarafı: İslam dışındaki tahrif edilmiş veya putperestliğe yönelmiş dinleri de hak kabul etmek ve İslam dinini onlardan biri şeklinde göstermektir.

Oysa "Allah katında (Gerekli ve geçerli olan tek) din İslam'dır."[339]

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa, bilsin ki (o uydurma din) kendilerinden asla kabul edilmeyecektir."[340]

Evet "dinler" yok, bir tek Hak din vardır, o da İslam'dır. Hz. İbrahim, Hz. Musa, Hz. İsa da, Hz. Muhammed Aleyhisselam da, İslam'dır.

Biz Müslümanlar, bütün peygamberlere ve onlara gönderilen kitap ve sahifelere inandığımız halde, Onlar Hz. Muhammedî SAV ve Kur'anı Kerimi inkâr etmektedir.

2- "Deki: Ey Kitap ehli, bizimle sizin aranızda müsavi (ve müşterek) olan bir KELİME'ye gelin."[341] Ayetinde;

"Ortak din, müşterek inanç ve benzer ahlâk" tan değil, sadece bir benzer "Kelime" den bahsedilmektedir.

Çünkü bu günkü Yahudi ve Hıristiyanlarla "Allah, Peygamber, Ahiret, Vahiy, Kitap ve Din" gibi kelime kalıplarımız müsavi ve müşterektir. Ama bu kelimelere yüklenen asıl "kavramlar"lar arasında asla bir benzerlik söz konusu değildir. Biz tevhit, onlar ise teslise (üç ilah) ve tescim (Allah'ı cisimlendirme) inancına sahiptir.

3- Bu ayetleri en mükemmel anlayan ve en güzel uygulayan Hz. Peygamber Efendimizin İslama davet mektupları ortadadır.

O Mektupları diyalog dalaverelerinize dayanak gösteriyorsunuz da niye bir tanesini olsun yayınlamıyorsunuz?

Foyanız ve safsatanız ortaya çıkar diye mi korkuyorsunuz? Bu topluma; Sizin, Siyonist merkezlere teslimiyetçi ve emperyalist emellere hizmetçi tavrınızla, Efendimizin "Batıl ve bozuk olan yoldan vazgeçip İslam'a teslim olun ve kurtulun" anlamındaki çağrılarını karşılaştırıp doğru karar verme fırsatı niye sunmuyorsunuz?

4– 20 Aralık 2004 tarihli Yeni Şafak Gazetesindeki habere göre: "Vatikan İslâm dünyasına yönelik olarak izleyeceği yeni politikasını:

"2003 te İslâmiyet'e karşı başlatılmış olan entelektüel saldırı, 2004 ten sonra askeri ve siyasî savaş düzeyine çıkarılmıştır" şeklinde açıklarken, ABD Başkanı Bush "Yeni Haçlı Seferlerini başlattığını" söylerken, sizin aynı merkezlerle hala diyalog içinde bulunmanız, gaflet midir, yoksa hıyanet midir?

5- Farklı din ve dünya görüşlerine mensup kişiler, partiler, dernekler ve devletlerarasında:

- Bilimsel
- Teknolojik
- İnsani
- Siyasi
- Kültürel

Ve sanatsal diyalog ve dayanışma olabilir, olmalıdır. Birlikte barış ve bereket içinde yaşama imkânı aranmalıdır. İlmi temellere dayalı imani ve ahlaki davetler yapılmalıdır.

6- Ancak, Hz. Peygamberimiz toplumsal ilişki ve işbirliklerini;

a- Resmi ve fiili din rehberi ve Devlet reisi sıfatıyla

---

[339] Ali İmran:19
[340] Ali İmran: 85
[341] Ali İmran: 64

b- Devlet reisi ve din rehberi olarak bizzat tayin ettiği resmi elçiler vasıtasıyla…

c- Ve yine muhatapları olan devlet yetkilisi ve din-millet temsilcisi statüsü taşıyan insanlarla yapmıştır.

Ve onları (Yahudi ve Hıristiyanları, puta ve ateşe tapanları) tuttukları batıl yoldan vazgeçip İslam'a girmeye çağırmıştır.

Peki, Fetullah Gülen acaba;

- Bütün İslam Aleminin dini lideri midir?

- Hangi devletin resmi ve yetkili temsilcisidir? Hiç biri değil, ya;

Kendisine, bu sahte sıfat ve statüyü ne İslam Alemindeki ne Türkiye'deki Müslümanlar değil, Siyonist Yahudi ve Emperyalist Haçlı merkezleri vermiştir.

7- Şu Diyalogcu Fetullah Gülen:

Yıllardır sahipsiz ve savunmasız Filistin Müslümanlarına kan kusturan Siyonist İsrail'in haksız ve ahlâksız saldırılarını, çıkıp bizzat kınasın ve Müslümanlara sahip çıksın…

Ve yine ABD'nin ve şer ekibinin emperyalist amaçlarla ırak işgalini ve sergiledikleri vahşetleri ve bu zulme destek verenleri lânetleyen ve yurtlarını ve namuslarını savunan direnişçilere dua eden bir açıklama yapsın,

O zaman, samimiyetine ve Milli Cephede hizmet ettiğine kanaat getirelim!

8- İslam ülkeleri biri birinden bu denli kopuk… Türkiye'deki İslâmî cemaat ve cemiyetler biri birinden böylesine uzak bulunduğu bir hengâmede, önce Müslümanlar arasında bir diyalog ve dayanışma… Saldırı ve sömürüye karşı ortak tavır ve hayırda yarışma ortamı hazırlamak için hiçbir gayret ve girişim göstermediği halde, Yahudi ve Hıristiyanlarla diyalog için böylesine iştahlı davranmak, hangi merhamet ve müsamaha ile izah edilecek bir tavırdır?

9- 21–23 Aralık 2004 tarihlerinde Zaman Gazetesinde Dinlerarası Diyalogun Dini Temellerini yazan, Yahudi ve Hıristiyanları "Veliler" edinmeyi yasaklayan ayetlerin hükmünü kendi kafasına göre yorumlayıp yamuklaştırmaya çalışan Prof. Dr. Davut Aydüz'ün "Maide 51.ayeti, sadece Müslümanlara karşı savaşan Yahudi ve Hıristiyanlarla dostluğu men ediyor" iddiasının hiçbir ilmi ve tarihi dayanağı yoktur.

Kaldı ki böyle bile olsa; şu anda Filistin ve Irak'ta İslam topraklarını zorla işgal eden ve Müslümanlarla savaşı sürdüren İsrail ve ABD ile ve onların güdümündeki mahfillerle, Fetullah Gülen'in bütün alakasını kesmesi gerekmez mi?

Elbette bu ayetlerde yasaklanan; Ehli Kitapla komşuluk gibi şahsi, ticari, bilimsel, kültürel ilişkiler veya devletlerarası barış ve iş birliği değil;

Millet ve devlet olarak Yahudi ve Hıristiyanların veya onların güdümündeki oluşumların

- Kur'an ahkamına ve temel insan haklarına aykırı hedeflerine hizmet etmek

- Onların İslam ahlakına, evrensel hukuk kurallarına uymayan prensip ve projelerinde figüran görevler üstlenmek

Onları yeryüzünün lideri, rehberi, efendisi kabul edip, onların himmet ve himayesine girmek

Yahudi, Hıristiyan ve putperestlerin haksız ve ahlâksız düzenleriyle mücadele edeceğine, onların hâkimiyetine rıza göstermektir.

Sn Prof söyleyin bakalım mesela, Türkiye'nin AB'ye girmesi, sadece;

- Hıristiyan ve Yahudi bilinen insanlarla şahsi ve ailevi dostluklar kurmak

- Ticari ve ekonomik ortaklıklar yapmak

- Ve böylece dünya barışına ve insanlığın refahına katkıda bulunmak mıdır?

Yoksa;

- Egemenlik haklarımızdan dış politikamıza

- Sanayi yatırımlarımızdan tarımımıza

- Anayasamızdan kanunlarımıza

- Zenginlik kaynaklarımızdan ordumuza her şeyimizi; Yahudi ve Hıristiyanlıktan beslenen AB kriterlerine

uydurmak, Avrupa'nın yönetim ve denetimine teslim olmak mıdır?

Yani Maide 51. ayetine göre onları "veliler-yöneticiler" edinmek…

Faiz ve fuhuş medeniyeti içinde erimek ve Nisa 60. ayetinde belirtilen "Tağuti (Kur'ana aykırı ve şeytanî kurum ve kuralların geçerli olduğu bir) düzende yaşayıp yargılanmayı ve onların hükmüne razı olmayı kabullenmek" değil midir?

Süleyman Karagülle'nin "Avrupalıları (Dünyevî yönden de olsa) kurtulmuş ve huzura kavuşmuş kabul etmek, Avrupalı olmakla sorunlarımızın halledileceğini zannetmek; işte bunlar CEHALET'tir.

Cehalet aslında bilmemek değildir. İşine gelmediği için gerçeği öğrenmek ve işitmek istememektir. Yani cehalet küfür demektir. Zaten Küfür de, bile bile bir gerçeği örtüp gizlemek ve inkâr etmektir.

Hâlbuki bilmemek, mazerettir. Oysa cehalet mazeret değildir.

Şu anda AK partililer ve diğer Batıl peşinde gidenler, bilgisiz değil, cahildir. AB gibi batıl ve barbar sistemlere yanaşarak hem de milyarlar harcayarak ve Milli onurumuzu ayaklar altına alarak kurtuluş beklemek, ama Kur'an'ın adalet ve saadet çağrılarına kulak vermemektir."[342]

Tespitleri, sizce doğru değil midir? Kaldı ki Sn. Karagülle, bir zamanlar Fetullah Gülenin de ilmini taktir ettiği ve önemsediği bir şahsiyettir.

Aralık–2004 Milli Gazetede yayınlanan, Ebubekir Sifil'in Diyalog argümanları yazı dizisinden, çok ilmi ve isabetli noktaları da özetleyerek bu konuyu bağlayalım:

"Efendimiz (sav)'in, çeşitli kişilere hitaben yazdığı, literatüre "**İslâm'a davet mektupları**" olarak geçmiş bulunan mektupların **Dinlerarası diyalog faaliyetleri**ne "meşruiyet" gerekçesi yapılması, en hafif tabiriyle "çarpıtma"dır.

Medine vesikasına gelince;

Her şeyden önce bu vesikanın, daha önce merkezî bir yönetime sahip bulunmayan **Medine** ahalisi için yepyeni bir sistem inşa ettiğini görüyoruz. Bu sistemde **Hz. Peygamber** (sav) ve **Müslümanlar** "metbu" (tabi olunan), diğerleri ise "tabi" konumundadır.

Yine bu meyanda mezkûr vesikada zikredilen kimseler arasında vuku bulabilecek bütün anlaşmazlıklarda veya öldürme hadiselerinde konunun "**Allah'a ve Resulü'ne götürülmesi**"nin hükme bağlanmış olması, altı çizilmesi gereken hususlar arasında bulunmaktadır.

Bugüne kadar izlediği seyir ve katılımcı tarafların konumları itibariyle **Dinlerarası diyalog faaliyetleri**nde bu vesikanın muhtevasıyla refere edilebilecek herhangi bir husus var mıdır?"

"Bir diğer argüman da **Hz. Peygamber** (sav)'in **Necran Hıristiyanları** ile görüşmesi ve kendilerine ibadet etmeleri için **Mescid-i Nebi**'yi tahsis etmesi olayıdır.

Necran Hıristiyanlarını **Medine**'ye getiren eğer **Hz. Peygamber** (sav)'in onları iman ile cizye arasında bir seçim yapmaya çağıran mektubu ise, olay daha başından **diyalog** zemininden uzak bir tarzda başlamış demektir. Zira burada da "tanıma, anlama ve hoş görme" söylemi ile taban tabana zıtlık teşkil eden bir durumun mevcudiyetini teslim etmek zorundayız.

Akabinde **Necran** heyeti **Medine**'ye geldiğinde, sırf üzerlerindeki ipek giysiler ve altın takılar sebebiyle **Hz. Peygamber** (sav)'in kendileriyle konuşmayı reddetmesini "diyalog ve hoşgörü"nün neresine yerleştirebiliriz?

Nihayet ipek ve altınları çıkardıktan sonra huzura kabul edilen heyetle **Efendimiz** (sav) arasındaki söz dönüp dolaşıp **Hz. İsa** (as)'a geldiğinde 3/Al-i İmrân, 59–61. ayetleri nazil oldu. **Necran** heyeti "**mübâhale**"yi kabulden imtina ettiğinde olanları biraz sonraya bırakarak bu ayetlerin muhtevasına bakalım:

"**Allah katında İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı; sonra ona "Ol!" dedi ve (o da) oluverdi. (Bu), Rabb'inden gelen bir gerçektir. Öyleyse şüphecilerden olma! Sana bu ilim geldikten sonra seninle bu konuda tartışanlara, "Gelin, sizle ve bizler de dahi olmak üzere, karşılıklı olarak çocuklarımızı ve kadınlarımızı çağıralım; sonra da dua edelim de Allah'tan yalancılar**

[342] Adil Düzen seminerleri 282. Nisa Süresi Tefsiri Sh.5 Teksir

üzerine lanet dileyelim" de."

İmdi, **Hz. İsa** (as) hakkında muhataplarına **Kur'an**'daki sarahati ve **Hz. Peygamber** (sav)'in net tavrını izhar etmeye yanaşmayan/izhar edemeyen diyalogcuların; **Necran** heyeti hadisesini **diyalog**a delil getirmesi ne kadar tutarlıdır?

Nihayet "**mübâhale-lanetleşme ayeti**"nin gereğini icra etmek için **Efendimiz** (sav), yanına torunları, **Hz. Fatıma** ve diğer bazı eşleri (**Allah** hepsinden razı olsun) bulunduğu halde karşılıklı lanetleşmek için yola çıktı.

Ancak durumun vahametini sezen heyetten bazıları, başlarına gelecek büyük belayı savuşturmak için **Hz. Peygamber** (sav)'e "anlaşma" teklif ettiler ki, bence **diyalog faaliyetleri** ile **Necran** heyetinin **Medine** macerası arasında kurulması gereken ilişkinin tam bu noktada aranması gerekir.

Bu teklif üzerine **Efendimiz** (sav)'in yazdırdığı anlaşma metni Necranları ezici ve boyun eğici şartlar içermektedir.” Filistin ve Irak’taki intihar eylemcilerinin durumu;

İşgal edilen ülkesini savunmak için kimilerinin “**intihar eylemi**”, kimilerinin de “**şehadet eylemi**” dediği eylem tarzından başka bir imkânı bulunmayanların bu hareketinin hükmü konusunda günümüz araştırmacıları farklı görüşler benimsemiş görünüyor.

Yıllar önce **Konya**’ya geldiğinde merhum **Abdülfettâh Ebû Gudde**’ye de bu soru sorulmuştu. Bu durumda eylemin adına “**intihar eylemi**” denmesinin yanlış olduğunu söylemiş ve bunun kesinlikle “**şehadet eylemi**” olduğunu, üzerine basarak vurgulamıştı.

Çanakkale savaşında siperlerin birbirine çok yakın olması dolayısıyla siperden ilk çıkanların vurulacağı yüzde yüz bilindiği halde **Mehmetçik**, hücum emriyle birlikte siperden fırlamakta tereddüt etmemiş, arkadan gelenlerin kendi cesetlerine basarak ilerlemesine zemin hazırlamak için ölüme koşmuştu…

İmam Muhammed, **es-Siyeru’l-Kebîr**’de (I, 1512) şöyle der: “Eğer bir Müslüman, kendilerini hezimete uğratma veya kılıçtan geçirme arzu ve düşüncesiyle bin kişiye saldırsa, bunda bir beis yoktur. Çünkü Sahabe’den birçok kimse Uhud günü Hz. Peygamber (sav)’in huzurunda böyle yapmış; Hz. Peygamber (sav) onlardan herhangi birinin bu davranışını kınamamış, onlardan bazısı böyle yapmak için kendisinden izin istediğinde de, onu şehitlikle müjdelemiştir. Eğer o kişide düşmanı hezimete uğratma veya kılıçtan geçirme arzu ve düşüncesi yoksa bu durumda onların arasına dalması mekruh olur.”

Yine şöyle der: “Eğer düşmanı kılıçtan geçirme arzu ve düşüncesi ile değil, arkadaşlarını düşman üzerine saldırmaya cesaretlendirmek maksadıyla onların arasına dalar ve bu davranışından düşmana galebe çalınması durumu ortaya çıkarsa, inşallah bunda bir beis yoktur.”

İmam es-Serahsî bu ifadeleri şerh ederken şunları söyler: “…Aynı şekilde onun bu fiili düşmanın gönlüne korku salar ve aralarına çözülme sokarsa bunda bir beis yoktur. Çünkü bu, düşmana karşı zafer kazanmanın en üstün yoludur. Ayrıca onun bu davranışında müslümanlar için menfaat vardır. Bu çeşit bir menfaat hasıl etmek için herkes canını ortaya koyar.” Şimdi:

İslam dünyasına yönelik “**savaş**”ını entelektüel zeminden siyasî ve askerî zemine kaydırdığını “resmen” açıklayan ve İslam coğrafyasında yürüttüğü misyonerlik faaliyetlerinde elde ettiği “zafer”i(!) “Milyonlar Muhammed’e karşı” sloganıyla duyuran **Vatikan**’la,

Türkiye’yi kuşatma emelinin bir tezahürü olarak “gün bugündür” fırsatçılığıyla **Ekümeniklik** ideasını uluslararası platformlara taşıyan **Ortodoks dünyası**yla,

“**Tanrı krallığı**”nın ve “**arz-ı mev’ud**”un önündeki tek engel olan **İslam**’ı ortadan kaldırmaya azm-u cezm-u kasd-u musammem etmiş olan **Siyonist Protestanlar**’la “diyalog” fikrine ısrarla devam edilirken, bu ölümcül hatanın **İslamî referanslar**a dayandırılması, bu faaliyetleri sürdürmekte ve onları desteklemekte olanların hamiyet-i diniyyelerine dokunmalı değil midir?

Bir başka soru: **Diyalog faaliyetleri**ne katılan **Hıristiyan dünya**nın bu üç büyük kolunun resmî temsilcileri küresel iddialarından vaz geçtiklerini ya da hiçbir zaman bu tarz iddialara sahip olmadıklarını bir kere olsun deklare etmişler midir?

Son bir soru: **Dinlerarası diyalog faaliyetleri**ne başlandığı günden bu yana **Hıristiyan dünya**nın

global/resmî kurum ve temsilcilerinin **İslam**'a ve **Müslümanlar**'a bakışında ve **İslam dünyası**na yönelik politikalarında ne gibi değişiklikler oluşması sağlanmıştır?

ATATÜRK OLSAYDI, İSRAİL'E NE YAPARDI?

İsrail gibi şımarmış ve saldırganlaşmış devlet görüntülü terörist çetelerin; diyalog ve davetten değil, sadece "kuvvet"ten ve "müeyyide"den anladıkları kesin bir gerçektir. Batı uygarlığı yaftalı, Amerika ve Avrupa azgın aygırlarını arkasına alan Siyonistlerin, bu tamamen haksız ve ahlaksız katliamları karşısında, Atatürk olsaydı ne yapardı? Sorusunun yanıtı, ölümünden bir müddet önce, 1937 tarihli Hakimiyeti Milliye Gazetesindeki şu cesur demecinde gizlidir.

Mustafa Kemal: Filistin için kanımızı dökmeye hazırız! Diyecek kadar yürekli bir mü'mindir

O günkü Hâkimiyeti Milliye gazetesinde yayımlanan 1937'deki bir nutkunda; Filistin'e dışarıdan müdahale edilemeyeceğini ve el sürülemeyeceğini söyleyen Mustafa Kemal, "Mukaddes toprakların İslâm hakimiyetinde kalması için bugün kanımızı dökmeğe hazırız" demiştir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün 27 Temmuz 1937 tarihinde Hakimiyet'i Milliye gazetesinde yer alan nutkunda: "Filistin'e el sürülemez! Türkler mukaddes topraklarda yabancı hakimiyetine tahammül edemeyeceklerdir" dediği kesinleşmiştir.

Başbakanlık Cumhuriyet Arşivi'nde bulunan evraka göre; Dahiliye Vekaleti Matbuat Umum Müdürlüğü tarafından saklanan 1937 tarihli belge; Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı bir nutuktan bahsetmektedir. Nutkun Filistin ile alakalı bölümünde "Arapların, Avrupa siyasetine nüfuz edemeyip bu sözde istiklâl kelimesine kanmaları ve bu hevesle Arap memleketlerini, Avrupa emperyalizminin esaretine sokmaları çok şayanı teessüftür." (Yani Müslüman Arapların, batılıların bağımsızlık vaatlerine aldanıp, emperyalizmin esiri olmaları, çok üzücü bir olaydır.) diyen Mustafa Kemal, Filistin'in Arabistan'da vuku bulacak (bir işgal) harekâtının merkezini teşkil ettiği takdirde; buradaki Araplara yapılacak herhangi bir fenalığa Türklerin tahammül edemeyeceğini" ifade ve ikaz etmektedir.

Atatürk; 'Bu topraklar için kanımızı dökmeye daima hazırız' demiştir

Mustafa Kemal, nutkun Filistin'le ilgili ilerleyen bölümlerinde daha sonra şu tarihi sözleri sarf etmiştir: "Arapların arasında mevcut olan karışıklığı ve hoşnutsuzluğu kimse bizim kadar bilemez. Biz doğrusu maalesef birkaç sene Araplardan uzak kaldık. Fakat şimdi kendimize kâfi derecede güvenip kudretimizi bildiğimiz için, İslâmiyet'in mukaddes yerlerinin Musevilerin ve Hıristiyanların nüfuzunun altına girmesine mani olacağız. Binaenaleyh şunu söylemek istiyoruz ki, buraların Avrupa emperyalizminin oyun sahası olmasına müsaade etmeyeceğiz. Biz şimdiye kadar; "dinsiz ve İslâmiyet'e lâkayt" olmakla ittiham edildik. Fakat bu ittihamlara rağmen, Peygamber'in son arzusu istikametinde; yani, mukaddes toprakların daima İslâm hâkimiyetinde kalmasını temin için, hemen bugün kanımızı dökmeğe hazırız. Cedlerimizin, Selâhaddin'in idaresi altında, uğrunda Hıristiyanlarla mücadele ettikleri toprakların; yabancı hâkimiyet ve nüfuzunun tahtında bulunmasına müsaade etmeyeceğimizi beyan edecek kadar bugün, Allah'ın inayeti ile kuvvetliyiz. Avrupa bu mukaddes yerleri işgal ve temellük etmek için yapacağı ilk adımda, bütün İslâm âleminin ayaklanıp icraata geçeceğine şüphemiz yoktur" sözleriyle, gerekirse İslam dünyasını harekete geçirebileceğinin de işaretlerini vermiştir.

Dönemin Kudüs Müftüsü'ne büyük destek vermiştir

Mustafa Kemal Paşa, Çanakkale Savaşı'na katılan ve Teşkilat-ı Mahsusa'da görev alan Yaser Arafat öncesi ilk Filistin lideri ve Kudüs Müftüsü Hacı Emin el-Hüseyni'yi de hep desteklemiştir. Atatürk'ün ölümünden sonradır ki İngilizler el-Hüseyni'ye verdikleri sözlerden ve Reel paylaşma planından vazgeçmişlerdir. Bunu, Filistin'de İsrail devletinin kurulması yolunda birbiri ardınca adımlar atılması izlemiştir. İngilizlerin Filistin'in paylaşımında Araplara karşı çok tavizkâr davranmasında Atatürk'ün dış politikasının ve Kudüs Müftüsü el-Hüseyni'ye verdiği tam desteğin büyük etkisi bulunduğu artık belirlenmiş ve belgelenmiştir.

Mustafa Kemal, Filistin'in emperyalistlerin eline geçmemesi ve Hz. Peygamberin aziz hatırasının çiğnenmemesi için gerekirse savaşmayı ve kan akıtmayı göze alırken; Atatürk'e dinsiz-deccal diyen sahte dindarların ve ılımlı İslamcıların İsrail uşaklığı nefret vericidir. Aynı çevrelerin, Ergenekon bahanesiyle, Orduyu etkisizleştirme ve gözden düşürme girişimleri ise, AB ve ABD'ye yaranma siyasetinin başka bir işaretiydi. Ve oldukça tehlikeli ve endişe vericiydi. Genelkurmay'ın ve kuvvet komutanlarının, hırçın değil saygın tavrı, sataşmacı değil ağırbaşlı yaklaşımı ise: "Bazı suskunluklar, ciltler dolusu coşkunluklardan daha etkilidir" sözünü hatıra getirmekte ve çok derin mesajlar içermekteydi.

Mustafa Kemal'in bu milli gayretini ve manevi cesaretini, bugün aynen sergileyen tek hareket Milli Görüştü ve 4 Ocak 2009'daki muhteşem Çağlayan Mitingi bunun en canlı göstergesiydi.

İstanbul'daki, "Filistin'e Destek, İsrail'e Lanet" mitingini, aynı gün El-Cezire Televizyonu, ekranın bir yarısında İsrail'in Gazze'ye yönelik vahşi operasyonlarını, diğer yarısında ise milyonlarca Milli Görüşçünün Çağlayan toplantısını göstermekle, bütün dünya'ya: "Filistin ve tüm ezilenlerin yegâne kurtuluş çaresi, Erbakan'ın reçeteleridir" mesajını vermekteydi.

Ve özellikle; "Mehmetçik Gazze'ye! Mehmetçik Gazze'ye!" sloganları, siyonist kuduzları ve İsrail'in işbirlikçi kullarını derin bir endişeye sevk etmekteydi, çünkü Atatürk'ün 1937'deki tembih ve temennilerine tercümanlık eder gibiydi.

Evet, maalesef birkaç yüz kurbağa ve kaplumbağanın ölümüne sebebiyet verilse, suni ve sahte bir merhamet tavrıyla ayağa kalkan Batılı ülkeler ve örgütler, şimdi binlerce mazlum Filistinlinin ve masum bebeklerin vahşice katledilmelerine, sessiz ve tepkisizdi…

Daha da beteri, birçok İslam ülkesi yöneticileri de, bu vahşete dolaylı destek anlamına gelecek duyarsız ve tutarsız davranışlar içindeydi.

Ama tarihi Çağlayan Mitingine canlı TV bağlantısıyla katılan 54. T.C. Hükümetinin Efsane Başbakanı Prof. Dr. Necmettin Erbakan Hocamızın, şu sözleri, bizim gönüllerimize su serperken, Siyonistlerin ve işbirlikçilerin uykularını kaçıracak cinstendi:

"Biz buradan Filistinli kardeşlerimize, "sabredin, geleceğiz" demiyoruz, ya, "bekleyin, geliyoruz!" mesajını veriyoruz. Çünkü, Filistinli mücahitlerin, sadece kendi ülkeleri ve özgürlükleri için değil; Tüm İslam Âleminin ve Türkiye'mizin geleceği için; BOP tuzağıyla Arz-ı Mev'ud hayalinin önlenmesi için savaştıklarını kabul ediyoruz..

Ancak, "görev yapıyor gibi davranmak ve ucuz kahramanlık satmak" ayrı, ama sorumluluk duygusu ve Allah korkusuyla çalışmanın farklı şeyler olduğunu biliyor; D-8'ler gibi projelerimiz gerçekleşmeden bu zulüm ve zilletten ve İsrail illetinden kurtulamayacağımızı hatırlatıyoruz.

Şimdi ABD'ye; eğer Siyonist İsrail'i çok seviyorsa, Amerika'nın bir köşesinde onlara bir eyalet ayarlamasını ve oraya taşımasını öneriyoruz!."

İşte, büyük bir özgüven gerektiren bu uyarılar, sadece Siyonist uşaklarını değil, Çağlayan Mitingine konuşmacı olarak katılıp ta, bir kelimecik olsun Erbakan Hoca'yı hatırlayıp hayır ve hürmetle anma faziletinden yoksunları bile, iliklerine kadar irkiltmeye yetmişti.

"Sakın, sanma ki; Allah zalimlerin yaptıklarından gafil(habersiz ve ilgisiz)dir. Sadece onları, gözlerin dehşetle döneceği (korku ve şaşkınlıktan bakışlarına baygınlık geleceği) bir güne kadar ertelemektedir. (Öyle bir hale geleceklerdir ki) Başlarını dikerek kaçışıp paniklenir, gözler kendilerine dönüp çevrilmeyecektir. (herkes en yakınlarını bile unutup kendi derdine düşecektir) ve gönülleri sanki

bomboş kesilmiştir." (İbrahim: 42 ve 43) **ayetleri, siyonist zalimlerin ve işbirlikçi hainlerin acı akıbetini haber vermekteydi. Üç hafta içinde çoğu çoluk çocuk 1400 cana kıyan, 6000 insanı sakat bırakan bir zihniyet elbette bunun kefaretini ödeyecekti.**

Ergenekon'un hedefi, TSK'yı hizaya getirmek midir?

Gölbaşı'ndaki kazılarda bulunan ve kayıp silahlardan olduğu sanılan Amerikan ve İsrail yapımı bomba ve patlayıcılar; geçmişte çok eleştirilen ve ordu aleyhine istismar edilen, "Genel Kurmayın Özel Harekâtın elindeki ağır silahları geri toplama" konusunda, ne denli isabetli ve ferasetli davrandığının da bir kanıtıydı. Çünkü o dönem Özel Harekâtı, CIA ve MOSSAD'ın güdümünde çalışan taşeron bir terör yapılanmasıydı ve polis TSK'ya alternatif güç olarak hazırlanmaktaydı.

Em. Albay Erdal Sarızeybek'in: "Savcı Zekeriya Öz'ün kendisini çağırıp: "Bunlar seni General yapmadı, gel birlikte çalışıp burunlarını kıralım!?" anlamında teklifler sunduğu ve bunları onuruna yakıştırmayan Sarızeybek'in savcılıklara suç duyurusunda bulunduğu (www.erdalsarizeybek.com.tr) yolundaki itiraflar da, bu tespitimizi doğrulamaktaydı.

Hayret; Sabih Kanadoğlu'nu, İbrahim Şahin'in cezalandırılmasını sağladığı için alkışlayanlar, aynı İbrahim Şahin'in eski Cumhurbaşkanı, katı laikçi ve Kemalist hukuk adamı A. Necdet Sezer tarafından affedilip bağışlandığını, acaba niye atlamaktaydı?.

Bu arada; daha önce Milli Çözüm ekibi de, aynı itham ve istifhamlarla tutuklandığı, Marazlı medyada, Ergenekon'la irtibatlandırılıp karalama kampanyası başlatıldığı; ama üç gün sonra bunun kofluğu anlaşılıp serbest bırakıldıkları halde, hiç oralı olmayan ve bu hukuksuzluğa karşı çıkmayan çevrelerin, sıra Sabih Kanadoğlu'na gelince "adalet şövalyesi" kesilmeleri nasıl okunmalıydı?.

Hepsinden daha vahim ve elim (tehlikeli ve üzüntü verici) olanı, neden bu Özel Harekâtçıların, Susurlukçuların, Ergenekoncuların dış bağlantıları, İsrail ve ABD ayağı hiç araştırılmaz ve tartışılmazdı? Yoksa bütün bu gürültü ve görüntüler, CIA ve MOSSAD'ı saklamak, Veli Küçük gibi birkaç taşeron paşaları ve maşaları harcayıp, asıl Siyonist odakları aklamak için mi koparılmaktaydı?. Mason Bilderbergçi Mesut Yılmaz'ın NTV'deki "Bu organizasyon NATO ve Gladyo ile alakası yoktur. Devletin güdümünde ama hukuki ve resmi dayanağı olmadan yapılandırılmış, ama sonradan kontrolden çıkmış bir teşkilattır" sözleri de, yine gerçekleri çarpıtmaya ve Siyonist merkezleri aklamaya yönelik açıklamalardı. Çünkü Kontrgerilla'yı Gladyosuz ve NATO'suz değerlendirmek, "cambaza bak!" oyunuyla toplumu oyalayıp aldatmak ve halkı ahmak yerine koymaktı: Ve asıl sinsi amaç; "sapla sanmanı harmanlayıp" orduyu karalamak ve etkinliğini kırmaktı.

Oysa:

"Toplumların namusu, namlunun ucundaydı.

Ordusu güçsüzleşen, gavurun avucundaydı."

Dışarıdan verilen buyrukları değil, içerideki kuyrukları konuşulan; Siyonist patronların yerine, beşinci sınıf piyonlarıyla uğraşılan Susurluk skandalıyla ilgili söylenen ve bu pansuman yöntemlerle, çıbanların daha da derinleşip kanserleşeceğine dikkat çeken ve soytarılarca sakız gibi çiğnenen, Erbakan Hoca'nın, bunlar göz boyamaya yönelik "fasa fisodur" tespitleri, şimdi Ergenekomik senaryoları için de geçerliliğini korumaktaydı.

Evet, sözde demokratikleşmenin, Kopenhag kriterlerini yerleştirmenin ve güya çetelerle mücadele etmenin, tek ve gerçek anlamı: "TSK'nın kolunu kanadını kırmak, toplumdaki haklı saygınlık ve ağırlığını ortadan kaldırmaktı." Ama Türkiye Cumhuriyetinin bağımsızlık ve bekasının garantisi ve son kalesi olan ordumuzu daha fazla yıpratıp yaralamaya fırsat bulamayacaklardı.

İbrahim Şahin'in, susurluk suçlusu olduğu ve hiçbir görev ve yetkisinin bulunmadığı halde: "Aktütün Karakol baskınını çok önceden öğrenip, yetkilileri uyardım. Ama dikkate almadılar"

şeklindeki abuk sabuk iddiaları bile, bize göre TSK'yı töhmet altında tutmaya yönelik bir şarlatanlıktı.

Ergenekon üzerinden kuru kahramanlık yapan AKP iktidarının ve bunları alkışlayan yazar-aydın yalakaların, derin İsrail aşkı ve uşaklığı ise, mide bulandırıcıydı.

Peki ya, MASON Localarının hizmetkarı ve dolayısıyla Siyonist İsrail hayranı olan ve fırsat buldukça, "başörtüsü, Kur'an kursu, İmam Hatip bursu" üzerinden İslam'a hırlayan huysuzların bir de kalkıp hiç utanmadan Atatürkçü geçinmelerine ne buyrulacaktı?. Acaba Atatürk'e ve Cumhuriyet değerlerine bundan daha büyük kötülük yapılır mıydı?.

Dünya bir avuç kudurmuş siyoniste teslim edilmemelidir

Bir tarafta kendisine vahşeti ve dehşeti kutsal görev edinen bir İsrail vardır. Diğer tarafta insanlık haysiyetine, şerefine, onuruna sahip çıkmaktan aciz kalan bir dünya bulunmaktadır.

Yaşadığımız olayları sadece bir Gazze dramı ve zaman zaman ortaya çıkan gelip geçici olaylar olarak algılamak yanlıştır.

Azgınlaşmış İsrail bu saldırılarıyla:

- Bütün dünya milletlerine ve devletlerine meydan okumaktadır.

- Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı yok farzetmekte, hiçe saymaktadır.

- İnsan Hakları Evrensel Beyannamelerinin hükümlerini, bir kirli paçavra gibi ayaklar altına almaktadır.

Müslüman olsun olmasın, insan kanı dökmek, onların batıl ve saçma olan, Muharref Tevrat'ın, Kabbala'nın, Talmut'un hükümleri arasındadır. Gözü dönmüş siyonistler, bu şeytani öğretileri gözü kapalı uygulamaktan adeta zevk almaktadır.

Kaldı ki siyonist Yahudilik dışındaki hiçbir din ve düşüncede böylesine iğrenç hükümlere rastlamak imkânsızdır.

Mesela: Yahudi yasası TALMUT (heşem Hanişpat 369) Sultun Aruh'ta, sahife 117'de şu hükümler yer almaktadır.

- (Yahudi olmayanın kanını akıtmak, Allah'a kurban sunmaktır.)

- (Mesih, Yahudi olmayanları, harb arabasının tekerlekleri altında çiğneyip parçalayacaktır)

Diğer bir muharref Yahudi metni olan KABBALAH da ise:

- (Yahudi; bedenleşmiş, Yahudileşmiş Tanrıdır) deniliyor.

- (Diğer insanlar ise, tamamıyla bayağı ve aşağı varlıklardır) deniliyor.

- Yine muharref Tevrat, ülkelerin helâki ve yok edilmesi için İsrail'in görevlendirildiğini açıklayan şu hükmünde: (Mezmurlar bab: 149 ayet 7, 8, 9 sahife 629)'da:

- Milletlerden acımasızca öç alsınlar;

- Ve ümmetleri terbiye edip hizaya soksunlar.

- Onların krallarını zincirlerle ve ileri gelenlerini demir kelepçelerle bağlasınlar, ibareleri yer alıyor.

Şu alıntılar, sadece birer örnektir. Kutsal inançları, vazgeçilmez amaçlar;, böylesine vahşi, böylesine akıl ve gerçek dışı olan mahluklardan başka ne beklenebilir?

Şu işlenen cinayetleri, korkunç zulümleri, bütün dünya gözleriyle görüyor, kulaklarıyla işitiyor. Ancak, ne yazık ki, merhamet ve adalet duygularından tamamen mahrum imiş gibi susuyor. Sustukça da aynı suçların isteyerek veya istemeyerek ortağı haline geliyor.

Bütün dünyanın sözü geçen liderlerine hitap ediyoruz:

Artık uyanmalısınız, insani sorumluluklarınızı kuşanarak, Filistin sorununa ciddi ve acil çareler ortaya koymalısınız.

Yapılacak ilk iş: Şu siyonistlerin oyuncağı yapılan, varlığı yokluğu belli olmayan, şu Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı, yeni baştan düzenleyerek emperyalistlerin aleti konumundan kurtarmak ve yaptırım gücüne

kavuşturmak olmalıdır.

Bu önemli hedefe erişmek için ilk önce dünyanın tek kutuplu yapılanmadan kurtarılması gerekir. Bilindiği gibi, İsrail ve ABD hâlâ dünyanın tek kutuplu kalması için bu statükoyu korumaya çalışıyor.

Bu tek kutuplu sistemde, ABD'nin derin devleti durumunda olan siyonist bir cunta yer alıyor. ABD'nin gerek iktidar ve gerekse muhalefet partileri, ipin ucunu bu siyonist cuntaya kaptırmış bulunuyor. Zira iktidara ilk gelen ABD'li lider, daha koltuklarına oturur oturmaz, "bizim politikamızın en önemli ilkesi, İsrail'in menfaatlerini korumaktır", diye işe başlıyor.

İktidarlarını ABD'ye borçlu olan başka ülkelerdeki siyasi partilerin ve liderlerin çoğu ise: "bizler, neye mal olursa olsun ABD'ye endeksli olan politikalarımızdan ayrılmayacağız" diyerek, ipin ucunu yine siyonistlere bırakmış bulunuyor.

Gözüken odur ki, tek merkezli faizci ekonomik sistemin esaretinden insanlık mutlaka kurtulacaktır ve bu zulüm düzeni yakında yıkılacaktır.

Türkiye bu durumda, artık İsrail'e ve ABD'ye endeksli politikaları izlemekten kendini kurtarmalıdır. Sayın Başbakan'ın, Gazze'de cereyan eden Siyonist katliamını yarım ağızla kınaması siyonist canavarın, sadece iştahını kabartır.

Türkiye D-8'leri hızla teşkilatlandırmalı, Türki Cumhuriyetleri, İslâm ülkelerini ve Rusya, Çin, Hindistan ve Güney Amerika devletlerini de içine alarak, dünyada gelişen çok kutuplu ittifaklarla anlaşarak, ilk iş olarak Birleşmiş Milletler Teşkilatı'nı; haklı kararlar alabilen, yaptırım gücü olan gerçek işlevine kavuşturmak için kolları sıvamalıdır.

Aksi halde sadece siyonist ejderhanın ekmeğine yağ sürülmüş olacaktır. Yine Müslüman kanı akıtılacak; İslâm Âlemi dâhil bütün mazlum halkların, ezilmiş milyarlarca insanın, günahına girilmiş olacaktır.

Hasan Ünal'ın dediği gibi:

İsrail, bölge ve dünya barışını dinamitlemektedir

Bugüne kadar İsrail'in yaptıklarından hareket ederek, aslında İsrail'in etnik temizlik - yani insanlığa karşı suç - kavramı üzerine inşa edildiği biliniyor. İkinci Dünya Savaşı'nda Yahudilere yapılanların bütün hıncını hiçbir suçu ve günahı olmayan Filistin halkından çıkarmak amacıyla hareket eden İsrailliler, 1947 öncesinde başlattıkları etnik temizlik eylemlerini, 1948 savaşı ve sonrasında iyice artırdığı gözleniyor.

Ele geçirdikleri topraklarda yaşayan Filistin halkı, her defasında etnik temizliğe tabi tutuluyor. Lübnan'a kaçarak oradaki mülteci kamplarında çok perişan bir şekilde yaşamaya mahkûm edilen Filistinliler de Lübnan'da katlediliyor. Sabra ve Şatilla kamplarında Ariel Şaron tarafından girişilen katliamlar hâlâ hatırlanıyor. İsrail savaş yapmıyor, adeta Filistin halkını ortadan kaldırmak ister gibi hareket ediyor.

Filistin'deki herkesi düşman olarak gördüğü, yaptığı operasyonlardan anlaşılıyor. Şimdi Gazze'de yığınak yapmış ve hakimiyet sağlamış durumdaki Hamas'ı yok etmek niyetiyle hareket etiğini söylüyor. Peki, Hamas ortadan kaldırılsa veya Hamas hiç ortaya çıkmamış olsaydı, İsrail Filistinliler ile adil ve kalıcı bir anlaşmayı müzakere edecek miydi? Bu soruya namuslu hiç kimse gönül rahatlığı ile 'evet' cevabını veremiyor.

Örneğin Oslo Barış Süreci'ni Ariel Şaron'un tahrikleri sonucunda başlayan İkinci İntifada'yı bahane ederek ortadan kaldıran İsrail değil miydi? Oslo Barış Süreci'ni Bush yönetimleri sırasında bütün dünyanın ama bilhassa Ortadoğu'nun başına bela olan Yeni Muhafazakâr ile birlikte çöp sepetine attıklarını herkes biliyor. Sonra El Fetih'e ve efsane lideri Arafat'a yaptıkları hafızalarımızda hâlâ canlı duruyor. Arafat'ın haftalarca kuşatma altında tutulan ofisinde ölmeye mecbur edildiğini hatta belki de zehirlenerek öldürüldüğünü unutmamak gerekiyor.

Sonra sandıktan çıkan Hamas ile uğraşmaya başladılar. Ve her şeyin suçunu Hamas'a yıkmaya çalıştılar. Oysa bunun doğru olmadığı, apaçık ortada duruyor. Kaldı ki, İsrail'in yaptıkları sadece Filistinlileri

yok etmeye çalışmakla sınırlı değil. Çevresindeki ülkeleri de kendi güvenlik kaygıları sebebiyle bölmeye, onların rejimlerini değiştirmeye çalışıyor. Gücünün yetmediği zamanlarda Amerika hazır asker gibi hemen geliyor ve İsrail'in istediklerini 'emret komutanım' dercesine yapıyor.

Ürdün rejiminin ne yapacağına İsrail karar veriyor. Mısır'ın bütün hareketlerini adeta İsrail belirliyor. İkinci şeritte yer alan ülkelerden Irak'ın yerle bir edilmesinde İsrail'in parmağı olmadığı söylenebilir mi? Irak'ın kuzeyinde Barzani ve Talabani'yi devlet kurma işine teşvik edenlerin başında İsrail olduğu gün gibi ortada. İran'ın ne yapıp ne yapmaması doğrudan İsrail'i ilgilendiriyor vs. Kısacası İsrail sadece İsrail toprakları içinde kalarak hareket etmiyor. Bütün bölgeyi en geniş anlamda kontrol etmeye çalışıyor. Kısaca Siyonist İsrail hem kendisinsin, hem bölgesinin, hatta tüm insanlık âleminin başına bela kesilmiş bulunuyor.

"En iyi Arap, ölü olan Arap'tır" diyen siyonistlerden barış beklemek hayaldir!

İsrailli liderlerin şeytani amaçları için Filistinlileri öldürdüklerini hatırlatan ve insaflı bir Yahudi olan Atzmon, İsraillilerin 'katletme' üzerine eğitildiklerini belirtmiştir. Evet, Siyonist vahşeti en iyi bilen ve onların içinde yetişen Yahudi yazar ve müzisyen Gilad Atzmon şunları söylemektedir:

Küçük Bir Gece Cinayeti: İsrailli liderler halklarının oyları için nasıl öldürüyorlar?

Gazze'deki son tahrip edici İsrail saldırısını kavramak için, insanın sinsi İsrail kimliğini, Yahudi olmayan herhangi birine karşı gizli nefretini ve özelde de Müslümanlara karşı kinini anlaması gerekir. Bu nefret İsrail ders müfredatlarında aşılanıp öğretilmektedir, siyasi liderler tarafından telkin edilmekte ve eylemleriyle gösterilmektedir, kültürel şahsiyetlerle hatta sözde "İsrail Solcusu" diye adlandırılanlar içinde bile dile getirilmektedir.

Ben 1970'lerde İsrail'de büyümüş birisiyimdir. Benim neslimin insanları bu günlerde İsrail ordusunda, siyasetinde, ekonomisinde, üniversitelerinde ve sanatında lider durumuna gelmişlerdir. Biz, maalesef "İyi bir Arap, ölü bir Arap'tır" sözüne inanmak üzere eğitildik. 1980'lerin başlarında IDF'e (İsrail askeri istihbarat birimi) katılmamdan bir kaç hafta önce, o sıralarda Bölüm Şefi olan General Rafael Eitan "Araplar bir şişeye tıkılmış hamam böcekleridir" derdi. Bununla katliamlarını haklı gösterirdi, aynı zamanda Birinci Lübnan savaşında Lübnanlı sivillerden binlercesini katlederek şöhrete erişmişti. Kısacası İsrailliler Müslüman katlederek yükselme gayretindedir. Oldukça şanslı bir şekilde ve idrakimin hâlâ çok ötesinde olan nedenlerle belli bir aşamada, o vahşi İbranice Siyonist rüyadan uyandım. Bir noktada Yahudi devletini bıraktım, Yahudi nefret tacirliğinden kaçtım. İsrail fesatlığına ve her türlü Yahudi politikasına muhalif bir tavır aldım. Bununla beraber, neye karşı olduğumuz hakkında dinlemek isteyen her canlıyı bilgilendirmenin başlıca görevim olduğuna inandım.

Yahudileri kandırıp kışkırtmak ve "onlara kendilerine ait bir Devlet vererek" sözde özgürlük ve özgüven kazandırmak, her ne kadar Siyonizmin gereği sayılsa da sefil bir şekilde başarısız olmaktadır ve yıkılışa hazırlanmaktadır. Son Gazze saldırılarında gördüğümüz gibi İsrail barbarlığı, zalimliğin de çok ötesinde bir davranıştır. Öldürme aşkıyla öldürüyorlar. Ve öldürürken ayırım gözetmiyorlar. Batıdaki pek çok insan, Müslümanları ve özellikle Filistin halkını öldürmenin "çok etkin bir İsrail siyasi reçetesi olduğu" gerçeğinin farkına hala varamamıştır. İsrailliler aslında akılları karışmış insanlardır. Kendilerini "Shalom (Siyonist Yahudilere dokunulmazlık garantisi) arayan"[343] ulus olarak görmekte ısrar etseler de şaşırtıcı derecede kanunsuz katledici eylemlerle yöneten politikacılar tarafından güdülmeyi de seviyorlar. Sharon, Rabin, Begin, Shamir ya da Ben Gurion olsun fark etmez, İsrailliler "demokratik olarak seçilen liderlerinin", insanlığa karşı kesin cinayet kayıtlarıyla suçlu bulunan ve kan damlayan elleriyle savaşçı şahinler olmasını istiyorlar. İsrail'de seçim öncesi haftalardayız ve öyle görülüyor ki hem Kadima Partisi başbakanlık adayı Dışişleri Bakanı Tzipi

[343] "Shalom" kelimesini "barış" ya da "selam" ile karıştırmayın. Barış ve selam uzlaşma ve barışmayı kastederken, shalom Yahudi halkına çevresindekilerin pahasına güvenlik anlamına geliyor.

Livni, hem de Labour (İşçi) Partisi başbakanlık adayı Savunma Bakanı Ehud Barak, Likud partisi başbakanlık adayı kötü şöhretli Şahin Benjamin (Bibi) Netanyahu'nun arkasından hırsla ve hınçla koşuyorlar. Livni ve Barak'ın küçük savaşlara ihtiyaçları var. Bu saldırılar İsraillilere, kitle katliamının nasıl başarıldığını bildiklerini ispat etme yarışıdır.

Hem Livni hem de Barak'ın; İsrailli seçmenlerine, kahredici katliam marifetlerini göstermeleri ve İsraillilerin liderliklerine güvenmeleri için bu vahşi saldırıları başlatmıştır. Bu onların Netanyahu karşısındaki tek şanslarıdır. Görünen o ki Livni ve Barak Filistinli sivillerin, okulların ve hastanelerin üzerine karadan, havadan ve denizden, en yakıcı ve can alıcı tonlarca bomba yağdırıyor, çünkü bu İsraillilerin tam olarak görmek istediği bir manzaradır. Maalesef, İsrailliler merhamet ve adalete yabancıdır. Tam tersi misilleme bahanesiyle saldırmak ve öç almakla tatmin olmaktadır. Kendi sınırsız vahşiliklerinden zevk almaktadır. Eski İsrail Hava Kuvvetleri Baş Kumandanı Dan Halutz'a: "Gazze'de çok nüfuslu komşularına bomba yağdırmanın nasıl bir duygu olduğu" sorulduğunda, cevabı kısa ve şeytancaydı: "Sağ yanağımda hafif bir sivilce kaşıntısıydı!." Dan Halutz'un bu vampir tarzı IDF Bölüm Şefliğine terfisini güvenceye almak için oldukça yeterli sayılmıştı. İsrail ordusunu ikinci Lübnan savaşına götüren General Halutz idi. Lübnan'ın altyapısının çökerten ve Beyrut'un büyük kısmını harap eden de bu adamdı.

Öyle görünüyor ki İsrail politikasında Müslüman kanı dökmek, seçimlere oy devşirmeye hazırlıktır. Livni, Barak ve mevcut IDF Bölüm Şefi Ashkenazi'yi birinci sınıf katil olarak, insanlık cinayetiyle ve Cenevre Sözleşmesinin açık ihlaliyle suçlamak gerçekçi olacaktır. Ama İsrail'in bir şeytan demokrasisi olduğunu dikkate almak daha akla yatkındır. Livni, Barak ve Ashkenazi İsrail halkına istedikleri şeyi veriyorlar: istedikleri Arap kanıdır ve mutlaka çok miktarda olmalıdır. Bu İsrailli politikacılar tarafından yürütülen ve sürekli tekrar eden cinayet eylemi; sadece birkaç politikacı ve generalden ziyade, bütün olarak İsrail halkının vahşi inancını yansıtmaktadır. Burada kana susayan ve vahşi dürtülerle siyasi olarak tahrik olunan barbar bir toplum vardır. Hata yapılmamalı, çünkü bu insanlar için medeni uluslar arasında kalacak bir yer bulunmamaktadır. İsraillilerin, "neden insanlıkla ilgili herhangi bir kavramdan bu kadar uzak kimseler olduğu" önemli ve gizemli bir soru. Bizim aramızdaki bazı saf hümanistler, Shoah'un (Yahudi Katliamının) İsrail ruhunda büyük yara bıraktığını ileri sürebilir. Bu da İsraillilerin yeryüzünün değişik yerlerine dağılmış Diaspora kardeşlerinin desteğiyle; o acı hatırayı takıntılı bir şekilde neden canlandırdıklarını açıklayabilir. İsrailliler sürekli: "bir daha asla" diyorlar ve burada anlatmak istedikleri Hitlerin Auschwitz toplama kampı bir daha asla tekrar etmeyecektir. Yani bir nevi Nazilerin işlediği suçlardan dolayı Filistinlileri cezalandırıyorlar. Oysa içimizdeki gerçekçiler bu iddiayı artık yemiyorlar. İsraillilerin inanılmaz derecede vahşi olabileceklerinin mümkün olduğunu artık kabul etmeye başlıyorlar, çünkü gerçekten öyle davranıyorlar. Artık uydurma analitik varsayımların ya da rasyonelliğin çok ötesine gidiyorlar: "İsrailliler böyle bir millet ve bununla ilgili olarak artık yapabileceğimiz bir şey yok," diyorlar. Aramızdaki realistler, "İsraillilerin Yahudi olmanın anlamını öldürmek olarak yorumladığını" kabul etmeye başladılar. Ciddi şekilde çoğumuz artık İbranice katletme sisteminin yerine koyulabilecek alternatif bir insancıl laik Yahudi sistemi olmadığını kabul etmeye başladık. Yahudi devleti, Yahudi ulusal özerkliğinin insanlık dışı bir kavram olduğunu ispatlamak için vardır. Ben 1967 sonrası İsrail'inde büyümüş birisiyim. İsrail mistik zaferinin uyanışıyla yetiştim. Araplara yönelttiği Uzi otomatik tüfeğini ateşleyip, sadece altı günde dört orduya karşı kazanmayı başaran, "arkadan vuran İsrailli" müfreze komandosuna tapınmak üzere eğitildim.

"Arkadan vuran" İsraillinin, aslında ayrım gözetmeksizin öldürme ustası olduğunu anlamam için, maalesef yirmi yıl kadar uzun zaman gerekmişti. Barak 1967'lerin kahramanlarından biriydi, usta bir

ayrım gözetmeyen katildi. Görünen o ki, İsrail kabinesi 1967'den beri Gazze'deki en büyük hava saldırısı planını yeni onayladı. Livni aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı. Haberlerden okuduğumuza göre bu katliamı hararetle savunmaktaydı. Şimdi ayrım gözetmeyen bir katil olarak görevini yapmaktaydı. Hem Barak hem de Livni İsrail'i, Filistin'i katliam kampanyasıyla seçime götürüyorlardı. Müslüman ve Filistinli kanı İsrail politikasının yakıtıydı.

Livni ve Barak'a sadece şunu önerebilirim ki: bu zulümleri yapmaları oy anketlerinde bir işlerine yaramayacağa benzemektedir. Netanyahu hakiki bir şahindir. Katil gibi davranmasına gerek yok ve ben onu ne kadar küçümsesem de, İsrail'i bir yok oluş savaşına götürecektir. Belki de caydırma gücünün ne demek olduğunu onlardan daha iyi bilmektedir."

Kısaca İsrail, topyekûn intihara sürüklenmektedir. Ortadoğu'daki bu çıban deşilmeden, İslam ve insanlık âlemi huzur yüzü görmeyecektir.

AB'YE GİRİNCE, ORDU KİMİN EMRİNDE OLACAK?

Adnan Menderes'in 1959'da üyelik müracaatı üzerine başlayan Avrupa sevdası, uzun zaman, sadece "ekonomik bir işbirliği" şeklinde tanıtıldı ve milletimiz aldatıldı. 1970'li yıllarda Erbakan Hoca "AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu) ve AT (Avrupa Topluluğu) olarak önümüze konulan şey, Avrupa ile ve onların istediği şekilde siyasi bütünleşmeyi ve hükümranlık haklarımızı devretmeyi hedefleyen sinsi ve Siyonist bir girişimdir. Şimdilik bu gerçek gizlenmekte ve sadece "ekonomik işbirliği" gibi gösterilmektedir.

Avrupa, İslam alemine ve yeni bir medeniyetine öncülük edebilecek potansiyel, imkan ve fırsatlara sahip ülkemizi içine alıp eritmek ve bitirmek niyetindedir.

O takdirde "kanunlarımızı Brüksel yapıp gönderecek… Mehmetçiklerimize Hans'lar kumanda edecek: Karavanalarımızda Domuz eti pişirilecektir." Diye haykırdığı ve toplumu uyardığı zaman, dönemin Demirel ve Ecevit gibi Bilderberg'ci masonları ve marazlı medyası:

"Bu Erbakan, kurduğu hayallere saldırıyor! İsmi üzerinde; Avrupa Ekonomik Topluluğu… "Bu bir siyasi bütünleşmedir… Bağımsızlığımızın Avrupa'ya devridir." Gibi uydurma tehlikelerle halkımız tedirgin ediliyor!.." şeklinde tepinir ve hırçınlaşırdı.

Maalesef zamanla toplum "layt"laştırıldı, AB ile siyasi bütünleşmeye ve bağımsızlık devrine alıştırıldı…

Şimdi:

- Türk ordusunu zayıflatıp etkisiz bırakmak…
- Alevilere azınlık statüsü tanımak…
- Kürtlere ve Güneydoğu'ya özerklik sağlamak…
- Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni Rumlara (ve Amerika'ya) satmak
- K. Irak'ta kurulacak Kürdistan'a razı olmak…

Gibi hizmet (ve hıyanetler) karşılığı iktidara taşınan Tayyip Erdoğan, "Avrupa ile münasebetlerimiz ve AB üyeliğimiz, asimilasyon değil, entegrasyon şeklinde olacaktır." Gibi, manasını kendisinin de bilmediği bir maceraya figüranlık yapmaya başladı.

Ama hele şükür ki, Batılı gazeteciler ve Avrupa'lı yöneticiler, yerli işbirlikçilerden çok daha net ve mert biçimde, asıl niyetlerini ve mahiyetlerini açıklayıp ortaya koyuyor… Yani Erbakan Hoca'nın tabiriyle "Allah Gavurlar eliyle bize yardım ediyor!.."

İşte 18 Eylül 2004 tarihli Herald Tribune gazetesinde Giles Merrit adlı kişi "Türkiye'de AB'yi istemeyen asıl güç…" başlıklı, Türk ordusunda NATO kafalı olmayan milli tavırlı Generallerimizi hedef alan bir yazı yazdı…

24 Eylül 2004 tarihli Zaman gazetesi de, bu gavura sahip çıkıp, yazısının bozuk bir çevirisini yayınladı…

Haydi buyurun birlikte okuyalım:

Türkiye'de AB'yi istemeyen asıl güç

Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üye olma sürecinin en sıkıntılı ve sancılı yani, aslında hiç kimsenin konusunu dahi etmeye yanaşmadığı bir nokta var; Türkiye'nin büyük ordusu tarafından elde tutulan politik güç! Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra NATO içindeki ikinci büyük konumda olan ordu, Türk politikasında hâlâ etkin ama, antidemokratik bir rol oynuyor. Yakında ya da daha sonra bu konu, AB için gerçek bir zorluk oluşturacak. Ordu darbeleri 1960, 1971, 1980'deki Türk hükümetlerini devirdi; 1997 yılında ise tanklar gönderilmeksizin ustaca bir yöntemle halledilivердi.

Türkiye bugünlerde fazlaca manşetlerde. Avrupa Komisyonu'nun, 6 Ekim'deki Ankara ile AB üyelik müzakerelerinin başlamasının vaktinin gelip gelmediği konusunda beklenen tavsiye kararından önce, Türkiye'nin uzun zamandır bir "Hıristiyan kulübü" olan Birliğe üye olmasının uygunluğu şiddetli bir biçimde tartışılıyor. Türkiye'nin üyeliğine karşı çıkanlar, seslerini yeterince yüksek çıkarırlarsa; AB ulusal liderleri tarafından Ankara'nın Brüksel ile müzakerelere başlamasına izin verecek aralık ayındaki kararı engelleyebileceklerini umut ediyor.

Türkiye'de generallerin ülkenin politikalarında oynadığı rol, henüz belirgin bir biçimde AB'nin gündemine taşınmış değil. Ölüm cezasının kaldırılmasını ve polis merkezlerindeki sistematik işkencenin sonlandırılmasını da içeren insan hakları, AB baskısına karşılık olarak Erdoğan hükümetinin yürüttüğü politik reformlara yön veren konu oldu. Fakat, Türk demokrasisinin yeniden yapılandırılması ve özellikle ordunun gizli gücünün kaldırılması, erişim sürecinde çok önemli unsurlar olacağın kesin.

Silahlı kuvvetlerin statüsü ve gücü, Türkiye'deki yaşamla şaşırtıcı bir benzerlik taşıyor. Her kamu binası önünde ayakta duran çok sayıdaki şık üniformalı asker, devlet içindeki devletin sadece zahirdeki sembolü. Ordunun, Avrupa'da kabule ve tasavvur edilemez biçimde, sivil hükümet ve Parlamento ile muğlak ve iyi tanımlanmamış bir ilişkisi var. Ordu liderleri, Türkiye'deki son reformlardaki yeni düzenlemelere ve dizginlemelere "razı olduklarını" söylüyorlar. Ancak Orduyu Parlamento kontrolüne bağlı yapmak için bazı adımlar atılmış olsa bile, uygulamada hâlâ Büyük Millet Meclisi'ne bağlı değil. (Bunun fiilen aşılması ve hükümetin askeri vesayetten kurtarılması gerekir.)

Kamuoyu araştırmaları gösteriyor ki, Türk seçmenleri tüm kalpleriyle mevcut durumu onaylıyor. Tüm Türk erkekleri askerlik hizmetini yerine getiriyor ve halk sıklıkla yolsuzluk yapan politikacılardan çok daha fazla generallere güveniyor. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın hükümeti iki yıllık iktidarı sırasında mümkün olandan çok daha fazlasını başardı. Müzakereler muhtemelen 10 ya da 15 yıl sürecek olsa bile, Avrupa Birliği üyeliğini belli bir çizgiye getirdi, Birliği ikna etti; fakat Türkiye'de "politik İslam'ı" isteyenleri de köşeye sıkışmış durumda tuttu.

Ne var ki, AB ile gelecek yıl müzakereler başladığında yapılanlar yeterli olmayacak. Avrupalılar, savunma bütçesinin büyüklüğü konusunda generallerin değil Parlamento'nun karar verdiği bir biçimde politik sistemin güçlenmesini isteyecek. Ve, hükümette olsun ya da olmasın, kesinlikle üst rütbeli subayların (MGK'nın) nihai karar vericiler olarak kalması fikrini kabul etmeyeceklerdir. Türkiye'deki generallerinin, politikaların üstünde özel bir statüden vazgeçmeleri için en ikna edici argüman, onların Avrupa'nın sivil politika yapıcılarıyla direkt olarak bağlantı kurmaya ihtiyaç duyacak olmalarıdır. AB'nin savunmasını ve güvenlik politikalarını modernleştirmek bir NATO müttefiki için çok zor bir süreç olacaktır.

Evet, işte elin gavuru, sonunda ağzında geveledi gerçeği ortaya döküyor:

"Türkiye'deki generaller, gerçekten AB'ye girmek istediklerine bizi inandırmak ve samimiyetlerini ispatlamak istiyorlarsa:

Sadece Türkiye'deki hükümetler üstü statülerinden vazgeçmeleri yeterli değildir. Aynı zamanda Avrupa Birliğinin sivil ve Siyonist merkezlerinin emrine girmeye hazır olduklarını da göstermeleri gerekir.

Yani, AB üyeliği, Türkiye'nin egemenlik devridir. Türk ordusu da artık milli ve müstakil hareket yerine, Avrupa'nın hizmetindeki Jandarmalığı kabul etmek mecburiyetindedir?

Erbakan Hoca'nın otuz sene önce fark edip uyardığı, ama en akıllı ve anlayışlı geçinenlerin bile karşı çıkıp, kendi ayarlarınca alay konusu yaptığı bir feraseti daha gerçekleşmiştir.

Avrupa'nın Gavuru, şimdi Generallerimize "Laik ve demokrat bir kafa taşıdıklarını ve Batı'lı değerleri paylaştıklarını kanıtlamak üzere, NATO'nun güdümüne girdikleri gibi, şimdi de direk Avrupa'yı yönetenlerin emrine girmeye hazır olduklarını ilan etmeleri gerektiğini" söylemektedir.

Artık yeter!...

Asker ve sivil, bütün Kuvay-ı Milliye'cilerin; Yurdumuzun güvenliğine ve ulusumuzun geleceğine ve Mustafa Kemal'in emanetine sahip çıkacakları gün gelmiştir, hatta geçmektedir.

Bakınız; 1 Mart 2003'te kabul edilmeyen bir hıyanet ve teslimiyet tezkeresi, şimdi Türkiye Büyük Millet Meclisi devre dışı bırakılarak NATO anlaşmaları kılıfıyla "Tebliğ'e dönüştürülmüş ve ülkemiz Amerika'nın, Asya, Avrupa ve Afrika'yı kontrol edeceği bir genel üs haline getirilmeye girilmiştir.

Böylece Amerika, her türlü askeri malzeme ve mühümmatını, Dışişleri Bakanlığının yayınladığı bu "Tebliğ" sayesinde, Türkiye üzerinden sevk edebilecektir.

1 Eylül 2004 tarihli resmi Gazete'de yayınlanan tebliğe göre; İstanbul, İzmir, İskenderun, Yumurtalık,

Antalya, Karaağaç ve Ağalar limanlarıyla, Ankara (Esenboğa), İstanbul (Atatürk), İzmir (Çiğili), Adana (İncirlik) ve Muğla (Dalaman) Hava alanları da ABD'nin hizmetine verilmiştir.

1 Mart'ta Mecliste reddedilen tezkerenin aynısı, bu sefer tebliğ olarak hayata geçirilmiştir.

Bu çok açık bir anayasa ihlalidir. Böyle bir tebliğe imza koyanlar suç işlemiştir.

Yoksa; Demokratlık, Batıcılık, Çağdaşlık, Atatürkçülük ve Laik kafalılık: AB aşıklığını ve ABD uşaklığını mı gerektirmektedir?

ATATÜRK KESİNLİKLE AB'NİN AĞABEYLİĞİNE KARŞIDIR!..

Başbakan Erdoğan, ülkemizin, AB ülkelerinin temsil ettiği medeniyete girmemizi istemektedir. "Bizim girişimimiz bu medeniyet projesine katılmayı hedef almaktadır" demektedir.

Bütün AB taraftarları da bu görüşleri tasvip etmektedir.

Oysa Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu Atatürk, milletimizin böyle bir medeniyete girmesine kesinlikle karşıdır.

Şimdi size, Atatürk'ün bu konulara temas eden, beyanlarını, "söylev ve demeçlerinden" alarak, aynen sunuyorum.

"Her milletin kendine mahsus an'anesi, kendine mahsus adatı (adetleri) kendine mahsus milli hususiyetleri vardır."

"Hiçbir Milet aynen diğer milletin mukallidi (taklitçisi) olmamalıdır. Çünkü böyle bir millet, ne taklit ettiği milletin aynı olabilir, ne kendi milliyeti dahilinde kalabilir. Bunun neticesi şüphesiz ki hüsrandır (yıkımdır)."

Şu net ve veciz sözler hiçbir tereddüde gerek bırakmayacak derecede kesinlik arz etmektedir. Medeniyetler üzerinde fikir yürüten ilim adamları da Atatürk'le aynı görüştedir. Bir milletin zoraki dayatmalarla, bazı AKP liderlerinin yapmak istedikleri gibi, yaratılışında mevcut hasletleri değiştirmeye kalkışmak, siyasi, sosyal ve iktisadi bakımlardan o milletin dejenere olmasına, çözülmesine ve hüsrana uğramasına sebep olur.

Görülüyor ki Sayın Başbakanın yapmaya kalkıştığı değişiklikler kendi medeniyet ve kültürümüzü ve dinimize dayalı ahlak ve örfümüzü zaafa uğratacak bir istikamete yöneliktir. Mesela:

—Toplumumuz zinayı suç sayar, ahlak dışı bir fiil olarak görür. Ama AKP'nin yeni medeniyet projesinde böyle bir suç ve ayıp bulunmamaktadır.

—Homoseksüellik, eşcinsellik, lezbiyenlik gibi alışkanlıklar bizim insanımızın şiddetle nefret ettiği fiiller cümlesindendir. Oysaki AKP'nin yeni medeniyet projesinde bu gibi ahlaksızlıklar, hukuki sayılmaktadır.

—Yine, bizim medeniyetimize ve manevi değerlerimize göre aile bağları devletimizin ve milletimizin temelidir. Ama AB normlarına göre aile, kuvvetini ve kutsallığını kaybetmiştir. Hatta bazı AB ülkelerinde erkeklerin erkeklerle, kadınların kadınlarla evlenmesi için kanunlar bile çıkartılmıştır.

Aile konusunda ise, Atatürk şöyle söylüyor:

"Medeniyetin esası, terakki ve kuvvetin (gelişme ve güçlenmenin temeli aile hayatındadır. Bu hayata fenalık yapmak (aile kutsiyetini sarsmak) muhakkak içtimai, iktisadi, siyasi aczi mucip olur. (Ailevi ve ahlaki değerlerin yozlaşması ekonomik, sosyal ve siyasal bir çöküşe neden olur.)

Görülüyor ki bu konuda "benim referansım İslam değildir" diyen Erdoğan'ın ve AB'lilerin görüşleri ile Atatürk'ün görüşleri tamamen birbiriyle çelişmektedir.

Gözüken odur ki, şayet bir gün, Erdoğan'ın medeniyet projesi gerçekleşecek olursa, maazallah bu bizim milletimiz için bir çözülüşün ve bir çöküşün başlangıcı olur. Atatürk'ün beyan ettiği gibi hüsrana uğrarız.

Bilindiği gibi, Başbakan 17 Aralık 2004 tarihinde yaptığı basın toplantısında, AB'nin medeniyet projesi içinde yer almak için, her şeyi yaptığını ve yapmaya devam edeceğini beyan etmiştir.

Biz onun bu beyanını millet, tarih ve Allah huzurunda yapılmış bir suç itirafı sayıyoruz.

Çünkü bu iş son derece önemli ve tehlikeli boyutlar kazanıyor…

Zira Tayyip Beyden cesaret alarak ve kalemizi içten fethetmeyi düşünen kültür emperyalistleri, daha şimdiden ülkemizi manevi bir istilaya tabi tutarak topraklarımızdan milletimizin kimliğini ve tarihimizin izlerini silmek için kolları sıvamış bulunuyor.

İtalya'da yayınlanan Corriere Della Sera gazetesinde röportaj veren Anadolu Piskoposu Luigi Padovese, Türkiye'nin AB'ye alınması, "Türk halkına Hıristiyanlığın taşınmasını kolaylaştıracaktır" diyor.

İtalyan Başbakanı Berlusconi ise, adı geçen piskopostan daha da ileri giderek, "Kendi medeniyetlerinin İslam medeniyetini alt ettiğini" ileri sürüyor!..

Evet, AB ülkelerinin maksadı, Türkiye'nin manevi değerlerini ve kimliğini yok ederek, kendi medeniyetlerini ve kültürlerini ülkemize hâkim kılmaktır.

Vaktiyle Endülüs Emevi Devleti, İspanyollar karşısında girdikleri savaşı kaybettikleri için, manevi ve kültürel istilaya uğrayarak Müslümanlıktan çıkmış Hıristiyan olmuşlardır.

Şimdi ise, Tayyip bey sayesinde bizi, kendilerine teslim olmuş saydıkları için, manevi ve kültürel istilaya uğratmaya ümitli ve kararlı gözüküyor.

Bu acıklı ve alçaltıcı tablo karşısında, "Yarım hoca dinden, yarım doktor candan eder" sözüne bir de benim ilavem var. Yarım ve yamuk politikacı da maazallah vatandan eder!

Ve konumuzla ilişkisi sebebiyle, Atatürk'ün, yabancı kültürlere karşı görüşlerinin yer aldığı şu önemli ve tarihi uyarılarını kamuoyumuza sunuyorum:

Evsafı fıtriyemizle (yaratılışımızda mevcut niteliklerle) hiçbir münasebeti olmayan, yabancı fikirlerden, şarktan veya garptan gelebilecek bilcümle tesirlerden, tamamen uzak, seciye'i milliyemizle ve tarihimizle mütenasip bir kültür kastediyoruz. Çünkü dehayı millimizin inkişafı tam mı (milli dehamızın tam bir gelişmeye kavuşması) ancak böyle bir kültürle temin olabilir. Laletayin bir ecnebi kültürü, şimdiye kadar takip olunan yabancı kültürlerin muhrip (harap edici) neticelerini tekrar ettirebilir. Kültür (hareseti fikriye) zeminle münasiptir.. O zemin milletin seciyesidir. Çocuklarımız ve gençlerimiz yetiştirilirken onlara bilhassa, mevcudiyeti ile, hakkı ile, birliği ile taarruz eden bil'umum yabancı anasırla (unsurlarla) mücadele lüzumu ve efkarı milliyeyi kemali istiğrakla (tamamen özümseterek) her mukabil fikre karşı şiddetle ve fedakarene müdafaa zarureti telkin edilmelidir. Yeni nisbin (neslin) bütün kuvvayi ruhiyyesine bu evsaf (bu nitelik) ve bu kabiliyetin zerki (aşılanması) mühimdir.[344]

Günümüz Türkçesiyle:

Tabii niteliklerimiz ve milli özelliklerimizle hiçbir alakası ve yakınlığı bulunmayan yabancı fikirlerden, doğudan veya batıdan gelecek yıkıcı etkilerden tamamen uzak, milli karakterimiz ve şanlı tarihimizle uyumlu bir kültür amaçlıyoruz. Çünkü milli dehamızın olgunlaşması ve yeni bir uygarlık kurması ancak böyle gerçekleşir.

Rastgele bir yabancı kültürü takip ve taklit etmek, tekrar yıkıcı ve yıpratıcı sonuçlar doğurabilir.

Kültür, geliştiği zeminle orantılı ve bağlantılıdır. O zemin; milletin doğası ve değerleridir. Çocuklarımızı ve gençlerimizi yetiştirirken, onlara özellikle ve öncelikle varlığımızı, haklarımızı ve milli birlik ve bağımsızlığımızı kendi güdümlerine almaya çalışan bütün yabancı unsurlarla mücadele ruhu ve şuuru kazanacak şekilde eğitilmeli; her türlü yabancı ve karanlık fikre karşı tam bir aşk ve heyecanla, Milli Görüş ve gerçeklerimizi, hem de özveri ve cesaretle savunmanın gereği öğretilmelidir.

Yeni neslin bütün ruhi merkezlerine ve manevi melekelerine bu milli değerleri koruma gayreti ve kabiliyetinin aşılanması, hayati bir önemdedir."

Evet, işte Atatürk'ün kanaat ve karakteri bunlardır. Ve bu talep ve talimatlar, AB'nin dayattığı şartlarla taban tabana zıttır. Bu nedenle diyoruz ki; Atatürk'ü AB'ci gösterenler ya cahil ve saftır veya sahtekârdır.

Atatürk'ün ve Türkiye'nin Baş Belası "Dönme"liğin Esasları:

Dönmelik, "Osmanlı tebaasından olup dini ve siyasi ideallerine daha rahat ulaşabilmek için İslam'ı kabul etmiş görünen Yahudi cemaati şeklinde tanımlanmaktadır.

Dönmeliğin tarihçesini baktığımızda Dördüncü Sultan Murat döneminde Sabatay Sevi'nin sahte ihtidasıyla başlar. Bu yüzden onlara dönme dendiği gibi liderlerinden hareketle "Sabataistler" de denir.

XII. yüzyıldan beri süregelen bu batıl itikat hareketi, Selanik'in Osmanlı'dan Yunanistan'a ilhakından sonra Yunanistan'da siyasi ve dini anlamda Yahudiliğe rücu etmek için bazı teşebbüslerde bulunurlar. Bunlar şöylece sıralanmaktadır:

1- Selanik'in Yunanistan'a ilhakından sonra orada Yunanlı olarak kalan bazı dönmeler Yahudiliğe rücu

[344] Milli Gazete / S. Arif Emre

için Yunan hükümetine müracaat ederler. Bu iş için görüşlerine başvurulan Selanik Yahudileri çeşitli mânialar ileri sürerek olumsuz kanaat serdederler.

2- Atina'da Yunan Meclis-i Mebusanı azasından olan Mustafa Efendi adında bir dönme tarafından Gonatas'a müracaat ederek, mübadele hükümlerinin Türk ve Rumlara münhasır kalmasını ister. Ayrıca kendilerinin Türk ve Müslüman olmadıklarını ileri sürerek mübadeleden azade bırakılmaları lazım geldiğini talep eder. Kendi harslarının/kültürlerinin Yahudi olduğunu iddia eder.

Gonatas ise Meclis-i Vükelade bu meseleyi müzakere ederek red cevabı verir.

3- Yine Meşrutiyet'in ilanından sonra kendi aralarında akdettikleri bir kongrede asıllarına (Yahudiliğe) dönmek meselesi uzun uzadıya münakaşa edilir. Meşhur dönme Cavit Bey vakit gelmediğini beyanla buna mani olur.

Türkiye'de ise Cumhuriyetin kurulmasıyla dönmeliğin amacına kavuştuğu savunulmuştur.

İtikatlarına gelince, onların hurafelerle dolu inanç esasları şöyle hülasa edilir:

1- Gerçek tanrı olan İsrail'in Tanrısı'na inanırım.

2- Sabatay Sevi'nin gerçek Mesih olduğuna inanırım.

3- Tevrat'ın gerçek Tevrat olduğuna inanırım.

4- Tevrat'ın değiştirilmediğine ve yürürlükte olduğuna inanırım.

5- Sabatay Sevi'nin dünyanın dört tarafına dağılmış olan İsrailoğulları'nı bir araya toplayacağına inanırım.

6- Ölülerin dirileceğine inanırım.

7- İsrail'in Tanrı'sının, Süleyman Mabedini yukarıdan aşağıya bina edilmiş olarak göndereceğine inanırım.

8- İsrail'in Tanrı'sının bu dünyada cemalini göstereceğine inanırım. "Dönme amentüsünün son maddesi "gerçek Mesih" Sabatay Sevi'nin gönderilmesini isteyen dua cümlelerini ihtiva eder(*)."

Bunların dışında yine inanç nokta-i nazarında bazı özellikleri de şöyledir:

1- Gizli Yahudi adı kullanırlar.

2- Reislerini mukaddes tanırlar.

3- Osman babayı ilah sayarlar.

4- Gizli Yahudi nikâhı yaparlar.

5- Türklerle evlenmekten sakınırlar.

6- Ölülerini Müslüman mezarlığına bırakmazlar.

7- Dönmeliklerini gizli tutarlar.

8- Dönmeliğin gündeme gelmemesi için çabalarlar.

9- Günah çıkarırlar.

10- Gizli mabetleri vardır.

11- Ölü kadınları erkek gasiller yıkarlar.

Dönmeler kendi aralarında Karakaşlar, Kaplancılar, Yakubiler diye de üç gruba ayrılırlar.

Ayrıca günümüz Türkiye'sinde dönmelerle ilgili verilen şu bilgiler çok dikkat çekicidir:

Dönmeler Türkiye genelinde 30–40.000 kişi civarında tahmin edilmektedir. Bunlar daha çok Edirne, İstanbul, İzmir, Ankara ve Bursa'da yaşamaktadırlar. Yoğun olarak bulundukları yer Selanik olduğu için dönmelere "Selanik dönmesi" de denilmektedir. Bundan dolayı mübadele sonrasında Türkiye'nin çeşitli şehirlerine gelip yerleşen dönmelerden doğum yerleri Selanik olanlar Selanik ismini değiştirmişlerdir. Kapalı bir cemaat hayatı yaşadıkları için dönmeler sır vermemeye özen göstermişler, eskiden olduğu gibi bugün de Türklerin yanında Türk isimlerini, kendi aralarında ise Yahudi isimlerini kullana gelmişlerdir.

"Dışişleri, maliye, eğitim, basın-yayın ve üniversiteler başta olmak üzere çeşitli alanlarda görev yapanların yanında, özellikle ticaret ve sanayide önemli başarılar elde eden dönmelerde vardır. Bugün

Türkiye'nin en etkili aydınları gazete sahipleri ve köşe yazarları arasında dönmelerin de bulunduğu iddia edilmektedir.[345] [346]"

Siyonist kongrelerde önemli mevkilerde yer alan dönmelerin bazen sinsi, bazen ise açıktan açığa fakat muttariden İslam'a ve Müslümanlara saldırmaktan, karalamaktan geri durmadıkları bir gerçektir. Gayız ve husumetleri hiç bitmeyen dönmelerin intikam hislerini tatmin için yüce Türk milletinin mukaddes hislerini hançerlemek başlıca görevleridir. Müslümanlığa avdeti irtica telakki ederken, Yahudiliğe avdeti ilerleme olarak kabul ederler...

Avrupa Birliği Çöküşe Doğru

Harrani Hz. namıyla maruf bir zat açıklamıştı, yakın bir gelecekte komünist Rusya, ABD, Avrupa ülkeleri, eski önemini kaybedecek. Bunlar içinden, içinden çürüyen kof ağaçlar gibi devrilecek, meydan İslam âlemine kalacak, bu yeni fütuhatın karargâhı Türkiye olacak, demişti.

Olaylar görüldüğü gibi bu istikamette gelişiyor.

Bu önemli açıklamalar yapıldığı günlerde, henüz komünist bütün heybeti ve dehşeti ayaktaydı. Bütün dünyaya meydan okuyor, ABD'ye kök söktürüyor, dünya halkalarıyla birlikte ihtilaller yaparak yeryüzünün tek hâkimi biz olacağız diyordu.

Gördüğünüz gibi, içi çürüyen kof bir ağaç gibi, bir Afganistan fiskesiyle yıkılıp gitti. Şimdi o saltanatın yerinde yeller esiyor.

Öyleyse şimdi sıra ABD'ye geldi. Zira o da çöküşün eşiğinde. Dolar ekonomisi geriye gidiyor. İssizlik artıyor. Rusya'nın başı Afganistan'la derde girdiği için nasıl bu olay onun yıkılışını hazırladıysa, ABD'nin başı da Irak'la derde girdi. Yaptığına bin pişman oldu, bu süreçte onun yıkılışının bir başlangıcı olacak.

Şu söylediklerimiz sadece bir zatın ileriye dönük ilhamlarının ürünü değildir. Zira kanuni ilahi de bu merkezdedir. Kur'an-ı Kerim'de her millet veya topluluğun bir ömrü vardır. Büyür, gelişir ve sonunda dağılır buyruluyor.

Dünya genelinde cereyan eden ekonomik, sosyal ve siyasal olaylar da, İlahi kanunun doğrultusunda bulunur. ABD zannetti ki dünya tek kutuplu olmaya devam edecek, globalleşerek bir top gibi avucuna düşecek ve böyle kalacak. Hayır, yanılıyor Genel konjonktür de ABD'yi yalanlıyor. Zira dünyada bilhassa Uzakdoğu'da yeni yeni siyasi, ekonomik ve sosyal gelişme ve güç odakları doğuyor… Bu odaklar hızla güç kazanırken ABD ve AB hızla güç kaybediyor. ABD'nin, Irak'a ve İslam ülkelerine karşı çılgınca saldırıya geçmesinin arka planında, alelacele İslam ülkelerinin tabii zenginliklerini ele geçirerek, bu çöküşten kendisini kurtarmak çabası yatıyor.

Gelelim Avrupa Birliği'ne:

AB de artık ihtiyarladı, sonun başlangıcına geldi. Türkiye'yi AB'ye alırız, amma asla ona para pul veremeyiz diyorlar. Türk işçilerine ve insanlarına kapılarımızı açamayız, çünkü bizim ülkelerimizde de işsizlik sürekli olarak artıyor diye taahhütlerinden yan çiziyorlar. Üstelik AB ülkelerinde zina gibi, homoseksüellik ve lezbiyenlik gibi, alkol ve uyuşturucu iptilâları gibi o ülke toplumlarını hızla çürüten ve önü alınamayan insanlık dışı hastalıklar var. Bu hastalıklar o toplumları kemiriyor ve baş döndürücü bir hızla ilerliyor.

Bu gelişmelere rağmen, AKP ve diğer AB hayranları gerçekleri bir türlü görmüyor, ya da görmek istemiyor. Bir kimse birini severse onun ayıplarını görmez, çirkinliklerine karşı sağır ve kör olurmuş. AKP yöneticilerinin tutkusu da böyle. Kendileri gerçekleri görmedikleri gibi, medyanın efsun ve büyüsü sebebiyle, halkımızın da gerçekleri görmesine engel oluyorlar, gerçekleri gizliyorlar. Maksatları bu efsaneyi uzattıkça uzatarak, halkın bu yanılgısını bir kere daha oya çevirmek.

Halkımıza AB'yi, adeta bir dünya cenneti gibi takdim ediyorlar. Bu cennet aslında bir sahte cennettir. Bu cennetin aslında bir cehennem olduğu, AB'nin son ilerleme raporunda ve 17 Aralık müzakerelerinde ayan beyan gözüktü. Adamlar açıktan açığa biz Türkiye'yi parçalayıp yutacağız diyorlar. Patriğe ekümenik vererek

[345] Abdurrahman Küçük, "Dönme Mad." TDV
[346] Agm. sh.519

İstanbul'u ikinci bir Vatikan'a çevirecekler. Güneydoğumuzu bizden koparark uluslar arası bir yönetime teslim edecekler. Pontus kültürünü ihya edin diyerek Karadeniz Bölgesine el koyacaklar. Sözde Ermeni soykırımını tanıyın diyerek Kuzeydoğumuzu tazminat karşılığında Ermenistan'a bağlayacaklar. Daha bunlar buz dağının gözüken kısmı. Çünkü AB'nin yüz bin sayfalık deragasyonunda nelerin mevcut olduğu henüz bilinmiyor.

Yani AB politikacıları allayarak pullayarak ikinci Sevr'i bize cennet diye yutturacak. Bizim uzağı görmeyen yöneticilerimiz milletimizi peşine takarak işte bu cehenneme sürükleyecek.

Bir de sayın başbakan bu harekete medeniyet projesi diyor. Hâlbuki İslam, ezeli ve ebedi bir medeniyet projesidir. Bu projenin yerine yapay bir medeniyet projesi ikame edilirse memleket kurtulacakmış. Siz AKP'nin şu perişan ve şaşkın haline bakınız ki, önce partisini kurmuş iktidara gelmiş, ondan sonra bazı bilim adamlarını toplayarak AKP'ye bir yeni kimlik aramaya kalkışmış. Bu şaşkınlık devresi bitmeden şimdi birde yeni bir medeniyet projesi arayışına giriştiler.

Ne diyelim Allah akıl fikir versin.

Gidilecek yol, yapay ve gelip geçici cennet ve medeniyet projelerini bir tarafa bırakarak, ülkemizin sahip olduğu muazzam yeraltı yerüstü zenginlikleri değerlendirerek, kendi gücümüzle kalkınmaktır. IMF'nin, ABD'nin ve AB'nin köleliğinden ülkemizi kurtararak, yüzü ak, alnı açık olarak büyük Türkiye'yi kurmaktır.

Açıkladığımız gibi, bütün İZM'ler çökmüştür. Kapitalizm de çökecektir. Kapitalizmin iki odağı olan ABD ve AB dahi çözülecektir. Sıra yine milletimizin önderliğinde gerçek manada manevi ve maddi değerlerin hakim olduğu, bizim medeniyetimizin egemenliğine gelecektir.

Erbakan korkusunu aşmanın ya da Erbakan'ı anlamanın bir yolunu bulmak!

Yalçın Küçük bir TV. Programında önemli şeyler söyledi. Biz bunları yıllardır söylüyoruz; fakat yaptığı bir tespit var ki onun üzerinde özellikle durmak istiyoruz: Prof. Küçük "Biz şu anda 1918'i yaşıyoruz!" diyor. Hatta Küçük' ün söylediklerinden yeni bir Sevr tanımı çıkartmak da mümkün. "illa" diyor "birinci harbin sonunda ortaya koydukları Sevr'i uygulayacaklarını beklemeyin. "Küçük'ün ifadelerine göre yeni bir parçalama planının ortaya konması hiç de zor değil. Hatta böyle bir plan ortaya konuldu ve uygulanıyor.

Üstelik burada dikkat çekilen 1918 tarihi hatırlanacak olursa Türkiye'mizde milli bir ayaklanmayı göze alacakların 1919 ruhu ile yola çıkan insanlar kadar şanslı olmadıklarını söylemek de mümkün. Çünkü bizlere gösterilen resmi tarihin aksine, o gün yönetimdeki meşru iktidarın 1919 ruhunun ardındaki müteharrik güç olduğunu herkes biliyor. Zaten böyle bir şey olmasaydı Anadolu'yu ayağa kaldırmak mümkün olamazdı. Kuvay-ı Milliye ruhu, Sevr'i tanımayan ruhun adıdır. Ve bu ruh özünde Türkiye'yi Batı'nın bir parçası yapma fikrini değil, onların dayattığı Sevr'i parçalayıp atma, bağımsızlığı yeniden kazanma fikrini taşıyordu.

Oysa bugün yönetiminde bulunanların bizatihi varlıkları Sevr'i dayatanların arzuları istikametinde yürümeye odaklanmış durumda. Bunlar Kuvay-ı Milliye ruhuna sahip bir milleti Sevr'e itiraz etmek şöyle dursun, kabulünde büyük maslahatlar olduğuna iknayla meşguller. Milli bir ayaklanmayı gerekli görenlerin işi bunun için 1919'dan daha zor.

Bizim esas dikkatimizi çeken şey aydını, siyasetçisi, askeri, bürokratıyla; aklı eren ve sağduyuya sahip olan herkesin, Türkiye'nin kurtuluşu noktasında Prof. Dr. Necmettin Erbakan'ın kırk yıldır gösterdiği yolu işaret etmesi ve fakat buna rağmen "Erbakan" deme konusunda son derece cimri ve çekingen davranması. Bu neden böyle oluyor? Neden Erbakan'ı ağzına almak, ateşi avuçlamak kadar zor geliyor?

Benzer bir şeyi Küçük'ün sözünü ettiğimiz programında da izledik. Kendisinin "Çok iyi bir planlamacı" olduğuna sık sık vurgu yaparak bir ülkenin döviz hesabını dış turizmi teşvik etmek üzerine bina etmesinin yanlışlığına dikkat çekiyor. Bunun yerine "mesela makine yapmak" gibi başka yatırımlar öneriyor. Ve TV. Sunucusu bunun hangi zihniyete ait bir milli şuur olduğunu hemen hatırlıyor ve soruyor: "Erbakan'ı mı savunuyorsunuz?" refleksi bu yüzden gelişiyor. Konuşmacı bundan gocunmuyor ama "sadece ne mahsuru var?" demekle yetiniyor. Dili bir türlü, "Evet; çünkü Türkiye'mizin esas kurtuluş kapısını o gösteriyor" diyemiyor.

Benzer örnekleri bugüne kadar çok yaşadık. Erbakan'ın temsil ettiği Milli Görüş zihniyetinin durdurulması için elinden geleni yapan yetkili savcıların "Biz RP ile ilgili kararın AİHM tarafından

onaylanacağını biliyorduk, çünkü onlar Türkiye'nin parçalanmasını isterler" itiraflarından tutunda, "Türkiye'yi esas kurtaracak olan şeyler Refah-Yol dönemiyle birlikte Sayın Erbakan'ın ortaya koyduğu icraatlardı" deme dürüstlüğünü gösteren yetkili bakanlara, "Bu dış güçlerin bizim için oluşturduğu tehdidi yıllardır Sayın Erbakan söylüyor" deme hak bilirliğini esirgemeyen emekli generallere, ya da "Erbakan Hükümetine büyük haksızlık yapıldı" deme sağduyusunu gösteren sermaye temsilcilerine kadar birçok insan, bize aslında 1919 ruhunu nerede bulacağımızı gösteriyor.

Fakat Türkiye'mizi sokulduğu yanlış yoldan çekip kurtarmak için bunları itiraf etmek yetmiyor. Eğer yaşadığımız tarih 1918 ise ki, öyledir; 1919 ruhunu Erbakansız yakalayamayacağımızı artık en gür sesle söylemeye başlamalıyız.[347] Çünkü bunu yapmadan hiçbir şey başaramayız.

Doktordan korkan hasta psikolojisinden kurtulmalıyız... Gereksiz kuşku ve korkuları aşmalıyız!

AB'nin din özgürlüğü

Avusturya'lı Kardinal Christoph Schönborn Türkiye'nin AB'ye girmesinin birinci kriterinin din özgürlüğü olacağını söylemişti. Türklerin tarih boyunca Avrupa ile daha çok mücadele ettiklerini, bu sebeple Avrupa'nın sınırlarının tam olarak nereden geçtiğine karar verebilmenin zorluğundan bahsetmişti. Ama din özgürlüğünün Türkiye için birinci kriter olduğunu ısrarla dile getirmişti. Bunu 'olumlu' bir şey zannetmiş olmalı ki, hükümet yanlısı yayınlar yapan bir Muhafazakâr-İslami gazete bunu manşetine taşımış bayram etmişti…

İlk bakışta din özgürlüğü sözlerinden memnun olmak gerekir. Ama meselenin içeriği hiç de bizim taraftan bakıldığı gibi değildir. Din özgürlüğü AB'nin ilerleme raporlarında da sık sık yer alan hususlardan birisidir. Ama kasdedilen Müslümanların dini özgürlükleri değil. Nitekim Türkiye'nin üyeliğine din farkından dolayı karşı çıkan Avusturya asıllı Papa da din özgürlüğünden değişik vesilelerle bahsetmiştir.

Mesele şu: AB tarafı dini özgürlüklerden: Türkiye'deki klasik Hıristiyan azınlıkların sorunlarını ve misyonerlik faaliyetleri sırasında karşılaşılan zorlukları anlatmak istemektedir. Konuya ilk defa ayrıntılı bir şekilde 2004 ilerleme raporunda yer verilmişti. O raporun dini özgürlükler kısmında AB açısından önemli olan bu iki temel husus ifade edilmişti. Rum ve Ermeni azınlıkların sorunları sıraya dizilmişti. Ayrıca Lozan'da azınlık olarak anılmamış olmakla birlikte, Süryanilerin de bu klasik Hıristiyan azınlıklardan biri olarak ele alınması gereğinden bahsedilmiş ve onların sorunlarına da dikkat çekilmişti. Musevilerin Türk devletiyle pek sorunu olmaması bu rapora da yansımıştı; zira, raporda Musevilerin önemli talep ve sorunları yer almıyordu.

Raporun bir diğer bölümünde ise, kişilerin dinlerini yayma özgürlüğünden bahsedilerek, adı konulmadan misyonerlik faaliyetlerine dikkat çekilmiş ve bu faaliyetleri yürütenlerin uygulamada karşılaştıkları güçlüklerin ortadan kaldırılması tavsiye edilmişti. Raporun en ilginç olan yanı ise, Müslüman veya İslam kelimelerinin bile geçmemesiydi. Raporun insan hakları bölümünde de Müslümanların dini özgürlük sorunlarıyla ilgili tek kelimeye yer verilmemişti. Raporun genel muhtevası Müslümanlığı yanlış (haşa) bir din olarak görüyor ve böyle bir dinin mensuplarının dini özgürlük kavramından yararlanamayacağını ortaya koyuyordu.

AİHM'nin Leyla Şahin davasında verdiği ve benzeri bütün davalar için içtihat oluşturacak olan kararı da buna eklendiğinde AB tarafının din özgürlüğünden neyi amaçladığı daha iyi anlaşılır. Leyla Şahin davasında Mahkeme'nin aldığı karar AB ülkelerinde giderek uygulamayı belirleyecek şekilde yorumlanırsa buna da şaşırmamak gerekir. Çünkü AB'nin Ankara temsilcisi bunun böyle olabileceğine dair ipuçları verdi, geçtiğimiz haftalarda bunu açıkça dile getirdi...

11 Mart 2005 günü Diyanet'in talimatıyla bütün camilerde yayımlanan Cuma hutbesinde dinimizin temel itikadı olan 'İslam Allah indindeki tek dindir, Allah'ın dinidir' ifadelerinin geçmesi üzerine AB tarafının ortaya koyduğu şiddetli itirazları hatırlayalım. AB'nin Ankara Temsilcisi Kretschmer'in önce Diyanet Reisine sonra da ilgili devlet bakanına itirazlarını ilettiği ve dinler arasında ayrımcılık yapılmaması gereğinden bahsettiğini basından okumuştuk. Zina tartışmaları sırasında AB tarafının yine benzeri bir tavır sergilediğini hatırlarsak, AB'nin bu konulardaki temel düşünce ve tavırları yeterince ortaya çıkmış olur.

Yani AB yoluyla dini özgürlükleri elde etmek ve bunun karşılığında AB'nin istediği dış politika tavizlerini

[347] Milli Gazete / 03-Ocak-2005

verme siyasetinin sadece ikinci bölümü gerçekleşmiştir. AB dini özgürlük sorunları kapsamına İslamiyeti ve Müslümanları almayacağını kesin hatlarıyla ortaya koymuştur ve bu tavrını daha da sertleştirerek devam ettirecektir. Durum buyken, Avusturyalı Kardinalin cümlelerini sanki İslami dini özgürlükleri kasdediyormuş gibi manşet yapmak, hükümetin bütün dış politika tavizlerini başarı diye sunan anlayışına benzer. Ama AB yoluyla dini özgürlük elde edilemez. Bu böyle biline..."[348]

Bütün bu acı ve acıtıcı gerçekler ortada iken, bazı İslamcıların, daha doğrusu din istismarcıların, AB'ye girince Müslümanların rahatlayacağı iddiaları sadece boş bir safsata ve saptırmadan ibarettir.

[348] 29.12.2005 / Milli Gazete / Hasan Ünal

AMERİKA'NIN TÜRKİYE'YE BAKIŞI VE BATIŞ ÇIRPINIŞLARI

ABD Pentagon danışmanı, Deniz Harp Okulu kıdemli strateji araştırmanı, yüksek kademedeki askeri zümreye brifing ve seminer uzmanı: Prof. Thomas P.M. BARNETT**, "Pentagon'un Yeni Haritası - 21. Yüz Yılda Savaş ve Barış"** adlı kitabında dünyayı:

1- Küreselleşmeye (yani Siyonist sömürü hakimiyetine) entegre olmuş ve ABD ile her yönden uyuşmuş ülkeler

2- Küreselleşmeye entegre olmamış, Siyonist Yahudi sermayesinin ve onun güdümündeki ABD hâkimiyetinin kurallarına uyum sağlamamış "başıbozuk" ülkeler diye ikiye ayırmaktadır.

"Küreselleşme"nin ve ABD hâkimiyetinin dışında kalmış veya tam uyum sağlayamamış ülkeleri "Boşluk Tuzağı ve Tehlike Odağı" olarak niteleyen Thomas Bernett:

"Ben Türkiye'yi küreselleşmenin, henüz entegre olmamış ve boşluk tuzağından kurtulmamış bulunan, yani küresel ekonomiyle en az bağlantılı olan ve bu yüzden kitlesel şiddet ve çatışma riskine en açık ülkeler sınıfına dâhil gruba kattım" diyerek **Türkiye'yi bunca yıllık tahribata rağmen, hala siyasi ve ekonomik yönden yerli ve milli potansiyel imkânlara ve kısmen de olsa bağımsız politikalara sahip olduğundan, bir Amerikan saldırısına ve dışarıdan kışkırtılacak bir iç savaşa en yakın ülkelerin başında göstermektedir.**

"Biz Ortadoğu ve Orta Asya'yı, Merkeze katılıncaya, yani Siyonist Sermaye hâkimiyetine alıncaya kadar, asla bırakmayacağız"

Çünkü bizim güvenlik ihracımız ve o bölgelerde askeri yığınağımız olmazsa, bu bölgeler; Türkiye, İran, Rusya, Çin ve Hindistan gibi bölgesel ve başıboş güçlerin hâkimiyeti altına girmiş olacaktır" diyerek Türkiye'yi Amerika için açık bir rakip ve tehlikeli bir tehdit olarak ilan eden bu Thomas P.M. Barnett, bu kitabında Amerika'nın sosyal ve ekonomik problemlerini, ordu ve güvenlikteki önemli zafiyetlerini de dile getirmektedir.

Thomas Barnett Siyonisti: **"Eğer bir ülke veya bölge, tüm ekonomik ve siyasi faaliyetlerini küresel ekonomiye (yani Siyonist Sermayeye) entegre eder ve artık bağımsız hareketlerden vazgeçerse, o küreselleşme içinde fonksiyon gösterebilir ve küreselleşmenin nimetlerinden ve Amerikan'ın güvenlik garantisinden yararlanabilir."**[349] Diyerek küreselleşmenin, Siyonist Sömürü sermayesine köleleşmek anlamına geldiğini açıkça itiraf etmektedir.

Bush yönetimini, küreselleşme (ABD'nin Dünya Hâkimiyeti) yolunda sinsi ve siyasi bir diplomasi yerine, saldırgan ve zorba bir tavır takınmasını şiddetle eleştiren[350] Thomas Barnett, Bush yönetiminin Amerikan halkını aldatıp sermayeden küstürdüğünü ve Rusya, Çin, Türkiye gibi ülkeleri de ürküttüğünü[351] üzülerek söylemektedir.

Siyonist sermayenin Çin'e bakışı ve pentagon'un çıkmazı!

Thomas Barnett devam ediyor: Düzenlediğimiz bir seminer Asya'daki doğrudan yatırımların geleceğiyle ilgiliydi. Katılımcılar "gözlem yapıyorlardı", çünkü hem Pentagon hem de istihbarat çevresi tüm dikkatlerini denk bir rakip olarak Çin üzerinde yoğunlaştırmıştı. Bizim sermayemiz, katılımcılara her kim olursa olsunlar, Çin'in geleceğini yakından anlayabilmeleri için bir şans veriyordu.

Elbette, Cantor'a (Siyonist sermayenin yeryüzüne yerleşme stratejisini araştırma merkezi) ve bize göre seminerin amacı gelişmekte olan Asya ülkelerinin bir nesil sonrasında; enerji talebini iki katına çıkarmayı finanse etmek için çok miktarda paraya ihtiyaçları olacağı kaçınılmaz gerçeği üzerinde yoğunlaşmaktı.

Bu, Yeni Kurallar projesi (NRSP)'deki ikinci seminerdi. İlki enerjiyle ilgiliydi ve bizler bunu "Asya'nın sahip olması geren" motivasyon olarak belirtmiştik. Bu ikinci seminer, parayı kimin sağlayacağına dair "fırsatla" ilgiliydi. Üçüncü etkinlik ise; bunun sonucunda çevreye verebilecek zararın oluşturacağı "suç" ile ilgiliydi. "Motivasyon, fırsat ve suç" küçük muntazam bir paketin içerisinde bir araya geliyordu. Çin'in herhangi

[349] Sh:151
[350] Sh: 189
[351] Sh: 203

bir şekilde kötü olduğu varsayımında bulunmadık, fakat eğer Çin yanlış davranıyorsa bu fakir olduğu içindir. Öyleyse, bu ABD'ye (ve Siyonist sermayeye) karşı şahsi bir tutum değildir, sadece durum böyle gerektirmiştir. Çin'in ihtiyaçları vardı ve bu ihtiyaçların karşılandığını görmek istiyorduk, çünkü bu çabaların yetersiz kalmasının onlar için-ve dolayısıyla bizim için de ne kadar zor olabileceğini ve hangi, sorunları doğurabileceğini hatta Çin'in küresel sermayeden ve ABD'den tamamen kopup karşı cepheye geçebileceğini biliyorduk.

Doğal olarak, herkes yeni yüzyıl ufukta belirirken Çin hakkında benimle aynı şeyi düşünmüyordu. Esasen, Pentagon stratejik planlama topluluğu, enerjisinin önemli bir kısmını Çin'le uzak bir gelecekte yapılacak olan bir savaş senaryosu üzerinde yoğunlaşmaya ve bunun için hazırlanmaya ayırmıştı. Ve Çin konusunda çalışmak üzere bir yığın uzman atanmıştı.

"Bütün savaş oyunlarımızda: Büyük ve isimsiz bir Asya ülkesi (yani Çin) kendi sahillerine yakın küçük bir adaya (Tayvan'a) tehlikeli çıkarlar uğruna saldırmaktadır!?"

Çin'in artan etkisine karşı koymak için askeri varlığımızı yeniden yapılandırmamız konusunda çok düşünülmüştür. Savunma Bakanlığı bu tanımlanmış "denk rakiple" ilgili resmi belgeler konusunda çok ihtiyatlı davranmış olsa da, Pentagon bir sonraki Soğuk Savaş için yoğun hazırlıklar yapmıştır.

Pentagon'un yaptığı her inceleme aynı sonucu vermektedir. "Savaşın geleceği Asya'dır ve Çin'in askeri gücüne karşı koyabilmek için Amerika'nın yeni nesil uzun menzilli silahlara ihtiyacı vardır."

Hâlbuki Wall Street yöneticilerini (Sömürücü Siyonist sermaye çevrelerini) Çin'le ilgili planlar konusunda ikna etmekte, CIA zorlanmaktadır. Bir CEO, seminerden sonra içki içerken bana şunları söyledi: "Bu adamlara gelecek hedefleri vermeye hevesli değilim, çünkü Çin'deki tesise çok para yatırdım." Yani Çin'e büyük yatırım yapan Siyonist Yahudiler Çin'le yapılacak bir ABD savaşının kendilerine pahalıya mal olacağını bilmekte ve çekinmektedir.

Öte yandan, Wall Street'dekiler Çin'i ekonomik olarak hızla gelişmekte olan ve ya kendilerini küreselleşmenin Merkezi'ne çekecek ya da tamamen ayrı bir kurallar bütünü ("Çin karakteriyle kapitalizm", ya da "Asya Metodu" gibi) oluşturacak olan dev bir güç olarak görüyordu. Pentagon kadar Wall Street de Çin'in ayrı bir yol izlemesinden kendi açısından kaygılanıyordu, çünkü bu durumda küreselleşmeyi yayma fırsatı tamamen yok olabilirdi. Wall Street'in tersine Pentagon'un eline hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde fırsat geçti.

Doğrudan yabancı yatırım Wall Street'in Stratejisi ve söylemi: "Çin bizim haritamızdadır, Pentagon'un değil" deme şeklindedir. Buna karşılık, "Pentagon ise: Yatırım ortamını yok edebilecek, kısa ve orta vadeli savaş senaryolarını devre dışı bırakmaya odaklanmalıdır." düşüncesindedir. Hatta Hindistan, Pakistan, Çin, Tayvan ile Kuzey ve Güney Kore'ye karşı da çok dikkatli olmalıyız.

Hatta Japonya da umulmadık bir anda safını değiştirip, gerekirse bizden ayrılabilir" ihtimalini unutmamalıyız fikirleri sermayeye aittir ve Pentagon'la çelişmektedir.

Bugün Amerika dünyanın savunmaya en çok harcama yapan ülkesi konumundadır. Dünyadaki tüm devletlerin savunma harcamaları toplandığında Amerika bunun neredeyse yarısını tek başına yapmaktadır. Daha da önemlisi dünyadaki diğer ordular vatanı içeriden korumak maksatlı oluşturulmuşken; Amerikan ordusunun kıta aşırı sevkıyat için yapılandırıldığını fark ettiğimizde "güç gösterisi" olarak bilinen ya da kuvvetleri çok uzaklara intikal ettirmedeki avantajımız kıyaslanamayacak konumdadır. Sadece aşırı büyük ölçekli kuvvet sevkiyatı yapan bir ordu mu istiyorsunuz? Buna 7 gün 24 saat 365 gün sahipsiniz. Ancak bu durum asla bağlı kalmanız gereken bir yöntem değildir! Bu, sürekli yakalamak istediğiniz bir standart da değildir. Bu sadece içinde yaşadığımız güvenlik ortamını tanımlayan bir güç gösterisidir.. Hiçbir düşman bizi durduramaz ve açıkça hiçbir müttefikimiz biz yardım etmezsek bir varlık gösteremez. Çünkü biz dünyanın tek Süper Kuvvetiyiz. Ülkeler arasında savaşın hangi şartlar altında yapılacağına-nükleer silahlarla sarmalanmamışsak-biz karar verebiliriz.

Evet, biz etnik kimlik ya da kutsal toprak anlayışı ile sınırlandırılmış evrensel idealleri olan özgürlük ve eşitlik üzerine kurulmuş bir devletiz. Dünyanın ilk çok uluslu birliği olarak bizler küreselleşmenin kaynağı ve merkeziyiz. Bunu daha fazla inkâr edemeyiz. Bizim çıkarlarımız evrenseldir. Çünkü küreselleşme hedefini gerçekleştiremezsek; gerilemeye ve çözülmeye doğru gideriz!

Şimdi hepimiz kendimize sormalıyız, Amerika'ya doğru ile yanlışın, ya da iyi ile kötünün kararını verme hakkını kim veriyor? Eğer Amerika Merkez'in kurallar dizisinin yayılması için en saldırgan düşman ile karşı karşıya geliyorsa neden diğer tüm saldırganları karşısına almıyor? Bir imparatorluk yönettiğimizi neden itiraf etmiyoruz?"

Değişim istediğim için beni suçlamak istiyorsanız suçlayın; ama ben suçsuzluğumda ısrar ediyorum. Evet, bu orduyu son derece radikal bir şekilde değiştirmek istiyorum; fakat aynı şekilde a)biri savaş için b)diğeri de barış görevleri için olmak üzere iki orduya ihtiyacımız olduğunu itiraf etmenin zamanının geldiğine inanıyorum.

Çünkü 11 Eylül göstermiştir ki: Dünyayı kuşatabiliyoruz ama ülkemizi koruyamıyoruz.

Amerikan'ın karşılaştığı en büyük sorun; ordusunu,

1- Savaş odaklı Süper Güç kuvveti ile

2- Barış gücü odaklı "Sistem Yöneticisi" şeklinde ikiye ayırmayı kabul etmesi ve ilerletmesidir. Eğer bu bir meydan okuma ise bu cesaret bana aittir.

İlk olarak Amerikan Ordusunun endüstriyel çağ ağırlıklı köklerinden bilgi çağına dönüşümü için yapılan çalışmalar; 11 Eylül saldırılarından sonra hız kazandı. Bu hız kazanmadan kastettiğim bütçe desteği manasında değil, çünkü bütçenin çoğu mantıklı olarak operasyonlara ve bakıma harcanmaktadır. Benim kastettiğim şey: Stratejik manada bir ilerlemedir. Bu sayede dönüşümün avukatlığını yapanlar emsal rakip arama çalışmalarını bırakıp, hali hazırdaki karşı küresel savaşa katılmışlardır.

Bu ayrışmanın çok önemli olduğuna inanıyorum, çünkü Amerika'nın "büyük sopa" kuvvetine ihtiyacı olduğuna hala eminim ve bu ihtiyaç önümüzdeki on yıllar boyunca da böyle olacaktır. Fakat aynı zamanda aşırı savaş kabiliyeti sahibi olmak, sık sık müttefiklerle ve potansiyel yeni müttefiklerle daha iyi iletişim kurmamıza engel olmamalıdır. Eğer biz 11 Eylül'deki gibi sistem çalkantılarını daha iyi yönetme yönünde ilerliyorsak "Sistem Yöneticisi" kuvveti (ülke içi jandarma ordusu) oluşturulmalı ve nihayetinde de güvenlik ilişkilerini belirlemelidir.

Şimdiye kadar izleyiciler içinden muhatap olduğum soruların en iyisini, Esguire personelinden Tom Junod adında bir yazar, verdiğim brifingi dinledikten sonra "eğer sizin hayal ettiğiniz gelecek bir gün gelirse, hangisi daha çok değişecek, Amerika mı yoksa Dünya mı?" şeklinde dile getirdi. Adına sistem çalkantıları dediğim bu yeni tarz kriz şekliyle mücadele açısından dünyanın Amerika'dan çok daha fazla değişeceğine inanıyorum. Bunun her ülkeyi "Amerikan Kalesi" yapmak ile bir ilgisi yoktur. Sadece Merkez'in geri kalanının güvenlik uygulamalarını artırmak ile ilgilidir. Bunun ötesinde özel sektör kamu sektöründen daha çok değişecektir çünkü hükümetler genelde güvenlik gibi müşterek çıkarları düşünmeye daha çok alışıktır.

(Yani sermaye Siyonist Yahudilerin, güdümlü siyaset ise yerli komiserlerin elinde kalmalıdır.)

İkinci büyük Küresel İşlem Stratejisi dalgası bakımından ya da "Merkezi Boşluk"tan gelen negatif akımlardan (terörizm, uyuşturucu…) korunmak için ben burada Merkez içinde daha fazla güvenlik ittifaklarına gidilmesinin gerekliliğini belirtiyorum. NATO'nun büyümeye devam ederek eski Sovyetler Birliği'nin tüm ülkelerini içine alması gerekmektedir. Amerika aynı zamanda Pasifik bölgesi işbirliğini geliştirerek gelişmekte olan Asya ve özellikle Çin ordusu ile kendi ordumuz arasında bağ oluşturmalıdır. Hindistan ile ABD arasındaki kuvvetli stratejik işbirliği, izlenen güvenlik stratejisinin önemli bir temel taşı olacak ve Orta Asya ve İran Körfezi'ni çevrelemesi dolayısıyla Avrasya'dan savaş riskini tamamıyla ortadan kaldırma amacıyla çalışacaktır.

Yaratmaya değer geleceğe doğru on adım görüyorum:

1- Tabi ki bunlar Irak'ı, küresel ekonomiye bağlantılı, işleyen bir ekonomisi olan bir Irak olarak yeniden yapılandırma çabalarımız ile başlar. Bu konudaki ilerleme, Irak halkının kendi kaderlerini tayin etme gücünü ellerine alabilme kabiliyeti ve birey olarak ezilmiş bir toplumdan dış dünyaya açılabilme yeteneği ile ölçülüdür.

2- Kim Jong-il iktidardan uzaklaştırılmalı ve Kore tekrar birleştirilmelidir. 2005 Ocak'ında her kim iktidara gelirse gelsin bence bu işlem başlatılmalıdır. Bu sonucun Bush'un tekrar kazanması durumunda kaçınılmaz olduğuna inanıyorum. (İki Kore'nin birleşmesi gerekliyse neden acaba elli sene önce ikiye ayırıp yıllarca pak çok ülkeyi savaştırıp on binlerce insanı katlettiniz?)

3- İran'ın molla rejimi 2010 yılından önce bir devrim görecek ve bu yetenekli ve potansiyel olarak güçlü

ülke Ortadoğu'nun dönüşümünde ve küresel arenada ciddi bir pozisyon alacaktır. Karşı devrim zaten başlamış durumdadır ve büyük patlamaya kadar periyodik alevlenmeler görülecektir. Şu andaki Devlet Başkanı Hatemi, Çernobil benzeri kıvılcımı bekleyen Gorbaçov olacaktır. (Yani Şii İran mutlaka Sünni İslam dünyasından koparılmalı ve perde arkasında Amerika ve İsrail'e bağlanmalıdır.)

4- Önerilen Güney Amerika'nın Serbest Ticaret Bölgeleri görüşmelerinde önemli ilerlemeler sağlanacak ve bu rüya 2015 yılından önce gerçek olacaktır. Bu olur olmaz, ABD'nin, Kolombiya'nın entegre olup olmama konusunda uzun vadeli kararsızlık politikası sona erecek ve bu kargaşa dolu ülkede neredeyse müşterek kanunlarla hareket eden uyuşturucu patronları ve isyancıların iktidarını bitirmeye odaklanacaktır. (Yani uyuşturucu üretim ve ticareti sadece Siyonistlere kalacaktır)

5- Ortadoğu, önümüzdeki 20 yıl içerisinde değişecektir. Irak'ın rehabilitasyonu önemli bir adım olacaktır. Ancak daha da önemli bir adım dünyanın petrol kullanımından doğal gaz ve hidrojen kullanımına yönelmesi olacaktır. Tek başına doğal gaza dönüşüm bile bölgenin dış dünya ile bağlantısını arttıracaktır. (Bu hayal ve hedef Ortadoğu'yu işgal etmelerine bir gerekçe oluşturmaya ve peşinde oldukları petrolün önemini gizlemeye yönelik boş bir iddiadır.)

6- Çin, gelecek jenerasyonun yönetime geçmesi ile birlikte neredeyse kesin olarak ABD'nin küresel konulardaki diplomatik emsali olacaktır. Bunun önemli nedenlerinden biri de 5. nesil olarak bilinen genç tayfanın ABD'de eğitilmiş olması ve dolayısıyla da dünyada nasıl iş gördüğümüz konusunda derin bilgi sahibi olmalarıdır. (Yani Thomas Barnett; Amerika'da yetiştirilen yabancı talebelerin aslında o ülkeleri ele geçirmek üzere gönüllü ajan olarak hazırlandıklarını itiraf etmektedir.)

7- 2020 yılından önce NATO'ya karşı bir Asyalı rakip çıkacaktır. Pasifik bölgesi ittifakı olan bu ittifak Çin merkezli bir serbest ticaret bölgesi olacak ve Hindistan, Avustralya ve NAFTA'nın tüm üyelerini kapsayacak, gelişen on yılda hayata geçecektir. Bu serbest ticaret bölgeleri doğu ile batı arasındaki doğrudan yabancı yatırım açığını kapatacak ve Hindistan'ın gelişim bakımından Çin'i yakalamasını sağlayacaktır. (Bu sinsi Siyonist kasıtlı olarak aslında en çok korktukları İslam Birliğini, D-8'ler hareketini, Erbakan gerçeğini ve Avrasya projesini dikkatlerden uzak tutmaya çalışmaktadır. Ama bu gayreti oldukça sırıtmaktadır.)

8- Asya'dan NATO benzeri bir ittifakın çıkması, ileride Merkez'in tümünü kapsayan, gelişen Asya'nın genişleyen NAFTA ve doğuya kayan NATO arasında bağları güçlendirecek bir güvenlik ittifakının çıkmasına sebep olacaktır.

9- ABD, birliğine gelecek on yıllarda yeni üyeler kabul edilecektir ve bu ilk önce batı yarım küreden gelecektir Ancak zamanla dışarıdan da katılım olacaktır. 2050 yılından önce bir düzine daha eyalet sahibi Amerikan'ın bünyesine alınacaktır. (Bu yıkılışa geçen Amerikan halkına moral ve motivasyon pompalama gayretinden başka bir anlam taşımamaktadır.)

10- Afrika en sonda geliyor çünkü Afrika'nın sunabileceği şeyler çok sınırlıdır. Bunu söylemek dünyanın o kısmında yaşanan acıları ortadan kaldırmıyor. Bu Merkez'i Afrika'yı bugün olduğundan daha fazla küresel ekonomiye entegre etme çabalarından alıkoymamalıdır."[352] (Yani Afrika yeraltı ve yerüstü kaynakları ve İnsan gücü sürekli sömürülecek ama karşılığında onlara hiçbir şey verilmeyecek, Afrika açlık ve hastalıkla pençeleşmeye devam edecektir anlamında vahşi bir yaklaşımdır.)

AMERİKA'NIN TÜRKİYE KAYGISI VE AKP UYARISI!

Washington'da temaslarda bulunan TÜSİAD heyeti, 'AKP iktidarı altında Türkiye nereye gidiyor?' sorusuyla karşılaştı ve Türk hükümeti hakkında 'kaygı ve kuşku' içeren mesajlar aldı

Yasemin Çongar'ın Washington'tan bildirdiğine göre:

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın Beyaz Saray'da Başkan George W. Bush'la buluşmasına 4 hafta kala Washington'da temaslar yapan Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD), ABD yönetiminden, Kongre ve lobi çevrelerinden ikili ilişkilerin durumu konusunda "kaygı, kuşku ve burukluk" yansıtan görüşler ve direktifler almıştır.

[352] Sh: 26 – 355 – 434 – 448

'İyiye gidiş başlamadı'

TÜSİAD Başkanı Ömer Sabancı ve yönetim kurulu üyelerinden oluşan heyet, ABD Dışişleri, Temsilciler Meclisi'ndeki Türkiye Dostluk Grubu yöneticileri ve Amerikan Musevi Dernekleri ile temaslarında, "Türkiye nereye gidiyor?" sorusu ile karşılaştı. Washington'daki yetkililer, Başbakan Erdoğan'ın ABD ile ilişkiler konusundaki son açıklamalarından ve İsrail ziyaretinden "olumlu" söz etmekle birlikte, "İlişkilerde iyiye gidişin henüz başlamadığı" izlenimini aktardı.

Şikâyetler:

Bu temaslara katılan Türk ve Amerikan kaynaklarının Milliyet'e aktardığı bilgilere göre, TÜSİAD'a Washington'da iletilen 4 ana mesaj şunlardı:

1- 'Öngörülebilir değilsiniz': **"**Türkiye'nin nereye gittiği anlaşılmıyor!": ABD'li yetkililer, TÜSİAD heyetine, "Türkiye'nin nereye gittiğinden hala emin olamadıklarını" belirterek, Ankara'nın bazı söylem ve politikaları nedeniyle "öngörülebilir müttefik" olmaktan çıktığı, attığı adımlarının önceden anlaşılmadığı mesajını iletmiş!..

2- 'AKP çaba harcamıyor ve girişimleri sonuçsuz bırakılıyor! :"Türk - Amerikan ilişkilerinin kendi haline bırakıldığında mükemmel yürümesinin beklenmemesi gerektiği" ve bu ilişkinin "düzenli çaba ve emek istediği" görüşünü aktaran ABD'li diplomatlar, TÜSİAD'a, "AKP hükümetinden bu konuda yeterli çaba görmedikleri", serzenişle ifade edilmiş!

3- 'Sorumlu kişiler suskun güvendiğimiz dağlara Kar mı yağıyor? Türkiye'deki Amerikan karşıtlığının yaygınlaşmasına ilişkin kaygısını ileten ABD tarafı, "Ankara'da sorumluluk makamındaki kişilerin, bu konuda inisiyatif alması ve anti Amerikanizme karşı konuşması" beklentisini dile getirmiş!..

4- 'Kötüye gidiş biraz dursa da... Türkiye ile ilgili kuşkularımız devam ediyor!: Başbakan Erdoğan'ın 2 hafta önce AKP meclis grubunda yaptığı konuşma başta olmak üzere, ABD ile ilgili son açıklamalarının ve İsrail ziyaretinin ilişkilerdeki "kötüye gidişi durdurduğu, ancak henüz iyiye gidiş yönünde bir belirti olmadığı" da TÜSİAD yöneticilerine bildirilmiş!...

Türkiye'nin Yeni Irak politikası ABD'de anlaşılmıyor:

TÜSİAD yetkilileri, ABD yönetiminin özellikle İran ve Suriye konularında Ankara'nın politikalarından kaygı duyduğu, Türkiye'nin yeni Irak politikasının ise Washington'da kavranmadığı izlenimi edinmiş. Washington'daki yetkililerin, Türkiye'nin Irak politikasının "bütünsel değil, Kuzey Irak'a ve Kürtlere yoğunlaşmış" olduğu konusundaki yakınması, TÜSİAD heyetindeki dış politika uzmanlarınca, "Ankara'nın yeni yaklaşımları burada kavranmamış" şeklinde değerlendirilmiş…

Siyonist Grosman "**AB üyeliğiniz kozmik önemde bulunuyor!" Yani Türkiye'nin Avrasya'ya kaymasından korkuluyor! Demiş!...**

ABD Dışişleri'nde siyasi işlerden sorumlu kıdemli bakan yardımcısı iken yılbaşında emekliye ayrılan, eski Ankara Büyükelçisi Marc Grossman, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne (AB) üye olmasının "sadece stratejik önemde değil, kozmik önemde" bir adım oluşturacağını söylemiş…

Grossman, Washington'da TÜSİAD tarafından düzenlenen "Türkiye - AB ilişkileri" konulu panelde konuşurken, ABD'nin Türkiye'ye AB yolunda gereken her türlü desteği vermeyi sürdüreceği beklentisini aktardı. Grossman, Türkiye'nin AB'ye katılımı için koşul oluşturmasa bile, "bunu kolaylaştıracağı kesin" olan adımlar arasında, "Heybeliada Ruhban Okulu'nun açılması, Ermenistan sınırının hizmete sokulması ve Kıbrıs'ta çözüm yönünde adım atılmasını" önermiş…

Danışmandan yakınmışlar!..

TÜSİAD heyetiyle görüşen Amerikan Musevi dernekleri temsilcileri, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün başdanışmanı Prof. Dr. Ahmet Davutoğlu'nun, Türk dış politikasını etkilemesinden, hemde Davutoğlu'nun ismini zikrederek yakınmışlar! "Evet bizimle iyi geçinmeye özen gösteriyor ama, geçmişi İslamcı, nerede, ne zaman, ne yapacağından endişe duyduklarını açıklamışlar!...

ABD ve İsrail'in işine gelmeyen gerçekleri yazan Hüsnü Mahalli neden Yeni Şafak'tan

uzaklaştırıldı?

Yeni Şafak bir süre önce Hüsnü Mahalli'nin yazılarına son verdi. Suriyeli gazeteci Mahalli, ABD'nin Irak işgaline ve İsrail'in saldırgan politikalarına karşı yazılarıyla tanınıyordu.

Kovulan yazara göre bu kararın nedeni, "ABD, İsrail ve onların Türkiye'deki dostlarının direktifleriydi.. Gazeteye göre ise, "okurun büyük tepkisiydi!..”

Peki Mahalli ne yazıyordu da bu kadar rahatsızlık vermişti?

ODTÜ Mezunları Derneği'nin "Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) tartışma grubu"nun tertiplediği söyleşide, Hüsnü Mahalinin Anlattıkları, niye kovulduğunun açıklaması gibiydi.

Mahalli'ye göre ABD, Büyük Ortadoğu Projesi'yle 22 Arap ülkesine demokrasi vaat ediyordu. Yola çıkarken 4 ülkeyi örnek göstermişti:

Bahreyn, Katar, Fas ve Yemen.

Bahreyn, topraklarının yüzde 30'u Amerikan üssü olan bir krallıktı.

Katar, topraklarının yüzde 25'i Amerikan üssü olan bir emirlik konumundaydı.

Fas'ta hükümeti meclis değil, Kral atamaktaydı.

Yemen'in, çavuşken darbe ile işbaşına gelen Cumhurbaşkanı ise 24 yıldır iktidardaydı.

Mahalli, ABD'nin 1970'lerde komünizme karşı radikal İslamı kullandığını hatırlatarak şöyle dedi:

"ABD şimdi ılımlı İslamı destekliyor. Sezer'in 'Türkiye ılımlı İslam ülkesi değildir' demesi ondan."

Suriyeli yazara göre; ABD 11 Eylül sonrası tüm teröristlerin Sünni olduğunu fark edip Şii kartını oynama kararı aldı. İran'la el altından flörte başladı. Irak'ta yönetime onları taşıdı. Böylece Şii azınlığı olan ülkelere de sopa gösteriyor.

"Dünya Bankası'nın başına Paul Wolfovitz'in getirilmesi de boşuna değil; sopayla terbiye edemediklerini parayla edecekler."

Sovyetler çökünce bölgedeki anti-Amerikan direnişin bayrağı sosyalistlerden radikal İslamcılara geçti.

ABD başta buna şiddetle karşılık verdi. Cezaevinde işkence yaparak, camide yaralıları kurşunlayarak, 300 milyon Arap'ı en hassas yerinden vurdu: Yani kasıtlı olarak kışkırtıp Gururlarını kırdı, itibarlarını sıfırladı.

Mahalli'ye göre şimdi ABD taktik değiştiriyor. En muhalifine davetiye çıkarıp işbirlikçiliğe çağırıyor:

"İktidar olmak istiyorsan, bırak cihadı, emrime gir, o zaman ben seni destekleyeyim" diyor.

Mahalli, bu sayede yakında Hamas, Cihad, Hizbullah, Müslüman Kardeşler gibi radikal örgütlere iktidar kapılarının açılacağını öngörüyor. Şimdiden ipuçları var:

Filistin'de yerel seçimleri Hamas kazandı.

Irak'ta hükümete Sünni direnişçilerden bakanlar alındı!?.

Deneyimli yazarın diğer tahminleri şunlar:

3-5 ay içinde bölgeye ABD'den para akışıyla birlikte, bazı insanları satın almalar başlayacak. Kısa zamanda, hızla fikir değiştiren devlet adamları, medya organları ve köşe yazarları göreceğiz.

1-2 yıl içinde Türkiye'de BOP'a endeksli olarak kamusal alanda türban serbest bırakılacak.

BOP'un yedek planı olarak Irak'ta ve Türkiye'de bir Kürt devleti gündeme taşınacak.

Irak'ta iktidar nasıl etnik ve dini gruplar arasında paylaştırılarak Lübnanlaştırıldıysa, Türkiye'ye de aynısı dayatılacak.”

Evet, işte Türkiye’mizin, bölgemizin nereye sürüklendiğini ve dahi Yeni Şafak Gazetesini kimlerin yönettiğini gösteren gelişmeler!..[353]

Amerikan’ın Açıklanan Sırları !..

Amerikalıların ilişkili olduğu ülkelerde herkes ağzına kilit vuruyor, en ufak bir bilginin sızmasına müsaade edilmiyor; buna karşılık ABD'de neredeyse bütün askerî bilgiler piyasaya sürülüyor... Yüzlerce, binlerce askerî kod gazete ve kitap sayfalarında cirit atıyor...

William Arkin Los Angeles Times'ta savunma alanındaki yazılarıyla tanınan bir gazeteci. Ülkesinin

[353] Milliyet / 10-05-2005 / Can DÜNDAR

askerî planlarını, programlarını ve operasyonlarını deşifre ettiği yeni kitabı 'Code Names'in (Kodadları) çıktığını duyunca sipariş verdim. Dün elime geçen mürekkebi taze kitabın sayfalarında çıktığım gezinti dudaklarımı uçuklatıyordu. Bizde üzerine 'ÇOK GİZLİ' damgası vurulup yedi bohça içinde saklanacak belgeleri açıklamış Arkin...

Bu Kitap, yazarının topladığı binlerce kodadını sergiliyor. O bunu yaparken, bizler de, ABD'nin her yere uzanan kollarının neleri devşirdiğini öğreniyoruz. Sadece uzak-yakın başka ülkelerin ABD ile askerî ilişkilerinin boyutlarını değil, kendimizinkileri de... 'İncirlik' üssünü tartışıyoruz ya, Arkin'in kitabı o konuya da ışık tutan bilgilerle dolu.

Önce bir başka ülkeden örnek. Krallığı üstlenmeden önce ülkesi komanda kuvvetlerinin başı olan bir kral Irak Savaşı öncesi ve sonrasında olağanüstü bir işbirliği düzeneği kurmuş ABD ile. Topraklarını özel birliklerin eğitim ve operasyonuna açmış. Amerikan istihbarat toplama örgütüne (NSA) Irak ve Suriye'yi dinleme tesisleri kurma izni vermiş. Ülkesinde yaşayan Iraklıların yardımını sağlamak için CIA ajanlarına yardımcı olmuş. Arkin şunu yazıyor (sh.3): "11 Eylül sonrası, bu ülkenin güvenlik servisleri teröre karşı mücadelesinde ABD için kirli pek çok işte yardımcı oldu; Gray Fox adlı süper-gizli örgüt dahil sayısız Amerikan istihbarat örgütüyle ortak çalışmalar yürüttü." Acaba işbirliğinin bu boyutunu o ülke halkı biliyor mu?

Peki, Türkiye'de nükleer silâh var mı? William Arkin'in yetkin uzman görüşüne göre var. 1990'larda, CIA ajanları bizim topraklarımızdan geçerek Irak'ın kuzeyine geçmişler; "Bazen Türk eskortla" diyor Arkin... 1 Mart tezkeresi reddedildiği halde Türkiye yardımını esirgememiş ABD'den. İncirlik üssünden Irak operasyonlarına katkıda bulunulmuş; Irak'ta görevli askerlerin rotasyonu Türkiye üzerinden gerçekleşmiş... NATO'nun iki AWACS uyarı uçağı 23 Şubat 2003 tarihinde Konya'ya konuşlandırılmış. Diyarbakır ve Batman'da da Hollanda'ya ait üç uçaksavar füze rampası kurulmuş. İki Patriot füze rampası daha varmış Türkiye'de...

Bu bilgilerin gizli olmadığını sanıyorum; herhalde ilgilenen herkes biliyordur. Benim gibi bu konuları ilgi alanı dışında tutanlar için merak giderici ayrıntılar var 'Code Names' kitabında. 11 Eylül 2001 sonrasında, Türkiye, İncirlik, Afyon ve Yenişehir hava üslerini, İstanbul-Sabiha Gökçen Havaalanı ile Trabzon limanını, Marmaris-Aksaz Deniz üssünü, Antalya, İstanbul ve İzmir limanlarını kullanma izni vermiş; hava sahasıyla birlikte... "CIA Irak ve başka yerlerdeki operasyonları için Batman ve Diyarbakır hava üslerini kullandı" diyor Arkin...

Son zamanlarda adı sıkça geçen İncirlik üssü ile ilgili şu bilgiler bulunuyor kitapta (sh.225): Adana'daki İncirlik yüksek performas üssüdür, başka istikametlere giden uçaklara hizmet ve yakıt ikmali imkânı sağlayacak altyapıya sahiptir. Üste 1400 Amerikan askeri bulunmaktadır. (Türkiye'ye ait KC-135 yakıt ikmalcisi de bulunur). Sürekli birliklere ek olarak geçici askerleri de barındıracak bir altyapısı vardır İncirlik'in; Kuzey Gözcüsü operasyonu sırasında ek 1500 asker orada konuşlanmıştı. 21 Eylül 2001 tarihinden beri, İncirlik, 'savaş alanı' olarak belirlenmiştir.

Bu bilgiler Amerika'da kitapçılarda satılan bir eserde yer alıyor. Bizler burada İncirlik'i tartışıyoruz, ama çoğumuz neyi tartıştığımızı bilmeden... Oysa, bu bilgilerden anlaşılan, İncirlik'ten en geniş biçimiyle yararlanma izni, şimdiki hükümetten çok önce, 2001 sonunda işbaşında bulunanlar tarafından verilmiş bile. Kitaptan, 11 Temmuz 2002 tarihinde (yani Ak Parti'nin seçim başarısından önce), ABD ile F-35 ortak saldırı programına resmen katılmayı getiren bir MOU (Memorandum of Understanding) imzalandığını da öğreniyoruz.

Benim anladığım şu: ABD kimden, neyi, ne zaman isterse almış şimdiye kadar...

Bir dostum, Ak Parti hükümetinin kuvvetini azaltan son tartışmalar henüz filiz verdiği sırada, "Bütün bunlar İncirlik yüzünden" demişti de, yarım kulak dinlemiştim. Hükümetin ABD'ye sağladığı son kolaylıklardan sonra gerilimin hâlâ bitmemesini herhalde anlamakta zorlanıyordur o dostum... Sorsam, belki, "Her istediklerini alamadılar da ondan" diyecektir, ama ben sormadım.

Arkin'in kitabı 600 sayfalık dev bir eser (SteerForth Press). Her bölümünde yüzlerce kodadı yer alıyor; o da bunları deşifre ederek Amerikan askerî varlığıyla operasyonlarına ışık tutuyor. Bunu yapan ABD'nin en etkin gazetelerinden birinin savunma yazarı. Her şey açık seçik cereyan ediyor sizin anlayacağınız.

Amerikalılar 'gizlice' bir şeyler yapıyor, ama yaptıklarının 'gizli' kalmaması için de çaba harcıyor...

Türkiye'deki ABD operasyonlarının 62 ayrı kodadı var; bunlardan üçü Türkçe: İlki Hezarfend, diğeri Doğu Akdeniz... Üçüncü ad daha da ilginç: Deprem...[354]

Türkiye üzerinden gizli operasyonlar

"Türk parlamentosu 1 Mart 2003'te ABD'nin 4'üncü Piyade Tümeni'nin Türkiye üzerinden hareketine izin vermedi. İncirlik Hava Üssü (ve Türkiye'nin doğusundaki diğer hava üsleri) ABD'nin özel operasyonları ve istihbaratına ve Kuzey Irak'taki muharebe arama ve kurtarma (faaliyetine) sessizce destek vermeyi sürdürdüler ve Türk üsleri daha sonra Irak'taki Amerikan birliklerinin yenileriyle değiştirilmesi işlemine de destek sağladı, ama (Meclis'in verdiği) karar o dönem ABD'nin savaş planlarına darbe vurdu."

Türkiye'nin Irak üzerine ABD ile yaşadığı sarsıntılı döneme ait Amerikan bilgileri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Bu satırlar, Amerikalı gazeteci William Arkin'in bu yıl çıkan 'Code Names-Kod Adları' isimli kitabının 223'üncü sayfasından tercüme edildi.

Önce Abdullah Gül, ardından Tayyip Erdoğan AKP hükümetlerinin 1 Mart 2003 Meclis kararına karşın ABD'ye Irak'a yönelik gizli operasyon ve istihbarat operasyonu faaliyetine 'sessizce' destek vermiş olduğunu, kitaptan okumak mümkün oldu.

Diyarbakır ve Batman'dan bir süre arama-kurtarma operasyonlarına katkı sağlandığı, bir süre İncirlik üzerinden birlik rotasyonu yapıldığı Türk basınında da yazılmıştı. Ancak Türkiye'nin Irak'taki gizli ABD operasyonlarına 1 Mart tezkeresinin reddinden sonra da 'sessizce' desteği sürdürdüğü bilgisi yeni.

Neydi bu gizli operasyonlar?

Acaba izni AKP hükümetlerinden önce, Bülent Ecevit'in başbakan, Devlet Bahçeli ve Mesut Yılmaz'ın başbakan yardımcıları olarak görev yaptığı DSP-MHP-ANAP koalisyonu döneminde verilen ve ABD istihbarat elemanlarının (çoğu zaman Türk askeri ve istihbarat görevlilerinin eşliğinde) Irak'a geçip geri gelmesi harekâtının devamı mı? Türk kamuoyundan bir süre gizli tutulduktan sonra patlayan bu birimlerin adı Northern Iraq Liasion Units-Kuzey Irak İrtibat Birimleri (NILU) olarak duyurulmuştu. Acaba NILU'lar aslında ABD'nin çok gizli operasyonlarda kullanılan özel istihbarat birimi 'Gray Fox-Gri Tilki' elemanları mıydı? Bunların yanı sıra Türkiye üzerinden Irak'a sızan ABD özel operasyon elemanları, kuzeydeki Kürtlerin Saddam Hüseyin'i devirme operasyonu çerçevesinde örgütlenmesinin tamamlanmasında, Irak ordu generallerinin ikna, ya da satın alma yoluyla teslim olmalarının sağlanmasında, Irak ordu yapısının sabote edilmesinde ne gibi rol oynadılar?

Türkiye'nin ABD'nin Irak operasyonuna katkısının hava sahasını uçaklara açmakla sınırlı kalmadığı anlaşılıyor.

Peki, 1 Mart sonrasında birden kötüleşmeyen ilişkiler, sonra nasıl içinden çıkılmaz hal aldı?

23 Mart'ta hem Erdoğan, hem de CHP lideri Deniz Baykal'ı ziyaret eden Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök, "Irak konusunun iç politika malzemesi yapılmamasını" istememiş miydi?

İlk kötüleşme işareti 23 Nisan'da bir grup Türk özel operasyon elemanının Erbil yakınlarında Amerikan birliklerince durdurularak gözaltına alınmalarıydı.

Asıl kötüleşme, 6 Mayıs'ta dönemin ABD Savunma Bakan Yardımcısı, şimdinin Dünya Bankası Başkanı Paul Wolfowitz'in 1 Mart'tan dolayı orduyu sorumlu tutmasından sonra başladı.

Arkin, kitabının 224'üncü sayfasında şöyle bir cümle kurmuş: "Temmuz 2003'te ABD güçlerinin kuzey Irak'taki Süleymaniye kasabasında 11 Türk özel operasyon birliği mensubunu tutuklaması ardından Türk özel birliklerinin yıllardır Irak içinde çalıştıkları açığa çıktı." Arkin, Türk-ABD ilişkilerinin dibe vurduğu 4 Temmuz olayından bahsediyor. Ama kaynakları eksik bilgi vermiş. O birlikler orada 1997'den bu yana gözlemci statüsündeydi. Ayrıca Türk özel birlikleri 1991'den bu yana Kuzey Irak'ta ve zaman zaman Amerikan birlikleriyle işbirliği yaparak bulunuyorlardı.

4 Temmuz çuval eylemi, acaba artık Saddam Hüseyin de devrilmişken Türkiye'den gizli operasyonlar ve

[354] Yeni Şafak / 26-04-2005 / Taha KIVANÇ

istihbarat için alınan desteğe ihtiyaç kalmadığında, Türklerin kuzey Irak'taki varlığına darbe vurmak için yapılmış bir eylem miydi?

Şimdi, Türkiye ve ABD'den gelen "İlişkimiz çok boyutludur" açıklamaları ve İncirlik'e verilen izin, yeniden Türkiye üzerinden gizli operasyonların başlayacağına, belki başladığına mı işaret ediyor?

Irak ve Afganistan için artık gizli operasyona gerek yok; oralarda zaten açıkça savaş var.

Öyleyse nereye? Türkiye ve ABD madem müttefik, bundan Türkiye'nin çıkarı ne?

EMEKLİ GENERAL'DEN MİLLİ GAZETE'YE GELEN İLGİNÇ MAİL...

Milli Gazete "Kulis Ankara" köşesine gönderdiği e-postasına "**Bu satırları hem bir emekli general hem de gazetenizi sürekli takip eden bir okurunuz olarak yazıyorum**" diye başlıyor. Ve e-posta'sında fişleme tartışmalarına dikkate değer çok farklı bir bakış açısı getiriyor.

Paşa, öncelikle **Fişleme** olayının **1 yıl önceden** bilindiğine dikkat çekiyor. Ve şu soruyu soruyor: "Fişleme (Sicil Tutma) meselesi **MİT, Emniyet ve TSK istihbarat birimleri** tarafından ayrı ayrı yapılmaktadır. Ordunun böyle bir şey yaptığı zaten biliniyordu. Peki niye bugünlerde bu olay ısıtılmaktadır?"

Paşa'nın kendi sorusuna verdiği cevap, fişleme olayına gerçekten bugüne kadar bakılmamış farklı bir perspektif getiriyor.

İşte Paşa'nın değerlendirmesi: "Türkiye'de **Siyonistler, Masonlar, Sabetaycılar, Turko-Yahudiler** ve benzerleri ile ilgili en güncel ve sağlam istihbarat Ordumuzun elindedir.

Türkiye'de **kim Mason? Kim Siyonist? Nerede toplanıyorlar? Ne kararlar alıyorlar? Nasıl çalışıyorlar? Finans hareketleri?** Hepsi en ince ayrıntısına kadar bilinmektedir. Ordumuzun **en üst kademesi** de bunları bilir. **Masonik örgütler** kendilerinin iç yüzünü bilen ve haberleri sızdıran Ordumuzu yıpratmak ve intikam almak için böyle bir kampanya başlatmışlardır. Burada şu 3 şey amaçlanmaktadır: TSK'yı kendi içinde yıpratmak. Kendi üzerlerindeki **devlet takibini** kırmak. Bir daha uğraşmaya yeltenen olursa onlara da gözdağı vermek. İlerde TSK'da yapacakları **yenilik ve tasfiye çalışmalarına** zemin hazırlamak... Tam da BOP'un (**Büyük Ortadoğu Projesi**) tartışıldığı bir dönemde.

Çünkü şu an Ortadoğu'da gelişen olaylar son haddine gelmiştir. Dayanma gücü kalmamıştır ve mutlaka bir yerden kırılması gerekmektedir. Bölgede **en kilit ülke Türkiye'dir** ve bütün stratejiler Türkiye'nin alacağı pozisyona göre belirlenmektedir. Ne yazık ki **Kıyamet Savaşı (Armegedon)** kaçınılmazdır. Olaylara bu açıdan bakarsanız, zannediyorum ki günlerdir fişleme olayında kopartılan kıyametin ne anlama geldiği çok açık bir şekilde anlaşılır."[355]

E. Generalin "mail"indeki önemli mesajlar!

Hatırlanacağı gibi 17 Mart 2004 tarihli Milli Gazetemizin Kulis Ankara Köşesinde "Milli Gazetenin, sürekli ve dikkatli takip eden bir okuru" olduğunu belirten emekli Generalimizin; o sıralarda gündemi meşgul eden "fişleme skandalı" ile ilgili çok önemli tespitlerini içeren bir maili yayınlamıştı.

Paşamız özetle;

a. "Türkiye'de, Siyonistler, Masonlar Sabetaycılar ve Turko Yahudiler ve benzerleriyle ilgili, en güncel ve en güvenilir istihbaratın, ordumuzun elinde olduğunu..

b. Bu gizli ve kirli ekip ve merkezlerin: Nerede toplandıklarının, ne sinsi kararlar aldıklarının, nasıl çalıştıklarının ve bunların finans kaynaklarının, hem de ince detaylarına kadar sürekli takip edilip, raporlar halinde ilgili ve yetkili makamlara yeteri ve gereği kadar sunulduğunu..

c. Ordumuzun en üst kademelerinin de önüne, elbette bu bilgilerin konulduğunu..

d. Masonik örgütlerin ve içerideki işbirlikçilerinin: Ordumuzu yıpratmak ve zor durumda bırakmak için, asıl amacından saptırılmış ve asılsız eklemeler yapılmış bazı "fişleme forumlarını" basına sızdırdıkları için bu yaygaranın koptuğunu..

e. Ve bu kasıtlı kampanyayla şu dört şeyin amaçlandığını:

I. TSK'yı kendi içinde yıpratmak ve karıştırmak,

II. Kendi üzerlerindeki devlet takibini boşa çıkartmak ve etkisiz bırakmak,

III. Bir daha; masonik merkezlerin ve hıyanet şebekesinin üstüne gitmeye kalkışanlara gözdağı vermek ve cesaretlerini kırmak,

IV. TSK'da yapmayı planladıkları ve ordumuzun; NATO'nun ve BOP'un hizmetindeki bir kurum haline

[355] Milli Gazete 17 Mart 2004 Kulis Ankara

sokmak, Milli ve haysiyetli general ve kurmayları saf dışı bırakmak üzere yapacakları, yenilik ve tasfiye çalışmalarına zemin hazırlamak için; devreye sokulduğunu..

f. Ortadoğu'daki talihsiz ve tehlikeli gelişmelerin sabır taşını çatlatma ve artık kaçınılmaz bir kırılma noktasına kavuştuğunu..

g. Ve işte bütün bunlardan dolayı tarihi hesaplaşmanın ve Kıyamet Savaşının (Armegedon'un) çok yakın olduğunu ve zaten batılı siyaset bilimcilerin, tarihçi ve düşünürlerin de; dünyada köklü bir devrim ve değişimi kaçınılmaz bulduğunu, özellikle vurguluyordu…

Bütün bunları okuduktan sonra şu yorumları yapmak ve aşağıdaki sonuçları çıkarmak, mümkün ve münasiptir.

1- Sevinerek ve şükrederek söyleyebiliriz ki:

Türkiye'de -ve tabi bütün yeryüzünde– Siyonizmin güdümündeki gizli ve kirli "DERİN DEVLET"in yanında, bir de artık "MİLLİ ve HAYSİYETLİ BİR CEPHE" vardır ve istediğini yaptıracak, istemediğine engel olacak çok yönlü bir güce ve organizeye ulaşmıştır.

2- Bu milli ve yerli düşünce ve dinamizmin: çok etkin ve yetkin temsilcileri, elbette generaller içinde de bulunmaktadır.

3- Bu nedenle, hain ve zalim güçler: karargâhtaki kiralıklarını da kullanarak, "ordumuzu yıpratma ve kamplaşmaya zorlama" üzerinde yoğunlaşmıştır.

4- Türkiye'miz, askeri, ekonomik, teknolojik ve tabi psikolojik yönden: hem bölgesindeki hem de yeryüzündeki dengelere yön verecek bir konuma ulaşmıştır. Bu etkin ve keskin gücünü, herkesin anlayacağı ve hayran kalıp teslim olacağı şekilde ortaya dökeceği günler de yaklaşmaktadır.

5- İsrail siyonizminin ve barbar batı emperyalizminin yıkılmasıyla ve özlenen adalet medeniyetinin kurulmasıyla sonuçlanacak; "Armegedon" savaşı yakındır ve kaçınılmazdır.

6- "Kim "tağut"u (Hukuk ve ahlak dışı şeytani rejim ve reçeteleri ve dinsizlik düzenlerini) inkâr (ve terk) edip Allah'a (ve Kur'an'ın adalet ve nizamına) iman (ve itaat ederse) O sağlam ve Sahih bir ipe tutunmuş (ve Hak yolu bulmuş) olur."[356] Ayetinde de işaret ve ifade edildiği gibi; imanın bir tarifi de, küfrü ve kötülüğü tanıyıp ona isyan edip karşı çıkmaktır.

Ve işte bu yüzden, Milli şuurlu generallerimizin; Siyonizme ve masonik merkezlerin hıyanetine karşı, bu asil tavır ve tepkileri oldukça olumlu ve onurlu bir davranmıştır.

7- Milli Gazete'de çıkan bu haberin şimdiye kadar tekzip ve tenkit edilmemesi de, doğru olduğunun bir kanıtıdır ve ispatıdır.

8- Camiamızın ümitlerini diri tutmak için bizlerin yıllardır anlatmaya çalıştığı bu mutlu ve müjdeli gerçekleri, şimdi bir emekli generalimizin, çok net ve mert biçimde ortaya koyması da, doğrusu ruhumuzu okşamaktadır.

Ve tabi merak ediyoruz: "Bunlar uydurmadır, aslı astarı bulunmamaktadır" diye bizleri suçlayanlar, dışlayanlar, hatta yasak koyanlar, acaba bu generalimizin, hem de Milli Gazetemizdeki açıklamalarından sonra; birazcık olsun utanmış mıdır?

9- Ve zaten 30 Ağustos 2003'te Erbakan Hoca Zafer Bayramı münasebetiyle ve Milli Gazetede yayınlanan tebrik mesajında: "**Bugün, Milli Görüşçülerle Milli ve yerli düşünce sahiplerinin yani "Kuvay-i Milliye"nin, kahraman ordumuza sahip çıkmaları, güvencemizin ve geleceğimizin sigortası olan kahraman Ordumuzu yıpratma amaçlı hıyanet girişimlerini boşa çıkarmaları gerektiğini**" özellikle vurgulamıştır.

10- Bazı AKP'li milletvekilinin imzasıyla verilen "Irak ve Filistin'de yaşanan vahşetin TBMM'de görüşülme talebinin" AKP yöneticilerinin isteği ile geri çekilmesi ve bu önergeyi veren Milletvekillerinin de, hayır demesi, hükümetin ve ülkenin hangi güçler tarafından yönetildiği sorusunu gündeme getirmektedir.

Hemen yanı başımızda, tarihi, tabii ve vicdanı sorumluluk taşıdığımız yakın komşularımızda yaşanan bu

---

[356] Bakara: 256

vahşetlerin Mecliste görüşülmesini istemeyen AKP'liler; yoksa suç ortakları oldukları ABD, İngiltere ve İsrail'in hıyanet ve cinayetlerini gizlemekle mi görevlidir?

Stratejik ve psikolojik önemi çok büyük olan ve öncelikle ele alınması gereken böylesine bir konuyu askıya alıp, şiir ve şarkı şölenleri düzenlemek, her şeyden önce TBMM'nin saygınlığına uygun düşmekte midir?

Filistin ve Irak vahşetine suç ortağı olan ve hala sessiz ve tepkisiz AKP'lilerin Filistin ve Irak mazlumları için yazılmış şiirler okumaları; Vicdanlarını bastırmaktan, toplumu ve tabanını aldatmaktan başka, hangi olumlu ve onurlu sonucu verecektir?

Siyonist canilerin, ABD'li ve İngiliz conilerin, İslam ülkelerinden bunlara destek çıkan hainlerin ve hala şiir okuyarak şirin görünmeye çalışan gafillerin devranı bitecektir.

Ama asla unutulmasın ki, hainler mutlaka hüsrana uğrayacak, ilahi adalet yerini bulacak sabırlı olanlar kazanacak ve sevinecektir.

Yani son gülen tam gülecektir.

Sinan Aygün'ün raporu da bu görüşlerimizi desteklemektedir.

ATO Mafya Raporu:

Ankara Ticaret Odası (ATO) tarafından hazırlanan "Hayatımız Mafya Raporu"na göre, Türkiye'de mafyanın 100'e yakın faaliyet alanı bulunuyor.

Rapora ilişkin ATO'dan yapılan yazılı açıklamada, yaklaşık 1 trilyon dolar olduğu tahmin edilen dünya örgütlü suç ekonomisinden Türkiye'nin aldığı paya yer verildi.

Rapora göre, Türkiye'de yeraltı ekonomisinin büyüklüğü 238 milyar dolar olan milli gelirin dörtte biri olan 60 milyar doları buluyor. Bu rakam Türkiye'nin 2004 yılı bütçesinin yarısını da aşıyor.

Rapora göre, Türkiye organize suç örgütleri tarafından dört bir yandan kuşatılmış durumda. 1998–2002 yılları arasında yaklaşık 17 bin kişi çete üyesi olmaktan polis tarafından yakalandı. Polisin Türkiye genelinde yaptığı çalışmalara göre, mafya toplam 3 bin 12 olaya karıştı. Yine 9 bin 53'ü İstanbul'da olmak üzere 17 bin 105 kişi gözaltına alındı, 4 bin 182 kişi tutuklandı.

Mafyanın başkenti İstanbul

Rapora göre, Türkiye'deki organize suçların neredeyse yarısı İstanbul'da işleniyor.1998'de kurulan İstanbul Organize Şube Müdürlüğü ekipleri, 2002 yılı sonuna kadar 454 suç örgütünü çökertti, 325 çete liderini yakaladı. Aynı dönemde çeteler sadece İstanbul'da 1637 olaya karıştı.

Raporda, İstanbul'un ardından mafyanın yoğun olarak faaliyet gösterdiği iller, "Adana, Ankara, Aydın, Antalya, Balıkesir, Bursa, Gaziantep, İçel, İzmir, Kayseri, Kocaeli ve Samsun" olarak sıralandı.

Raporda, mafyanın en yaygınını otopark mafyasının oluşturduğu ileri sürülürken, mafyanın, özellikle büyük şehirlerde cadde ve sokakları parselleyip görevlendirdiği değnekçiler aracılığı ile otopark ücreti topladığı belirtildi. Rapora göre, para vermeyen dövülüyor, arabaları çiziliyor, lâstikleri yarılıyor.

Üç büyük İl olan İstanbul, Ankara ve İzmir'de 2 milyona yakın otomobil bulunduğu ve bu kentlerdeki otopark ücretlerinin 2–10 milyon lira arasında değiştiği dikkate alındığında sadece otopark mafyasının yıllık cirosu trilyonlarla ifade ediliyor.

Otopark mafyasını "arazi mafyası, Çek-senet mafyası, organ mafyası, çocuk mafyası ve ihale mafyası" izliyor. Rapora göre, bunların yanı sıra Türkiye'de uyuşturucu mafyası, kumar mafyası, altın-pırlanta mafyası, kira-tahliye mafyası, fuhuş mafyası, icra mafyası, nakliye mafyası, inşaat mafyası, ehliyet mafyası, sigara mafyası, silah mafyası, hal-pazar mafyası, dilenci mafyası, gecekondu mafyası, çayhane mafyası, insan mafyası, pornografi mafyası, kitap mafyası, müzik mafyası, tarihi eser kaçakçılığı mafyası, göçmen mafyası, telefon dinleme ve izleme mafyası, hapishane mafyası, naylon fatura mafyası..." da önemli yer tutuyor.

Yaşam alanları giderek yaygınlaşan mafya dünyasını adlandırmada çok sayıda ifade kullanıldığına dikkat çekilen raporda, bunların başlıcaları şöyle sıralandı:

"Mafya ekonomisi, yeraltı ekonomisi, suç ekonomisi, kurşun ekonomisi, karapara ekonomisi, yasadışı

ekonomi..."

Mafya, adam kaçırma, öldürme, yaralama, dövme, ev ve işyeri basma, tehdit, tecavüz, silah zoruyla el koyma, şantaj, kurşunlama gibi yöntemler kullanıyor, adam dövmek ve yaralamak nedeniyle sabıkalı olmak yükselmek için sektör içinde önemli bir avantaj sağlıyor...

Mafya-mason ilişkisi

Raporda, "Türk tipi mafya"nın özelliklerine de yer verildi. Buna göre, organize suç örgütlerinin yapısı bir şirket ya da holding yapısına çok benziyor. En yetkili karar mercii olan "baba" bir holdingin yönetim kurulu başkanı gibi doğal olarak piramidin en tepesinde bulunuyor. Türk mafyasının yazılı olmayan kuralları raporda, şöyle sıralanıyor: "Üyelerden lidere karşı mutlak itaat beklenir. Örgütün genişlemesinde hemşericilik önemli yer tutuyor. Aranan şahıslar pasaportlarını sicili temiz kişiler üzerine çıkarıyorlar. Mal varlıkları ise genellikle başkaları üzerine kayıtlı. Eylem yaparken kullandıkları arabalar ise genel olarak kiralık ve sahte plâkalı."

Türkiye'de mafya ile Masonların bağlantıları, TÜSİAD ve TESEV gibi kuruluşlarla çok üst düzey ortaklıkları öteden beri biliniyor. Daha doğrusu yerel mafya babaları, bunların beşinci sınıf piyonları olarak çalışıyor..

TÜSİAD'ın kendi dergilerindeki itiraflarına göre yıllık gelirlerinin sadece % 13'ü yatırım ve üretimden kazanılıyor. % 87'si ise faiz ve rantiyeden elde ediliyor! Faiz ve rantiye işlerinde ise mafyalara önemli görevler düşüyor! Hatta IMF'nin de, aleyhinde gibi görünmesine rağmen, bu kirli ve gizli ilişkilerde mafyaları örgütlediği biliniyor.

Türkiye şu anda IMF'den 'en çok kaynak kullanan, IMF'ye en çok borçlu' ülkeler arasında ilk sıralarda. 'Borç boyunduruğu' nedeniyle IMF ile ilişkisi en az iki-üç yıl daha sürdürmek zorunda. IMF alacaklarını tahsil etmeden yakamızı bırakmayacak. Zaten Devlet Bakanı Ali Babacan da birkaç kez açıklamalarında 'IMF'ye net borç ödeyicisi olmak istiyoruz' dedi. Yani borcumuz borç, borcumuz namusumuz, ödeyeceğiz manasında konuşuyor. IMF'ye borçlarımız 27 milyar dolara yakın. 2003 yılında yeniden yapılanan borç ödeme planı ile 2003 ve 2004'te ödenecek taksitler küçüldü, 2005 ve 2006'ya sarkan tutarlar büyüdü. Gelecek yıl tek kalemde 10 milyar dolara yakın bir ödeme yapılması söz konusu. O nedenle, her ne kadar Bakan Babacan 'üç seçenek' dese de, büyük olasılıkla yeni bir stand by anlaşması olacak. İhtiyati stand by'da olabilir. Ama en önemlisi, IMF'ye olan borç geri ödemelerinin yeniden takvimlendirilmesi, ileriye atılması lazım. Yoksa, ayda 12–13 milyar dolar borçlanan, borç ödeyip, yeniden borçlanan, borç çevirmek için göbeği çatlayan Hazine'nin işi çok zor. Tabii 'borçlarımı yeni vadeye yayayım' dediğin zamanda IMF yeni şartlar talep edecek.

Dünya Bankası Türkiye Temsilciliği Senior Ekonomist'i İsmail Aslan'ın geçen yıl hazırlayıp, Dünya Bankası yönetimine sunduğu Türkiye raporuna göre: IMF'ye Türkiye kadar yüksek miktarda borçlu olup da, bu borçlarını ödeyen sadece iki ülke var. Birisi Meksika, diğeri Güney Kore. Borçlarını ödediler, ama; Meksika'da bir tane ulusal banka kalmadı. Meksika'nın tüm banka sistemi yabancıların kontrolünde. Güney Kore ise Asya Krizi sonrası 50 milyar dolar karşılığı IMF ile stand-by yaptı. Borcunu erken ödeyip IMF'nin boyunduruğundan kurtulma yolunu seçti. İnsanlar yastık altındaki dolarlarını, marklarını, paralarını ülkelerinin maliyesine verdiler, bir an evvel IMF'ye borçları ödeyip, kurtulmak için. Ama Güney Kore'nin birbirinden büyük dev sanayi şirketlerini ve bankalarını; başta ABD şirketleri olmak üzere, hepsini yabancılar satın aldı. Şirketlerini satan Koreli patronların kimi intihar etti, kimi şirketin anahtarını yabancılara teslim ederken hüngür hüngür ağladı. IMF'nin öne sürdüğü 'yapısal reform' düzenlemeleri nedeniyle Güney Kore sanayi, finans sistemi, büyük ölçüde yabancıların kontrolüne geçti. Malesef Türkiye de bu yola girdi. Şimdi, 2005 ve sonrası için mali disiplin, sıkı para, borç ödemek için FDF, bankaları, şirketleri, KİT'leri, kamu bankalarını satarak, yatırımları kısarak, IMF'ye borçlarını son kuruşuna kadar ödeyen üçüncü ülke olacağız da bakalım bu işin sonu nereye varacaktır?

Erbakan Hoca'nın dediği gibi: "Türkiye olmak veya ölmek arasında karar verme noktasındadır".

Yabancıların Türkiye'deki sıkıntıları ise "kayıt dışı ekonomi"yi kontrol altına alamadıklarından kaynaklanıyor.

Ekonomik konularda faaliyet yapan, Siyonist sermayenin bir aracı-kefalet kurumu gibi çalışıyor görünse de; IMF daha ziyade siyasi ve stratejik görevler yürütüyor, sömürü saltanatına boyun eğmeyen ülke yönetimlerini devirmek için krizler çıkarmakla uğraşıyor.

Türkiye'de "Kayıt dışı ekonomi" diye, vergiden kaçırılan veya yasadışı yollarla sağlanan para akla gelse de, aslında IMF'nin ve yerli işbirlikçilerin başa çıkamadığı ve anlamakta zorlandığı sıkıntı noktasını: "Türkiye'de, kendi kontrolleri dışında ekonomiye yön veren ve "İslamcı Sermaye" denilen, kaynağı meçhul sermaye oluşturuyor."

Özelleştirme yalanıyla ülkenin yağmalanması da bu karanlık odaklar ve kiralık bürokratlarca yürütülüyor!..

Bilderberg toplantıları da bütün bunların planlandığı merkez oluyor!

'Bilderberg'in, Siyonist Yahudilerin kurup katıldığı ve her ülkeden üst düzey Mason işadamı, siyasetçi ve bürokratların çağrılıp talimat aldığı çok gizli ve etkili bir organize olduğu biliniyor. Türkiye'den daha önceleri Bülent Ecevit, Süleyman Demirel, Emre Gönensay, Mesut Yılmaz, Mehmet Ali Bayar, Tayyip Erdoğan gibi siyasilerin... Selahattin Beyazıt, Cem Boyner, Suna Kıraç, Dinç Bilgin, Muharrem Kayhan, Rahmi Koç gibi işverenlerin... Sedat Ergin, Nuri Çolakoğlu gibi gazetecilerin... Gazi Erçel, Önder Sanberk gibi bürokrat isimlerin katıldığı Bilderbeg toplantısı bu yıl İtalya'da yapılıyor.

Dünyanın her önemli ülkesinden Bilderberg'e katılanlar oluyor; bugüne kadar konu başlıkları düzeyinde bile dışarıya bilgi sızdıran pek olmadı. Toplantıların yapıldığı otellerde kapsamlı güvenlik tedbirleri alınıyor; içeride sıkıntı giderme amaçlı çizilen rasgele şekillerle dolu kâğıtlar dahi görevliler tarafından yok ediliyor. Otelin kapısından giriş yasak, üstünden kuş uçurtulmuyor...

Bu yıl Hasan Cemal'in Bilderberg'e davet edildiği ve katılmak üzere gittiği; Milliyet gazetesinde haber oldu. İsterseniz haberi beraberce okuyalım:

"Her yıl diplomat, siyasetçi, işadamı, bankacı, akademisyen ve gazetecileri biraya getiren Bilderberg Toplantıları'na bu yıl Türkiye'den, CHP Milletvekili Kemal Derviş, Koç Holding Başkanı Mustafa Koç, ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı Ali Babacan ve gazetemiz yazarı Hasan Cemal katılıyor. 3-6 Haziran tarihleri arasında italya'nın Milano kentinde yapılacak olan toplantıya, aralarında Henry A.Kissinger, Irak'taki Koalisyon Güçleri'nin Başkanı Paul L. Bremer, Dünya Bankası Başkanı Wolfensohn, eski Yunanistan Dışişleri Bakanı ve PASOK Genel Başkanı George Papandreu, Jp Morgan'dan David Rockefeller, Alman İçişleri Bakanı Otto Schily, AB Konseyi Genel Sekreteri Javier Solana, Deutsche Bank, Avrupa Merkez Bankası'nın Başkanları ve Washington Post'un Başkanı Donald E.Graham'ın da bulunduğu 130 kişi katıcak. Basına kapalı olarak yapılan, kaynak gösterilerek yazılamayan toplantının bu yılki konuları arasında, Irak ve Ortadoğu'daki gelişmeler, kasım ayındaki Amerikan Başkanlık seçimleri yer alıyor."

Bu haberin önemi şurada: Bilderbergçiler'in nefes alışlarını uğraş alanı seçmiş kişiler var dünyada; bunların hiçbiri Milliyet haberinde yer alan bilgilerden henüz haberdar değillerdi... İnternetteki özel sitelerde, "Acaba bu yıl kimler gelecek?" yollu spekülasyonlar gırla gitmekteydi. George W. Bush aynı günlerde Avrupa'da, İtalya'daki toplantıya selam vermek üzere katılıp katılmayacağı bile merak konusuydu. **Geçen yılki katılımcıların da sağladığı destekle, Bilderberg'i tartışan Türkiye, bu yıl da, (2004) Bilderberg gözlemcilerine ön bilgi sunmuş oldu**.

Bilderberg Gizli Dünya Devleti'nin hükümetidir. Her ülkede siyaset ve iş dünyası içinden, medyadan seçtiklerini bir araya getirir. Genel ve özel oturumlarda konuşturur, dünyanın bundan sonra alacağı biçimle ilgili ipuçları sağlayan tartışmalar yaptırır. Yemekler bile fikir alış-verişi için bir zemindir. Verirsiniz, alırsınız, daha bilgili ve başkalarını bilgilendirmiş olarak ülkenize dönersiniz.

Bir süredir şu takvim dikkat çekiyor. Önce Bilderbergçiler bir araya geliyor; ardından G-8 toplantısı yapılıyor... Bu arada Avrupa Konseyi ve Dünya Ticaret Örgütü toplantıları da hemen sonrasına diziliyor. İngiliz Observer gazetesi yönetmeni Will Huttun 1997 Bilderberg'ine katıldıktan sonra konuyla ilgili bilgi vermekten kaçınmıştı; özel sohbetlerinden dışarıya "ardı sıra yapılan bu toplantılar birbiriyle irtibatlı" dediği sızdı sadece..

"**Thatcher, Bill Clinton, Tony Blair gibiler önemli yerlere kendilerini Bilderberg'te gösterdikten sonra geldiler; Oysa bizden katılan siyasetçilerin çoğu gözden düştü, bazısı hiç varlık gösteremedi! Bürokrat Bilderbergçilerden mahkemeyle boğuşanlar bile var. Medyadan katılımcıların yıldızları beklendiği gibi parlamıyor, hatta sönüyor... Demek ki, Türkiye'de Siyonist sistemin şeytani siyasetini ve stratejilerini boşa çıkaran milli bir yapılanma, artık dünya dengelerini bozabiliyor**!..

Türkiye'deki bu Bilderberg karşıtı eğilim başka ülkeleri de etkiliyor gibi. Örneğin bu toplantılara katıldıktan sonra İngiltere, Kanada ve ABD'de birçok büyük gazetenin sahibi olan Conrad Black iflas etti."[357]

Ankara 10'ncu İdare Mahkemesinin Tüpraş'ın satışını iptal kararı da, bu Milli Cephenin gücünü ve kirli cepheye üstünlüğünü gösteriyor!

Bilindiği gibi Ankara 10'ncu İdare Mahkemesi, Petrol-iş'in açtığı davada, Tüpraş'ın satışına ilişkin ihale komisyonu kararını iptal etti. Başta Petrol-iş olmak üzere, tüm emeği geçenleri kutluyor, mücadelelerinin devamını diliyoruz!..

Kamunun ortak malı olan kaynakları, babalarının malı gibi satmaya girişen özelleştirmeciler de karanlık merkezlerle irtibatlı görünüyor. Kimin malını kime satıyorsunuz? Maliye Bakanı Unakıtan, 'Kulaklarımı tıkayıp satacağım' diyor! Halbuki kulaklarını açsın ve bu soruya cevap versin. Demokratik temsil, bir hükümete, özellikle de kamunun ortak çıkarlarını nesiller boyu etkileyecek konularda sınırsız yetki vermez. Demokrasiyi, tek başına hükümet kurmaya yetecek kadar oy almaktan ibaret sananlar, oturup demokrasi derslerine iyi çalışırlarsa, kendilerinin de ülkenin de uçuruma yuvarlanmaktan kurtulacağını umuyoruz!..

Ne yazık ki, 'Devlet ekonomiden elini çeksin', 'özelleştirme ekonomiyi canlandırır, iş imkânı yaratır', "zamanında satmak lazım, yoksa değeri düşüyor" tarzındaki laf kalabalığına aldanan gafiller bulunmaktadır. Dahası özelleştirmenin teknik-ekonomik bir mesele gibi algılanması yanlıştır. Yine Petrol-iş, Irak işgaline karşı, 'Bir özelleştirme girişimi ve Irak işgali' sloganını kullanarak, konuya en geniş çerçevede nasıl bakmamız gerektiğini hatırlatmıştır. Gerçekten de Irak işgalinin gösterdiği en önemli şey, ülkesinin kaynaklarını 'güzellikle' satmayanların, askeri işgal de dâhil her yöntemle nasıl yola getirileceğinin cevabıdır! Bırakın; Saddam ve demokratikleşme masalını… Orta Asya Türk Cumhuriyetleri de ceberrut yöneticiler tarafından, gülünç derecede otoriter rejimlerle yönetiliyor, kaynaklarını dışa açtıkları sürece kimsenin onları demokratikleştirme niyeti yok! Azerbaycan'a 'BP ülkesi' ('BP country') deniliyor.

Kısaca bu iş laf kalabalığına getirilmeyecek kadar önem taşıyor. Hal böyleyken Başbakan'ın olaya, 'Bürokratik oligarşi Tüpraş'ta direniyor' şeklindeki sızlanması patronlarının düşüncesini yansıtıyor. Hatırlarsanız, Mesut Yılmaz da son zamanlarda başı sıkışınca bu terime başvurur olmuştu. Bu Masonlar şayet, demokratik kurumlar ve itirazlar, canlarının istediğini yapmalarına engel teşkil edince 'oligarşi, statüko, bürokrasi' terimlerinin ardına sığınmayı, Özal'dan beri adet haline getirdiler.[358]

Ama piyonlar boşuna çırpınıyor. Çünkü artık patronlarının bile gücü yetmiyor...

Türkiye, tabii misyonuna ve tarihi mirasına sahip çıkacak bir değişim ve devrime hazırlanıyor.

[357] Taha Kıvanç 3 Haziran 2004 Yeni Şafak
[358] Nuray Mert 10.06.2004 Radikal

KİM STATÜKOCU?

SIRITAN AENARYO

Statüko; Halen yürürlükte bulunan düzen... Süregelen mevcut durum... Hantallaşan, çağdışı kalan, değişim ve gelişmenin önünü tıkayan sistem, anlamındadır.

Genellikle; gericileri, gelenekçileri, yeniliklere direnenleri ve yerleşik düzenden çıkar gözetenleri suçlamak için kullanılır.

Ancak, son zamanlarda; Kıbrıs ve Kuzey Irak gibi konularda haysiyetli tavır takınan... TSK'nın ve Türk İstihbaratının: NATO'nun ve Pentagonun bir şubesi haline getirilmesine ve zayıf düşürülmesine karşı çıkan... Ülke ekonomisinin IMF reçeteleriyle iflasa sürüklenmesine ve KİT'lerin yok pahasına yabancılara peşkeş çekilmesine karşı halkımızı uyaran, kısaca Kuvay-ı Milliye ruhu taşıyan kişi, parti ve kesimlere, işbirlikçi ve teslimiyetçi çevreler; "statükocu" diye sataşmakta, kendilerini de "değişimci, ilerici, dünya ile bütünleşici" olarak tanıtmaktadır.

Küreselleşme perdesi altında, Siyonizme ve emperyalizme teslimiyeti ve köleleşmeyi; değişimcilik ve yenilikçilik diye yutturmaya çalışan ve Atatürk'ün ifadesiyle "gaflet, dalalet, hatta hıyanet içinde bulunan" ve daha önce sağcı, solcu, muhafazakar, İslamcı gibi farklı görüşlerde bilinmelerine rağmen, şimdi aynı cephede buluşan bu kafalar; artık dincilik, devrimcilik, vatanseverlik, Kemalistlik, milliyetçilik gibi kavramların çağdışı kaldığını savunmaktadır!?

Özellikle:

1- NATO'dan, ABD ve AB gibi kuruluşlardan bağımsız, teknolojik ve psikolojik yönden caydırıcılık gücü kazanmış, her bakımdan **yerli ve yeterli bir ORDU**'dan…

2- Türkiye'mizin, Tabii, tarihi ve talihli fırsatlarını ve potansiyel imkânlarını kullanarak bölgesel, hatta süper güç olmasını amaçlayan ve bu yönde çok ciddi ve cesaretli adımlar atan ve alt yapı hazırlayan Milli Şuur'dan korkan ve kurtulmaya uğraşan bu şer cephesi:

- Kıbrıs'ın elimizden alınıp, Amerika'nın üs kurmasına ve İsrail'in hizmetine sokulmasına..
- Irak'ın parçalanıp Kürdistan'ın kurulmasına..
- Adım adım GAP'ın ve Güneydoğu'nun elden çıkmasına..
- Sevr'in gereği Türkiye'nin parçalanmasına...
- Bunun ön adımı olarak, ordumuzun her yönden zayıflatılmasına ve etkisiz kılınmasına..
- Ilımlı İslam diye, Müslüman halkımızın da, AKP ve T.Erdoğan gibi "Layt"laşmasına çalışmaktadır.

Masonların maşası ve 28 Şubat paşası Çevik Bir ve Recep T.Erdoğan gibi Yahudi JINSA'dan madalya alan Çukurova Grubu patronu M. Emin Karamehmet'in kalemşörleri... Ve dahi, Mehmet Barlas'ından, M. Ali Brand'ına… Cüneyt Ülsever'inden, Hadi Uluengin'ine... Avni Özgürel'inden, Murat Yetkin'ine... Nazlı Ilıcak'ından, Fehmi Koru'suna... Velhasıl Zaman'ından, Şafak'ına… Akşam'ından, Sabah'ına... Hürriyet'inden, Milliyet'ine... Akit'inden, Radikal'ine hepsi birden, "Değişimci ve statükoyu devirici diye AKP iktidarına ve Recep T. Erdoğan'a dört elle sahip çıkmakta ve canı gönülden savunmaktadır.

Hadi Uluengin:

"Önümüzdeki süreç, astığım astık, kestiğim kestik hotzotluğuyla hüküm süren statüko zaptiyeleri lehine değil, tam tersine özgürlükçü ve yenilikçi güçler lehine işleyecektir... Fakat hiç kuşkusuz, çaresizlik karşısında statükocuların, maceraperest bir girişime kalkışması ihtimali de yabana atılamaz. Ama bu girişim, onun intiharı anlamına gelir...

Nitekim bit pazarı "paradigma"sının, bu gün sadece meczup "Saddamcı Atatürkçü"ler, ajan provokatör "karanlıkçı Maocu"lar... Ahı gitmiş vahı kalmış "ideolog"lar gibi toplumun "ultra marjinal" kesimlerce sahipleniyor olması ülke "iç dinamikler"inin ve dolayısıyla "güç dengeleri"nin dönüştüğünü ortaya koyuyor...

Bu durumda, kendini "zinde (!)" saysa da, statüko "dahilen" yenilgiye mahkumdur.

Evet, evet ve şükür ki şükür, statüko çok fena halde çatırdamaktadır.. Patırdaması ise, ecel korkusunun getirdiği kuru gürültüden başka bir şey değildir."!?..[359] buyurarak, statükocu dediği milli düşünce sahiplerinin ve de asaletli askerlerin kuru patırdı ettiklerini ve mutlaka yenileceklerini ve değişimi engelleyemeyeceklerini söylemektedir.

Peki, acaba, Fetullahcı'sından, Farmasonlarına... Radikal İslamcısından, İsrail ajanlarına... Sömürü sermaye baronlarından, Yunanlı dostlarımıza(!)... PKK-KADEK'i özgürlük savaşçısı sayan Avrupa'sından, hala Güney sınırımızı resmen tanımayan Amerika'sına... Bütün masonik ve münafık çevrelerin bu değişim demagojisinde Bremen Mızıkacıları gibi aynı koroyu seslendirmelerinin sebebi hikmeti nedir?

Bugüne kadar arkasına sığınarak istismar ettiğiniz Atatürk ilkeleri kimlere emanettir?...

Nazlı Ilıcak:

"Ankara'ya gelen AB Türkiye temsilcisi Hans Jörg Kretschmer, ordunun siyasetteki rolünü gündeme getirip eleştirince, Başbakan T.Erdoğan "Yanlış değerlendirme yapmayın, Türk Ordusu, modernleşme ve demokratikleşme sürecinin öncüsüdür" cevabını vermiş... Erdoğan inanmasa bile, böyle konuşmaya mahkûm... Vesayeti kabullenemez ki… (Yani, T.Erdoğan da ordu hakkında aynen AB temsilcisi gibi düşünüyor, fakat takiye yaparak bunları söylüyor.)

Ama, siyasi kadrolar, yerlerini doldurdukça, çark egemen bürokratik sınıfın aleyhine dönmeye başlayacaktır.." diyor ve yazısının başlığını "AB, 28 Şubat'ı Yenecek" koyuyor.[360]

İyi de, Nazlı Hanım, AKP'nin, 28 Şubat'ın gayri meşru meyvesi olduğunu... JINSA'dan madalyalı Çevik Paşanın, Avrupa ve Amerika'daki Siyonist finans merkezlerine, AKP ve Recep T.Erdoğan'la ilgili tezkiye ve taahhütte bulunduğunu... 28 Şubat'ın Milli Görüş'ü parçalamak, Erbakan'ı devre dışı bırakmak ve AKP'yi kurup iktidara taşımak teorisi üzerine kurulduğunu, bilmiyor mu, yoksa okurlarını aldatacağını mı sanıyor?

Nitekim, aynı ekipten Avni Özgürel: "Ancak 28 Şubat yaşanmasaydı, herhalde ne T. Erdoğan, ne de Abdullah Gül ortaya çıkabilirdi..

AKP, hiç şüphe yok ki, 28 Şubat'ın siyasi ürünüdür."[361] Diyerek bu gerçeği itiraf ediyor, ama ekliyor:

"Asker bugün, ne bunca süredir, ülkeye tek hedef olarak gösterdiği; "Batı dünyasıyla bütünleşmeye", açık bir biçimde itiraz edebiliyor; ne de buna "evet" demenin sonuçlarına katlanmayı göze alabiliyor"

Yani ordu içinde AB sürecine ve Kıbrıs barış görüşmelerine karşı ve haysiyetli uyarılarda bulunan askerler, aslında kendi saygınlık ve saltanatları zayıflayacak endişesiyle böyle davranıyorlar" demeye getiriyor... Milli'ci bir tavır takınarak, kirliler hesabına çalışıyor!...

www.kerkuk-kurdistan.com sitesinde yazan Yahudi asıllı Kürt yazar Mevla Benavi Temmuz. 2003'teki köşesinde; Atatürk'e saygı duyduğu ve Türkiye'nin bütünlüğünü savunduğu gerekçesiyle PKK Lideri Abdullah Öcalan'ı bile statükoculukla suçluyor ve şunları söylüyor:

"PKK-Lideri Abdullah Öcalan Özgür Politika 22.6.2003 sayısında, avukatları aracığıyla yaptığı açıklamada, Mesut Barzani ve Celal Talabani'ye " İlkel Milliyetçiler" diye saldırıp, HAK-PAR Genel Başkanı Abdulmelik Fırat'ın da tehlikeli ırkçı–kavmiyetçi bir oyun oynadığını söylemiş, Atatürk için ise, "O ilericiydi, asilzadeydi, şerefliydi" demiştir.

Abdullah Öcalan'ın konuşmaları yan yana getirilince Atatürkçülüğün ve Türkiye'nin bütünlüğünün savunulduğu ortaya çıkıyor. Oysa Atatürkçülük Türklerin bile önemli bir kısmı için, ondan kurtulması gereken bir yük haline gelmiştir."

Şimdi soruyoruz: Türkiye'nin parçalanmasını ve ordunun zayıflatılmasını ısrarla savunan Mevla Benavi ile Hadi Uluengin'leri, Cüneyt Ülsever'leri, Avni Özgürel'leri, Mehmet Barlas Beyleri ve Nazlı Hanımefendileri aynı cephede buluşturan güç ve gerekçe hangisidir?

Türk ordusunu güçsüzleştirme ve güdükleştirme ve Kürt Irkçılığına geçit verme, Mili harp sanayiimizi ve Ağır sanayimizi köstekleyip, montaj sanayiye yönelme gibi hataların hesabını ağır ödeyen ve M. Şevket Eygi

[359] Hadi Uluengin 4 Haziran 2003 Hürriyet
[360] Tercüman 7 Haziran 2003
[361] Radikal 11 Haziran 2003

ve Prof. Yalçın Küçük gibi saygın araştırmacı-yazarlarca Sabataist bir aileden geldiği söylenen Adnan Menderes ve ekibinin siyasete soktuğu Abdulmelik Fırat gibi, Kürt Irkçılığı ile İslamcılığı istismar ve suistimal edenlerin[362] bile, bu yenilikçi, değişimci (!) cephede yer alması ve statükocu diyerek milli kurumlara şiddetle saldırması acaba, sadece tesadüflerin eseri midir?

Bütün bunlar; mili değerlerine, yerli dinamiklerine ve kendi milletine güvenini yitirmiş bir zihniyetin tezahürleri değil midir?..

Bir zamanlar, Rus tehdidinden korunmak için Amerikan sömürgeciliğine razı olanların... Daha önceleri de milli kurtuluş savaşı yerine mandasına gireceğimiz ülke arayanların.. Ve şimdi de güya Amerikan bağımlılığından ve ordunun baskısından kurtulmak bahanesiyle AB'ye sığınanların, milli haysiyet ve hassasiyetinden şüphe edilir.

Hem dünyanın en büyük ordularından birine sahip olacaksın, hem de geleceğini ve güvenliğini başka ülke ve kuruluşların kucağında arayacaksın!..

İşte bu acı ve alçaltıcı manzara, özgüvenini yitiren bir zihniyetin, özgürlüğünü de kaybedeceğinin resmidir...

ABD'deki, Yahudi ağırlıklı Bush yönetimi ve "Neo-con" hareketi de, "statüko"yu değiştireceklerini ve dünyaya yeni bir düzen getireceklerini söylüyor.

Neo-con, "yeni muhafazakârlar" anlamında kullanılır.

AKP'de, aynen Neo-conlar gibi hareket ediyor. Bunların yenidünya düzeni dedikleri, Siyonizmin dünya hâkimiyetine hizmettir. Bu amaçla Afganistan'ı Amerkanistan, Irak'ı Kürdistan yapan şeytani bir hevestir. Kısaca, Siyonist Yahudilerin ve emperyalist Haçlı işbirlikçilerinin gizli dünya krallığını resmileştirmek ve perçinleştirmek planlarına; ilericilik, yenilikçilik, özgürlükçülük ve Neo-con'luk; ama bu şeytani hesap ve hedeflere karşı direnen girişim ve gelişmelere de; statükoculuk denmekte ve gerçekler tersyüz edilmektedir.

1950'de, Menderes iktidarıyla birlikte kurulan ve kanser ağı gibi bütün yurda yayılan ve masonluğun alt mektebi sayılan… AKP iktidarıyla gizli mason toplantıları bile, açıkça yapılmaya başlayan, Rotary Kulüpler Bölge sekreteri Oğuz Güney: "Tayyib Erdoğan ve Bülent Arınç'ın kendilerini ziyaret ve destekleriyle çok önemli bir moral kazandıklarını ve statükoyu birlikte aşacaklarını" söylemektedir.

İsrail'in Kabala Şeriatına dayalı Statükosu'na selam çakan... Yunanistan'ın Hıristiyanlık Şeriatına bağlı Statükosu'na saygı duyan ve hiç ses çıkarmayan fırıldak figüranların, Hurşit Tolon Paşanın Haklı çıkışlarını duyunca, statükoya saldırmaları...

Ve "Kıbrıs'ta ver kurtulcular haindir" sözleri üzerine "Yarası olan gocunur" cinsinden bazı asker ve sivillerin gösterdikleri tepki ve tavırları ve kaçamak cevapları aslında, kendilerini ele vermektedir.

Eski İsrail Bakanlarından Bayan Shulumid Uluny bile "İsrail, faşizan bir zihniyetle yönetilmektedir. Hele Şaron, Musolini'den daha faşist ve sadist bir tavır sergilemektedir. Bu katı ve kötü statükoyu değiştirmedikçe İsrail'in geleceği tehlikelidir" şeklinde feryat ederken, hala "İsrail olmadan AB olmaz... Avrupa, Türkiye ve İsrail'i birliğe katmadan, Amerika ile yarışamaz" diyen İtalya Başbakanı Silvio Berlusconi ile kirvelik kuran Tayyib Erdoğan, niye İsrail'in statükoculuğundan söz etmemektedir?

Erbakan Hoca'ya, Türk Ordusuna ve İslami diriliş davasına hıyanet ve hakaret etmesinin karşılığı, Başbakan yapıldığının farkında olan Recep T. Erdoğan, ne yazık ki, Siyonizmin yenilmez bir güç olduğunu zannetmektedir.

Bir TV. Programına katılan Batı Trakya-İskeçe Müftüsü Mehmet Emin Aga:

"Musul ve Kerkük'ü nasıl kaybettikse, Batı Trakya da öyle kaybedilmiştir. Batı Trakya'nın belki petrolü yok ama, stratejik konumu çok daha önemlidir. Şimdi aynı oyunlarla, Kıbrıs ta Türkiye'den koparılmak istenmektedir.

AB'ye çoktan katılmış olan Yunanistan'daki Müslümanların vakıf kurma ve mal sahibi olma istekleriyle asla ilgilenmeyen Avrupa, şimdi Türkiye'de azınlıkların vakıf kurmasını ve mal-mülk sahibi olmasını

[362] www.aksiyon.com.tr 26 Mayıs 2003 Sayı 441

dayatmakta, maalesef AKP hükümeti de bunlara harfiyen uymaktadır." diyerek çok önemli gerçeklere dikkatimizi çekmiştir.

Kıbrıs, AB'ye girince, artık Avrupa'nın bir iç meselesi sayılacağından Türkiye, garantörlük dahil bütün haklarını kaybetmiş olacaktır... O halde, artık garantörlük değil, aynen İngiltere'nin %10'a yakın bir kısmı resmen kendi toprağı olarak tescil ettirdiği gibi, Türkiye'nin de en az Adanın %10 kadar bölümünü üs olarak kullanmak üzere, TC tapusuna alması gerekir. Çünkü öngörüldüğü gibi şayet, askerlerimiz Kıbrıs'ı terk edecek olursa, ada bütünüyle düşmanların eline geçmiş demektir. Tekrar, oradaki tabii ve tarihi haklarımıza kavuşmak için, yeni bir barış hareketi kaçınılmaz hale gelecektir.

"Kıbrıs Adasını kim elinde bulundurursa, İskenderun Limanını ve Türkiye'nin arka kapısını da kontrol altına alır" diyen eski İngiliz Başbakanlarından Mac Milan kendi halkına "Biz Mısır'dan çekildik amma, ondan çok daha önemli ve gerekli olan Kıbrıs'ta üs kazandık" diye övünüyordu.

1950'li yıllarda, Kıbrıs'ın statüsü tartışılırken Alman Devletler Hukuku Prof'u Hirş bile: "İngilizler çekilirse Adanın, siyasi ve stratejik sahibi olan Türkiye'ye devredilmesi gerekir" derken, bizim cahil ve gafil yöneticilerimizin AB'ye girme hayaliyle Kıbrıs'ı feda etmeleri, insanı derinden düşündürüyor!?..

Ve hele "ene"sine enik olmuş bazı İslamcı entellerin; "AKP bizi AB'ye sokacak, bütün sorunlarımız aşılacak" şeklindeki ihanetten beter kehanetleri ve AB cenneti uğruna Kıbrıs'ı rüşvet sunmaya fetva vermeleri, şeytanı bile şaşırtıyor!..

Yunanistan statükoya devam edecek, ama Türkiye değişecek... İsrail statükoya devam edecek, ama Kıbrıs'ta durum değişecek ve Yavru Vatan elden gidecek!.. Rumlar statükoyu devam ettirecek ve daha da derinleştirecek, ama Denktaş değişecek veya zorla dejenere edilecek!... Amerika'nın derin devleti olan statükocu Yahudi Lobilerine "Think-tank", bizim milli derin devletimize ise "Dikta" denilecek!...

Mehmet Barlasconi, "Bu millet orduya, her ülkeden daha çok imkân tanıyor. Ordu da, artık Irak rejiminden ders alıp haddini bilsin" diye yüklenecek ve Denktaş'a "ya hizaya gelir, veya kendisi bilir" cinsinden dersler verecek!..

"Bu teslimiyetçi sistem ve siyaset anlayışıyla ülkenin çıkmazdan kurtulması mümkün değildir" diyen Tuncer Kılınç Paşa'ya, AKP milletvekili Mir Mehmet Dengir:

"Milli Savunmaya %30 ayrılan bir ülkede ancak bu kadar yapılabilir" şeklinde dengesiz ve ilgisiz cevaplar verecek!...

Daha da üzücü ve düşündürücü olan, Ege Ordu Komutanımız Hurşit Tolon Paşa'nın milli ve maşeri vicdanımıza tercümanlık eden sözlerine, T. Erdoğan'la G.K.B. Hilmi Özkök aynı anlama gelen talihsiz tepkiler gösterecek!..

Elbette bütün bunlar hayra alamet değildir ve bu yüzden dikkatle izlenmektedir. Evet, Türkiye'yi sahipsiz zannedenler, yakında yanıldıklarını göreceklerdir.

Nuray Mert'in önemli tespitiyle:

"ABD'nin veya AB'nin desteğini alarak, askerin gücünü kırma mücadelesine girişmeyi, "sivil siyaseti güçlendirme" şeklinde algılayan ve uygulayan AKP yöneticilerinin, havucu kapayım derken derin havuzu boylayan alık tavşan durumuna düşmemeleri dileğimizdir.

Erbakan Hoca'nın 28 Kasım 2002, 12 Haziran 2003 arası 6,5 aylık AKP iktidarını değerlendirirken sarf ettiği:

"AKP'lilerin hepsi figürandır. Rejisörleri dış mihraklardır...

Cüneyt Zapsu'nun da itirafıyla, asıl karar merkezi Amerika'daki CFR gibi karanlık odaklardır.

Bush, Nev Age (Hıristiyanlığın yeniden doğuşu) Tarikatının dindar ve İslam'a kindar bir üyesi olarak: Hz. İsa'nın geleceğine ve Haçlıların dünya hâkimiyetine öncülük edeceğine, ama bunun için de Kudüs'teki Mescid-i Aksa'nın yıkılması ve İsrail'le işbirliği yapılması gerektiğine inanmaktadır...

İşte bu yüzden Sabra ve Şatilla katliamlarının baş teröristi olan Şaron'a arka çıkmaktadır.

Bu dış güçlerin peşine takılan ve ülkemizin geleceğini tehlikeye sokan AKP'liler, eninde sonunda pişman

olacaklardır. Bu yaptıkları yanlışlar yenilir yutulur şeyler değildir."

Gerçekleri söylediği ve Recep T.Erdoğan ekibini eleştirdiği için dışlanan ve partisinden ayrılmak zorunda bırakılan İstanbul Milletvekili Emin Şirin'in:

"Bu hükümet IMF talimatlarını ve Kemal Derviş programlarını eksiksiz uygulamaktadır. Bu bakımdan çok başarılı sayılabilir. Ama bana göre, bu gidişat, ülkemiz açısından hayırlı ve yararlı değildir.

Dolar, hiç beklenmedik bir anda 2,5 milyona çıkabilir.

AB uyum yasalarının, ne meclisle ne de askerle tartışılmadan, Adalet Bakanlığınca direk Başbakanlığa sunulması da beni düşündürmektedir.

Ve hayret ediyorum, gizli ve özel konuşulması gereken konular gazetelere verilmektedir.

Ama kamuoyunda ve ilgili kurumlarda açıkça tartışılması gereken konular, maalesef gizlilik içinde yürütülmektedir."[363] Şeklindeki haklı serzenişlerini hesaba katmayanları, çok güvendikleri dış güçler de kurtaramayacaktır.

Yine Erbakan Hoca'nın İstanbul Fethinin 550. yıldönümü münasebetiyle yaptığı konuşmada özellikle vurguladığı:

"Bağımsızlığımız tehdit altındadır. AKP yöneticileri, milli gömleğini çıkarıp Rotaryenlerin, Bilderberglerin peşinde koşmaktadır. Mazlum Filistin halkına yaptığı zulüm ve katliamlara rağmen, bunlar İsrail'le sarmaş dolaştır. Bakanlarını, bürokratlarını sıra ile İsrail'e yollamaktadır. İsrail ise "Bakınız, Türkiye benim arkamdadır" görüntüsü vererek daha da şımarmakta ve saldırganlaşmaktadır."[364] İfadeleri tamamen gerçeklerin haykırışıdır.

Ta, 14 Mayıs 2000 tarihli Milli Gazetenin Başyazısında şunlar yazılmaktaydı:

Milli Görüş hareketinin önüne yeni bir tuzak geriyorlar. Malum ve marazlı merkezlerin ne istediğini anlamadan bu tuzağı görmek imkânsız. Fazilet Partisinden istenen "değişim"in esas mahiyeti şudur: "Size ne milletin derdinden! Düzenimize itiraz etmekten vazgeçin! Değişin! Milleti temsil gücünüzü reddedin! Milletten biri olmaktansa bizimle birlikte hareket edin!.. Ezilenler safında direnmektense bizim saflarımıza geçin! Adil bir düzen isteğini terk ederek Siyonizme ve sömürü sistemine teslim olun ki rahata eresiniz!.."

Son iki üç aydır (İsrail'le doğuş tarihi aynı olan) Hürriyet'ten Sabah'a, Radikal'den Yenibinyıl'a kadar bütün gazeteler ve köşe yazarlarında esen " yenilikçi rüzgârı"na dikkat ediniz.

Acaba değişen ne ki bu kesim her yönden "Yenilikçi Rüzgârı" estirmeye başladı?"

Şimdi oynanan oyunu iyi anlamanız için biraz daha geriye gidiyoruz.

Meşhur 28 Şubat'tan bir hafta öncesi; 14 Şubat 1997! Fransa Yüce Konseyi vasıtasıyla Türkiye Büyük Mason Locası Üstadı Necip Arudu'ya gönderilen bir mektup!

"1- Türk basınındaki ve ilgili kuruluşlardaki biraderleri örgütleyiniz ve Refah Partisi'ni iktidarı bırakmaya mecbur etmek için gerekli diğer bütün tedbirleri alarak, çok yönlü hücuma hazır olunuz!..

2- Refah Partisi'nin itibarının tamamen silinmesi ve seçmenlerin ümidini kaybetmesi ile neticelenecek siyasi bir konjonktür oluşturunuz."

Konseyin Locaya gönderdiği bu talimat uzayıp gidiyor ve toplam 9 madde içeriyordu.

Bu tarihten yaklaşık iki buçuk ay sonra da işin adı tam konuluyordu: "**RP'yi bölmek**!"

30 Nisan 1997 tarihli yazısında konu başlığı olarak bu cümleyi seçen Milliyet yazarı Talat Halman daha ilk paragrafta şunları belirtiyordu:

"Hükümetin akıbeti ne olursa olsun, RP'nin bir parti olarak bölünmesi, daha iyisi parçalanması, ülkemizin geleceği için hayırlı uğurlu olacaktır"

12 Mart 1997 tarihli gazeteler bu ve benzer planların dışarıdan empoze edildiğinin ipuçlarını veriyordu: Alman Focus dergisi ve birçok ABD menşeli yayın organında "**Ne RP kalacak ne Erbakan**" diye başlayan haberlerin ardı arkası kesilmiyordu.

---

[363] STV Aykırı Programı 14 Haziran 2003

[364] Milli Gazete 29 Mayıs 2003 Sh:10

İşte o günlerde "**seçim olacak dertler bitecek**" korosunu halka empoze etmek isteyenlerin "**Bu nasıl seçim**" sorusuna akıllı, şuurlu bir cevap bulmalarına faydalı olur diye bu hatırlatmalarda bulunuyoruz.

Milletin hür iradesiyle kendi tercihini ortaya koyacağı bir seçim elbette çaredir. Ama böylesine açık bir tezgâhın yürürlükte olduğu bir seçim kimin seçimi olacaktır?"

Evet, seçimlerin kime yaradığı ve hangi güçlerin hangi partileri parlatıp iktidara taşıdığı, artık çok net biçimde ortaya çıktı...

11 Mayıs 2003'te yapılan muhteşem SP Kongresi ardından Anıtkabire giden Erbakan'ın, özel deftere yazdığı:

"Yeniden büyük Türkiye'yi ve Yeni bir dünyayı kurmak için bütün gücümüzle çalışarak, Senin "Türkiye'nin her bakımdan en önde olması gerektiği yolundaki gayeni" gerçekleştirmek üzere elimizden gelen her türlü gayreti göstereceğiz. Muvaffakiyet Allah'tandır." Sözleri Siyonizm'e meydan okumadır. Ve böyle bir meydan okuma, Siyonizm'in tarihinde de ilk defa olmaktadır!..

17 Eylül 2003 tarihli Milli Gazete Başyazısında, Milli Güçlere hatırlatıldığı gibi: "Aklımızı başımıza almamız gerekiyor. Türkiye için, zaman giderek daralıyor. Erbakan gibi bir devlet adamını oturtup kahve içirecek durumda değil, O'nu devletin başında görecek zamandayız"

CHP Grup Başkan Vekili Mustafa Özyürek'in Mecliste AKP'lilere: "Bizim çabamız Meclisi açık tutmak içindir. Demokrat Partililere karşı "Yanlış yaparsanız Ben bile sizi kurtaramam" diyen İsmet Paşa'nın uyarılarını hatırlamanız gerekir" şeklindeki sözlerini, sadece kendi karnından kustuğu bir blöf olarak algılamak, yanlıştır ve yanılmaktır.

İSO Meclis üyesi Ömer Dinçkök'ün, AKP dönemindeki ekonomi yönetimini ve Türkiye'nin gidişatını kastederek:

"Sahada bol faullü bir maç var. Fakat düdük çalacak hakem yok. Artık hakem sahaya girmeli ve düdüğünü öttürmelidir" sözleri, yabana atılmamalıdır.

Asker-Sivil, tüm Milli Cepheden gelen bu uyarıları... Nezaket kuralları içinde yapılan ve diplomatik üslup kullanılan bu alarmları, Recep. T. Erdoğan'ın anlama zafiyeti ise, önemli bir zorluk oluşturmaktadır.

Ama iktidar yükünü sırtlamanın çoluk çocuk işi olmadığı, vaktinde hatırlatılmıştır...

Sırtını ABD'deki Lobilere dayayanlar, yanıldıklarını ve yalnız kaldıklarını anladıklarında iş işten geçmiş olacaktır.

Çünkü ABD, 1990'larda dünyanın en borçlu ülkesi haline gelmişti. 4 Trilyon dolar borca girmişti. Japon'ların parası ve Alman'ların piyasasıyla durumu idare etmekteydi:

Sonunda silah gücüyle, Orta Doğuyu işgal edip ekonomisini ve prestijini düzelttiğini zannetti.

Ama aslında daha hızlı bir çöküş sürecine girmiştir. Her birinin sermayesi Türkiye bütçesi kadar olan dev Siyonist şirketler arka arkaya iflas etmektedir. Irak'ta patlayan her bomba, Amerika'ya milyarlarca dolar kaybettirmekte ve süper güç balonunu söndürmektedir.

Hala: "Biz ABD'nin planlamadığı ve İsrail'in onaylamadığı hiçbir projede olmayacağız" anlamında, İslam Ortak Pazarına karşı olduğunu açıklayan AKP Başkanı fark etmese de, artık devran dış güçlerin ve yerli işbirlikçilerin aleyhine dönmektedir...

Türk milli güçlerinin de herhalde kendine özgü projeleri ve politikaları vardır ve dikkatle yürütülmektedir. Bazı olaylar karşısında sessiz ve tepkisiz gibi görünmeleri ise, elbette stratejik bir bekleyiştir ve asla pasiflik ve çaresizlik zannedilmemelidir.

SIRITAN SENARYO!..

AKP hükümetiyle bazı askeri yetkililerin, başörtüsü problemi ve İmam-Hatip meselesi gibi konularda zıtlaşmaları...

Ama ülkemizin geleceğini ve güvenliğini tehdit eden talihsiz gelişmeler karşısında uzlaşıyor olmaları,

halkımızın devlete ve hükümete olan itimat ve itibarını giderek zedeliyor ve zayıflatıyor...

İlgili ve yetkili makamların, sanki ordumuzun ve devlet onurumuzun yıprandığını fark etmiyormuş gibi davranmaları da, bizleri ayrıca düşündürüyor!?

Şu hale bakın; Bir AKP Milletvekili, hem de Meclis Araştırma Komisyonu yetkilisi çıkıyor: "Atatürk'ün asker elbiseli resminden, Meclis Muhafız Birliğinden" rahatsız olduğunu söyleyip efeleniyor! Bir komutan ise, AKP iktidarını ima ederek "irtica ve rejimin yıpratılmasına izin verilmeyeceği" yolunda açıklamalar yapıyor!...

- Oysa: Dış güçlere dayatılan ve geleceğimizi karartan, endişe verici gelişmeler karşısında; vurdumduymaz bir ortak tavır takınan, hatta bu hıyanet kokan gelişmelere kılıf hazırlayıcı açıklamalar yapan, AKP ve TSK'nın bazı otokrat yetkililerinin, incir çekirdeğini doldurmayan konularda zıtlaşmaları… Ama, güvenliğimizi ve geleceğimizi dinamitleyen talihsiz kararlarda uzlaşmaları acaba her iki tarafta da, toplumu ve tabanını oyalamak için danışıklı dövüş gösterisi mi sahneleniyor? Sorusunu aklımıza getiriyor! Ve yine hiç gereği yokken Sn. Cumhurbaşkanı Sezer'in başörtüsüne çatması... Nur Sertel ve Sami Evren gibilerin AKP bahanesiyle İslam'a sataşmaları, acaba ürkütülen Müslümanları AKP'ye yönlendirmek için kasıtlı ve planlı mı yapılıyor?!

Şimdi merak ediyoruz:

- a- Denktaş pasifize edilerek devre dışı bırakılıp, Kıbrıs Rumlara teslim edilirken.. Annan planı gereği adadan işgalci diye askerimiz çekilip, geri kalan bir bölük ise resmi tören dışında hiçbir müdahale yapamaz hale getirilirken!... Ve Annan haritasına göre Kuzey Kıbrıs'ın savunması artık imkânsız duruma sokulurken..
- b- Kuzey Irak'ta adım adım Kürdistan kurulurken..
- c- Kerkük'te, ABD destekli Peşmergeler Türkmenleri katlederken ve Kerkük yeni bir Kıbrıs haline getirilmeye çalışırken… Hiç kızmayan ve tavır koymayan!...
- ç- İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun İsrail'le imzaladığı "İstihbarat İşbirliği" ile bütün milli ve gizli sırlarımız, hatta MİT teşkilatımız Siyonistlerin hizmetine sunulurken..
- d- MİT Müsteşarı Şenkal Atasagun, sanki PKK ağzıyla ordumuza saldırırken..
- e- Yabancı Elçilik Mensupları,karış karış Anadolu'yu dolaşıp etnik ve mezhep ayrımcılığını körüklerken, hiç oralı olmayan, üstüne alınmayan!...
- f- Fatih Kaymakamlığına bağlı bir memur statüsünde olması gerekirken ve vatana hıyanetten ülkemizden sürülen ama daha sonra Özal tarafından affedilip geri getirilen Bartholomeuos, ABD'ye gidip BİZANS sergileri açarken... Ve dünya Yahudi Kongresi Başkanıyla görüşüp "İslami uyanışa karşı birlikte hareket edeceklerini" açıklarken... Patrikhane ayrı bir devlet gibi davranıp, Ankara'dan izin bile almadan yabancı papazlar atanırken...
- g- Kürtçeden sonra Çerkezler ve Ermeniler de bağımsız dil taleplerini seslendirirken... Ve şu anda MİT'in resmi raporlarına göre, Doğu ve güneydoğuda tam 3 bin yabancı ajan cirit atarken![365]
- h- Ve bu sonuca ulaşmak ve kanuni alt yapısını hazırlamak üzere maalesef AKP ve CHP'nin işbirliği ile 4 Haziran 2003 de ikiz yasalar diye bilinen ve "bütün halklar kendi kaderlerinin tayin hakkına sahiptir" maddesini içeren anlaşmayı imzalarken...
- i- Yerel yönetimler ve Kamu Reformu projesi altında Sevr gereği, Türkiye bölünmeye hazırlanırken... Bağımsızlığımızı AB'ye devredecek anayasa değişikliği yapılırken... Deniz Kuvvetleri devir teslim töreninde artık "uluslar arası hukuka" yemin edilirken!?
- j- Baş Savcı, Mersin'de "Anayasa mahkemesini siyasallaştırma girişimlerinin tehlikeli sonuçlar doğurabilecek noktalara ulaştığını ve hükümetin yargıya olan güveni yıpratmaya çalıştığını" haykırırken, hiç aldırmayan ve morali bozulmayan!...
- k- Süleymaniye'de subaylarımızın başına çuval geçirilirken…Kıbrıs'tan da askerimiz bu maksatla çıkarılıp, ordumuzun havası indirilmeye uğraşılırken..
- l-Türk Silahlı Kuvvetleri; Anadolu'nun değil, İslamı düşman seçen NATO'nun silahlı güçleri haline

[365] Güler Kömürcü 12.03.2004 Akşam

getirilmek istenirken…

- m- Milli Savunma Bütçesi AKP eliyle ve dış güçlerin tertibiyle üçte bir oranında azaltılırken… Bazı emekli generaller, Siyonist sömürü sermayesine ve mason tarikatına intisap edip, askerlik şerefini lekelerken...[366]
- 7 nci Uyum paketiyle MGK Genel Sekreterliğini işlevsiz hale getiren AKP, meclise sevk ettiği tek maddelik bir tasarı ile de, TSK'ya lojistik destek sağlayan ve (Ulusal Kriptoloji Enstitüsü) gibi milli ve gizli stratejiler üreten birimleri bünyesinde barındıran TÜBİTAK'ı siyasallaştırmak ve orduyu zor durumda bırakmak amacını taşıyan, hıyanet odaklarının sinsi emellerine bilerek veya bilmeyerek hizmet ederken...
- Kıbrıs AB'ye girince, garantörlük falan hepsi geçersiz olacağından: hiç değilse İngiltere'nin adanın %10 kadarını, üs olarak resmen alması gibi, Devletimizin de en az Kıbrıs'ın % 10 kısmını Türkiye tapusuna geçirmesi gerekirken..
- Kitap haline getirilse 20 ciltlik ansiklopedi çıkacak, 9 bin sayfalık karanlık ve karmaşık bir Annan planı, gözü kapalı imzalanırken ve sn. Başbakan içeriğini bilmediği bir metin için BM'ye garanti verirken...
- Kuzey Kıbrıs, Türkiye'yi, İslam ülkelerini ve Orta Asya Cumhuriyetlerini kontrol altında tutmak ve istediği an saldırıp kuşatmak üzere; Amerika'nın en büyük askeri üssü haline getirilmeye hazırlanırken...

Ve hatta NATO'nun genişleme masa sorumlusu Bayan Stefani Babst, Ege Üniversitesinin hazırladığı uluslar arası bir panelde: Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde NATO'nun İzmir'de yeni bir üs kurması gerektiğini ve bu konudaki girişim ve gelişmelerin kendilerini ümitlendirdiğini söylerken.[367]

Evet, bütün bu hıyanet ve rezalet yaşanırken;

- Hiç sesi çıkmayan, hatta başımıza çuval geçiren ABD'li Albayın yılbaşı eğlencelerine, özel subaylar gönderip kutlayan… Mersin Limanındaki şımarık conilere haddini bildiren Binbaşımızı sürgün gibi başka göreve atayan ve G.K. 2'nci Başkanı Org. İlker Başbuğ'u 45 kişilik heyetle, hala İsrail'e yollayan bu asker ve sivil yetkililer, Hurşit Tolon Paşa'nın Milli ve haysiyetli uyarılarından niye bu kadar rahatsız oluyorlar? Halkımızın haklı taleplerine ve Denktaş'ın tarihi tepkilerine niye kulak asmıyorlar?
- Geçmişte "Aman taksime cami yapılıyor!.. İlahiyat ve Diyanet yetkililerine ve bazı Hoca Efendilere Başbakanlıkta iftar veriliyor!" diye bir avuç suda fırtına koparanlar, şimdi Ülkemizin altına dinamitler koyulurken, Kıbrıs ve Kuzey Irak elimizden kayarken, niye susuyorlar?
- "Benim ılımlı ve itidalli tavırlarımın, sesin gürlüğüne değil, aklın öncülüğüne inanan biri gibi davranmamın bazılarınca; 'Bana vaad edilmiş bazı makam ve menfaatler karşılığı, Kıbrıs gibi milli konularda sessiz ve tepkisiz kaldığım' şeklinde yorumlanması yanlıştır."

"Kıbrıs konusunda şahsi kanaatlerimizle, hükümetin icraatları bazen uyuşmayabilir ve bu durumda karar vermek siyasi iradeye bırakılır."

"Annan Planına "evet" denilirse Kıbrıs elimizden çıkar mı ?" sorusuna da:

"Gönlümüzün değil, aklımızın rehberliğinde yürümemiz lazımdır!" ifadeleri, basın toplantısında son soruyu yönelten ve kamuoyuna tercümanlık eden gazetecinin: "Kıbrıs gibi hassas konularda ve hele böylesi kritik bir aşamada, Atatürk'ün de son vasiyeti doğrultusunda, Milletimizi rahatlandıracak ve umutlandıracak bir açıklama yapmamız gerekmiyor mu?.."

Çağrısına yanıtı olmaktan çok uzaktır.

"Laiklik ve demokrasi gibi kurum ve kavramlar; ülkenin korunması ve millete huzur sağlanması için bir araçtır. Amaç; ülkenin bağımsızlığı ve Milletin birlik ve bekasıdır. Bizdeki gibi araçlar uğruna, amaçların feda edildiğine, maalesef tarih şahit olmamıştır.

Kıbrıs, Ege ve Güneydoğu elimizden kayarken, bazıları hala "laikliği koruyacaklarını" vurgulamaktadır!?

İsrail Siyonist'inin Arafat'a yapmadıklarını, bunlar Denktaş'a yapmıştır.

- Hatırlanacağı üzere Baykal seçim tahminini şunlara dayandırıyordu. "Doğu ve Güneydoğuda

[366] Umur Talu 12.03.2004 Sabah
[367] Güler Kömürcü 09.04.2004 Akşam

komutanlar bile AKP'yi destekliyor!"[368]

Şimdi tekrar soruyoruz:

Hiçbir partide Milli ve haysiyetli tavır takınan bir tek siyasetçi kalmasın ve bu amaçla CHP de Deniz Baykal ve ekibinden kurtarılıp Yahudi dönmesi ve IMF temsilcisi Kemal Dervişe aktarılsın, bunun için de yerel seçimlerde başarısızlığa uğratılsın diye, Pentagon'un emriyle, AKP adaylarını destekleyenler, kime hizmet ediyorlar?

- İstanbul Milletvekili Emin Şirin'in TBMM Başkanlığına verdiği soru önergesinde belirttiği gibi;
- Başbakan Recep Tayip Erdoğan ABD Savunma Bakan Yrd. Siyonist Wolfowitz'e bir mektup yazıp: "G.K.B. Hilmi Özkök'le gizli ve özel bir toplantı yapacağını… Bunun için kendisine yardımcı olunmasını…

Ve Türkiye'nin Birinci Dünya Toplumunun (yani Siyonist ABD boyunduruğunun) bir üyesi yapılması yolunda, generallerle bu güne kadar hiç olmadık biçimde birlikte ve ortak çalışacaklarını" bildirmesi doğruysa, acaba milletimiz hayali senaryolarla ve danışıklı kavgalarla oyalanıp, hayati haklarımız hatta Aziz Vatanımız, şahsi makam ve menfaatler karşılığı, peşkeş mi çekiliyor?...

- Ama elbette; Mili Güçlerce, bu talihsiz ve tehlikeli gelişmeler dikkatle izleniyor…
- Ve bu ülkeyi sahipsiz zannedenler aldanıyor.!

[368] Pres Türk Ulusal Haber 25.03.2004

BARIŞ "NATO"SU MU?
ŞEYTAN 'ŞATO'SU MU?

NATO; Hadislerde Deccalizm diye haber verilen Siyonizmin Silahlı Kuvvetleridir. Şeytan şebekesi olan Siyonizm'in:

İşgal meydanı: Filistin ve İsrail

İştah sahası: Türkiye ve Ortadoğu (Arzı Mev'ud)

İştigal (meşguliyet) alanı: Bütün dünya

Patronları: Rockefeller (ABD) ve Rotschild (İngiltere) Yahudi aileleri

Piyonları: IMF'ye bağlı tüm hükümetler

Karakolları: Mason Locaları

Devşirme ocakları: Lions ve Rotary Klüpleri

Merkez üsleri: Amerika Birleşik Devletleri

Eyaletleri: Avrupa, Kanada, Avustralya

Sömürgeleri: Güney Amerika, Afrika, Asya ve İslam Ülkeleri

Hükümeti: BİLDERBERG

Senatosu: Trileteral Commisyon

Dış ilişkiler Konseyi: CFR

Rejimin Adı: SİYONİZM

Devletin Adı: GİZLİ DÜNYA DEVLETİ

Olan, bugünkü zalim batı medeniyetinin meşruiyet maşası; Birleşmiş Milletler, Askeri Kışlası; NATO... Terör örgütü ise Gladyo-Kontrgerilla, CIA ve MOSSAD'dır.

Evet, NATO, Yahudi Siyonizm'inin ve Hıristiyan Emperyalizminin, bütün dünyayı hegemonyası altına alma hedefi için kurdukları ve farklı din ve kökenden milletlerin askerlerini, kendi şeytani amaçları için kullandıkları bir ŞER KIŞLASIDIR!..

Komünizmin iflasından ve Sovyetlerin dağılmasından sonra açıkça "İslam ve Müslüman dünyasını" düşman ilan eden NATO, şimdi bu amaçları doğrultusunda Kıbrıs'ın kuzeyini ve bütün Türkiye'yi üs olarak kullanma sevdasındadır.

Bu noktada en üzücü ve düşündürücü olan durum: Ordumuzun, Anadolu'nun bekçisi değil de, sanki NATO'nun türevi ve tetikçisi gibi bir tavır sergilemiş olmasıdır.

- Kıbrıs konusundaki, "tarafsız"lıkları,
- Kuzey Irak konusundaki, kararsızlıkları,
- Milli Egemenliğin AB'ye devri konusundaki tavırsızlıkları,
- Son seçimlerde güya, DEHAP oylarındaki suni düşüş bahanesiyle "Kürt ayırımcılığı ve Güneydoğu kayırımcılığı" problemiyle ilgili "Dikkatleri dağıtma" manipülasyonları karşısındaki duyarsızlıkları…
- Kıbrıs'ın Annan Planıyla Yunan'a devrinden sonra AKP Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün "Karabağ'ın da Ermenistan'a devrine hazırlandığı" bir ortamda; Ermeni Subaylarla, NATO çatısı altında "Barış için ortaklık" toplantılarına katılmakla gösterilen "dava"sızlıkları,
- Süleymaniye'de başımıza çuval geçiren "Dost ve müttefik ABD ile birlikte, Kürdistan'ı kuracak peşmergelere, subaylık eğitimi vermek gibi tutarsızlıkları gördükçe, bu endişelerimizde ne denli haklı olduğumuz ortaya çıkmaktadır.

Ve hele, Haziran 2004'te NATO zirvesinin İstanbul'da yapılması ve milyonlarca dolarlık bütün masraflarını Türkiye'nin karşılaması, ama Türk polisine ve askerine güvenmeyip Bush'un yüzlerce korumalarına kadar Amerika'dan taşınması karşısında: acaba "NATO'nun Türkiye'ye reva gördüğü, sadece garsonluk ve taşeronluk hizmetleri midir?" sorusu aklımıza takılmaktadır.

- Son Irak işgalinde tam 1400 saldırı sortisinin Türkiye'deki NATO üslerinden kalkan ABD ve İngiliz

uçaklarınca yapıldığı,

- Recep T.Erdoğan'ın alımını imzaladığı 1,3 milyar dolarlık AWACS uçaklarının, NATO hizmetinde ve İslam ülkelerinin işgalinde kullanılacağı,
- NATO "Acil müdahale gücünün Türkiye'ye konuşlanacağı ve bunu Yunanistan'a kaptırmadıkları için AKP yetkililerinin zafer havası attığı (!?)" bir süreçte,

Süleymaniye'de subaylarımızın başına çuval geçirildiği gün, ABD Büyükelçisiyle randevusunu bile iptal etmemek...

Ama bir işadamının ölümünü gerekçe gösterip Kıbrıs gibi hayati bir konudaki basın toplantısını ertelemek; Kuvay-ı Milliye ruhu ve şuuruyla nasıl yorumlanacaktır?

Geçmişte Kuvay-ı Milliyeci kurmaylarımızın İstiklal ve İstikbalimizin (Hürriyetimiz, geleceğimiz ve güvenliğimizin) sağlanması ve sigortası olarak ortaya koydukları:

"KÜREK, TÜFEK, YÜREK"

Formülüne bugün her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardır.

KÜREK: Sanayileşmeyi ve tarımsal kalkınmayı,

TÜFEK: Milli savunmayı, güçlü ve yerli silahlanmayı,

YÜREK ise; **İNANCI**, **KAHRAMANLIĞI**, **MORAL** ve **MANEVİYAT KAYNAĞINI** ifade etmektedir.

Bunlardan birinin eksikliği felaket ve esaret demektir. Ve hele, "Yürek" yetersizliği ve fikren Batı ve NATO köleliği, bir toplum ve ordusu için en büyük talihsizliktir.

AKP'nin, Büyük Ortadoğu Projesi ve ABD ve AB ile uzlaşma-teslimiyet çerçevesindeki girişimleri ise, asla bir değişme-yenileşme olmayıp; BM kapsamında iktidara, NATO kanalıyla da orduya biçilen, ama biraz yıpranıp millileşmeye yönelen eski "rol"ün, rötuşlanarak sürdürülmesidir.

Üstelik, Amerika ve Avrupa'daki Siyonist merkezlerin, zamanla bazı sinsi siyaset ve hıyanet şifrelerini çözen ve bazı konularda diklenmeye özenen "deneyimli devlet adamları (!)" yerine "Acemi Oğlan"ları daha çok tercih ettikleri bilinmektedir..

BOP ile İslam Ülkelerini, Afganistan ve Irak örneğinde olduğu gibi: bölgelere, aşiretlere, hatta site şehirlere bölüp, yerli sömürge valileriyle yönetmek isteyen dış güçler, "Ilımlı İslam" afyonuyla da, bu hıyanet ve cinayetlere karşı çıkacak imani ve insani gayretleri uyuşturmak peşindedir.

Hatta aynı Siyonist merkezler, ülkeleri böldükleri gibi, "Koç ve Sabancı" gibi kendi güdümlerindeki büyük holdingleri bile, dağıtmak ve küçültmek istemektedir. Çünkü böylece kontrol ve kumanda daha rahat işleyecektir.

Koç Grubuna ait "Koç Sistem"in, Bayındırlık Bakanlığınca açılan bir ihalede usulsüzlük yaptığı gerekçesiyle Kamu ihale Kurulunca kara listeye alınması ve bir yıl ihale yasağı konması...

Yine; Ali Sabancı'nın, Sabancı CEO'su ile anlaşamadığı bahanesiyle Sabancı Telekom'daki görevinden ayrılması,

Ve hele Sabancı ve Koç'ların yatırımlarını artık giderek yurt dışına kaydırması,

Ama bunlara rağmen;

2004 Nisan'ından itibaren Fetullah Gülen sermayesiyle, Siyonist 300'lerin Türkiye temsilcisi TÜSİAD'ın yakınlaşması...

Kemal Derviş'in, Fetullahçı Yazarlar Vakfının Washington'daki bir Siyonist Üniversitesiyle birlikte düzenleyeceği konferansa, ana konuşmacı olarak çağrılması...

Fındık tüccarlığından sermaye simsarlığına yükselen Kürt asıllı Cüneyt Zapsu'nun; hem CIA, hem AKP, hem Fetullah Gülen'le yakın temasları (çünkü ARI Grubu CIA tarafından fonlanan "Internatıonal Republican Instıtute"nin Türkiye ayağıdır.)

Evet bütün bunlar bir de bu bağlamda değerlendirilmelidir.

Hatta "Dinler arası Diyalog ve Hoşgörü" safsatasıyla 1996'da Abant'ta başlayan ve Milli Görüş'ün parçalanıp, AKP'nin kurulması ve iktidara taşınmasıyla yol alan; Fetullahcı Gazeteci ve Yazarlar Vakfının

yürüttüğü Abant Toplantısına bu yıl Amerika'da, bir önceki Dekanı, Irak Savaşı'nın mimarı ve ABD Savunma Bakan Yardımcısı, meşhur ve mel'un Siyonist Paul Wolfowitz olan, John Hopkins Üniversitesi SAIS Bölümünün ev sahipliği yapacak olması...

Ve bu SAIS'ın yılda sadece bir kere yayınlanan SAIS PREVİEW isimli prestij dergisinin 2001 yılında, Fetullah Gülen'in bir makalesini yayınlayıp, Ona sahip çıkması ve Siyonist dünyada özel bir saygınlık kazandırması...

Ve 20 Nisan 2004 tarihli Tercüman gazetesinin haberine göre, verdiği 3 milyon dolar bağışın kaybolduğu ve evli bir kadınla ilişki kurduğu iddiasıyla, Vasilaki Floridi adlı iş adamınca mahkemeye verilen ve daha önce vatana hıyanetten dolayı ülkemizden sürülen ve Özal'ın gafletiyle affedilip getirilen... Ama şimdi, Vatikan gibi, Ekümenik-bağımsız ve uluslararası bir devlet havasıyla hareket eden; Fener Rum Patriği Bartholomeos'un; Fetullahcıların bu Abant Toplantısına gönderdiği mesajda:

"Türk tipi İslam modelinin, "Cihad" ve "Haçlı Seferi" gibi kavramlardan tamamen uzak olduğunu kaydederek, Türk modelinin Avrupa Birliği'ne entegrasyonunun, batı ve İslam dünyası arasındaki işbirliği için güçlü sembolik bir örnek teşkil edeceğini" savunması ve;

"Bugün önümüzde büyük bir zorluk var. Doğu ile batı, Müslüman ile Hıristiyan, bütün dinler, bütün medeniyetler, bütün kültürler arasındaki duvarı gerçek anlamda yıkmak, köprü kurmak ve insanlığımızı, ortak değerlerimizi tanımak. Bu, Tanrının dünya modelidir. Belirlenen zamanda Tanrının krallığına ulaşmak için, bu yolculuğa birlikte, doğu ve batı, kuzey ve güney olarak devam etmeliyiz" temennisinde bulunması...

Fetullah Gülen'in, Patriğin ve AKP'li Dinayet Reisi'nin taşeronluğunu üstlendiği "Ilımlı İslam"ın, Siyonist Patronun ve NATO'nun şeytani bir projesi olduğunun en açık göstergesidir.

Fetullah Hoca-Francis Fukuyama:

Biri Türk asıllı ılımlı ve hoşgörülü Müslüman Hoca Efendi... Diğeri, Japonyalı, sinsi ve saldırgan bir Siyonist Hıristiyan teorisyeni...

Ama ne hikmetse, birbirlerine destek çıkıyor ve ortak çalışıyorlar.

Hatta, Fetullahcıların Abant Toplantısının Amerika'daki ev sahipliğini yapan üniversitenin "SAIS" bölümü; Siyonist Hıristiyanların ve Başkan Bush'un New Age (Yeniden Doğuş) Tarikatının siyasi kanadını oluşturan "Neo-con"ların, yani "Tanrıyı Kıyamet Savaşı'na zorlayarak tüm insanlığı öldürdükten sonra, Dünyayı birkaç seçilmiş Yahudi ve Hıristiyana teslim edeceğine inanmış ve kendilerini bu amaca adamış" olanların kontrolünde..

Ve daha da ilginci, Fetullahcılara ekonomik ve stratejik yardım yapan bu SAIS'ın şimdiki Dekanı Japon asıllı, Siyonist kuklası ve "Tarihin Sonu" teorisyeni Fukuyama !..

Fukuyama'ya göre: Bütün insanlığın, bugünkü Batı Medeniyetini ve Siyonist güdümlü ABD hakimiyetini kabul etmekten, direnenlerin ise kaybetmekten başka çaresi ve seçeneği yoktur!..Ve bu akıl ve iman fukarası ve Amerika'nın Fetullah'ı, Francis Fukuyama'ya göre:

"Bu evrensel Siyonist Medeniyetinin tek engeli ve tehlikesi kalmıştır..İslam!.. Öyleyse, bu son düşman İslam; ehlileştirilmeli, ılımlı ve uyumlu hale getirilmelidir!?"

Evet, işte "Dinler Arası Diyalog" ve "Ilımlı İslam" şeytanlığının perde arkası!... Ve askeri kanadı NATO; siyasi kanadı BM olan Siyonizm'in sinsi planları!..

Abdullah Gül'ün, Milli Görüşü bölme karargâhı olacak şekilde kurup kullandıkları Polmer (Politika Merkezi) ile Çevik Bir'e madalya veren Siyonist JiNSA üyesi ABD'li NATO generallerini Nisan 2004'te Ankara'da, AKP milletvekilleriyle buluşturup, adına "Bölge Barışı" palavraları koydukları girişimler de, NATO destekli Büyük Ortadoğu Projesine alt yapı hazırlama gayretidir.

Türk toplumunu maalesef; inanç ve ideolojik bağlılığını, sosyal statü ve saygınlığını, hatta vatani ve vicdani sorumluluklarını bir tarafa bırakarak, sadece şahsi ve ailevi çıkarları doğrultusunda bir siyasi tercih yapacak ve menfaat dürtüsüyle oy kullanacak bir hafifliğe getirmeyi başaran... Ve medya rüzgârıyla istediği yöne savuran...

İşte bunun için bir dönem, artık yürümekten bile aciz Ecevit'in DSP'ni birinci parti yaptırıp, ikinci dönem yüzde birlere alçaltan...

Bir zamanlar "Gerici, radikal dinci" diye sataştığı AKP'lileri, işine gelince tek başına iktidara taşıttıran ve böylece "Demokratik Seçim" gösterisiyle kendi sömürü saltanatlarına kılıf hazırlayan:

- Hem Dış mihraklardan, hem işbirlikçi iktidarlardan,
- Hem Siyonist patronlardan, hem sinsi piyonlardan,
- Hem BM Şatosundan, hem NATO'sundan,

Artık kurtulmamız zamanı gelmiştir ve geçmektedir. Aksi halde, çöküş kaçınılmaz hale gelebilir.

İşte Manzaramız!

Kuzey Irak'ta bütün çıkarlarımız ve kırmızı hatlarımız tepeleniyor!...

Kıbrıs'ta, M. Ali Talat diye Başbakan geçinen birisi:

"Türkiye Kıbrıs'tan defolup gitsin!.." diye tepiniyor!..

Türkiye Başbakanı, K.Kıbrıs Cumhurbaşkanına, Rumlardan beter hakaretler ediyor!..

Dış güvenliğimiz ve geleceğimiz açısından en çok askerleri ilgilendiren Kıbrıs gibi bir konuda, G.K.Başkanı sessiz ve tepkisiz kalıyor, tedirgin ve tarafsız davranıyor!..

En kritik bir ortamda ve en stratejik toplantısını yapan Milli Güvenlik Kurulu; en kısa sürede bitiyor, en layt ve en yavan bildirisini yayınlıyor!..

Cumhurbaşkanı, Başbakanla barışık gözükmüyor!..

Yargı ile hükümet giderek zıtlaşıyor!..

Ve bütün bu olumsuzluklar ve uyumsuzlar arasında NATO Zirvesi Türkiye'de toplanıyor!?

Ve NATO, BOP kapsamında ve İsrail'in amaçları doğrultusunda: Akdeniz Havzasını, Balkanları, Kafkasları, Kuzey Afrika'yı, Süveyş Kanalını, Tüm Asya'yı, Anadolu Yarımadasını ve Bakü-Ceyhan Petrol Hattını kontrolüne almak ve dünyanın en gizli ve etkili istihbarat sistemi olan ECHELON istasyonunu burada kurmak ve de yine ABD ve NATO üsleri oluşturmak üzere Kuzey Kıbrıs'a yerleşiyor!..

Ve zaten, NATO'ya yeni genel sekreter seçilen, Yahudi asıllı Hollandalı Jaap de Hoop Scheffer, ayağının tozuyla ve Haziran zirvesinin hazırlıklarını teftiş amacıyla geldiği İstanbul'da:

"Balkanlar, Kafkaslar, Orta Asya, Doğu Akdeniz, artık NATO'nun ilgi ve sorumluluk sahasıdır"[369] şeklindeki demeçleri ve,

AKP Dışişleri Bakanı Abdullah Gül'ün:

"Devlet ve Hükümet Başkanları düzeyinde gerçekleşecek NATO zirvesine ev sahipliği yapmak için sabırsızlanıyoruz. NATO ittifakının, yeni güvenlik sorunlarını (NATO'nun tehdit ve tehlike olarak İslam'ı gösterdiğini hatırlayın) aşmak için bunun önemli bir fırsat olacağına inanıyoruz"[370] sözleri de bu yöndeki sinsi niyet ve gayretlerini dışa vuruyor!..

Ve işte bütün bunları gördüğümüz için diyoruz ki; Türkiye çetin bir yol ayırımındadır ve artık kesin ve tarihi bir karar vermek durumundadır..

Ancak Devletin tepesindeki, bu birbiriyle irtibatsız, itimatsız ve istikrarsız görüntüyle..

Ve bu iktidar zafiyetiyle, kangrenleşmiş sorunların aşılması ve bu virajın alınması, imkânsızdır.

Uçuruma yuvarlanmadan, gerekli ve yeterli her türlü tedbirin alınması kaçınılmazdır ve artık bunun tam zamanıdır!..

"Demokrasiyi pekiştirme... Batı ile bütünleşme" demagojileri uğruna, ülkemizin ve geleceğimizin karartılmasına herhalde göz yumulmayacaktır!

"Hepsi Tesadüf mü?..

Söylenen ve gizlenen amaçları bakımından dünyada en (şüphelendiğim) örgütlerden birisi de NATO'dur!

Bunların bayrağında dört köşeli haç vardır.

---

[369] Milli Gazete 30.04.2004 Sh:3

[370] Milli Gazete 30.04.2004

Gerçi bu dört köşeli haç Yeni Ahid'i yazan dört Evangelisti ve Alşimit-Okultist gelenekte yer alan dört temel elementi temsil eder ve bu yazarların adı da Matthew, Marcus, Luka ve John'dur!

Gelelim Avrupa Birliği'ne;

Bilindiği gibi; onların bayrağında 12 yıldız var ve bu hep böyle oldu. Üye sayıları altıyken de 12 yıldızları vardı, şimdi de sayıları 30'a ayaklaşıyor ama bayrak yine 12'de kaldı.

Ayrıca Brüksel'deki AB binasında da 12 kapı vardır.

Eh kendimizi biraz zorlayarak 12'nin de 4 rakamıyla bağlantısını kurmak kolaydır.

Ve bunların eski Ahit'teki şu alıntılarla bağlantısı hiç araştırılmış mıdır?

“Sonra yeni bir gökyüzü ve yeni bir yeryüzü gördüm. Yedi melekten biri yanıma geldi ve sana Kuzu'nun gelinini göstereceğim dedi. Sonra Ruh beni yüksek ve büyük bir dağa çıkardı. Ve gökyüzünden yeryüzüne inmekte olan Tanrı'nın kutsal kentini gösterdi. Bu Kudüs'tü. Kutsal Kentin etrafı büyük ve yüksek bir duvarla çevriliydi ve 12 kapısı vardı. 12 kapıda 12 melek bekliyordu. 12 kapının üstünde İsrail'in 12 kavminin adları yazılıydı. Büyük ve yüksek duvarın içinde 12 çeşme vardı ve 12 çeşmenin üzerinde Kuzu (İsa) 12 Havarisinin ismi yazılıydı.”

Bilderberg’çi Masonlara gelince;

Onlar için 3, 7, 9, 11, 13, 39 sayıları nedense pek önemli.

Mesala, “Maya”lar için de, 9 sayısı çok öncelikli.

13 Rakamı 365 gün içinde olabilen dolunayların da sayısıdır. Bilmem anlatabiliyor muyum?

Bilderberg kuruluşunda 13 üyeden oluşan 3 grup vardır, bunlar 39 üyelik çekirdek kadroyu oluşturur. Bu 39 kişi politika komitesini oluşturan 13 kişiye sorumludur ve bu 13 kişi de 9 kişilik yuvarlak masaya sorumludur.

Dikkatle bakın: bir dolar banknotunun arkasında sol tarafta 13 basamaklı bir piramit vardır.

Sağ tarafta 9 kuyruk tüylü bir kartal var, bu kartal 13 yapraklı zeytin dalı ve 13 adet ok tutuyor. Üzerinde 13 çizgi ve çubuk bulunmaktadır, kartalın kafasının üstünde ise 13 yıldızdan oluşan bir arma vardır.

Kartalın kafasının üstünde yazan; 'Birçoklarının içinde bir tane' (yani seçilmiş kavim) anlamı olan “E Pluribus Unum” ve piramidin üzerinde yazan; 'Bizim meselemiz, plan ve başarıyla tamamlanacaktır' anlamındaki “Annuit Coeptis” de; evet, fark ettiniz 13'er harften oluşuyor.

“**Annuit Coeptis**” lafıyla ne anlatmak istiyorlardı.?” [371]

Acaba, Siyonist Yahudiler, hayal ettikleri dünya hakimiyetine, çok mu yaklaşmışlardı?

Ama öyle ise, İsrail, niye korkusundan, bütün ülkenin etrafını kalın ve yüksek duvarlarla çevirmeye başlamıştı!..

Sadece Filistinlileri önlemek için olamazdı?

İstanbul Siyonizm’in Başkenti mi?

Eurovision şarkı yarışması İstanbul’da yapıldı…

Eurovision ambleminde sadece Ayasofya yer alıyor… Sultan Ahmet ve Süleymaniye gözükmüyor!..

Türkiye Eurovision solisti, sahneye kolunda bir HAÇ dövmesi ile çıkıyor!

Kısaca, “İstanbul, Türklerin ve Müslümanların şehri değil” mesajı veriliyor.

BOP ve Türkiye’nin konumu tartışılırken, bir de NATO zirvesi İstanbul’a taşınıyor!?..

Ve zaten Aytunç ALTINDAL’ın dikkat çektiği önemli bir belge gösteriyor ki: 1909 yılında ABD, İngiltere ve Fransa’nın gizlice mutabık kaldıkları bir anlaşmaya göre İstanbul’un bir “Özel dünya devleti” olması kararlaştırılıyor.

Ama ne yazık ki, ılımlı İslamcı AKP iktidarıyla, NATO’cu ve Batı’cı Generaller; hala İmam-Hatip ve Başörtüsü üzerine danışıklı dövüş yapıyor!..

ABD’nin Üs Talepleri Doğrulandı...

ABD, Büyük Ortadoğu Projesi’ni hayata geçirmek için bütün ön hazırlıklarını başlatmış bulunuyor. Bu

[371] Serdar Turgut 17 Mayıs 2004 Akşam

amaçla Türkiye'den üs isteyen ABD'nin, bu talebi için Türk yetkililer ile görüşme yaptığı doğrulanıyor.

Dışişleri Bakanlığı bu taleplerle ilgili son günlerde çıkan haberler üzerine değişik zamanlarla çelişkili açıklamalar yaptı. Bakanlık Sözcüsü Namık Tan, "Bahse konu olan taslak ile ilgili görüşmeler Genelkurmay Başkanlığı ile ABD Savunma ve İşbirliği Ofisi arasında yapılmıştır" diyerek, bir önceki açıklamasına ters düşüyor...

ABD İncirlik Üssü'ndeki gücünü arttırmak, Trabzon'da iki liman ve Samsun'da bir limanda üs kurmak istiyor. Ayrıca ABD, tatbikat adı altında Konya-Karapınar bölgesini de kullanmak istiyor. Talep ile ilgili olarak şimdilik Türkiye'den olumlu cevap bekliyor. Ancak ABD, İstanbul'da Haziran sonunda yapılan NATO Zirvesi öncesinde ilettikleri bu talebe AKP'nin "evet" diyeceğini biliyor. Çünkü AKP zaten bu hizmetler için iktidara taşınmış bulunuyor ve diyet borcunu ödüyor.

KEMALİZM SAHTEKÂRLIĞI

MENEMEN VE SİVAS OLAYLARININ PERDE ARKASI

28 Şubat dönemleri Milli Güvenlik Kurulundaki ve özellikle Batı Çalışma Grubundaki bazı Paşaları, Milletin gözünü açtıkları için kutluyoruz. "Atatürkçülük" diye dayatılan ve en başta Atatürk'e hakaret sayılan uygulamalar konusundaki samimiyetlerinden dolayı bunu söylüyoruz. Türkiye'de uygulanan sermaye diktatörlüğüne,"Demokrasi, Halk iradesi, İnsan hakları, Özgürlük, Laiklik" gibi kılıflar geçirmeye çalışan ve bu melanetlerini mazur ve meşru göstermek için Atatürkçülüğü kullanmaya kalkışan sahtekârlara karşılık, hiçbir istismara ve suistimale tenezzül etmeden aynen, kendi ürettikler Atatürkleri gibi davrandıkları için tebrik ve takdir ediyoruz! Evet işte sömürü baronlarının ve MAFIA babalarının düzeni budur. "Kanunları krallar koyacak, Meclis ve hükümet bunları onaylayacak, vatandaşlar da bunlara uyacak!"

O dönemlerde gündeme gelen "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi" ile bu sistemin gerçeğini gün yüzüne çıkaran kimselere aslında minnet ve şükran borçluyuz. Çünkü onların sayesinde, bu belgenin özeti ve mahiyeti anlaşıldı; "Temel kanunları ve kuralları biz koyacağız. Siz de sistemi bunlara uyduracak ve uygulayacaksınız!" Demokrasi sahtekarı Mesut Yılmaz'la demogoji kahramanı Bülent Ecevit, daha ilk günden "Emret Generalim" havasına girmişlerdi...

Öyle ya, onlara göre Atatürk'te böyle yapıyordu! Mason ve dönme tarihçilere göre: O günkü şartların gereği, kanunları akşam sofralarında ve gece sohbetlerinde kararlaştırıp, daha sonra bunları meclisten geçirmiyor muydu? Ve şimdi batı çalışma gurubunun hazırladığı "Milli Siyaset Belgesi"ni, bu Atatürkçü geleneğin çağdaş bir örneği kabul etmeniz gerekmiyor mu? Acaba niye kıvırıyor ve kıvranıyorlardı? Gerçek Atatürkçülük ortaya çıkacak, kendilerinin de istismarı ve sahtekârlığı anlaşılacak diye mi korkuyorlardı?

"Derin Devlet" geleneği de, Susurluk süreci de, yine aslında o dönemdeki uygulamaların bir devamı değil miydi?

Onlara göre: Ali Şükrü bey gibi sivri seslerin ve muhtemel tehlike sayılan muhalif kimselerin münasip biçimlerde halledilmesi de elbette bu "Derin devlet" despotizminin örnekleriydi!...

Çünkü Türkiye'de milli ve yerli bir cephe oluşuncaya kadar, derin devlet; Siyonist ve sabataist hainlerin, yani "gizli hakim"lerin özel çetesi demekti.

Beyler, "Atatürkçülük gerek, düzgünlük gerek!" Öyle "Milli İrade, İnsan Hakları, Özgürlük" gibi jelâtin kılıflar içinde saklanıp, sömürü saltanatınızı ayakta tutmaya ve sahtekarlık yapmaya lüzum yok. Sizlerin ikiyüzlülüğünüzden, çifte standartlarınızdan usandık artık. Mustafa Kemal'in inanç ve idealleriyle hiçbir alakası olmayan; "Atatürkçülük" diye uydurup bu millete dayattığınız demogoji ve despotizimden bıktık artık!..

Vatan haini PKK'nın sözcüsü ve temsilcisi bir parti kapatılınca kıyametler koparacaksınız.

Milletin seçip memleketin en büyük partisi yaptığı Refah'ın kapatılması girişimlerine alkış tutacaksınız?!

Vaktinde, fiilen anarşi ve teröre bulaşmış, silahlar ve bombalarla yakalanmış birisi hapse konulunca, "Fikir özgürlüğü, İnsan hakları" diye her tarafınızı yırtacaksınız! Ama Erbakan: "Kürt kardeşlerimizi kışkırtan söylemlerden vazgeçelim. Birlik ve beraberliğimizi pekiştirelim" dediği için hapse mahkum edilince sus-pus olacaksınız!?

Yani siz sadece bir avuç azınlık takımını, solcu kırıntısını ve sosyete soytarısını insan sayacak, ülkenin % 99'unu oluşturan Müslümanları "İnsan Haklarına" layık bulmayacaksınız!

Bir köylü, kışın donmamak için çaresiz üç-beş kök meşe kesince, traktörünü bağlayıp kendisini hapse atacaksınız.

Ama İstanbul'un ciğeri olan Sarıyer Ormanları Boynuzlu Holdinge talan edilince göz yumacaksınız!..

Başbağlar da 50 kişiyi katledip köyü ateşe veren soysuzların salıverilmesine sessiz kalacaksınız ve sözde her türlü idama karşı olacaksınız.

Ama menfur Sivas olayları bahanesiyle İslam'a saldıracak, intikam hırsıyla bayram yapacaksınız!...

Tasavvufi edep ve ahlak öğretilen maneviyat ocaklarına düşmanlık yapacaksınız.

Ama Sapık Moon Tarikatı davet edince, şeref duyacak ve dört nala koşacaksınız!...

Masonlar Mecliste çoğunlukta iken milletvekili dokunulmazlığını savunacaksınız.

Milli Görüşçüler Mecliste artınca "Dokunulmazlık kalksın" diye çarpınacaksınız!..

Ve bütün bu sahtekarlarınızı ve çifte standartınızı da, Atatürkçülük perdesi altında saklayacak ve savunacaksınız?..

Ama çok şükür ki artık bunu yapmayacaksınız. Çünkü sahteleri değil şimdi samimi Atatürkçüler işe el atmıştır. Bu bakımdan milli siyaset belgesini hazırlayanlara ve bunu kamuoyuna sızdıranlara teşekkür ediyoruz. Bizi Atatürk istismarcılarının elinden kurtardıkları ve gerçek Atatürkçülüğü ortaya koydukları için kendilerini kutluyoruz!...

Evet, şimdiye kadar "Kanunları Karunlar (Mason patronlar) yapacak, Bakanlar onaylayacak, Vatandaşlarda uyacak!" diyordunuz...

İşte bu demokrasi, kılıflı bir "Dedikrasi"dir, despotizmdir.

Ve sizin bütün yaptığınız laf ebeliği ve demogojidir!

Ve sakın bu sözlerimiz dolaylı ve imalı bir sitem olarak yazdığımızı sanmayın. Emin olunki samimi duygularımızı dile getiriyoruz.

Ve işte bu yüzden "Milli Siyaset Belgesinin" açığa çıkmasını tarihi ve talihli bir gelişme olarak değerlendiriyoruz.

Çünkü Atatürkçülük adına bugüne kadar devamlı münafıklık yapıldığına, böylesine mert ve net tavırların ise yararlı olacağına ve hayırlı sonuçlar doğuracağına inanıyoruz.

Türkiye;

1- Din istismarı yapan yobazlardan,

2- Atatürkçülük istismarı yapan devrimbazlardan kurtulmayınca, huzur bulamayacağını, devamlı söylüyoruz. Siyonist sindirme düzenine ve İnönü despotizmine, Kemalizm kılıfı geçirilerek, hem Atatürk'e, hem de milletimize hıyanet edildiğini artık biliyoruz!

Evet, Batı Çalışma Gurubu, gizli değil gerçek bir görüntüdür. "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"de tam bu zihniyetin ürünüdür. Bu belge "Demokrasi, Halk İradesi, Büyük Millet Meclisi" gibi kavramların arkasındaki "Derin devlet"in de gerçek yüzüdür.. Ve bir kere daha belirtiyoruz ki, işte bu belgenin özü ve son sözü şudur;

"Kuralları ve kanunları biz koyacağız... Ve toplumu bunlara zorla uyduracağız !"

Ey Atatürkçülüğü "Dönme Dolaplı" sermaye baronlarının sömürü düzenine kılıf yapanlar !..

Ey Atatürkçülüğü bir avuç gayri müslim azınlığın saltanat sistemine dayanak kılanlar!..

Ey Atatürkçülüğü Din ve Millet Düşmanlığına, haksızlık ve ahlaksızlık uygulamalarına gerekçe diye kullananlar!...

Artık maskeniz düştü. Münafıklık mesleğiniz son buldu.

Sağ olsunlar, var olsunlar paşalarımız ki, sistemin arka yüzünü ortaya koydular.

İşte gerçek budur. Eğer bu durum sizin işinize geliyorsa eh, biz de razıyız. Yok "Halkın iradesine ve hür tercihine, yerli ve milli değerlere, çağdaş ve evrensel prensiplere uygun, farklı din ve düşünceden herkesin barış ve bereket içinde yaşayacağı, adil ve asil bir düzen istiyoruz" diyorsanız, tabii ki ona da hazırız!..

Ve yıllar önce bir fikir adamı dostumun şu sözlerini hatırlıyorum: "Sistemin intiharına şahit olacağız!"

Evet çaresi yok, "Dedikrasi" düzeni kapanacak, "Demokrasi" dönemi başlayacak!..

Şimdiden hayırlı olsun!

Masonlar Atatürkçüymüş![372]

ATATÜRKÇÜLER "İmam-Hatip okulları kapatılsın!" diye bağırıyorlar. Bu adamlar samimî olsalar, "Mason locaları da kapatılsın!" diye feryat etmeleri gerekmez mi?

1935'te Atatürk Mason localarını kapattırmamış mıydı?

---

[372] M. Şevki eygi 20 Mayıs 2004 Milli Gazete

Masonluğun yasaklanması, Atatürk'ün büyük inkılâplarından değil midir?

Düzmece tarihin "Büyük Atatürkçü" diye tanıttığı Millî Şef İsmet Paşa, Atatürk'ün ölümünden sonra locaları yeniden açtırmak suretiyle Atatürkçülüğe ihanet etmemiş midir?

İşlerine geldi mi, konu din hürriyeti oldu mu, "Atatürkçülük bir bütündür, bu konuda en ufak bir ödün verilemez..." edebiyatı yaparlar; işlerine gelmeyince, Atatürk'ün Mason localarını kapattırmış olduğu gerçeğini göz ardı ederler.

Millî eğitim okullarında, üniversitelerde okutulan ders kitaplarında niçin Atatürk'ün Mason localarını kapattırmış olduğu yazılı değildir? Çünkü "bazılarının" işine gelmemektedir.

Şu husus çok iyi bilinmelidir ki, bugün adına Atatürkçülük denilen ideoloji Atatürk'ün ideolojisi değildir. İşlerine geldiği için, dokunulmazlık zırhına bürünmek için bu ismi kullanıyorlar.

Günümüzün en koyu Atatürkçüleri Masonlardır. Atatürk'ün localarını kapattırdığı gizli zümre. Samimî olmadıklarını ispat için başka delil gerekir mi?

Türkiye Masonluğu Sabataycılıkla, Siyonizmle, "Boğaziçi Aşireti" ile iç içedir.

Kardeşlik kardeşlik... Eşitlik eşitlik... Diyorlar. Hangi kardeşliktir onların bahsettiği? Mason kardeşliğidir. Genel kardeşlik değil.

Eşitlikmiş... Peki, niçin az tahsillileri, halktan kişileri, işçileri, köylüleri, küçük esnafı, fakirleri içlerine almıyorlar?

İşsiz kalarak geçim sıkıntısı çeken, sefalete düşen bir tek Mason gösterebilir misiniz?

Amerika'da, Kanada'da, İngiltere'de, Almanya'da da Masonlar var. Onlar bizdekilere benzemiyor. Ülkelerindeki dinlere, kiliselere, inançlara saygı gösteriyorlar; militan, agresif, fanatik şekilde din düşmanlığı yapmıyorlar.

Bizdekiler öyle mi?

Yakın tarihimizdeki inkılâp, darbe, ihtilâl, kopukluk ve arızalarda hep Mason izlerini görebilirsiniz.

Masonların kendi aralarında kardeş oldukları iddiası da su götürür. Bizde dört ayrı teşkilâtları vardır. "Kâinatın Yüce Mimarına" inanan Masonlarla, agnostik Masonların araları hiç iyi değildir. Birbirlerine verip veriştirirler.

Adalete inanıyorlarmış... Onlara sormak gerek: Köşebaşlarına, işlere, makam ve mevkilere niçin ehil olanları değil de, hep kendi kardeşlerinizi getiriyorsunuz? Böyle bir şey adalete uyar mı?

Adalet kuru bir söz değildir. Ülkenin gelirlerinin, rantının çok büyük bir kısmını niçin Mason biraderler paylaşıyor? Masonların büyük ağırlığının olduğu Türkiyemiz dünyanın niçin en gayr-i âdil gelir dağılımına sahiptir?

Masonlar hürriyete inanıyorlarmış, hürriyete tapıyorlarmış... Bu doğruysa niçin Müslüman halkın din, inanç, fikir, vicdan, inandığı gibi yaşamak haklarına saygı göstermiyorlar, bu hakların kısıtlanması için çalışıyorlar?

Soruyorum:

Masonlar, Sabataycı cemaatin liselerine itiraz etmiyorlar da niçin İmam-Hatip liselerini bir tehlike ve tehdit olarak görüyorlar?

İmam-Hatip liseleri devletindir, onlarda millî eğitim bakanlığının talimatıyla ders okutuluyor. Bu okulları Müslümanlar kendi bildikleri gibi idare etmiyor. O halde niçin korkuyorlar. İslamî bilgi ve kültür verildiği için mi?

Masonların kutsal tanıdığı Duvarcı "Hiram Usta" büyük de, Hazret-i Muhammed değil mi?

Hani Masonluk bütün dinlere saygılı, toleranslı idi?

Türkiye'nin son iki yüz yıllık tarihinde Masonların büyük miktarda tuzu biberi bulunmaktadır. Türkiye'nin manzarasına bakınız. İyiyse iyi, kötüyse kötü... Bu, öncelikle onların eseridir.

Mason olduğu için, masonik fikir ve görüşleri dolayısıyla, yaptığı tenkitler yüzünden Ağır Ceza'da muhakeme edilen, hapse atılan bir tek Mason gösterebilir misiniz bana şu Türkiye'de.

Hürriyet, adalet, kardeşlik, eşitlik... Evet bunların hepsi Masonlar içindir.

Gözlerine kestirdikleri, localarına almak istedikleri genç ve istidatlı elemanlara neler diyorlar?

—Bize katılırsan çabucak yükselirsin...

—Bize katılırsan gelirin artar, iyi kazanır, iyi yaşarsın...

—Bize katılırsan güven ve rahatlık içinde ömür sürersin...

İnsanlığın yüksek idealleri bunlar mıdır?

Bir ülke, bir devlet bu idealler ve ilkelerle mi yükselir, güçlenir, üstün olur?

Masonlar toleranslı imiş, fikir ve tartışma hürriyetine saygılı imiş... Bunlar da boş bir edebiyattan ibarettir.

Masonluk seçkinci, elitist bir teşkilâttır. Bende, 1930'lu yıllardan kalma bir Mason belgesi var. "Muhibban-ı Hürriyet" (Hürriyet severler) locasına, biri Şişli tramvay deposunda memur olan iki vatandaş üye olmak için müracaat etmişler. Müracaatları raportöre havale edilmiş, verdiği raporda şöyle diyor:

"Bunlar her ne kadar namuslu ve temiz vatandaşlar ise de, ictima seviyeleri Mason olmalarına müsait bulunmadığından taleplerinin reddine..." Hani eşitlik vardı? Hani kardeşlik vardı?

(Bu belgeyi 1960'lı yıllarda Yeni istiklâl gazetesinde yayınlamıştım.)

Lâik ve demokratik bir düzende Masonların da bir yeri olabilir. Ancak bazı şartlarla:

—Bulundukları ülkede gizli bir hâkimiyet ve saltanat kurmayacaklar.

—İçinde yaşadıkları toplumun, halkın millî kimliğine, temel hak ve hürriyetlerine bağlı ve saygılı olacaklar.

—Dine karşı agresif, militan, jakoben şekilde savaş vermeyecekler.

Masonlar "Biz dinlere saygılıyız..." diyorlar. Saygılı olmak yuvarlak bir lâftır. Gerçekten, samimî şekilde saygılı iseler din, inanç, inandığı gibi yaşamak, bağımsız dinî cemaat kurmak, din eğitimi yapmak hürriyetine taraftar olmaları gerekir.

Mason çocuklarının önemli makam mevkilere, bürokrasinin köşebaşlarına, stratejik yerlere geçmeleri serbest de; din tahsili görmüş, dinî kültür ve inanca sahip Müslüman çocuklarının böyle yerlere geçmesi niçin devlet için bir tehlike ve tehdit oluşturuyormuş? İpe sapa gelir gerekçe gösterebilirler mi?

Bu ülkede Müslümanların Masonlar kadar temel hakkı, hürriyeti, güvencesi var mıdır? Böyle bir iddiayı kim savunabilir?

Mason olmak ayıp bir şey midir ki, gizliyorlar?

Güçlü olduklarına göre kimden çekiniyorlar?

Bazı Masonlar İslam'da hurafe, akıl dışı dogmalar olduğunu iddia ediyor. Bunlar boş ve temelsiz hezeyanlardır. Masonluk mitolojisine bakınız, onların ritüellerini okuyunuz. Akıl almaz dogmalar asıl Masonlukta vardır. Zaten bu yüzden kendi aralarında amansızca çarpışıp tartışmakta değiller mi?

Müslüman bir vatandaş dininden, inançlarından, fikir ve görüşlerinden, yaptığı haklı tenkitlerinden dolayı zulme ve haksızlığa uğradığı zaman Masonlar, fikir ve görüşlerine katılmasalar, inançlarını paylaşmasalar bile niçin onun yardımına koşmuyorlar? Gerçekten medenî, üstün vatandaşlar iseler yardımcı olmaları, desteklemeleri, savunmaları gerekmez mi?

İşlerine geldi mi, demokrasi havarisi kesiliyorlar. İşlerine gelmedi mi, demokrasiye zıt ve aykırı her türlü engeli çıkartıyorlar. İmam-Hatip mezunlarına üniversiteye girişte eşitlik sağlanamazmış. Niçin? Akla, mantığa, demokrasiye dayanan bir gerekçeleri var mıdır?

Böyle bir şey Atatürkçülüğe aykırı olurmuş... Kim söylüyor bunu? Atatürk'ün localarını kapattırdığı Masonlar... Fesubhanallah!

Menemen ve Sivas Olaylarının Perde Arkası

Yakın geçmişte ajanların kışkırtması ve ahmakların kullanılmasıyla Sivas'ta yaşanan vahşi otel yakma olayları ve yargılama oyunları bize Menemen'i hatırlatmıştı. Yıl 1930 "Meşruti Cumhuriyetten" Meşru Cumhuriyete geçiş için bir hazırlık denemesi yapılıyor. Atatürk'ün arkadaşlarından Fethi (Okyar) Bey serbest Cumhuriyet fırkasını (Partisini) kuruyor (daha doğrusu kurduruluyor). Atatürk'ün bu girişimle: a)Hem milletin maneviyat seviyesini, b)Hem de iç ve dış hıyanet merkezlerinin tepkisini ölçmek istediği seziliyor. Halk

partisi'nin “Despotik” yönetimine karşı duyulan umumi nefret, serbest fırkanın “Demokratik” cesaretine aşırı muhabbet şeklinde tezahür ediyor ve kısa zamanda çok büyük bir ilgi görüyor ve oy topluyor. Başına gelecekleri iyi bilen Fethi Bey, daha kurulalı bir yılı doldurmadan ve bu milli teveccühe rağmen partisini kapatıyor (Belki de kapattırılıyor).

İşte Menemen ve çevresi de yediden yetmişine herkesin Serbest Fırkaya taraf olduğu yerlerden birisi... Serbest fırkanın kapatılmasından sonra Menemen'de şöyle bir olay cereyan ediyor;

Manisa ve civarında, Şam’dan gelip bölgeye yerleşen ve Yunan işgal güçlerince Menemen belediye başkanlığına getirilen aslen Dürzi ve Yahudi dönmesi Şeyh Sukuti’nin sözde halifelerinden olan ve mehdilik taslayıp saf köylüleri çevresine toplayan, Manisa mutasarrıfı iken İngilizlerle işbirliği yapıp ülkemize hıyanet ederek sonunda Yunanistan’a sığınan Giritli Hüsnü’nün yeğeni sayılan Giritli Mehmet ismindeki fırsatçı hain, kendisinin beklenen Mehdi ve kurtarıcı olduğunu söyleyip dolaşıyor. Her nedense kollk kuvvetleri tarafından ciddiye alınmayan ve ilim ve irfan ehli katında nefret toplayan bu esrarkeş, çeşitli vaatlerle kandırıp çevresine topladığı üç beş saf ve serseriyi de alarak Menemen'e doğru yola çıkıyor. Bu sütü bozuk adam, daha önce “işgal güçlerine kurşun sıkılmaz” diye fetva veriyor.

Harp divanı savcısı Hidayet Beyin resmi iddianamesinde de belirttiği gibi “bir köyün bağ evinde günlerce esrar çeken” bu sokak serserileri, bir sabah namazında Menemen'e varıp şimdiki belediye binasının arkasındaki camiye giriyorlar.

Yanlarında bir dolma tüfek ve birkaç bağ bıçağı bulunmaktadır. Sabah namazına gelen cemaat bu serseri kılıklı adamlardan şüpheleniyor. Bunun farkına varan serseri başı Mehdi Mehmet;

—“Bizden korkmayın, Biz de sizdeniz. Zaten sizi kurtarmaya geldik. Namazdan sonra bize katılın ve kurtulun” diyor.

Namazdan sonra camideki yeşil sancağı kapan serseriler, hem cami cematına hem de sabahleyin işinin başına gelen yerli halka “Durmayın, Mehmedin sancağı altında toplanın küfrü tepeleyeceğiz Menemen yetmişbin askerle çevrilmiştir” diye bağırarak meydana doğru yürüyor.

Tam bu sırada oradan geçmekte olan şube reisinin yakasına yapışan Mehdi Mehmet: “Yetmiş bin askerle Menemen çevrilmiştir. Hemen askerlerini al bize katıl. Yoksa kötü olur” diye haykırıyor.

Bu yeşil sancaklı bir kaç serserinin taşkınlığı karşısında şaşırıp kalan şube reisi “olur şimdi askerlerimi gönderirim” deyip sıvışıyor.

Bu deli zırvaları ve esrarkeş naraları devam ederken, arkasından sekiz jandarma eriyle yüzbaşı fahri Bey çıkageliyor. Derviş Mehmet’in “Bize kurşun işlemez, durmayın safımıza katılın. Yoksa canınızı kurtaramazsınız” sözleri karşısında, bunları sekiz silahlı askerle yakalaması ve dağıtması mümkünken, yüzbaşı da hiç bir tepki göstermeden alaydan yardım istemek üzere oradan uzaklaşıyor... Olaylar bu şekilde gelişip beş on meraklının meydana toplanmasıyla kalabalık biraz daha artarken, o civardaki kışlada nöbetçi bulunan ve olup bitenleri uzaktan seyreden, yedek Subay olarak askerliğini yapmakta olan ilkokul öğretmeni Kubilay, yanına bir manga asker alarak meydana koşuyor.

Askerlerine süngü taktıran -zira silahların mermisi yoktur- Kubilay, tek başına bağırıp duran Mehdi Mehmed'in üzerine yürüyor ve suratına bir kaç tokat patlatıyor. Bunun üzerine serserilerden birisi elindeki dolma tüfeği Kubilay'ın topuğuna boşaltıyor.

Hayret! Kubilay'ın ayağından yaralandığını ve yere yıkıldığını gören askerler dehşete kapılıp dağılıyor. Bundan daha garibi, bütün bu olaylar ceryan ederken, saatler geçtiği halde hala ortada ciddi bir devlet müdahalesi ve otoritesi görülmüyor. Bu planlı ve kasıtlı provakasyonun gizli bir güç tarafından tezgahlandığı ve Yunan işgalini alkışlayan sahte tarikatçı Derviş Mehmed’in bunlara güvenip yaslandığı açıkça belli oluyor.

Kubilay yerde kıvranmakta ve devamlı kan kaybetmektedir. Derviş Mehmet adındaki sapık geceden kalan esrar sarhoşluğu ve cinnet cesaretiyle, cebindeki ağzı testereli bağ bıçağını çıkarıp zavallı Kubilay'ın boğazını kesmeye başlıyor... Halk korku ve dehşet içinde kaçışıyor. Meydanda Derviş Mehmet'le beş serseriden başka kimse kalmamıştır.

Ve işte bunca dehşetten sonra nihayet bu altı sarhoşun üzerine civardaki alaydan mitralyözlü koca bir bölük çıka geliyor. Bölük hemen meydanı sarıyor ve ateşe başlıyor. İlk kurbanlar, ne olup bittiğini anlamak için meydana koşuşan iki bekçidir. (Görgü tanıkları bu iki bekçinin mitralyöz ateşiyle vurulduğunu söylemişlerdir.)

Giritli Hasan ile Nalıncı Hasan adındaki serseriler, nasıl oluyorsa sıvışıp kaçtıkları halde Mehdi Mehmet ve diğer arkadaşları vurularak öldürülüyor. İçlerinden Zeki Mehmet adlı birisi de ölü numarası yaparken yaralı olarak ele geçirilince “Hani bize para verip bırakacaktınız? Bu ne işlerdi başımıza getirdiniz? diye ağlamaya ve yalvarmaya başlıyor!!..

O günleri yaşayanların ifadelerine göre çarşaflı bir kişi, ta başından sonuna kadar olayları uzaktan seyredip sonunda kayboluyor.

Menemen olayının hemen arkasından bütün bölgede sıkıyönetim ilan ediliyor. Örfi idare ve harp divanı mahkemesi kuruluyor ve kıyım başlıyor.

22 Aralık 1990 Cumartesi günü saat 19.20 sıralarında TRT'nin konuyla ilgili programında söylendiği üzere Atatürk’ün “bu vahşi olaya sadece katılanlar değil, hatta seyirci kalanlar bile cezalandırılmalıdır” şeklindeki direktifi de herhalde “bu olayları duyanlar dahi cezalandırılmalıdır” şeklinde anlaşılmış olacak ki, sağ olarak ele geçen üç serserinin güya ifadeleri ve itirafları sonucu, başta İstanbul'da oturan 90 yaşlarında âlim ve fazıl Erdili şeyh Esat Efendi ve oğlu müdderris Ali Efendi olmak üzere, tam otuz yedi kişi idam ediliyor, yüzlerce insan da ağır mahkûmiyet ve mağduriyete uğratılıyor.Üstelik Atatürk gibi bir liderin bu talimatı verebileceği pek mantıklı görülmüyor.

Bütün bu sinsi tezgâh ve tuzakları; Türkiye’mizi Siyon cumhuriyeti yapmak isteyen, malum ve mel’un çevrelerin kurduğu… Ve İslam’ı barbar, Müslüman’ı gaddar göstermek ve sindirmek için sahneye konulduğu, her yönüyle sırıtıyordu. Hatırlayınız, İzmir Suikastında da yine Giritli tetikçiler kullanılıyordu.

Ve kanaatimiz: Atatürk de her halde bunları fark ediyordu. Yani yutmuyordu… Ancak, yukarıda saydığımız mazeret ve mecburiyetlerle yutkunuyordu ve göz yumuyordu… Çünkü ülkenin geleceğini ve güvenliğini korumak, bunu gerektiriyordu…

Şimdi yetkililere ve tarihçilere şu soruların doğru ve doyurucu cevaplarını vermelerini arz ediyoruz:

1- Tarihi vesikalarda ve TRT'nin ilgili yayınında bile esrarkeş bir Derviş bozuntusu olduğu bildirilen 6 serserinin yaptığı vahşet ve cinayeti, hiçbir alakası olmadığı halde müslüman milletimizin kalbini yaralayacak şekilde ısrarla “irticacılar, gerici ve yobazlar” şeklinde takdim etmenin manası ve maksadı nedir? Niçin bunların arkasındaki gizli ve kirli merkezler deşifre edilmemiştir?

2- Yüzbaşı Fahri Bey ve askerleri ta işin başında alaydan yardım istedikleri halde olayların başı boş gelişmesine fırsat verilmesinin ve saatlerce sonra askeri birliklerin gönderilmesinin sebebi ve izahı ne olabilir?

3- Serbest Cumhuriyet Fırkasının kapanmasının hemen ardından ve de serbest fırkaya büyük teveccüh gösteren bir bölgede böyle bir olayın yaşanması ve 37 idam, yüzlerce hapis cezası ile sonuçlanması, acaba halk partisine karşı oluşacak bir muhalefetin nasıl bastırılacağını göstermek ve müslüman halkı sindirmek için mi tertiplenmiştir? Mustafa Kemal’i müslüman halkımıza kışkırtmak için midir?

4- Yaralı olarak yakalanan Zeki Mehmet'in “hani bize para verip bırakacaktınız?” şeklindeki sözleri ve olay boyunca çevrede “esrarengiz bir çarşaflının görülmesi” ne ile ve nasıl izah edilecektir?

5- Şayet iddia edildiği gibi bu fitneyi “tarikatçı Nakşîler ve şeriat özlemcileri” tertiplemiş olsaydı, böylesine halktan alakasız ve hazırlıksız mı yürütürlerdi? Bu işin liderliğini böyle üç beş aslı bozuk sahte tarikatçıya terk ederler miydi?

6- Son Sivas olaylarıyla menemen olayları arasındaki hayret verici benzerlik, acaba her ikisinin de aynı maksatlarla ve aynı mihraklarca tertiplendiğini mi göstermektedir?

Birkaç hain tiyniyeti ve organizeli münafık ve kiralık figüran kişiye yaptırılan bu vahşet ve cinayeti, elbette nefretle kınıyor, başta Kubilay ve bu olay yüzünden hayatını kaybeden bütün masum insanları rahmetle anıyor ve her halinden ikinci bir menemen senaryosu olduğu anlaşılan Sivas olaylarını bahane ederek, halkımıza ve inançlarımıza saldıran ağzı salyalılara da şunu hatırlatıyoruz: Biz her zaman ve her türlü

anarşinin ve gericiliğin dışında kaldık. İnananları anarşist ve irticacı gibi gösterenlerin yalanları ortaya çıkacaktır.

Umuyoruz, çok yakın bir gelecekte tarih gerçekleri yazacak ve bu oyunlar televizyon ekranlarına yansıyacaktır. Şimdiki fırsat fareleri de kaçacak delik bulamayacaklardır. Bu konuda A. Nedim Çakmak'ın "Hüsnüyadis Hortladı" kitabında önemli tesbit ve tahliller vardır.

Bu arada, Menemen vahşetini tezgahlayan hainlerin niyeti, tiyniyeti ve Yahudi mensubiyeti bilindiği halde, bu menfur olayı bahane ederek, hersene irtica edebiyatıyla müslüman halkımızı rencide edenler, aslında inançlı insanları ürkütüp, Derviş Mehmetlerin bugünkü takipçilerinin kucağına atmaktadır.

Pir Sultan Abdal Kimdir?

Sivas olayları nedeniyle kendisinden çok sık bahsedilen bu kişiyi kısaca tanıtmak istiyorum.

Pir Sultan Abdal, Kanuni Sultan Süleyman döneminde Sivas'ın Yıldızeli kazasına bağlı Banaz köyünde yaşadığı bilinen bir Bektaşi dedesidir.

Alevi-Bektaşi geleneğinin meşhur yedi şairinden birisi kabul edilir. Bunlar Nesimi, Fuzuli, Kul Himmet, Yemini, Virani, Hayati ve Pir Sultan Abdal'dır. "Hatayî" mahlasıyla şiir yazan kişi ise Çaldıran'da Yavuz'a yenilen meşhur Şah İsmaili Safevi'dir.

Pir Sultan Abdal'ın asıl adının Haydar olduğu ve aslının Horasan'dan geldiği söylenir. Sivas'a nereden, niçin ve nasıl geldiği bilinmemektedir.

Temiz Anadolu halkının saf akidesini değiştirmek ve Osmanlı'dan koparıp İran'la birleştirmek niyetiyle Sivas'a gelen ve ehli beyti Resulullah'tan olduğunu iddia eden ve "seyyid" geçinen Pir Sultan Abdal, Şiilik mezhebinin değişik bir kolunun öncülüğünü üstlenmiştir. Ve aslında Aleviliği istismar etmiştir. 1515 yılında Çaldıran'da Şah İsmail'in Yavuz'a yenilip kaçmasından sonra İran tahtına oturan Şah Tahmasb (1524–1576) ile yakın ilişkisi olan ve Şahın beklenen Mehdi olduğunu ve yakında gelip Osmanlı'yı yıkarak Anadolu'ya hâkim olacağını savunan Pir Sultan Abdal, safdil ve gafil halkı Osmanlı devletine karşı kışkırtmış ve birçok isyanlara karışmıştır. Bugün O'nu seven ve sahiplenen Alevi kardeşlerimiz ise, Pir Sultan'ın gizli niyetini bilmediklerinden sadece etkileyici beyitlerine ve şiirlerine hayranlık duymaktadır.

Pir Sultan Abdal, bazı şiirlerinde Hz. Ali'yi ilahlaştırmıştır.

"Gafil kaldır şu gönlünden gümanı
Bu mülkün sahibi, Ali değil mi?
Yaratmışlar onsekizbin alemi
Rızıkları veren Ali değil mi?"

Sözleri bu gerçeği ortaya koymaktadır.[373]

Sonunda Hızır Paşa adında bir vezir tarafından yakalanarak idam edilmiştir. Koyu bir Osmanlı düşmanı olan Pir Sultan Abdal, Anadolu'nun İran tarafından istila edilmesini bekleyecek ve isteyecek kadar da ileri giden bir kimsedir. Bir şiirinde şöyle der:

"Haktan inayet olursa,
Şah Uruma[374] gele bir gün,
Bu fırsat elde kalursa,
Talih bize güle bir gün."

"Çeke sancağı götüre,
Şah İstanbul'a otura,

[373] Cahit Öztelli. / Pir Sultan Abdal. / sh:94
[374] Urum: Anadolu

Beklediğim güzel şah'tır,
Mülke[375] sahip ola bir gün."

Bu aşırı derecede bir İran taraftarı ve şahlık hayranı olduğu içindir ki, 1960'lı yıllarda Türkiye'de çevrilen Pir Sultan Abdal filmi, o zamanın İran Şahı tarafından övülmüş ve ödüllendirilmiş ve filmin yapımcılarına ve aktörlerine madalyalar ve yüklü paralar verilmiştir.

O dönemdeki İran şahları, Şiileri ve saf köylüleri kullanmak ve bunların sırtından saltanat kurmak için kendilerini "Tarikat piri ve zamanın mehdisi" olarak tanıtıyor ve uydurma kerametlerini etrafa yayıyorlardı.

Şah İsmail fitnesinin Yavuz Selim tarafından bertaraf edilmesinden sonra 1514 yılında Safavi devleti'nin başına geçen oğlu şah Tahmaps ve 1587'de yönetime geçen şah Abbas, Osmanlı'ya karşı sürekli papalık ve Hıristiyan dünyasıyla ve Avrupa'daki imparatorluklarla irtibat ve işbirliği yolları arayarak, arkadan saldırmak üzere fırsat kollamaktaydı.[376]

Bektaşi geleneğinden etkilenen bazı yeniçeri subaylarından yardın gördükleri de olmaktaydı.[377]

Babası ve dedesi muhterem ve muttaki bir sünni aileye mensup olan Şah İsmail bile "Hatayî" mahlaslı şiirlerinde bu havayı veriyordu.Çünkü Şah'lar Şiiliği bir istismar aracı olarak kullanıyordu.

"Şah Hatayî söyler sözü özünden
Dervişlerin sakınuptur gözünden
Olur, olmaz münkirlerin sözünden
Bu deli gönlümüz aldırmaz gider."

İşte Pir Sultan Abdal da o zamanki İran Şahı Tahmasb'a böyle bir bağlılıkla sesleniyordu:

"Şu görünen yayla ne güzel yayla
Bir dem süremedim giderim böyle
Pirim, ben gidiyom, sen himmet eyle
Bu yıl bu yayladan Şah'a gidelim.

Pir Sultan Abdal'ım dünya durulmaz
Derviş şeyhe varma ile yorulmaz
Ala gözlü şah karşımdan ayrılmaz
Bu yıl, bu yayladan Şah'a gidelim"

Şimdi bu tarihi gerçekler bilinip dururken "vatana hıyanet ve devlete isyan" suçlarından idam edilen Pir Sultan Abdal ruhunu yeniden diriltmeye ve Sivas'ta heykelini dikmeye çalışanlara soruyoruz:

1- Siz de Pir Sultan Abdal gibi, Türkiye'nin parçalanıp İran'a katılmasını mı istiyorsunuz? Yani siz de O'nun gibi İrancılık mı güdüyorsunuz?

2- Siz de onun gibi şahlık mı özlüyor ve İran şahlarının Türkiye'yi işgalini mi gözlüyorsunuz? Yoksa Türkiye'yi de içine katacak büyük İsrail hayaline hizmet için mi kiralandınız?

3- Çok şükür tarihin çöplüğüne atılmış ve unutulmuş olan Alevi-Sünni çatışmasını yeniden körüklemek ve kötü ruhları diriltmek size ne kazandıracaktır? Yıllardır huzura hasret çeken halkımıza ve özellikle vatandaşlarımıza bu birlik ve barışı neden çok görüyorsunuz?

4- İslam düşmanı alçak Salman Rüştü'nün müridi ve Türkiye mümessili olan Aziz Nesin'i Pir Sultan Abdal'a çok benzediği için mi baş tacı ediyorsunuz?

---

[375] Mülk: Osmanlı
[376] Bak: Meydan Larouse / 8-26
[377] Tarih Boyunca Alevilik / Tarık Mümtaz Sözengil / 2. baskı Sh:208-209

5- Bulanık suda balık avlamak ve halkımızı sun'i gündemlerle oyalamak isteyen karanlık ve kiralık çevrelerin çıkardığı "Sivas olayları"nın yıldönümünü anmak bahanesiyle "Alevi-Sünni" yarasını yeniden kaşımak ve ortalığı karıştırmakla, şeytana ve şer odaklara yaranmaya mı çalışıyorsunuz? Birileri de kalkıp "Başbağlar katliamının" yıldönümünü anmak üzere onbinlerce insanı bir yerlere toplayıp kışkırtırsa bu olayların nereye varacağını düşünmüyor musunuz?

Ama şunu unutmayınız ve asla aklınızdan çıkarmayınız ki bu millet artık uyanmıştır. Türküyle, kürdüyle, alevisiyle, sünnisiyle, sağcısıyla, solcusuyla herkes ve her kesim artık oynanan oyunların farkına varmıştır. Atatürk'ün; Milli, yerli ve haysiyetli bir devrim ve değişim lideri olduğunu, bunun yanında Atatürkçülüğü AB'ye ve ABD'ye teslimiyet gibi gösterenlerin, hıyanet ve hilekârlık içinde bulunduğunu kavramıştır.

Kurtuluşun Kuvay-ı Milliye ruhunda ve Kur'an ahlakında olduğunu anlamıştır.

Sizin her çırpınışınız biraz daha batmanızdan başka işe yaramayacaktır.

AB'nin emrettiği AKP'nin de "evet" dediği "Alevilere azınlık statüsü tanımak" hazırlıkları da, maalesef milli birlik ve diriliğimizi karıştırmaya ve Alevi kardeşlerimizi İslam'dan ayrı gösterip kışkırtmaya yönelik çok sinsi ve tehlikeli adımlardır…

Bizim, yıllar önce Sivas olaylarının tezgâhlandığı günlerde, bunun hayali irtica tehditlerini haklı göstermeye ve bu bahane ile Müslüman halkı sindirmeye yönelik bir provakasyon olduğu yolundaki tespitimizi, nihayet dönemin SHP Milletvekili sanatçı Arif Sağ 12 sene sonra da olsa, insafa gelip itiraf etmiş ve yazdığı "Muhalif Bağlama" isimli kitabında şu açıklamaları yapmıştır:

Madımak Oteli'nin yakılması derin devletin senaryosuydu:

"Sivas, "İrticanın yakın tehlike olduğu havasını vermek için yapıldı."

Her zaman derim, "Sivas olayları, Cumhuriyet tarihinin gelmiş geçmiş en büyük provokasyonlarından ve manipülasyonlarındandır." İslamcıların yükselen ideolojik ivmelerinin altını oymak için Sivas'ı bir platform olarak seçenler, hem zamanlama, hem hedef, hem de konjektör olarak amaçlarına ulaştılar. Sivas olaylarında kilit şahıslardan biri olan dönemin SHP Milletvekili Arif Sağ, İş Bankası Kültür Yayınları arasında çıkan "Muhalif Bağlam" isimli kitabında ilginç açıklamalarda bulundu ve tarihi itiraflar yaptı. "Madımak Otelinin yakılması devletin senaryosuydu." Diyen Sağ 1993 yılında Sivas'ta Madımak Oteli'nin yakılmasının "Türkiye'deki irticanın boyutunu görmek ve toplumu ürkütmek isteyenlerce tezgâhlandığını" vurguladı. Söz konusu hadisenin bant kayıtlarının tarafsız kişilerce yeniden incelenmesini isteyen Sağ, olayların başlangıç sırasında resmi elbiseli bir subayın kışkırtıcı rolüne dikkat çekti ve bunun bir provakasyon olduğuna dikkat çekti.

Madımak olayında tek suçlunun yargılanan ve hüküm giyen 33 sanık olmadığını vurgulayan Sağ, "Bant kayıtlarında her şey apaçık ortada. Mesela o günlerde televizyonlardan izlediniz, gazetelerden okudunuz. Ünüformalı biri geliyor, arabasından iniyor, orada kalabalığın içinde kareli gömlekli bir herif var, oteli yakan adam… Geliyor onunla öpüşüyor, arabasına binip gidiyor subay, Olaya müdahale etmiyor" dedi.[378]

Acaba !?

Bu arada: "Refah gerçeği" kitabını okurken bir konu kafamıza takıldı…

Ülkemizde, dindar kesimi ve özellikle Refah Partisini suçlamak ve sıkıştırmak…

Ve yine ülkemizde milli ve manevi gelişmelerin önünü tıkamaya bir bahane yapmak için tezgâhlandığı her haliyle belli olan bu talihsiz Sivas olayları sanıklarının, savunma avukatlığını alan ve cübbesini giyip mahkemeye katılan, ne var ki, milletvekili olduğu için kanunen buna fırsat tanınmayan MİLLİ GÖRÜŞ KURMAYI sanılan bir kişi, acaba;

1- RP'nin yetkili bir milletvekili olarak hangi güçler tarafından kışkırtılıp kullanıldığı malum Sivas olayı sanıklarının, masum mazlum kısmına, partimizi hedef haline getirmeyecek başka türlü yardım imkânları varken, bizzat kendisinin ve parti kimliği ile savunma avukatlığını üstlenmesinin; Milli Görüş'e yöneltilen iftiralara haklılık kazandıracağını, Hoca'mız ve camiamızı zora sokacağını düşünemeyecek kadar feraset

[378] Zaman Gazetesi / 02 12 2004

fukarasımıydı?

2- Yoksa ucuz kahramanlık kisvesi altında, zaten bilerek ve isteyerek, davamızın başına dert açmak için mi böyle davranmaktaydı?

3- Aynı kişinin 28 Şubat'a gerekçe yapılan Sincan gecesinin sahte kahramanı ve Belediye Başkanını hem de RP'nin bir Bakanı sıfatıyla ve Medya'ya malzeme oluşturacak şekilde alay-ı vala ile ziyarete gitmesi de, aynı gafletin mi, yoksa kasıtlı bir hareketin mi, tekrarıydı?

4- Ve yine aynı şahsın, İstanbul'da cezaevindeki İBDA-C gibi; Milli Görüş'ü küfür sayan ve her fırsatta kinini kusan… Ve İslami cihad perdesi altında fitne yayan ve fesat çıkaran kimselere, hem de partinin resmi amblemli kâğıtlarıyla mektup yazıp sahip çıkması…

Ama ne hikmetse, davasına ve Hocasına bağlı gerçek milli görüşçülerin ve dava erlerinin hiçbir sıkıntısına ilgi duymaması ve yardımcı olmaması şeklindeki şüpheli ve şaibeli davranışlarına; Sürekli hüsnü zanla bakmak ve her kuşkulu hareketini hayra yormak, saflıktan da öte bir tuhaflık alameti sayılmaz mıydı?

Evet, işte O şahsın, Sivas olayları sanıklarının avukatlığını üstlenmesini ve bunun sebebi hikmetini kendi ağzından aktaralım:

"Türkiye Barolar Birliği ve Ankara Barosu, Sivas olayları sanıklarını savunmayacaklarını açıklamışlardı…

…İşte bu tutum, benim ve meslek haysiyetime dokundu ve milletvekili olduğum halde, kurunun yanında yaşın da yanmaması… Ve hiç kimsenin hak ettiği cezadan (his ve duygularının tesiri altında kalan mahkemelerce) gerekenden daha fazla bir cezaya çarptırılmaması…

Ve özellikle olayın meydana gelmesine sebep olan kişilerin de avukatsız kalmaması için…

Vekâletini aldığım birkaç kişinin savunma avukatı olarak cübbemi giydim ve mahkemenin huzuruna çıktım. Ancak daha ilk celsede, milletvekili olmamdan kaynaklanan kanuni bir engel, beni davadan çekilmek mecburiyetinde bıraktı…"[379]

5- Hem bunları göz göre göre yapacaksın… Hem de ardından:

"Bu Medya Milli Görüş'ü karalamak için bana saldırıyor… Ben Sivas olayları sanıklarının avukatlığını yapmadım. Sadece bazılarının vekâletini alıp bir sefer mahkemeye katıldım. Milletvekili olduğum için, buna devam etme imkânı bulamayıp ayrıldım." Diye başkalarını suçlayacaksın!?.

Sorulabilir:

Peki, büyük liderler, niye böylelerinin, kendi yanında ve yakınında kalmasına izin veriyorlardı?

Tarihi gerçeklerden ve siyaset bilimcilerden öğrenip çıkardığımız cevaplar şunlardır:

1- Sürekli kontrol altında tutmak ve daha büyük tahribatlarına engel olmak için…

2- Bazı kabiliyet ve gayretlerinin, Hak'kın ve hayrın hizmetinde kullanılmasını ve onlardan yararlanılmasını sağlamak için…

3- Bu tipleri: Her inkilap hareketi için, hayati önem taşıyan stratejik kadroların ve çok seçkin sadıkların tespit ve terbiyesinde, bir nevi antrenör olarak çalıştırmak için…

4- İlmi ibadetiyle Sahabenin bile birçoğunu etkileyip, ümmetin başına büyük gaileler açan İbni Sebe'nin çağdaş temsilcilerini tanıyacak, tartacak ve gerekli tedbirleri alacak feraset ve fazilet erbabını ortaya çıkarmak için…

Haim oğlu Josef, Fethi Okyar ve İrtica Senaryosu

Menemen olaylarında irticai başkaldırıdan dolayı asılan 29 kişiden biri Haim oğlu Josef'tir! Biraz tarihle biraz da Menemen olayıyla ilgilenenler bu gerçeği bilir.

Adından da anlaşılacağı gibi Josef, Yahudi asıllıdır. Ve aynı zamanda farmasondur.

Haim oğlu Josef'in idamı değil ama idam nedeni tartışmalıdır. Bir iddiaya göre "yaşasın şeriat!" diye bağırdığı için…

Bir iddiaya göre, "Derviş Mehmedi'ye ip sattığı" için..

---

[379] Refah Gerçeği Keşif Yayınları 2001 Ankara Sh:119

Ama en makul ve mantıklı gerekçe sanırız, Josef'in, Serbest Fırka'nın Menemen'deki en ateşli taraftarı ve en önde gelen ismi olmasıdır. Daha doğrusu yeni Devletimiz ve cumhuriyetimiz aleyhinde ve İslamcılık görüntüsüyle fitne tezgahlayan Sabataist-Yahudi şebekesine katılmasıdır.

Sonuçta Yahudi esnaf Haim oğlu Josef Menemen'de irtica taraftarlığından! asılmıştır.

İrtica taraftarlığının en önemli delillerinden biri Serbest Fırka'dan olmasıdır. Serbest Fırka irticai eylemler nedeniyle kapatılan (feshedilen) ilk siyasi partilerden sayılır.

Oysa Serbest Fırka, Fethi Okyar tarafından ve Atatürk'ün emriyle kurulmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş çalışmaları sırasında, "Yeni Cumhuriyet'in resmi dini ne olsun? tartışması yapılmaktadır. Komisyon üyelerinde beş tanesi 'Hıristiyanlık olsun' diye teklifte bulunur. Bu beş kişiden birisi Ankara'da büyük bir caddeye adı verilen Mahmut Esat Bozkurt'tur. Bir diğeri ise Fethi Okyar"

Yani İrtica nedeniyle kapatılan Serbest Fırka'nın kurucusu… Müslümanlıktan çok Hıristiyanlığa yatkındır.

Gel de çık şimdi şu İrtica denen işin içinden.

Dedik ya Türkiye acaip bir ülke![380]

Yeri gelmişken Can Dündar'ın 25.12.2005 tarihli Milliyet'teki yazısını konumuzla ilgili olduğu için dikkatinize sunuyorum:

Menemen'in Son Tanıkları

10 yıl önce, "Gölgedekiler" belgesel serisinin çekimi için gittim Menemen'e...

Tarihin gölgede kalmış şahsiyetlerini inceliyorduk.

O bölümde konumuz, Fethi Okyar'dı...

Fethi Bey, 1930 yazında Paris büyükelçisiyken tatil için Türkiye'ye gelmiş, Atatürk'ü görmeye Yalova'ya gitmişti.

Gazi, o günlerde henüz 7 yaşındaki Cumhuriyet'in içine düştüğü ekonomik bunalımın derdindeydi. Geçen 7 yıla Cumhuriyet, laiklik, şapka kanunu, harf değişikliği, medeni kanun, Şark isyanı sığmış, zihinler allak bullak olmuştu.

Yalova'da çocukluk arkadaşı Okyar'a bir muhalif parti kurmasını teklif etti. Türkiye'nin Batı'daki "Tek adam diktatörlüğü" görüntüsünü silmek istiyordu.

"Serbest Fırka", fikren o gece kuruldu.

99 günlük macera böylece başlamış bulunuyordu.

Parti kurulur kurulmaz huzursuz kitleler Fethi Bey'e yöneldi. Hiç istemeden girdiği siyaset oyunu, onu başrole sürüklüyordu.

Kuruluştan 3 hafta sonraki İzmir mitingi görkemli geçti. Parti, çok partili ilk yerel seçimde büyük başarı elde etti.

Bu, muhtemelen Gazi'nin dahi beklemediği bir ihtimaldi. Ata, devrimlerin tehlikeye gireceğini (ve masonik-sabataist şebekenin bu partiyi hem de İslamcılık adına ele geçireceğini) sezince tarafsız Cumhurbaşkanı statüsünü terk edip CHP'ye sahip çıktı.

Fethi Bey, kuruluşundan 99 gün sonra, 17 Kasım 1930'da Serbest Fırka'yı feshetmek zorunda kaldı. Gazi ise halkın tepkisini yoklamak üzere bir yurt gezisine çıktı.

Nakşi Mehdi Kubilay'ın katli, işte tam o gergin döneme rastlar.

Kubilay'ın törenlerle anıldığı Menemen'i anlamak için dönemin psikolojisini bilmekte yarar vardır.

Çekim için Menemen'e gittiğimizde olayın son tanıkları henüz hayattaydı. Onları bulup konuşturduk.

Olayın Menemen'le hiç ilgisi olmadığını anlatmakla geçmişti hayatları... Kubilay'a kıyanlar Menemenli değildi çünkü...

Bir Nakşi şeyhinin müridi olan 6 esrarkeşti bunlar... (Bazı Bektaşi tekkelerinde o da gizli olmak şartıyla içki alemleri duyulmuş olsa da Nakşiler içerisinde böyle ayyaş ve esrarkeş kimselerin varlığı, Haçlı ve siyonist

[380] 08.11.2005 / Milli Gazete

dönmelerin her tarafa sızdığını göstermektedir. A.A.)

Bağ budama mevsimi Manisa'dan Menemen'e gelip sabah namazına dek esrar çekmiş, bıçak bilemişlerdi.

Sabah ezanı okununca Giritli Mehmet "Mehdi"liğini ilan etmiş, yeşil sancağı mihraptan kaptığı gibi meydana çıkıp bağırmıştı:

"Müslüman'ım diyen sancağımızın altında toplansın!"

"Şeriat istiyoruz"

Orada iki bekçiyi şehit ettiler.

Kızıyla görüştüğümüz Posta Müdürü Hüseyin Sabri, hemen durumu Alay'a bildirdi ve az sonra 24 yaşındaki asteğmen Mustafa Fehmi Kubilay bir manga askerle çıkageldi.

Sonrasını tanıklardan dinledik:

Kubilay'ın "Ne istiyorsunuz" diye göstericilerin üstüne yürümesini,

"Şeriat istiyoruz" cevabını tokatla karşılamasını,

Meczuplardan birinin tüfeğinden çıkan kurşunla yaralanmasını,

Yaralı olarak sığındığı cami avlusunda isyancılarca yakalanmasını,

Bağ bıçağıyla boğazının kesilmesini...

Kesik başın yeşil sancağın tepesine dikilmesini...

Kitle psikolojisinin devreye girmesini...

Olup biteni seyreden ahalinin, (ne kadarı korkudan, ne kadarı sempatiden bilinmez) alkışlarla kesik başlı sancağın peşine düşmesini...

Ve meydana yerleştirilen mitralyöz ateşiyle isyancıların öldürülmesini...

28 idam Sonrası malum!....

“Atatürk'ün "Bundan bütün Menemen sorumludur. Bunun cezasını sadece hainler değil, hepsi en ağır şekilde çekmelidir" diyerek Menemen'i "Lanetlenmiş şehir" ilan etmesinden, hatta boşaltılıp ibret için yakılmasını düşünmesinden sonra bölgede sıkıyönetim ilan edildi. Zafer ilkokulu askeri mahkeme haline getirildi.” (İddialarının, Atatürk’ü istismar etmek ve zalim göstermek isteyen masonik merkezlerce çıkarıldığı sırıtmaktadır. Çünkü süper güçlere kafa tutmuş bir kahramanın, böyle basit bir provakasyon karşısında paniğe kapılması ve böylesine hissi davranması imkansızdır. A.A.)

General Mustafa Muğlalı'nın yönettiği Divan-ı Harp mahkemesinde 144 Menemenli yargılandı.

1 numaralı sanık, İstanbul'dan sedyeyle getirilen 90 yaşındaki Nakşi Şeyhi Esat Efendi'ydi. Duruşmalar sırasında hastanede öldü.

Mahkeme 2 haftada bitti.

37 idam çıktı. İsyancılara sigara satan, ip veren, alkış tutanlar idama mahkûm olmuştu.

9 hükümlü yaşları küçük olduğu için affedildi.

28'i Menemen meydanında idam edildi.

Ve Meclis'te fatura, Fethi Bey'e kesildi.

Çünkü Menemen'de yerel seçimi Serbest Fırka kazanmıştı.[381]

Menemen'de Kubilay'ın katledilişine tanıklık edenlerle 10 yıl önce bir belgesel için görüşmüştüm. Belgeselde kısaca yer verebildiğimiz bu tanıklıkları bugün, Kubilay'ın katledilişinin 75'inci yılında ilk kez yayımlıyoruz.

Sami Özyılmaz’ın hatırladıkları:

"Kubilay 'Hücum' dese hepsi süngünün ucunda kalırdı"

Eniştem bakkaldı. Sabah dükkânı açmış. 'Menemen'in etrafını 70 bin Arap'ın çevirdiğini' duymuş. Eniştem 'Gel dükkânı kapatalım' diye beni kaldırdı. Dükkânı kapattık. O eve gitti. Ben Hükümet'in (Vilayet'in) önüne gittim.

---

[381] 25.12.2005 / Milliyet / Can Dündar

6–7 kişi vardı orada... Normal adamlardı, kafaları kasketli, omuzlarında çanta var. Birinin eli silahlı... Ellerinde bir bayrak... Musabey köyünün Çarşı Camii'nden almışlar sabah namazında... 'Öğlene kadar o bayrağın altından geçen geçecek, geçmeyen kılıçtan geçecek' diyorlarmış.

Millet etraflarını çevirmiş. Ben köşeden onlara bakıyorum. Epey durdular. Hükümet tarafından ya da büyüklerden kaymakam, hoca falan gelse, sivillere 'Yakalayın bu adamları' dese, yakalarlardı.

Ondan sonra telefon ettiler Alay'a... Bir manga asker geldi karşı sokaktan... Asker süngüyü taktı. Siviller açıldı. Orada Kubilay askere süngüyü taktıktan sonra 'Hücum' dese, hepsi süngünün ucunda kalacaktı.

Bir silah patladı. Bir tek el ateş edildi. Kubilay ayağından vuruldu. Asker geri kaçtı. Millet kaçıştı. Kubilay önce Hükümet'e giriyor, kapılar kapalı. Oradan geri, camiye dönüyor, cami avlusundaki taşın dibinde düşüyor. Bunlar da gidip başını kesiyorlar.

Sonra askere telefon ediyorlar Hükümet'ten... Asker geliyor. Kahveden onlara makineleri tüfeklerle ateş ediyor. Hepsi esrarkeşmiş zaten. Asker hepsini vurdu, yalnız bir tanesi kaçtı, onu gördüm.

Sonra bütün cesetleri topladılar oraya... Halk toplandı, jandarmalar, subaylar geldi, ölülerin torbalarından esrar çıktı, parça parça... Ben de esrarı ilk orada gördüm. Cesetleri kamyonlarla götürdüler.

Sonra sıkıyönetim oldu. Kaçan adamı bulmak için haftalarca nöbet tuttuk. Evleri aradılar tek tek... Manisa'da bulundu. Bir oduncunun ekmek torbasını almış. Oduncu da ihbar etmiş, yakalanmış orada... 28–29 gün sonra... Mahkemeye getirdiler. Adama bizi gösterip 'Bunlardan kimse var mıydı?' diye sordular. O da bakıp 'Bu vardı', 'Bu yoktu' diyordu. 'Var' dese yandın.

Ben şoförüm. Mahkemenin emrinde akşam iki araba nöbet bekliyorduk. Adam kimin ismini söylediyse 'Getirin' diye telefon ediyorlardı. Getiriyorduk, içeride mahkeme ediyorlardı.

Onların asılacağı gün, nöbet yine bendeydi. Korkudan otomobilin dışına çıkmıyordum. Hep seyrettik, üzüldük.

Hükümet'in altında Birincieller'in evi var, önce onu astılar: Manisalı Hocazade Ahmet Efendi... Astıktan sonra önüne ismini asıyorlar. Ondan sonra geldik akasyaların altında birini astılar. Sonra Ali Efendi'yi tütün satılan barakanın yanında astılar. Adamlara mecburen cigara satan Molla Osman'ı astılar. O çok bağırdı asılırken 'Kurtarın' diye, askerler vaziyet aldı. Ondan sonra sırayla asıldı, asıldı, ta çarşının içine kadar hepsini gördüm. Kamyonlarla atıp mezara götürdüler öğlene kadar...

Bence asılanlar içinde suçlu olan yoktu. 6–7 tane sarhoşun işi... Bunlar içinde Menemen'den bir Gazozcu Abbas vardı, bir de Kubilay'ın kafasını bayrağa asmakta kullandıkları urganı elinden aldıkları çocuk...

Olaydan sonra bizi caminin önünde topladılar. Sivil birkaç kişi vardı, bir de alay komutanı paşa... Orada gözlüklü bir sivil "Menemen'i toprak halinde (yerle bir) görseydim, iftihar ederdim" dedi.

Bunlar gelmeden Menemen'de gericilik yoktu. Ama parti meselesi vardı. Serbest Fırka kazanmıştı. Onun intikamı mı, bilmem. Bildiğim şu ki Menemen'in bu işte hiçbir suçu yok. Zaten içlerinde Menemenli de yok."

“Sabahat Erkal”ın itirafları:

"Atatürk geçerken pencereyi açmazdı"

Babam Sabri Bey, Seferihisar'dan Menemen'e posta müdürü olarak atandı. İlkokulu bitirince 14 yaşında postanede çalışmaya başladım. Kubilay okulunun karşısındaki bir Rum evinde oturuyorduk. Menemen mutaassıp küçük bir kasabaydı. Biraz gericiliği vardı. Mesela şapkaya karşı çok düşmanlık vardı. 'Şapkayı gâvurlar giyiyor, biz nasıl giyeriz?' derlerdi.

O gün babam sabah 5'te postaneye gitmiş. Kahvenin önünde 6 kişinin hu çektiğini görmüş. Bunlar esrarkeşmiş, içip içip köylerden silah bıçak topluyorlar, şehre girince 'Biz mehdiyiz. Arkamızda 70 bin kişi var, Müslüman’sanız bu bayrağın altından geçin, yoksa kurtulamazsınız' falan diyorlarmış. Babam Kaymakam'ın evine gidip durumu anlatmış. Alay Kumandanı'na gitmişler. Kumandan, hemen 'Cephane alın ve Hükümet meydanına gidin' diye emir vermiş. Kubilay'ı görevlendirmişler.

Kubilay bir manga askerle meydana gitmiş. Gençlikten olsa gerek, hemen 'Ne istiyorsunuz?' diye birinin

yakasına yapışmış. Fakat içlerinden biri silahı ateşleyince Kubilay ayağından vurulmuş. Askerler de ellerinde süngü olduğu halde kaçmışlar. Kubilay sürüne sürüne yakındaki camiye kaçmış, musalla taşına yaklaştığı sırada Mehmet'lerden birisi (bunlar dört Mehmet, iki Zeki idi) gidip bağ bıçağıyla kafasını kesmiş. Civardaki dükkânlardan sopa, ip istemişler. Kafayı sopanın ucuna asmışlar. 'Biz mehdiyiz' deyince halk da inanmış.

Biz pencereden seyrediyorduk, geçenler kaçışırken 'Kafayı değneğin ucuna takmışlar, gözlerini açıp kapatıyor' diyordu, çok fena oluyorduk. Böyle bir kargaşa... O sırada babam geldi eve, anneme 'Kadriye, siz hemen ev sahibinin evine geçin, memur ailelerine karşı bir hareket var' dedi. Bu arada iki bekçi de vurulmuştu. Kubilay'ın cenazesinde onlar da vardı arkada...

Adamlar, 'Arkamızda 70 bin kişi var' dediğinden çalılar, bağlar, her yer arandı. Hatta komutan tepelere toplar, tüfekler yerleştirdi. Şimdiki Kubilay İlkokulu'na kurulan Divan-ı Harp mahkemesinde ben şahitlerin ifadesini yazıyordum. Köyden gelen adamlara, hocalara 'Allah'ınız kim?' diye soruyorlardı. Onlar da 'İstanbul'da Esat Hoca' diyordu. Mehdi diye bunlara tapmışlar. (Erdilli Esat Efendi gibi alim ve fazıl bir zatın ve talebesi olan şahısların, böylesine sapık sözler etmeyeceklerine göre, bazılarına baskıyla bunları söylettikleri anlaşılıyor. A.A.)

Esat Hoca'yı İstanbul'dan sedyeyle getirdiler. 90 yaşındaydı, eceliyle ölür diye asmadılar. Zaten çok yaşamadı, öldü. İdam edilecekleri gün babam dışarı çıkmadı, bizi de çıkarmadı. İbret için ortalığa asmışlar. Asılanlar içinde adamlara sigara, kazma, ip verenler de vardı. Babama durumu haber verdiği için İçişleri Bakanlığı takdirname verdi. Maaşına zam yapıldı.

Sonradan duyduk ki, Atatürk Manisa, Menemen çevresinden trenle geçerken penceresini bile açmazmış. Biz istasyona giderdik onu görelim diye, göremezdik."

Mustafa Şengönül'ün anlattıkları:

Ben Menemen'de marangoz çırağıydım. Dükkânı açmaya gittim. Karşımda uncu Mehmet Efendi vardı. Belediye Meclis üyesiydi. Bana 'Dükkânı açma, eve git. Çarşıda bir karışıklık var' dedi. 'İzmir'den 70 bin kişi harekete geçti. Burayı işgal edeceklermiş' diye duyduk.

Ben dükkânı açmadan döndüm. Ama sonra meraktan geri gittim. Köşeden baktım, direğin etrafında 7–8 kişinin döndüğünü gördüm. Menemenli değillerdi. Bazısı sakallı. Aralarında genç olanlar da vardı. Bozalan'da kazandıkları parayla esrar alıp içmişler diye duyduk sonradan... Ellerinde silah vardı.

Bekçi Hasan'ı kafasından vurdular. Yere düştü. O zaman millet kaçtı. O ara Kubilay alaydan bir manga askerle gelmiş.

Ben Kubilay'ı tanıyordum. Bizim mahallede otururdu, yüksekte, Dermandağı'nda ev tuttuydu, gidip dönerken bizim evin önünden geçerdi. Uzun boyluydu.

Kubilay askeri yolun kenarına bırakmış, adamların yanına gitmiş.'Ne yapıyorsunuz burada?' diye sormuş. Adamlardan birine tokat atmış. Bunun üzerine ateş etmişler Kubilay'a, yaralanıp yere düşmüş. Silah patlayınca asker kaçmış. Cephanesizmiş. Kubilay sürüne sürüne cami avlusuna girmiş. Arkadan gelip kafasını kesmişler. Ben kanları gördüm sonradan... Karşıda eskici Kamil vardı ondan ip alıp kafasını bayrağın üstüne bağlamışlar.

Fabrikada çalışan bir Musevi vardı, oradan geçerken 'Sen de bayrağın altından geç' dediler. Bayrağın altından onu da geçirdiler. Karşıda Molla Osman'ın çalıştığı bir büfe vardı, ondan sigara aldılar. Sonra ahaliye mecburi alkış yaptırdılar. Millet '70 bin kişi geliyor' korkusundan yaptı. Hepimiz korktuk. Meğer adamlar sarhoşken böyle demişler, hepsi yalanmış.

Ordu, haber alınca geldi. Kahvenin oraya mitralyözü koydular, bunlara ateş ettiler, kimi yaralandı, kimi öldü. Manisalı genç olan, mezbahanın oradan kaçtı.

Sonra sokağa çıkma yasağı kondu. Şimdiki Kubilay okulunun orada mahkeme oldu. Her gün benim dükkânın önünden geçiyorlardı. 4–5 jandarma bir kişiyi götürüyordu. Elleri kelepçeliydi. Sakalları uzamıştı. İstanbul'dan bir şeyh geldi, o da mahkemelik oldu. Bunların asılacağı gece 'Yarın hepimiz asılıyoruz' demiş, kendisi de o gece mahpusta ölmüş.

Ben hepsinin asıldığını gördüm. Sabah geldiğimde caminin yanından Kabak Pazarı'na kadar 8–10 kişi vardı. İstasyonda 7 kişi vardı. Tren yolunda böyle boydan boya asılmışlardı. Kamil de istasyonda asılmıştı. Önlerinde bir kâğıt vardı, ne suçu olduğu yazılıydı.

Manisalı bir çocuk, Kubbeli bakkalın önünde asılmıştı.

Suçsuz olanlar da asıldı. 'Neden sigara verdin?', 'Neden ip verdin?' diye Kamil'le Molla Osman'ı astılar. Hâlbuki Menemen içinden o hadiseye karışan kimse yoktu.

Sonradan bir emir gelmiş 'Menemen'i yakın' diye. Onu duydum. Korktuk tabii... Manisa'dan her sene otobüslerle gelip miting yapmaya başladılar. Çok şeyler söylediler bize, ama katlandık. Çünkü Menemenlilerin bu işte zerrece günahı olmadığını onlar da bilmiyordu."

Bu satırlar ve tanıklar, bizim yirmi sene önce tesbit ettiğimiz gerçekleri aynen doğruluyor.

Sadece çok ince ve sinsice bir saptırma var;

Bütün bu tezgahlardan ve özellikle mahkeme safhasından Atatürk'ün haberdar olduğu ve Menemen'in ve Serbest Fırkasına oy verenleri cezalandırmak ve gözdağı vermek üzere plan kurduğu ima ediliyor… İşte bu yanlıştır, yanıltmadır.

Olayın perde arkasını ve gizli maksadını daha önce anlattık!..

Menemen Hadisesinin İçyüzü Nedir?

Aradan yetmiş dokuz yıl geçti, yine de her yıldönümünde gürültülü bir şekilde gündeme getiriliyor. 23 Aralık 1930 tarihinde Menemen'de cereyan eden "İrtica vak'asının" içyüzü nedir? "Şehid" Kubilay kimdir? Bu hadise resmî tarihin ve resmî ideoloji çığırtkanlarının anlattıkları gibi midir? Bu konularla ilgili kısa notlarımı aşağıda bulacaksınız. Kolay anlaşılması için numaralı maddeler halinde yazıyorum:

(1) Öncelikle şu hususu arz etmem gerekir: Bu konuda hayli gürültülü ve feryat kopartan ünlü bir politikacı, merkezi Amerika'da bulunan Dr. Moon Tarikatına mensuptur. Nice zahmetlere katlanır, uzun yolculuklar yapar, Amerika'ya giderek din büyüğü Dr. Moon'u ziyaret eder, onun toplantılarına katılır. Dürüst ve tarafsız değildri.

(2) Düzmece (tertip) olduğu söylenen Menemen vak'asından sonra kurulan mahkeme 34 idam cezası vermiştir. İdam edilenlerin içinde bir de Yahudi bulunmaktadır. Hayim oğlu Jozef, Kubilay'ın öldüğü gün Menemen'de bulunmaktaydı. İsyancılara ip sattığı ve "Yaşasın Şeriat" diye bağırdığı suçlamasıyla o da ipe çekilmiştir. Dönemin Vakit gazetesi muhabirine Hayim şunları söylemiştir: "Yaşasın Şeriat... Şeriat isterim... diye bağırdığım iddiasıyla beni buraya getirdiler. Neme lâzım bana şeriat? Şeriat nerede ben nerede? Ben Museviyim, havraya bile gitmem. Benim işim tekkede, kahvede altı kol iskambil oynamaktır. Amma Serbest'çilerin (Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı kasd ediyor) birincisiydim." (Bu itiraflar olayda Yahudi parmağı bulunduğunu göstermektedir.)

Londra'da yayınlanan The Jewish Chronicle gazetesi 27 Şubat 1931 tarihli nüshasında, o tarihte çoktan idam edilmiş bulunan Hayim'in şu sözlerine yer vermiştir: "Kalabalıkla birlikte 'YAŞASIN ŞERİAT' diye bağırmakla suçlandım. Ancak ben Yahudiyim ve Farmasonum. Bu gösteri ile ne alakam olabilir? Hakikat şu ki, ben Fethi Okyar beyin Serbest Cumhuriyet Fırkası üyesiyim ve hükümet canımı almak istiyor..." Hayim'in idam sehpasında yağlı ilmiği kendi eliyle boynuna taktığı ve ölmeden önce "ÇOK YAŞA TÜRKİYE CUMHURİYETİ" diye bağırdığı iddia edilmektedir. Onun idamından sonra yakınlarının Filistin'e göç ettikleri rivâyet edilmektedir. (Bir mason Yahudi'nin Serbest Fırkacı olması, dönemin sabataist ve masonlarının Atatürk'e karşı her muhalif harekete katıldıklarını göstermektedir A.A.)

(3) ABD'nin ilk Türkiye Büyükelçisi Joseph C. Grew'in hatıralarında şu satırları okuyoruz: "... Bu noktada genç bir ihtiyat zabiti olan, Kubilay sahneye çıkıyor. Oraya bir askerî birlikle mi gönderildi, yoksa sadece meydandan geçmekte miydi; çelişen haberler mevcut. Her hâlükârda, üniformasının kendisini koruyacağına güvenerek, tahrikçilere tek başına yaklaşıyor ve Derviş Mehmed ile tartışmaya başlıyor. İhtiyatsızca hareket ettiği hususunda görüş birliği var. İddiaya göre Derviş Mehmed tarafından vuruluyor. Akabinde bir gece bekçisi Mehmed'i vuruyor ve ardından o da vuruluyor. Hükümet yanlısı gazeteler, Kubilay'ın başının kesildikten sonra

bir sırığa takılarak dolaştırıldığı ve fanatik dervişlerle yardakçılarının kanını içtikleri konusunda ısrar ediyor ama bu haberlerin gerçekliğinde şüphe etmek için yeterince sebep var." Ama bunlar, olayın görünen kısmıdır. Perde arkası değildir.

(4) Hadiseden bir müddet geçtikten sonra Manisa, Menemen ve Balıkesir'de sıkıyönetim ilan ediliyor, 100'den fazla kişi divan-ı harbe veriliyor. Bunların 15-20 kadarı hocadır. Meşhur Nakşibendi şeyhi Erbilli Esad Efendi Erenköy'ündeki evinden alınarak Menemen'e getiriliyor. Şeyh efendinin yaşı doksana yaklaşmıştır. İki büklüm olduğu halde o zamanın şartları ile zor bir yolculuktan sonra getiriliyor. O tarihin dünyaca ünlü ve çok okunan Illustration dergisi, şeyhin, jandarmalar arasında resmini basıyor. Şeyh ağır hastadır, Menemen hastahanesine kaldırılıyor ve orada bir rivayete göre şehid ediliyor. Esad Efendi'nin, Menemen hadisesi ve Kubilay'ın ölümü ile yakından ve uzaktan hiçbir ilgisi tespit edilmemiştir. Sadece Derviş Mehmed'in şeyhi ve eski Menemen Belediye reisi Şeyh Sükuti ile tanıştığı, daha sonra bozuşup ayrıldığı bilinmektedir.

(5) İnternette (http://izlenimler.blogspot.com/menemen-hadisesi-ve-kubilay.html)'de Muzmin Anonim ismiyle bu konuda şu bilgiler veriliyor: "Olaylar anlatıldığı şekliyle değil, yani, sahte dervişler ve 'irtica [Şeriat] isteruk' talepleriyle değil; aksine Kubilay'ın çarşı ortasında alenen kadınlara sarkıntılık etmesi ve çarşı esnafının bu duruma isyanı sonucunda Kubilay'ı itlaf etmesidir. Kubilay'ı itlaf edenler gericiler falan değil, yerel esnaftır. Yerel esnaf da, tarifi gereği, o günkü halkın önde gelenleridir. Bunun arkasından Şeriatla ilgili slogan atılıp atılmayacağı tartışılır. Ama, Kubilay için 'Allahsız Kitapsız' vb türünden laflar edilmişse buna şaşıracağımı zannetmiyorum. Nitekim, Ankara bu haberi alınca önce hiç ilgilenmez; çünkü basit bir asayiş vak'asıdır, 3-4 gün sonra ise, bu konudan bir Kodak moment yaratmak ilhamı gelmişçesine, resmî tarihte anlatılan yaklaşımlara başvurular." (Bu ifadeler, Menemen olayını tertipleyenlerin de sonra bunu irtica isyanı diye tarihe geçirenlerde sabataist mason mahfiler olduğunu gizlemeye yöneliktir. A.A.)

(6) Amerikan büyükelçisi, yukarıda zikr edilen hatıralarında Menemen hadisesinin halk tarafından ilgi görmediğini, bu konunun siyasî iktidar ve ona bağlı güdümlü basın tarafından abartıldığını belirtir. Ki, bu da asıl delilleri karartmaya ve Haçlı-Yahudi hesaplarını unutturmak içindir.

(7) Kubilay'ın asıl ismi Mustafa Fehmi'dir. Soyadı kanunu çıkmadan önce kendisine Kubilay takma adını almıştır. Meşhur sahte Türkçü ve sahte milliyetçi Moiz Kohen'in Tekin Alp müstear ismini alıp Müslüman Türklere milliyetçilik konusunda hocalık etmeye yeltenmesi hatıra gelmektedir.

(8) Kubilay kimdir? Kökeni nedir? Nerelidir?.. Girit adasının Osmanlı devlet idaresi altında olduğu 1906 tarihinde Hanya şehrinde doğmuştur. Yahudi/Dönme olduğu iddia ediliyor. Mustafa Fehmi ismini bırakıp niçin Kubilay ismini almıştır? Menemen esnafı ile arası açık mıydı? Esnaf ona bazı namus meseleleri dolayısıyla kin beslemekte miydi? Aradan çok zaman geçti, hadisenin şahidleri vefat etti. Bîtaraf ve namuslu tarihçilerin bu gibi meseleleri incelemeleri, ne kadar belge varsa taramaları gerekir.

(9) Profesör Yalçın Küçük "Türkiye Üzerine Tezler" adlı kitabının 1'inci cildinde Menemen vak'ası hakkında resmî ve ideolojik tarihe uymayan bir yorum yapmaktadır. Ona göre Menemen hâdisesi, Kemalist rejimi rayına oturtmak için önceden hazırlanmış bir senaryodur. Zapt u rabt altına alınmak istenen toplumun ekonomik sıkıntılarını örtbas etmek, toplumdaki muhalefeti ezmek için rejim karşıtı bir ayaklanma senaryosu gerekli görülmüştür. Yalçın Küçük dikkatleri başka yöne çekerek, Atatürk'ü suçlama peşindedir. Halbuki bu maksatla Menemen ilçesi ve Kubilay bilinçli bir şekilde arbedeye sürüklenmiş, onun "şehit" edilmesiyle masonlar kendi muhaliflerini denetim altına alarak baskıcı politikalarını meşrulaştırma yoluna gitmişlerdir. (İnternetteki turkforum net'in Menemen olayı ile ilgili dosyasının 11'inci sayfasından).

(10) Menemen hadisesi ve Kubilay'ın öldürülmesiyle ilgili iki önemli kitabın isimlerini yazıyorum: Birincisi Cevat Rıfat Atilhan'ın "Menemen Hadisesinin İçyüzü" başlıklı eseri, ikincisi: Mustafa Müftüoğlu'nun "Menemen Vak'ası" adlı kitabı (Risale Yayınları). Bazı gazetelerde (hafızam beni yanıltmıyorsa 1987 yılında) Menemen vak'ası ve Kubilay ile ilgili üç gün süren bir araştırma yazısı yayınlanmıştı. Bu yazıda, vak'a esnasında Menemen'de bulunan hadiseye şahit olan kimselerin anlattıkları dile getirilmiştir. Bu anlatılanlar, resmî ve ideolojik tarihin bilgilerine ters düşmektedir..

(11) İnternet (www.özbelgeler.com sayfa 10/31)'de "Kubilay'ın çavuşu Mahmut Özhan" başlığına rastladım. Lakin metnine ulaşamadım. Konunun içyüzünü öğrenmek isteyenler bu kaynağa da inmelidir.

(12) Menemen hadisesinin patlak verdiği tarihte ülkede CHP tek parti rejimi hakimdi. Birinci Dünya Harbi ve Kurtuluş savaşı yıllarından sonra halkın büyük kısmı, hele köylüler korkunç bir sefalet içindeydi. Rejime karşı büyük ve derin bir muhalefet vardı. Bir muvazaa partisi olmasına rağmen Serbest Cumhuriyet Partisi büyük bir heyecan ve ümitle karşılanmıştı. CHP kurmayları bu muhalefeti ezmek istiyorlardı. (Mustafa Kemal elbette olayın perde arkasını ve planlayanları biliyor ancak asker ve sivil sabataist cuntayla uğraşacak durumda olmadığından, sanki anlamıyor tavrı takınıyordu. A.A.)

Menemen ve Kubilay hadisesi üzerine ülkemizin ciddî, haysiyetli, namuslu, şerefli tarihçileri eğilmeli ve konu hakkında derin araştırmalar yapmalıdır. Bu araştırmalar büyük bir cilt halinde yayınlanmalıdır. Bu tarihte Ankara'da hizmet görmekte olan büyükelçiler konu hakkında devletlerine ne gibi raporlar göndermişlerdir. Gizlilik müddetleri bitmiş ve araştırıcıların çalışmalarına açılmış olan bu belgeler taranmalıdır.

Bu konu hakkında Batı Trakya ve Bulgaristan Türkleri kendi gazete ve dergilerinde neler yazmışlardır? Onlar da dikkatle taranmalıdır. Mesela, Türkiye'den kaçarak Bulgaristan'da Yarın gazetesini yayınlayan Arif Oruç Menemen vak'asına nasıl bakmıştır?

Mustafa Fehmi Kubilay'ın kimliği, kişiliği, etnik kökeni de araştırılmalıdır.

Menemen davası yeniden ve âdilâne bir şekilde muhakeme edilmelidir[382]

Soner Yalçın'ın, Sırıtan Sahtekârlığı ve Sivas Katliamı

Soner Yalçın, "Siz kimi kandırıyorsunuz!" kitabında, yakın tarihimizdeki bazı olayları, oluşumları ve sonuçlarını saptırarak ve özellikle tüm kirli ve anarşik komploların arkasındaki masonik ve Siyonist merkezleri, CIA-MİT ve MOSSAD gibi şebekeleri saklamaya çalışarak, sürekli Müslümanları ve İslam inancını suçlu ve sorumlu tutup karalamaya uğraşmaktadır.

İşte Sivas'taki Madımak yangınını şöyle anlatıyor:

"O sırada lobiye Aziz Nesin geliyor.

Herkes hazır; konsere gidilmek üzere otelin kapısına yöneliyorlar. Dışarıdan slogan sesleri gelmeye başlıyor: "Müslüman Türkiye"... "Kahrolsun laikler"…

Ne oluyordu?

Cuma namazından çıkan 500 kişilik grup, taşlar ve sopalarla konserin yapılacağı Kültür Merkezi'ne saldırmaya başlamıştı. Konseri izlemek için gelenler karşılık verince, çatışma çıkmış; polis grupları zor dağıtmıştı.

Ancak, konsere gelenler dağıtılırken, saldırganların hedefinde Madımak Oteli vardı.

O sırada polis otelin önünü kuşatmaya alıyor. Azgın kalabalık otelin önüne kadar geliyor...

Saat 16:30 (oysa ta 11.00 de başlamıştı)

400 yıl önce Pir Sultan'ı taşlayanlar o gün dirilmişti sanki…

Kalabalığa katılımlar artıyor. Bağırıyorlar: "Kanımız aksa da zafer İslam'ın"...

Arif Sağ sürekli telefonla Ankara'yı arıyor; yetkilileri haberdar ediyor. Yanıt hep aynı: Korkmayın askerler geliyor!

Bir avuç polis kalabalığı otele sokmamak için var gücüyle çabalıyor.

Saat 18:30

Kalabalık yedi saattir otelinde önünde. Gitmiyorlar. Bir anlık öfke olamaz bu. Kime, neden bu kin?

Kültür Merkezi önündeki Ozanlar Anıtı yıkılarak otel önüne getiriliyor; parçalara ayrılıp otele fırlatılıyor.

Mustafa Kemal'in "Cumhuriyeti biz burada kurduk" dediği Kongre Binası'nın önündeki büst tahrip ediliyor."[383]

---

[382] 27.12.2005, / Milli Gazete / M.Şevket Eygi

[383] Sh: 99-100

Şimdi: "Kahramanlık satarken, sahtekârlığı sırıtan" Soner Yalçın'a soralım:

Sizin de, farkında olmadan itiraf ve ifade ettiğiniz gibi;

"Arif Sağ'ın, ta başından itibaren Ankara'yı arayıp yetkililerden medet beklemesine ve onların da sürekli "korkmayın, askerler geliyor!" demesine ve de tam yedi (yedi) saat geçmesine rağmen, bu askerler neden ve niçin bir türlü gelmemişti? Veya kasıtlı mı engellenmişti?

Ey zavallı çocuk!.. Özellikle unutturmaya ve saf yerine koyduğun okurlara yutturmaya çalıştığın gerçek neydi? O sırada, solcu ve sosyalist, birçoğu da sabataist ağabeyleriniz, İnönüleriniz, SHP'lileriniz iktidarda değil miydi? Neden Madımak otelindeki mağdurları kurtaracak askerleri göndermeyip onları kurban etmişlerdi? Az buçuk Siyonist Yahudi tarihini bilenler bu gibi tahriplerin tertipçilerini hemen sezecektir.

Kutlama Komitesi Başkanının ilginç itirafları!

Bakınız, Mehmet Talay, sosyal demokrat kökenli emekli bir tarih öğretmeni ve eski Kültür İl Müdürü. SHP Sivas il örgütü ile SHP'li milletvekilleri Azimet Köylüoğlu ve Ziya Halis'in referansıyla 1993'de Sivas Kültür İl Müdürü olarak atandı. O tarihte Kültür Bakanı ise SHP'li Fikri Sağlar'dı.

Daha sonra atandığı Antalya Kültür İl Müdürlüğü görevindeyken 1998 yılında emekli olan Talay, şimdi Antalya Ekspres Gazetesi'nde (www.antalyaekspres.com) köşe yazarlığı yapıyor.

İşte bu Mehmet Talay Bey, Şamil Tayyar'a, Sivas katliamıyla ilgili tarihi itiraflar içeren bilgiler gönderiyor.

Mesajında şöyle diyor: 'Bu milletvekili ve bakan hakkında size yazacaklarım, daha önce kimse tarafından bilinmeyen ve bugüne dek bende saklı kalan bazı gerçeklerdir.

'Bildiğiniz gibi demokrasi tarihimizin en kara lekesi olan 2 Temmuz 1993 günü yaşadığımız Madımak Faciası olayında ben il kültür müdürüydüm. Olaya neden gösterilen Pir Sultan Abdal Şenlikleri'nin düzenlenmesinde bakanlığım adına kutlama komitesi başkanlığını yürütüyordum.'

'Şenlik kapsamında bakanlığımız tarafından 2 önemli adım atıldı. Birisi Banaz köyündeki anfi tiyatronun yapılması, diğeri de olayların nedenlerinden birisi olarak gösterilen Pir Sultan Abdal Heykeli'nin yapılıp Sivas'a gönderilmesidir. Heykel 25 Haziran 1993'de Sivas'a gönderildi. Valilik kanalıyla kültür merkezi bahçesine yerleştirilmek üzere kaidesi yapıldı, açılışa hazırlandı.'

Katliama 1 saat kala?!

(SHP'li Kültür Bakanı) Fikri Sağlar şenliklere katılacaktı, bakanlık 3 kez müdürlüğe faks gönderdi, ancak son anda iptal edildi.

İlk faks 30 Haziran 1993'de gönderildi, Fikri Sağlar'ın 1 Temmuz saat 14.30'daki anıt açılışına katılacağı haber verildi. İkinci faks, 1 Temmuz günü geldi ve bakanın 2 Temmuz saat 14.30'da açılışa katılacağı, ardından Banaz'a geçeceği iletildi. Üçüncü faks, 2 Temmuz günü saat 11.30 sularında çekildi ve Sağlar'ın Sivas'a gelmeyeceği bildirildi. (Bütün bunlar dikkat çekici çelişkilerdi..)

Sivas Pir Sultan Şenlikleri Kutlama Komitesi Başkanı Mehmet Talay, şu kritik soruya cevap arıyor: 'Fikri Sağlar, neden 3 kez program değiştirmeye mecbur kalmıştı ve saat 13.30'da başlayan Madımak olaylarından bir saat önce programını tümüyle iptal edip Sivas'a gelmekten niçin kaçınmıştı?'

Eski müdürün can alıcı başka soruları da var:

- Acaba devletin çeşitli istihbarat örgütleri Bakan Sağlar'ı: 'Sivas'a gitmeyin olaylar çıkacak' diye uyarmış mıydı?

- Eğer böyle ise, olayların çıkacağı ve insanların can güvenliği olmayacağı konusunda neden valiyi ve ilgilileri arayıp durumu anlatmadı?

- Acaba, istihbarat teşkilatlarında bir görev aldığından dolayı mı bu bilgileri kimseyle paylaşmadı?

- 12 Eylül döneminde cunta onayı ile seçilenlerin oluşturduğu Danışma Meclisi üyesi olmasından dolayı, birilerine diyet borcu mu vardı?

Devam ediyor: '2 Temmuz'un yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde eminim Fikri Sağlar vereceği

cevaplarla yakın tarihin bu çözülmemiş olayı ile ilgili yeni açılımlar sağlayacaktır.'

Abdullatif Şener bana saldırdı!?

Madımak Faciası'yla ilgili mecliste kurulan araştırma komisyonuna da çağrıldığını; ancak kendisine yönelik tepkiler nedeniyle bize aktardığı bilgileri üyelerle paylaşamadığını söyleyen Talay şöyle diyor: 'Komisyon başkanı İsmail Köse idi. Abdüllatif Şener de üyeydi. Komisyonda olayları anlatırken Şener üzerime yürüdü, bana saldırdı. Ben bu şenlikleri organize etmeseymişim bu olaylar olmazmış. Neredeyse beni suçlu ilan ettiler. DYP'nin baskısıyla da görevden aldılar.'

Susurluk izi var mı?

Talay'ın bu iddiaları gündemi sarsarken Ozan Ali Çağan'ın Sivas katliamının 10. yıldönümü nedeniyle Alevilerin Sesi'ne şu açıklamayı yapmıştı: 'Devlet neden katliamı seyretti? Kültür Bakanı Fikri Sağlar neden programını değiştirip 1 Temmuz 1993'de Sivas'a gelmedi? Neden Sivas'taki güvenlik güçleri çevre ilçelere gönderilmişti? Neden asker oteli koruma altına almışken, sonra birden geri çekilip otelin yakılmasına izin vermişti? "Müslüman kamuoyuna" başlıklı bildirinin emniyet faksından çıktığı şeklinde iddialar gerçek miydi? Susurluk olayında ortaya çıkan derin devletin derinliği Sivas'a kadar gitmekte miydi?'[384]

Fikri Sağlar'ın saptırması ve sıkıntısı!

Başbakan Erdoğan'ın, 2007 Mayıs ayında Dolmabahçe Sarayı'nda gerçekleşen ve detayları bilinmeyen görüşmede Genelkurmay Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt'a, "eşine ait harcamalara ilişkin bir dosyayı önüne koyduğu" ve eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Erdil Paşa'nın başına gelenlerin Büyükanıt'ın başına da gelebileceği imasında bulunduğunu iddia etmişti. Fikri Sağlar, Büyükanıt'a "şantaj" yapıldığı iddiasını Birgün Gazetesi'nde dile getirmişti.

O günden sonra Büyükanıt'ın, Başbakanı ve AKP'yi doğrudan hedefleyen açıklamalardan kaçındığını ve görev süresinin uzatılmasını istememesinin altında bunun yattığını söylemişti.

"Abdulltif Şener'in de önü kesildi" diyerek, Madımak soruşturmasında Mehmet Talay'a saldıran ve susturan kişiyi sahiplenmesi de ilginçti.

Fikri Sağlar, aynı yazıda: "siyasette yeni oluşum arayışında olan Abdüllatif Şener'in 22 Temmuz seçimlerinde aday olmamasının arkasında da benzer bir olay yattığını" belirtip; "Abdüllatif Şener'in Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi askerlerle yaptığı görüşmenin "tutanakları" önüne konularak "seçimlere girmesinin önlendiği"ni iddia etmişti.

Bu Abdullatif Şener ki, talebeliğinde ve gençliğinde koyu şeriatçı ve İrancı takılmasına ve Milli Görüş davasına ve Erbakan Hoca'ya ters bakmasına rağmen, sürekli Şevket ağabeyi tarafından desteklenip sahip çıkılmış, sonra hak edecek hiçbir gayreti ve ilgisi olmadığı halde yine aynı ekip eliyle Sivas'tan milletvekili yapılmış, hemen ardından Maliye bakanlığına taşınmış "gizemli" bir şahsiyettir.

Sahi şu Milli Görüş'ün başına bela edilen Selanik kökenli ve Ermeni dönmeleriyle ve dahi Abdullatif Şener gibi çömezleriyle sizlerin bir uzak akrabalığınız ve soy yakınlığınız var mıydı? Niçin Milli Görüş'e sızmış adamlarınızdan hiç bahsetmezsiniz? Geçmişteki bütün tarikatlara, mezheplere ve farklı kavimlere girip yükselmiş Yahudi dönmelerini yazarsınız da, niye içimizdeki mikroplarınızı sürekli es geçersiniz?

Sivas'taki Madımak oteli vahşetini tezgâhlayanların, çok hassas bir konu olan Alevi-Sünni çatışmasını ve Laik-dinci ayrışmasını kışkırtmayı hesapladıkları kesindi.

Hatta yıllar sonra, AB hıyaneti ve BOP hizmetçiliği için değil de, başörtüsü bahanesiyle AKP'yi kapatma davası açan üst düzey yargı bürokrasisinin; hem laikliğe hem de tarafsızlık ilkesine aykırı olarak yaptıkları Hacı Bektaş ziyareti ve ardından Kapadokya seyahati esnasındaki şaraplı ve şampanyalı ziyafetleri de, bir nevi Alevi vatandaşlarımıza "Biz sizdeniz, bizi destekleyiniz!" şeklindeki bir sığınma hissi ve istismar hevesi olarak da okunabilirdi.

Oysa temiz niyetli ve istikametli Alevi Müslümanlar böylesi tezgahlardan çok çekmişti ve artık

[384] 25.01.2008 / Star

dış güçlerin ve masonik çevrelerin oyunlarına gelmeyecekti..

Soner Yalçın gibi yamukların ve yavşakların "Sivas'ın İntikamı" gibi algılayıp alkışladıkları; Erbakan'a yönelik 28 Şubat'ın sahte kahramanlarının akıbetinden ders alınmalıydı!

Çevik Bir: "Demokrasiye balans ayarı yaptık" dediği, 28 Şubatın başrol oyuncularından biriydi. Yoldaşı Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Güven Erkaya ise "Ege orduları lağvedilmelidir" demişti. Her ikisi de Kutsal üniformayı ihtirasları için istismar etmişlerdi.

Sayın Bir'in görev sürecini hatırlıyorum, kral gibiydi. Sanki Genelkurmay Başkanıymış gibi hareket ederdi. Uluslararası seyahatler, geleceğini teminat altına almak için Yahudi Lobilerine yağ çekmeler kendisini Cumhurbaşkanı yapacakları hevesindendi.

Bazı dik duran siyasetçileri kazığa oturtmakla tehdit etmişlerdi. Peki şimdi ne halde ve nerelerdesiniz? Emekli olunca siyasetin yeni prensi edasıyla panellere, yemekli davetlere gitmişti. Ama hiçbir işe yaramadı, Çevik Bir bitmişti. Yaaa Çevik Bir. Güç sizde değilmiş. Keramet üzerinizdeki şanlı üniformada imiş. O üniformanın asaleti, saygı duyulan rütbesi sizi şımartıvermişti. Ülkenin bütünlüğüne tehdit oluşturacağını her fırsatta beyan ettiğiniz Ilımlı İslamcılar ile birlikte şu an ne yapıyorsunuz? Dün düşman gördüğün zihniyetin şimdi danışmanlığını yürütüyorsunuz!. Artık Umre'ye gidebilir, Fetullah'ın yaverliğini de üstlenebilir veyahut Ahsen Unakıtan Hanım'ın oğlunun yumurtalarını sayabilirsiniz!...[385]

Tarikat ve mezheplere bile ırkçılık sokmaya çalışan Yahudi kafasıyla:

Soner Yalçın: "Bırakın Osmanlı'yı, Şeyh Said'den, Menemendeki ayaklanmayı organize ettiği iddia edilen Şeyh Esat Erbili'ye kadar Cumhuriyet Türkiye'sinde isyana kalkışanlar hep Nakşibendi Halidiye Kürt Şeyhleriydi! Tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi gerek "Dini" gerekse "Milli" nedenlerle Nakşibendi Kürt Şeyler ayaklanmalara önderlik etmiştir" diyor.[386]

Hatta daha da ileri giderek ve tam cahillik ve cinlik sergileyerek Nakşiliği manevi ve ahlaki değil de kavmiyetçi bir hareket gibi göstermeye çalışıp saçmalıyor.

"Bektaşilik ve Nakşibendilik ilk Türk Tasavvuf hareketi olan Yesevilik'ten doğdu. Nakşibendilik zamanla Türklüğünü unutup Hint ve İran etkisine girdi. Önce Orta Asya'da Yeseviliği Sünni öğreti içinde eriterek yok etti. Ardından Anadolu'da kök saldığı son 400 yıldır da hedefinde, hep Bektaşiler oldu. Onları da "Sünnileştirmek" için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Ne yazık ki Bektaşilerin katledilmesine bile onay verdi."[387]

Gibi çarpıtmalarla Yahudi hıyanetini ve sabataist şebekeyi gizlemeye ve maalesef Alevi-Sünni çatışmasını körüklemeye çalışan bu Soner Yalçın başka bir yerde baklayı ağzından kaçırıyor ve bütün yazdıklarıyla çelişkiye düşerek kendi kendisini şöyle yalanlıyor:

"Buraya bir ekleme yapmak zorundayım: Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı-Efendi 2 kitabında yazdım, bizim tarihimizde bu büyük kıyımın sebebi olarak; askeri modernizasyona karşı çıkan yeniçeriler, şeriata aykırı olan tarikatlar gösteriliyor. Yanlıştır. Bu meselenin özünde, Hıristiyan (Rum-Ermeni)-Yahudi cemaati arasındaki Osmanlı pazarına kimin hakim olacağı (örneğin Osmanlı Darphanesi yönetiminin kimde kalacağı) gibi iktisadi nedenler vardır.

Yahudilerin ittifak ettiği iki güç yeniçeriler ve Bektaşilerdi; yani Türklerdi. Bu kıyımda, başta Üzeyir Garih'in akrabaları olmak üzere Yahudiler de kayıplar verdi. Önde gelen Yahudi sarraflar idam edildi.[388]

"Nakşi Cumhuriyeti", "Nakşi-Nurcu rekabeti", "İskender Paşa cemaati ve etkileri" gibi abartılmış konuları ve kavram kargaşasını bahane ederek, sürekli Erbakan Hoca'yı tehdit ve tehlike olarak göstermeye çalışan bu sahibinin sesi, güya sözlerine tutarlılık ve tarafsızlık katmak için de:

"Nazım Hikmet'in büyükannesi de Gümüşhanevi dergâhına müntesipti"[389]

"Bülent Ecevit'in anneannesinin teyzesi, Ziyaeddin Gümüşhanevi ile evliydi."[390] ifadeleriyle, gerçekten

[385] Nazmi Çelenk / Tecüman
[386] Sh:60
[387] Sh: 61
[388] Sh:63
[389] Sh:54
[390] Sh:55

gülünç duruma düşmektedir. Yahu çoğu sabataist olan bu kişilerin, anneannesinin teyzesi değil, kendileri bu zatların kardeşi, yeğeni, oğlu veya torunu olsa ne fark ederdi? Habil'le Kabil kardeşti. Putçu Azer Hz. İbrahim'in pederiydi. Hz. Peygamberimiz Ebu Leheb'in yeğeniydi!...

Soner Yalçın gibilerin "Türk"lüğü de, "Müslüman"lığı da belli değildi.

Ecevit'in anneannesinin teyzesinin kiminle evlendiğini araştırıp bildiğine göre, "bay Soner, hele sen kendi anne ve baba tarafından dedelerini ve onların dedelerini de söyle bakalım!" desen tıs çıkmaz, çünkü fıs çıkar…

Siz, Kur'an'ı Kerimin ve Hz. Peygamberin öğrettiği İslam'a inanıyor ve din olarak yaşamak üzere kabul ediyor musunuz? diye sorulsa yine susarlar… Ama fırsat buldukça da Müslüman ve Türk görünerek zehirlerini kusarlar.

Ülkemizdeki Kürt kökenli ve Alevi mezhepli Müslüman Türk vatandaşlarımızın sayısını, ikide bir kat kat artırıp kabartarak vermek de ayrı bir sahtekârlık ve kışkırtıcılık örneği idi:

Milli Güvenlik Kurulu'nun talimatıyla 8 yıl önce üç ayrı üniversiteye yaptırılan ve sonuçları hiç açıklanmayan 'Türkiye'deki Etnik Grupların Dağılım Raporu', Malatya'daki kitabevi cinayeti davası dosyasına konuldu.

Sonuçları kamuoyuna açıklanmayan rapor, 2000 yılında Erciyes, Elazığ Fırat ve Malatya İnönü Üniversitesi'ndeki öğretim görevlilerine MGK tarafından hazırlattırıldı. Prof. Şaban Kuzgun başkanlığında yürütülen proje kapsamında Türkiye'deki 68 il, ilçe, köy, mahalle ve sokaklar tek tek dolaşıldı. Yapılan çalışmada insanların hangi kökenden, mezhepten ya da tarikattan olduklarının profili çıkarıldı. İşte o rapora göre Türkiye'deki etnik grupların nüfuslarının dağılımı:

Türkler: Türkmen, Yörük, Tatar, Tahtacı, Terekeme, Karaçay, Azeri gibi Türk soyundan gelen gruplar, Türkler'i oluşturuyor. Kökenleriyle ilgileri kalmayan bu grup 50 milyon civarında ve diğer Türkleşme sürecinde olanlar da dâhil edildiğinde bu sayı 55 milyona çıkıyor.

Kürtler: Raporda ikinci grup olarak Kürtler gösteriliyor. Sayıları 3 milyon civarında olan bu gruba Zazalar da dâhil edildiğinde Kürt nüfusu 12 milyon 600 bini aşıyor. Ancak bu sayının 2.5 milyonu ciddi derecede Türkleşme sürecinde ve bazı yerlerde Kürtlüğünü kabul etmeyen bile çıkıyor.

Gürcüler: Ağırlıklı olarak Ordu, Artvin, Samsun ve Marmara bölgesinde yaşıyorlar. 1 milyona yaklaşan nüfusuyla Gürcüler, Karadeniz'deki birkaç ilde yaşayanların dışında Gürcüce'yi unutmuş durumda. Ancak son yıllarda Gürcistan'ın kurulmasıyla Gürcülüğe yönelik bir artış olduğu dikkat çekiyor.

Boşnaklar: Adapazarı, İzmir ve Manisa'da toplu halde yaşayan Boşnaklar'ın nüfusu da 2 milyonu buluyor.

Çerkezler: Değişik şehirlerde yaşayan Çerkezler de 2.5 milyon civarında ve Çerkezler'in yüzde 80'i Çerkezce'yi unutmuş görünüyor.

Araplar: Başta Siirt, Şırnak, Mardin, Diyarbakır, Şanlıurfa, Hatay, Adana ve İstanbul'da yaşıyorlar. Türkiye'deki nüfusları 870 bin olarak gösteriliyor.

Arnavutlar: Türkiye'deki nüfusları 1 milyon 300 bini aşmış durumda. Arnavut nüfusunun yarıdan çoğunun, Türkleşme süreci sonunda Arnavutluk'la hiçbir ilgisi kalmadı. 500 bin Arnavut da ise çok canlı bir şekilde 'Arnavutluk şuuru' var.

Lazlar: Bütün Doğu Karadenizliler'in Laz sanılması yanlışından dolayı kalabalık sanılan Lazlar'ın gerçek sayısı 80 bin civarında. Çünkü bir Kafkas halkı olan ve Lazca konuşan gerçek Lazlar, Rize ve Artvin'in birkaç köyünde ve göç ettikleri birkaç Marmara şehrinde yaşıyorlar.

Hemşinler: Lazlar gibi Rize ve Artvin'in bazı ilçelerinde yaşıyorlar ve sayıları 13 bin civarında.

Pomaklar: Bazılarına göre Türk, bazılarına göre Slav ırkından olan Pomaklar da 600 bin civarındalar ve tamamıyla Türkleşmiş durumdalar.

Diğer etnik gruplar: Türkiye'de yaşayan diğer etnik grupların sayısı da 1 milyonu aşıyor. Bunların arasında çingeneler 700 binlik nüfusuyla başı çekiyor. Türkiye'de ayrıca 60 bin Ermeni, 20 bin Yahudi ve 15

bin Rum kökenli vatandaşın yanı sıra çok az sayıda Süryani de hayatını sürdürüyor.

Prof. Kuzgun kazada öldü ekip işi bıraktı

Projenin başkanlığını yürüten 50 yaşındaki Prof. Dr. Şaban Kuzgun, 14 Mayıs 2000'de Kayseri-Malatya Karayolu'ndaki trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Araştırmada görev alan diğer öğretim görevlileri de Prof. Dr. Şaban Kuzgun'un şüpheli ölümü üzerine aniden projeden ayrılmaya karar vermişti. O dönemde bazı kesimler tarafından 'inanç haritası' diye adlandırılan bu çalışma "Fişleme yapılıyor" gerekçesiyle bir hayli eleştirilmişti.

Türkleşme oranı artıyor

Raporun en çarpıcı başlıklarından biri ise Türklerin nüfus artış hızında yatıyor. Buna göre kendisini Türk görenlerin sayısı, son 15 yıldır sürekli artış gösteriyor. Buna karşılık Kürtler her yıl yüzde 2,5 oranında artıyor. Araştırmaya göre Boşnaklar her yıl binde 12, Türkler binde 8, Arnavutlar binde 5 oranında azalıyorlar. Buna karşılık Türkleşme oranının en fazla Kürtlerde olduğu, onları Boşnakların, Çerkezlerin ve Arnavutların takip ettiği görülüyor.

Aleviler: 11 milyon gözüküyor!

Güneydoğudan göç eden Araplar'da da yoğun bir Türkleşme hızı olduğu belirtiliyor. Bu arada bazı kaynaklara 5 ila 25 milyon kişi olduğu söylenen Aleviler'in nüfusu ise araştırmaya göre 8 milyon 750 bin civarında bulunuyor. Avrupa'daki 1 milyon Alevi ile araştırmanın tamamlanmadığı 8 il de dahil edildiğinde Türkiye'de 10 milyon civarında Alevi bulunuyor. Araştırmanın 8 yıl önce yapıldığı göz önüne alındığında bugünkü Alevi nüfusunun 11 milyon civarında olduğu tahmin ediliyor. Buna göre Türkiye nüfusunun yüzde 85'i Sünni olarak göze çarpıyor.

TESEV Başkanı Can Paker'in demokratlığı!

TESEV Başkanı Can Paker; "Orta sınıf uyandı. Sivil-asker bürokraside orta sınıfın değişim, tam demokrasi ve AB taleplerine karşı koyma gücü kalmadı. AK Parti kapatılsa da bir şey değişmez, Bu tabloyu gören Başbakan Erdoğan biraz daha rahatlamış durumda" diyormuş!..

Türkiye bazılarına rağmen değişiyormuş...

Darbelere, muhtıralara, hukukun siyasallaşmasına, dokunulmaz alanların çokluğuna, sorunlar müzesi haline sokulmasına, ulusalcı hipnozlara, bürokrasi ve sermaye merkezli demokrasinin yalnızlaştırılma çabalarına rağmen değişiyor.

"İradeyle ve bilinçle girilmiş, yol haritası belirlenmiş "değişim" yani; yeni vizyonla kendini yenileme, sorunlarıyla yüzleşme, potansiyelini görme, dinamiklerini harekete geçirme, toplumunu heyecanlandırma, çağını okuma ve korkuyla içe kapanmaktan kurtulup gerekli donanımla dışa açılma, küresel aktör olma…" yolunda ilerliyormuş. Yani AB oltası ve BOP tuzağıyla "demokrat köleleşme" amacına yaklaşıyormuş..

Sabataycılığını gizleyen, ama Siyonist Soros'un sekreterliği ile övünen Can Peker'e göre: Andıç sonuçta provokatif bir metin oluyormuş.

Beni Robert Kolej'le, İstanbul Sanat Vakfı'yla, TESEV'le (Türkiye Ekonimik ve Sosyal Etüdler Vakfı) ilişkilendiriyorlar, sanki gizli bir faaliyet yürütülüyor" diyormuş..

Genelkurmay andıcının:

"Liberalliğe ve AB'ye karşı olanların provokasyon olarak" hazırlandığını savunuyormuş.

"TESEV Truva Atı" benzetmesi "Sabetaycılıktan biraz daha mantığa sığıyormuş." Peker'e göre TESEV üç konuda çalışıyormuş: demokratikleşme, dış politika üretme, yerel yönetimler. Biz bu üç alanda da Türkiye'nin en dokunulmaz konularına dokunuluyormuş, tabular yıkılıyormuş. Kürt konusuna, başörtüsüne, imam hatiplere, azınlıklara sahip çıkılıyormuş.. Annan Planı'na destek veriliyormuş.. Demokratikleşme ve Avrupalılaşmayla ilgili çalışmalarımızı, işine gelmeyenler Truva Atı olarak düşündüler" diyormuş..

Can Peker'e göre Recep T. Erdoğan Türkiye için bulunmaz bir fırsatmış ve büyük bir "filizof"muş!

Kısa vadede Erdoğan'ı tasfiye edebilirler mi? Sorusuna:

Ben zor görüyorum. Tayyip Bey kitlelerin sempatisini kazanmış bir lider. Mücadeleyi bırakacağını zannetmiyorum. Bir de yaşı genç.

Demokratikleşme talebini görüyor, yükselen orta sınıfın ekonomik durumu bozulmadığı sürece kendisine destek olmaya devam edeceğini de görüyor. Kapanmasa iyi olur, kapanırsa bağımsız seçimle gelir, onu da engellerlerse başka bir şey yapar. Bunu bir süreç olarak gördüğü için Başbakan biraz filozoflaşmış.[391]

1934 Trakya Olayları ve Perde Arkası

21 Haziran 1934 – 4 Temmuz tarihlerinde Trakya bölgesinde Yahudilere yönelik şiddet eylemlerine girişilmişti. Bu olaylar sonrası çok sayıda Yahudi başka illere ve ülkelere göç etmişti.

Nihal Atsız'ın Orhun Dergisinde, Cevat Rıfat Atilhan'ın Milli İnkılâp Dergisinde Yahudi aleyhtarı yazıları üzerine bu olayların patlak verdiği söylenmekteydi.

Tekirdağ, Edirne, Kırklareli, Çanakkale ve ilçelerinde Yahudi işyerlerine hücum edilmiş, evlerine girilip kadınlarına tecavüz edilmişti. Bunun üzerine 15 bin kadar Yahudi, buraları terk edip, bir kısmı yurtdışına gitmişti. Bir kısmı gelip İstanbul'a yerleşmişti.

Bu menfur olayların suçunu Atatürk'e yıkmak isteyen çevreler, aslında, "Yahudileri İsrail'e göçe mecbur etmek için (bu saldırıyı tertipleyen)" kendileriydi. Yani Trakya olaylarını Sabataist kesimler ve gizli Siyonistler tertiplemişti.

Türk ırkçılığı yapan Hüseyin Nihal Atsız da, karışık ve karanlık bir kişilikti.

"İslamiyet'in nasıl bir din olduğu bizi ilgilendirmemektedir. Önemli olan Türk'ün işine yarar mı yaramaz mı, onu sorgulamak gerekir."

"Devlet memuru alınırken de, kafatasına ve ırk haritasına bakılması gerekir. Özbeöz Türk değilse, bunlara asla güvenmemeli ve görev vermemelidir" diyecek kadar sapık fikirli birisidir.

Oğlu Yağmur Atsız'a vasiyetinde:

"İyi bir Türk ol, komünizm bize düşman bir meslektir, Yahudiler bütün milletlerin gizli düşmanı gibidir. Ruslar, Yunanlılar, İranlılar… Araplar, Afganlar, Amerikalılar… dışarıdaki düşmanlarımızdır. Ermeniler, Kürtler, Çerkezler, Gürcüler, Boşnaklar, Arnavutlar, Pomaklar, Lazlar içerideki düşmanlarımızdır" diyen kişidir. Ama hayret, oğlu Yağmur Onun ırkçı fikirlerini reddetmiş ve çok farklı bir çizgi izlemiştir.

"Babam Selçuklu ve Osmanlı aidiyetimizi atlayıp bizi Orta Asya'daki Ötüken vadisine ve çok eski tarihlerdeki efsanelere götürmektedir. Irkçılık kokan milliyetçiliğini benimsemem mümkün değildir" demiştir. Nihal Atsız'ın Selçuklu ve Osmanlı medeniyetine soğukluğu, İslam kaynaklı olduğu içindir.

19 Şubat 1934 yılında Trakya Umum Müfettişliği tesis edilmiş, başına Şeyh Said olaylarında Doğu Anadolu 1. Umum Müfettişi olan İbrahim Tali Öngören getirilmişti.

"Çamur fırında pişirilmekle çelik olmayacağı gibi, pis ve Çıfıt bir kavmin, Türkleşmesini beklemek de boş bir hevestir. Türklük bir imtiyazdır, herkese nasip değildir. Yahudiler haddini bilmezlerse, Almanya'dakinden daha beter ürkütülecektir."[392] Diyen Nihal Atsız gibilerin kasıtlı kışkırtmaları, evrensel siyonizmin ve Büyük İsrail hayalinin dolaylı yandaşlığı sonucu, Trakya olayları patlak vermişti.

Bu sırada 14 Haziran 1934 tarihli ve 2510 sayılı İskân Kanunu Mecliste kabul edilmişti.

Bu kanuna göre:

"Tek dille konuşan, aynı hissi taşıyan, aynı maksatlar için birlikte yaşayan bir ülke" oluşturmak üzere, Türk kültürünün yoğunlaştırılması istenen yörelerin yeniden yapılandırılması ve casusluk ihtimali sezilenlerin sınır bölgelerinden uzaklaştırılması öngörülmekteydi.

Bugün buna benzer düzenlemeler ABD ve AB ülkelerinde hala yapılmakta ve yürütülmekteydi.

AB ve ABD çifte standardının nedeni:

[391] 12.05.2008 / Mehmet Gündem / Yeni Şafak

[392] Orhun Dergisi. Musa'nın Evlatları Bilsinler ki.. Sayı: 7 139- yıl:1934

Fransa'da Alsasca, Bretonca, Korsikaca dillerinde okuma-yazma-yayın yasaktır!

Paris'teki bir mahkemede sanıklar Korsika dilinde konuştukları için mahkeme görevlileri tarafından yaka paça mahkeme salonundan dışarı çıkarılıp mahkeme binasının merdivenlerinden sokağa yuvarlamışlardı.

Başka AB üyesi veya adayı ülkelerden istenmeyen, sadece Türkiye'ye dayatılıveren bu hususların amacı Türkiye'yi parçalamaktır.

Fransa Anayasa Konseyi "Fransa ulusunun bileşeni olan Korsika halkı" ibaresini "Cumhuriyetin bölünmezliğine ve Fransız ulusunun bütünlüğüne ve Anayasa'ya aykırı" bulduğunu açıklamıştır.

İnsan Hakları Avrupa Mahkemesi de 2001'de Polonya'daki bir olaya ilişkin kararında, "genel çıkarın gerektirdiği" ve "bir devletin siyasi istikrarının zorunlu kıldığı" durumlarda azınlıkların bir takım haklarının sınırlandırılmasını kabullenmek durumunda olduklarını vurgulamıştır.

ABD'de tek dil zorunluluğu yürürlükteydi:

ABD 2007 yılında İngilizce Dil Birliği Yasası'nı çıkartmıştı.

Yasanın gerekçeleri şunlardı:

1-Eğitim ve resmi yazışma masraflarından tasarruf sağlanması.

2-Ülkedeki az gelişmiş bölgelerin dil farkı sebebiyle geri kalmalarına engel olunması. (Birleşmiş Milletler'in resmi dil olarak kullandığı gerekçe budur; buna gönderme yapılıyor.)

3-İngilizce'nin "ABD'deki farklı etnik köken, kültür ve dilleri birleştiren temel unsur." Olduğu gerçeğinin uygulanması

Amerika'daki "İngilizce Dil Birliği Yasası" şu zorunlulukları getirmekteydi:

1-Kamu ve özel tüm işyerlerinde İngilizce kullanılması

2-Vatandaşlık başvurularının Güvenlikten sorumlu Bakanlığa verilen "İngilizce bilme şartını yerine getirmek" yetkisine göre işlem yapılması.

Trakya Olaylarının Mahiyeti ve Hedefi:

Trakya olaylarının, 1930'da Mustafa Kemal'e ve Cumhuriyete yönelik, Yahudi tertipli Menemen olaylarına benzerliği dikkat çekmekteydi. CHP'nin bölge ve il sorumluları, gizli ve özel tahrikler sonucu halkı Yahudilere karşı kışkırtmış, ama bunun suçunu bazıları Mustafa Kemal'e yüklemiştir.

Kurtuluş Savaşından ve Cumhuriyetin kuruluşundan sonra Yahudilerin birden bire zenginleştiklerine, bütün ticaret ve sanayi ele geçirdiklerine, en lüks semtleri ve safiye yerlerini işgal ettiklerine, bankalara ve fabrikalara çöreklendiklerine, bütün ithalat ve ihracat işlerine yön verdiklerine, sahip oldukları eğlence yerlerinde sefa sürdüklerine ve Müslüman Türk milletini artık hor ve hakir gördüklerine dikkat çeken **Orhan Seyfi Orhon "Yahudi Vatandaşlar!" yazısıyla bu hayret verici durumu özetlemekteydi.**[393]

"Özerk Kürdistan" girişimleri, aynı Siyonist senaryoların devamı gibiydi.

Türkiye'de günümüzde yaşananları anlayabilmek için geçmişimize bakmak gerekiyordu. Emperyalizmin güdümündeki Kürt bölücüler demokratik özerklik planı ile AKP'nin Kürt açılımı arasında aslında bir fark bulunmuyordu. Kürt bölücüleri biraz acelecilik ediyor; AKP'nin Haziran 2011 genel seçimlerini atlatmaya yönelik sabırlı tavrını göstermiyor; daha doğrusu, AKP'nin oyununa destek sağlıyor, aşırı pervasızlığıyla kendi ayağına kurşun sıkıyordu. Irkçı Emperyalist güçler, 1990 yılından itibaren; **bölünmeyi demokratikleşme gibi satarak**, Türkiye'yi siyasi yollardan parçalama planını uygulamaya sokmuştu.

Emperyalizm güdümlü "Kürdistan" Yaratma Gayreti

"Demokratik özerklik" veya "Kürt açılımı", emperyalist güçlerin uşağı olacak bir "Kürdistan" yaratma çabalarının bir aşaması oluşturuyordu.

Vatanımızın ve halkımızın bütünlüğü açısından çok tehlikeli olan bu planın geçmişte de bir benzeri yaşanıyordu. Hatta geçmişteki olayda bir özerklik anlaşması bile imzalanıyordu. Bugün böyle bir anlaşmanın olup olmadığını bilmiyoruz. Ancak geçmişte de, bugün de planın arkasında hep aynı emperyalizm sırıtıyordu. 1918 yılında İngiliz emperyalizmiydi; günümüzde ağırlıklı olarak ABD emperyalizmidir; Bunları yönlendiren ise

[393] Bak: Dün, Bugün, Yarın İSTANBUL. Çınar yy. 1943 sh: 47

Yahudi Siyonizm oluyordu.

1908 yılında İkinci Meşrutiyetin ilan edilmesinden iki yılı sonra, 21 Kasım 1911 günü Hürriyet ve İtilâf Partisi kuruldu. Bu parti görünüşte, İttihat ve Terakki Partisi'ne muhalefet yapıyor, ama gerçekte danışıklı döğüş sergiliyordu. Bunların muhalefeti Ecevit'le Demirel'in kayıkçı kavgasına, veya Y. CHP ile AKP'nin göstermelik kapışmasına benziyordu.

Aynı günlerde bir başka gelişme de; 17 Aralık 1918 günü İstanbul'da Kürdistan Teali Cemiyeti'nin kurulması olmuştu.

Kürdistan Teali Cemiyeti; aşiret reislerinin, toprak ağalarının ve tarikat şeyhlerinin örgütlenmesiydi; İngilizlerle işbirliği içinde bulunuyordu. Bu sinsi girişimlerle, emperyalist güçlerden alacağı destekle, önce özerk bir Kürdistan'ın kurulması, ardından Büyük İsrail'e katılması amaçlanıyordu.

Hürriyet ve İtilâf Partisi ile Kürdistan Teali Cemiyeti 22 Aralık 1918 tarihinde bir anlaşma yapmışlardı. Bu anlaşmaya, Hürriyet ve İtilâf Partisi'nden Konya Mebusu Zeynelâbidin, Karesi Mebusu Vasıf ve Mustafa Sabri ile Kürdistan Teali Cemiyeti Başkanı Seyyit Abdülkadir ile üyelerden Sait ve Mehmet Ali imza atmışlardı. Bu kişilerin bir kısmı Yahudi asıllıydı.

Anlaşma, Osmanlı topraklarında özerk bir Kürdistan kurulmasını öngörüyordu. İlgili madde şöyleydi:

"Çoğunlukla Kürt kavminin oturduğu memleketler, siyaset yönünden İslam halifeliğine ve Osmanlı saltanatına bağlı olmak koşuluyla, bütün halkın çoğunluğunca seçilen bir yöneticinin başkanlığı altında özerk bir yönetime sahip olacaktır."

Emperyalistlerin güdümündeki sözde Kürt milliyetçileri (Kürdistan Teali Cemiyeti) ile emperyalistlerin güdümündeki Hürriyet ve İtilâf Partisi, toprak ağalarının, aşiret reislerinin ve tarikat/cemaat şeyhlerinin hakimiyeti altında ve emperyalizme bağımlı bir "özerk Kürdistan" kurmaya 1918 yılında karara bağlamışlardı. Günümüzün Kürt açılımı ile demokratik özerklik girişimlerini, 92 yıl önceki bu anlaşmayı dikkate alarak değerlendirmekte yarar vardı. Yani "Kürtçülük" yapanlar da, "Türkçülük" rolü oynayanlarda, aynı Siyonist merkezlerin piyonlarıydı; Mayası İslam olan aziz milletimizi parçalama senaryolarının figüranlarıydı. Bu arada İsrail güdümlü ABD ve AB'nin dayatmaları, kışkırtmaları ve ayak oyunları sonucu, Afrika'nın en büyük ülkesi Sudan'ın Güney ve Kuzey olarak ikiye ayrılması için yapılan referandum sonuçları da asla unutulmamalıydı ve Türkiye bundan ders almalıydı.

Doğuya Özerkliği Atatürk Vermiş, ama bunun kıymeti bilinmemişti!

Bugünkü Kürt ayrılıkçıların demokratik özerklik talebini değerlendirebilmek için 90 yıl önceye gitmek gerekiyordu. Anadolu'da Türklerden, Kürtlerden ve diğer kökenlerden oluşan milli ordu, tam 90 yıl önce, 6-10 Ocak 1921 günleri gerçekleşen Sakarya ve İnönü Savaşı'nda Yunan ordusunun ilerlemesini durduruyordu. Bu günlerde Meclis'te yeni Anayasa ele alınıyordu. 1921 Anayasası 4 ay süren görüşme ve tartışmalardan sonra 20 Ocak 1921 günü 85 sayılı Teşkilat-ı Esasiye Kanunu olarak kabul edildi ve 1-7 Şubat 1337 (1921) tarihli Ceridei Resmiye'de yayınlanıyordu.

Kabul edilen Anayasa'nın 11. maddesinde, vakıflar, medreseler, eğitim, sağlık, ekonomi, tarım, bayındırlık ve sosyal yardım işlerinin düzenlenmesi ve yönetimi, il yönetimlerine devrediliyordu. Madde metni şu şekildeydi:

"Madde 11- Vilâyet mahalli umurda manevi şahsiyeti ve muhtariyeti haizdir. Harici ve dahili siyaset, şer'i adlî ve askeri umur, beynelmilel iktisadî münasebat ve hükûmetin umumi tekâlifi ile menafii birden ziyade vilâyata, şâmil hususat müstesna olmak üzere Büyük Millet Meclisince vaz edilecek kavanin mucibince evkaf, Medaris, Maarif, Sıhhiye, İktisat, Ziraat, Nafia ve Muaveneti içtimaiye işlerinin tanzim ve idaresi vilâyet şûralarının salâhiyeti dahilindedir."

Bu düzenleme bazı Kürt bölücülerin bugün talep ettiklerinden daha öte bir özerklik tanıyordu. Ancak bu yaklaşımdan, 1921 Anayasası'nın kabulünden hemen sonra meydana gelen bazı olaylardan sonra vazgeçilmek zorunda kalınıyordu. Cumhuriyet ilan edildikten sonra kabul edilen 1924 Anayasası'nda kamu

hizmetlerinin görülmesinde merkezi devletin rolü belirleyici kılınıyordu.

Evet, devlet, kamu hizmetlerini halka merkezi devlet veya yerel yönetimler eliyle iki türlü götürebilirdi.

Birinci yöntemde, merkezi devlet, bakanlıklara bağlı bir yapılanmaya gider ve bakanlığın taşra teşkilatları şekillenirdi. Örneğin, bütün okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlıdır; Milli Eğitim Bakanlığı'nın il ve ilçe düzeyinde örgütlenmesi vardır. Sağlık Bakanlığı da benzer bir yapılanma içindedir. Bu yapılanma, ülkenin değişik bölgelerindeki insanların birbirlerine hizmet götürmelerini sağlayarak, halkın kaynaşmasını gerçekleştirir.

İkinci yöntemde, temel kamu hizmetleri il özel idareleri veya belediyeler tarafından yerine getirilirdi.

1921 Anayasasında ikinci yöntem benimsenmişken, 1924 Anayasasında birinci yönteme geçilmiştir.

Niçin? **Birçok nedenleri sayılabilir, ancak herhalde en önemlisi 1921 yılı Mart ayından itibaren yaşanan isyan hareketleridir.**

1921 Anayasası 20 Ocak 1921 günü, yerel yönetimlere geniş yetkiler tanıyan bir düzenleme getirmişti.

Yunan ordusu, 1921 yılı Şubat ayında yeni bir saldırı planını kabul etti. İngilizler bu saldırı planına onay vermişti. Yunan ordusu 23 Mart 1921 günü saldırıya geçti. Yunan ordusunun saldırı kararı aldığı günlerde, İngiliz emperyalistlerinin güdümünde bulunan Kürdistan Teali Cemiyeti'nin teşvikiyle 6 Mart 1921 günü Koçgiri ayaklanması patlak vermişti.

Koçgiri aşiretinin başındaki Haydar ve Alişan Beyler Kürdistan Teali Cemiyeti'nin etkili üyeleriydi ve kendi yönetimlerindeki bölgelerde bu örgütün şubelerini açıvermişlerdi. Baytar Nuri de Zara ve Divriği'de Kürdistan Teali Cemiyeti'nin şubesini faaliyete geçirmişti. Baytar Nuri, 1921 yılının başlarında bir tekkede düzenlediği toplantıda, Diyarbakır, Van, Bitlis, Elazığ, Dersim ve Koçgiri'yi içine alacak bir Kürt devletinin kurulmasını gerektiğini söylemişti. Bu karar sonrasındaki hazırlıkların ardından, Koçhisar, Zara, Suşehri, Kemah ve Divriği yöresinde ayaklanmalar baş göstermişti.

Koçgiri ayaklanmasının hemen ardından da Yunan ordusu saldırı başlatıyordu. Yeni oluşmakta olan milli ordu, hem Koçgiri ayaklanmasıyla, hem de Yunan saldırısıyla baş etmek zorunda kalıyordu. Yunan ordusunun 23 Mart'ta başlayan saldırısı, 1 Nisan 1921 günü geri püskürtülüyordu. Gerçekten de kurtuluş savaşının en kritik günleri yaşanıyordu. Koçgiri ayaklanması ise 17 Haziran 1921 tarihinde bastırılabiliyordu. İstiklal Savaşı, kökeni ve mezhebi ne olursa olsun, emperyalist güçlere karşı savaşan Müslüman Türkiye halkı tarafından gerçekleştiriliyordu. Emperyalist güçler, milli güçleri parçalamak için, etnik kimliği kullanmaya çalışıyordu.

Cumhuriyet yönetimi ise, emperyalist güçlerin bu tahrik ve teşviklerine kananları bastırmak ve cezalandırmak zorunda kalıyordu. 1921 Anayasasında yerel yönetimlere verilen çok geniş yetkilerin 1924 Anayasasında kaldırılmış olmasının arkasında, milli devletin oluşum sürecinde ve Yunan saldırısı öncesinde İngilizlerin tahrik ve teşvikiyle ayaklanan Koçgiri aşiretinin hiç suçu yok muydu?[394]

[394] Yıldırım Koç / 09 01 2011

DERSİM İSYANI VE KIŞKIRTICILARI

"Dersim" isminin Farsça "Der-i Sim=Gümüş Kapısı" kelimelerinin kısaltılmış ve kolaylaştırılmış şekli olduğu kanaati yaygındır. Sonradan "Tunç-eli" adı da her halde bundan kaynaklanmıştır.

Dersim bölgesi:

a- Doğu Dersim: Pülümür, Nazimiye, Mazgirt, Kığı yörelerini

b- Batı Dersim ise: Ovacık, Hozat, Çemişgezek ve Pertek kesimini kapsamaktadır.

Dersim Sancağı 1548'de oluşturmaya başlanmış olsa da, asıl 1847'de Diyarbakır eyaletinden ayrılan Harput'a bağlı yeni bir idari merkez halini almış, ama bu kâğıt üzerinde kalmıştır. Çünkü bu bölgeye devlet otoritesi sokulamamıştır.

Dersim İsyanını, Osmanlı döneminde Anadolu'da görülen Celali İsyanlarıyla karıştırmak bizce yanlış ve yanıltıcıdır. Bu bölge çok uzun yıllar, Osmanlı ve Cumhuriyet yönetiminin kontrolü dışında kalmayı başarmıştır. İttihat ve Terakki yönetimi 1861'de de, Dersim'deki çeteleri tenkil (sindirme ve etkisizleştirme) maksatlı bölgeye asker sevkine mecbur kalmış ve yakın yörelere karakol ve kışlalar açılmıştır. Bölge sarp dağları ve derin vadiler arasındaki geçit vermez hırçın ırmaklarıyla adeta ulaşılmazdı. Fırat'ın ana kolları olan Murat, Karasu, Munzur ve Harçik buralarda akardı.

Tarıma elverişli arazi pek azdı, yöre halkı genellikle küçükbaş hayvancılıkla uğraşır ve kıt kanaat yaşardı. Oldukça vahşi doğa şartları nedeniyle denetim ve güvenliğinin bugün dahi hala sağlanamadığından, Elazığ-Tunceli-Pülümür-Erzincan ve Erzurum karayolunun zaman zaman genel trafiğe kapalı tutulduğu ve özellikle yaz aylarında bile her gün güneşin sadece birkaç saat gözlenebildiği Kutuderesi gibi tek mecburi geçit yollarının kontrol zorluğu dikkate alınırsa, Osmanlı döneminde ve Cumhuriyetin ilk sürecinde bu bölgeye niçin girilip hakim olunamadığı daha iyi anlaşılacaktır.

Mustafa Kemal'in, büyük bir deha eseri ve strateji gereği: Müslüman Türk halkının özünden koparılmasına; fakir, işsiz ve çaresiz bırakılmasına; etnik ve sosyolojik kamplara ayrılıp boğuşturulmasına; Anadolu'nun federasyonlara bölünüp parçalanmasına ve Büyük İsrail Projesine (BOP) katılmasına dair, Lozan'ın gizli şartlarına önce "evet" diyerek, dönemin Siyonist ve emperyalist güçlerini oyalayıp zaman ve fırsat kazanması…

Ancak ayakları yere bastıkça, tamamen milli hedeflere yönelik adımlar atması ve Lozan'ın gizli patronlarını sürekli oyalayıp savsaklaması; Siyonist merkezleri kızdırmış ve Mustafa Kemal'i başarısız kılmak üzere öteden beri kaşıyıp durdukları ve adını "Kürt isyanları" koydukları olayları başlatmışlardı. Bu "Kürt İsyanı" kavramı yanlıştı ve kasıtlı olarak kullanılmaktaydı. Bu tanımla hem isyanlara meşruluk kazandırılmakta, hem de isyanların perde arkasındaki güçler ve niyetleri saklanarak, toplum aldatılmaktaydı. Çünkü bölgedeki Ermeniler, Yezidiler, Araplar ve Zazalar, hepsinin birden Kürt gösterilmesi hem sahtekârlıktı, hem de suni bir etnik unsur düşmanlığı yaratmaktaydı.

Bütün bu dış mihraklı kışkırtma ve başkaldırıların hiçbirisi, Doğu ve Güneydoğu halkının kendi istek ve iradesiyle giriştiği "Kürtçülük" gayreti veya Dini ve mezhebi gerekçeli isyanlar değildi, sadece öyle gösterilmeye çalışılmıştı.

Zilan İsyanı

Cumhuriyet döneminde Doğu Anadolu' da çıkartılan ilk isyanlardan birisi Zilan Aşireti'nin 1925 yılındaki başkaldırısıdır.

Siirt ilinin Kozluk ilçesi ile Malabadi köprüsü arasında oturan Zilan Aşiretinin çıkardığı bir ayaklanmaydı. İsyanın bastırılması sırasında önemli can kaybı yaşanmıştı. Zilan İsyanını çıkartan aşiretin reisi ve kardeşleri millî ordumuzun baskısına dayanamayarak Irak ve İran'a kaçmışlardı. Orada da fitne ve fesat çıkarmalarına devam ederek isyanları teşvik ediyorlardı.

Ağrı İsyanı (16 Mayıs 1925 -14 Eylül 1930)

Şeyh Sait olayında yakalanmaktan kurtulup İran'a kaçan bazıları, burada toparlanarak ve tabi dış güçlerden de destek alarak, Türkiye'yi bölmeye ve Musul meselesiyle ilgilenemeyecek belalarla meşgul etmeye çalışmaktaydı. Sason İsyanı'nı bastıran Türk ordusu ayağının tozu ile kendisini Ağrı isyanı karşısında bulacaktı.

Ağrı isyanı üç aşamadır:

1. Ağrı İsyanı

16 Mayıs 1925 günü Doğu Beyazıt'ın Kalecik Köyü'nde Yusuf Taşo tarafından ayaklanma başlatıldı. İsyan kısa zamanda büyüyerek geniş bir alana yayıldı. İsyanı bastırmak üzere 9'ncu Tümenin 25'nci Alayı görevli kılındı. Tenkil (isyanı bastırma) harekâtı 16-17 Mayıs günü başlatıldı. Harekâtın iyi idare edilmemesi sonucu 25'nci Alay maalesef bozguna uğratıldı. Bir kısım askerler de eşkıya tarafına geçince isyancılar iyice şımarıp azmıştı. Üzerlerine yeni takviye birlikler yollandı. 15-16-17 Haziran 1926 günü yeniden harekâta başlandı. Bu harekâta 5'nci Tümen kuvvetleri katıldı. Çarpışmalar Serdar Bulak-Gökçe ve Çiftlik bölgesinde yapıldı. Ancak bu hareket de başarılı olamadı. İsyancılar İran'a kaçtılar. Bu kaçış Ağrı Dağı'nın konumundan ileri geliyordu. O tarihte Ağrı dağının yarısı Türkiye'ye diğer yarısı da İranlılara ait bulunuyordu. Kati bir sınır hattı mevcut değildi. İsyancılar sıkışınca buradan İran'a geçiyor isyan çıkartmak için yine Ağrı Dağı'ndan Türkiye'ye geçiyorlardı. Türkiye'ye geçen bu eşkıyalar Türklere eza, cefa yapıyor, mallarını gasp edip öldürüyorlardı. Ordumuz, İran topraklarına geçip takip edemediği için harekât durduruluyordu.

Daha önceki Nasturi ayaklanmasında isyanı bastırmak için gelen kuvvetlerimiz içinde bulunan Ermeni asıllı Yüzbaşı İhsan Nuri, bu harekât esnasında Nasturi tarafına geçmiş ve oradan da İngilizlere sığınmıştı. İhsan Nuri artık Kürtlerin millî kahramanı ve kumandanı yapılmıştı. Nerede isyan çıkarsa İhsan Nuri oradaydı. Nasturilik; Hıristiyanlığın farklı bir mezhebi olup, Hakkari, Kuzey Irak, İran, Suriye ve Mısır'da rastlanırdı.

2. Ağrı İsyanı

İkinci Ağrı harekâtı 1 ila 5 Eylül 1927 tarihleri arasında Serdar Bulak-Biçareler-Karnıyarık sahasında başladı. Harekât 9'ncu Tümen tarafından yapıldı. Asiler kuvvetlerimize karşı Karnıyarık'ta direnip Kozluboğazı'nda 29'ncu Alayı bozguna uğratarak yanlarında 800 isyancı milis olduğu halde İran'a kaçmıştı.

3. Ağrı İsyanı

Müzmin hale gelen Ağrı isyanlarına bir son verilerek, bu fesatlıkların kökünün kurutulması artık kaçınılmazdı. Dış güçler 1927 yılında Suriye'de Kürt Millî Genel Kurultayını toplamıştı. Toplantıya birçok Kürt cemiyeti de katıldı. Meşhur Hoybun Cemiyeti'nin de bu kurultayda kurulması kararlaştırıldı. **Kurultaya Van'lı Ermeni Papazı Vahan Papazyan'ın da çağrılması, Kürtleri kimlerin kullanıp kışkırttığının açık bir ispatıydı.**

Hoybun Cemiyeti Araplar, Ermeniler, İngiltere ve Fransa ile işbirliği kurmak üzere girişimler başlattı. Bir beyanname neşrederek Ermenilerle işbirliği yapacaklarını duyurmuşlardı.

Nasturi harekâtı firarisi ve Siyonist Yahudi işbirlikçisi Yüzbaşı İhsan Nuri'ye Hoybun Cemiyetince Paşa'lık verilerek, 3'ncü Ağrı isyanını idare etmek üzere bölgeye uğurlandı.

Her seferinde Türk ordusunun elinden kaçarak İran'a sığınan asiler bu defa kaçamayacaklardı. Harekâtın başına Kolordu Kumandanı Salih (Omurtak) Paşa vardı. Harekât Ağrı Dağı merkezinde ve iki yan cephelerinde yapılarak asilerin geriye kaçış yolları tıkandı. Kaçanlar İran sınırları içerisine kadar takip ve imha edildiler. Ancak ordumuzun İran sınırını geçmesi dolayısıyla İran ve Türkiye arasında soğuk yazışmalar başladıysa da İran kendi hudutlarının içerisinde bulunan Ağrı Dağı'nın diğer bölgesini Türkiye'ye vererek, Türkiye ise Hotur Boğazı'ndan bir yeri, İran'a vererek takas yapılmış, İranlılar da bu işe razı olmuşlardı. Bu da Mustafa Kemal'in çok siyasi ve stratejik bir başarısıydı.

3'ncü Ağrı harekâtı 7 Eylül 1930 günü başlayarak Büyük Ağrı, Küçük Ağrı ve doğu bölgesinde yapılarak 14 Eylül 1930 günü sonuçlandı. İsyana katılan Kürt beylerinin bir kısmı öldürüldü. Yüzbaşı İhsan Nuri ve

Ermeni Vahan Papazyan ise yine İran'a kaçmıştı. İsyancılardan 1500'ü kaçarken geri kalanların çoğu etkisiz bırakılmıştı.

Bu isyanın temeli Siyonist Yahudi güdümlü Ermeni komite ve piyadeleri, bazı aşiret reisleri, mimarı da İngiliz gizli servisi olan Hoybunculardır.[395]

Haydaranlı Aşireti İsyanı (20 Haziran 1930-10 Ağustos 1930)

20 Haziran 1930 Çaldıran-Doğu Beyazıt telgraf tellerini kesen Haydaran Aşireti'nden Kör Hüseyin ve Emin Paşa oğullarından Memo ve Nadir, Ceylan bucağını bastılar. Ayaklanmacılar daha sonra Erciş ilçesini kuşattılar. Patnos ilçesi ayaklanmacıların denetimine geçti. Daha önce yakalanmayan asi Resul de ayaklanmaya katıldı. İhsan Nuri Paşa (Veteriner Nuri), Bro Hüseyin Telli, Şeyh Zahir ve Şeyh Abdülkadir ayaklanmayı yürütüyorlardı.

Kör Hüseyin Paşa'nın amcazadeleri ve birkaç ayaklanmacı dışındakiler ele geçirilerek isyan 10 Ağustos'ta bastırıldı.

Oramar İsyanı (16 Temmuz 1930-10 Ekim 1930)

Sürgünde bulunan ve gizlice Suriye'ye kaçan Haydaranlı Aşireti reisi Kör İhsan Paşa Kuzey Irak'taki Yahudi asıllı Barzanilerden yardım istedi ve aldı.

16 Temmuz 1930 günü Barzaniler Şeyh Ahmet liderliğindeki Oramar İsyanı başlatıldı. Oramarlı Kasım Ağa tenkil komutanlığınca Barzani'nin isyan edeceğini fakat başaramayacağını mahalli hükümete bildirmişti. Gerçekten de 21 Temmuz 1930 günü kışlaya saldırı başlatılmıştı. Oramar sınır bölüğü isyancılar tarafından kuşatılmıştı. Sınır bölgesinde Herki ve Cirgi Aşiretleri de Barzaniye katılmıştı.

Kasım, Ferhat ve Kerim Ağaların komutasındaki milis birlikler de hükümet kuvvetlerimizle beraber çarpışmaya iştirak edip destek sağlamıştı. Ahmet Barzani'nin Ferhat Ağayı cezalandırmak için Oramar'a düzenleyeceği saldırı haber alınıp takibe başlanmıştı.

Hükümet kuvvetleri ve yerli milislerin saldırıları karşısında fazla dayanamayan Barzani kuvvetleri İran topraklarına kaçmıştı. Ayaklanmaya katılmayan Kürt liderleri de Türk hükümetinden af dileyerek hareket sonlandırılmıştı.

Zeylan İsyanı (1930)

Doğuda bulunan Erciş, Diyadin, Muradiye ve Patnos ilçelerinde oturan Zeylan, Haydarhanlı, Celali ve Bağmuki Kürt aşiretleri ile meşhur Hoybun Cemiyeti birleşerek Müstakil Ermenistan ve Kürdistan bağımsızlığı için Türkiye Cumhuriyetine isyan ettiler. İsyanın başında Ermeni Abraham Paşa, Seyit Abdülvahap, Kör Hüseyin Paşa'nın oğulları görev aldı. Hüseyin Paşa 1. Dünya Savaşı'nda çalışmış Alay kumandanı rütbesi almıştı. Halbuki oğulları sekiz yıl sonra aynı devlete isyan ediyorlardı. İsyancılar üzerine askeri birlikler gönderildi. İsyancılar 1.500 kişi olup 300 sivil de kendilerine katılmıştı. Çarpışma üç ay devam ederek 18 Eylül'de sona erdi. İsyanın bastırılmasında Derviş Bey gurubu ile Malazgirt Aşireti Türk Ordusu yanında görev yaptı.

Dersim, Seyit Rıza İsyanı (1937)

İngilizler Lozan Konferansı'nda Türklerden koparamadıkları avantajlara, Anadolu millet mayasında yer alan Kürtler ve Aleviler tarafından isyan çıkartılarak ulaşmak istiyordu. Bu fesatlık kapsamında, Yahudi ve Ermeni dönmelerini ve özellikle Mason biraderlerini de sürekli devreye sokuyordu. Arabistan'da Emir Hüseyin'in isyan etmesi için İngiliz Binbaşısı Yahudi asıllı Lawrens'in propaganda ve para yardımı da bu amacı güdüyordu.

Daha önce Dersim'in etrafında irili ufaklı birçok isyan çıkartılmışsa da; bu hassas bölge, büyük bir isyan için hazırlanıp bekletiliyordu. Kürt Lawrens'i ismiyle anılan İngiliz Binbaşısı Edward Noel Dersim'de her çareye başvurarak isyana altyapı oluşturuyordu. Bu sebeple doğu illerimiz özellikle Tunceli bölgesi için için kaynıyor patlayacak bir bomba halini alıyordu. Binbaşı Edward Noel'in aynen Lawrens gibi, aslen Yahudi olup, İngiliz ordu

[395] Sadi Koçaş. Kürtlerin Kökeni. İST. 1999. 148.

istihbaratında görevli ve İsrail'in kuruluşuna gönül vermiş çok etkili bir Siyonist ajan olduğu biliniyordu.

İngilizler tarafından Atatürk'e karşı büyük isyan sahası olarak Dersim seçiliyordu. Dersim, Bingöl, Tunceli, Erzincan, Malatya ve Elazığ'ın bazı bölgelerini kapsıyordu. Dersim'de arazi dağlarla kaplı ve haşindi. Osmanlı Devleti zamanında yol yapılmadığı için çetin doğa şartlarıyla baş başa kalmıştı. Okuma ve yazma hemen hemen yoktu ve medeniyetin nimetlerinden mahrumdu.

Dersim'de cahil halk bulabildiği araziyi işleyerek yıllık nafakasını temine çalışıyordu. Üstelik toprak kıt ve verimsizdi. Bu durum asırlardan beri devam etmiş ve büyük mera sahibi ağaların hükümranlığı altına girmişlerdi. Ağalar veya aşiret reisleri bölgeyi parsellemişlerdi ve her biri bir derebeyi gibiydi. Okullar açılmadığı için halk cahildi. Dedeler ve çete reisleri bölgede istedikleri gibi hüküm sürüyorlardı. Dersim dedeleri askere de gitmiyorlardı. Geniş meraları ve hayvan sürüleri olmasına rağmen, devlete hiçbir şekilde vergi de vermiyorlardı. Bazı dedelerin en büyük silahları, İslam dini ve Ehli Beyt sevgisi temelli saf Alevilik mezhebine mensup kesimleri istismar ederek devlete karşı kışkırtmak ve kendi sömürü düzenlerini korumaktı. İslam dinini ve Alevilik mezhebini saptırarak asırlarca emelleri doğrultusunda kullanmışlardı. Dersim ve civarında irili ufaklı 43 adet isyan kışkırtılmıştı. İlk büyük isyan 1926 tarihinde Şeyh Sait İsyanıdır. İkincisi 1926 yılında başlayıp 1930 yılına kadar süren ve üç safhada cereyan eden Ağrı İsyanıdır. Ağrı İsyanı, Orgeneral Salih Omurtak tarafından bastırılmıştı. Bu suretle doğu illerimizde kısmi de olsa bir huzur ve sükûnet başlamıştı.

Dersim bölgesindeki en sancılı ve sakıncalı isyanı İngiliz Yahudilerinin kışkırttığı Seyit Rıza başlatmıştı. Şeyh Sait isyanından sonra Dersim'de Hasanlar Aşireti'nin Abasan kolundan Seyit Rıza'nın nüfuzu bölgede günden güne artmıştı. Dersim halkı öteden beri Seyit Rıza'ya bağlıydı.

Bu bağlılık; çaresizlik, sahipsizlik ve fakirlikten kaynaklanıyordu. Yıllar boyu cahil ve sefil bırakılan Dersim halkı, sığınacak bir devlet kucağı bulamıyordu. Ermenistan ve Kürdistan kurdurma hayaliyle Ermenileri ve bazı Kürt liderleri sürekli kışkırtıp, önce Osmanlı Devletine sonra Türkiye Cumhuriyetine karşı kullanan İngiliz ve ABD Yahudileri, bölgeye kendi kontrollerindeki Irak, İran ve Ermenistan üzerinden korkunç boyutlarda silah ve mühimmat yığıyordu. Yoksa yiyecek ekmek bulmakta zorlanan yöre halkının bu silahları satın alacak parası elbette yoktu. Üstelik Cumhuriyet Hükümetlerinde üst seviyede yetkili Yahudi ve Ermeni asıllı hainlerin, birtakım rütbeli askerlerin ve Mason kişilerin, bu silah ve mühimmat temini ve sevki işine aracılık ettikleri de söyleniyordu. Yaklaşık 50 bin silahtan bahsediliyordu. Bunların bir kısmına vakıf olan Atatürk'ün, bazılarının görev yerlerini değiştirdiği, ama dengeleri korumak mecburiyetiyle, bir kısmına da ilişemediği biliniyordu. Çünkü haydi paranız olsa bile, o çapta ve çoğunlukta silahların komşu ülkeler üzerinden alınıp Dersim'e ve belirlenen adreslere ulaştırılması mutlaka "iç bağlantıları" gerektiriyordu. Böylece Mustafa Kemal'in nasıl bir "düşman çemberi ve içte hainler şebekesiyle" boğuşmak zorunda olduğu ortaya çıkıyordu. **Ve zaten Mustafa Kemal bu isyanlarla uğraşmak zorunda bırakılarak, Musul ve Kerkük elimizden alınıyordu.**

Derebeyi aşiret reisleri ve İngiliz Binbaşı Yahudi Edward Noel'in para ve makam vaadiyle kandırdığı bazı "dede"lerin besledikleri silahlı çeteler, halka da zulüm yapıyor, soyup soğan'a çeviriyordu. Peri, Çarsancak, Pertek ve Çemişgezek yöresindeki pek çok aile bu sürekli eşkıya baskınlarından usanıp çevre il ve ilçelere göç etmek zorunda kalıyordu.

Malını, ırzını ve canını kurtarmak korkusuyla Dersim halkı da, mecburen bunlara boyun eğiyor ve taraf gibi görünüyordu. Ve zaten başka hiçbir seçeneği de yoktu.

İz'an ve insaf ehli Alevi dedelerinin birçoğu da bu dış destekli isyan hazırlığına ve silahlı çete güruhuna hoş bakmıyor, felaketle sonuçlanacağını seziyor, ama karşı duracak bir imkânları da maalesef bulunmuyordu. Yani Dersim olayı, zannedildiği gibi "Alevilerin Sunilere veya Devlete karşı bir isyanı", ya da "yöre halkının Cumhuriyete yönelik bir başkaldırısı" olmuyordu. Tam aksine, dış güçlerce, Mustafa Kemal'i başarısız kılmak

ve Türkiye Cumhuriyetini yıkmak için, kandırılıp kiralanmış veya kasıtlı olarak taciz edilip kışkırtılmış bazı aşiret reislerinin ve bir kısım dedelerin başlattığı "Kendi derebeyliklerini koruma" kavgasıydı.

Dersim Seyit Rıza İsyanı, Mustafa Kemal'in hastalığının arttığı bir sürece rastlıyor, İsmet İnönü Hükümeti döneminde başlayan isyanlar, Celal Bayar Hükümetince bastırılıyordu.

Atatürk, dış kaynaklı bu tür isyanların bir tanesinin bile başarılı olması halinde, çorap söküğü gibi diğerlerinin devreye sokulacağını ve Türkiye Cumhuriyetinin yıkılacağını biliyor ve bu yüzden gerekli bütün tedbirlerin alınmasını istiyordu. Genç Cumhuriyetimizin başarı ve bekası, Aziz Milletimizin birlik ve bağımsızlığı için bu tedbirler kaçınılmazdı. Ama Dersim gibi çok zor coğrafyada ve oldukça ıssız ve bakımsız bir ortamda sivil ve masum halkın; bu isyanı bastırma harekâtından tamamen zararsız kurtarılmaları da neredeyse imkânsızdı. Üstelik isyancıları sığındıkları ve saklandıkları mağaralara çocukları ve kadınları da soktukları sonradan anlaşılmıştı.

Büyük orman felaketlerinde yaşla kurunun birlikte yanması gibi, böylesi olayların en az zayiatla atlatılması da oldukça zorlaşmaktaydı.

Ve hele, yalçın ve yüksek kayalıklardan, gizli ve kuytu mağaralardan, çok iyi nişancı olan isyancıların; arkadaşlarını, komutanlarını ve yüzlerce eratını avlayıp öldürmeleri üzerine psikolojileri iyice bozulan bazı subayların, yöre halkıyla isyancıları biribirine karıştırmaları, hatta bunlardan ön yargılı ve vicdansız takımının, kontrol dışı uygulamalarla katliama kalkışmaları, bu olayları fecaat ve felaket boyutuna taşımıştı.

Evet, İsyancıların elebaşları tamamen dış bağlantılıydı ve iyice azıtmıştı.

Halk, çaresiz, sahipsiz, bakımsız ve korumasızdı.

Atatürk ise; ülkemizi, Cumhuriyetimizi ve geleceğimizi kurtarma adına bu isyanları mutlaka sindirmek ve üzerine gitmek zorundaydı.

Bu nedenle tarihi facialar ve acılar, o günün şartları, ihtiyaçları ve tarafların amaçları hesaba katılarak değerlendirilmek durumundaydı. Bu gibi olayları duygusallıkla veya siyasi rant amacıyla kaşımak elbette yanlıştı ve yararsızdı.

Dersim isyanında Ermeni dönmelerinin rolü:

İttihat ve Terakki döneminde kışkırtılan, ama yüzlerine gözlerine bulaştırılan Ermeni hadiseleri ve Tehciri sırasında Dersim'in bazı verimli bölgelerinde ve Elazığ, Bingöl, Malatya, Sivas ve Erzincan'ın buraya yakın yörelerinde, Çarsancak, Peri, Pertek, Hozat ve Çemişgezek'te yerleşik bulunan Ermenilerin önemli bir kısmı, Türkiye'den gitmek yerine Alevi görünerek, hatta bazıları "dede-seyyit" kisvesine bürünerek halkın arasına karışmışlardı. Bunun gibi Sünni kesimlere sızanlar da vardı. Hatta Ermenilikten Aleviliğe geçen sonra da gelip Elazığ'a yerleşen ve Sünni bir tarikata intisap edip şeyhlik yürütenlere bile rastlanırdı.

Bunların çoğu zaten asırlardır iç içe oldukları "Zazaca"yı da öğrenip konuşmaktaydı. Dersim Harekâtına Türk askeri safında bizzat katılan; hayatını kurtardığı nice Alevi gençler, çocuklar ve aileler tarafından ömür boyu kendisine minnet duyulan ve saygıyla hatırlanan büyük teyzemin kocası, Elazığ Özel İdare Dairesinden emekli Harputlu Hacı Ali Çanakçı Dayımız bu acı gerçeklerle ilgili bizlere çok çarpıcı bilgiler ve anılar aktarmıştı.

Daha önce ticari veya dini maksatlı olarak Harput ve Elazığ'a sıkça gelip gittiklerinden yakinen tanınan bazı ileri gelen Ermeni simaların Dersim harekâtı sırasında "çete reisi" veya "Alevi dedesi" rolüyle ele geçenlere çok benzemeleri tanıyanları şaşkınlığa uğrattığı, ama bunu kimseye inandıramadıkları konuşulmaktaydı. Türk Tarih Kurumu Başkanı Prof. Yusuf Halacoğlu "Tehcir sürecinde Ermenilerin bir bölümünün Aleviliğe geçerek bölgede kaldıkları yolunda ellerine resmi ve ciddi belgeler olduğu" yolunda açıklamalar yapmıştı.

İşte, uzun zaman horlanıp dışlanan Alevi toplumunu ve özellikle bazı ağa ve dede takımını, Türkiye Cumhuriyetine ve Mustafa Kemal'e karşı sinsice ve sistemli şekilde kışkırtan ve İngiliz casusu

Yahudi Edward Noel gibilerle asıl irtibat ve işbirliğini sağlayan bu Pakradun Ermeni dönmeleri olmaktaydı…

Hatta İttihatçı Masonlarla işbirliği yapan ve Ermeni tehcirinden sonra onların ve sahipsiz halkın bütün arazilerine el koyup, Cumhuriyet döneminde de, Elazığ ve civar bölgelerde derebeylik süren ve ne hikmetse hepsi genellikle biribiriyle kız alıp veren bu zalim-zorba takımının da Pakradun (Yahudi asıllı Ermeni dönmesi) oldukları anlaşılmaktaydı.

Yerli Alevi halkının ise, ne sığınıp güven duyacakları bir devlet otoritesi, ne de kaçıp kurtulacakları başka bir çareleri bulunmamaktaydı. Kışkırtılıp ayaklanan derebeylerinin silahlı çetelerine taraf görünmek dışında bir seçenekleri kalmamıştı. Ve maalesef felaketin en ağır faturası da onlara çıkacaktı.

1926 yılında bölgede teftiş yapan mülkiye müfettişi Hamdi Bey'in Dersim hakkında hazırladığı rapor çok önemli bilgiler içeriyordu. Bu rapor: Seyit Rıza'nın nüfuzunun her gün daha fazla arttığını; cehalet, geçim darlığı, iç ve dış tahriklerin insanları aldatıp kışkırttığını ve halkın esir gibi, dedelik istismarıyla ve ağalarca insafsızca kullanıldığını belirtiyordu.

Dersimliler arasında Alevi Sünni ayrımı bazı odaklarca kasıtlı ve planlı olarak kışkırtılmış ve onarılmaz yaralar açılmıştı. Bu sebeplerin sonucunda, halk malını ve canını muhafaza için silâhlanmaya zorlanmıştı. Artık Dersim tamamen bir eşkıyalık yuvası halini almıştı. Dersim çeteleri komşu şehir ve kasabaları basarak soymaya ve korku salmaya başlamıştı.

Seyit Rıza'nın hareketini günü gününe takip eden Atatürk ve İnönü Hükümeti, Dersim halkının civar illerde yaptığı eşkıyalığı önlemek üzere tedbirler araştırmaya başladı. Bir evvelki Şeyh Sait İsyanı'ndan da büyük dersler alınmıştı.

Meydana gelecek bir isyanının kısa sürede bastırılması için isyan bölgesine askeri birliklerin hızla intikal ettirilmesine çalışılmaktaydı. Cumhuriyetin başından beri devlet demir yolları yapım politikası ana hedef olarak saptanmıştı. Bu sebeple Dersim kuzeyden Sivas-Erzurum, güneyden Malatya-Diyarbakır demiryollarının yapılması ile emniyet altına alınmıştı.

Merkeziyetçilikten uzaklaştırılarak bölgede Genel Müfettişlikler kurulmaya başlandı. Bu teşkilât bir çeşit Bölge Valiliği durumundaydı.

İlk kurulan Genel Müfettişlik 1927'de Diyarbakır'da kuruldu. Elazığ, Hakkâri, Siirt, Bitlis bu müfettişliğe bağlandı.

İkinci Genel Müfettişlik Çanakkale'de 1934 yılında kuruldu. Çanakkale, Kırklareli ve Edirne illeri bağlandı.

Üçüncü Genel Müfettişlik 1935'de kuruldu. Erzincan, Kars, Artvin, Trabzon ve Erzurum illeri bağlandı.

Dördüncü Genel Müfettişlik 1936'da kuruldu. Yetki alanı Dersim, Tunceli ve Bingöl civarıydı. Bu dördüncü Genel Müfettişliğin Özelliği; sivil ve askeri otorite birleştirilerek, genel müfettiş olarak da Abdullah Alpdoğan Paşa atandı.

Güneydoğu Anadolu'ya atanan valiler bölgenin kalkınma ve isyan etmemesi için çeşitli tedbirler öneriyorlardı,

Elazığ Valisi ve Tarihçi Murat Bardakçı'nın dedesi Cemal Bardakçı teklif olarak:

1- Dersim'de yol bulunmadığından derhal karayollarının yapılmasını,

2- Bölgede okullar açılarak halkın okuryazar duruma getirilmesinin sağlanmasını,

3- Bayındırlık hizmetlerinin başlatılmasını,

4- Nüfuzu artan Seyit Rıza'nın ve diğer tehlikeli şahısların Elazığ'a mecburi iskâna tabi tutulmasını önermişti:

Genel Müfettiş İbrahim Tali Bey ise:

- Dersim'in askeri birliklerce ablukaya alınmasını,
- Hırsızlık ve şekavet yapanların uzaklaştırılmasını,

- Dersim'de kuvvetli askeri birliklerin bulundurulmasını,
- Halkın evinde saklı olan silâhların toplanılmasını,
- Seyid, reis, ağa ve halifelerin bölgeden uzaklaştırıp batı illerine yerleştirilmesini istemişti

Dersim'in durumu Genel Kurmay Başkanı Mareşal Fevzi Çakmak tarafından da takip edilerek;

a) Silâhların toplanılmasını,

b) Okulların açılarak Türkçe eğitim yapılıp Türk dilinin yaygınlaşmasını

c) Askeri bir dağ livasının Dersim'e taşınmasını

d) Ağa, seyit vs.'nin batı illerine nakledilip kendilerine imkân sağlanmasını, arazilerinin ise halka dağıtılmasını,

e) Yerli memurların batıya yollanmasını ve yerlerine batıdan en iyi kaliteli ve merhametli memurların getirilerek görev yapmasını tavsiye etmişti.

Yukarıda öngörülen tedbirler içişleri bakanı Şükrü Kaya tarafından titizlikle üzerinde durularak gerekli tedbirler alındı. Günlük istihbarat bilgileri Başbakan İsmet İnönü Paşaya ve Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Paşa'ya hızla ulaştırılmaktaydı.

İçişleri bakanlığı ilk tedbir olarak 2510 sayılı iskân kanununu çıkardı. Bu kanunla isyan sahasından alınarak başka yerlere nakledilecek kimselerin işleri bu kanun dahilinde yapılması sağlanıyordu. Kısaca isyan edenler batı illerine nakledilip dağıtılacaktı.

İskân kanunu, aynı zamanda bir nevi toprak reformu olmaktaydı. Ama bazı maddeleri Tarım bakanlığı ve Danıştay'ca yapılan itirazlar sonucu yürürlüğe konulamamıştı. Ta 1945 yılında 4753 sayılı toprak kanunu çıkartılana kadar sürüncemede bırakılmıştı.

2576 sayılı kanunla: gizli nüfusların sayımı ve tespiti, doğan ve ölenlerin nüfus idarelerine şahıslar ve muhtarlar tarafından bildirilmesi, bildirilmeyenlere ceza verilmesi sağlandı. Ayrıca 1934 yılında çıkarılan soyadı kanunu ile Şeyh, Hazret, Seyid, Paşa, Ağa gibi unvanların kaldırılması ağalığı kısmen köreltip zayıflattı. Yine aynı yıl çıkartılan kıyafet kanununda halkı sömüren ağa ve şeyh vs.'nin silahları bu suretle ellerinden alındı. 1935 yılında Tunceli ilinin idaresi hakkındaki kanunla askeri vali göreve başladı.

Dersim'deki 91 aşiret reisi bütün bölgeyi parselleyerek hükmediyorlardı. Seyit Rıza kendisine yakın bildiği aşiret reislerini kandırarak ve çok güçlü dış destekler sayesinde başaracaklarına inandırarak, bazılarını ise zorla korkutarak isyanı başlattı. İsyan sebebi olarak da Türk Hükümeti tarafından Dersim'de kurulacak asayiş karakollarının kurulmasını gösteriyor ve devletin hakimiyeti altına girmek istemiyorlardı.

Çünkü bu karakollar sayesinde hırsızlık, talan ve eşkıyalık yapamayacaklarından, menfaatleri ve derebeylikleri son bulacaktı.

İsyan bölgesi Zaldağı-Darboğaz-Dajik-Munzur'un doğusu ile Karacakalen bölgesini kapsıyordu. Şeyh Rıza'nın milisleri Kahmutla-Pah arasındaki Darboğaz köprüsünü yakarak Jandarma kuvvetlerine saldırdı. İsyana Bahtiyar, Yukarı Abbas, Haydaran, Şamuşağı, Kalan, Kureyşan, Yusufhan Aşiretleri katıldı, 1'nci Dersim harekâtı 22 Ekim 1937 günü bitti. 2'nci Dersim harekâtı 1 Haziran 1937 günü başladı. Bölgede eşkıyalık ve talana kesin son vermek gayesiyle yapıldı. Halk ve askerler büyük zararlara uğradı. Dersim milisleri aileleriyle beraber Munzur etrafındaki mağaralara girerek Türk askerlerine mermi yağdırmaları, askerinde karşı tedbirlere mecbur kalması, maalesef çok can kaybına yol açmıştı. Bu harekât da 7 Ağustos 1938 günü Şeyh Rıza'nın teslim olması ile sonuçlandı... 2'nci Dersim harekâtına ilk kadın ve savaş pilotumuz Sabiha Gökçen de uçağıyla katılmıştı. Harekâta iştirak eden Alevi Kürt milis kuvvetleri 6000 kişi olarak tahmin edilmişti. 2'nci Dersim harekâtının bitmesine müteakip derhâl iskân bölgesinde 347 aileden 3400 kişi Kırklareli, Tekirdağ, Balıkesir, Manisa ve Çorum illerine nakledilmişti. Bu suretle Kürt vatandaşlarımız da muhite uyum sağlamışlar 1952 yılına kadar huzur içinde yaşamışlardı. Ancak 1950 yılında Demokrat Parti'nin iktidar olması ile beraber batıya taşınan kimseler (menkul eşhas)'in memleketlerine dönmesi için 5098 sayılı kanun çıkartıldı. Bu kanundan istifade eden şahıslar bulundukları yerlerdeki kendilerine devletçe verilen arazi ve tarım

gereçlerini satıp kanunun verdiği haktan yararlanarak sülisen tren ücretiyle Dersim'e dönmeye başlamıştı. Bu suretle, belki iyi niyetli bazı planlar ve sarf olunan paralar boşa çıkmıştı."[396] Daha sonra Tunceli bölgesinin PKK'nın en önemli ve güvenli terör üssü haline getirilmesinde bu yanlışlıkların da payı vardı.

Sonuç:

Dersim İsyanını bastırma ve bölgede asayişi ve devlet otoritesini sağlama talimatlarını bizzat veren ve titizlikle takip eden, dönemin Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal'di. Bunu herkes bilmekteydi ve bütün aksi iddialar temelsiz ve geçersizdi.

Ama, şu da bir gerçek ki, Tunceli halkının ve Alevi vatandaşlarımızın hemen hepsi hararetli Atatürkçülerdi…

Ve yine, Dersim harekâtını bizzat yürüten ve tüm sorumlulukları yüklenen hem İsmet İnönü hem de Celal Bayar Hükümetleri CHP'liydi. Hatta İnönü'nün Atatürk tarafından başbakanlıktan alınma sebeplerinden birisi de, Dersim ve benzerleriyle ilgili yeterli ve gerekli teşebbüslere girişmemesi ve savsaklayıp geciktirmesiydi.

Ama, aynı zamanda o günden bu güne Alevi kardeşlerimiz genellikle; sürekli ve içtenlikli olarak CHP'yi desteklemekteydi…

Peki, o zaman Sn. Onur Öymen'in, amacından saptırılan ve kasıtlı olarak çarpıtılan hatırlatmalarına bu denli tepkinin sebebi neydi?

Alevi kardeşlerimiz:

"Bunlar Atatürkçülüğü de, CHP'yi de, bazı sol ve sosyalist örgütleri de sadece bir basamak ve araç olarak kullanmaktadır. Asıl amaçları; Dersim olaylarının intikamını almak ve Türkiye Cumhuriyetine darbe vuracakları imkân ve fırsatı yakalamaktır" iddialarının birer dayanaksız iftira ve haksız isnat olduğunu gösterecek tavırlar sergilemeliydi. Çünkü ülkemizde barış ve huzuru sağlamak, devletimizi ve cumhuriyetimizi korumak için hepimize çok büyük sorumluluklar düşmektedir. Artık çelişkili ve şüphe çekici tavır ve tutumlardan vazgeçilmeliydi. Düşman güçlerin güdümündeki bölücü PKK ve yandaşlarının ekmeğine asla yağ sürülmemeliydi.

[396] A. Canani Gürbüz Mondros'tan Milenyuma Türkiye'de İsyanlar ve Bölücü Faaliyetler

ALEVİLİK VE BEKTAŞİLİK KAVRAMI

Alevilik ve Bektaşilik: İnancı; Kur'an, amacı; Hazreti Rahman, esası; Ehl-i Beyt-i Resul-i Zişan, ahlakı; İslam olan Müslüman bir mezhep ve meşrep'tir.

Zaman içinde: Taliban tipi kaba ve barbar bir anlayışla veya "Dinler arası diyalog ve Ilımlı İslam" safsatasıyla nasıl 'Sünni'lik saptırılmış, dış güçlerin Siyonist ve emperyalist çevrelerin güdümüne sokulmaya gayret edilmişse;

Maalesef; Alevilik, Bektaşilik ve Mevlevilik gibi meşrep ve mezheplerde, masonların kılıfı ve din düşmanlarının karargâhı yapılmaya alet edilmiştir.

Halbuki; Alevilik ve Bektaşilik aslında:

- Görünüşe ve yüze değil, "Öz"e önem veren.
- Acıtıcı ve azdırıcı değil, yapıcı ve gönül alıcı ibretli söz söyleyen.
- İlahi aşk ve hakikati; bazen boğazın tabii ses telleriyle, bazen de, "saz"ın dertli nameleriyle dile getiren.
- Riyakarlık, sahtekarlık ve münafıklıktan çekinen mümin ve Müslüman kardeşlerimizdir.

Alevilik ve Bektaşiliğin üç önemli prensibi:

1- "Kalender"lik: Dünyaya ve menfaate önem vermeyip, her şeyi ve herkesi hoş görmek; geniş yürekli hikmet sahibi, barış ve bereket ehli olabilmek demektir.

2- "Garip-perver"lik: Kimsesiz, sahipsiz, fakir, düşkün ve garibanları sahiplenme, onları koruyup gözetme gayretidir…

3- "Hak-sever"lik: Allah'ı Kur'anı, Peygamberi zişanı, İslam'ı, Ehli Beyti Resulüllah'ı, vatanı, bayrağı canından aziz bilmek… Her halde ve her yerde adalet ve hakkaniyete uygun hareket etmek... Zulümden ve zalimden nefret etmek halidir.

Biz Alevilik ve Bektaşiliği böyle biliriz… Onlarla ilgili uydurma iftira ve safsatalara asla rağbet etmeyiz… Masonların, din istismarcılarının, devrim simsarlarının oyuncağı olan; dünyalık makam menfaat için mukaddeslerini satan, Kur'anın çizgisinden, Resulullah'ın, Ehli Beyt Hazeratının ve sadık Ashabın izinden sapanlar "Sünni" de bilinse, "Alevi" de görünse, bu tiplere ilgi göstermeyiz. Dinini ve manevi değerlerini inkar eden, devletine isyan eden hainleri sevmeyiz…

Allah için buğz etmek (yani zalim ve saldırgan kâfir ve hainlere kin ve kızgınlık beslemek), ve yine Allah için sevmek (İslam'a ve insanlığa hayırlı ve yararlı kişileri ve işleri benimseyip sahiplenmek), imanın temelidir.

Ancak; dünyevi hesaplar için yapılan düşmanlıklar… Nefsi amaçlarla girişilen kıskançlıklar… Kavmiyetçilik ve mezhepçilik damarıyla duyulan kırgınlık ve kızgınlıklar, tamamen şeytani dürtülerdir.

Maddeye ve menfaate esir olanın, mana iklimine ve hikmete erişememenin alametleridir.

Çünkü aslında: Tek mevcut, Hak Mabud yalnız ve ancak Rabbimizdir. O'nun dışında her şey ve herkes sadece O'nun farklı tezahür ve tecellisi olan gölge ve görüntülerden ibarettir.

İnsanı, diğer varlıklardan farklı ve faziletli kılan da, onun bedeni veya beyni değil: RUHİ VE MANEVİ özelliğidir.

İnsanda; gören, işiten, hisseden, rüya gören, hayal eden zannedildiği gibi, bizim gözümüz, kulağımız veya beyin ve omurilik soğanımız değil, sadece ve ancak Ruhumuz ve kalbimizdir.

Göz sadece bir mercek araç, kulak sadece bir mikrofon alıcısı yerindedir. Aşırı görme bozukluğu olan birisinin çok kalın mercekli bir gözlük kullandığında ve ağır işitenlerin özel bir kulaklık taktığında gören ve işiten bu cam mercek ve şu alıcı alettir demek ne kadar yanlış ve yersizdir.

Şimdi size tonlarca istediğiniz cinsten atom ve molekül verilse; siz bunlardan: GÖREN, İŞİTEN, HİSSEDEN, ÜZÜLEN, SEVİNEN, DÜŞÜNEN, DEĞERLENDİREN, HAYAL EDEN, RİYA GÖREN bir varlık yapabilir misiniz? Hayır, ve asla…

Öyle ise, İnsan bedeni de atom ve moleküllerden meydana getirilmiş, bütün organları ve beyni maddi

parçalardan birleştirilmiş olduğuna göre; bu maddi ve zahiri vücudun ve organların; Hissetmesi, sevmesi, acı çekmesi, şefkat etmesi nasıl mümkün olabilir?.. Demek ki duyan, acıyan, inanan, insandaki ruhi yeteneklerdir.

Birisini sevdiğimizi ve önemsediğimizi göstermek için, güzel ve iltifat edici sözler, şiirler söyleriz. Harflerden oluşan kelimeler ve cümlelerle övgüler dizeriz…

Veya bir hediye, bir çiçek takdim ederiz.

Aslında bu güzel sözler, bu çiçekler, hediyeler, kendileri sevgiden, samimiyetten, şefkat ve merhamet ve hürmetten habersizdir. Bunlar sadece karşı tarafa, ruhumuzdaki muhabbet ve hürmetin iletilmesinde birer vesiledir.

Kalpten kalbe, mana iletişimini ve ruhani ilişki ve işbirliğini sağladığımızdan, bu yola tevessül edilmektedir.

Ama ruhen ve kalben görüşebilecek “safiyet” ve “hassasiyet” kazananlar, manevi alıcı-vericilerini devreye sokmayı başaranların karşılıklı iletişim kurmak için böyle maddi ve zahiri sebeplere ihtiyaçları ortadan kalkabilir… Hatta geçmiş ve gelecek zaman boyutundaki ve farklı frekanslardaki ruhanilerle münasebet kurabilir..

İşte bugün inananlar arasındaki kopukluğun, insanlar arasındaki muhabbet ve hürmet yokluğunun, kavmiyet ve mezhep taassubunun ve bütünüyle ahlaki kokuşmuşluğun gerçek sebebi: **Ruhi ve manevi duygu ve değerlerimizin aç bırakılması, yeteri ve gereği kadar doyrulmaması, günah ve kötülüklerimizle ve dünyalık heves ve hayallerle kalbimizin köreltilmesidir!..**

KUR’ANLA, Hazreti Peygamberi Zişan Aleyhissalatü Vesselamla, mübarek ve muhterem Ehli Beyti Resulullahla, sadık ve samimi Sahabe-i Kiramla ve bütün diğer ulema ve hazeratıyla manevi münasebet kurabilenlerin, her türlü sorun ve sıkıntılarını aştığı ve Mevlasına ve ebedi mutluluğa ulaştığı bir gerçektir ve asıl gayemizdir.

Tarihte kalmış ve hesabı mahşere bırakılmış konularla kafalarımızı fazla karıştırmayalım.

Ancak; Kaderi İlahi, neden Hz. Ali’nin halife olarak en sona kalmasını murad etmişti? Sorusuna bir cevap arayalım.

Çünkü Hz. Peygamber Efendimizden hemen sonra yozlaştırılmaya ve hak yolundan uzaklaştırılmaya çalışılan... Fikir ayrılıkları ve makam menfaat kaygılarıyla, münafıklar eliyle birbirine düşürülmeye uğraşılan ve ilk üç muhterem halifeden sonra iyice azgınlaşan o fitne ve fesat kumkumasıyla: Hz. Ali Efendiniz gibi, örnek ve yüksek bir ferasat, dirayed cesaret ve istikamet sahibi gerçek bir kahraman dışında hiç kimse başa çıkamazdı ve “İslam’ın” gelecek nesillere aynen aktarılmasını sağlayamazdı.

Bu kanaati üstat Bediüzzaman da paylaşmaktadır.

Büyük Müctehit ve Mürşit olan İmamı Şafii Hz.leri:

Eğer Alevilik, Allah’ın Arslanı ve Hz. Resulüllahın sıradışı, ilim ve hikmet sultanı Hz. Ali Efendimizi ve mübarek ve muhterem Ehli Beyti sevmek ve sahiplenmek ise: alem şahit olsun ki, Ben en birinci Aleviyim ve Allah Şahit olsun ki, Ben, Hz. Ali ve Ehli Beyt düşmanlarından beriyim! buyurmaktadır.

İki Şeytani Tuzak ve Tehlike:

Hz. Peygamber Efendimizin sünnetine ve onun hayat sistemine ve insanlık felsefesine uyanlar anlamında Aleviler de “Sünni” dir.

Ve yine Hz. Ali Efendimizi, Ehli Beyt sülalesini, sevip sahip çıkanlar anlamında, sünniler de, “Alevi” dir.

Ancak, Maalesef Günümüzde;

1. Sünniler, “Layt”laştırılıp, Amerikan emperyalizmine ve İsrail siyonizmine “uyumlu ve ılımlı” hale getirilmekle yozlaştırılıp, bir nevi Hz Hüseyin Efendimizi ve O’nun masum ve mazlum ehli Beytini Kerbela’da; şeytanları bile utandıran bir vahşetle katleden “Yezid” lere taraftar olan gayretsiz ve karaktersiz insanlar gibi yamuklaştırılmaya çalışılmaktadır.

2. Alevi ve Bektaşi kardeşlerimizi de Haşa İslamdan ve Kur’an’dan kopuk, sadece bir takım uydurma gelenek ve göreneklere dayalı bir “Kültür” toplumu gibi göstermeye, Müslümanlıktan çok masonluğa,

maneviyattan ziyade maddeciliğe ve Karunluğa yatkın; bozuk ve batıl bir görüş haline getirmeye uğraşılmaktadır.

Bunlar, dinimize de, Alevi kardeşlerimize de iftiradır.

İslamın iman esaslarına ve ahlak düştularına bağlı olmakla beraber, bazı şahsi ibadet görevlerinde ihmalkâr davranılmasını bahane ederek "aleviler ve Bektaşiler, Kur'an'ın açık hüküm ve hikmetlerini inkar ediyorlar" diyenler veya böyle zannedenler, ya yalancıdır veya yanılmaktadır.

Özetle:

Bindiğimiz gemimiz delinmekte, yani cennet ülkemiz dinamitlenmekte ve batırılmaya hazırlanmaktadır. Böyle bir sırada; kim geminin hangi katında yerleşecek? Kim hangi mutfakta yiyecek? Kim Kaptan, kim tayfa seçilecek? gibi şeylerle uğraşmak:

Alevi-sünni, Türk-Kürt, solcu-sağcı, dinci-devrimci, velhasıl hepimizin batıp boğulmasına yol açacaktır. Ve bu gemi batarsa, hiç birimiz kurtulamayacak ve karlı çıkmayacaktır. Kuvayi Milliye sancağı altında toplanma zamanıdır.

Bugün "Yezid"lerin yerini Barbar Amerikan askerleri ve onların sözde müslüman destekçileri almış, mazlum ve savunmasız Iraklı Müslümanları ve ehli Beytin Mensuplarını, vahşice katledip doğramaktadır!

Barbar Amerika'dan, ahlaksız Avrupa'dan ve Siyonist İsrail canavarından yana olan ve bu zalimleri alkışlayan, Alevi de olsa, Sünni de olsa, samimiyetsiz, seviyesiz ve satılık bir sahtekârdır.

Yeri gelmişken hatırlatalım ki, iki türlü Müslüman vardır:

1- **Hakiki Müslüman:** İman ve ahlak esaslarına ve insan haklarına önem verir. İhlâs ve istikamet sahibidir.

2- **Hukuki Müslüman:** Şekle ve dünyalık menfaatlere önem verir. Dini gayret ve cesaret sahibi değildir.

Bunun gibi Sahabe de iki kısımdır:

1- **Resmi Sahabe:** Resulullahla görüşüp iman eden ve zahiren Müslüman olarak ahirete göç eden herkes sahabe bilinir ve hürmet edilir.

2- **Samimi Sahabe:** Kur'an'ın ahkâmını, Resulullah'ın ahlakını, Allah ve Resulü'nün rızasını, Ehli Beyt-in ve kutsal emanetin hatırını, şahsi makam ve menfaatin üstünde gören seçkin şahsiyetlerdir. Bu iki sınıfın arası ahirette ayırt edilir.

Münafıkların gizli listesi Resulullah'ça kendisine verilen Hz. Huzeyfe'nin (ra), cenaze namazına katılmadığı, ama zahiren çok muhterem ve mübarek sanıldığı böyle kimselerin farkına varan Hz. Ömer'in büyük bir hayret ve endişeye kapılması ve "Ya Huzeyfe! Allah aşkına söyle, ben de münafıklar listesinde var mıyım? diye sorması, haşa riyakarlık değildir. Ve bu telaş ve tedirginliğe boşuna düşmemiştir…

Unutmayın, "Ahiret âlemi, hayret âlemidir." Çünkü nice mümin ve muttaki sayılanların münafık olduğu, nice hesaba katılmayan ve kıymete alınmayan şahsiyetlerin ne derece Allah'a yakın ve O'nun rızasına muvafık bulunduğu, kıyamet gününde ortaya çıkınca, herkes şaşkınlık geçirecektir…

HEPİMİZ, BİRİZ!

Ülkemde yetmiş milyon Kürt, yetmiş milyon Türk vardır.
Alem şahit olsun bizler; hem Alevi-sünniyiz!
Ayrı gayrı görenlerin; yüzüne tükrük vardır
Alem şahit olsun bizler; hep Sünni-Aleviyiz!

Bektaşi meşrep inançlı; Müslümandır Atatürk
Hilal için Haç'a karşı, savaşandır Atatürk
Masonluğa kilit vuran, bir insandır Atatürk
Alem şahit olsun bizler; hem Alevi-sünniyiz!

Türk, Kürt; her mezhep buradayız; bizi duysun dinsizler
Oyunları bozacağız; ayık olsun densizler
Seyitler, Pirler, Şehitler; ruhları bedensizler
Şu an hepsi bizimledir; hep Sünni-Aleviyiz!

Hem solcuyuz, hem sağcıyız; hem Milli görüşçüyüz
Hem dindar hem demokratız; hem de Atatürkçüyüz
İlahimiz, türkümüz var; ilkeli ülkücüyüz
Alem şahit olsun buna; hem Alevi-Sünniyiz!

Nerde bir Müslüman görse; saldırıyor Siyonist
Gavura zaharlık yapar; maalesef yerli yezit
Kur'andan gıcık alıyor, soysuzlaşmış kuduz it
Alem şahit olsun bizler; Müslüman bir Milletiz!

Ali'siz bir Alevilik; uyduruyor gafiller
Gayretsiz, layt bir Sünnilik, istiyorlar kâfirler
İslam Dini, gericilik; sanıyorlar cahiller
Ahlak ve insan hakları; Batıdan ilerdeyiz!

Zülme karşı direnişin; simgesidir Hüseyin
Bütün mazlum müminlerin; gür sesidir Hüseyin
Hak yolunda şehitlerin, rütbesidir Hüseyin
Alem şahit olsun bizler; hep Sünni-Aleviyiz!

Şahı şahit hatırına, çok muhteremdir bugün
Bilsen ne sırlar saklıdır, çünkü mahremdir bugün
Bütün Irak Kerbeladır, hep Muharremdir bugün
Amerika yezit olmuş, Kerkük yaremdir bugün
İşbirlikçiler utansın, biz Sünni Aleviyiz!

BATININ BARBARLIK DÜZENİ!

Hele Bak şu düzene
Hepsi tuzak, düzene!
Bu düzeni düzene
İnsanlık lanet okur!
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!..

Laiklik laçkalaştı
Kemalizm başkalaştı
Siyonizme yaklaştı
Bize tehdit savurur!
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!..

NATO- Mason kafadar
Atatürk'e laf atar
Kerkük Kıbrıs'ı satar
Loca emir buyurur!
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!

Kahpeliktir sıfatı
Bozuk, barbar fıtratı
Hain bulmuş fırsatı,
Zalim, vurur da vurur!
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!..

Saldırıyor kuduz it,
Kalleş haçlı Siyonist,
Durup seyreder, Yezit
Sanki gavurdur, gavur!
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!..

BM'si ve NATO'su
AB Şeytan şatosu
ABD'nin vetosu
Mazlumları kavurur
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!..

Soysuz zalime, "gülüm"
Garip mazluma, ölüm!
Azmış küfür ve zulüm
Her an daha kudurur!..
Ah, bu çağın düzeni
En alçağın düzeni!..

İsrail Şeytan Firavun
ABD Şeddat, Karun
Yoldadır Musa, Harun
Çıkıp zulmü durdurur!,.

Mazlumun ezenidir,
Bu Deccal düzenidir
İslam panzehirdir
İnsanlık selam durur!

Yıkılır Zalim Düzen
Yakındır Adil Düzen
Hakkıdır Milli düzen!

HASAN SABBAHIN EŞKİYALARI
ve
SAHTE ATATÜRKÇÜLÜK CAZGIRLARI

Hasan bin el-SABBAH, kendisi ve müritleri devamlı esrar çektikleri için, “Haşhaşi” diye de bilinen Batılı kaynaklarda da “Assasin-katiller” denilen batıl ve bozuk bir tarikatın kurucusudur.

Gençliğinde Şiîlerin Fatımilik propagandalarına kapıldı ve Mısır Fatımi halifelerinden Nizar'ın iktidarı kaybetmesi üzerine Mısır’dan kovuldu. Bu yüzden İran'a geçen Hasan Sabbah, başına mürit diye topladığı serserilerle Kazvin’in Kuzeybatısında Alamut (Kartal Yuvası) kalesini ele geçirdi. Selçukluların başına bela kesildi. Nizamül Mülk gibi önemli devlet adamlarını katlettirdi. Hülagu’nun kendi bölgelerini istilasına ve imhasına kadar bu vahşet ve cinayetlerine devam etti.[397]

Hasan Sabbah Şia itikadının “Batiniler” diye bilinen İsmailiye Fırkasına bağlı Haşhaşiyye tarikatını, daha doğrusu Asya'daki ilk sistemli terör örgütünü kurup; itikadı bozuk ve ahlakı düşük gençleri etrafına toplamaya başladı. Asıl amacı o günkü İslam devleti olan Selçukluları yıpratmak ve yıkmaktı.

Bu amacına ulaşmak için Alamut kalesinin içine cennet tasvirlerine uygun bir bahçe yaptırdı. Bu bahçede, altından dereler akan görkemli saraylar, rengârenk çiçekler ve ağaçlar vardı. Bu köşkler ve çiçekler arasında cennet hurilerini andıran genç ve güzel kızlar dolaşırdı.

Hasan Sabbah'ın adamları, ülkenin her tarafından kandırıp topladıkları 20–25 yaşlarındaki cesur ve kabiliyetli, ama ahlakı düşük ve karaktersiz gençleri Alamut Kalesi'ne getirirlerdi. Bunlara Hasan Sabbah’ın kerametlerini dinletip beyinlerini yıkadıktan sonra, haşhaştan üretilen afyon ve esrar gibi uyuşturucular yutturarak sarhoş edip kendilerinden geçirirler ve cennet bahçelerine indirirlerdi. Bir müddet sonra ayılan gençler, bu köşkler, çiçekler, türlü türlü yiyecekler yakışıklı hizmetçiler ve özellikle dünya güzeli huriler arasında bir müddet zevku sefa ile eğlenirler ve gerçekten cennete girdiklerini zannederlerdi. Aradan bir kaç gün geçtikten sonra tekrar yiyecek ve içeceklerine uyuşturucu katılarak oradan çıkarılır ve yeniden cennete gitmek için Hasan Sabbah’ın emirlerini yerine getirmeleri ve hatta feda-i can edip şehitlik rütbesine erişmeleri istenirdi.

Böylece “intihar komandoları” gibi davranan bu gözü dönmüş anarşistler Nizamül Mülk, Ebu Nasır gibi vezirleri ve Selçuklu halifesi Müsterşid ve yüzlerce âlimi hunharca katlettiler.

Hicri 311 yılında Arafat’tan Mekke’ye dönen hacılara hücum edip çoğunu kılıçtan geçirdiler. Beytullaha sığınanlara bile acımadılar, öldürüp zemzem kuyusuna attılar. Hatta Hacerül Esvedi yerinden söküp götürdüler. Ta Afrika Fatımilerinden “mehdi”nin tazyik ve tehdidinden korkup teslim edinceye kadar onu rehin tuttular.

Ve şimdi Türkiyemizde aslında Atatürk'ü doğru dürüst tanımayan ve de ona samimi bir sevgisi ve saygısı da bulunmayan, hatta Atatürk'ün kurtardığı bu ülkeyi parçalamaya ve onun kurduğu devleti dağıtmaya çalışan, ama “Atatürkçülük” adına uydurulan ve belki Atatürk'ün bile kemiklerini sızlatan, melanetleri açık ama merkezleri gizli bulunan masonluk tarikatının şımarık üyelerinin ve Atatürk istismarı ile geçinen kesimlerin aynı Hasan Sabbah'ın müritleri gibi Müslümanlara ve mazlum insanlara saldırdıklarını görüyoruz.

Türkiye'de şu kadar senedir halkın alınterini ve emeğini faiz ve vurgun yoluyla sömüren, bir işçinin 3 aylığını her akşam gece kulübündeki hizmetçilere bahşiş diye veren, yüzbinlerce kızımızı bu ülke de resmi vesikalı fahişe haline getiren ve her gece birisiyle gönül eğleyen,

İşsizlik, fakirlik, anarşi ahlaksızlık zam ve zulüm altında bu milleti inim inim inleten ama Türkiyemizi kendileri için Hasan Sabbah’ın cennetine çeviren ve Atatürkçülüğü siper edinerek başörtülü kızlarımıza, namaz kılan bürokratlarımıza, ayet ve hadis açıklayan hocalarımıza saldıran bu ağzı salyalı sapıkların saltanatı çökmek üzeredir.

Çünkü hâkimiyet sadece ve yalnız Atatürkçü geçinenlerin ve mason müritlerinin değil TBMM’de

[397] Miladi 1124 Bak: Meydan Larousse C.8 Sh:445

yazıldığı gibi “Hâkimiyet, Kayıtsız Şartsız Milletindir.”

Maalesef bu ülkede Atatürk’ü ilahlaştıranlar ve Onun gölgesine sığınarak sahtekârlık yapanlar türemiştir.

Nesli giderek tükenen ve gelecek kuşaklara ibret levhası olarak gösterilmek üzere kelaynak kuşları gibi karantinaya alınması gereken bir zümre insan, Atatürk'e saygı duruşu yerine Fatiha okunmasına bile şiddetle karşı çıkıyorlar...

Bu durumun şu üç sebepten kaynaklanmış olabileceğini düşünüyorum:

1- Ya bu insanlar, Atatürk’ün sağlığında dine ve duaya inanmadığını, böyle şeylerden hoşlanmadığını, dolayısıyla ölümünden sonra da bundan rahatsız olacağını zan ve iddia ederek ruhuna Fatiha okunmasını istemiyorlar...

Kendi akıllarınca hayatta iken camiden, cemaatten, ibadetten ve İslamiyet’ten uzak halleri, meşhur içki âlemleri, ballı bekârlık dönemleri ile ortaya koyduğu aydın, ilerici ve çağdaş kimliğine “Fatiha”yı yakıştırmıyorlar. Ve tabii yanılıyorlar ve gerçekleri yamultuyorlar!...

2- Veya Atatürk’ün diğer Türk büyüklerinden Fatih gibi, Yavuz gibi, “bir insan” yerine koyulmasını hazmedemiyorlar!..

Yani Atatürk'ü bir insan değil bir “ilah” olarak değerlendiriyorlar.

Bu nedenle ancak aciz ve asi kullar için dua yapılacağını ve Fatiha okunacağını, ilahların karşısında ise sadece kıyama durulacağını ve saygı duruşunda bulunacağını ima ediyorlar!.. Ve yine sapıklık ve şaşkınlık içinde bocalıyorlar…

3- Ya da Atatürk'ü sevdiklerinden ve saydıklarından değil, kendi hırsızlıklarına ve huysuzluklarına uygun gördükleri bir haksızlık ve ahlaksızlık düzenini Atatürk'e mal ederek ve onun tabulaştırılmış ve tağutlaştırılmış isminin arkasına gizlenerek; sömürü ve zulümlerini devam ettirmek istiyorlar!?..

Kendisine fatiha okunan ve diğer insanlardan biri yerine koyulan aciz ve ölümlü bir Atatürk'ü istismar edemeyeceklerini düşünüyorlar!...

Hâlbuki Atatürk de nihayet bir insandı... Doğumu da, ölümü de kendi elinde olmamıştı... Talih ve takdir onu muzaffer bir komutan yaparken de, Siroz hastalığının pençesinde kıvrandırırken de, aynıydı...

Beğendiği ve başarılı olduğu durumları yanında, kendisinin bile pişmanlık duyduğu davranışları vardı.

Ve insanın kendisi zaten kısıtlı ve kusurlu olduğu için, onun ortaya koyduğu düşünce ve davranışların da haliyle “asla tartışılmaz ve daha iyisine ulaşılmaz” cinsten mutlak ve mükemmel şeyler olması imkânsızdır...

Herhangi bir kişinin ve fikrinin tartışılmasına karşı çıkmak, onun haklılığına ve doğruluğuna güvenmemekten kaynaklanır.

Öyle ise Atatürk ilah değil, bir insan ve dinsiz değil müslüman kabul ediliyorsa ki aksini iddia eden Atatürkçülerin bunu ilan ve ispat etmesi gerekir. O taktirde ona fatiha okunmasına karşı çıkmak mutlaka bir art niyet taşımaktadır.

İnsanları ilahlaştırmak onları yüceltmek değil, küçültmektir. Sıradan bir insan için beşeriyet icabı belki normal karşılanacak bazı kusur ve kabahatler, böyle haddinden ziyade büyütülen kimselerde görülünce daha çok nefret ettirir... Bir kısım tarihi şahsiyetleri tanrılaştırmak, kanun zoruyla veya resmi ideoloji yoluyla kısa bir müddet mümkün olsa ve ayakta dursa da; sonunda mutlaka bunların da nihayet aciz ve kusurlu bir insan olduğu gerçeği güneş gibi hayal buzlarını eritmekte ve işte Lenin gibi, Mao gibi putları devrilmektedir. Zira gerçek sevgi ve saygı kanun zoruyla değil, kalp huzuruyla yerleşendir.

Ve bize göre Atatürk gibi şahsiyetlerin öyle kanunla korunmaya ihtiyaçları yoktur!.. Atatürk’ü olduğundan çok farklı göstermeye çalışanlar, aslında Onu kendi hesap ve hedefleri için istismar etmek isteyenlerdir.

SALON ATATÜRKÇÜLERİ

Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi eski Başsavcısı Nusret Demiral bir ara: “PKK'nın meclisteki

uzantısı DEP, Şeriatçıların ise Refah'tır" diyerek DEP gibi Refah'ın da kapatılması gerektiğini beyan buyurmuştu. İslam'ın hayat ve huzur prensipleri olan şeriatla, insanlık düşmanı ve vatan haini olan PKK terör teşkilatını aynı kefeye koymuştu. Daha sonra Ezanın Türkçe okunmasını isteyen MHP'li Sn. Nusret Demiral ve onun gibi düşünenlerin nazarında: haksız yere adam öldürmek için tetik çekenlerle, Allah demek için tesbih çekenler aynı derecede tehlikeli ve suçluydu!?

Ve DGM eski Başsavcısı Sn. Nusret Demiral tehlikeli gördüğü bu gidişe karşı çare olarak şunları ön görüyordu, üstelik bunları sloganlaştırmış, afiş olarak bastırmış ve altına da imzasını atmıştı.

"Bizler; gözünde vatanını, gönlünde Atatürk İlke ve İnkılâplarını tutabilen, vicdanında da dinini saklayabilen Milliyetçilik ve laiklik düşüncesi içinde görev yapanlardanız."

Sn. Demiral'ın bu reçetesi kendi içinde çelişkilerle doludur ve slogan edebiyatı olmak dışında herhangi bir kıymeti harbiyesi de bulunmamaktadır.

Gelin bu çelişkileri birlikte değerlendirelim:

Önce vicdanında din duygusu ve Allah korkusu taşıyanların, PKK teşkilâtıyla İslam Şeriatını aynı kefeye koymaları imkânsızdır. Bu durum şayet şeriatın İslam olduğunu bilmemek gibi bir cehaletten kaynaklanmıyorsa, vebali daha da ağırdır ve müslüman milletimize en büyük hakaret sayılmalıdır. Zira İslam: iman, ibadet ve istikamet prensipleriyle, ahlak ve adalet sistemiyle bölünmez bir bütün oluşturmaktadır.

İkincisi, inandırıcı olmayan zoraki yorumlarla, ırkçılık iddiası taşımadığı söylenen "Türk Milliyetçiliği"ni esas alan bugünkü anayasa, aslında Milli Mücadele'ye ve Türkiye Cumhuriyetine temel teşkil eden Erzurum Kongresi kararlarına tamamen aykırıdır.

Bakınız Kurtuluş Savaşında Doğu Cephesi komutanlığı yapmış olan Kazım Karabekir paşanın "İstiklâl Harbimiz" adlı kitabının 105'nci sayfasında Erzurum Kongresinin tam metni yer almaktadır. Bu metni birinci maddesi aynen şöyledir:

"Erzurum, Sivas, Diyarbakır, Elazığ, Van, Bitlis, Trabzon vilayeti ve Canik sancağı hiçbir şekilde yekdiğerinden ayrılamaz. Bu sahada yaşayan bilcümle anasır-ı İslamiye yekdiğerine karşı mütakabil bir hissi fedakari ile meşhun ve vaziyeti ırkiye ve içtimaiyelerine riyatkar öz kardeştirler"

Bugünkü Türkçeyle "Bu Coğrafyada yaşayan bütün müslüman unsurlar birbirlerine karşı fedakârlık duygularıyla dolu, birbirlerinin kökenlerine ve kültürlerine saygılı, öz kardeştirler"

Ve yine Atatürk'ün başkanlığında toplanan Erzurum ve Sivas kongrelerinde tespit edilen ve daha sonra 28 Ocak 1920'de Osmanlı Mebusan meclisine tescil edilen "Misakı Milli" (milli sözleşme)nin ilk maddesi ise aynen şöyledir:

"Türk, Arab, Kürt yekdiğerine (birbirlerine) karşı hürmet-i mütakabile (karşılıklı hürmet) ve fedakârlık hissiyatıyla meşhun (fedakârlık duygularıyla dolu) ve hukuku ırkiye ve içtimaiyeleriyle şeraiti muhitlerine tamamiyle riayetkâr bulunan aksamın heyeti mecmuası (Birbirlerini sosyal ve kavmiyet haklarıyla ilgili en geniş şartları tamamiyle gözeten ve saygı gösteren Türk, Kürt, Arab gibi farklı kavimlerin bütün toplamı) hakikaten ve hükmen hiçbir sebeple tefrik (ayrılık) kabul etmez bir kül (bütün)dür"

Evet, işte görüyorsunuz ki, Erzurum ve Sivas kongrelerinin ve Misak-ı Milli kararlarının ilk maddelerinde, açıkça bu ülke bütünlüğünde Türk, Kürt, Arab gibi kökenlerin ve farklı kültürlerin varlığı kabul edilmekte, saygı gösterilmekte ve "İslam potasında kaynaşmış bir milli mozaik oluşturduğu" bildirilmektedir.

Hâlbuki daha sonraki anayasalarda bu barıştırıcı ve birleştirici ifadeler terk edilmiş, tarihi ve tabii gerçekler ters yüz edilmiş ve bu ülke insanını millet yapan değerlerimiz ve yüce İslam dinimiz maalesef öcü gibi gösterilmiştir. Milletimizi bir arada tutan tarihi ve dini değerlerimize dirsek çeviren zihniyetler yüzünden aradan 75 yıl geçmiş olmasına rağmen toplum arasında bir uzlaşma zemini bir türlü oluşturulamamıştır.

Yok eğer batılılaşmak aşkına, ve çağdaşlaşmak hatırına bu milletin dinine ve değerlerine savaş açmanın bize neye mal olduğunu hala kavrayamadıysanız!... Bosna'da, Kosova'da, Mekodonya'da, Batı Trakya'da, tüm Batılıların Müslümanlara reva gördükleri zulümlerin bir gün bize de yapılacağını ve hatta bunun hazırlıklarının tamamlandığını hala anlayamadıysanız!... İleride düşman darbeleri altında uyanmanızın

da bir faydası olmayacaktır!...

Bu millete yeniden huzur ve haysiyet kazandıracak... Bu ülkeyi yeni bir medeniyet merkezi yapacak... Türkiye'yi yeniden lider ve lokomotif ülke konumuna taşıyacak... Her dinden ve her kavimden bütün unsurları birlikte barış ve bereket içinde yaşatacak... Herkesi temel insan hak ve hürriyetlerine sahip kılacak... Ekonomik, siyasi, askeri ve ahlaki her yönden gelişmiş ve güçlenmiş bir düzeni uygulayacak bir Refah Partisini belki kapatabilirsiniz!...

Ama milyonlarca müslümanın Hakkı haykıran ağızlarını kapatamazsınız!...

Parti kapılarını kapatabilirsiniz, ama kafalarımıza ve kalplerimize kilit vuramazsınız!..

Küfürden ve karanlıktan hoşlanabilirsiniz, ama güneşin doğmasına mani olamazsınız!...

Yeter artık Atatürkçülük istismarını bırakıp şu tarihi belgelere dikkat ediniz.

Atatürk'ün "Tarih bu kongremizi ender ve büyük bir eser olarak kaydedecektir" dediği Erzurum Kongresi kararları gereğince teşkil edilen "Heyeti Temsiliye" içinde yer alan Şeyh Feyzi Efendi Erzincan'lı olup Nakşî tarikatı mürşitlerindendir. Ve yine aynı heyetin üyelerinden Hacı Musa Bey Mutki Kürt aşiretleri reisidir.[398]

Ama zaman geldi, maalesef kurtuluş savaşına hız ve heyecan katan bu inancın mensuplarını "tarikatcı" diye aşağılandınız ve suçlu saydınız... "Kürt" diye horlandınız ve kendi aralarında anadilini konuşmayı bile yasakladınız. Manevi bağları ve milli mozaiği çatlattınız ve ortaya çıkan acı ve alçaltıcı sonuçlara bakınız: işte anarşi, işte ahlaksızlık, işte geri kalmışlık, işte her konuda perişanlık!...

Biz, millet olarak hamdolsun müslümanız. Şeriatın ise Kur'an hükümleri olduğuna inanırız. Şeriat düşmanlığını da İslam düşmanlığı sayarız. Kur'an'a inanan ve onun emirlerini uygulamaya çalışan müslümanları, Vatan ve insanlık düşmanı PKK militanlarıyla bir tutan sözleri talihsizlik olarak görüyor ve kınıyoruz. Ancak, şeriat diye ne Taliban ve Bin Ladin yobazlığını ve ne de Hizbullah barbarlığını da asla kabul etmiyoruz.

Çanakkale arslanları vatan için, namus için Kur'an için savaşmışlardı.

Milli mücadele kahramanları Millet için, devlet için, İslam için şehit olmuşlardı... Çünkü İslam, insan haklarının da demokratik kurumların da en güzel ve en mükemmel şekilde uygulanacağı bir adalet ve saadet nizamıydı... Çünkü İslam ne krallık, ne zorbalık ne de softalık değildi ve olamazdı. Evet bu milletin dini İslamiyettir... İslamiyet ise insaniyettir. Cumhuriyettir, medeniyettir. Çünkü hiç kimse ve hiçbir konuda Allah'tan daha bilgili, daha yetkili, daha adaletli ve daha merhametli değildir. Demokrasinin de Laikliğin de en güzel ve en mükemmel örneği İslamiyettedir.

Dikkat ve ibretle bakınız ve ders alınız.

Bir asırdan fazla Moskof esaretinde kalan Çeçenlerin ve diğer Türkî Cumhuriyetlerin öz benliğini koruyan ve bağımsızlık ruhunu diri tutan sadece iman ve İslamdır.

Ve yine yıllarca Kominist baskısı altında hırpalanan Boşnak ve Arnavut Müslümanların kimliğini ve karakterini çürütmekten ve çözülmekten alıkoyan yine İslam dini ve Tarikat Terbiyesi olduğu bir hakikattır.

Şeriat diye İslama saldıranlar hiç değilse Bosna'lı, Kosova'lı ve Çeçen müslümanlardan utanmalıdır.

İçimizdeki Kripto Ermeniler

1915 yılında uygulanan tehcir nedeniyle zorunlu göçten kurtulmak için kimliklerini gizleyerek sözde Müslüman gözüken 'kripto Ermeniler'in torunları şimdi gerçek kimliklerine dönüyor. Ve hepsi Atatürkçü geçiniyor.

Osmanlı Devleti tarafından 1915 yılında uygulanan tehcir nedeniyle zorunlu göçten kurtulmak için sözde Müslüman olarak din değiştiren ya da bazı ailelere evlatlık olarak verilen Ermenilerin bu 'gizli kimlik' altında varlıklarını uzun yıllardır gizlemeyi başardıkları ifade edildi. Türkiye'de halen Türk veya Kürt gibi yaşayan 30-40 bin 'kripto Ermeni'nin bulunduğu iddia ediliyor.

Ermeniler hakkında araştırmalarıyla tanınan Prof. Dr. Salim Cöhçe'ye göre, 'kripto Ermeniler' Müslüman görünüp Gregoryan geleneklerini halen sürdürüyor. Cöhçe, bu insanların üzerinde son dönemlerde bazı

[398] Bak: Nutuk Mustafa Kemal C.1 Sh:67

çalışmaların yapıldığını belirterek, yakın gelecekte bunların Ermenilerin hayallerini gerçekleştirmek için kullanacaklarına dikkat çekiyor.

Cöhçe, Malatya'da yaptıkları bir saha araştırmasında 3 bin 500'den fazla gizli Ermeni olduğunu tespit ettiklerini söylüyor.

Aksiyon Dergisi'ne konuşan Cöhçe, bir başka ilginç veriye de Tunceli'de ulaşıldığını belirtiyor. 2 bin kişinin kendileri göçmedikleri halde nüfus kütüklerinin Aydın'a alındığını; iki yıl sonra bu kütüklerin din hanesinin 'Hıristiyan' iken 'Müslüman' haline dönüştürüldüğünü ve tekrar Tunceli'ye alındığını vurguluyor. Cöhçe, tehcir sonrası mühtedi rakamının ise 100 bin civarında olduğunu belirtiyor.

40 bin gizli ermeni var

Almanya'ya siyasi iltica için başvuran Ermeni asıllı Türklerin mahkemelerinde 'bilirkişi' olarak yer alan Dr. Tessa Hofmann tarafından 2002 yılında gerçekleştirilen "Armenians in Turkey Today' başlıklı çalışmaya göre, Türkiye'de '40 bin gizli Ermeni' bulunuyor. Ancak geçmiş dönemlerde ihtida ederek sözde Müslüman olan Ermenilerin bazı istisnalar haricinde şimdi asıl kimliklerine dönüş içerisinde oldukları, din değiştirme oranlarında net olarak görülüyor. 1916–2004 yılları arasında Türkiye'de 2 bin 630 kişi din değiştirirken, bunların 2 bin 172'si eski dinlerine dönenlerden oluşuyor. 1340 kişiyle asıllarına dönenlerin yüzde 60'tan fazlasını da Ermeniler oluşturmakta. Din değiştirenler büyük oranda, İstanbul, Diyarbakır, Adıyaman, Batman, Sivas, Tunceli, Malatya, Elazığ, Kayseri, Mersin ve Mardin gibi değişik illere kayıtlılar.

Prof. Dr. Salim Cöhçe, Malatya'da 1995 sonrasında Gizli ve Mühtedi Ermeniler üzerinde faaliyetlerin arttığını, 2003 yılında isimleri Müslüman 120 kadar Ermeni asıllının Çavuşoğlu'ndaki kilisenin yeniden açılması için dilekçe verdiğini anlatıyor.

Cöhçe, Ermeni asıllı vatandaşlar üzerinden, tapu kayıtlarına ve eski mal varlıklarına ulaşmak için de el altından girişimler yürütüldüğünü vurguluyor. Cöhçe, Malatya'da yaptıkları çalışmalar sırasında, MHP İl Başkanlığı görevini üstlenmiş 'mühtediler' tespit ettiklerini de ileri sürüyor.

"Şehir terörü" Amaçlı kullanılabilir

Cöhçe, mühtediler arasında, gerçekten Müslüman olup buna göre yaşayanların da olduğuna işaret ederek, "Kripto yani 'gizli' Ermeniler ise, sadece kimlikte Müslüman görünenler. Bugüne kadar tehdit görülmediklerinden, devlet tarafından takip edilmemişler. Bir de nüfus kütükleriyle oynamışlar. Bu sebeple, gerçek sayılarının tespit edilmesi çok zor" diyor.

Kripto Ermenilerin tehlike oluşturacağına inandığını vurgulayan Cöhçe, özellikle son yıllarda bunlara yönelik Ermeni gruplar tarafından yapılan çalışmaları örnek gösteriyor. Cöhçe, "Kimlikleri hatırlatılmaya çalışılıyor. Para yardımında bulunuluyor. Ben, ASALA sonrası PKK'nın çıkması gibi, PKK sonrası bu insanların Türkiye içinde 'şehir terörü' amaçlı kullanılacağını düşünüyorum. Böyle bir oluşum, 2010'a kadar teşekkül ettirilebilir. Yine, Ermeni kimlikleri bilinçli şekilde hatırlatılarak, bu insanların yarın Türkiye'nin önüne toprak, tazminat talebiyle çıkacaklarına inanıyorum" görüşünü savunuyor.

PKK ile yakın temas sürüyor

Cöhçe, kripto Ermeniler ve PKK arasındaki yakın temasa dikkat çekerek, şunları söylüyor: "ASALA'nın finansörü Gulbenkyan Vakfı'nda 1980'de bir toplantı yapıldı. PKK'nın, bölgede Türkiye'nin otoritesini zayıflatması ve nüfusu azaltması için 'maşa' örgüt olarak kullanılması kararlaştırıldı. PKK'nın, Avrupa ve ABD'de başlangıçta iyi bir lobi oluşturabilmesi ve destek alması da bu çevrelerin yardımıyla oldu. PKK içerisinde, Ermeni kökenli elemanların varlığı ve hatta birçoğunun öldürülmesi de bunu doğruluyor. Yine, PKK kurucuları ve halen yöneticileri arasında da 'Türkler' olması düşündürücü."[399]

[399] 28.12.2005 / Milli Gazete

ATATÜRK KİMLERE KALDI?

İmam-Hatip okullarının orta kısmını kapatmayı ve böylece kökünü kurutmayı ve Kur'an kurslarına kilit vurmayı amaçlayan 8 yıllık kesintisiz eğitimi protesto etmek ve meclise dilekçe vermek maksadıyla, o sırada Ankara'da yürüyen halkımızın karşısına, Atatürk posteriyle çıkan ve kışkırtıcı provakatör olduğu her halinden anlaşılan "kahraman kızın" sonradan hem hüviyeti, hem de mahiyeti ortaya çıktı.

Chantal Zakari adlı provakatör, İzmir'e yerleşmiş bir Yahudi ailesinin kızıymış... Solcu bir örgüt tarafından Ankara'daki yürüyüşü karıştırmak ve masum isteklerle yola çıkan ve meşru haklarını kullanan müslümanları kışkırtmak üzere kasıtlı olarak kiralanmış... Ve ta Amerika'dan özel olarak ısmarlanmış....

Marazlı medya tarafından "Atatürkçülüğün ve Laikliğin sembolü" ve "çağdaş Türkiye'nin simgesi" olarak takdim ve takdis edilen bu Solcu ve sosyete Chantal Zakari, 1968 de yahudi Jan Zakarinin kızı olarak dünyaya gelmiş Amerikan kız Kolejini bitirmiş, sonra Şikagodaki özel bir üniversiteye gitmiş ve şimdilik Amerikalı bir fotoğrafçı olan Mike Mandel ile birlikteymiş... Nüfus kayıtlarında hala bekar olduğu yazıldığına göre anlaşılan, bu Amerikalı ile dost hayatı yaşıyormuş!..

Ve işte bu yüksek meziyetlerinden ve örnek marifetlerinden dolayı, "çağdaş bir Türk kadını ve candan bir Atatürk hayranı" ilan edilmişti Chantal Zakari.

Gerçi Ankara'daki kahramanca kışkırtıcılık görevinde başarılı olamamıştı. Çünkü onurlu ve şuurlu Müslümanlar Yahudi asıllı ve Hıristiyan kocalı Chantal Zakariyi "madam" yerine koymamıştı... Kimse dönüp de yüzüne bile bakmamıştı... Ama olsun, o yine de görevini yapmıştı ve Atatürk barış ödülünü almaya hak kazanmıştı!...

"Okuluma ve Kitabıma dokunma" diyerek, en tabii haklarına sahip çıkan müslüman halkımızı "İrticacılar, İsyancılar" diye suçlayan, ama buna karşılık provokatör Chantal Zakari'yi "Hoşgörü kahramanı" diye alkışlayan Sabah Gazetesinin patronu Dinç Bilgin de bir Yahudi dönmesiydi...

Aynı tiyniyet ve zihniyetin medyadaki bir diğer temsilcisi olan Hürriyetin temelini atanlar da Siyonist Simavilerdi...

Şimdi gel de hayret etme! Atatürk'e sahip çıkmak, acaba dönmelere ve dürzülere mi kaldı? Hayır, bunlar sadece istismar ediyor ve münafıklıklarına maske yapıyorlar.

Yıllardır söylüyoruz... Bu ülkeyi iki sınıf istismarcıdan kurtarmadıkça, huzura hasret gideceğiz...

Birisi, maneviyat istismarcısı din yobazları, diğeri de Atatürk istismarcısı devrim yobazları!..

Toplumu, isteyerek ve içinden gelerek değil, kanun zoruyla onu sevmeğe zorlamak ve en ağır cezalarla koruma altına almak bile, Atatürk'e yapılacak en büyük hakaret değil midir?

İzmir'de doğmaktan başka Türkiye ve Türklükle hiçbir alakası bulunmayan, halen Amerika'da yaşayan ve yatağını Amerikalılarla paylaşan bir provokatör kızın "okuluma ve kitabıma dokunmayın" diye dilekçe vermek üzere meclise yürüyen müslüman halkımızın karşısına Atatürk fotoğrafıyla çıkması ve Atatürk'ü istismar edip insanları kışkırtması Atatürk için bir şeref midir?

Chantal Zakari'nin bu şeytani tahrik ve tertiplerine karşı, onun yüzüne tükürmeğe bile tenezzül etmeyen müslümanların, bu olumlu ve onurlu tavırları, tebrik ve takdir edilmesi gerekirken hala "gerici, yobaz" diye kendilerine saldırılması, tamamen bir art niyetin ve adiliğin göstergesi değil midir?

Tekrar ifade ediyorum ki Atatürk'e yapılacak en büyük kötülük O'nu zorla ve kanunla sevdirmeye çalışmak ve onu tabulaştırmaktır.

Niye acaba? Yoksa insanları kendi takdirine ve vicdani tercihine bıraksanız Atatürk'ü sevmeyecekleri ve saygı göstermeyecekleri kuşkusunu ve kanaatini mi taşıyorsunuz?

Hâlbuki Anadolu kapılarını müslüman Türk'e açan Alparslan şehitlerin, Cihan Devletinin Mimarı Osman Gazilerin, Çağ açıp çağ kapatan Sultan Fatih'lerin, Yavuz Selim'lerin, Kanuni'lerin, Cennetmekan Abdulhamit'lerin... Hiçbirisi için milletimiz tarafından sevilmek, övülmek ve eserlerine saygı gösterilmek üzere mecbur edici bir kanun çıkarılmamıştır!.. Çünkü buna ihtiyaç duyulmamıştır!..

Ne Mevlana erenlerin, ne Yunus Emre'lerin, ne Hacı Bayramı Veli'lerin manevi hakları ve hatıraları, özel kanunlarla koruma altına alınmamıştır. Ama hepsine de samimi bir hürmet ve muhabbet beslenmektedir. Çünkü sevgi ve saygı bir gönül işidir. Bir vicdan meselesidir. Bu millet hak edeni her zaman hayırla yâd edecektir. Bunun için kanun ve koruma gereksizdir. Dayatma sonucu gösterilecek sevgi ve saygı ise sahtedir ve sadece baskı ve korku müddetince sürecektir.

Bakınız... Gerçek ve geçerli olan sevgiye örnek istiyorsanız, dünyanın her yerinde ve her günün beş vaktinde, 1400 senedir okuna gelen Ezanlardan ibret alınız!..

Milyonlar ve Milyarlarca müslümanın, hiçbir kanuni mecburiyeti olmadan ve 1940'lı yılların Türkiye'sinde Halk parti barbarlarının yasaklanmasına ve arapça aslını okuyanları zindanlara atmasına ve hatta bir kısmını asmasına rağmen, Hz. Peygamber Efendimize gönülden getirdikleri selatü selamları ve ezanlarda tekrarlanan şehadet nidaları, hem hakiki hürmet ve muhabbetin tezahürleri ve terannümleridir!.. Hem de Resulullaha biat ve bağlılık yeminleridir!..

Meşhur Türk-İslam Filozofu İbni Sinan'ın talebelerinden bazıları "Üstadımız biz seni bir peygamber gibi görmekteyiz. Şayet peygamberliğini ilan edersen hemen kabul edecek ve emrine gireceğiz!" şeklinde saçma bir teklifte bulunurlar. İbni Sina bunların bozuk ve batıl düşünceler olduğunu anlatmaya çalışsa da bir kısmı bu sapık saplantıda ısrar eder. Derken Buhara'da o güne kadar hiç görülmemiş çok şiddetli bir kış gecesinde, İbni Sina Medresedeki yüksek tahsil talebelerine dönerek "Bütün sularımız donmuş.. Birkaç yüz adım uzaklıktaki ılık akan çeşmeden bize abdest suyunu kim getirecek? Diye sorar. Hiçbirisi yerinden kalkmaz ve üzerine alınmaz... Çünkü sokağa çıkıp beş-on dakika kalanların donduğu söylenmektedir. İbni Sina bu sefer, kendisine peygamberlik teklif edenleri ismen çağırarak su getirmelerini rica eder. Buna rağmen yine oyalanmaya ve unutturmaya çalışırlar... Tam o sırada, gözleri ama olan, evi de çok uzakta bulunan ve yıllardır mecannen (karşılıksız) müezzinlik yapan Hafız Saffet Efendi davudi sesi ve deruni nefesiyle sabah ezanını okumaya başlar.

Bunun üzerine İbni Sina, o talebelere dönerek "Yanlışınızı ve yanıldığınızı şimdi anladınız mı? Evet, Peygamber Hazreti Muhammed (sav) gibi, ümmet ise Hafız Saffet gibi olur.

Zira Hz. Muhammed (sav) asırlar öncesinden ve öteler ötesinden, hala milyonlar üzerinde hükmünü yürütüyor... Hafız saffet gibileri de hiçbir kanuni ve zahiri mecburiyeti olmadan, tam bir muhabbet ve teslimiyetle Hz. Peygambere olan biatını ve bağlılığını sürdürüyor...

Ben size yalvardığım halde, donma tehlikesi var diye bir sefer dahi abdest suyu için çeşmeye gönderemedim. Hafız saffet ise 40 senedir hiç bir vakit müezzinliği terk etmedi, peygamberinin adını yüceltmekten vazgeçmedi.. Ne donmak, ne canavarlara yem olmak tehlikesi, ne de eşkıyalara uğramak endişesi, Onu yolundan çevirmedi!...

Öyle ise kuru hayal ve hevesleri bırakın. Ne benden peygamber, ne de sizden ümmet olamayacağını artık anlayın!..."

Evet sağlık ve saltanat dönemlerinde önlerinde zorla secde edilen ve putları dikilen Firavunlar, Nemrutlar, kıyamete kadar nefret ve lanetle anılacaklar!.. Ama Atatürk gibileri gönüllerde yaşayacaklar!

Beyni yıkanmış orduların yarı tanrı gibi peşinden koşturulduğu Hitler gibi… Milyonların kurtarıcı kahraman diye resmi ve zoraki törenlerde alkış tuttuğu Lenin gibi çağdaş ve zalim diktatörlerin acı ve alçaltıcı akıbetlerinden insanlar ne zaman ibret alacaklar?

Ve sakın yanlış anlaşılmasın. Biz Chantal Zakari'ye sırf Yahudi olduğu için kızıyor ve kınıyor değiliz...

Onu ta Amerika'lardan gelip, burada Atatürk istismarcılığı yaptığı için kınıyoruz!

Müslümanlar için oldukça hayati bir konuda ve çok hassas bir ortamda kışkırtıcılık yaptığı için kızıyoruz!

Dinini öğrenmekte ve İslamın emriyle örtünmek isteyenleri yani bu ülkenin gerçek sahiplerini "gerici, yobaz" diye horladığı ve bir nevi "dağdan gelip bağdakileri kovmaya çalıştığı" için kırılıyoruz!...

Yoksa hakkını ve haddini bilen bu ülkenin çilekeş sahipleri olan müslüman halkımızın dinine ve değerlerine saygı gösteren, ülkemize hıyaneti ve milletimize hakareti düşünmeyen herkesle birlikte barış

içerisinde yaşamayı elbette istiyoruz...

Ama her şeye rağmen bu kutlu kervan yürüyor...

Sömürü saltanatları sallanan kesimlerle, siyasi sahtekarlıkları son bulan kesimlerin, bu hırçınlıklarının sebebini de artık milletimiz seziyor!..

Faziletin mesajını ve Milli Görüşün manasını giderek daha iyi anlıyor!.

Ve mutlu yarınlar bizi bekliyor!

Bu arada, Müslüman halkımızın haklı talep ve tepkilerini, sürekli istismara yeltenen ve bu tür toplantılarda hemen boy gösterip kuru kahramanlık sergileyen bazı İslamcı kesim ve isimlerin, sahte suratları da, iyice sırıtıyor ve artık mide bulandırıyor!..

Bu din istismarcısı sahtekarlarla, devrim yobazlarının; aynı merkezlerden beslendiklerini artık bilenler biliyor!.

Din istismarcıları, Atatürk düşmanlığı yaparak… Devrim yobazları ise Atatürk'ü tabulaştırarak, her iki kesim de; hem İslamiyet'e, hem Mustafa Kemal'e en büyük hakareti yapıyor!..

Atatürk'e Açık Mektup:

Ey şanlı Atatürk!

Sen öleli, daha doğrusu gönüllere gömüleli neredeyse 70 sene olacak... Bu mektubu memleketin ahvalini zatı âlinize arz etmek için yazıyorum.

Eskiden evliya türbedarları gibi, sizden sonra da anıtkabir istismarcıları türedi. Bu çağdaş yobazlar senin adına "sapık bir sömürü düzeni" kurdular ve kendi iddialarına göre "hiç izinizden ayrılmadılar."!..

İşte bunlar 70 yılda paramızı dolardan bir buçuk milyon kere ufalttılar... Milletimizi aç, biilaç insanımızı işsiz çaresiz sokaklara attılar... Devrimler adına bütün değerlerimizi deviren bu devrim yobazları, 70 yılda her yaştan 100 bin fahişe yarattılar (!..) Senin kapattığın mason localarını açtılar, ama mabetlerimizi ve maneviyat ocaklarımızı kapattılar Atam!..

Seni daha kolay istismar edebilmek ve manevi mirasını sömürebilmek için bir de "Atatürk'ü koruma kanununu" çıkardılar!.. Yani Seni; kanun zoruyla sevdirmeye ve kendi zulümlerine karşı çıkanları "devrim düşmanı" diye sindirmeğe kalkıştılar. Sahte saygılarını ispatlamak için de; Putperest Araplardan bin beter biçimde heykelciliğe sarıldılar. Onlar helva hamurundan yaptıkları putları, acıktıkça yiyorlardı; bunlar ise kireç çamurundan yaptıkları heykellerini satıyorlar!

Ey Şanlı Atatürk!..

Ortak pazar hayaliyle ülkemizi Avrupa'ya eyalet yapmak istiyorlar... Madem böyle olacaktıysa, Biz bu ülkeyi batılı işgalcilerden temizlemek için kurtuluş savaşını niye yaptığımızı söyleyince de, bize gerici diye saldırıyorlar. Velhasıl Avrupa'ya köleliği ilericilik sayıyorlar... Aynen gençliğe hitabenizde söylediğiniz gibi, bunlar şimdi gaflet, hatta hiyanet içinde bulunuyorlar.

Sizin anneniz gibi, Latife Hanım eşiniz gibi başını örten kızlarımızı okullara sokmuyorlar. Üniversiteyi bitirseler görev yaptırmıyorlar!

Namaz kıldığı ve hanımı türban taktığı için dürüst ve değerli vatan evlatlarını görevinden atıyorlar. Kur'an Kurslarını, İmam Hatip Okullarını, devrimlerin dibine konan dinamit gibi görüyorlar!

İlmi ve İslami eğitimden mahrum ederek kafalarını boş bıraktıkları,

İbadetten, istikametten ve manevi değerlerden uzaklaştırıp, kalplerini boş bıraktıkları...

Sanayiden teknolojiden ve her türlü ekonomik gelişmeden geri koyup karınlarını boş ve aç bıraktıkları.,

Üstelik kıro diye, Yobaz diye kültürünü ve kimliğini inkâra zorladıkları halkımızı; kendi devletine düşman hale getiriyorlar ve gençlerimizi dış güçlerin kucağına ve şeytanın tuzağına itiyorlar. Yani anarşi canavarını kendileri besleyip büyütüyorlar... Ve bütün bu vahşet ve rezaletleri de, senin ilke ve inkilapların adına yaptıklarını savunuyorlar!... Yani Atatürk diyerek anamızı ağlatıyorlar!

Bu dönmeler ve dinsizler;

Her türlü haksızlık, hırsızlık ve hayasızlıklarına Atatürkçülük kılıfı geçirerek, aslında Senden nefret

edilmesini sağlayarak, her halde böylece kurtuluş savaşının intikamını alıyorlar!..

Ülkeyi perde arkasından mason locaları ve Mafia babaları yönetiyor; buna demokrasi diyorlar. Millet Refah Partisini seçip birinci parti yapıyor, bunlar ona hükümeti kurdurmak istemiyorlar ve kapatıyorlar. Bir yerden İslam kokusu alınca, bilinmez ki Atam; acaba bunlar niye böylesine kuduruyorlar!?

İşte böyle ey Şanlı Atatürk! Mirasın pişmanlık, halimiz perişanlıktır! Gel gör ki, ne zor günlere kaldık ..

Artık, Mafia babalarının ilke ve ülkücülüğünden bıktık...

Manukyanların Atatürkçülüğünden utandık… Masonların demokratik dayatmalarından usandık. Velhasıl sizin adınızı ve hatıranızı istismarcı münafıkların elinden, bizi de bu zülüm ve zilletten kurtaracak yeni bir milli kahramana ihtiyaç var.!

Acaba bu sözlerimi duyuyor musun? Memleketin bu halini görüp kabrinde huzur içinde uyuyor musun?

Biliyorum, seni boşuna rahatsız ediyorum... Çünkü bana cevap veremezsin... Artık geri de gelemezsin… İstismar ve suistimal edildiğini söyleyemezsin. Öldükten sonra başına gelenleri dile getiremezsin... Kefeninin suyu bile kurumadan resminizi paralardan ve duvarlardan indiren İsmet Beyin ve %10 barajının altına düşmüş CHP'nin, milli mirasınızı ne hale getirdiğini ifade edemezsin!

Ama ne var ki dertleşmiş olmak ve birazcık boşalmak için bunları yazıyorum. Yoksa bilirsiniz, büyüklerimiz öyle buyurmuşlar “Mahkûmun ahmakı Jandarmaya, Mazlumun ahmakı da mevtaya yalvarırmış...”

Sizi de, diğer milli ve yerli değerlerimizi de; sürekli istismar, hatta inkâr eden sütü bozukların elinden kurtarmaya…

Zatınızı ve mirasınızı; Kendi küfür ve kötülüklerine, sömürü ve zulümlerine maske yapmak isteyen mason ve sebataist dönmelerin… Ve onların münafık ve kiralık işbirlikçilerinin, gaflet ve hıyanet bataklığını kurutmaya söz veriyoruz!

Ey kanunla korunmak bahtsızlığına uğrayan ve her melanete maske yapılan kahraman!..

Ve Ahiretin, niyetlerine ve gayelerine; emanetin Türkiye ise; hayallerine ve hedeflerine göre olsun, ve ruhun rahat uyusun sayın atam!..

MEZARCI OLAYI VE ANITKABİR ALAYI

Mili Görüş’le hiçbir ilgisi ve emeği olmadığı halde, Recep T. Erdoğan’la şahsi dostluğu hatırına aday gösterilip RP’den milletvekili seçilen ve o şımarıklık ve hazımsızlık içinde dengesiz tavırlar sergileyen Hasan Mezarcı, Atatürk hakkında, sadece kendi şahsını bağlayan yararsız ve yakışıksız bazı sözler etti... Bunu fırsat bilen ve sanki böyle bir bahane bekleyen çürümüş sistemin resmi ve özel simsarları hemen harekete geçtiler.

O günkü Başbakanın “Atatürk'ü sevenler-sevmeyenler... Laikliği benimseyenler-benimsemeyenler” diye açıkça bölücülük yaptığı ve RP'nin çağrılmadığı İstanbul mitinginde koalisyonun üç ortağının genel başkanları yan yana dizildiler...

ANAP, CHP, DSP çelenklerle demeçlerle Anıtkabire yürüdüler...

Hz. Peygamber Efendimizin mübarek ve muhterem hanımlarına alçakça iftira eden Salman Rüştü’nün Şeytan Ayetleri kitabını tercüme ettirip yayanlar ve miting meydanlarında milletin inancına saldıranlar “Fikir özgürlüğü” adına alkışlanırken, Mezarcı'nın densiz donkişotluğu masonları ve madamları çılgına çevirdi. Ellerinden gelse müslümanları Türkiye’den kovacaklar...

Biz Mezarcı’nın bu talihsiz ve terbiyesiz tavrını ve tutarsızlığını asla onaylamıyor ve uygun bulmuyoruz. Çünkü Atatürk’ün “veledi zina” olduğunu ima eden çirkin ve hırçın sözleri:

1- İnsani değildir. Çünkü bizim inancımızda her çocuk İslam fıtratı üzerine ve masum doğar. Hiç kimse başkasının günahından dolayı suçlanamaz...[400] Hükmü açıktır.

2- İslami değildir. Çünkü Kur’an “(onların) Allah'tan başka yalvardıklarına sövmeyin ki onlar da

[400] İsra: 15

bilgisizlikle haddini aşıp Allah'a sövmesinler."[401] Buyurmaktadır.

3- Bu tavır ilmi değildir. Çünkü ispatlayamayacağı iddiaları ortaya atmak basitliktir. Ve dinimizde "Bir kadına zina isnat edip de buna dört şahit gösteremeyenleri şiddetle cezalandırılmaktadır."[402]

4- Bu tutum mantıklı ve siyasi de değildir... Zira ne inancımıza ne davamıza hiçbir şey kazandırmamış, aleyhimizdeki fitne ateşine benzin serpmekten başka işe yaramamıştır...

Ancak bu olay bahane edilerek yapılan Atatürk istismarcılığı ve İslam düşmanlığı ise: bu kabahati masum ve mazur gösterecek boyutlara ulaşmıştır.

Allah aşkına, nedir bu Atatürkçülük maskesi altında yapmak ve yürütmek istediğiniz?

Şayet "Atatürkçülükle temel insan haklarımızın ve hürriyetlerimizin korunmasını... Ağır sanayimizin ve yerli kalkınma hamlemizin başarılmasını… Böylece siyasi ve ekonomik gerçek bağımsızlığımızın kazanılmasını savunan... Şahsiyetli bir dış politikayı, bölgesel ve evrensel bir güç merkezi olmayı arzulayan... Her dinden ve her kavimden ama herkesin birlikte barış ve bereket içinde yaşama şartlarını hazırlayan... İlim ve teknikte olsun, sanat ve kültürde olsun, Milli değerlerle çağdaş gereklerin kaynaşacağı bir örnek medeniyeti amaçlayan görüş ve ideallerin bütünü kastediliyorsa, işte bunları en iyi savunan ve samimiyetle sahip çıkan Milli Görüştür.

Yok, eğer, Atatürkçülük dedikleri, ülkemizi maddi ve manevi sefaletin içine sürükleyen bir gizli sömürü ve saltanat sisteminin kılıfı ise, o zaman Atatürkçülük eşittir: Anarşi, ahlaksızlık, fakirlik, işsizlik, geri kalmışlık, faiz, fuhuş, kumar, hırsızlık, haksızlık, rüşvet, kan, kavga, bölücülük... Demek olur ki, her şeyden önce bu Atatürk'e en büyük hakarettir... Öyle ise Atatürk'e yapılacak en büyük iyilik, bu kokuşmuş sistemi Atatürkçülük adına savunmaktan vazgeçmektir.

Ülkemizde giderek yaygınlaşan bu çok çiğ ve çirkin Atatürk istismarcılığına artık bir son verilmelidir...

Maalesef, hak etmediği makam ve menfaatlere konmak isteyenler, derhal Atatürkçü kesilmektedir.

Bu milleti millet yapan, insanımızı kaynaştıran ve barıştıran en önemli unsur olan dini ve ahlaki değerlerimize saldırmak, birlik ve bütünlüğümüzü parçalamak isteyenler, hep Atatürkçülük siperinden hücuma geçmektedir.

Kızlarımızın ve kadınlarımızın Milli kıyafeti olan başörtüsüne saldıranlar, bunu Atatürkçülük adına yaparak Atatürk'ten nefret ettirmektedirler...

Cumaya koşanların ve namaz kılanların çoğalmasını "İrtica Hortladı" diye takdim edenler bununla Atatürk ilkelerinin çiğnendiğini söyleyerek yanlış bir Atatürk imajının doğmasına yol açmaktadırlar...

Daha dün Osmanlıyı yıkarak ülkemizi işgal eden ve parselleyen ve Atatürk'ü kendileriyle İstiklal Savaşını yapmaya mecbur eden İngiliz'i, Yunan'ı, Fransız'ı, İtalyan'ı ve Rus'u bile ikide bir "Sakın Atatürkçülükten vazgeçmeyin" şeklinde öğütler vererek, ister istemez kafalarda bazı soru işaretleri oluşturmaktadır! Ve acaba bütün bunlar maksatlı olarak Atatürk'ten nefret ettirmek için mi yapılmaktadır?

Yoksa Atatürkçülük herkesin her türlü hevesine ulaşmak ve her türlü hıyanet ve melanetini saklamak için kullandığı ucuz bir maske ve istismar aracı mı olmaktadır?

Çünkü sağcısı Atatürkçü, Solcusu Atatürkçüdür!

Masonu Atatürkçü, Münafığı Atatürkçüdür!

Komünisti Atatürkçü, Kapitalisti Atatürkçüdür!

Feministi Atatürkçü, Sosyalisti Atatürkçüdür!

Modacısı Mostrası Atatürkçüdür, Hacısı Hocası Atatürkçüdür

Yetsin bu iki yüzlülük, bitsin artık beyler!

Atatürk'ün ve Atatürkçülüğün böylesine sorumsuzca ve sınırsızca istismar edilmesine son verecek önlemler alınmalı, hatta en adi heves ve hedeflerine ulaşmak için hiç utanmadan yapılan bu istismarlardan "Atatürk'ü koruyacak ve kurtaracak" yeni bir kanun derhal çıkarılmalıdır.

---

[401] En'am: 108

[402] Nur: 4

Ve tabi bu arada ucuz kahramanlıklara özenerek ikide bir Atatürk'e sataşanların bu davranışları da acaba bir gaflet midir, yoksa hıyanet midir?

"Söylediğin her söz mutlaka doğru olmalıdır. Ama her doğruyu söylemek doğru değildir"[403]

"Susulacak yerde konuşmak ahmaklık, konuşulacak yerde susmak ise korkaklıktır."[404]

"Teşkilat ve cemaat olarak konuşulmaması gerektiği hususunda karar alınan şeyleri konuşmak ise hıyanet ve alçaklıktır. Bazı sorumsuz ve kanunsuz çıkışların sahiplerinin yersiz ve gereksizde olsa, Atatürk'le ilgili bazı açıklamaları, önceleri hissiyat ve heyecanlarına mağlup oldukları zannedildi.

Bu yanlışlıkları gafletle ve gereksiz bir gayretle yaptıkları kabul edildi.

Ama artık anlaşıldı ki bu kadar ikaz ve itirazlara rağmen, hem de çok hassas bir dönem ve dengeler üzerindeyken, yine kalkıp aynı şarlatanlıkları tekrarlamak, bilerek ve isteyerek Milli Görüşün başına bela açmak içindir. Cesaret ve hamiyet kılıfı geçirilmiş açık bir hıyanettir... Atatürk Cumhuriyetinin kendisine lütfettiği sıradan bir ilçe müftülüğü makamına ve maaşına bile zarar gelmesin diye, uzun yıllar dilini yutan ve ağzını kapatan sahte kahramanlar, şimdi bu cemaatin 25 senedir iğne ile kuyu kazar gibi bir noktaya getirdiği hareketi böylesine ucuza satmaya kalkışması ne büyük talihsizliktir.

Bizim Donkişot gibi hayallerle, hatıralarla boğuşmaya, heykellere, anıt mezarlara saldırmaya vaktimiz yoktur.

"(Onların) Allah'tan başka yalvardıklarına sövmeyin (ve sataşmayın) ki onlar da bilgisizlikle haddini aşıp Allah'a sövmesinler…"[405] Ayetinin hikmetini düşünmeyen ve ikazını dinlemeyen kimse şayet ahmak değilse mutlaka kasıtlıdır.

Ve hele kim olursa olsun bir kişiyi annesi veya babasının günahıyla suçlamak ayıptır ve yanlıştır.

Çünkü "herkesin kazandığı yalnız kendine aittir. Herkes ancak kendi yükünü taşıyacak, kimse kimsenin günahından sorumlu tutulmayacaktır."[406]

İslam hukukunda zina mahsulü doğan çocuk masumdur... Sonradan kendi işlediği kötülüklerden sorumludur... Bir insanı annesiyle suçlamak saçmalıktır. Kaldı ki "herhangi bir kadına (zina suçu) atıp ta, sonra bu (iddiasını) dört şahitle ispat edemeyenlere seksen değnek vurun ve artık onların şahitliğini asla kabul etmeyin"[407] emri ve ayeti bunu açıkça ve kesin olarak yasaklamıştır.

Böylesine basit ve çirkin şeylerle uğraşacak kadar gafil ve cahil olmamalıdır.

Hem "Onlar bir ümmetti gelip geçti. Onların kazandıkları kendilerine sizin kazandıklarınız size aittir. Siz onların yaptıklarından sorulmazsınız"[408]

"Onların hesabından sana bir sorumluluk, senin hesabında da onlara bir sorumluluk yoktur."[409]

"Siz kendinize bakın... Siz haklı ve hayırlı yolda oldukça sapıtan kimseler size zarar veremez. Hepinizin dönüşü Allah'adır... O size ne yaptığınızı haber verecek (ve hesaba çekecektir)"[410]

Yeryüzündeki bu zalim Siyonist düzeni ve onun ülkemizdeki temsilcilerini değiştirecek ve düzeltecek, onun yerine her dinden ve her düşünceden herkesin birlikte barış içinde yaşayacağı ve temel insan haklarına sahip olacağı bir Adil Düzen'i yerleştirmek ve yürütmek için yapmamız gereken bin türlü hizmet ve faaliyet dururken, böylesine Donkişotluklarla uğraşarak elimize ne geçecektir? Bu gibi söz ve davranışlar kimlerin ekmeğine yağ sürmektedir?.

Yoksa niyetiniz toplumu ürküterek Milli Görüş iktidarını engellemek midir? Mason mahfillerin medya yoluyla aleyhimize tutuşturdukları fitne ateşine benzin serpmek midir?

Hazreti İbrahim (as) aleyhine Nemrut'un tutuşturduğu alevleri söndürmek üzere o minnacık ağzıyla damla damla su taşıyan karınca olacağınıza, bu çılgın alevleri üfleyen tarla faresi yerinde olmak talihsizlik

[403] Bediüzzaman
[404] Hz. Ali
[405] En'am: 108
[406] En'am: 164
[407] Nur: 4
[408] Bakara: 141
[409] En'am: 52
[410] Maide: 105

değil de nedir?

Ama boşuna çırpınıyorsunuz. “Ey ateş İbrahim’e serin ve selâmet ol.”[411] Ayetinin hikmeti ve hakikatı tezahür edecek, Milli Görüş’ün iktidarını ve Adil Düzen’in kurulmasını hiç kimse engelleyemeyecektir.

Keçecizade Fuat Paşa Paris’teki kendisi gibi mason büyükelçilerin ortaya attığı “Dünyanın en güçlü devleti hangisidir?” sorusuna şöyle cevap veriyordu:

“Osmanlıdır!. Çünkü yıllardır siz dışarıdan biz içeriden uğraşmamamıza rağmen hala yıkamadık!.”

Ve şimdi Milli Görüş beyni ve bünyesiyle ne kadar sağlam bir cemaat ve ne muazzam bir teşkilattır ki, dışarıdaki düşmanlıklara ve içindeki bazı ahmaklıklara rağmen, hala güçlenerek büyüyor ve istikametini bozmadan iktidara yürüyor.

“Efendim ben doğruyu konuşuyorum. Tarihi gerçekleri savunuyorum” demek te insanı kurtarmaz ve haklı çıkarmaz.

Hikâye edilir ki padişahın birisi, ağır suç işleyen kölesinin öldürülmesini emreder... İdama götürülen köle kendi ana diliyle padişaha olmaz hakaret ve beddualar yağdırır. Padişah yanındaki iyi niyetli vezirine, kölenin ne söylediğini sorunca o da:

“Efendim hayır dualar ediyor ve sizi övüyor: “Ben padişahımın elinden çok iyilik ve ihsanlara kavuştum. Onun emriyle ölmek te benim için şereftir!” diyor, deyince padişahın hoşuna gidiyor ve canını bağışlıyor.

Bu olaya şahit olan kötü niyetli diğer veziri ise:

“Hayır sultanım! Bu adam size yalan söyledi. Köle size küfür ediyordu” demeye kalkınca padişah kendisine:

“Ey ahmak ve alçak kişi. Onun yalanı senin doğrundan hayırlıdır. Çünkü o yalanıyla iki can kurtarırken sen doğrunla üç can yakacaksın!..”

Evet atalarımız boşuna dememişler:

“Ürmesini bilmeyen kişi,
Açar başa, türlü teşvişi!
Biz, geleceği görmek için,
Hep düşünmeliyiz geçmişi!”

Zulüm Zihniyetinin Son Çırpınışları

Kuvay-ı Milliye düşüncesine ve yerli değer ve dinamiklerle çağdaş Türkiye’yi kurma hedefine sahip, sorumlu ve olumlu solculara saygımız vardır. Ancak maalesef bazılarının savunduğu solculuk, demokrasi kılıflı bir despotluk düşüncesidir. O nedenle bu ülkede CHP deyince, yıllarca hep akla cehennem azabı gelmiştir. İnönü zihniyeti ise dipçiği ve dini ezmeği hatıra getirir. Atatürk’ün partisi CHP’yi, İsmet İnönü tarafından yozlaştırılan bu yanlış imajdan kurtarmak ise, Kuvayı Milliyeci solcuların görevidir.

Sn. Demirel'in geçen yıllarda Isparta'da “İmam-Hatipler’de cennete bilet kesiliyor” şeklindeki talihsiz sözleri de, bu gerçeği ters yönden itiraf etmektir. Zira İmam-Hatipler, bu ülkedeki 46 öncesi cehennem dönemine, eski CHP zihniyetine ve İnönü’ye başkaldırının birer simgeleridir.

1936’lardan, Atatürk’ün hastalığının ağırlaşmasından, 1950’ye kadar geçen 15 sene içinde, koca ülkede tek bir Kur’an kursu ve İmam-Hatip Okulu bırakmayan, dini ve manevi bütün eğitim yuvalarını kapatan ve bu hizmeti gizli ve özel olarak yürüten ilim ve gayret erbabını da en vahşi takip ve tacizlere uğratan işte bu çarpık zihniyetlerdir. Bugün İmam-Hatipler’in orta kısmını kapatmak ve böylece kökünü kurutarak gövdeyi koflaştırmak isteyen uğursuz cephenin hepsi de, aynı döl yatağının ve aynı düşünce batağının ürünleridir.

Hatta Kripto Yahudiler eliyle, siyasetten resmen yasaklanan Erbakan’ı, şimdi de ismen istismar etmek; ama fikren ve fiilen alakasını kesmek ve tamamen ele geçirmek üzere, SP’de bile sinsi gayretler sürdürülmektedir.

---

[411] Enbiya: 69

Bu arada Baykal CHP'sinin yerli ve haysiyetli çizgiye yönelmesi ve kısmen de olsa Kuvayı Milliyeci bir tavır sergilediği için kirli cephe tarafından hedef haline getirilmesi de ümit verici bir gelişmedir. Bütün partilerdeki hamiyetli vatan evladının, ülkemiz üzerindeki hıyanet hesaplarını farketmeye başlaması da sevindiricidir.

Evet, bugün İmam-Hatipleri kapatmaya ve Kur'an Kurslarına kilit vurmaya çalışan zihniyet de yine aynı zihniyettir!... Bunların Kur'an ve İslam düşmanlıkları ve şeytanlık damarları hala devam etmektedir.

Ve milletimiz bütün dayatmalara ve kışkırtmalara, karşı silahlı ve sopayla değil, sandıkta cevap verecek ve bu cehalet ve cehennem zihniyetini tarihin çöplüğüne gömecektir.

1946 öncesinde medreseleri ve tekkeleri kapatan, yani bu milletin ilim ve irfan kaynaklarını kurutan, Kur'an okumayı ve okutmayı bile yasaklayan, bütün Müslümanların "iman parolası, müşterek milli marşı ve Özgürlük andı" olan Ezan-ı Şerif'in aslını bozan, köylerdeki camileri ahır ve ambar, şehirdeki camileri ise müze ve meyhane yapan eski CHP zihniyeti, sonunda, iktidar hırsı ve hevesiyle kendi tabanını tepeleyen ANAP'ı da yedeğine alarak kurdukları "D-ANA-SOL" hükümetiyle aynı cinayet ve hıyanetleri, tekrar işlemek üzere yeniden işbaşına getirilmiştir.

Demirel de Cindoruk da Mesut Yılmaz da bu sol despotizmiyle işbirliğine ve şahsi çıkar ilişkisine girmiştir.

Mason localarında ve Bilderberg toplantılarında gizli olarak öteden beri zaten buluşanlar, şimdi bu birlikteliklerini açığa vurmaktan çekinmemiştir.

Böylece millete ve manevi değerlere futursuzca savaş ilan edilmiş, karanlık güçlerin emri ve keyfi için memleket, bu zoraki koalisyonla bir kaosun girdabına itilmiştir.

Bu hükümetten sadece kumarhaneciler memnun ve mutlu görünmüş, ama toplumun kahir ekseriyetinde, büyük sandık ihtilaline dönüşecek olan, hırs ve nefret giderek büyümüştür. Daha sonra, mitinglerde kokozlanıp, Meclise girince kuzulaşan MHP'li hükümet ise, her şeyi bin beter ve berbat etmiştir. Arkasından bin bir vaat ve ümitle tek başına iktidara getirilen AKP, hepsine rahmet çıkartır ve dört gözle aratır bir tavır sergilemiştir.

Evet, Türkiye yeni bir dönemi ve düzeni beklemektedir!... Yeni bir devrim ve değişim gerekmektedir.

Ve karanlık odanın kuklaları, ne kadar kof kütüklere kölelik ettiklerini yakından göreceklerdir!...

Çünkü şeytanı bile utandıran "Açık oy-gizli oy tasnif" dönemleri artık bitmiştir.

Mersin'in Aslan köyündeki muhtar seçimini Demokrat parti aday kazandığı için iptal edildiği halde tekrarında yine CHP adayına oy çıkmaması üzerine bütün köylülerin dipçiklerle dövüldüğü ve devlete isyan gerekçesiyle ta Konya mahkemelerine götürüldüğü günler artık geri gelmeyecektir.

Mason olmadığı, millete zülüm yapmadığı ve Anadolu kalkınmasını başlattığı için, ihtilaller yapan ve hükümetler yıkan vahşet ve hıyanet zihniyeti artık can çekişmektedir ve bir daha dirilmemek üzere geberecek ve tarihin mezarlığına terk edilecektir. Ne büyük talihsizliktir ki, 27 Mayıs darbesini yapıp Türkiye'yi Türklerden kurtarmayı amaçlayan, ama milli cephe tarafından safdışı bırakılan, sebataist zihniyeti malesef; 28 Şubat sonrasında hükümetinde tekrar bir araya getirilmiştir.

Din düşmanlarından ve solcu yandaşlarından başkasına insan hakkı tanımayan; şayet zulme ve hakarete uğrayan inandığı gibi yaşamaya çalışan bir müslümansa, ona saygı duyulmaya ve savunulmaya değer bulmayan ve şeytan gibi iman ve İslam kokusu gelen herkese ve her şeye düşman olan, bir asırdır kendi milletiyle ve manevi değerlerimizle savaşan bu köhne zihniyetlerin, Batılıların kakasını bile güzellik kremi diye yüzüne gözüne sürmeyi şeref sayan bu köle ruhlu şahsiyetlerin, pilleri tükenmektedir. Ve milletimiz bunlara dersini verecek ve tarihin çöplüğüne gömecektir.

MUSTAFA KEMAL DiN'iN ZAHiRi KURALLARINA UYGUN DAVRANMAYA PEK DiKKAT ETMEZDi AMA...

22–23 Haziran 1998 Tarihli Mili Gazete'de Ali Günvar Şunları yazmıştı:

" 'LAİSİZM' anlayışı, bir yönü ile; değişen ve dönüşen dünya düzeni karşısında arkaik (eskiyen, önemini ve özelliğini yitiren) hale gelen ve geçersizleşen Hıristiyan ve Yahudi ahkâmı ile; bu ahkâmın dayandırıldığı köhnemiş ve kötüleşmiş örgütlerin yeryüzündeki ve bilgi depolama yöntemindeki dönüşüme gösterdikleri reaksiyonun bir sonucudur."

Genel tarihe, bir bakıma; "İnsanlığın maddi ve manevi bilgi birikiminin depolanması ve nesillerden nesillere aktarılma metotlarının olgunlaşması tarihi" olarak bakabilmemiz de mümkündür. Zira rejim tartışmalarından, kültür ve medeniyet tartışmalarına kadar, çıkar çatışmaları da dahil, bütün çatışmalar, bu ana dizgedeki değişim ve dönüşümlere hizmet boyutludur. Toplumların iç yapılarında olsun, birbirleri arasında olsun, her türlü ilişki, şu ya da bu biçimde, bilgi birikiminin depolanma ve aktarılma metodlarının gelişmesine, değişmesine ve giderek daha öne çıkmasına yol açmaktadır.

Bir kutsi hadiste "Ben gizli bir hazineydim, irfan olunmayı sevdim ve bu mükevvanatı kendimden kendime yarattım" buyurulmaktadır. Dikkatle bakılırsa görülür ki, adeta bütün sistemler bu irfan olunma emrinin çeşitli devirlerdeki değişik tezahürleri ve kendini açığa çıkarma zevkinin tabii neticeleri konumundadır. Bu durum pek de şaşırtıcı olmasa gerektir. Zira bütün varlıkların hakikati olan Allah'ın bilinebilmesi için; peygamberler de aynı doğrultuda davranmışlardır. Peygamberlerin aşama aşama birbiri ardınca gelmeleri ve hepsinin insanlara: Allah'ı hakikatıyla bilebilmeleri için, O'na samimiyetle teslim olmalarını ve irfan sahibi olarak olaylara bakmalarını (bir diğer deyişle İslam'ı) vazetmeleri boşuna değildir. Bu hakikat Kur'an-ı Kerim'de birçok yerde belirtilmekle beraber, "hiç şüphesiz Allah indinde din İslam'dır" ayetiyle vurgulanmıştır.

Yukarıda sözünü ettiğimiz bu bilgi depolama ve aktarma sistemleri; önce mitosların organizasyonu yolu ile olmuştur. Claude-Levi Strauss'un "Les Mithologuques" adlı çalışması mitosların organizasyonu ile bilginin depolanması ve aktarılması konusunu ayrıntılarıyla açıklamaktadır.

Mitosların (Kahramanlık destanı ve masalların) döneminden sonra; İsrailiyat adı verilen efsaneler sistematiği ile bilgi depolanması ve aktarılması dönemi gelmiştir. İsrailiyat: mitoslar gibi kesin içyapı kuralları ile sınırlanmamış olan menkıbeler bütünüdür. Mitoslardaki içyapı kuralları, İsrailiyat sistematiğinde dışlaştırılarak, bir tür üst kurallar bütününe dönüştürülmüş ve menkıbelerin tefsiri, bu üst kurallar bütününe göre yapılarak, bilginin aktarımına göreceli bir esneklik getirilmiştir. Ve kanımızca, pek yanlış bir biçimde, bu tür dünyevi kurallar bütünü, malesef Allah bilgisi doğrultusunda insanları eğiten peygamberlerin getirmiş oldukları anlayış ile karıştırılarak, şeriat diye adlandırılmıştır. Bunun en belirgin örneklerinden biri: günümüzde Yahudilerin kullandığı ibni Me'nun (Maimonides) şeriatidir. Hâlbuki bütün peygamberler, bu ruhsuz gelenekçi üst kurallar bütünü ile mücadele ederek, devirlerinin (ilmi metodlar içeren) İslam'ını vazetmişlerdir.

Şeriat dindir ve ancak peygamberler tarafından getirilebilir. Yukarıda sayılan üst kurallar ise, hiç bir ilahi onay olmaksızın, bir takım mantıksal çıkarımlar ile elde edilmişlerdir. Dini açıdan: Hak, yani değişmez gerçek, sayılamaz, bu bakımdan böylesi kuralları şeriat diye adlandırmak doğru değildir. Çünkü bu tür kurallar tarihin belirli dönemlerinde geçerli ve gerekli olsalar bile, şartların değişmesi halinde geçerliliklerini yitirirler. Hâlbuki şeriat ilahidir ve geçerliliğini asla yitirmeyecektir. Bu tür kuralları şeriat gibi takdim edenler için Kur'an-ı Kerim'de "Veyl o kimselere ki, kendi sözlerini Allah'ın sözü diye söylerler. Cehennem ne kötü durak..." ikazı ürkütücü bir tehdittir. Hayat ve huzur kaynağı olan İslami esaslarla, bazı şahsi fetvaları, hatta hurafe ve safsataları aynı şey saymak ve saldırmak ise; ya bilgisizliğin veya dinsizliğin bir göstergesidir.

İsrailiyat adı verilen bilgi aktarma sistematiğinin yerini; modern bilimsel bilgi sistematiğine terk etmesinin başlangıç noktası Hz. Muhammed (sav) Efendimizin gelişi iledir. Kur'an-ı Kerim'in içerdiği Fizikten Biyolojiye pek çok bilimsel bilgi, Hz. Ali (kv) Efendimizin modern bilimsel bilginin can damarı olan evrensel gramerin ilk çalışmalarını yaparak Arapça gramerini ortaya koyması, gerek sevgili Efendimiz ve gerekse yakınlarının

sürekli bilime yönelik çalışmaları ve çevrelerindeki kişileri bu doğrultuda teşvikleri, tarihi bir değişim ve en talihli bir gelişmedir.

Ayrıca "ilim" ilk kez Kur'an-ı Kerim'de ve hadislerde "logos"tan farklı bir biçimde, "science" anlamında kullanılmıştır. Zira "logos" İsrailiyat tipi bilginin metodudur. Oysa bilimsel bilgi metodu "science"dir. Hz. Hatem-ül Enbiyanın Asr-ı Saadetini diğer devirlerden ayıran özelliklerden bir tanesi de, bilimsel bilgi metodudur. Zira "ilm", "logos"tan farklı olarak, deney ve gözleme dayalı bilgidir.

Hz. Muhammed'in açmış olduğu bilimsel bilgi çığırının ardı sıra, yeryüzündeki değişim ve dönüşüm artık "ilm" doğrultusunda olmaya yönelmiştir. Çünkü Allah'ımızın "Hatmün Nübüvve" sırrındaki zevki ve neşesi böyledir. Günümüzde neredeyse ayağa düşecek kadar yaygınlaşmış "bilimsellik" jargonunun (çok kısıtlı ve kısır dil) her bireyde o bireyin yaratılış ve meşrebine göre bir karşılık bulabilmesi, "rastlantısallık teorileri" ile açıklanamaz hale gelmiştir.

"Laisizm" anlayışı, bir yönü ile; değişen ve dönüşen dünya düzeni karşısında, arkaik (Eskimiş ve klasik) hale gelen ve geçersizleşen, Hıristiyan ve Yahudi ahkâmı ile bu ahkâmın dayandırıldığı köhnemiş ve kötüleşmiş örgütlerin yeryüzündeki ve bilgi depolama yöntemindeki dönüşüme gösterdikleri reaksiyonun sonuçlarıdır. Zira "İsrailiyat"tan "ilm"e doğru oluşan değişim ve dönüşüme ayak uyduramayan ruhban örgütleri, etkinlik ve zenginliklerini yitirmemek için, ellerinin altında bulunan efsaneler dizgesine, akla ve mantığa asla uymayan bir mistisizm süsü vererek, kendi anlayışları dışında kalan ve evrendeki değişimden kaçınılmaz bir biçimde etkilenerek düşünen ve yaşayan toplum kesimlerine "avam" ve "dini örgütlenme dışında kalan" anlamında "Laik" sıfatını yakıştırmıştır.

Daha üzücü olanı ise, dinin gerçeğinin ne olduğunu, koşulları ve yetişme ortamları gereği, bilmeyen ve bilmesi de mümkün olmayan yığınlar ve bunların arasında oluşan Rönesans entelijansiyasi (Aydın geçinen yarı cahiller ve kiralık kirli beyinler) bir hareket sıfatı olan bu "laik" kelimesini kabul etmiş ve işleyerek ürettikleri maddesel yaşam sistematiklerinin "laik" yani "ladini", kendilerinin ise "laisist" olduklarını savunmuşlardır. Oysa gelişmekte olan ve dünyadaki dönüşüme paralel olarak "ilim" sistematiğini sunan yeni şartlar ve anlayış, kilise ve sinagog örgütlenmelerinin kendi çıkarlarını savunmak için oluşturmaya çalıştıkları sözde mistisizmi, kesin bir şekilde yıkarak insan fıtratını zorlayıcı engelleri yok etmekteydi. Bir diğer değişle, Batı insanın ve aydınlarının kendilerine vehmettikleri "laisizm", esasen Hz. Muhammed sırlarının; âlemlerdeki açılımlarının, onlar üzerindeki yansımalarından başka bir şey değildir. Rönesans ve Reform hareketlerini başlatan yapıtların Müslüman bilim ve sanat adamlarınca kaleme alınmış olmaları ve Hıristiyan Avrupa kültürünün bu yapıtlara karşı geliştirmeye çalıştığı polemik (kısırlaştırma) ile bir düzeye ulaştığı ve Arapçanın o devirde bu günün İngilizcesi gibi yaygın bir bilim ve enformatik dili olduğu artık bilinen bir gerçektir.

Bu açıdan bakıldığında "laisizm" anlayışı, İslami esaslarla çelişmeyen ve fakat sadece maddesel hayata yönelik olduğu için eksik ve sınırlı dolayısıyla yararları son derece kısıtlı bir yaklaşımdır. Ancak yine de bir Müslümanın "laisizm"i son ve en mükemel sistem sanması, düşünsel anlamda, uzay teknolojisini bırakıp, yontma taş çağına heveslenmek gibidir. Zira İslam şeriatının diğer şeriatlara göre en belirgin özelliklerinden bir tanesi, Sevgili Peygamberimizin "Âlimler peygamberlerin varisleridir." Mealindeki Hadis-i şeriflerinin işaret buyurduğu idrak üzere "Allah Bilgisinde" de "ilm"e dayalı bir yöntem izlemesidir.

Hz. Muhyiddin-i Arabî'nin Vahdet-i vücut ve onun en bilinen karşıtlarından bir tanesi olan İmam Rabbani'nin de (Vahdet-i vücut teorisi ile ortaya konan manevi gizlem ve tecrübelere dayalı hakikatleri bütünü ile reddedemeyerek) Vahdet-i Şuhud diye adlandırdığı bilgi birikimi; İslamiyet'in "Allah Bilgisi" alanında getirmiş olduğu ayırıcı özelliklerdendir. Bu konuda Hz. Ali Efendimiz'in şu sözü oldukça anlamlı ve önemlidir. "Ben görmediğim Allah'a tapmam. Gördüm ve iman ettim..." Bu görmenin keyfiyetinin ne olduğu ise ehlince bilinmektedir.

"Laisizm"in bir diğer cephesi de: özellikle 18. ve 19. Yüzyıllarda Avrupa'da yapılanan kültürel megalomani (Kendini üstün görme saplantı ve safsatası) ile ilgilidir. Konunun bizim açımızdan belki de en kabul edilemez yanı da budur. Çünkü bu yüzü ile "laisizm"; Oryantalizmin (Batının doğuyu, Hıristiyanların

İslamı taklidi) bir uzantısı olarak hayatımıza girmektedir.

Rönesans ve reform hareketlerinin ardından gelen barok dönem, Avrupa tarihinde önemli bir dönüm noktasıdır. Bu dönemin başlıca özelliği; Rönesans öncesinde endüljans yolu ile "Lord" luk yani "Uluhiyyet" ünvanı satın almış olan feodallerin arasından çıkan süzerenler, giderek daha çok sayıda vasalı (bağımlı halkı) egemenlikleri altında toplayıp, büyük siyasal bütünlükler oluşturdukları ve kilise ile aralarındaki erk (etkinlik) problemini, bazılarının Protestanlara arka çıkarak, bazılarının ise Protestan akımlara karşı Roma Katolik kilisesinin yanında yer alarak, çözdükleri bir dönemdir.

"Laisizm" Avrupa'nın gelişen teknolojisi ile birlikte, barok dönemde iki farklı mecraya sürüklenmiştir. Protestan ideolojisinin egemen olduğu ülkelerde "sekülarizm"e dönüşerek anglosakson tipi kapitalist sistemin, dini inancı rencide etmeden, kendi yanına alan, arka planını oluşturmuştur.

Katolik inancının egemen olduğu ülkelerde ise "laisizm" ya Fransa'da olduğu gibi jakoben (tepeden inme baskıcı) bir tavırla bir dönem ortalığı kasıp kavurduktan sonra durularak bir tür düşünsel tartışma konusu halinde kalmış, yada ispanya ve İtalya gibi ülkelerde olduğu gibi, uzun yıllar devre dışı kalmış ve günümüzdeki Amerikan etkisi ile daha ziyade sekülarist modele uygun bir görünüm altında kalıplaşmış ve batı'nın anladığı anlamda bir inanç özgürlüğünün (ki bu bir bakıma politeist (çok tanrılı) bir anlayıştır.) Ön kabulü olmuştur.

Böylesi bir "laisizm" in kapsama gayreti içinde olduğu hoşgörü ve hakkaniyet anlayışı; çok daha geniş ve kapsamlı bir biçimde İslam şeriatında bulunduğu halde, hasbelkader İslam âlemi'nin son iki yüz yıllık gelişim sürecinde atalet içine düşmesi sonucu, Batı dünyasının, takındığı yerel yapıları hiçe sayan hegemonyacı tavır ve oryantalist aşağılama ile, kendi insan hakları anlayışını, Ortadoğu ülkelerine zorla kabul ettirmeye ve Ortadoğuda'daki adalet kültürünün en önemli yapı taşlarından biri olan, "kul hakkı" anlayışını dışlamaya çalışması, yıkıcı ve yozlaştırıcı kültür emperyalizmi dayatmalarından biridir.

Ülkemiz insanlarının ve entelijansiyasının (aydın geçinen karanlık ve katı kafalıların) belki de en zayıf yanı göçebeden gelen "pirelendi" anlayışı ile, terk-i diyar eyleme alışkanlığıdır. Modernleşme sürecinde de benzeri bir durum yaşanmıştır. Dünyanın diğer ülkeleri modernleşme süreci içinde kendi kültürlerini yozlaşmalardan arındırarak ihya etmeye çalışırken, "bu kültür pirelendi" diyerek yüzyılın en büyük kültür göçüne kalkışmanın pek de hayırlı sonuçlar doğurmadığı sanırız iyice belirginleşmiştir.

Oysa yapılması gereken kültürel göç olmayıp, derinliğine ve ayrıntılı bir inceleme ile "yeniden üretim" olduğu artık açıkça meydana çıkmıştır.

Hâlbuki Osman'lı devlet sistematiği içinde yetişmiş zeki bir asker olan Mustafa Kemal Paşa'nın, yukarıda kısaca serdettiğimiz bilgilerin önemli bir bölümünden habersiz olduğunu düşünmek yanlıştır. Durumun böyle olmadığı, bizzat irad etmiş (okumuş) olduğu Balıkesir Hutbesin'den açıkça anlaşılmaktadır. Şu halde, günümüzde Mustafa Kemal Paşa'yı şu veya bu şekilde "laiklik militanı" gibi göstermeye çalışan yaklaşımların dayandırıldığı verilerin, daha bütünsel bir incelemeye tabi tutularak değerlendirilmesi kaçınılmaz olmaktadır.

Nitekim bazı tarihsel gerçeklilikler de bu düşüncemizi destekler mahiyettedir. Lozan Konferansı'nın o devrin konjonktürü gereği gizlenen şartlarından biridir "laiklik". Oysa, daha sonra, meseleyi kavramakta Mustafa Kemal Paşa'nın zekâ kıvraklığının yüzde birine bile sahip olmayan bir takım karikatürlerinin, (Kemalist taklitçilerin) kabul edilmesi güç bir kafasızlıkla, ülkenin tarihini Mustafa Kemal'in düşündüğü ile ilgisi olmayan bir yöne sürüklediklerini ve bu maksatla, her türlü kurum ve kuruluşu deforme ve dejenere ettiklerini görüyoruz.

Cumhuriyetin ve demokrasinin "vazgeçilmez temeli" olarak takdim edilen laisizm, esasen; Mustafa Kemal için problem olmayan, hatta belki de, sıradan ve aptalca bulduğu, bilimsellikten uzak ve ideolojik bir kavramdı. Hiç şüphesiz Cumhuriyet kurucusu ve teorisyeni olan bir kimsenin; laikliğin cumhuriyet için "sine qua non" olmadığını bilmemesi düşünülemezdi. Mustafa Kemal'de bu bilgiye sahipti. Bu nedenle "cumhuriyetin dininin İslam olduğu"na dair hükmün kaldırıldığı 1928 tarihli Kanun-u Esasi değişikliği sırasında, laiklik maddesini, İsmet İnönü'nün bütün ısrarlarına rağmen, anayasaya koydurtmamış ve bu hususu sadece

CHF'nin tüzüğünde bir madde olarak bırakmıştır. Bunun nedeni; bir takım aklıevvellerin savuna geldikleri gibi "tedricen uygulama" stratejisi olamaz. Zira Paşa'nın devrimci karakteri böyle bir uygulamaya müsait değildir.

Esasen Hilafet'in kaldırılması da gerçekte hilafeti yok etmek olmayıp; hilafet yetkisini, Osmanoğulları'ndan alarak, Millet Meclisi'nin uhdesine yükleme işlemidir. Ancak bu işlem, o günün konjektürü açısından hilafetin aktif durumdan uyku durumuna geçmesi ile sonuçlanmıştır. Çünkü savaştan yeni çıkmış ve sağlıklı bir küçülme ile, denetlenebilir, sınırlarına çekilmiş bir ülkeyi, savaş teknolojisi gelişkin Haçlı zihniyetinin önüne yem olarak koymanın bir anlamı yoktur. Kaldı ki, Hilafet yetkisi elinde olduğu halde, hiç bir Osmanlı padişahı bu yetkiyi uluslararası siyasette kullanmamıştır. Bunun nedeni, bu yetkinin son derece nazik olması, dolayısıyla laçkalaştırılmamasına özen gösterilmesidir.

Böylece Gazi Paşa hedeflediği hususları gerçekleştirmeyi amaçlıyordu. Şöyle ki; Bilimsel bilgiyi ve teknolojik gelişmeyi özendirerek, Osmanlı'nın son üç yüz yılına damgasını vurmuş olan, "eğitim kurumlarında dünyevi bilimlerin öğretilmesini yasaklayıcı bağnazlığı" aşmış oluyordu. Diğer yandan Türkiye'nin tek partisi olan CHF'nin tüzüğüne koymuş olduğu "laisizm" maddesi ile Lozan baskısını aşıyor ve fakat bu maddeyi Kanun-i Esasiye koydurtarak jakoben (baskıcı ve dayatmacı) anlayışların anayasal destekler bulmalarını engellemiş oluyordu.

Hilafeti Osmanoğulları'nın elinden alarak da; bir taşla iki kuş vurulmuştu. Öncelikle Cumhuriyet'in muarızı olması muhtemel oluşumların merkezi olabilecek bir ailenin elinden Hilafet yetkisi alınarak, bu yetki Millet Meclisi'nin uhdesine (görev ve yetki alanına) geçirilmiş oluyor ve böylece, Cumhuriyet idarelerinin din kurumu ile ilişkilerinde son derece önemli ve anlamlı bir ilke imza atılmış oluyordu. Zira böylelikle; modern anlamda bir "meşveret ve şura mekanizması" oluşturuluyor ve ihtiyaç duyulduğunda Türkiye'nin kullanabileceği bir avantaja yol açılmış bulunuyordu.

Ancak üzülerek belirtmemiz gerekir ki, onu ve yapmak istediklerini anlayamamış olan ardıllar, (sonradan gelen kuru taklitçi ve art niyetli takipçileri) 1936 yılında, Mustafa Kemal'in yorgun, yalnız ve hastalığı ile uğraşıyor olmasından yararlanarak, gerçekleştirdikleri bir Kanun-u Esasi değişikliği ile onun izin vermek istemediği "laiklik" maddesini Anayasa'ya koydurtuyordu.

Gerçi Mustafa Kemal, dinin zahiri kurallarına uygun davranmaya belki pek dikkat etmezdi ama, bizce şu kadarı belli ki dinsiz olmayacak kadar bilinçli ve bilgili ve İslama düşmanlık yapmak ve hayatın her alanından dışlayıp atmak şeklinde "Laisist olmayacak kadar zeki ve milli bir insandı."

İşte bazı ahmaklar ve rejimden nasiplenen asalaklar, bu gerçeği unutuyordu!."

Bazı seçkin ve Milli düşünceli aydınlarımızın yayınladıkları "Ulusa Çağrı" bildirisinde ifade ettikleri gibi;

Öncelikle Mustafa Kemal Atatürk'ün hedef koyduğu ve ısrarla savunduğu "**Millil kültür bileşiminin**", toplumsal yaşamımızın vazgeçilmez unsuru olduğu hatırlanmalıdır. Yabancı kültürlerin tahrip edici etkilerinden uzak, kendi inanç, tarih ve coğrafya birikiminin bir eseri olarak, ekonomiden siyasete **tam bağımsızlık ilkesine dayanan** "Milli kültür bileşimi", yabancı kültür dayatmaları karşısında etkinliğini yeniden kurmalıdır. Unutulmamalıdır ki tarih boyunca Anadolu, uygarlıkların birikim mekanı olmuş ve özellikle İslam-Türk medeniyeti sayesinde kaynaşmanın ve barışıp birlikte yaşamanın mümkün olduğuna tanıklık yapmıştır. Bu boyutuyla **Türkiye**, toplumsal değerler açısından bir mozaik değil **alaşım ülkesidir;** Cumhuriyet, bu birikimin harmanlandığı, kimliklendirildiği bir noktadır. **Esas olan bu bilinci yansıtan ve Anadolu'nun özü olan "Milli kültür bileşiminin" halkla bütünleşebilmesini sağlamaktır.** (Bunun en önemli çarelerinden birisi ve en etkin reçetesi de: Şuursuz taklitçilikten ve istismarcıların tekelinden uzak, saf İslam düşüncesiyle ve Atatürk'ün ifadesiyle "halkımızın daha dindar olmasını sağlayacak tedbirleri almak ve bundan asla korkmamak ve rahatsız olmamaktır.")

Bu çaba; ülkenin toplumsal değerleriyle barışık, halkına tepeden bakmayan, Batı hayranlığını tek varlık nedeni saymayan, benlikli ve kimlikli, eşit koşullu evrensel buluşmadan yana bir aydın kimliğiyle başarılmalıdır. Bu kimlik halkla bütünleşerek yaşamalı ve halkın uçlar arasında savrulmasını, ülkenin tarihsel

ve kültürel değerlerinden uzaklaşmasını engelleyecek düzeyde etkin olmalıdır.

Ticarileşmiş, egemen ve kozmopolit bir kültürün sürekli baskısı karşısında milli kültürün yıkıma uğratılması engellenmelidir. Zihinleri tutsak ederek, egemen imajlar yaratarak (tüket ve mutlu ol), milli değerlere ve onun kültür ürünlerine yaşama hakkı tanımayarak, öncelikle çocuk ve gençleri tutkulu ve bağımlı kılarak, tüketerek mutluluğun yakalanabileceğini aşılayarak yaratılan egemen kültür ortamına, milli kültürle dur demek gerekmektedir.

Ulusal bilincin gelişmesi, "Milli kültür bileşiminin" etkin kılınması için eğitim sistemi milli **karakterini köklü ve etkin biçimde yeniden kazanmalıdır.** Yabancı dille eğitim yanlışından vazgeçilmelidir. Türk dilinin ve kültürünün gelişimini sağlayarak, yaygın ve etkin bir eğitim sistemi kalıcılaştırılmalıdır. Kültür alanında kendi ürettiklerinin değerini bilen, onu yücelten ve gelecek kuşaklara aktarma bilincini taşıyan nesiller yetiştirecek bir eğitim sistemi yeniden egemen kılınmalıdır. Vatan ve millet bağlılığını sarsılmaz biçimde oluşturabilecek, coğrafya, tarih ve kültür bilinci kazandıracak bir milli eğitim sistemi oluşturulmalıdır. Evrensel ve insani hedeflere, milli değerlerine sahip çıkarak, kendi öz kimliğiyle katılacak bir neslin yetiştirilmesi temel hedef olmalıdır. Bu hedefin temel dayanağı, "Milli Kültür Bileşimi"dir.

"Milli Kültür Bileşimi"; bağımsız, her türlü taklitcilik ve teslimiyetcilikten uzak, kimlikli, benlikli ve ilkeli olmanın, ortak tasada, ortak hedefte birlikte olmanın, ortak inanç ve ideallerde buluşmanın adıdır. Bu amaç, bu ülkenin tüm değerleriyle yoğrulmuş her bireyin arzusudur.

Zaman, Türkiye'nin aleyhine işlemektedir. Bir an önce harekete geçilmesi, bütün milli/ulusal düşüncelerin, her türlü görüş ayrılıklarını geride bırakarak, güçlerini birleştirmeleri, bütün varlığını bir noktada toplamaları zorunluluk haline gelmiştir. **Kuvayı Milliye ruhuyla yeniden top yekün bir Milli Kurtuluş duyarlılığı ve stratejisi yaratılmalıdır. Ve Cumhuriyet yeniden "bilhassa kimsesizlerin kimsesi olmalıdır."**

Tarihi Çağrımız:

Tarihin takdirle anacağı bu gibi onurlu ve sorumlu şahsiyetler ve bu şuurlu girişimler, her türlü tebrik ve teşekkürü hak etmektedir. Ama kanaatimizce yeterli değildir. Türkiye'miz Endülüs'ün ve Osmanlı'nın son dönemlerinden daha beter bir vaziyettedir. Atatürk'ün Nutku'nun 1. cildinin 1. meselesi ve Gençliğe Hitabesi; sanki özellikle bu günlere hem işaret etmektedir, hem yol göstermektedir.

Vatani ve vicdani sorumluluk düşüncesiyle, Milli siyaset bilinciyle, haklı ve hayırlı bir cephede, Milli düşünce ve sorumluluk bilinci sahiplerinin güç ve gönül birliği yapması ve halkımızın derlenip toparlanması elbette en büyük dileğimizdir.

Ama maalesef, dileklerle realiteler, her zaman uyumlu değildir.

Bazen acil müdahaleler ve köklü tedbirler; kör çıkmazların tek çaresi haline gelmektedir. Önemli olan müdahale ve tedbirleri, mümkün olan en yumuşak ve yasal yöntemlerle gerçekleştirebilmektir.

Ülkesini, milletini ve devletini seven, sağcı, solcu, Milli görüşçü herkesin ve her kesimin, Yeni bir Kuvayı Milliye ruhuyla, bu tehlikeli gidişe artık dur demesi gerekir. Çünkü yarınlar çok geç olabilir.

Türkiye'yi AKP iktidarı yönetmemektedir.

Dış politika ABD'nin güdümündedir.

İç politikayı AB belirlemektedir.

Ekonomi IMF'nin denetimindedir.

Kanunlar Brüksel'den gönderilmektedir.

İstihbarat işlerini CIA-MOSSAD yürütmektedir.

Talabani ve Barzani gibi iki aşiret reisi bile bölgede, bu iktidardan daha etkin ve yekindir.

Ülkemiz; parçalanma, Avrupa'ya eyalet yapılma ve BOP tuzağıyla İsrail'e katılma aşamasına gelmiştir. Ama, ne yazık ki;

Ne hükümetten, ne Meclisten ne de muhalefetten, bu tehdit ve tehlikeleri algılayacak ve yeterli önlemleri alacak bir umut ışığı da maalesef görülmemektedir.

Üstelik, Milli çıkarlarımıza yönelik tehditler karşısında; halkımızın değişik kesimlerinin ortak bir tepki ve tavır göstermesine karşılık, eski görüşlerini ve partilerini bırakıp farklı ve aykırı bir siyasi oluşum bünyesinde toplanmalarının pekte mümkün olmadığı sosyal bir gerçekliktir.

Daha da üzücü olanı, uzun yıllara dayanan kültür emperyalizmi ve marazlı medyanın uyuşturucu etkisiyle, toplum milli konulara ilgisiz ve duyarsız hale getirilmiş, kafalar TV. Kutusuna çevrilmiş ve uzaktan kumandalı manipülasyona uyarlanmış vaziyettedir.

Bu nedenle; yeni bir seçimin, yerli ve milli bir değişim ve dönüşüme imkan verecek bir partiyi iktidara taşıma olasılığı, şu ortamda maalesef çok zayıf görülmektedir.

Üstelik: Hem aklen, hem vicdanen, hem de dinen; şu 6 şeyin partisi olamaz, yanlıştır ve yasaklanmıştır.

1. **Din Partisi; (İslam Partisi, Hıristiyan Partisi gibi..): Çünkü istismarcı ve kayırımcıdır.**
2. **Mezhep ve Meşrep Partisi; (Alevi Partisi, Sünni Partisi, Nurcu, Tarikatcı Partisi gibi): Çünkü kışkırtıcı ve karıştırıcıdır.**
3. **Irk Partisi; (Kürt Partisi, Türk Partisi, Laz Partisi gibi..): Çünkü yıkıcı ve dağıtıcıdır.**
4. **Bölge Partisi; (Ege Partisi, Güneydoğu Partisi gibi): Çünkü ayrıcalıklı ve ayırımcıdır.**
5. **Meslek Partisi; (Memur Partisi, Esnaf Partisi, Köylü Partisi gibi..): Çünkü dışlayıcı ve neme lazımcıdır.**
6. **Ortak Değerler Partisi; (Türkiye Partisi, Atatürk Partisi, Cumhuriyet Partisi gibi): Çünkü yıpratıcı ve yozlaştırıcıdır.**

O halde ne yapılabilir?

Önerimiz, Kuvayı Milliyecilerin bütün gücünü toplayarak: Etkili ve yetkili kişi ve kesimlere anayasal yükümlülüklerini yine anayasal yöntemlerle yerine getirmeyi hatırlatıcı, kapsamlı ve kuşatıcı bir baskı cephesi oluşturmaya yönelmesi, bizce en geçerli ve gerekli yol olarak görülmektedir .

İşte bu vaziyette anayasamızın Sn. Cumhurbaşkanına görev olarak yüklediği "Meclisi Feshetme" yetkisini kullanmasının zamanı gelmiştir ve geçmektedir. Kaldı ki;

Bu demokratik bir tepki ve anayasal bir davettir…

Hemen ardından bir kurucu meclis seçilmeli ve yeni, yeterli, milli ve çağdaş bir anayasa hazırlanıp Millete arz edilmelidir. Bu anayasa:

- Temel insan haklarına ve Evrensel hukuk kurallarına bağlı
- Milli ve manevi yapımıza, kendi kültür ve kimlik potamıza saygılı
- Atatürk ve Cumhuriyet devrimlerinin amaçlarına, demokratik ve laik esaslara duyarlı,
- İlmi ve ahlaki doğrulara dayalı, Devlet-Millet barışını sağlayıcı

Tüm önyargılardan ve dış baskılardan uzak olarak düzenlenmelidir.

Bu tür ortak eylemler ve girişimler, en azından, Milli diriliş ve direniş şuurunu güçlendirecektir ve arzu edilen siyasi birlikteliğe de zemin hazırlayıcı niteliktedir.

Evet, Türkiye'miz için, acilen yeni ve köklü bir devrim ve değişim gerekmektedir.

Şunu özellikle ve kesinlikle belirtelim ki:

Ne demokrasi demagojileri, ne Kopenhag kriterleri… Ne küreselleşme kem-kümleri, bunların hiç birisi;

- **Ülkemizin bütünlüğünden, Milletimizin birlik ve beraberliğinden**
- **Devletimizin güvenliğinden ve geleceğimizden, asla daha önemli ve öncelikli değildir.**

Milletçe; huzur, refah, hürriyet ve haysiyetimiz her şeyin üstündedir.

Tarih: "Boş ver, bana ne, bekleyip görelim" diyenlerin alçaltıcı akıbetlerinin, acı hikâyeleridir.

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK
VE
MEVLANA

Yıl 1922... Kasım ayının 1'i... Dahi asker, devrim Lideri, Cumhuriyetin başöğretmeni ve dünya ülkelerinin kendisini örnek edindiği Gazi Mustafa Kemal Paşa Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki konuşmasını yapmak için kürsüdeki yerini alıyor. O şimşekler çakan gözleri ile arkadaşlarına bakıyor ve konuşmasına şu cümle ile başlıyor: **"Efendiler! Tanrı birdir, büyüktür!.."** Evet, Atatürk gerçek bir dindardı. Belirli çevrelerin daha baştan itibaren O'nun sözde dinsiz ve dine karşı olduğunu yaymak istemelerine rağmen, o akılcı zihniyete sahip inançlı bir kişiydi. O, kalıplara sığmayan, şekilcilikten uzak, gösteriş içermeyen ve Hz. Muhammed'in buyurduğu "yüksek ahlak" üzerine kurulmuş dinin aşığıydı. O İslamiyet'in kaynağındaki saf şekline bağlıydı.

29 Ekim 1923'de Fransız yazar Maurice Pernot'ya verdiği demeçte bu saflığı kendisi şöyle tanımlıyor: **"Türk milleti daha dindar olmalıdır. Yani bütün sadeliği ile dindar olmalıdır demek istiyorum. Hakikate bizzat nasıl inanıyorsam dinime de öyle inanıyorum. Şuura muhalif, terakkiye mani hiçbir şey ihtiva etmiyor. Hâlbuki Türkiye'ye istiklalini veren bu Asya milletinin içinde daha karışık, suni itikatlardan ibaret bir din daha vardır. Fakat bu cahiller, bu acizler sırası gelince aydınlanacaktır."**

Başöğretmen Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün Konya konuşmaları, Atamızın din hakkındaki görüşlerini ortaya koyması açısından çok önemli bir yer tutmaktadır. İşte 20–23 Mart 1923 tarihleri arasında Konya'yı ziyareti sırasında yaptığı konuşmadan bölümler**: "İslamiyet'in ilk parlak devirlerinde geçmişin mahsulü olan sağlıksız adetler, bir zaman için saklanmış ve yüze çıkmamışsa da, daha sonra İslamiyet'in gerçeklerine sarılmaktan İslam esaslarına göre hareket etmekten çok, geçmişin mirası olan adet ve inançları dine karıştırmaya başlamışlardır.**

Bu yüzden İslamiyet'e giren bir takım kavimler, İslam oldukları halde, maalesef düşmeye, sefalete, geriliğe maruz kaldılar. Geçmişlerin kötü ve batıl alışkanlıklarına uydukları ve bu suretle gerçek İslamiyet'ten uzaklaştıkları için kendilerini düşmanlarının esiri yaptılar.

Bu İslam kavimleri içinde Türkler, milli gelenek ve görenekleri itibariyle bir taraftan İran, diğer taraftan Arap ve Bizans milletleri ile temas halindeydiler. Şüphe yok ki temasların milletler üzerinde etkileri görülür. Türklerin temas ettiği milletlerin o zamanki medeniyetleri ise çökmeye başlamıştı. Türkler bu milletlerin kötü adetlerinden, fena yönlerinden etkilenmekten nefislerini koruyamamıştır. Bu durum, kendilerinde bozulma ve yozlaşmaya yol açmıştır. İşte gerileyişimizin belli başlı sebeplerinden birini bu nokta teşkil ediyor.

Milletimizin gerçek din bilginleri, din bilginlerimiz arasında da milletimizin hakkıyla iftihar edebileceği bilginlerimiz vardır. Fakat bunlara mukabil, ilim kisvesi altında, hakikatten ve hikmetten uzak, gereğince ilim tahsil edememiş, ilim yolunda layığı kadar ilerleyememiş hoca kıyafetli cahillerde vardır. Bunların ikisini birbirine karıştırmamalıyız.

Efendiler, gerçek din bilginleri ile dine zararlı ulemanın birbirine karıştırılması Emeviler zamanında başlamıştır. Bilindiği üzere Sıffın vaka'sında Hz. Ali'nin ordusuna karşı mızrak uçlarına Kur'an-ı Kerim sayfalarını takarak saldırdılar. İşte o zaman dine fesatlık, İslam arasına nefretlik girdi ve o zaman hak olan Kur'an, haksızlığı kabule vasıta yapıldı. Halifelik hile ile el değiştirdi. Ondan sonra bütün müstebit hükümdarlar dini hep alet edindiler. İhtiras ve istibdatlarını kabul ettirmek için hep ulema sınıfına başvurdular.

Gerçek ulema, dini bütün bilginler, hiçbir zaman bu müstebit taç sahiplerine uymadılar. Onların emirlerini dinlemediler, tehditlerinden korkmadılar. Bu gibi ulema kamçılar altında dövüldü, memleketlerinden sürüldü, zindanlarda çürütüldü, darağaçlarında asıldı. Lakin onlar yine o hükümdarların keyfine dine alet etmediler. Sırf o kisvede bulundukları için bilgin sanılan, menfaatine düşkün, haris ve imansız bir takım hocalar da vardı. Hükümdarlar işte bunları ele aldılar ve işte bunlar,

dine uygundur diye fetva verdiler. İcap ettikçe yanlış hadisler bile uydurmaktan çekinmediler. İşte o tarihten beri saltanat tahtında oturan, sarayda yaşayan kendilerine halife namı veren baskıcı hükümdarlar, bu gibi hoca kıyafetli cahillere iltifat edip, onları himaye ettiler. Hakiki ve imanlı ulema her vakit ve her devirde onların kinini çekti.

Böyle yapan halifelerinin ve din bilginlerinin arzularına muvaffak olmadıklarını tarih bize misallerle izah ve ispat etmektedir. Artık bu milletin ne böyle hükümdarlar, ne böyle alimler görmeye tahammülü ve imkanı yoktur. Artık kimse böyle hoca kıyafetli sahte alimlere önem verecek değildir. Eğer onlara karşı benim şahsımdan bir şey anlamak isterseniz; derim ki, ben şahsen onların karşısındayım. Onların menfi yönde atacakları bir adım, yalnız benim şahsi imanıma değil, o adım benim milletimin kalbine havale edilmiş kanlı bir hançerdir. Benim ve benimle hemfikir arkadaşlarımın yapacağı şey mutlaka o adamı tepelemektir."

Evet, yıllar önce ve olağanüstü şartlarda kullanılmış bu ifadeler Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'ün ne kadar büyük bir kimliğe sahip olduğunun ispatıdır.

Atatürk'ün Hz. Muhammed'e duyduğu büyük sevgi ile birlikte Hz. Mevlana'nın da fikirlerine duyduğu hayranlık, onun tüm hayatını ve icraatlarını etkilemiş, din konusundaki ifadelerine temel teşkil etmiştir. Bir Konya ziyareti sırasında söylediği şu sözler Hz. Mevlana'ya gösterdiği sevgi ve saygının delili gibidir: **"- Ne zaman bu şehre gelecek olsam, içimde bir heyecan duyarım. Hz. Mevlana ulvi düşünceleriyle benliğimi sarar. O çok büyük bir dahi, çağları aşan bir yenilikçi..."**

Evet... Yüce Atatürk sahip olduğu hayat görüşünün kaynağını işte bu sözleriyle özetleyivermiştir.

Çankaya köşkündeki dil çalışmaları toplantısına, Konya Mevlevi Dergâhı eski postnişinlerinden Veled İzbudak Çelebi de davet edilmişti. Söz dönüp dolaşıp Hz. Mevlana'ya gelmiş, yüce Atatürk şunları söylemişti:

"- Mevlana, Müslümanlığı Türk ruhuna intibak ettiren büyük bir reformatör... Müslümanlık aslında geniş manasıyla hoşgörülü ve modern bir dindir. Araplar onu kendi bünyelerine göre anlamış ve tatbik etmişlerdir. Sıcak bir iklimde oturan, suyu nadiren kullanan, genel bir hareketsizlik içinde ömür süren Badiye Arapları için günde beş vakit abdest ve namaz, çok ileri seviyede bir yaşama hareketidir. Hz. Muhammed insanları uyuşukluktan harekete sevk etmiştir. Sarp dağlarda ve yüksek yaylalarda at koşturan, erimiş kar suları ile yıkanan Türkler için abdest ve namaz çok tabii olmuştur. Mevleviliğe gelince, o, huşu ve huzurla dönerek; ayakta ve hareket ederek, Allah'a yaklaşma fikri, Türk dehasının en tabii ifadesidir."

İşte Atatürk'ün İslamiyet'e şekilcilik katarak onu asıl ruhundan uzaklaştıranlara verdiği en mükemmel mesajlardan birisi. O birçok kez dinin insanlık tarafından gerçek boyutlarıyla anlaşılmadığını belirtirken, Hz. Mevlana'nın da yanlış ve eksik yorumlandığına da temas etmiştir. Bir gün Konya milletvekili Naim Onat'ın sözde Mevlana'yı yermek istemesi üzerine Atatürk'ün söylediği şu sözleri bugün bile üzerinde ibretle düşünülmesi gereken ifadelerdir:

"Eğer Mevlana'yı sizler gibi kavramak gerekirse, o büyük insanın ruhu dertlenir, biz de belki bir saygısızlık göstermek zorunda kalırdık. Mevlana'yı ululuğuyla kavrayabilmek için medresenin dar kapısından geçmemiş olmak gerek."

Gazi Mustafa Kemal Paşa Konya'ya yaptığı toplam dokuz ziyareti sırasında her sefer önce Hz. Mevlana'nın makamının bulunduğu Türbe-i Saadeti ziyaret etmeyi ihmal etmemiş, tekke ve zaviyelerin işlevlerini tamamlaması ve dolayısıyla kapatılması yönünde çıkan yasa sırasında ise; Hz. Mevlana'nın türbesini müze haline dönüştürerek tüm insanlık âlemine açık halde kalmasını sağlamıştır.

Bununla ilgili bilgiler 22 Aralık 1987 yılında yayınlanan Hürriyet gazetesinde çıkan bir haberde şöyle dile getirilmiştir:

Atatürk, Konya'daki Mevlana Dergahı ve türbesini, Konya'ya ilk gelişi olan 3 Ağustos 1920 günü ziyaret etmiş ve bu ziyaretten pek etkilenmişti. Daha sonra ziyaretlerinde Mevlana Türbesini ziyaret etmeden Konya'dan ayrılmamıştır. 3 Nisan 1922 günü ziyaretlerinde, kendisi için açılan Sema meydanında hazır

bulunmuş, 22 Mart 1923 günü yaptığı ziyarette postnişin Abdülhalim Çelebi'nin davetlisi olarak dergahta yemek yemiş, Hz. Mevlana'nın büyüklüğü üzerine takdir ve hayranlık dolu sözler söylemiştir.

Cumhuriyet'in ilanından sonra, tekke ve türbelerin kapatılması hazırlıkları yapılırken, Başbakan İsmet İnönü'ye **"Mevlana Dergahı ve türbesinin kapatılmayarak kendi eşyası ile birlikte müze olarak düzenlenmesi ve ziyarete açılması"** emrini vermiştir. Bir süre sonra, Bakanlar Kurulu kararı ile dergah, müze haline getirilmiştir.

Atatürk, 18 Şubat 1931 günü Konya'ya 9'uncu defa geldiği zaman, Konya'da 11 gün oturmuş, bu arada 21 Şubat 1931 gününü tamamen artık müze halinde ziyarete açık bulundurulan Mevlana Müzesi'nde geçirmiştir.

Bu ziyaret sırasında eski Konya Milletvekillerinden Fuat Gökbudak ve o günlerde Konya Azar-ı Atika Müzesi müdürü olan Yusuf Akyurt'un ayrı ayrı anlattıklarına göre, Atatürk müze müdürünün odasına girer girmez, niyaz penceresi üzerindeki rubaiyi görmüş, Farsça'yı çok iyi bilen Hasan Ali Yücel'e tercümesini yaptırmıştır. Atatürk tercümedeki: **"Ey keremde, yücelikte ve nur saçıcılıkta güneşin, ayın, yıldızların kul olduğu sen. Garip aşıklar, senin kapından başka bir kapıya yol bulmasınlar diye öteki bütün kapıları kapanmış, yalnız senin kapın açık kalmıştır."** ibaresini işitir işitmez şöyle demiş:

"Hz. Mevlana'nın büyüklüğü burada bir kere daha kendini gösterdi... Doğrusu ben, 1923 yılındaki ziyaretim sırasında, bu dergahı kapatmayalım Müze olarak halkın ziyaretine açalım, diye düşünmüş; bir yıl sonra dergah ve tekkelerin kapatılması kanunu çıkar çıkmaz İsmet Paşa'ya Mevlana dergahı ve türbesini kendi eşyası ile Müze haline getir emrini vermiştim. Görüyorum ki, şu okuduğumuz rubainin hükmünü yerine getirmişim. Bakınız ne kadar mükemmel bir Müze olmuş..."

Mustafa Kemal'e emrindeki yardımcılarının **"Paşam Hz. Mevlana'nın makamını müze haline getirmeniz üzerine, halk buraya akın etmeye başladı. Bu bir sakınca doğurmasın"** demeleri üzerine Atatürk'ün verdiği cevap ilginçtir:

"Eğer, Hz. Mevlana'yı hakkıyla tanımak ve benimsemek için ziyarete gitmekte olduklarına inansam öteki dergâhların da açılmasını sağlardım. Çünkü Hz. Mevlana'ları tanımak ve anlamak, zaten diğer tüm tehlikeleri de ortadan kaldırmaktadır."[412]

[412] Evrensel Mevlana Aşıkları Vakfı

ATATÜRK'ÜN "İSLAM BİRLİĞİ" GAYRETLERİ

Davos'ta, önceden hazırlanan ve Müslüman halkımızın havasını almayı amaçlayan "One Munite" horozlanmasının, İsrail'e verilecek çok büyük tavizlerin bir kamuflajı olduğunu söylediğimizde pek çok kişi buna itiraz etmişti. Sonunda bu ön görümüz gerçekleşmiş, AKP ve Recep Erdoğan'ın iktidarı, büyük bir akreplik sergileyip, Siyonist ve saldırgan İsrail'i OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü)ne girmesine onay vermişti. Oysa sadece Türkiye'nin veto etmesi halinde bile İsrail OECD'ye giremeyecekti. İsrail Maliye Bakanı Youval Steinitz'in "AKP Türkiye'sinin desteği ile 31 ülkenin üyesi bulunduğu bu örgüte katılmakla aslında meşruiyet kazandıklarını" vurgulayıp bayram etmesi boşuna değildi. Şimdi bütün bunlara rağmen şu AKP kurmayları için; "Münafık ve İsrail'e kiralık" iddialarımıza, bay çokbilmişler acaba ne diyecekti?

AKP İsrail'e meşruiyet sağlamak ve güç kazandırmak için onun OECD'ye alınmasına göz yumarken, Mustafa Kemal ta o dönemde "Mukaddes topraklarda, İslam aleminin bağrında bir çıbanbaşı olacak Yahudi devletinin kurulmasına asla müsaade etmeyeceklerini, hatta gerekirse bölgeyi korumak üzere Türk askerlerini göndereceklerini" söylemekteydi. Ve yine Mustafa Kemal Dünya İslam Birliği, Müslüman ve mazlum halkların dirliği için çok ciddi ve cesaretli girişimler peşindeydi. Şimdi Atatürk'e "Deccal ve din karşıtı" AKP'ye ise, "İslam kahramanı" diyenler, bir daha düşünmeliydi.

Prof. Dr. Metin Hülagü, Sulatan Abdülhamit Hanın "İslam birliği- (Panislamizm)" projelerini, Mustafa Kemal'in iyice özümseyip, dâhice takip ve tatbike yöneldiğini ve özellikle milli mücadele sürecinde, İslam dünyasıyla ve Doğu halklarıyla geliştirdiği ilişki ve işbirliği sayesinde, işgalci güçlere ve Haçlı emperyalistlere karşı bu önemli avantajı caydırıcı bir güç ve hatta şantaj olarak kullanabildiğini söylemekte ve bu iddialarını tarihi belgelerle tespit etmektedir.

Atatürk'ü, kendi sığ ve sağır ideolojilerine hapsetmek ve Onun hatırasını ve mirasını, şahsi hesapları doğrultusunda istismar etmek isteyen basmakalıpçı ve mason kafalı Kemalistlerin mutlaka okuması gereken "İslam Birliği ve Mustafa Kemal" kitabı küçük hacmine rağmen büyük mesajlar içermektedir. Ayrıca Mustafa Kemal'i "Batı taklitçisi ve Avrupa Birliği heveslisi" göstermek isteyenlere de bilimsel bir yanıt niteliğindedir.

Atatürk'ün Suriye ile irtibatları

Mustafa Kemal Suriye tarafından Şam müftüsüne, Anadolu'da Yunanlılara karşı elde edilen galibiyeti bildiren ve mezkûr müftüden İslam davasının başarıya ulaşmasına vesile teşkil etmesi için mevlit ve dua okunmasını isteyen bir telgraf gönderilmiştir.[413] Bu zafer haberi Şam ve Halep'te büyük bir sevinçle karşılanmış, şenliklerle kutlanmış, Mustafa Kemal'e Şam ahalisi ileri gelenleri tarafından tebrik telgrafları çekilmiş ve hatta kendisine Seyfu'l-İslam (İslam'ın kılıcı) unvanı verilmiş, ayrıca bu başarıdan dolayı bir kısım camilerde 22 Eylül akşamı mevlit okutulduğu gibi Beyrut'ta toplanan on bin altın lira da yardım olarak Anadolu'ya gönderilmiştir.

Mustafa Kemal 9 Ekim 1919'da Halep ve Şam'da Suriye halkına hitaben bir beyanname yayımlamıştır. Bu beyannamesine;

"Despotizmin eline düşmüş ve düşmanın kötü emellerine maruz kalmış mahzun bir milletin sesine kulak verin"

Cümlesi ile başlayan Mustafa Kemal Paşa, daha sonra Suriye halkını, Müslümanları birbirine düşüren ve parçalayan çekişmelere boyun eğmemeleri; aralarındaki yanlış anlamaları terk etmeleri; kuvvet ve güçlerini ülkelerini parçalamaya çalışan inançsız düşmana karşı birleştirmeleri ve bu imansız İslam düşmanlarının vaatlerine kapılmamaları; bu düşmanların kendi aralarında ittifak ettikleri, Gladstone'un mevcut uygulamasının

[413] Abdulkerim Rafik, "Türkiye-Suriye ilişkileri 1918-1926",Ter. Sabahattin Samur, Türk Dünyası Araştırmaları Dergisi, Şubat 1994, S. 88, İstanbul, S. 51,57.

bunu anlamaya gayet yeterli bulunduğu noktalarında uyarmış; maksatlarının ülkeyi ve İslam'ı yok olmaktan kurtarmak olduğunu; Allah'ın yardımı ile inananların düşmana karşı savaşmaya karar verdiklerini; Konya ve Bursa'dan düşmanın atıldığını ve hakka güvenen mücahitlerin yakında Arap kardeşlerinin ziyaretine geleceklerini, düşmanı defedeceklerini ve artık dinde kardeş olarak yaşamak gerektiğini ifade etmiştir.[414]

Suriye halkına yönelik propaganda faaliyetleri Milli Mücadele'nin ilerleyen yıllarında artarak devam etmiştir. Bu propaganda metinlerinin bir kısmı bizzat Mustafa Kemal imzasıyla yayımlanırken bir kısmı da diğer şahıslarca kaleme alınmış ve neşredilmiştir. Türk propagandası yapan neşriyat, ya ücretsiz ya da gerçek ücretinin çok altında bir fiyatla halka dağıtılmıştır. Bu propaganda malzemeleri arasında en çok dikkat çekeni Anadolu'da bulunan Şeyh Senusi ile Mustafa Kemal Paşa ve Selahaddin Eyyubi'yi Kuran-ı Kerim kuşanmış bir şekilde gösteren resim olmuştur. Yine Türk ve Arap halklarının kardeşliğini simgeleyen ve üzerlerinde "inananlar kardeştir, kardeşlerinizin arasını bulunuz" ayetlerinin yer aldığı bayraklar taşınmıştır.

Emir Faysal ve Mustafa Kemal Tarafından imzalanan Türk ve Arap Hükümetleri Arasındaki Gizli Antlaşma

Madde 1: Anlaşmaya iştirak eden taraflar, Türk milleti ve asil Arap milleti, şu anda İslam dünyasındaki bölünmüşlüğü esefle tespit eder, bu bölünmüşlüğü yok etmeyi kendilerine kutsî bir vazife addederler, birbirine dinî, ahlakî ve içtimaî açıdan bağlanmış iki milletin işbirliği içinde bulunmasını temin ederler. İki millet karşılıklı olarak yardımda bulunmalı, dini ve toprağı, birleşik kuvvetlerle müdafaa etmelidir.

Madde 2: Şu anda Arapların bağımsızlığı, Türklerin hürriyeti ve vahdeti tehlikededir. Yabancı güçler kendi aralarında Irak'ı, Filistin'i, Suriye ve çevresini, Anadolu'nun önemli bir kısmını paylaşmak istemektedirler. Paris Barış Konferansı'nın bizim hakkımızda bir karar vermesinin ertesi günü, dini ve toprağı müdafaa etmek için cihat ilan etmeye karar vermiş bulunuyoruz. Bu hedefe ulaşmak için, anlaşmaya iştirak eden taraflar aşağıdaki maddeler hususunda hem fikirdirler:

Madde 3: Taraflar, Türk ve Arap İmparatorluğu'nun paylaşılmasını ve yabancı güçler tarafından işgal edilmesini kabul edemezler.

Madde 4: Osmanlı Hükümeti, Hicaz, Medine, Irak, Filistin, Şam, Beyrut ve Halep'in ilhak edildiği bir Arap Hükümeti'ni Osmanlı İmparatorluğu'na bağlı ve halifeye sadık olması kaydıyla resmen tanır. Osmanlı Hükümeti, Şerif Hüseyin Paşanın bu topraklardaki hâkimiyetini kabul ve tasdik eder. Hükümet'in teşkili ve diğer hususlar konusundaki teferruatlar bilahare müzakere edilecek ve özel bir anlaşmayla belirlenecektir.

Madde 5: Şerif'in ordularınca kontrol altında bulunan topraklarda Sultan'ın ismi camilerin kürsülerinde yüksek sesle zikredilecek ve Sultan'ın Hilafeti yeniden tasdik ve ilan edilecektir.

Madde 6: Cihada başlamak ve Türklerin birliğini temin için Şerif Hazretleri, bütün Arap ülkelerinde, maslahata uygun bir dille, yabancı güçlerin İslam topraklarına düşmanca tavrını ifade eden bir ferman yayınlayacaktır. Cihadı başlatmak için, Şerif, Arap kabilelerinin bütün liderlerini ve şeyhlerini bir araya getirerek antlaşma ve ahitler imzalayacaktır. Şerif, verilen bir işaretle derhal cihada iştirak etmeye hazır hale gelebilecek bir şekilde, Anadolu'daki milli birliklere benzer milli ordular kuracaktır.

Madde 7: Şerif, Anadolu millî kuvvetlerine, emrinde bulunan bütün kuvvetlerle yardıma koşacaktır, iki taraf da, ortak hedeflerine ulaşana kadar, karşılıklı olarak, müdafaada ve taarruzda maddi ve manevi olarak yardım edeceklerdir.

Madde 8: Şerif, bu metnin aslını sadece Hicaz Araplarına ve kabile reislerine bildirmekle kalmayacak aynı zamanda imam Yahya'ya, Said İdris'e, Trablus, Cezayir, Fas, Bingazi, Tunus ve Hindistan Müslümanlarına haber verecek ve onların da harekete iştirak etmesi için elinden gelen çabayı esirgemeyecektir. Şerif, bu hedefe ulaşmak için gerekli bütün tedbirleri almaya söz verir.

Madde 9: Bu antlaşma iki nüsha halinde hazırlanıp imzalanmış ve Kerek mutasarrıfı Esad Bey aracılığıyla takas edilmiştir.

imza imza

[414] F.O: 371/4233/156717. 16 November 1919.

Mustafa Kemal Şerif Faysal [415]

Atatürk'ün Hindistan'la ittifak arayışları

Hindistan Hilafet Komitesi Başkanı Muhammed Ali, Anadolu'ya gelerek Milli Mücadele önderleri ile görüşme ve işgalci güçlere karşı verilen mücadeleyi daha yakından tanıma fırsatına kavuşmuştur. Bu ziyareti sırasında Mustafa Kemal Paşa ile de müzakerelerde bulunmuştur. Bu görüşme esnasında Mustafa Kemal Paşa O'ndan Hindistan'da, Anadolu'daki mücadele adına propagandada bulunmasını rica etmiş, bu yolda yapacağı çalışma için ne kadar paraya ihtiyacı olduğunu sormuştur. Muhammed Ali, Mustafa Kemal'in bu sorusuna ancak Hindistan'a döndükten sonra cevap verebileceğini belirtmiş ve 17 Eylül 1920'de Anadolu'dan ayrılmıştır.[416]

Muhammed Ali ile Mustafa Kemal arasındaki haberleşme Muhammed Ali'nin Hindistan'a dönmesinden sonra da devam etmiştir. Muhammed Ali, 4 Ağustos 1920 tarihinde Ankara'ya ulaşan ve yetmiş bin Hintli Müslümanı temsilen Mustafa Kemal'e hitaben yazılmış olan mektubunda, lideri bulunduğu Hindistan Hilafet Komitesinin izleyeceği politika konusunda kesin bir karara vardığını belirtmiş ve barış anlaşmasının Türkiye'nin aleyhine sonuçlanması halinde tüm İslam ülkeleri temsilcilerinin katılacağı ve İslami dayanışma adına nihai kararların alınacağı bir kongrenin toplanmasını teklif etmiştir. Muhammed Ali'nin kaleme aldığı bu mektup Büyük Millet Meclisi'nde müzakere edilmiş ve Mustafa Kemal'in başkanlığında oluşturulan bir komisyon mektupta dile getirilen hususların incelenmesi ve bir neticeye varılması konusunda sorumlu tutulmuştur.

Bu gelişmelerden sonra, 12 Eylül 1920 tarihinde Mustafa Kemal tüm ordu birlikleri kumandanlarına artık İngiliz Hükümetinin, ister Budist ve isterse Müslüman olsun, hiçbir Hintliyi, Anadolu'daki milli kuvvetlere karşı savaşmamaları yolunda kendilerine verilmiş olan talimattan dolayı, Türkiye aleyhine kullanamayacağını bildirmiştir.

Yine bu tarihlerde Anadolu'daki Milli Mücadele hareketine yardımda bulunmak ve oraya silah sevkiyatı yapmak maksadıyla Hindistan'da para toplanmıştır.[417]

Atatürk'ün Libya ile ortak davranışları

Mustafa Kemal ve Milli Mücadele liderleri ile temas halinde olan Arap liderlerinden biri de Sireneyka'da Senusi kardeşliğinin sabık lideri Şeyh Ahmet eş-Şerif es-Senusi'dir.

Şeyh Senusi, Mustafa Kemal'e Milli Mücadele adına hizmet edebileceği beyan ve önerisinde bulunmuş, O'nun bu teklifi Mustafa Kemal Paşa tarafından olumlu karşılanmış ve İslam ülkelerindeki halkın dini duygularını İtilaf Devletlerine karşı galeyana getirmekle görevlendirilmiştir. Şeyh Senusi bu vazife ile Anadolu'nun muhtelif yerlerini dolaşmıştır. Mesela bu yerlerden biri olan Sivas'ta Cami-i Kebir'de bir hutbe okumuştur. Hutbesinde cihadın önem ve ehemmiyetinden bahsetmiş, Müslümanların esaret altında yaşamalarının mümkün olamayacağından söz etmiş, İslam düşmanlarının muamelelerinden bahisle Müslümanları cihat ve mücadele noktasında teşvikte bulunmuştur.[418]

Afganistan'la sıcak ve samimi temasları

1 Mart 1921'de Türkiye ile Afganistan arasında Moskova'da bir dostluk anlaşması imzalanmıştır. Antlaşma metnine göre bağımsız Türkiye, Afganistan'ın bağımsızlığını tanımış, taraflar tüm doğu milletlerinin, özellikle Hive ve Buhara halkının kesin özgürlük ve bağımsızlıklarını kabullenmiş, her hangi emperyalist bir saldırı karşısında bu saldırıyı taraflar bizzat kendilerine yapılmış gibi kabul etmeyi ve buna tüm güçleri ile karşı koymayı benimsemiş; taraflardan her biri düşman olan bir devletle anlaşma imzalamama ve başka devletlerle antlaşma yapmadan önce diğer tarafa bilgi vermeyi taahhüt etmiştir.[419]

---

[415] Aynı vesika; Fransız metni için bak: F.O: 371/4233. 119322
[416] F.O: 371/6549. E-0113. 13 October 20.
[417] Documents on British Foreign Policy, 1919-1939. First Series, Vol. XVII, s. 391, nr 384.19 September 1921.
[418] "Seyyid Senusi Hazretlerimin Sivas'taki Hutbeleri", Sebilürreşad c. 19, Sayı 474, Ay 3, Yıl 1337, s. 49-50; Aynı vesika.
[419] Hakimiyet-i Milliye, 1. Sene, nr 41, 28 Haziran 1336, s. 3; Sonyel, aynı eser, c.II, s. 58-59,230; F.O: 406/46. s. 41. nr 29/I. 16 April 1921.

Türk-Afgan anlaşmasının imzalanması üzerine Mehmet Muhtar Bey Büyük Millet Meclisi'nin gizli oturumunda bir konuşma yapmıştır. Konuşmasında bu ittifak antlaşmasının öneminden bahsetmiş, Doğu Dünyası'nın Batı emperyalizmine karşı birleşme yoluna gittiğini belirtmiş ve yine bu antlaşmanın imzalanması ile Panislam planın tahakkukunda ciddi bir adımın daha atılmış olduğunu ifade etmiştir.

İngilizler, imzalanan bu Türk-Afgan antlaşmasında, bir İslam Konfederasyonu kurulması; Hindistan, Orta Asya, Doğu İran ve Belucistan'da ihtilal propagandası yürütecek örgütler vücuda getirilerek yönetilmesi; Afganistan'ın savunması için bir Türk askeri heyetince stratejik planlar hazırlanarak uygulanması konularını kapsayan bazı gizli maddeler olduğuna inanmışlardır.

İran'la dayanışması

Milli Mücadele liderleri, İran ile olan münasebetlerine özel önem vermişler, bu ülke ile Türk-Afgan antlaşmasına benzer karşılıklı bir yardımlaşma antlaşması imzalamayı düşünmüşlerdir. Böyle bir antlaşmaya ileriki yıllarda Rusya ve Afganistan'ın da iştirak etmesi ve daha sonra da anlaşmanın bir ittifak şekline sokulması düşünülmüştür. Bu gelişmeler üzerine Millî Eğitim Bakanı Mümtazüddevle başkanlığındaki bir İran Kurulu, 1922 yılı Haziran ayı ortalarına doğru Ankara'ya gelmiştir. İran Eğitim Bakanı bir demecinde,

"İki ulus arasındaki kardeşlik bağlarının son zamanlarda daha güçlü bir biçime geldiğini; bundan böyle her iki ulusun felaket ve mutluluklarını karşılıklı olarak birlikte paylaşacaklarını" beyan etmiştir. Türkiye ile İran arasındaki bu münasebetler sonraki yıllarda daha da gelişmiş ve askeri yardımlaşma yanında eğitim alanında dayanışmaya kadar uzanmıştır.

Irak'la yardımlaşması

Kurtuluş Savaşı'nın devam ettiği sıralarda Irak'taki millî ve dinî önderlerle de münasebetlerde bulunulmuş, onların yöresel propaganda ve kışkırtma çabalarından yararlanma yoluna gidilmiştir. Bu çalışmaların bir ürünü olarak Ravendez ve Süleymaniye Kürtleri Türk millî hareketine iltihakta bulunmuşlardır.

Mustafa Kemal'in münasebet içerisinde olduğu bu dini önderlerden biri Kerbela baş müçtehidi olmuştur. Bu müçtehitle haberleşme içerisinde olan Mustafa Kemal onunla mektuplaşmış, kendisine hediyeler göndermiştir. Şeyhten gelen ve Büyük Millet Meclisinde okunan bir mektupta şeyhin Milli Mücadele ve İslam davası yolunda mümkün olan her yola başvurarak çalışmaları hususunda kendisine bağlı temsilcilere talimatlar verdiğinden bahsedilmiş, İran'ın diğer bölgelerine propaganda heyetleri göndereceği vaadinde bulunulmuştur. Ayrıca Mustafa Kemal, Irak'ta olay çıkarmak ve iç karışıldığa sebebiyet vermek üzere 1922 Haziran'ında özel bir komite vücuda getirmiştir. Irak'taki Arap liderlerine gönderdiği bir mesajında, "İngilizlerin eseri olan" Irak yönetiminin iktidardan düşürülmesi için elden gelenin yapılmasını teklif etmiştir.[420]

Atatürk'ün Rusya Müslümanlarına yaklaşımı

Rusya hâkimiyetinde yer alan Müslümanların Anadolu'daki Milli Mücadele hareketine maddî açıdan yardımda bulunmuş oldukları malumdur. Rusya Müslümanları Milli Mücadele hareketine, bu maddî yardıma ilaveten, siyasî yardımda da bulunmuşlardır. Örneğin Rusya'daki Petrograd Müslümanları herhangi Müslüman olmayan bir devlet tarafından Türkiye'ye saldırı olması halinde onu destekleme kararı almışlar ve bu hususa dair Rusya idaresi altında bulunan tüm Müslümanlara bir bildiri göndermişlerdir. Bu bildiri burada yaşayan tüm Müslümanlar tarafından kabul edilmiştir. Alınan bu karar Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından da memnuniyetle karşılanmış ve Petrograd Müslümanlarına teşekkür edilmesi kararlaştırılmıştır. Bu dönemde benzer bir karar da Hindistan, Tripoli ve Yemen Müslümanlarınca alınmıştır.

Atatürk'ün Yemen'e uzanması

Yemen Lideri İmam Yahya'nın ricası üzerine Anadolu'daki Milli Mücadele temsilcileri tüm orduya, Yemen'de gönüllü olarak görev yapmayı kabul eden subayların bir derece terfi ettirileceğini, kendilerine çifte maaş ödeneceğini ve orada yapılacak hizmetin iki kat sayılacağını beyan eden bir bildiri neşretmişlerdir.[421] Yemen ayrıca Ankara meclisine temsilci göndermiştir.

---

[420] Sonyel, aynı eser, c II, s. 228.
[421] F.O: 371/9130. E-4098/199/44. 24 April 1923.

Hicaz Emiriyle yakınlaşması

Milli Mücadele sırasında Mustafa Kemal ile Hicaz Emiri Hüseyin arasında daimi bir münasebetin olduğunu görmekteyiz. Bu dönemde Mustafa Kemal bir kısım temsilcilerini Şerif Hüseyin'e göndermiş ve İngiliz Hükümeti ile olan münasebetini sona erdirmesi şartını kabul etmesi halinde kendisini halife olarak tanıma ve bağlılıkta bulunma vaadinde bulunmuştur. Bu gelişmelerden sonra Şerif Hüseyin önde gelen Mekke liderleri ile bir toplantı yapmış ve onlara, Mekke'nin ilerideki ihtiyacını karşılamak üzere, ellerindeki kaynakları muhafaza etmelerini ve gıda stoklarını israf etmemeleri talimatını vermiştiler. Şerifin Türk asıllı eşi de hilafetin Şerif Hüseyin ve İstanbul arasında el değiştirmesine vesile olması yolunda Şerif ile Ankara arasında bir anlaşmanın meydana gelmesi için aktif bir davranış içerisinde bulunmuştur.

İslam Birleşmiş Milletleri

Milli Kurtuluş Savaşı döneminde Türk-Arap halklarının gerçekleştirmeye çalıştıkları önemli işbirliklerinden biri de İslam ülkeleri arasında bir İslam Ülkeleri Birliği, İslam Ülkeleri Konfederasyonu veya İslam Birleşmiş Milletleri diye tanımlanabilecek olan siyasi dayanışmadır.

Bu yıllarda ilki Ankara Hükümeti'nin girişimiyle, Osmanlı Hilafeti'nin himayesinde; ikincisi Rusya'nın girişimi ile ve onun himayesinde olmak üzere bir İslam Ülkeleri Birliği kurulması yolunda iki teklif yapılmıştır. Bu dönemde İslam Ülkeleri Birliğini gerçekleştirme fikrine yatkın bir politika takip eden Milli Mücadele liderleri, özellikle Mısır olmak üzere, İslam ülkelerindeki Siyasi gelişmelerden oldukça etkilenmiş durumdadır.[422]

XIII. Kolordu Komutanı Cevat Paşa, Batı Trakya dâhil olmak üzere Osmanlı sınırları İçerisinde bulunan ülkelerin, padişahın yönetiminde kalmasını, Irak, Suriye, Hicaz ve diğer Arap ülkelerinin ise kendi hükümetlerinin yönetimi altında olmasını, fakat aynı zamanda hilafetle bağlarının bir konfederasyonla sağlanmış olmasını ve Osmanlı sancağının, Amerikan bayrağındaki yıldızlar gibi federasyona dâhil olan İslam ülkeleri hükümetleri sayısınca hilal taşımasını vs. teklif etmiştir.[423]

1920 yılının Aralık ayı başlarında, İktisat Bakanı Yusuf Kemal Bey'in başkanlığında ve Eğitim Bakanı Dr. Rıza Nur, Azerbaycan'daki Milli Mücadele temsilcisi M. Şevket (Esendal) Bey, askerî danışman Saffet Bey ve Türkiye'nin Moskova Büyükelçisi Ali Fuat (Cebesoy) Paşadan oluşan bir Türk kurulu, İran, Sovyet Rusya, Azerbaycan, Kuzey Kafkasya, Dağıstan, Hive, Buhara, Türkistan Cumhuriyeti ile Türkiye arasında bir İslam Devletleri İttifakı oluşturmak suretiyle barışı sağlamak, siyasî, askerî ve savunma anlaşması yapabilmek ve aynı zamanda Yakın ve Orta Doğu Müslümanlarının ortak menfaatlerini Batılı devletlerin saldırısı ile sömürge haline getirilmesinden muhafaza etmek amacıyla bir dizi girişimlerde bulunmuşlardır.

Esasen Doğu milletlerinin bir ittifak oluşturması teklifi Sovyet Hükümetine Ankara Hükümeti tarafından yapılmıştır. Gerçekleştirilmesi öngörülen bu hareket ilk olarak Mustafa Kemal tarafından ortaya atılmış, fakat daha bu yöndeki planın gerçekleştirilmesine başlanmadan iki Hükümet arasında görüş farklılıkları belirmiştir. Sovyet Dışişleri Afganistan'ın da ittifaka dâhil edilmesi üzerinde ısrar etmiş, Mustafa Kemal ise bu görüşün hemen tahakkuk ettirilmesinin çok zor olacağını belirtmiş, bu noktada Sovyetlerin yapacağı ısrarın, planın tatmin edici bir şekilde gerçekleşmesini geciktireceğini ifade etmiştir.

İngiliz kaynaklarına göre Mustafa Kemal'in Afganistan'ın Doğu Milletler Birliği'nde yer almasına karşı çıkmasının muhtemel sebebi, o günkü Türk siyasetinin Afganistan'ı Batı tesirine karşı Orta Asya'da bir güç dengesi olarak tutmayı planlaması ve iki ülke arasında hızlı haberleşme vasıtalarının gerçekleştirilmesiyle alakalıdır. Bu hususta her ne kadar Mustafa Kemal ile Sovyet Hükümeti arasında anlaşmazlık zuhur etmişse de, aynı zamanda Afgan Hükümeti'ni ittifaka katılma noktasında ikna çalışmaları da devam etmiştir. Zira bu tarihte Afganistan, hem Moskova ve hem de Ankara Hükümeti tarafından Panasya siyasetinin temel taşı

---

[422] F.O: 371/8967.181777. Mustafa Kemal'in bu konuyla İlgili bir beyanatı için bak: Atatürk, Nutuk 1919-1927, s. 481-482.
[423] Sonyel, aynı eser, c. I, s. 152.

olarak görülmektedir.

Rusya'nın, kendisinin de katılımını öngören, benzer bir İslam Ülkeleri Federasyonu teklifi ise, Lozan Konferansının açılışından kısa bir süre önce, Mustafa Kemal tarafından reddolunmuştur. Zira Milli Mücadele liderlerine göre gelişecek olan İslam Birliği siyaseti, Rusya'nın katılımı neticesi, Avrupa'da rahatsızlık ve düşmanlık doğurması ve Türkiye'ye büyük zararlar vermesi muhtemel olan ilişkilere tercih edilir bir durum arz etmemekteydi. Bundan dolayıdır ki, Anadolu'daki Panislam propagandasına kazandırılan hız neticesinde Bolşevik propagandaya fazla bir ehemmiyet atfedilmemiştir.

"İslam Ülkeleri Federasyonu"nu gerçekleştirme düşüncesini kuvvetlendiren bir diğer girişim de Cemaatü'l-İslam diye bilinen ve daha ziyade halkı Arap olan ülkeler dahilinde Panislamist siyaset gütmek üzere geliştirilen teşkilatın yeniden faaliyete geçirilmesidir. Cemaatü'l-İslam teşkilatının temel gayesi, her ülkenin kendi bağımsızlığını muhafaza etmesi prensibi dâhilinde, İslam ülkelerini hilafetin koruması altında birleştirmekten ibaretti. Fakat gerçekte ise bu ülkeler, Türkiye'nin siyasî tesiri altında bulunacaklardı.

Cemaatü'l-İslam, Mustafa Kemal'in talebi üzerine, en yakın zamanda tüm İslam ülkeleri temsilcilerinin davet edileceği büyük bir İslam kongresi düzenleme kararını almıştır. Kongrede görüşülmesi kararlaştırılan maddeler şu hususlardan oluşmaktaydı:

1) Müslümanları alakadar eden genel İslami konuların tartışılması;

2) Hilafet meselesinin ele alınması;

3) Avrupa Milletler Birliği teşkilatına karşı, Türkiye'nin başrolü oynayacağı, İslam Milletler Birliğinin kurulması.

Cemaatü'l-İslam, Türkiye'de, meşhur şair ve Sırat-ı Müstakim'in baş editörü ve aynı zamanda Burdur mebusu, Mehmed Akif (Ersoy) Bey'in başkanlığı altında yeniden faaliyete başlamıştı. Teşkilata ulema ve muhafazakârların da bulunduğu çok sayıda mebus ve yazar katılmıştır.

Teşkilatın programı, Kafkaslar, İran, Afganistan ve Orta Asya'da yeterli gelişmenin elde edilmiş olduğu göz önüne alınarak, daha ziyade Arap ülkelerinde yapılması düşünülen faaliyetlere yoğunlaşmıştır. îbn Suud'un kendi saflarına kazanılması için özel girişimlerin yapılması kararı alınmış ve bunun için Balkan Savaşından önce Yemen ve Trablusgarp seferleri sırasında Türk ordusunda hizmet görmüş ve dolayısıyla Arapları iyi tanımakla şöhret bulmuş olan Enver Paşa'nın can düşmanı Yarbay Aziz Bey görevli kılınmıştır. (Çünkü Mason ve İttihatçı Enver'in bu milletin başına ne belalar açtığını çok iyi bilen ve ondan nefret eden Atatürk, Enver karşıtlarına haklı bir güven duymaktadır)

Ancak, Asya'da yer alan İslam ülkeleri delegeleri ve Kafkasya'dan gelecek olan temsilciler, kongrede ele alınacak konulardan birinin hilafet kurumunun yapısı ile alakalı bir takım unsurların değiştirilmesi olacağı" propagandasına aldanmış, bunun üzerine kongreye katılmamışlardır. Dolayısıyla da toplantı yapılamamıştır. Fakat daha sonra kongrenin toplanabilmesi için yeniden girişimler başlatılmıştır. Tatbike çalışılan bu plana göre tüm İslam ülkelerini temsil eden delegelerden oluşan bir "Nihaî Hilafet Komitesi" oluşturulacaktı, İslam siyasetinin daha düzgün sürdürülebilmesi için her İslam ülkesi halife emrine özel bir temsilci gönderecek, bu atamaya karşılık olarak da her ülkeye hususi hilafet temsilcileri yollanacaktı.[424] Mezkûr komite, gerek dolaylı ve gerekse doğrudan olmak üzere, Müslüman dünyasını ilgilendiren konularla alakalı olarak halifeye gerekli tedbirleri alması noktasında siyasi tavsiyelerde bulunacaktı. Ayrıca komite genel olarak, İslam dünyasının ahlakî, dinî veya maddî menfaatlerini ilgilendiren hususlarla alakadar olacaktı.[425]

Komitenin yapması gereken esas görevlerinden bir diğerini ise sosyal ve ekonomik durumunu geliştirmek ve çağdaş gelişmeye paralel olarak kalkınmasını sağlamak amacıyla, İslam dünyasında entelektüel açıdan bir Rönesans yaşanmasını hızlandıracak raporlar sunmak olacaktı. Yine Müslüman halk arasında çalışma ortamını en güzel şekilde tanzim etmeye, üretim gücünü artırmaya ve son olarak da İslam dünyasının geleceğini refaha erdirme noktasında müşterek ve metodik yardımlaşmalarda bulunulması için

[424] F.O: 371/9290.163125.
[425] Atatürk, Nutuk 1919-1927, s. 481-482; F.O: 371/7883.167284.

elinden geldiğince gayret edecekti. Bu nedenle, Nihai Komite üyelerinin seçiminde görüşlerinin alınması arzu edilen birçok İslam ülkesi ileri gelenleri Ankara'ya davet edilmiş ve orada hususi bir komite oluşturulmuştur.

Kayıtlara göre, tasarlanmış olan Ankara Kongresi'nin tertip olunması, Eşref Edib Bey'in yazmış olduğu bir makaleden ilhamla gündeme gelmiştir. Eşref Edib Bey tarafından hararetli bir üslupla kaleme alınıp imzalanan, genel olarak Haçlı emperyalizmine çatan ve İslam dünyasını büyük bir İslam kongresinin Ankara'da toplanması için teşvikte bulunan bu makale yine Eşref Bey'in editörü bulunduğu Sebilürreşad'da 13 Nisan tarihinde yayımlanmıştır.[426]

Mustafa Kemal Paşa mezkûr makaleye muttali olunca (öğrenince) Ankara'da dünya İslam devletleri temsilcilerinin iştirak edecekleri bir kongrenin tertiplenmesi için harekete geçmiştir.

Bunun için o dönemin Matbuat Müdürü Rağıb Beye bu yoldaki girişimlerin bir an evvel başlatılmasını ve bu işlerle alakadar olmak üzere yine o dönemin Seriye Vekili Bursalı Mustafa Fehmi Gerçeker, Meclis Başkâtibi Recep Peker, Yazar Eşref Edib ve Şair Mehmed Akif'ten oluşan bir heyetin teşkilini emretmiştir. Bu heyet Ankara İstasyon Binasında konuyu müzakere etmek ve gereken girişimlerde bulunmak amacıyla bir kaç defa toplanarak tüm dünya İslam milletlerine gönderilmek üzere beyanname ve davetiyeler hazırlamaya girişmiştir.

Ankara'da böyle bir kongrenin toplanması yolunda yapılan girişimler, gerek Mustafa Kemal ile olan münasebetleri ve gerek kendilerine yapılan davet üzerine Kerbela baş müçtehidi ve Necef şeyhi tarafından benimsenmiştir. Necef şeyhi, 24 Mayıs 1920'de Mustafa Kemale gelen bir mektubunda, Ankara'da toplanacak olan kongreye tam yetkili bir delegenin gönderileceği vaadinde bulunmuştur. Afganistan Emiri ise idarî reformlardan dolayı kongreye katılamayacağını, Afganistan'ı o tarihlerde terk etmesinin mümkün olmayacağı mazeretini bildirmiştir.

İslamî Kongrenin toplanma planı Ankara'da, Mustafa Kemal Paşa, Ankara Hükümeti Din İşleri Vekili Abdullah Azmi, Şeyh Senusi, Acemi Sa'dun Paşa, Diyarbakır bölgesi komutanlarından Cevad Paşa, Fevzi Paşa, Afgan Büyükelçisi Sultan Ahmed Han, İran Elçisi Mümtazüddevle, Azerbaycan Elçisi İbrahim Abiloff'tan oluşan bir heyet tarafından ayrıca müzakere olunmuştur. Kongre tertip heyetinin yaptığı toplantıya birçok mebus ve gazeteci de katılmıştır. Şeyh Senusi, Acemi Sadun Paşa ve Cevad Paşa Ankara'da olmadıklarından dolayı toplantıya şahsen katılamamışlar, ancak temsilcileri vasıtasıyla görüşlerini beyan etmişlerdir.

Ancak söz konusu bu kongre, toplantının yapılacağı yer konusundaki görüş farklılığından dolayı sonraki bir tarihe ertelenmek zorunluluğu ile karşı karşıya kalmıştır. Örneğin Afgan Elçisi bu kongrenin Kabil'de toplanmasını isterken, İran Elçisi de Tahran'da toplanılmasını istemiş ve bu noktada oldukça ısrarlı olunmuş, diğer taraftan Mustafa Kemal ise aynı derecedeki bir ısrarla bunun Ankara'da veya en azından Anadolu'nun bir başka şehrinde yapılması üzerinde durmuştur. Fakat daha sonraki tarihlerde Eskişehir mağlubiyetinin meydana gelmesi ve onu müteakiben siyasî ve askerî açıdan sıkıntılı günlerin daha da artması, Mısır, Cezayir, Trablusgarp, Tunus, Hindistan, Afganistan, Azerbaycan, Suriye ve Irak gibi Asya ve Afrika Müslümanları murahhaslarından oluşacak böyle bir Dünya İslam Kongresi'nin Ankara'da toplanmasına engel olmuştur.[427]

1921 senesinde Ankara'da toplanmasına çalışılan bu kongrenin işleri ile 1920 yılının sonlarına doğru bir süre Milli Mücadele hareketi sırasında oluşturulan Gizli Servis'in riyasetinde ve Nisan 1921'de meclis başkan vekilliği görevinde bulunan Hamdullah Suphi Bey de meşgul olmuştur.[428]

Ankara Hükümeti 1922 yılının başlarında Ankara'da olmak ve Mustafa Kemal'in başkanlığı altında toplanmak üzere diğer bir İslam Konferansının toplanması teklifinde bulunmuştur. Fakat böyle bir toplantının gerçekleştirilebilmesine ön hazırlık olmak üzere, yine Mustafa Kemal'in bir önerisi ve daha çok Suriye ve Filistinli Arap liderlerin çalışmalarıyla 15 Aralık 1922'de Kahire'de bir Arap

[426] Eşref Edib, "Yeryüzünde Mevcut Bütün Müslüman Milletlere" Sebilürreşad, c.110, nr 497, ay. 4, yıl. 1338, s. 32-34.
[427] Hâkimiyet-i Milliye, 2. Sene, nr 130,11 Mart 1921, s, 1.
[428] F.O: 371/13826. 11 March 1929.

Kongresi toplanmıştır, Kongrede, Mustafa Kemal tarafından belirlenmiş olan şu konular ele alınmıştır:

1) Daha önce halifenin idaresi altında bulunan Arap ülkelerinin oluşturacağı bir federasyon kurulması;

2) Mısır'ın bağımsızlığa kavuşturulması ve Süveyş Kanalı'nın muhafazası için askerî kuvvet sağlanması;

3) İngiliz kuvvetlerinin Mısır'ı derhal terk etmesi yolunda talepte bulunulması.

Böyle bir kongre tertibine gidilmesi kararı, muhtemelen, Ankara Hükümeti'nin İslam ülkeleri ile olan münasebetlerini devam ettirme ve Milli Mücadelenin tahakkuku için ele geçen her fırsattan faydalanarak Müslüman milletler arasındaki İslami hareketi artırma arzusundan kaynaklanmaktaydı. Bu nedenle de gerek Mustafa Kemal Paşa ve gerekse diğer Milli Mücadele önde gelenleri Türkiye'nin bu dönemde İslam dünyasının lideri olması arzusunu taşımışlardır. Milli Mücadele sırasında gerçekleştirilmeye çalışılan ama olumsuz gelişmelerden dolayı neticesiz kalan Ankara Kongresi teşebbüsünü, başta Mustafa Kemal olmak üzere Milli Mücadele liderleri tarafından tatbikine çalışılan İslam devletleri arasında bir İslam Birleşmiş Milletleri veya İslam Devletleri Federasyonu oluşturma çabasının gerçekleşmesini kolaylaştırma unsuru veya bu yoldaki çalışmaların bir uzantısı şeklinde değerlendirmek mümkündür. [429]

Netice

Bu dönemde takip edilmeye çalışılan "İslam Ülkeleri Birliği" yahut Federasyonu siyasetinin gayesi; Avrupa ordularının istilası altında bulunan tüm İslam ülkeleri topraklarını ve halklarını bu durumdan bir an evvel kurtarmak ve tam bir bağımsızlığa kavuşmalarını garanti altına almak, hilafeti her İslam ülkesinin bağımsızlığının kabul edilen garantörü konumuna taşımak ve yine hilafeti, aralarında dinî olduğu kadar dünyevî birliğin de esası kılmaktı.

Yine bu dönemde böyle bir politikanın izlenmesine çalışılmakla, özellikle Avrupa Devletlerine karşı askerî ve siyasî açıdan aleyhte olan mevcut durumdan kurtulmak ve dünya siyasetinde bir denge unsuru oluşturmak hedefi taşımıştı. Ayrıca Mustafa Kemal'in İslam Birliği planını gerçekleştirmeye çalışmak suretiyle takip ettiği bu siyasî organizasyon, bir taraftan halifenin dünyevi gücünün zayıflamasının doğurduğu memnuniyetsizliği gidermeye çalışmak, diğer taraftan ise kendi siyasî durumunu, istikbale matuf olarak, garanti altına almaya yönelik olarak okunmalıydı. Ayrıca böyle bir politikanın takibi neticesinde Batılı güçlerin hilafetten kaynaklanan sebepler dolayısıyla, İslam ülkelerinde meydana gelecek olan bağımsızlık hareketleri nedeniyle Türkiye'yi suçlamaya hakları da olmayacaktı. Bu konuda herhangi bir şikâyet söz konusu olduğu takdirde Türk Hükümeti, Müslüman ülkelerin halifelerinin etrafında toplanarak bir birlik oluşturmalarının gayet tabii olduğunu, fakat Türk Hükümetinin başka bir devletin iç işlerine kesinlikle karışmadığını ve hiç bir şekilde toprak elde etme niyetinin de bulunmadığım rahatlıkla savunur olacaktı.

Bu dönemde Türkiye ile İslam ülkeleri arasında imzalanmış olan ittifak anlaşmaları ile Batı emperyalizmine ve yayılmacı siyasetine karşı dayanışma sağlanmış, bu vesile ile de İslam ülkelerinin içinde bulunduğu duruma bir an evvel son verilmeye çalışılmıştı. İslam ülkeleri arasındaki işbirliği ve bu ülkelerin birliğini gerçekleştirme yolunda yapılan girişimler, neticeye ulaşılıp ulaşılamaması bir tarafa, "emperyalist devletlerin istilasından kurtulma ve bağımsızlıklarına kavuşma mücadelelerinde" gerek Türkiye ve gerekse diğer İslam ülkeleri için hiç şüphesiz büyük faydalar sağlamıştı.

Atatürk, Doğu dünyasının ve İslam coğrafyasının nabzını tutmayı, gönüllerini almayı ve Müslüman kalarak muasır medeniyeti yakalayıp aşmayı başarmış bir insandı... Milli Mücadeledeki kahramanlığı ve sergilemiş olduğu başarıları dolayısıyladır ki O, Müslümanların gözünde önemli bir İslami figür, bir kahraman halini almıştı. İslam'ın Kılıcı (Seyfu'l-İslam), İslam'ın Aslanı (Esedü'l-İslam) olarak nitelenmeye başlanmıştı.

Mustafa Kemal, akıllı bir Müslüman, iyi bir siyasetçi ve stratejisttir. Dünyayı tanıyan, gelişmeleri yakından takip eden, siyasi manevraları belli bir denge içerisinde yürütebilen ve daha önemlisi hedefine

[429] İslam Birliği ve Mustafa kemal. Prof. Dr. Metin Hülagü. Timaş yy. 1. Baskı

ulaşmada gayet temkinli, akıllı ve ustaca davranabilen, zamanı iyi kullanabilen bir deha sahibidir.

O'nun Milli Mücadelede başarılı olabilmek için izlemiş olduğu her bir siyasetin tek tek ele alınıp incelenmesi ve kendi şartları ve ihtiyaçları içinde değerlendirilmesi gerekir. Bu, hem Mustafa Kemal'i tanımak ve anlamak için gereklidir, hem de yakın tarihimizin gerçek kurtuluş hikâyesini izlenen siyasi manevralar açısından bilmek için icap etmektedir.

Mustafa Kemal'in Milli Mücadele'nin başarısı adına izlemiş olduğu bir dizi siyasetten birisi de "İslamcılık politikası" olduğu kesindir. Ancak belirtmek gerekir ki, İslamcılık politikası O'nun izlemiş olduğu siyasetlerden biri olmakla beraber "birincisi ve en önemlisi" sayılabilir. O, İslamcılık politikasını hem iç unsurları, hem de dış unsurları dikkate alarak uygulamaya girişmiş, kapsamı ise bütün Müslümanları ilgilendirmiştir.

"Mustafa Kemal, böyle bir politikaya, Batı emperyalizminin Anadolu'nun bağrına saplanmış olan pençelerini söküp atabilmek, Anadolu üzerindeki mevcudiyetine ve gölgesine son verebilmek için müracaat etmiştir. Sultan II. Abdülhamid'in icadı ve planı olan İslamcılık politikası, bir anlamda, mucidinin eliyle değilse de, Mustafa Kemal vasıtasıyla gerçek anlamda uygulamaya geçirilmiştir. Bunun böyle olduğunu söylemek hiçbir şekilde konunun abartıldığı anlamına gelmemelidir" diyen yazar, gizlenen tarihi bir gerçeğe dikkat çekmektedir.

M. Kemal'in gizlenen vasiyeti, Yeniden Büyük Türkiye'nin şifreli kodları mı oluyordu?

Tarihimizin ünlü şahsiyetleri içinde en fazla iftiraya, haksızlığa, çarpıtmaya uğrayan kişinin Sultan Vahidüddin olduğunu iddia edenler yanılıyor. Bu kişi bizce Mustafa Kemal Paşadır.

Nasıl olur demeyin. Birtakım Sabataycılar, Masonlar ve cuntalar O'nun ölümünden sonra, ismi dışında M. Kemal ile alâkası olmayan bir ideoloji çıkartmışlar, bir efsane/mitoloji oluşturmuşlar, O'nu yeni bir "Sezar dininin" âleti yapmışlar, O'nun gölgesinde ülkede Sabataycı bir saltanat ve hakimiyet kurmuşlardır.

Bunlar ülkemizde bir "Atatürk kültü" geliştirip tabulaştırmışlardır.

M. Kemal Paşa, ölümünden 50 sene sonra açılmak üzere (bir iddiaya göre) kendi el yazısıyla bir vasiyetname bırakmıştır. 1988'de bu vasiyetname, zamanın General Cumhurbaşkanı Evren Paşa tarafından açılıp okunmuş ve "Bu metnin açıklanması doğru olmaz, millet buna hazır değildir" denilerek 25 yıl daha gizli kalması kararı alınmıştır.

Atatürk'ün "Ölümümden 50 sene sonra açılsın ve icabı yapılsın" dediği bir vasiyetnamede istenenleri yerine getirmemek, ihanet midir, hikmeti nedir? Böyle bir gizlemeye, geciktirmeye neden gerek görülmektedir? Hele böyle bir işi Atatürkçü geçinenler yaparsa durum daha vahimdir.

M. Kemal'in vasiyetnamesi, ölümünden 72 sene geçmiş olmasına rağmen niçin açıklanamıyor? Ne gibi sakıncalar görülüyor? Bu açıklamayı kimler engelliyor?

Hakkında irili ufaklı on binlerce kitap, risale ve makale yayınlanmasına, yurdun her yerinde milyonlarca heykeli, büstü, portresi bulunmasına, paraların ve pulların üzerinde resmi olmasına, gençliğe önder ve örnek gösterilmeye çalışılmasına rağmen Atatürk Türkiye'nin en büyük bilinmeyenidir. Ölümünden bu kadar zaman geçti, artık bu bilinmeyen çözülmelidir. Sahte Atatürkçüleri (Kemalistleri) en fazla rahatsız ve tedirgin eden şey M. Kemal'in Hilâfet hakkındaki görüşleridir. Kemal Paşa, Hilâfet'in İslâm ülkeleri arasında rotasyonla değişecek bir başkan ve kurum olarak canlandırılabileceğini düşünen birisidir. Zaten, 1924'de Osmanoğlu ailesinin son Halifesi Abdülmecid bin Abdülaziz Han yurt dışına sürülürken Büyük Millet Meclisi'nin çıkarttığı kanunda Hilâfetin Meclis'in hükmî şahsiyetinde mündemic olduğu belirtilmiştir. Yani Meclis mevcut Halifeyi görevinden almıştır, ama Hilâfeti lağv ve ilga etmemiştir.

(İsrail hizmetkârlığı ve TSK'yı zayıflastmasıyla meşhur) Adnan Menderes, bir gece darbesiyle alaşağı edilmeden önce Meclis çatısı altında Demokrat Parti iktidarı grubuna şöyle seslenmiştir:

"Arkadaşlar!.. Millet size vekâlet vermiştir. İsterseniz Hilâfeti bile geri getirebilirsiniz..." (Acaba Menderes samimi bir Müslüman ve Atatürk'ün mirasçısı mıydı, Yoksa ılımlı İslamcılar ve din

istismarcıları gibi İsrail yanlısı mıydı? A.A.)

Atatürk'ün ölümü de esrarla doludur. Öldürüldüğü de iddia ediliyor.

Öldüğünde, yakın tarihimizin önemli ve ünlü bir din reisinin (Yahudi Hahamı Haim Nahum'un) yanında bulunduğu söylenir. Bu kişinin, Lozan'ın ikinci kısmında Türk heyeti içinde bulunduğu ve Kemalizm'in manevî mimarlarından olduğu biliniyor. (Bu sinsi ve Siyonist Yahudilerin Atatürk hesapları ve tuzakları niye irdelenmiyor?)

Herkesin bildiği gibi M. Kemal Paşa önemli miktardaki malını mülkünü, parasını ve servetini milletine bağışlamıştı. Bu paranın bir kısmı ile bazı hayır işleri yapılmasını, burslar dağıtılmasını arzulamıştı. Şu hususun da açıklanması lazımdı. Atatürk, İsmet Paşa'nın çocuklarına burs verilmesini niçin vasiyetine yazmıştı? Yoksa İsmet'in öldüğünü veya öldürüldüğünü mü sanmaktaydı?

Atatürk açıklanmayan, gizli tutulan vasiyetnamesinde birtakım akrabalarının, yakınlarının da isimlerini zikr ediyormuş, Kemalistlerin bunların bilinmesini istemiyormuş diye yazılar çıkmıştı.

Atatürk meşhur vasiyetnamesini yazdığı (veya yazdırdığı) sırada zihni berrak mıydı? Ölüm döşeğinde iken Ankara'dan İngiltere büyükelçisini çağırmış, onunla özel bir görüşme yapmış, Elçiden çok garip bir istekte bulunmuş, Elçi isteği kabul etmemiş. Bu konular Elçinin daha sonra yayınlanan hatıralarında anlatılmıştı. Atatürk, İngiliz elçisine ne gibi talepleri aktarmıştı?

M. Kemal Paşa'nın naşının İslâmî kurallara göre ne zaman yıkandığı ve kefenlenip kaldırıldığı? Cenaze namazının nasıl kılındığı? Bu namazda kimin imamlık yaptığı, kaç kişinin katıldığı? Etnoğrafya Müzesi Mahzeninde niye yıllarca saklandığı ve Anıtkabir'e nasıl taşındığı? soruları niye doğru ve doyurucu şekilde yanıtlanmamıştır?

Paşanın, bugünkü rayiçle milyarlarca doları bulan ve tamamı milletin hizmetine vasiyet olunan şahsî serveti ne yapılmıştır? Bunun ne kadarı CHP'ye bırakılmıştır?

Bir rivayeti daha nakledeyim: 1988'de Çankaya Köşkü'ne getirilen ve General Evren'in bürosunda bulunan vasiyetnamenin gizlice mikrofilmleri çekilmiş, bir Ortadoğu devletinin yeraltındaki mahrem arşivlerine saklanmıştır. Eğer doğruysa bu işi kimler ve niçin yapmıştır?

Atatürk'ün, Dönme Dilberzade ailesine verilmesini istediği para adı geçen aile tarafından niçin alınmamıştır?

Evet, iki Atatürk vardır: Biri gerçek Atatürk, ötekisi efsane ve sahte Atatürk. Sağcı, solcu, Atatürkçü, anti-Kemalist, Müslüman, milliyetçi tarihçilerimizin artık Atatürk konusunu çok ciddî, çok objektif, çok seviyeli bir şekilde ele almaları lazımdır.

Vasiyetname de, en kısa zamanda bütünüyle (tekrar ediyorum bütünüyle) yayınlanmalıdır."[430]

İngiliz CFR'sinin Abdullah Gül hayranlığı!?

İngiliz düşünce kuruluşu Chatham House meşhur "kristal cam" ödülünü bu yıl Cumhurbaşkanı Gül'e layık ve takdim buyurmuşlardı. Önceki senelerde ödülü alanlar arasında Ukrayna'nın Amerikancı turuncu devriminin lideri Victor Yuşçenko da vardı. Chatham House, bu yıl Gül'ü Irak'taki arabuluculuk rolünü çok iyi oynadığından, Afganistan-Pakistan liderlerini buluşturup Amerika'nın işini kolaylaştırdığından Türkiye-İsrail işbirliğine katkı sağladığından, Kıbrıs meselesine, AB'yle bütünleşme sürecinde ve Türkiye-Ermenistan ilişkilerine yapıcı yaklaşımlarından bu ödülü takmışlardı.

"Chatham House" resmen 1919'da Anglo-Amerikan uluslararası siyaset enstitüsü fikri temelinde kurulmuş Siyonist bir yapılanmaydı. Fikir, o zamanki Osmanlıyı ilk parçalayan, önce Paris Konferansı, sonra da Sevr'i kurgulayan Yahudi ekipten çıkmıştı. Sonra kardeş kuruluşlar olarak New York'ta CFR (Council of Foreign Relations - Dış İlişkiler Konseyi) kurulmuş, İngiltere'de de Kraliyet Nisanı verilip Chatham House piyasaya çıkmıştı.

Masonik bir yapısı vardı. Gizli kuralları, dünyaya dayattığı programları ve "Chatham House" Siyonist bağı açıklanmayacaktı. Ama yıllık 130 konferans, 60 civarında proje ve onlarca yayınla

[430] M. Şevket Eygi / Milli Gazete

fikirleri yayılacaktı.

Kendilerine "bağımsız ve gayri resmi düşünce kuruluşu" diyorlar, ama yıllık 100 milyon İngiliz sterlini civarında bilanço açıklıyorlardı. Bu yılın başkanları üç "bağımsız" isimden oluşuyor: Paddy Ashdown (Parçalanan Yugoslavya'ya yeni şeklini verme rolünü oynadı, 2002-2006 döneminde Bosna-Hersek'te AB Özel Temsilcisi); John Majör (ABD'yi destekleyerek BM adına Irak'a ilk saldırının gerçekleşmesinde etkin rol oynayan, Maastrich Kurallarının mimarlarından, 1990-1997 döneminde İngiltere Başbakanı) ve Lord Robertson (NATO'nun stratejik hedeflerinin yenilendiği, saldırı yokken saldırı ihtimali var diyerek müdahale hakkının tanındığı 1999-2003 dönemde NATO Genel Sekreteri) madalya verilen Abdullah Gül'ün İngiltere'de diploma aldığı Exeter Üniversitesi de, İngiltere'nin CFR'si sayılan "Chatham House" tarafından finanse edilen ve Siyonist-emperyalist hizmetkarı insanlar yetiştiren bir okul olarak tanınmaktaydı.

Şimdi izan ve insafla söylemek gerekirse, "Chatham House" ve Yahudi Lobilerinden madalyalı, Abdullah Gül ile Recep T. Erdoğan'ı batıcı, ama Mustafa Kemal'i İslamcı saymak lazımdı.

AHMET AKGÜL KİMDİR?

Araştırmacı-Yazar, Düşünür ve Siyaset Bilimci olarak tanınan Ahmet Akgül, Milli Görüş çizgisinde önemli bir fikir adamıdır. Olaylara insan eksenli ve İslam endeksli yaklaşmaktadır.

2004 Ocağında, arkadaşlarıyla birlikte İstanbul'da aylık olarak yayınlanan "Milli Çözüm" Dergisini çıkarmaya başlamıştır.

Uzun süreli, ciddi ve çileli bir mücadele dönemi yaşamış ve bu duyarlı, tutarlı ve kararlı tavrını hiç bırakmamıştır. Bu yüzden pek çok sıkıntı ve saldırılara uğramış, defalarca mahkeme açılıp tutuklanmış ve hapis yatmıştır.

İnancımız ve ihtiyacımız olan evrensel hukuk kurallarının; bütün insanlığın ortak değeri ve hayat düzeni haline getirilmesi, "Demokrasi, Laiklik ve özgürlükler" gibi çağdaş kurum ve kavramların; ilmi ve insani temellere göre yeniden şekillenmesi… Ve Türkiye'nin yeni bir barış ve bereket medeniyetine öncülük etmesi konularında yoğunlaşmıştır.

Üstadımızın, başta **"İnsanın Yozlaşması"**, ardından **"Adil Düzen ve Yeni Bir Dünya"** ve yine "Barış ve Bereket Nizamı **İslam Davası** ve Yozlaştırılan **Cihat Kavramı"** gibi birçok kitapları İngilizce'ye çevrilip merkezi Londra'daki **Cagaoglu Yayıncılık** organizesiyle; **Amazon** ve **Bornes&Noble** (bn.com) gibi dünya genelinde dağıtım yapan yüzlerce online sitesinde ve dijital (e-kitap) sayesinde 20 kadar ülkede yayınlanıp okunmaktadır.

Milli siyaset ve sorumluluk düşüncesini farklı bir boyutta ele alan ve yorumlayan Hocamız; yaklaşık 40 yıldır Türkiye'mizin her yerinde, Avrupa'da ve İslam ülkelerinde, önemli seminer ve konferanslara katılmaktadır.

Mili Görüş'e çöreklenmiş bazı şaibeli kişilerin gizli niyet ve tertiplerini haber vermesi, uzun vadeli hedefler ve stratejik tavizler sonucu Partiye girdiklerini sezmesi ve söylemesi nedeniyle, Ahmet Akgül'ün teşkilatlarda ve Milli Görüşçü kuruluşlarda hizmet vermesi engellenmeye çalışılmış; Erbakan Hoca ise, kendisinin daha bağımsız davranabilmesi ve nifak çarkı içinde körletilip kirletilmemesi için bu girişimlere karşı çıkmamış, ama kendisini uzaktan destekleyip yönlendirmekten de geri durmamıştır. Erbakan'ın "Adil Düzen" projeleri, AKP'nin siyasi hileleri ve karanlık ilişkileri, Fetullahçı Cemaatin gizli mahiyeti konularında sayılı uzmanlardandır.

1949 Elazığ doğumlu olan, çeşitli konularda yayınlanmış ve hazırlanmış altmış kadar eseri bulunan yazarımız, evli ve beş çocuk babasıdır.

Hocamız'ın Başlıca Kitapları:

■Milli Sorunlarımız ve Sorumluluklarımız. (2 Cilt) ■İnsan'ın Yozlaşması. ■İslam Davası ve Cihat Kavramı. ■Kur'an-i Kavramlar ve Yorumlar. (3 Cilt) ■Ruhlar, Sırlar ve Uzaydaki Yaratıklar. ■Dünyanın Değişimi ve Erbakan Devrimi. ■Bizim Atatürk. ■AKP ve Akıbeti. ■AKP İntihara Gidiyor. ■Türkiye Uçuruma sürükleniyor. ■Dünya Dönüşüme Hazırlanıyor. ■Cumhuriyet Türkiyesinde Nifak Hareketleri. ■Küresel Fesatçıklık ve Fetullahcılık. ■Osmanlıdan Cumhuriyete Kripto Yahudiler ve Pakraduniler. ■Bir Devrim Yaşanıyor. ■Gönül Seması ve Tasavvuf Kapısı. ■Mesaj ve Metot. (İletişim ve İşbirliği Sanatı). ■Dış Politikamız. (1. Cilt) BOP'un Temelleri. ■Dış Politikamız. (2. Cilt) Tarihin En Talihli Değişim Süreci. ■Din, Devlet ve Demokrasi. ■Medeniyet Mücadelesi ve Mehdiyet Müjdesi. ■Siyaset ve Strateji Dersleri. ■Başörtüsünün İnkârı ve İstismarı. ■Ergenekon Senaryosu, "At Değiştirme" Operasyonu mu?. ■Adil Düzen ve Yeni Bir Dünya. ■Ah-u Figan'ım (Şiir Kitabı). ■Cezaevinde Yazdıklarım. ■Din Dengedir, İslam İlericiliktir. ■Hikmet Çiçekleri (Şiir Kitabı). ■Milli Görüş'ün Marazlıları. ■Refah-Yol'la Rantiye Savaşı. ■Tarikat Terbiyesi ve Ahlâk Tedavisi. ■Terör–Masonluk ve Mafia Medeniyeti. ■Yakın Tarihimizde Yüceler ve Cüceler. (3 Cilt) ■Zafer Müjdeleri. ■Bir Devrin Bitişi ve Bir Devrimin Gelişi. ■Osmanlı Sistemi ve Abdulhamit Siyaseti. ■Erbakan'a Son Darbe ve Milli Görüş'ün Parazitleri. ■Deccalizm: Siyonist Yahudi Şebekesi. ■Sözün Çözüme Dönüşmesi (Hazırlanıyor). ■BDP'nin Özerklik Ezanı ve Türkiye'nin Cenaze Namazı ■Türkiye Tarihi Dönemeçte, Ya Yıkılacak, Ya Şahlanacak!. ■Sabah Yakın Değil mi? ■Rüyaların Öğrettikleri ve Yakın Çevremizden İlginç Örnekleri ■Tuz Kokarsa… ■Bilge Erdoğan'dan, İlkeli Numan'a ■Dilin Düğümü Çözüldü (Şiir Kitabı) ■Türkiye Büyüyor mu, Bölünüyor mu? ■Katı Ulusalcıların ve Ilımlı İslamcıların Din Tahribatı. ■Amik Ovası ve Armegedon Savaşı. ■Devrim Simsarları ve Din İstismarcıları. ■Dert Söyletir, Aşk İnletir. (Şiir Kitabı) ■Cemaatın Cılkı, Erdoğan'ın Çarkı, Erbakan'ın Farkı. ■Türkiye Kuşatılırken, Kuklaların Kapışması. ■Yeni İstiklal Savaşında Milli Şuur ve Ordu. ■Türkiye Dağılacak mı, Doğrulacak mı? (Ahmaklar Okumasın). ■İslamcı Münafıklar. ■Hayatın Gerçeği ve İnsanlığın Gereği (Hazırlanıyor)

FOTOĞRAF

Ahmet AKGÜL

Yakın Tarih Yeniden Yazılıyor!
Üstad bir yazarın, usta kaleminden:
Bizim Atatürk!...

Milli Görüş düşünceli ve Kuvayı Milliyeci bir düşünürün Büyük Atatürk'e farklı, aykırı ve ferahlatıcı bir yaklaşımı. Yakın tarihimizi enine boyuna tartışmaya açacak ve karanlık noktaları gün yüzüne çıkaracak orijinal bir çalışma…

- T.C. hangi emel ve emeklerin eseri?
- Atatürk aslen nereli?
- Bir dahinin hayat serüveni.
- Mustafa Kemal'in mecburiyet ve mazeretleri?
- Atatürk'le Bediüzzaman'ın münasebetleri!..
- Atatürk'ün milli ve manevi karakteri?..
- Atatürk'ü putlaştıranlarla, "süfyan"laştıranların ortak hıyaneti!
- Atatürkçülük mü? Ataizm mi?..
- Kominist Enternasyonal Belgelerinde Atatürk profili!
- Atatürk mason dönmelerce zehirlendi mi?
- Atatürk'ün vasiyeti niye gizlendi?
- Siyonist Yahudilerin ve Sebataist dönmelerin Kemalizm'i!..
- İsmet İnönü'nün mahiyeti ve marifetleri!..
- Kemalizm, hıyanet maskesi mi?
- Din istismarcılarıyla, devrim simsarlarının işbirliği!..
- Atatürk'ü bitirmek isteyenlerin sinsi gayesi?..
- Yakın tarihimizin, karanlık mahzenleri!..
- Atatürk'ün Osmanlı özellikleri ve meziyetleri!..
- Atatürk'e açık mektup ve gönül dilekçeleri…
- Yeni bir Kuvayı Milliye girişimi ve gereği…
- Atatürk, siyonist ve masonların değil, Bizimdir!..
- Büyük değişimin ayak sesleri!

“Türk Milleti, şimdiye kadar olduğu gibi; -fıtratındaki asalet ve maneviyatındaki ferasetle- doğru ve haklı yolu mutlaka görecektir.

O’nu yolundan saptırmak isteyenler; er veya geç, kahru perişan edilecektir.”

Mustafa Kemal